

Giới thiệu Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời!

Tên khác: Chiến Thần Vương Phi

Thể loại: xuyên không, ngôn tình, cổ đại

Tình trạng: truyện gồm 2 tập

Lần đầu tiên cả hai gặp nhau trong tình huống hết sức bất ngờ và hài hước bởi lẽ khi nàng gặp hắn, hắn đã nói: "Tiểu mỹ nhân nàng là bị mẹ hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao?"

Ngay khi nàng nghe được lời nói của hắn khiến sắc mặt của nàng liền đen lại, "Người có thể vô si hơn được không?"

Lần thứ hai nàng gặp hắn, hắn nói: "Tiểu mỹ nhân, nàng đã nhìn hết thấy thân thể ta rồi có phải nàng nên chịu trách nhiệm không?"

nàng cau mày "Đào hoa người vô số dĩ mà tìm mấy nàng ấy...người có thể mặt dày hơn được không?"

Lần thứ ba nàng gặp hắn "Người có hai con đường một là chết hai là theo ta"

má ửng nàng đắc tội với ai thế này, chỉ "lỡ" nhìn hắn tắm một cái thôi mà

[.....]

Đôi khi chỉ khi mất một ai đó mới biết họ quan trọng đến mức nào...

Bạn đang đọc truyện Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khóc Tôn Chủ, Mời! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(dot)Net.

Chương 1: Biến thành nữ chính xuyên không

"Lam Khanh Khanh người điên rồi" trên đỉnh núi có hai bóng dáng đang lui về phía vực

"Điên? Haha ta chính là bị các người bức điên đấy" một cô gái điên cuồng đi về phía trước cười như tu la mới bước lên từ địa ngục nhìn chăm chăm cô gái phía trước

"Khanh Khanh không như cô nghĩ đâu bọn họ..."

"Cô im đi cô tưởng cô hiểu rõ họ lắm à, cô nên biết họ có gan làm thì phải biết đến kết cục ngày hôm nay"

Cô gái kia nhìn cô gái được gọi là Lam Khanh Khanh nước mắt lăn dài theo gò má xinh đẹp lắc lắc đầu

"Không, không, không phải vậy, không phải vậy, họ không tốt nhưng cô không thể làm vậy được"

Lam Khanh Khanh cười điên cuồng lạnh lùng như rồng mây "Vậy sao? Ờ ra thế, ta như thế này là do họ ban tặng đấy em gái à"

"Chỉ, em...chị phía sau...cẩn thận...aaaaa....."

Bất ngờ Lam Khanh Khanh và cô gái đó rơi xuống vách núi, Lam Khanh Khanh nhìn chăm chăm người vừa đẩy cô xuống núi kia

Vương Tường Hải người chính là người ta tin tưởng nhất thật không ngờ ta lại chết trong tay người

Nàng tên là Lam Khanh Khanh từ nhỏ là một cô nhi sống trong cô nhi viện một mình không được hưởng tình thương cha mẹ

Vốn tưởng rằng bản thân chẳng bao giờ tìm được lại cha mẹ của mình, ấy vậy mà năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến tìm lại nàng. Vậy là nàng lại có cha mẹ đầy đủ mái ấm gia đình hạnh phúc.

Trở trẻu thay năm nàng lên 10 tuổi gia đình gặp rắc tham sát từ một đứa bé đầy đủ cha mẹ lại trở thành một cô nhi. Trận thảm sát đó đã trở thành một bóng ma lớn trong nàng. Nàng lại được đưa vào cô nhi viện, nhưng chưa được vài ngày có người nhận nuôi nàng.

Trong tòa biệt thự giàu có nàng không bao giờ quên cái đêm đen tối ấy, dường như bình yên cho đến một ngày nàng biết được một bí mật lớn. Trận thảm sát năm đó là do cha mẹ nuôi nàng gây ra...

Lam Khanh Khanh của 16 tuổi, Nàng tận tay huyết tẩy toàn bộ Hàm gia (gia đình nhận nuôi nàng)

Nhưng thật không ngờ nàng lại chết trong tay người nàng tin tưởng nhất, Vương Tường Hải

"Cô nương, cô nương ơ tỉnh dậy đi"

"Cô nương, này không phải cô ấy chết rồi đấy chứ?"

"Này bà ần nói xui xẻo gì đấy cô nương, nhìn người ta xinh đẹp thế mà"

"Này..."

Lam Khanh Khanh cau mày mở mắt ra, nàng nhìn hai người đang cãi nhau "Các người là ai?"

Hai người trung niên kia một nam một nữ quay sang Lam Khanh Khanh cười "Ày cô nương cô tỉnh rồi à"

Lam Khanh Khanh nhui mày "Các người..." nàng sực nhớ chẳng phải nàng rơi xuống vách núi chết rồi sao? Sao lại...khoan đã hai người bọn họ, nếu nàng không nhìn nhầm thì họ đang vận y phục cổ trang

"Tôi đang ở đâu?"

Người phụ nữ trung niên nhìn nàng cười hiền hoà "Đây là ngoài thảo nguyên...sao cô nương một thân một mình lại nằm ở đây lúc này"

Lam Khanh Khanh trầm mặt đứng thật nàng xuyên không rồi, nếu nàng đã không chết vậy có phải cô ấy cũng không sao hay không? có phải cũng xuyên giống nàng không?

"Cô nương cô tên gì? Nhà ở đâu chúng tôi đưa cô về nhà nhé" nam tử trung niên cười nhìn nàng, nhìn cách ăn mặc quái dị hình như nàng không phải người ở đây

"Ta...ta tên Lam Khanh Khanh không có nơi nào để đi cả" nhìn hai người bọn họ cô ý tốt nàng cười nhẹ đáp "À thảo nguyên? Ta đang ở Móng Cổ à" nín chút hy vọng nàng hỏi

"Ồ đúng rồi...cô nương không sao chứ?" mịa nó đã lỡ cho Lam Khanh Khanh này xuyên rồi sao không xuyên đến chỗ có nhiều mỹ nam tử một chút chứ, xuyên đến cái nơi toàn ngựa hoang này làm cái gì. Aaaaa bà mị nó ánh để ta ghét người...

Rầm...rầm...rầm

"Ồ cô nương trời sắp mưa rồi nếu cô không có nơi nào để đi tình đến nhà ta nương trú nhé" Lam Khanh Khanh rừng mình một cái, không phải chứ nàng chỉ mới chửi ánh để một câu thôi mà cô cần cho thiên lôi mưa bão đến làm khó nàng không đây

Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gật đầu vì tránh bị thiên lôi đánh chết do 'sì và' ánh để. "Vâng vậy làm phiền...bá mẩu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhận làm nghĩa nữ

"Cô nương cô đừng chê chỗ này nhỏ, tạm ở đây..."

"Triệu bá mẫu không sao đâu, con cũng không phải là thiên kim cao cả gì" Lam Khanh Khanh cười cười nhìn Trương bá mẫu lòng thầm oán, ảnh đế đáng ghét sao không cho mình xuyên đến thời Tống, Đường hay gì gì ở Trung Nguyên ấy xuyên đến Mông Cổ làm cái quái gì?

Triệu thẩm kéo cô lại nhìn cô cười hiền hoà "cô nương à cô thật xinh đẹp nha, không chừng nam nhân ở thảo nguyên phải ngây ngất vì cô ấy"

"Bá mẫu người cứ gọi con là Khanh Khanh cũng được còn xinh đẹp thì không dám nhận"

Triệu bá đi lại vỗ vỗ vai nàng "Khanh Khanh con đừng khách sáo với chúng ta như vậy xem là người một nhà là được rồi"

Lam Khanh Khanh cười nhạt không đáp, người một nhà? Nàng còn có nhà sao?

"À bà kia chuẩn bị buổi tối đi Tiểu Lâm với Thư Nhi sắp về rồi đấy" Triệu bá lên tiếng nhắc nhở, Triệu thẩm cười cười quay sang Lam Khanh Khanh nói "Tiểu Lâm và Thư Nhi ấy à là hai đứa con của ta, hai chúng nó lớn rồi cứ đi ra ngoài suốt ngày, hôm nay chúng nó về thì vừa vận gặp con" Triệu thẩm vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay Lam Khanh Khanh nói "Khanh Khanh con ngồi đây một lát ta vào làm bữa tối nhé"

Lam Khanh Khanh gật đầu, ngồi bên đồng lửa đang nhen nhói cháy bùng hồi ức năm 8 tuổi như thủy triều trào về. Đêm đó trăng thanh gió mát ở đám cỏ tựa thảo nguyên mini, bên đóm lửa đang rực cháy ba mẹ nàng đang nướng thịt cho nàng bên cạnh là túp lều nhỏ....Sau đó...Cái đêm xảy ra trận thảm sát...Cha mẹ nuôi...

Lam Khanh Khanh nhắm tịt mắt lại hít sâu một hơi, trán đã phủ một tầng mồ hôi, lòng nàng đang đau như ai đó đang xé toạt ra. Tiếng gọi ai đó thành công kéo nàng từ kí ức về hiện thật "Cha nương chúng con về rồi"

Mảnh trưởng bị vén lên một đôi nam nữ bước vào, họ nhìn thấy nàng liền gật đầu cười "Cô nương..." "Tiểu Lâm, Thư Nhi các con về rồi đấy à" Triệu thẩm đi ra nhìn thấy Lam Khanh Khanh đỏ mặt hỏi lo lắng hỏi "Khanh Khanh à con làm sao mà trán đỏ mồ hôi thế kia"

Lam Khanh Khanh lắc đầu cười gượng "không sao đâu ạ...chắc là do trời nóng quá thôi" ba người giặt mình sũng ướt, đúng lúc đó Triệu bá vén mảnh đi vào, bỗng một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào làm mọi người lạnh run.

Triệu Khánh Thư che miệng cười khúc khích, Triệu thẩm cũng cười cười mơ hồ nhìn về phía Lam Khanh Khanh. Lam Khanh Khanh ho khan hai tiếng ngượng ngùng gãi đầu.

Triệu Khánh Lâm nhìn Lam Khanh Khanh hỏi "Cô nương là ai? từ đâu tới? Nhìn cô hình như không phải người ở đây" "Đúng vậy cô ấy không phải người ở đây, nương và cha con thấy cô ấy nằm ngoài thảo nguyên ấy"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta là người nơi khác cũng không biết làm sao mà ta ở đây" nàng đã nhìn kỹ khuôn mặt này rồi đúng là giống nàng còn vết sẹo sau gáy nữa nên nàng khẳng định 100% là cả thân thể lẫn linh hồn nàng xuyên. Nói vậy cũng có thể cô ấy cũng thoát nạn mà xuyên rồi.

"Khanh Khanh, con sao vậy" Triệu thẩm lơ lơ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng giặt mình củi đầu. "Cô nương nếu cô một thân một mình vậy thì gay rồi, tên Đế Vương hoan dâm vô độ kia gần đây bắt rất nhiều thiếu nữ,ta e..."

"Ủầy, vậy thì làm sao đây" Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta không yếu đuối như các người nghĩ đâu" trong mắt Lam Khanh Khanh xẹt qua một tia tàn ác, Đế Vương hay Cầu Hoàng gì gì đó nàng mặc kệ nhưng nếu phạm phải nàng thì quan tài cũng đừng hỏng chuẩn bị

Triệu Khánh Thư vỗ đùi cười "Áy hay là nương nhận nuôi cô ấy đi cứ nói là con của bằng hữu đến đây lánh nạn, vậy là ổn rồi" Triệu Khánh Thư là một cô nương xinh đẹp phóng khoáng, đúng mực thiếu nữ Mông Cổ, thông minh là người ta ghen tỵ

"Đúng đấy, Thư Nhi nói đúng hay là vậy đi" Triệu bá cười nói, Triệu Khánh Lâm cười "Muội muội gọi ca ca đi nào haha"

Lam Khanh Khanh chớp mắt nhìn mọi người, cha...mẹ? Cha mẹ nuôi? Nàng lại có cha mẹ nuôi sao? Nàng do dự một chút mới mở miệng "Cha, nương...ca ca, tỷ tỷ"

Mọi cười cười nhìn Lam Khanh Khanh "Nào nào ăn mừng nhà ta có một người mới đi hahaha..."

Gió thổi nhẹ nhẹ làm lay động những ngọn cỏ trên thảo nguyên rộng lớn phát họa lên thân hình của nữ nhân đang nằm trên đấy. Cơn gió thổi mang theo mùi hương đặc trưng của thảo nguyên, vừa thanh khiết lại dịu nhẹ, vạt áo lay động theo nhịp gió tạo nên khung cảnh mỹ mệ

"Khanh Khanh sao muội lại nằm ở đây, ban đêm gió lớn không tốt đâu" Triệu Khánh Lâm đi đến ngồi bên cạnh Lam Khanh Khanh. "Muội không yếu đuối như ca nghĩ đâu" "Khanh Khanh muội có tâm sự?" "Không có chi là muốn yên tĩnh một lúc thôi, ở đây con người thật phóng khoáng, ôn hoà, nếu như nơi đâu cũng vậy thật tốt quá" "Muội..."

Lam Khanh Khanh đứng dậy phui phui y phục đưa tay về phía Hắc "Nào ca ca huynh không về ngủ?" Triệu Khánh Lâm cầm tay Lam Khanh Khanh kéo lên "muội muội ngoan về ngủ thôi, muội muội hảo mộng" "Vâng ca ca an giấc"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hoang dâm vô độ

Ngày qua ngày thấm thoát trôi, từ khi Lam Khanh Khanh xuyên qua đã ba ngày, nàng ở đây sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, thả mình trên thảo nguyên rộng lớn đầy tự do, không còn thù hận, oán trách.

"A...các...các người là ai?" Lam Khanh Khanh đang nằm trên bãi cỏ mượt nghe tiếng Triệu Khánh Thư cau mày nhìn. Một đám hán tử Mông Cổ cười ngửa vây quanh Triệu Khánh Thư bên trong cười dâm dăng. "Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp, muốn đi theo gia không?" "Haha mỹ nữ đi theo gia đi suốt đời không phủ cũng quý, haha"

Lam Khanh Khanh á khẩu, còn lời thoại nào khác không?. Một tên khác cung kính với tên cầm đầu "Thưa Tướng Quân cô ta là Triệu Khánh Thư, cô ta chính là mỹ nhân thảo nguyên, cứ già vờ thanh cao"

"Các người...các người muốn gì?" Triệu Khánh Thư hoảng sợ nhìn bọn họ. "Áy mỹ nữ đi theo bốn tướng gia đi phú quý cả đời haha...thanh cao á haha đi theo ta thì cũng như nhau haha..."

"Các người..." "Tỷ tỷ à, tỷ nói với bọn người đó chỉ làm bẩn miệng thôi"

Lam Khanh Khanh ngoay ngoay đi qua đám người đó, tên tướng quân vuốt vuốt cằm cười bí ối. "Áy lại là đại mỹ nữ nào đây, thật xinh đẹp haha" Lam Khanh Khanh cười lạnh "Ta là người phương nào người quân? ta cảnh cáo người tốt nhất nên thu nộ cười bí ối đó lại, nếu không ta không chắc có nề tình đâu"

"Haha mỹ nhân nàng đùa rồi, nào hai tỷ muội các người cùng nhau về hầu hạ ta haha..."

Bốp... Âm thanh giòn dã vang lên cắt đứt tiếng cười của ai đó, bọn họ trợn mắt nhìn bên má của tên tướng quân in một bàn tay chói mắt lại nhìn Lam Khanh Khanh kéo tay Triệu Khánh Thư thông dong đi

"Tiện nhân, có đúng..." "Ta bình sinh ghét nhất người khác chửi là tiện nhân và lại..." Lam Khanh Khanh lườm hắc lạnh lạnh nói "ta đã cảnh cáo người rồi, từ nay nếu muốn sống lâu thì thấy người Triệu gia tốt nhất đi đường vòng" nàng kéo Triệu Khánh Thư đi để lại một câu rồi đi mất "Nếu ai ngại mạng quá dài ta sẽ kết thúc họ"

Tên tướng quân tức đến đỏ bừng mặt tay cầm thanh đao rắc một tiếng gãy làm hai. Hắc thê trong đời hắc chưa bao giờ nhục nhã thế này

Tên tướng quân sau khi về tướng lòng vẫn chưa nguôi cơn giận liền nghĩ ra một kế cười bí ối sai người về lại chân dung Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Thư. Hắc nhìn hai bức tranh đẹp tựa người thật gật đầu rồi thúc ngựa đi vào cung

"Thần diện kiến đại vương" Nam nhân nửa ngồi nửa trên tràng kỉ nhìn đã tứ tuần nhưng mi nhìn hần mắt cái rồi chơi đùa với hai mỹ nữ bên cạnh. Nhìn đi nhìn lại chẳng có khí chất của bậc đế vương, chỉ có thể dùng bạo quân, hoang dã mà vô độ để hình dung.

"Đại vương người xem hai mỹ nữ này..." Tên tướng quân đem hai bức tranh dâng lên, hần nhìn qua hai bức tranh phác họa khuôn mặt điểm lệ của hai người ánh mắt thèm muốn nhỏ dãi. "Đâu? Hai mỹ nữ này ở đâu mau đem tới cho trẫm"

"Haha chẳng giấu gì Đại Vương trong đó có một người thần thắm mơ trộm nhớ" "Được trẫm dùng xong sẽ cho người haha mau đi bắt người về đây" Tên tướng quân cười thắm kể hoạch thành công xem xem hai vị mỹ nữ thanh cao thể nào haha, "Vâng thần dĩ ngay"

"Cái gì? Con..con còn đánh tướng quân nữa à?" Triệu thẩm hoang mang hỏi, Lam Khanh Khanh chỉ thờ ơ gất đầu như chuyện không liên quan đến mình. "Trời ơi, con có biết động phải vào tên đó sẽ gây bất lợi cho ta không?" "Không biết, ta chỉ biết hần dám động chạm vào người của ta, chán sống"

Triệu Khánh Thư đi đến nắm vai của Triệu thẩm khuyên "nương cũng là do con muội muội mới ra tay, nương đừng trách muội ấy nữa" Triệu thẩm vỗ vỗ vào mu bàn tay con gái, Lam Khanh Khanh cau mày nhìn họ, "cha nương, ta còn ở đây thì sẽ không để ai ức hiếp các người đâu"

"Khanh Khanh, nương hiểu tâm lòng con nhưng tướng quân là người không dễ động vào đâu" thấy đáng vẻ lo lắng của mọi người Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gất đầu "Vâng". "Muội muội, muội đã là muội muội của ta thì sẽ là người của Triệu gia, ca biết muội là muốn tốt cho Thư Nhi mà" Triệu Khánh Lâm vỗ vỗ vai nàng

Lam Khanh Khanh nhìn mọi người "Vâng sau này con sẽ không để mọi người lo lắng nữa". Lam Khanh Khanh nói để mọi người yên lòng nhưng nàng đâu biết câu nói ấy lại một lần nữa trở thành vĩnh hằng.

"Ca, ca đưa muội đi đâu vậy?" Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Lâm thắc mắt hỏi, vì nàng không biết cưới ngựa nên buộc phải du chung một con ngựa với Triệu Khánh Lâm. "Nương bảo ta đưa muội đi lên trấn mua ít đồ"

"Đồ? Chẳng phải muội đã đủ đồ dùng rồi sao", "ca cũng không rõ, nương thương muội thể mà" Triệu Khánh Lâm cười cười trừu ghẹo. "Ca đừng đùa muội"

Từ đây lên trấn phải mất một ngày đường, Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm cũng đã đi nửa ngày đường nhưng trong lòng luôn tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng nếu bây giờ quay ngựa về lại thì trời cũng chấp tội, Lam Khanh Khanh kéo dây cương lại nhìn Triệu Khánh Lâm nói:

"Ca ca, chúng ta... quay về đi, muội... Có cảm giác bất an"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Huyết tẩy hoàng cung mông cổ

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm quay đầu nhanh chóng thúc ngựa trở về nhà, cảm giác bất an của nàng càng ngày càng lớn như muốn nuốt chửng cả ý thức. Vượt qua thảo nguyên trời cũng đã sẫm tối, con ngựa chờ hai người dừng trên đồi cao, xuống đồi này đã về đến nhà.

Nhà? Vừa nghĩ đến chữ này lòng Lam Khanh Khanh co rút đến khó thở. Một con gió thổi qua làm ba ngàn sợi tóc hai người tung bay, hai người chết lặng nhìn về nơi gọi là nhà. Không khí mang theo mùi máu tươi nồng nặc, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu tay bắt giác xiết chặt dây cương.

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm đi xuống đồi, cảnh tượng đầu tiên hai người nhìn thấy làm người ta như đứng giữa hoang mạc không người, chỉ có chết lảng và chết lảng. Căn trường hoang tàn tràn ngập mùi máu tươi, máu văng khắp lên mảnh tường đổ chới mắt.

Triệu Khánh Lâm hoảng hốt phi vào trường còn Lam Khanh Khanh thờ thần đi phía sau. "Cha, nương hai người làm sao vậy? Cha nương đừng dọa con mà" Triệu Khánh Lâm gào lên ôm thì Triệu phu phụ lay mạnh "cha nương...hai người tỉnh dậy đi... Khánh Lâm không đi nữa con sẽ ngoan ngoãn ở nhà mà". "Thư Nhi muội tỉnh lại đi ca ca sẽ không bắt nạt muội nữa, chúng ta còn chưa đưa Khanh Nhi đi đưa ngựa bắn cung mà, Thư Nhi"

Lam Khanh Khanh xiết chặt nắm tay đi đến bên Triệu Khánh Lâm "Ca là muội không tốt huynh..." nàng chưa nói hết câu hần đã kéo nàng ngồi xuống ôm nàng vào lòng lặng lẽ rơi nước mắt. Người ta nói nước mắt nam nhân rất khó rơi, nhưng một nam nhân khóc ắt hần nỗi đau ấy lớn quá sức chịu đựng của hần.

Lam Khanh Khanh vỗ vỗ vai Triệu Khánh Lâm để hần tựa người vào mình khóc, nàng không khóc cũng không rơi một giọt nước mắt. Không phải vì nàng vô tâm hay bọn họ không liên quan gì đến nàng mà vì nàng biết lúc này nàng phải kiên cường, ca ca đã đau lòng thế nàng không thể yếu đuối được.

"Khánh Lâm, Khanh Khanh các... Các con về rồi à...mau mau đi trốn đi, nếu bọn họ bắt được hai đứa thì khổ" Đại thẩm bên kia đối coi như quen biết nhà họ Triệu chạy đến, thấy hai huynh muội ngồi đây lên nhắc nhở.

Triệu Khánh Lâm lau đi nước mắt nước mũi nghẹn ngào hỏi: "Đại thẩm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...cha nương... Thư Nhi sao lại...lại" "Khi hai con đi không bao lâu Tướng quân dẫn người đến cầm theo hai bức họa về Thư Nhi và Khanh Khanh, bọn họ bắt Thư Nhi đi nhưng con bé không chịu lên...lên...bọn họ thật độc ác...giết cha mẹ các con rồi rồi còn cưỡng hiếp Thư Nhi..."

Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Thư đã chết nằm trên giường quần áo xộc xệch khắp người đầy vết thương chứng tỏ khi còn sống khổ sở ba nhiều. Lam Khanh Khanh tay đặt lên bàn xiết chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch "Thầm còn..còn nghe nói là...là do tướng quân dâng bức họa về hai đứa con lên Đại Vương nên...nên mới..."

Rầm _Cái bàn gần Lam Khanh Khanh vỡ nát, nàng lạnh lùng gần từng tiếng "Tướng quân...Đại Vương"

Ban đêm trên thảo nguyên lúc nào cũng an tĩnh, nhưng hôm nay trời không trăng không sao an tĩnh, đen tối đến quỷ dị. Hoàng cung Mông Cổ như mọi đêm đèn đuốc sáng trưng ca cơ vũ nữ hát tung bùng, cuộc sống thác loạn về đêm của hoàng tộc bắt đầu, như không ai ngờ đến đó là ngày kết của họ.

Hoàng cung Mông Cổ chỉ thấy một bóng đem lướt qua liền ngay sau đó tiếng hét chói tai vang vọng đầy thê lương. Đêm tối hắc ám hoàng cung Mông Cổ đêm ấy không một người sống sót, máu tươi chảy lên lảng, đầu đầu cũng là thấy người.

Lều tướng Nam Liệt vương

Nam Liệt vương là con người phóng khoáng, yêu dân như con không giống bọn quyền quý thác loạn kia mà ăn chơi xa đọa. Người này thông minh tuyệt đỉnh lại tâm cơ thâm trầm khó đoán, được nhân dân yêu mến là ứng cử hàng đầu vị trí Đại Vương.

"À?" Già Lão Thượng Phong cau mày nói, Lam Khanh Khanh một thân hắc y đen tuyền không nhanh không chậm bước vào "Nam Liệt Vương đáp lễ vậy à" "Cô là ai tìm bốn vương có việc?". Lam Khanh Khanh không vòng vo nói thẳng vào chủ đề "Không biết Nam Liệt vương có hứng thú làm Đại Vương hay không"

Già Lão Thượng Phong nhướn mi "ý cô nương tại hạ không hiểu". "Ta mặc kệ người không hiểu hay giả vờ không hiểu..."

Một tên gia nô đứng ngoài trường lớn tiếng thông báo "Già, hoàng thượng bị sát hại, hoàng cung không một người sống sót kể cả tướng quân và các vị vương khác"

Già Lão Thượng Phong cau mày nhìn rồi Lam Khanh Khanh chốc lát rồi cười "Cô muốn ta làm hoàng đế?". "Tùy người dù đây có hoàng thượng hoàng đế hay không cũng không liên quan đến ta" Lam Khanh Khanh phất áo rồi đi

Già Lão Thượng Phong nhìn bóng nàng rồi đi mỗi giường lên cư nội, thần thủ rất tốt, chỉ có điều sát khí quá nặng, trong mắt không che nổi vẻ tru thương

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sai lầm lớn nhất

Buổi sớm là lúc không khí trong lành nhất nhưng từ hoàng cung Mông Cổ trở ra hơn mười dặm tràn ngập mùi máu. Dân chúng ai ai cũng bàn tán về cái chết của Đại Vương và hoàng tộc, người vui sướng khi thoát khỏi cảnh thống trị tàn bạo, vui vẻ vì tên Đại Vương như bạo chúa, hoang dâm vô độ đã chết.

Kẻ đau khổ vì không còn được vờ vết sức người sức của nữa, đa phần họ đều là bọn tham ô, gian thương sa đọa không có tính người.

Hoàng cung Mông Cổ

Từng cái xác được đưa ra ngoài, Lam Khanh Khanh thờ ơ lạnh lùng nhìn các xác tàn tạ của tên cầu hoàng đế nào đó nằm trên nhuyển tháp. Triệu Khánh Lâm nhìn hoàng cung rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh khó khăn mở miệng "Khanh Khanh...những người này đều do...do muối sát hại?"

Lam Khanh Khanh thờ ơ gật đầu, Triệu Khánh Lâm như gặp phải chuyện gì không thể tin được trợn mắt há hốc mồm. "Muối... Muối..."

Gia Lỗ Thượng Phong đi đến đặt tay lên vai Lam Khanh Khanh "ta cuối cùng cũng biết được tại sao cô lại hạ độc thù tàn nhẫn như thế rồi". Lam Khanh Khanh nheo mắt đầy nguy hiểm "Buồng" một chữ như rét lạnh đập thẳng vào tai mọi người.

Triệu Khánh Lâm giật mình nhìn người mà cha nương hân hạnh nuôi mới vài ngày kia, lúc này nàng khác một trời một vực, lạnh lùng khác máu, tàn khốc thủ đoạn.

Gia Lỗ Thượng Phong nghe Lam Khanh Khanh nói không tức giận mà còn cười buông ra "Bổn vương phải thay mặt toàn bộ dân chúng cảm tạ cô nương thay trời hành đạo rồi". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "ta nhớ không nhầm người vừa chết kia là huynh trưởng của người"

Hắn sững sờ giây lát rồi cười "Vậy sao? Bổn vương nên thương cảm? Một kẻ vô dụng giữ lại chẳng có ích gì". "Không hổ danh là Nam Liệt vương mưu mô xảo huyệt, chiến binh kỳ tài Mông Cổ". "Cô là đang chê hay đang khen ta đây" Gia Lỗ Thượng Phong cười đứng kiêu hãnh ly gia vô ngà ngôn nói.

Lam Khanh Khanh nhìn hắn một lát rồi phun ra một câu "Tân hoàng Mông Cổ người không nên giữ bộ dạng đó". Nói rồi nàng đi lại bên cái xác tên Đại Vương, giọng nó dịu nhẹ nhưng hàn khí bức người toả ra từ thân khiến người ta rùng mình. "Người không nên cảm tạ ta, ta giết hắn không phải vì ai cả chỉ vì hắn mắc một sai lầm rất nghiêm trọng"

Gia Lỗ Thượng Phong nhướng mi thú vị nhìn nàng "Sai lầm nghiêm trọng?". Triệu Khánh Lâm cau mày, dường như chuyện này liên quan đến nhà hắn.

"Thứ nhất hắn sai lầm vì dám đụng đến người của ta, thứ hai hắn dám đụng đến ta, thứ ba điều hắn sai lầm nhất là dám tự ý cướp đoạt quyền sống của người khác, dám tự ý thay thân chết kết liễu tính mạng của người khách nhất là người của ta cho dù có mười cái mạng cũng không đủ"

Triệu Khánh Lâm ngay người, không ngờ chỉ vì gia đình hắn bị hoàng thượng cùng tướng quân hại chết mà huyết tẩy cả hoàng cung, hạnh hạ đến không nở nhìn. Gia Lỗ Thượng Phong cũng ngạc nhiên vì câu nói của nàng, hắn thật không ngờ một cô nương còn nhỏ tuổi đáng vẻ yếu đuối lại mang tâm cơ tàn khốc như vậy.

Triệu Khánh Lâm đi đến bên Lam Khanh Khanh ôm bà vai nàng, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu mở miệng nói "ca ca bây giờ huynh có phải thấy muối rất tàn ác không" giọng điệu của nàng đã dụ dỗ phần nào, không có hàn khí bức người nữa.

"Không không đâu cho dù muối ra sao muối vẫn là muối muối của ta, trên trần đời này ta chỉ còn muối là người thân. Khanh Khanh từ nay ta sẽ bảo vệ muối thật tốt!". "Muối không yếu đuối như ca nghĩ" vẫn câu nói đó như bây giờ khác trước, nàng không còn một mình, mà có ca ca, đúng vị ca ca này cho dù ra sao nàng vững phai bảo vệ thật tốt.

"Người gọi ta đến làm gì?" Lam Khanh Khanh vận y phục đen tuyền bước vào trường của Gia Lỗ Thượng Phong. Hắn nhướng mày nhìn nàng "hai ngày nữa ta đăng cơ". "Thì sao?" Lam Khanh Khanh thờ ơ vốn những việc không liên quan đến nàng nàng không bận tâm.

"Bên ngoài đều đang tán dương nàng, ta mong có thể giữ một người tài giỏi bên cạnh!". Lam Khanh Khanh như hiểu ý hắn nhếch môi "người tình cho ta chức gì?". "Công chúa? Quận chúa? Nữ tướng sĩ? Nàng có hứng thú với chức vị nào ta đều cho nàng"

"Nếu ta nói muốn làm hoàng đế thì sao?" Lam Khanh Khanh mở miệng nói đùa. Gia Lỗ Thượng Phong nhướng mày nhìn nàng "hoàng đế thì không được...bất quá vị trí hoàng hậu nếu nàng muốn ta nguyện chia sẽ nửa giang sơn".

Lam Khanh Khanh lắc đầu "ta không tham phú quý, cũng chẳng ham hậu vị của người, ta cũng phải đi rồi...chỉ mong người chăm sóc cho ca ca ta thật tốt!". "Tướng Quân?", "huynh ấy vô công không tội, trí thức cũng không kém, bày binh bố trận cũng không đến nỗi" nói rồi nàng phát tay rồi đi, nàng tin hẳn hiểu những gì nàng nói.

Ra khỏi trường của Gia Lỗ Thượng Phong, Lam Khanh Khanh không có mục tiêu đi thẳng về phía trước cho đến khi đặt chân lên mảnh cỏ trống rộng lớn. Lam Khanh Khanh đứng yên ở đó mặc gió lùa lay động vạt áo, mặc loạn tóc mượt mà theo nhịp gió tung bay.

Lam Khanh Khanh đứng đó ngẩn mặt lên nhìn khuôn trời tràn đầy những vì sao như những mẫu bạc lấp lánh. Hốc mắt nàng bỗng ửng hồng, thật sự giờ nàng rất muốn khóc, nàng chẳng lẽ không bao giờ được hưởng cái gọi là hạnh phúc gia đình.

Lam Khanh Khanh bỗng ngồi thực xuống ôm lấy đầu gối cần ra để không phát ra những tiếng nấc, lặng lẽ rơi nước mắt. Bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng như an ủi, cảm xúc bao lâu nay như vỡ òa trào ra, nước mắt càng nhiều hơn, nàng khóc càng ngày càng lợi hại đến thiếp đi lúc nào không ai hay

Năm đó Tân hoàng Mông Cổ đăng cơ, tại đại diện sắc phong vị cô nương nào đó làm Thiên An quận chúa, phong Triệu Khánh Lâm là tướng quân. Dân chúng được thoát khỏi vị vua tàn bạo lấy làm vui mừng, ca ngợi hết lời vị nữ tử trong cung đêm ấy, Thiên An quận chúa.

Kể rằng nàng đơn thân độc mã xông vào hoàng cung, trong một đêm huyết tẩy toàn bộ, tham quan hoàng tộc không ai sống sót, thậm chí vẫn là Đại Vương hoan dâm vô độ cùng Tướng Quân tàn ác, giày vò đến không ra hình người.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mới!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Sự vui vẻ

Ánh nắng ấm áp gió nhẹ lay động, hương thơm thanh khiết đặt trưng chỉ có ở thảo nguyên vồn quanh mũi. Cái nắng, cái gió xua tan bao khí u ám hai ngày nay ở Mông Cổ, có người ở lại có người đã đi.

"Khanh Khanh!" Triệu Khánh Lâm bước vào trường cau mày nhìn lều trưởng trống không, tối hôm qua nàng khóc như long trời lở đất cuối cùng lại ngủ thiếp đi trong lòng hắn. Sáng ra hắn lại lo cho nàng vẫn còn t trạng vào xem không ngờ nàng lại chỉ để lại một tờ giấy

"Ca ca muội đi đây, đừng tìm muối hay chờ muội, có lẽ muội sẽ không về. Ca huynh phải sống tốt nếu có duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó muội sẽ cho ca thấy nụ cười vui vẻ của muội. Lam Khanh Khanh"

Trên thảo nguyên rộng lớn có một chiếc xe ngựa nhìn như hoàn toàn tầm thường đang chạy hướng Trung Nguyên.

Trên xe ngựa không ai khác chính là Lam Khanh Khanh, nàng thứ nhất không biết cưỡi ngựa, thứ hai không biết đánh xe hỏi sao lại ở trên xe ngựa à, đương nhiên đi nhờ rồi. Lam Khanh Khanh chính là đi nhờ xe ngựa của thương buôn đến Trung Nguyên, trên xe í à là một gia đình.

"Cô nương một thân một mình không biết đến Trung Nguyên làm gì?" người đánh xe ngựa như thuật miệng hỏi, Lam Khanh Khanh nhìn thảo nguyên rộng lớn nói "ngao du"

Bên trong xe ngựa chui ra một đứa bé tầm năm sáu tuổi nhìn Lam Khanh Khanh cười "tỷ tỷ à, tỷ thật xinh đẹp tên tỷ là gì vậy?". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé nói "Lam Khanh Khanh", "Đệ có thể gọi tỷ là Khanh Nhi tỷ tỷ không", Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé đưa tay xoa nhẹ đầu nó "hảo"

"Ây cô nương thẳng bé lúc nào cũng nghịch ngợm mong cô đừng trách nó" một nữ nhân trung niên đưa tay bế cậu bé cười sùng nghị. Lam Khanh Khanh nhìn một mảng mẩu tử liền cười gượng, khi nào nàng mới có thể hưởng được đây, là không bao giờ ư?

"Cô nương có tâm sự à" nữ nhân trung niên nhanh chóng phát hiện tâm trạng Lam Khanh Khanh không tốt quan tâm hỏi. Lam Khanh Khanh tựa người vào thành xe ngựa nhìn về nơi xa xăm như có như không nói "cha nương, tỷ tỷ ta vừa mất"

"Ồi xin lỗi ta không cố ý gọi nổi đau cho cô nương", Lam Khanh Khanh lắc đầu kéo mắt không giấu nổi bi thương cùng oán hận. Người phụ nữ trung niên đó vỗ vai Lam Khanh Khanh "đời người ngắn ngủi mọi chuyện đã qua rồi thì cứ cho qua, cô nương ta mau mau khuyên cô nương một câu, đời người ngắn ngủi hãy cho nó trôi qua trong niềm vui"

Niềm vui? Lam Khanh Khanh sững sốt, đúng là lần này nàng đi ngao du chính là tìm lại cái gọi là niềm vui. Cái cảm giác vui vẻ ấy nàng đã mất vào cái đêm năm mười tuổi đó rồi.

"Oan oan tương báo đến khi nào mới hết, tại sao không sống phóng túng một lần để sau này không phải hối hận. Mọi chuyện ấy à đều là ý trời, qua rồi thì cứ để nó qua" người nam nhân trung niên đánh xe cười sáng khoái nói.

Ý trời? Nếu là ý trời thì Lam Khanh Khanh nâng phả tuần thi u? Không! Từ nay nếu trời đã muốn áp bức nàng nàng sẽ nghịch thiên mà đi.

"Tỷ tỷ nếu tỷ cười sẽ đẹp lắm nha", Lam Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn cậu bé "ta không biết cười" "Tỷ nói dối ai mà không biết cười" nụ cười của nàng mất lâu rồi, nàng còn không biết phải làm sao để cười nữa. "Vây đệ chỉ ta cách vui vẻ đi" cậu bé ra vẻ suy tư "muốn cười a...hắc hắc cứ đi chọc ghẹo người khác rồi làm mình vui vẻ nha"

Nữ nhân trung niên cốc đầu cậu bé một cái "con chi biết nghịch ngợm thôi", "cô nương có đừng nghe nó nói bậy, muốn vui về à trước tiên phải làm cho người khác vui về". "Ủầy vui về thì chi cần thịt rượu thơm ngon là được rồi haha"

Vui về chi đơn giản thế thôi sao?

(Nguồn gốc của những trò hài hước nàng gây ra là đây ☐)

Hoàng cung Mông Cổ

"Nàng đi rồi" Gia Lão Thượng Phong vắn về cái ly trong tay nói, Triệu Khánh Lâm lắc đầu "thảo dân cũng không quản được mười ấy". "Haha ta còn dự tính ngày mai khi đăng cơ sẽ phong nàng làm hậu", Triệu Khánh Lâm giật mình "Đại...Đại Vương người..." "ta là coi trọng nàng"

Gia Lão Thượng Phong lắc đầu "chỉ tiếc nàng không cần...Triệu Khánh Lâm huynh thấy chức vị tước quân thế nào?" "Đại Vương người nói vậy có ý gì?" "haha cũng chẳng có ý gì, ta thấy tướng quân rất hợp với người"

Triệu Khánh Lâm trầm mặt lắc đầu "thảo dân không dám" hẳn đi đến vỗ vai "ngày mai ta đăng cơ người sẽ phong làm tướng quân, từ nay chúng ta là huynh đệ, đừng phụ ta"

"Ha đã đến trung nguyên rồi" chiếc xe ngựa dừng lại bên trấn nhỏ ở biên giới "cô nương không biết cô nương sẽ đi đâu" Lam Khanh Khanh trầm ngâm "nơi nào nào nhiệt nhất", "nơi nào nhiệt mà gần nhất? Vây đến kinh thành haha cô nương bọn ta đến Viên Châu gần kinh thành cô có thể đi nhờ"

Lam Khanh Khanh cau mày "kinh thành? Là kinh thành của triều đại nào?" "ờ Phong Nguyệt vương triều" hình như triều đại này không có trong lịch sử thì phải

"Được vậy đến kinh thành đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bạch y nam tử

Ngồi xe ngựa đi đến Viên Châu đã là một ngày sau, Viên Châu thương nhân vô số là nơi hội tụ nhiều loại thương nghiệp, thương nhân và tiểu thương.

Mặt trời lên cao ánh nắng chói chang không còn vị man mát đặc trưng của thảo nguyên nữa, "cô nương bảo trọng" sau khi xuống xe ngựa Lam Khanh Khanh theo đường mà nam nhân trung niên đánh xe đó chỉ dẫn đến kinh thành.

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn hắc y đen tuyền trên người, nhìn có hơi quái quái vậy là nàng quyết định mua một bộ bạch y mới. Lam Khanh Khanh đi bộ đến kinh thành, vì sao nàng không đi quá gian ai u? Đơn giản những người ở trung nguyên không đáng tin bằng người Mông Cổ. (Sợ bị bán haha)

Đang thong dong đi bỗng nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, Lam Khanh Khanh cau mày đang ở ngoại ô kinh thành cũng đánh nhau được. Lam Khanh Khanh đi về hướng âm thanh đao kiếm phát ra, nàng vén một bụi cây nhỏ ra thấy có vài tên hắc y nhân quay quanh một nam tử trắng bạch y.

Nhưng điều kì lạ à nam tử bạch y đó rất xinh đẹp lại mang vẻ thuần khiết đến khó tả, tuy đang một mình đấu nhiều người vậy lại không sợ hãi, giết nhiều người vậy nhưng y phục rất sạch sẽ.

Nam tử bạch y võ công rất cao nội lực lại thâm hậu giết người không chớp mắt, nhuyễn kiếm trên tay như rồng bay phượng múa đôi phương chưa thấy chiêu đã lần lượt ra chết. Chắc đây là võ công trong truyền thuyết a, giống trong phim thất, tuy nhiên kiếm pháp vẫn không bằng nàng.

Thấy một tên thừa cơ hội đánh lên hẳn Lam Khanh Khanh liền nhắc một hòn đá nhỏ ném chuẩn xác vào gáy tên hắc y nhân đó, hẳn phun máu chết tươi. Nam tử bạch y cau mày né máu từ người tên kia nhìn thoáng qua chỗ nàng rồi tiếp tục giã quyết bọn kia.

Chưa đầy một khắc trong rừng chiến đấu xác hắc y nhân mà nam tử bạch y đó thì chẳng hề hấn gì. Hẳn đi đến chỗ Lam Khanh Khanh thu nhuyễn kiếm lại thong dong nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngao nghể bước ra cười nhạt "hảo kiếm pháp" hẳn đưa mắt đánh giá nàng rồi quay đi.

"Thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân mình như vậy" Lam Khanh Khanh đỡ giọng trào búng. "Ta có thể" hẳn mở miệng nói ngắn gọn nhưng giọng nói có phần ào ào thực thực. Đúng nàng biết nếu nàng không giúp thì hẳn cũng có thể tránh được, chi là thấy hẳn sạch sẽ nàng muốn đùa chút thôi mà, chẳng phải cậu nhóc ấy nói chọc ghẹo người ta rất vui sao.

"Ta biết" Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi phía trước hẳn thờ ơ nói "vô công người khác đấy nếu có duyên hẹn tái ngộ"

Vào tới kinh thành mặt trời đã dần ngã về Tây, ánh nắng màu hổ phách vờ quanh từng ngõ ngách trên phố. Lam Khanh Khanh đi thong dong trên phố lớn nhìn phố dần vắng liền tấp vào khách điểm gần đó

"Cô nương không biết cô muốn dùng bữa hay ở trọ" tiểu nhị niềm nở ra đón khách, Lam Khanh Khanh lạnh nhạt mở miệng "Trợ". "Hãy vắng vắng chuẩn bị một phòng trọ cho vị cô nương này" tiểu nhị quay sang nàng niềm nở "mời cô nương lên lầu".

Vừa nhắc chân lên lầu Lam Khanh Khanh khẽ đưa mắt lướt nhìn đại sảnh mới cái rồi đi theo tiểu nhị, khách điểm này không bình thường hay kinh thành gần đây xảy ra chuyện gì chẳng. Chứ cái khi giờ gì khách điểm tập trung nhiều nhân sĩ thế nhìn qua đã biết không tầm thường. Bọn họ từ khi nàng bước vào cứ nhìn chăm chú, phần vì khí chất, dung mạo, phần vì đại sảnh toàn nhân sĩ sao lại xuất hiện một cô nương.

"Tiểu nhị kinh thành có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh bỗng mở miệng nói làm tiểu nhị sững sốt lắc lắc rồi cười cười "cô nương chắc là từ xa đến nên không biết khách điểm Duyệt Lai của chúng tiểu nhân là khách điểm nổi tiếng nhất kinh thành chính là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ vô lâm"

Lam Khanh Khanh gật đầu, thảo nào có nhiều người phi phàm thế, nàng bất chợt nghĩ đến bạch y nam tử gặp ở ngoại ô kia, quả thật hôm nay gặp quá nhiều người cao cường rồi. Không biết đêm nay ở cùng một đám thích quyền cước kia có an ổn không đây. Mà khách điểm Duyệt Lai sao nàng thấy quen quen, chắc sao khách điểm này thịnh hành ở cơ đại thế nhà, haizz...

"Cô nương cô là nữ nhi chân yếu tay mềm tốt nhất đừng dây vào bọn họ chi có có phiền phức"

Tiểu nhị quan tán nhắc nhở, "ta biết rồi" tiểu nhị cúi chào rồi lui ra để Lam Khanh Khanh an tĩnh trong phòng.

Đèn đèn khuya nương theo ánh đèn Lam Khanh Khanh nhìn con phố tấp nập bên dưới thờ hắt ra một hơi. Kinh thành không hề danh là nơi nào nhiệt cả ban đêm cũng thú vị vậy, không như Mông Cổ an tĩnh Kinh thành nào nhiệt thị phi đến đâu đâu.

Ánh đèn dưới phố bắt đầu tắt dần từng cái từng cái một, dòng người cũng tan ra chớp mắt đã là một màn yên tĩnh đúng vị mùng đêm. Đường như muốn yên cũng chẳng an bên dưới lầu xuất hiện tiếng binh khí va chạm. Lam Khanh Khanh day day trán mấy hôm nay sao không có một khắc an lành vậy trời. Nàng đi đến đúng cửa sổ thôi tắc ngủ nên ngã xuống giường, tốt nhất không liên quan thì đừng những tay và lại tự chuốc họa, không đáng.

Cạch một tiếng, tiếng động nhỏ tựa kim rơi nhưng lại không thoát nổi tai Lam Khanh Khanh, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua nàng nhanh nhẹn phi người dậy chưa kịp phản ứng nàng đã khẽ chúi thủ vào cổ tên kia, hai người đầu mắt đứng bất động.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Cháu, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 8

Cốc...cốc...cốc...

"Cô nương xin mở cửa" kết cửa phòng mở ra Lam Khanh Khanh vận trung y khoát đại chiếc áo choàng bụi tóc xoa ra tôn lên khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Nàng mơ màng dụi mắt tựa như người vừa thức giấc hỏi "không biết nửa đêm canh ba già tím tiểu nữ có việc?"

Vài tên nhân sĩ thô lỗ mặt như hung thần ác xác vác dao đến gõ cửa thấy nàng mặt cũng dụu đi "công nương không biết phòng cô có giấu nam tử áo đen nào không?"

Lam Khanh Khanh ra và sững sờ rồi tức giận nói "gia tiểu nữ là khuê nữ chưa có hôn phối sao người lài nói tiểu nữ giấu nam nhân...thế, thế này thì làm gì có ai dám cưới tiểu nữ, thật oan ức quá".

Tên đó cuống quýt tặc lưỡi "ấy cô nương ta chỉ lo hấn gây khó dễ cho cô nương...haha mạo muội rồi" tên đó quay sang bọn thủ hạ "đi nơi khác kiểm cho ta phải bắt sống được hấn mau"

Lam Khanh Khanh đóng cửa lại nét cười vô hại lập tức biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh băng "ra". Trong góc xuất hiện thên một nam tử áo đen, hấn nhìn nàng nói "tại sao lại giúp ta?".

"Ta chỉ lo vương phải bọn họ, phiền phức" Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái "ngươi đã đi được chưa". "Ta bị trúng độc", "mặc kệ ngươi không liên quan đến ta"

Hấn cười khò chỉ vào vết thương ở cách tay bị trúng độc nói "cho ta mượn chỗ cô nương giả độc, được chứ" Lam Khanh Khanh nhìn vết thương khá nghiêm trọng quay mặt đi "tùy ngươi".

Hấn cười cười lấy trong tay lọ thuốc xét vạt áo băng bó "nếu không phải bọn họ đề tiện hạ độc thủ ta sẽ không phải đi trốn" Lam Khanh Khanh nhìn cách ép độc vào băng bó của hấn cau mày "ngươi biết y thuật?"

Hấn dường như không ngờ đến nàng sẽ hỏi, ngay người dôi chút rồi cười "tất tinh mắt, thủ pháp khi này của cô rất tuyệt hảo không biết danh tính là?", "cần không" Lam Khanh Khanh nhướn mi nói.

Hấn không giận chi cười cười "cô nương rất có bản lĩnh, tại hạ Mộ Dung Xuất xin thỉnh giáo đại danh cô nương" nàng nhìn hấn xem hấn không có ý dò chi nhân nhạt nói "họ Lam". Mộ Dung Xuất nhếch môi cười hứng thú thứ nhất nàng nghe danh hấn lại không hoang mang, thứ hai lại thận trọng không xưng tên, thứ vị nữ nhân này nếu đến Dạ Nguyệt sẽ như hổ mọc thêm cánh.

"Haha cô nương không sợ ta sao?" Lam Khanh Khanh khinh thường nhìn hấn "ngươi là gì mà ta phải sợ", "cô nương xem ra không biết tại hạ" nàng cười nhạt "xin lỗi ta không phải người ở đây"

Mộ Dung Xuất đứng dậy phi thân ra ngoài cửa sổ "nếu có duyên sẽ gặp lại"

Kinh thành đường phố phồn hoa đầu đầu cũng náo nhiệt không tả nổi, thành Tây chính là con phố tấp nập nhất sông bạc kĩ viện đến tơ lụa trang sức đều có cả.

Lam Khanh Khanh đi dạo bên thành Tây, cảnh sa hoa khiến bao người liu lười, nghe nói phía sau thành Tây là Dạ Nguyệt son trang không ai không dám nề mặc. Tiếp theo thành Tây chính là thành Đông có phố ăn chơi thác loạn nhất, nghe đồn chủ nhân thành Đông chính là một cô nương xinh đẹp như hoa lại thông minh sắt xảo.

Lam Khanh Khanh cái nam trang đi vào một thanh lâu bậc nhất thành Tây Tùy Yên Lâu nghe ngóng tin tức, chẳng phải muốn dò hỏi chuyện gì người ta thường vào thanh lâu đó sao

"Công tử nhìn ngài có phần lạ mặt không biết là người phương nào?" một cô nương xinh đẹp vận y phục loan màu hồng phấn, thanh tao thoát tục đi đến bên cạnh Lam Khanh Khanh. Nàng đưa mắt đánh giá nàng ta hồi lâu gương mặt cười nhạt "chẳng đâu tại là là người nơi khác đến, nghe danh Tùy Yên Lâu đã lâu hôm nay lại dịp chẳng hay cô nương có tiếp đãi"

Cô nương đó nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu cười tươi "công tử khí chất phi phàm, tiểu nữ Thương Liên là chủ lâu mama không biết danh tính công tử". "Tại hạ họ Lãnh" Thương liền nép qua một bên đưa tay ra ý mời "Lãnh công tử mời"

Lúc đi ngang qua tiếng Thương Liên như có như không nói "cô nương ý gì đến boss lâu" Lam Khanh Khanh gạt mình một lác, phiền phiền cây quạt trong tay cười gương "không qua nổi mỹ nhân của cô nương" phàm truyền hình đồ là thứ lừa đảo, mới cái trang mà đã bị người khác nhìn thấu là nữ nhi.

Thương Liên đưa Lam Khanh Khanh đến ngồi bên bàn gần cửa sổ rồi xin phép cáo từ, chưa đầy nửa khắc lại thấy Thương Liên đi ra thì lễ "công tử có gì sai bảo". Lam Khanh Khanh hiểu ý liền đưa tay mời "cô nương mời ngồi"

Thương Liên ngồi gần Lam Khanh Khanh như có như không tay lướt nhẹ qua tay nàng. Lam Khanh Khanh trầm ngâm rồi gạt đầu, mảnh kia ghi "chủ tử của ta muốn gặp người". Chủ tử? Là ai hình như nàng không có quen ai ở thành Tây.

Lam Khanh Khanh nở nụ cười nhạt nói "mời" hai người đứng đợi đi lên lầu, gần cuối hành lang có một căn phòng sa hoa, Thương Liên gõ cửa theo đúng nhịp điệu hai cái rồi mở cửa mời Lam Khanh Khanh như không có ý mình sẽ vào.

Vút...

Vừa nhấc chân bước vào đã có một cây kim phóng ra, Lam Khanh Khanh cau mày nhẹ nhàng dịch người mới thấy bên trong có hai nam tử, một đen một trắng ngồi trầm tĩnh.

Lam Khanh Khanh phui phui y phục xoè quạt ra tiêu xái đi đến bên mời là nụ cười giễu cợt "thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Cháu, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 9: Dạ Nguyệt Sơn Trang

Lam Khanh Khanh không kiên nhẫn phát tay ngồi xuống gấp quạt lại, nam tử áo đen cười haha "Lam cô nương tài giỏi ác lại bỏ mạng dưới một cây kim nhỏ" nam tử áo đen đó chẳng ai khác chính là Mộ Dung Xuất.

Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái quay sang nam tử áo trắng nói "mỹ nam tử lại gặp nhau rồi, xem ta duyên không ít" bạch y nam tử này chính là người nàng gặp ở ngoại ô, không hiểu sao cứ thấy hấn nàng lại nảy sinh ý muốn đùa cợt.

Hấn hừ lạnh một tiếng từ chối trả lời, Lam Khanh Khanh khẽ gương môi không nói gì. "Ngươi quen hấn?" Mộ Dung Xuất có hứng thú hỏi, "hết gặp một lần cho là có quen biết thì vậy đi"

Hấn bĩu môi như ước ưc "ngươi đối với hấn như vậy lại đối với ta lạnh băng thật không công bằng" Lam Khanh Khanh liếc hấn một cái lạnh lùng nói "ta hối hận vì cứu ngươi rồi", "ngươi hối hận đã không kịp ta cho ngươi giặt sạch bọn họ rồi"

Lam Khanh Khanh gương mặt cười nguy hiểm "ta sẽ không phiền nếu tiền ngươi một đoạn", "haha hiểu nhầm hiểu nhầm thôi, buồn vì khi người ở trong một nhà cả mà" nàng lườm hấn "ai trong một nhà với ngươi"

Lam Khanh Khanh tự rót cho mình ly trà lạnh lùng hỏi "tìm ta có chuyện gì?" Mộ Dung Xuất thoáng cái nghiêm túc hỏi "ngươi biết Dạ Nguyệt sơn trang?", "không biết". Câu nói của nàng xuyt làm hai người họ ngã ngựa, trên đời này lại có người không biết Dạ Nguyệt sơn trang.

"Ta chính là muốn người gia nhập bọn ta", "thiếu người?" Lam Khanh Khanh nói làm Mộ Dung Xuất cứng đờ, người người đều hận không thể tức tốc phục tùng Dạ Nguyệt sơn trang, vậy mà hấn nói nàng lại bảo thiếu người.

Bạch y nam tử nhếch môi "Dạ Nguyệt không thiếu người, không có bản lĩnh đừng hòng mơ" Lam Khanh Khanh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hấn "vậy thử xem, bắt quá ta chỉ không nộ lực"

Mộ Dung Xuất kinh ngạc "ngươi không có nộ lực?" Lam Khanh Khanh không thêm trả lời hấn hỏi "Dạ Nguyệt sơn trang nuôi được ta không?", tuy hấn không hiểu nàng hỏi làm gì nhưng vẫn gạt đầu, "có bản lĩnh không?" hấn lại gạt đầu "có thủ vị không?" hấn lại gạt đầu "tốt nhưng ta không làm địa vị thấp hơn ngươi"

Mộ Dung Xuất cùng hấn còn đang ngầy ra nàng đã đứng dậy, "ngươi đi đâu?", "Dạ Nguyệt Sơn Trang"

Dạ Nguyệt son trang là cái tên nổi tiếng khắp Phong Nguyệt vương triều, ai ai nghe danh cũng khiếp sợ ngay cả triều đình cũng không dám đắc tội.

Dạ Nguyệt son trang có chi phối trên toàn vương triều, đầu đầu cũng có nguồn kinh tế của son trang.

Dạ Nguyệt son trang có bốn ám Nghi ám là nguồn điều tra tin tức hàng đầu, không có điều gì Nghi ám tra không ra. Sát ám tổ chức sát thủ bậc nhất chỉ cần muốn giết người canh hai thì hẳn nhất định sẽ không sống sót qua canh ba. Thương ám là nguồn kinh tế chính của Dạ Nguyệt son trang nắm giữ máu mạch kinh tế của phần nửa vương triều. Đạo ám tổ chức đạo chích xuyên quốc gia, một khi xác định món đồ vật nào thì sẽ không bao giờ tuột tay, nhận bạc trộm đồ, xuất thân nhập hoá đến chủ nhân cũng cũng không biết bị mất.

Lam Khanh Khanh nghiêng ngang đi vào son trang dưới ánh nhìn của mọi người, Mộ Dung Xuất cùng nam tử bạch y đi sau chỉ lắc đầu. "Tam đệ, ngu đệ vị này...?" một nam tử vận áo bào màu tro cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, "nhân tài đệ kiểm về đây".

Lam Khanh Khanh lờm lẩn "ta không phải đồ vật" nằng quay sang nhìn nam tử đó cười nhạt không ngại đầu mắt cùng hắn. Vô công cao nội lực thâm hậu rốt cuộc là nhân vật nào của trang đây.

Nam tử đó cười cười dòi ánh mắt đi "rất tốt" trong thiên hạ này mấy ai có thể đầu mắt với hắn xem ra người này không tầm thường. "Khảo nghiệm đi" nam tử đó dẫn Lam Khanh Khanh đi đến một sân cỏ lớn nơi đó đã tập trung sẵn trên dưới một trăm tên cao thủ.

Lam Khanh Khanh cười nhạt cắt cây quạt trên tay rút ra một thanh chủy thủ hoa văn sắc xảo. "Tất cả đều lên đi" nằng buồn ra một câu lập tức hơn trăm cao thủ hướng nằng đánh tới. Lam Khanh Khanh cười lạnh một tiếng thì triển đao pháp.

Chưa đầy nửa khắc Lam Khanh Khanh đã đứng trước mặt ba người, trên sân cỏ hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt son trang nằm rạp mà cạp đất trên người đầy vết thương, xem ra phải nằm giường một tháng. Mộ Dung Xuất há hốc mồm "người ta tay tàn nhân thật!" "Tầm thường" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt buồn một câu, nam tử áo bào cười như không cười "ta cũng muốn thỉnh giáo"

Vừa nói xong đã thấy hai luồng gió ập vào nhau, hai người cứ như ngọn gió xoáy không ngừng làm mọi người nhìn đến hoa mắt. Nếu không phải là cao thủ trong thì đứng hồng thấy, sau một hồi hai người tách ra, Lam Khanh Khanh ngoa ngoễ nói "người thua rồi" nam tử áo bào cười sáng khoải không giống như người thua cuộc "tốt rất tốt ha ha"

Trên cổ hắn vương ra một dòng máu nhỏ, mọi người giật mình nhìn vết thương trên cổ hắn. Thật không ngờ tốc độ của nằng lại nhanh như vậy, đao pháp rất mới lạ mỗi một đao đều muốn ép người ta vào con đường chết. Thật tiếc là nằng không có nội lực nếu không nằng chưa chắc đã thua Tôn chủ kia

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 10: Thập nhị tiểu thư

Nam tử áo bào hướng Mộ Dung Xuất nói "tam đệ đệ gọi mọi người lại" nói rồi hần phất áo đi vào đại sảnh tâm tình vui phơi phới. Mộ Dung Xuất lắc đầu bất tín hiệu lên trời rồi đu theo vào đại sảnh.

Bên ngoài bước vào vài nam tử "đại ca huynh gọi gấp như vậy làm gì?", nam tử áo bào mặt nhợt "gió xuân phơi phới" nói "đột dầy dù đi" lại thêm vài người phi thân vào. Lam Khanh Khanh cau mày sao họ đều là nam nhân nhì, không có nữ tử à

"Đại ca, tử đệ, thất đệ, bát đệ, thập đệ, thập nhất cáo lỗi đường xa" nam tử áo bào cười "ta gọi các đệ về là có chuyện muốn nói" hần nhìn sang Lam Khanh Khanh nói "cái ghế thập nhị này có người thích hợp rồi".

Mọi người đỏ dồn ánh mắt về Lam Khanh Khanh, có xem xét, có thăm dò, có thú vị, có đánh giá nói chung là tập hợp đủ mọi loại mắt. Lam Khanh Khanh bữu môi "thì ra Dạ Nguyệt son trang toàn giống ngựa đực" một nam tử nhìn nằng thú vị nói "vậy nói xem đệ là giống gì, Thập Nhị Đệ" hần cổ ý nhấn mạnh ba từ "thập nhị đệ"

Mộ Dung Xuất bật cười ha hả bị Lam Khanh Khanh quán cho cái lườm liên mi bất, "ai nói ta là nam nhân" nằng nói ra một câu làm ai cũng sùng sốt. Mộ Dung Xuất cười "cô ấy là nữ nhì phải gọi là thập nhị muội mới đúng"

(#Lam lúc còn ở thanh lâu Tiểu Khanh già nam chưa thay y phục nhà)

Lam Khanh Khanh hử một tiếng đưa tay tháo búi tóc ra, mái tóc đen dài như thác đổ xoảng trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nam tử áo bào tròn mắt "thì ra là nữ nhân...lại có võ công thâm hậu vậy" "thì sao nữ tử không được có võ công à?"

Nam tử áo bào cười "hào vậy bây giờ muội là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt son trang quyền hành sẽ như bao huynh đệ khác, à muội tên gì ấy nhì?". "Lam Khanh Khanh"

"Ta chính là đại ca tên Đồng Phương Chính, trên muội có mười một người huynh trưởng, muội có gì khó hiểu các ca sẽ giúp muội" Đồng Phương Chính tức nam tử áo bào nói.

"Ừ" Lam Khanh Khanh nhìn khắp sảnh cười nhạt.

"Đại ca huynh nói xem nữ tử đó là người phương nào" Mộ Dung Xuất cầm trên tay bức họa vẽ phía sau lưng của một nữ tử cười cười. Đồng Phương Chính cau mày "làm sao ta biết, đệ có hứng thú với nằng?", lục công tử Vương Lăng Thần mở miệng trừu "à ai bảo chiến công nằng quá mảnh liệt...phải không tam ca" nói đoạn hần nhảy mất một cái

"Vờ vắn ta chỉ thấy người này hơi quen, lại có thể một mình huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ nên thấy hiếu kì thôi" Mộ Dung Xuất buồn bức họa xuống. "Các huynh là đang nói tới ai?" Lam Khanh Khanh vận thân bạch y tóc tùy cài cây trâm ngọc trông thập phần quyến rũ. Mọi người cũng giật mình nhìn nằng, Vương Lăng Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh đỡ giong ngà ngớt "Thập nhị muội đúng là một mỹ nhân hiếm có, hay về nhà huynh đi ha"

Lam Khanh Khanh không thương tình cho hần một đấm ngay mặt, phất áo đi đến cầm bức họa lên nhìn. "Này Khanh Khanh muội thật quá đáng đánh đầu không đánh cứ nhất thiết phải đánh mặt ta vậy" Vương Lăng Thần ôm mặt mếu máo.

"Cho huynh chừa cái tội đi dụ nữ tử nhà lành" Lam Khanh Khanh quay sang Mộ Dung Xuất hỏi "Ai vậy?"

"À hình như đây là Thiên An quân chúa Mông Cổ vài ngày trước có một nữ tử vận thân đen tuyền một thân một mình huyết tẩy toàn hoàng cung Mông Cổ không ai sống sót. Nghe nói trong đó xác đại vương cùng tướng quân là thảm hại nhất, tàn hoàng Nam Liệt vương lên ngôi, ngày đăng cơ trịnh trọng phong tước vị cho một nữ tử, ai ai cũng nghĩ vị Thiên An quân chúa này khẳng định là nữ tử đem đó"

"Ai về xấu vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày nói mọi người che miệng cười, "hày ta nói này giờ muội không nghe thấy à" "ừ có nghe" vốn dĩ người đó là nằng mà, tên Gia Lễ Thượng Phong kia thật không ngờ hần lại làm thật.

Lam Khanh Khanh quay sang Đồng Phương Chính "đại ca muội không hy vọng ca sẽ cho người điều tra lai lịch muội đâu". Đồng Phương Chính cười gượng "xin lỗi muội, ta không cố ý", tứ công tử Nam Cung Thận đi đến khoát vai Lam Khanh Khanh "thập nhì, muội cũng đừng trách đại ca ca ấy chỉ muốn tốt cho muội". "Ừ muội biết nhưng...đến lúc muội sẽ cho mọi người biết thân phận của muội"

Vương Lăng Thần vuốt vuốt cằm "Khanh Khanh ta thấy muội thật giống ngũ ca, chưa thấy muội cười lần nào lạng lừng tựa như khối băng". Lam Khanh Khanh nhìn qua Phi Yến Lãnh Thiên "Ồ vốn dĩ hần là khối băng mà, muội chỉ là không biết cười thôi". Nam Cung Thận vỗ vai nằng một cái "không sao muội không biết cười ta sẽ giúp muội"

Mộ Dung Xuất nghiêng ngẫm "thảo nào lúc ở thanh lâu muội lại đi chọc ghẹo hần", Phi Yến Lãnh Thiên cau mày "các người nói đủ chưa?". Lam Khanh Khanh cười thâm hiểm "Tam ca hình như ca chán sống rồi", "ách đùa thôi đùa thôi mà muội đừng có lúc nào cũng uy hiếp ta được không?"

"Có thể chi cần huynh quán tới cái miệng mình đi" Lam Khanh Khanh thờ ơ nói, cửu công tử _ Lâm Bích Tần cười "hà tam ca từ khi nào ca đối với nữ nhân lại "lặng tình" như vậy, ấy nếu để bọn nữ tử ngoài kia biết chắc sẽ bám vằm Khanh Khanh ra mất"

"Ta quan tâm muội ấy không đúng sao và lại còn là người ta đem về các đệ có ý kiến?" Mộ Dung Xuất hất cằm, Lam Khanh Khanh gạt đầu quay đi "cũng đúng ta cứu huynh một mạng là ân nhân với lại huynh cũng không đánh lại ta"

Ai đó thấm chày hai dòng nước mắt, có cần nói thẳng vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Giới thiệu nhân vật dạ nguyệt son trang

Dạ Nguyệt son trang có mười một vị công tử và thêm một vị tiểu thư, là son trang bậc nhất Phong Nguyệt vương triều.

Nhân vật trong son trang:

Đại công tử _ Đồng Phương Chính

Võ công tuyệt hảo nội lực thâm hậu, đã có thể từ ^^

Nhị công tử _ Bạch Mặc Thương

Ôn hoà ẩm áp, thận trọng mưu mô, là một con hồ ly trong thương nghiệp, thủ lĩnh Thương ám

Tam công tử _ Mộ Dung Xuất

Y thuật cao siêu, giết người càng không ghê tay, cuồng màu đen

Tứ công tử _ Nam Cung Thận

Tàn nhẫn, lạnh lùng, cao ngạo, giết người không chớp mắt, thủ lĩnh Sát ám

Ngũ công tử _ Phi Yến Lãnh Thiên

Cuồng màu trắng, mắc bệnh khát phích, lạnh lùng cao ngạo

(Bạch y nam tử mà nàng gặp trong rừng)

Lục công tử _ Vương Lăng Thần

Đào hoa ngà ngọc, thuộc hạn người trong lạnh ngoài nóng

Thất công tử _ Lăng Vân

Nhu nhược đa tình, khinh công không ai sánh bằng nhưng võ công có hạn

Bát công tử _ Diêu Chính Vũ

Khinh công tuyệt hảo biết thuật ẩn thân, lạnh lùng vô lại. Thủ lĩnh Đạo ám

Cửu công tử _ Lâm Bích Tần

Ôn hoà, vui vẻ là người nắm đầy đủ tín tức nhất của giang hồ, thủ lĩnh Nghi ám

Thập công tử _ Vu Trác Nhạn

Thận trọng, độc đoán, mưu mô xảo huyệt, là một con người nguy hiểm.

Thập nhất công tử _ Thiệu Phi

Hoa hoa công tử, cười ngửa bằng tốc độ ánh sáng, thích tiêu dao tự tại, vua đua ngựa.

Thập nhị tiểu thư _ Lam Khanh Khanh

Trước: Lạnh lùng nguy hiểm, tàn nhẫn quyết đoán, là người không biết vui cười

Sau: hóa thành tiểu bạch thỏ, luôn treo nụ cười nịnh nọt trên môi

(#Lanz muốn biết tại sao Tiểu Khanh nhà ta thay đổi thì hãy theo dõi truyện tiếp nhé, mon các men đã ủng hộ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Diêu Chính Vũ

Lam Khanh Khanh đi dạo trong hoa viên của Dạ Nguyệt son trang, tính đến nay nàng đã ở nơi này được ba ngày, phải nói ba ngày này trôi qua với nàng ngoài nhàm chán thì vẫn là nhàm chán.

"Tỷ tỷ xinh đẹp tỷ là ai? Sao lại ở đây?" tiếng trẻ con non nớt vang lên kéo hồn đang bay phát phơ của Lam Khanh Khanh lại, nàng đưa mắt nhìn xuống là một tiểu oa nhi tầm ba tuổi. "Tỷ tỷ xinh đẹp?" cô bé nghiêng đầu xinh xắn nhìn Lam Khanh Khanh, "phụ thân bảo người không được nói chuyện với người lạ rồi mà" một tiểu tử khoảng tám năm tuổi đi đến cau mày kéo cô bé lại

Cậu bé nhìn Lam Khanh Khanh cau mày ra vẻ người lớn "người là ai tại sao lại đột nhập vào đây, nếu không đi phụ thân sẽ đánh chết người", nàng nhìn hấn hơi buồn cười ngồi xổm xuống "tiểu tử mới tí tuổi đầu đã ngạo mạn vậy rồi"

Cậu bé kéo tay cô bé lùi lại "ta không cần người quân", "này ta thấy tỷ tỷ xinh đẹp không có ác ý" Lam Khanh Khanh thăm lắc đầu, trẻ con có đại thật hiểu chuyện.

"Sao người biết" cậu bé hất cằm nhìn cô bé, "ta là tỷ tỷ của người đấy". "Xi sinh sớm hơn ta gần nửa khắc thôi mà" cô bé ra vẻ ta đây là lớn nói "dù vậy ta vẫn là tỷ tỷ"

Lam Khanh Khanh không kiềm được khẽ nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, hai đứa trẻ này thật đáng yêu. Nàng mở miệng "cha nương các con là ai?" chưa kịp để bọn nó trả lời đã có một nữ tử vận huyết y đi tới "Hạo Nhi, Viên Nhi các con sao lại chạy đến đây?"

Nữ tử đó đi đến nhiu mày nhìn Lam Khanh Khanh "có là...?", "mẫu thân tỷ tỷ xinh đẹp này ở đây mà Đồng Phương Hạo hấn cứ nói tỷ là người xấu" cô bé chạy đến ôm lấy nữ tử đó, "Đồng Phương Viên Nhi người đủ rồi đó, ai biết nàng ta có ý gì"

Lam Khanh Khanh lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là hài tử của đại ca, nàng hướng nữ tử đó chào "đại tẩu có lễ" nữ tử đó nhiu mày gật đầu định nói gì đi bị cô bé gọi là Đồng Phương Viên Nhi cắt "a tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ không phải người xấu phải không?"

Đồng Phương Hạo gõ đầu cô bé một cái "ngốc không nghe người ta gọi mẫu thân là đại tẩu sao", "ơ khi này ai bảo tỷ ấy là người xấu". Đồng Phương Hạo hất cằm "khi này với bảy giới không tính"

Hai cô cậu cứ người nói qua kẻ nói lại, bất giác Lam Khanh Khanh giương lên nụ cười mà chính nàng không phát giác.

"Ấy nha ta đang hoa mắt sao?", "không phải hoa mắt mà Khanh Khanh nhà chúng ta cười đấy" giọng nói của hai kẻ trời đánh phá mắt không khí, lập tức có hai cây phi tiêu phóng tới hai người họ.

Lam Khanh Khanh kìm hai tên giờ hỏi đó một cái "từ khi nào ta lại trở thành "Khanh Khanh của các người" thế nhĩ, tam ca, lục ca?". Mộ Dung Xuất cười hi hi ai oán "Khanh Khanh ta đã nói muội đừng đánh mặt ta mà"

Nữ tử áo đỏ che miệng cười hỏi "không biết vị cô nương này là...?". Lam Khanh Khanh quay sang nói "thất lễ, đại tẩu muội là Lam Khanh Khanh, thập nhị tiểu thư mới của Dạ Nguyệt", "à thì ra là thập nhị muội, thứ cho ta thất lễ"

Mộ Dung Xuất thúc tay Lam Khanh Khanh "tiểu Khanh Khanh khi này muội cười à", nàng gật mình lắc đầu "không biết", "àiz Khanh Khanh à ta thật không biết muội từ hồ yêu lạnh lùng nếu biến thành tiểu bạch thỏ sẽ ra sao haha"

"Hình như huynh không cần cái miệng nữa thì phải" Lam Khanh Khanh quăn cho hấn một ánh mắt cảnh cáo, "ồ ta vẫn còn muốn nói chuyện nha". "Tốt" nàng nói xong phất tay rồi đi, Vương Lăng Thần kịp thời nói vọng tới "Khanh Khanh đại ca tìm muội đấy"

"Đại ca" Lam Khanh Khanh đi vào thư phòng thấy bên trong đã có vài người vận hắc y, Đông Phương Chính ngẩn đầu nhìn nàng cười "Khanh Khanh muội lại đây" hần phát tay báo Lam Khanh Khanh đi đến chỉ vào một nam tử áo đen trong khà tuần tú nói "đây là bát ca của muội Điều Chính Vũ, hôm đó là đệ ấy bận nên không thể gặp muội"

Lam Khanh Khanh nhìn Điều chính Vũ "Bát ca", hần cúi bước tới gần nàng đưa tay quẩn lấy loạn tóc nàng xoà bên vai "hà thấp nhị muội xinh đẹp vậy à". Lam Khanh Khanh mỉm môi đưa tay đánh hần lại bị hần chặn lại, nàng cười ngây hiềm bất ngờ đưa chân lên đá. Điều Chính Vũ trợn mắt xoay người buông Lam Khanh Khanh ra mới tránh khỏi một màn làm cho tuyệt tử tuyệt tôn.

Điều Chính Vũ bấu môi nhìn nàng "thấp nhị muội, muội thật ác ra tay mạnh thật xuất chút hại ta tuyệt tử tuyệt tôn rồi, nha muội phải chịu trách nhiệm". Lam Khanh Khanh cười như không cười "ồ nếu đã là "xuất" hay ta cho nó đi gặp tổ tông luôn nhé, để "ta chịu trách nhiệm" hử?" nói xong nàng rút chủy thủ bên hông ra.

Điều Chính Vũ đoạt lấy chủy thủ của nàng ném đi "hà thấp nhị muội, muội cho nó đi gặp tổ tông rồi lấy gì thoả mãn muội đây" hần cả lợ phát phơ nháy mắt với nàng. "Ồ thì ra Dạ Nguyệt son trang cũng có kẻ biến thái, mặt dày, vô si đến nỗi dao thương bắt nhập".

Mọi người ở trong thư phòng phi cười, bọn thủ hạ thật không ngờ vị thấp nhị Tiểu thư này lại có bản lĩnh như vậy dám đánh còn chửi cả thủ lĩnh. Đông Phương Chính lắc đầu "Bát đệ đừng đùa nữa, khụ sau này đừng chọc muội ấy ta sợ đệ không chết mà là lết thôi".

Điều Chính Vũ cười cười đưa tay xoa đầu Lam Khanh Khanh "thôi không đùa muội nữa", hần nhìn qua Đông Phương Chính nói "Đại ca vụ này có làm không đây".

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên Bàn, thật đẹp nha.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Uyên ương phi thủy

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên bàn "Cái gì vậy?". Điều Chính Vũ khoát vai nàng "Sao thấp nhị muội có hứng thú à?", "uhm đẹp đấy".

Đông Phương Chính cau mày "Bát đệ, lần này điều kiện là gì?", "10 vạn lượng vàng, hai khối Bích Ngọc đề đôi lấy một đôi Uyên Ương Phi Thủy" hần day tay trán nói.

"Uyên Ương Phi Thủy là cái gì?" Lam Khanh Khanh tò mò hỏi, "là đôi ngọc bội hình minh nguyệt chính giữa khắc đôi uyên ương hi thủy. Được làm bằng phi thủy nhưng bên trong lót một lớp huyền thiết rất chắc chắn rơi xuống không vỡ. Tua ngọc bội được là từ lụa thượng hạn có một không hai, người ta gọi nó là Uyên Ương Phi Thủy như hình muội thấy đó" Điều Chính Vũ cặn kẽ giải thích.

"Ồ" Lam Khanh Khanh ò lên một tiếng cảm bức họa lên xem, quả thật rất xinh đẹp. Điều Chính Vũ nói tiếp "vì vậy đôi ngọc bội này rất quý giá đã có lịch sử trăm năm, phạm là ý trung nhân hay phu thê đều ao ước sở hữu nó. Nghe nói hiện nay nó đang nằm trong tay Tam vương gia"

"Hần rất lợi hại?", "không hẳn là một tên hoa hoa đại công tử nhưng có chút phiền phức". Đông Phương Chính thờ hất ra một hơi "không nhận", "đúng đệ cũng thấy tốt nhất đừng nhận, xem ra có người muốn cướp rồi" Điều Chính Vũ cười đầy ẩn ý nhìn Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "đúng là có thú vị" nàng quay sang hỏi hần "là ai muốn huynh đi trộm thứ này?". Hần nhìn nàng "là một tên chán sống muốn lấy lòng nương tử", Lam Khanh Khanh đi đến thúc Điều Chính Vũ một cái "hay huynh đi trộm làm lễ vật cho ta đi".

"Thời đi cô nương, một năm ta từ chối hơn ba vụ trộm thứ này, tất cả đều điều kiện làm người ta phát điên", Lam Khanh Khanh ò lên một tiếng "à thì ra một tên hoa hoa công tử huynh cũng không đầu lại, là sợ hay là... ". Điều Chính Vũ nhượng mày "ai nói ta sợ hần, chỉ là ta không muốn gặp phiền phức với hoàng gia"

Đông Phương Chính hỏi "Khanh Khanh muội thích à?", "ừ đoạt về khi nào chán thì bán cho bọn họ". Điều Chính Vũ cười cười "được ta sẽ cố gấn cướp về muội", "không cần ta muốn thứ gì ta sẽ tự đi lấy" nói xong nàng nhếch môi đi ra ngoài.

"Khanh Khanh cẩn thận đấy"

Đêm dần khuya, tiếng côn trùng trong đêm càng quỳ dị. "Khanh Khanh" nữ tử áo đỏ ban chiều cũng là đại tẩu của Lam Khanh Khanh, Tô Yên bước vào.

Lam Khanh Khanh đang đứng bên cửa sổ nghe thấy có tiếng người liền quay sang "đại tẩu, tẩu tìm muội có việc?", Tô Yên cười nhẹ "không có gì, ta nghe Chính nói muội muốn đi cướp Uyên Ương Phi Thủy". Lam Khanh Khanh gật đầu "vâng"

"Khanh Khanh muội cẩn thận một chút, Tam vương phủ không phải người tầm thường có thể vào đâu" Tô Yên nhìn Lam Khanh Khanh như không hiểu nói tiếp "Tam vương gia là một tên hoa hoa công tử đào hoa ngà ngót, vô si không ai sánh bằng. Muội là nữ tử lại xinh đẹp như vậy ta lo..."

Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao đâu", "trong phủ còn có tứ đại hộ vệ võ công cao cường muội nên cẩn thận, hần dù vô dụng nhưng lại rất được hoàng thượng sủng ái"

"Vâng muội biết rồi" Lam Khanh Khanh thấy có người quan tâm mình như vậy cũng cảm thấy lòng yêu quý vị tẩu tẩu này hơn.

"Thời đã muộn muội an giấc đi, ta về...muội nhớ cẩn trọng" Tô Yêm đi đến cửa bỗng quay đầu cười nói "Khanh Khanh khi nào rảnh muội qua chơi với Viên Nhi nhé. Con bé rất thích muội đấy"

Lam Khanh Khanh gật đầu "Vâng, tẩu hào mạng"

Ngày hôm sau

"Khanh Khanh" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tìm Lam Khanh Khanh thấy căn phòng trống trơn, "ơ con bé này khuya thế rồi còn đi đấy nhì".

"Chắc muội ấy đi trộm Uyên Ương Phi thủy rồi" Điều Chính Vũ đột nhiên xuất hiện là Mộ Dung Xuất giạt mình "bát đệ đệ có cần lên lúc vậy không...à mà đệ báp muội ấy trộm? Trộm gì cơ?"

"Ồ tin tức huynh chậm thế, muội ấy kết đôi ngọc bội Uyên Ương Phi Thủy nên đi trộm rồi", "Gi?"

11pg.11pg.11pg.11

Phụ Tam vương gia

Thân ảnh vận bạch y thoát ần thoát hiện trên mái nhà, Lam Khanh Khanh sau một ngày nghiên cứu đã biết đường đến Tam vương phủ. Nhưng đáng chết là nàng không có biết cấu trúc trong phủ, giờ vào mới biết, mẹ nó rộng thiệt mà.

Lam Khanh Khanh thăm mắng một câu rồi nấp vào một thân cây gần đó, nàng chờ vài tên nô bộc đi ra rồi mới phi thân xuống. Nàng khẽ cắn cắn môi, rốt cuộc là phòng nào nhì.

Lam Khanh Khanh đang nghĩ làm sao để tìm được phòng giấu đôi ngọc bội thì từ đâu nhảy ra hai nam tử. "Này Thiên huynh nói xem có phải người đời bấy giờ rất chán sống không ngay cả tam vương phủ cũng đột nhập vào" hai người họ đều vận hắc y một nóng một lạnh đứng cạnh nhau.

Lam Khanh Khanh thăm than, đây là hai người trong tứ đại hộ vệ Thiên, Hủy, Huyền, Văn sao? Nàng cúi gằm mặt xuống đột ngột phóng một loạt ám khí thừa cơ hộ chạy mất. Ngủ mới ở lại đáng với họ ấy nghe nói nội lực họ không thượng thừa nhưng đủ đánh chết nàng. Nếu đầu thì nàng chưa chắc đã thua nhưng nàng còn phải tìm ngọc bội không rảnh đôi co với bọn họ.

Lam Khanh Khanh mở đại cửa một căn phòng chui vào trốn, nàng thờ hất ra một hơi nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại, cuối cùng nhìn thấy cảnh làm nàng hoa mắt chóng mặt lảo đảo. Lam Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn xuất phùng máu mủi

Cái này là hên hay xui đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nam nhân vô sĩ

Lam Khanh Khanh vào một đại căn phòng trốn hai người kia, vừa thở phào nhẹ nhõm lại cảm giác có gì đó sai sai. Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại nhìn một mảng tuyết phun máu mũi.

Ồi mẹ ơi sao con lại không vào phòng nào lại vào trùng phòng này chứ, trong lòng Lam Khanh Khanh kêu gào thán thiết, chưa có lúc nào nàng cầu cho có một cái lỗ chui vào như lúc này.

"Tiểu mỹ nhân, nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao" một giọng nói trầm ấm đầy nam tính lọt vào tai nàng.

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi đảm bảo cho không chảy máu mũi, chính xác nàng chính là đi nhầm vào dục phòng, nam nhân này còn đang lỏa thể đứng trước mặt nàng nha.

Lam Khanh Khanh cười gượng xoay người lại định mở cửa bỏ của chạy lấy người nghe xong câu đó của hần thân hình cứng nhắc. Nàng nghiêng đầu nhìn hần "ngươi, có thể vô sĩ hơn được không?", nói rồi Lam Khanh Khanh phi thân đi mất.

Ồ trong phòng, nam nhân đó không ai khác chính là Tam vương gia Phong Nguyệt vương triều, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng nhếch môi cười khiêu khích. Hần vừa vào mặc trung y liền có hai bóng hắc y đáp xuống "chủ tử khi này có một bạch y nữ tử, có..."

Hần cười cười lắc đầu "không cần, rồi sẽ gặp nàng sớm thôi"

Lam Khanh Khanh phi thân về Dạ Nguyệt son trang, trong lòng cứ rối rắm, hình ảnh nam tử đó cứ quanh quẩn trong đầu nàng đuổi thể nào cũng không đi.

"Khanh Khanh thế nào rồi?" Lam Khanh Khanh vừa vào phòng liền có người gọi thì gạt mình "các huynh vào phòng ta làm gì?", trong phòng nàng hội tụ Vương Lăng Thần, Mộ Dung Xuất, Điều Chính Vũ và Lâm Bích Tần.

Wương Lăng Thần vuốt cằm "ta lo sợ muội bị sức mê mẩn nào thôi", Mộ Dung Xuất phì cười "ta không lo muội tửt mê chỉ sợ chưa cướp được Uyên Ương Phi Thủy thì tam vương phủ đã sảy ra án mạng rồi".

"Haiz còn tưởng muội cướp đôi ngọc bội ấy về được nên đến xem, tiếc thật uống công rồi, mà ta nghe nói ngoài Uyên Ương Phi Thủy trong phủ đó còn có nhiều thứ quý nữa á" Lâm Bích Tần nháy mắt với nàng.

Điều Chính Vũ cười trừ đi đến nâng loạn tóc Lam Khanh Khanh lên "ta sợ nàng bị tên hoa hoa công tử đó bắt nạt, nếu nàng ra sao thì ta đau lòng lắm". Lam Khanh Khanh cau mày thúc hần một cái bực bội ngồi xuống "chưa thấy Uyên Ương phi thủy đã gặp một tên biến thái vô sĩ rồi"

Bọn Mộ Dung Xuất cười haha nhìn mặt ai đó đen lại, "các người rành thì về ôm chăn mà ngủ, từ sau cấm tùy tiện bước vào phòng ta" Lam Khanh Khanh lườm Điều Chính Vũ "còn huynh nếu sau này còn dám tùy tiện đụng chạm ta, ta cho "nó" đi gặp tổ tông đấy.

Điều Chính Vũ đen mặt nhìn cô nàng nào đó đang bực bội đi vào tắm thất, hần quay đầu lườm bọn đang cười hả hê "hình như các người rất rành nh". Mọi người im bật lắc đầu phi thân đi

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường liên tục lắc đầu, nàng đưa hai tay vỗ vỗ má. Chắc nam nhân kia lớn lên xinh đẹp thật nhì, thân hình...khụ khụ nàng đang nghĩ gì vậy nè, chính nàng không phải sắc nữ. Lam Khanh Khanh nằm nhôai ra giường, hần mang bộ dạng ngà ngốt như vậy lại ở trong phủ, chẳng lẽ hần là tam vương gia đào hoa phong lưu Phong Nguyệt Vô Thần?

Sáng ra căn phòng của Lam Khanh Khanh đã trống trơn không có người chỉ có một mảnh giấy trên bàn ghi gọn ba chữ "Túy Yên Lâu"

Túy Yên Lâu vẫn nhộn nhịp như vậy khách khứa ra ra vào vào mọi loại người đều có đủ, Lam Khanh Khanh vận thân nam trang tiêu sái bước vào lâu.

"Cho ta gặp Thương Liên Cô nương" Lam Khanh Khanh gọi một cô nương tới nói nhỏ, cô nương đó hiểu chuyện gật đầu dẫn nàng đi lên lầu. "Thương Liên tỷ tỷ, Lãnh công tử đến tìm người" Thương Liên thấy nàng liền cười tươi "a Lãnh công tử người tới rồi, mời vào"

Thương Liên kéo Lam Khanh Khanh vào rồi liền đóng cửa quay sang nàng cung kính "Thập nhị tiểu thư", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không cần đa lễ sao này gọi ta là Khanh Khanh giống bọn họ là được"

Thương Liên cười kéo nàng ngồi xuống "nếu không chê người cứ gọi ta là Thương Liên tỷ, có việc gì ta sẽ giúp người", Lam Khanh Khanh gật đầu "khi này vị cô nương kia tại sao lại biết ta". Thương Liên che miệng cười "mấy vị công tử chưa nói cho cô nghe sao, vừa sáng ra Dạ Nguyệt son trang đã báo ra kể từ hôm nay thập nhị tiểu thư sẽ tiếp quản Túy Yên lâu cùng Diệp Hương các ở thành Tây, hai nơi này chính là hai trong bốn nơi trọng điểm của thành Tây"

Nàng lại nói tiếp "Túy Yên lâu và Diệp Hương các đã biết tin cả rồi, người khi này là Tiên Thi là người thân cận của ta nên biết rồi, đây người mặc nam trang nên ta mạo muội kêu bọn họ gọi là Lãnh công tử". Lam Khanh Khanh gật đầu "tốt lắm", thật không ngờ hôm nay nàng lui tới thành Tây họ đã cho nàng quản hai điểm quan trọng, có phải hơi quá không.

"Khanh Khanh cô làm sao vậy", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao, à hôm qua ta gặp một tên biến thái vô sĩ". Thương Liên vỗ đùi "chắc là tên nào vậy? À hôm qua? Lúc cô đi trộm ngọc bội á?", nàng cau mày "sao tỷ biết?" "chắc bây giờ chuyện của cô đang là tin tức nóng bỏng tay với bọn ngoài kia rồi, ta là người của Dạ Nguyệt sao không biết"

"Ta nói này, ta biết cô là người rất lợi hại nhưng mà tuyệt đối đừng nên day dưa thử nhất với bọn biến thái vô sĩ, thử hai là nếu nhần hèn hạ, thử ba là hái hoa tặc bi ối, thử tư là người thâm hiểm, cao tay hơn mình" Lam Khanh Khanh cười gượng "hề gặp thì sao đây?"

"Gặp á, cô cảm thấy đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, chạy không được thì xin tha", "hề xin không được thì sao?"

Thương Liên vuốt cằm "có hai trường hợp nếu gặp nam nhân thì dùng mỹ nhân kế, nếu gặp nữ tử thì dùng thâm kế hoặc vuốt mông ngựa, xong" Lam Khanh Khanh bây giờ không biết nên khóc hay nên cười với cô nàng này nữa

Thương Liên cười nói: "chúng ta cùng đi chơi đi, ta chỉ cho cô các nơi Dạ Nguyệt làm chủ, nào đi nào".

Thương Liên nhanh chóng đứng dậy dắt kéo nàng đi, xem ra cô nàng này rất ngây thẳng hoạt bát lại ham vui, nhưng nếu nàng biết sau khi đi cùng nàng ấy gặp phải chuyện gì thì đánh chết nàng cũng không đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người có thể mặt dày hơn được không?

Thương Liên tận tình đưa Lam Khanh Khanh đi hết ngang dọc ngõ ngách trong thành Tây, miệng lủu lo lủu lít không ngừng y như người nàng lần đầu gặp ở Túy Yên lâu không phải là nàng ấy vậy

"Cô xem xem, đây là Cẩm Niên các là tiệm tơ lụa lớn nhất thành Tây, kia là Phụng Hiền lâu trà lâu nổi tiếng...bla...bla...bla..."

"Đặc biệt chính là bốn điểm trọng yếu của thành Tây, Túy Yên lâu và Diệp Hương các là nơi thu thập thông tin cũng là nơi dễ tìm người. Thiển Huyền phường là tiệm cầm đồ có tiếng cũng là nơi nắm giữ máu mạch lớn nhất thành Tây. Tổ Duyệt các, khách điểm sa hoa tranh trọng nhất thành Tây, là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ hay dân thượng, kẻ tầm thường đến cao nhân đều trợ lại nơi đây"

Lam Khanh Khanh gật đầu, quả thật quy mô Dạ Nguyệt son trang rất lớn nha, thành Tây này có một trăm hai mươi ba cửa hiệu, lại có hai mươi tư cửa hiệu, mười ba cửa hàng lớn thuộc tay Dạ Nguyệt. Haiz thảo nào Dạ Nguyệt lạ có tiếng vậy, nhưng hình như mọi người không biết trong son trang toàn bọn vô lại với già nồm thì phải.

"Này Khanh Khanh ta đưa cô đến Diệp Hương lâu nhé" Thương Liên hươ hươ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng gật đầu hỏi "các cửa hàng này là ai quâ". "Ồ trước kia Tổ Duyệt các là cửa cừu công tử Lâm Bích Tần, Thiển Huyền phường thuộc về nhị công tử Bạch Mặc Thương. Túy Yên lâu là tam công tử Mộ Dung Xuất, Diệp Hương các do lục công tử Vương Lăng Thần"

"Vậy tại sao họ lại cho ta quản hai điểm mấu chốt?" Lam Khanh Khanh khó hiểu hỏi, Thương Liên vỗ vai nàng một cái "bọn họ trăm công nghìn việc ở Dạ Nguyệt lại làm chủ sau lưng bao nhiêu gian hàng từ thành Bắc đến thành Tây, từ phố Kim Hải đến phố Ngọc An chứ, còn cô vừa và son trang lại không biết có hợp với việc gì thấy cô thích lui tới thành Tây nên cho thôi"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chớp mắt đã đứng trước cửa Diệp Hương các, Lam Khanh Khanh nhìn tấm bảng to đùng viết ba chữ Diệp Hương các như rồng bay phượng rồi bước vào trong. Kiến trúc đúng thật không tẻ, vừa thanh tao lại nhân nhã xen chút hoa văn tinh xảo, rất hợp với một trà lâu quán ăn.

Nàng càng nghĩ càng không thể hiểu, là bọn họ quá tin tưởng nàng hay cho rằng nàng sẽ quản lý tốt hai nơi này.

Chương quân thấy Thương Liên cùng một nam tử lạ mặt đến liền hiểu ra gì đó tươi cười tiếp đón. "Ủầy Thương Liên cô nương hôm nay rảnh rồi hay là thanh lâu của cô đóng cửa nên tới đây!"

Thương Liên liếc xéo ông ta một cái "ông trừ ẻo Túy Yên Lầu đấy à", nàng kéo Lam Khanh Khanh tới trước mặt "đây là Lãnh công tử, nên chào hỏi nhĩ". Ông ta cười hiền hòa "mời lên lầu thưởng trà, công tử thấy sao", Lam Khanh Khanh gật đầu hào một tiếng.

Ông đưa Lam Khanh Khanh cùng Thương Liên lên tận lầu ba, vì đây là tầng có phòng thượng hạn nhất nên đa số ít người. Lam Khanh Khanh đi ngang qua một nhóm người có khoảng ba bốn tên, cảm giác có gì đó không đúng nên vô ý thức đi nhanh thêm một bước nhưng vẫn không nhanh bằng người kia.

"Nha tiểu mỹ nhân lại gặp nhau rồi đây có được gọi là duyên phận không?" Lam Khanh Khanh trừng mắt nhìn nam tử xinh đẹp phải nói là yêu nghiệt trước mặt "công tử xin lỗi ngài nhận nhầm người rồi"

Lam Khanh Khanh hơi vùng ra lại bị hấn một tay ôm ngang eo xiết lại "tiểu mỹ nhân nàng nói nàng không quen ta sao? Không sao ta quen nàng là được". Lam Khanh Khanh biết hấn nhả ra mình cố vùng ra nói nhỏ "ta hiện là nam nhân người...ta...có phải hơi không hợp?"

Hắn nhìn ngang ngó dọc thấy mọi người đang nhìn họ liền thả nàng ra, Lam Khanh Khanh trừng hấn bây giờ nàng mới biết có kẻ ngốc mới tin hấn là kẻ vô dụng trong lời đồn. Nàng mà biết kẻ nào tung tin hấn là phé vật, đồ vô dụng nàng liền chém chết kẻ đó.

Phong Nguyệt Vô Thần cười đến vô lại cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng "tiểu mỹ nhân nàng đã thấy hết toàn bộ thân thể ta rồi, có nên...chịu trách nhiệm không?", "ta nhớ không nhầm đào hoa nương tử vô số sao không đi tìm các nàng đi" Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng nguy hiểm.

"Nha không giống" hấn vẫn ngây thơ như không biết sát khí đang to ra từ người nàng, Lam Khanh Khanh cúi đầu cười bắt ngờ giáng cho hấn một phát trời đáng là hấn phải lui vài bước quát to "mẹ nó chứ biến thái vô sỉ CMM người có thể mặt dày hơn được không."

Chửi xong Lam Khanh Khanh tức giận đi vào phòng gần đó đóng cửa một cái rầm. Thương Liên dùng ánh mắt đồng cảm liếc về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi đi theo ông chương quay vào phòng.

Vân nhìn Phong Nguyệt Vô Thần hỏi "chủ từ người có sao không hay ta...", "không cần" hấn nhìn căn phòng đủ rồi mỉm cười "điều tra nàng cho ta" hấn xoay người rồi đi như có như không lăm lăm "thủ vị, thật thủ vị"

Bên trong phòng

"Áy Khanh Khanh bớt giận bớt giận" Thương Liên vuốt vuốt lưng nàng cười, ông chương quân cũng cười theo khuyên "tiểu thư người mặc kệ đi hấn nổi tiếng phong lưu cũng chỉ là tên phé vật, người..."

"Phé vật cái rắm..." Lam Khanh Khanh buộc miệng chửi giờ cánh tay vừa bị hấn nắm ra vén óng tay áo lên, trên da thịt trắng nõn liền xuất hiện vết ứa máu. Thương Liên cau mày "làm sao...làm sao có thể?", nàng nghiêm mặt "nếu hấn là người bình thường thì cho dù hấn làm thế nào cũng không chạm vào ta được, đáng này" đúng là lúc này nàng cho dù vùng vẫy ra sao vẫn không thoát được hấn.

Nam nhân yêu nghiệt này không phải là người tầm thường tốt nhất là không nên dây dưa với hấn, Lam Khanh Khanh thầm nhủ.

Nhưng nàng đâu biết được đời không như là mơ, sau này nàng còn phải gặp hấn dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nam nhân nguy hiểm

"Chủ từ không điều tra được gì về người đó" Vân đi vào chán nản lắc đầu, "làm sao?" nam nhân yêu nghiệt đứng bên cửa sổ như có như không nói ta phiền phiền đôi ngọc bội trong tay. Chính xác hấn đang cảm chính là đôi ngọc bội hiểm cò, trăm năm lịch sử, Uyên Ương Phi Thụý.

"Người đó lai lịch ít ỏi đến đáng thương, nhưng lại có một thể lực nào đó ngăn chặn thuộc hạ điều tra về nàng, cá tên cũng không moi ra được" chưa bao giờ hấn thấy thất bại như vậy, một cô nương cũng không điều tra được lai lịch "nàng cứ như từ trên trời rơi xuống vậy"

Nam tử đó cười, Vân khó hiểu nhìn chủ từ nhà mình "nàng là đến để cướp Uyên Ương Phi Thụý", "thì sao?". "Nàng có thể gây bất hại cho chủ từ", hấn nhìn khoảng không, ánh trắng bạc rơi xuống người hấn lại tạo thêm vẻ mê hoặc "ta tự có chừng mực"

Lam Khanh Khanh uể ỏi nằm dài trên nhuyễn thấp gập vãi cái rồi dụi mắt, Thương Liên lắc đầu "Khanh Khanh có mau ngồi dậy những cái này phải xem qua". Nàng cau mày "phiên phúc Túy Yên lầu cử đề cô quân, Diệp Hương các cử đề Hà chương quân lo là được rồi, có chuyện lớn hấn tìm ta"

Thương Liên thở dài kéo kéo Lam Khanh Khanh "người đã tiếp nhận hai gian hàng này rồi phải lo chứ" kể ra nàng cũng không lạnh lùng như trong lời đồn ở son trang mà thật tốt tính nha. Nàng cũng hơi lười Hà chương quân chỉ mới thống kê một số khoản mục cho nàng nghe đã bị nàng đuổi ra ngoài.

"Ta mặc kệ tỷ đó" Lam Khanh Khanh bị hai người họ kéo kéo lôi lôi từ hôm qua đi coi sổ sách bực bội phi thân ra khỏi Túy Yên lầu, Thương Liên nhìn theo bóng lưng nàng bất đắc dĩ cười khổ.

Rừng trúc phía Nam kinh thành

"Các người theo dõi đủ rồi?" Lam Khanh Khanh nhướng mày ánh mắt sắc bén quét về bụi trúc lạnh lùng nói. Vừa dứt lời hơn hai mươi hắc y nhân đáp xuống trước mặt nàng, không nói không rằng vung lên đao kiếm hướng nàng chém tới

Lam Khanh Khanh khinh thường hừ một tiếng xoay nhẹ thân mình rút chủy thủ bên hông ra một định hai mươi tên, chỉ thấy nàng như con gió ẩn ẩn hiện hiện, tuy dùng chủy thủ ngăn lại không có bất lợi trong vòng ba nốt nhạc đã hạ gục hai mươi tên. Trong rừng trổ nước nức mùi máu tanh, hai mươi cái thây chùng một số phận nằm rải rác, Lam Khanh Khanh xé một bên vạt áo lau vết máu trên thanh chủy thủ rồi vức xuống, nhắc chân đi tới mọi nơi sạch sẽ.

Bên cây trúc khẽ rung động xuất hiện ba nam tử, một người khuôn mặt yêu nghiệt vận lam y, hai người kia chung thủy một màu đen. "Tiểu mỹ nhân, lại gặp rồi" Phong Nguyệt Vô Thần cười như không cười nhìn nàng đầy khiêu khích.

"Người muốn gì?" Lam Khanh Khanh vẫn lạnh tanh nhìn hấn còn có chút vẻ khác máu, hấn tắc lưỡi tiếng lại gần "mỹ nhân xinh đẹp không nên trở nên khác máu như vậy, thật không tốt". Nàng cười lạnh "xem ra lời đồn đại không nên tin, ví như vương gia đây, nếu nói ngài yếu ớt vô dụng chỉ sợ thiên hạ không có đệ nhất, tam vương gia ngài thấy sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười vuốt nhẹ mái tóc nàng "khá lắm rất thông minh, thân thủ rất tốt, chỉ bằng việc người đột nhập vào phủ đã là tội chết nhưng mà..." hấn dừng lại một chút cúi xuống bên tai nàng nói "nàng đã thấy hết thân thể ta rồi có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh giật giật kheo môi có gấn đầm tỉnh nói "người thì ra không chỉ phong lưu còn rất vô sỉ", Phong Nguyệt Vô Thần phiền nhe cái cổ trắng nõn của nàng từ đầu trong tay có sợi tơ mỏng

Hắn cười lạnh lùng hấn khí to ra bức người như có như không khẽ đưa sợi tơ nhẹ sựa qua cổ nàng nói "một là chết hai là đi theo ta"

"Hử? Chon đi" môi hấn dừng ngay chớp mũi nàng khẽ mấp máy môi.

Lam Khanh Khanh không tự chủ rung mình một cái, giữa hạ mà như có từng đợt tuyết thổi. Má ỏi nàng dựng phải loại người gì thế này chi "lỡ" nhìn hấn tầm thời mà. Trong đầu Lam Khanh Khanh bỗng dưng xuất hiện câu nói của Thương Liên

"Đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, bỏ chạy không được thì xin tha, xin tha..." mà thôi nàng đáng không lại chạy thì không xong chi còn..

"Haha vương gia ngài xem ta chỉ là một cô nương bình thường chi là hơi hiếu kỳ về Uyên Ương Phi Thụý thôi mà, hắc hắc vương gia người làm vậy là cưỡng ép ờ...bắt nạn trệ vị thành niên ta mới 16 tuổi nhẽ" Lam Khanh Khanh cố nặn ra nụ cười mình cho là hoàn hảo nhất nhìn hấn

"Vậy nàng muốn chết?" hấn nhướng mày hỏi đưa sợi tơ gần một chút lập tức có nàng cháy ra một khe máu nhỏ. Lam Khanh Khanh cắn chặt răng nhìn hấn "người muốn thế nào ta cũng đồng ý, muốn ta bán thân cũng được"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phiểu thu hồi sợi tơ đưa ngón tay nhẹ vệt máu "Bán thân?", Lam Khanh Khanh giật mình sửa miệng "ây nhầm, ta lỡ lời người đừng tin là thật nhá, nhầm nhầm thôi ta là nguyên làm trâu là ngựa cho người ha" cho nên đứng đe dọa ta nữa. câu sau nàng mới thăm trong lòng thuận tiện thăm hỏi cả mười tám đôi tổ tông nhà hấn.

Nguy hiểm! Nam nhân này quá nguy hiểm!

Huyền nhìn hai mươi tên thuộc hạ nhất đẳng rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh ai oán, mười mấy năm mới rèn luyện được họ như hôm nay, sao nàng tán nhãn vậy a. Vẫn nên cạnh thúc tay Huyền một cái "đau lòng cũng vừa thôi đến lúc chúng ta bị nàng bắt nạt không ai cứu đâu"

Phong Nguyệt Vô Thần buông Lam Khanh Khanh ra đi được hai bước bỗng quay người lại "người tên gì?". Lam Khanh Khanh xuýt chút té xỉu, hần đe dọa dễ làm thuộc hạ hần nửa ngày vậy mà tên nàng còn không biết. Nàng bực bội đáp "Lam Khanh Khanh"

Haiz nam nhân này lại lịch gì đây, cường hãn đến thế, chắc nếu đại ca mà biết đường đường là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt son trang mà đi làm thuộc hạ cho tên nam nhân vô dụng nhất kinh thành chắc hần tức chết mất. Haiz nàng hoàng hậu không làm, quận chủ không làm, tiểu thư không làm lại đi làm thuộc hạ mới hay, thật là khổ não mà

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lam Khanh Khanh nhìn ngó xung quanh căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần chuẩn bị cho nàng cau mày "tại sao phòng ta lại gần tắm thất của người nhỉ". "Để bảo vệ chủ, không tốt?" hần cười đúng chuẩn hình tượng phong lưu ngà ngọc thường ngày.

"Ồ người cũng nói là "để bảo vệ chủ từ không tốt" mà, vậy đôi phòng đi ha", "Đôi? Hay đôi đến tắm thất của ta nhé!". Lam Khanh Khanh trừng hần nhỏ giọng mắng "vô si"

Phong Nguyệt Vô Thần áp sát vào người nàng "có cần ta cho nàng biết thế nào là vô si không", Lam Khanh Khanh vội đẩy hần ra phui phui người như vừa chạm vào thứ gì không sạch sẽ "nà người có bao nhiêu nữ nhân"

Hần trả lời thờ ơ như không có liên quan đến mình "không biết", nàng thật có cảm xúc muốn xét hần ra làm hai mảnh, cả mình có bao nhiêu thiếp thất thông phòng cũng không biết.

Vẫn đứng bên cạnh lấy lòng tốt nói "chủ nhân có ba thiếp thất năm thông phòng" nói rồi hần mới cảm thấy mình giống như đang bấm báo với chủ từ mới liền ngậm miệng vờ làm không khí.

Lam Khanh Khanh vuốt cằm "ừ nh" nàng nghĩ là hần hần phải có nhiều lắm mới không nhớ chứ.

Chắc hay là bên ngoài hần có rất nhiều, "nàng muốn ta có nhiều thiếp thất à, hay...ta nạp nàng nhé!" từ lúc nào hần đã ghé sát vào mặt nàng.

Lam Khanh Khanh đẩy hần ra cau mày "đùa à, ta mà thêm người à, chỉ là ta thân nữ nhĩ sợ mấy nàng hiểu nhầm là hồ ly tinh đi dối phó ta thì phiền phức", Phong Nguyệt Vô Thần cười "nhỏ nàng có sợ phiền phức sao? còn đến trộm đồ mà". Lam Khanh Khanh hất cằm "ta thích thì ta trộm đấy người quân".

Đuôi mắt Lam Khanh Khanh khẽ lướt qua người đứng ngoài cửa rồi nủ tay hần "vương gia ta chỉ có chút võ công nhỏ nhoi, nhan sắc thì không bằng các nàng, người có ơn với ta, ta chỉ nguyện ở bên cạnh bảo vệ người". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười nhìn thái độ nàng thay đổi 180° "sao nàng không lấy thân báo đáp đi", nàng lườm hần một cái "ta sợ kĩ thuật của ta không tốt làm mất hứng của vương gia, nếu người muốn chỉ bằng người ra thanh lâu đi muốn ai có đó, ta chỉ cầu bên cạnh ngài là được rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần nhíech mới cùng lúc đó có một tên nô gia bước vào "tam vương gia, mấy vị tiểu chủ từ đang ở phòng chính trong tắm thất chờ người". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay "được rồi ta sẽ qua"

Lam Khanh Khanh và Văn đi sau hần, như có như không hần hướng nàng nói "thông minh lắm".

"Áy nha vương gia người sao lâu rồi không tìm thiếp, người ta nhớ chàng lắm nha" vừa bước vào phòng chính đã thấy bóng dáng màu đỏ thắm yếu điệu ập đến Phong Nguyệt Vô Thần, mền nhùng dựa vào hần. Nữ tử áo vàng cũng chẳng thua kém dựa vào hần làm nũng "gia người có phải hết thương thiếp rồi không nha"

Mấy người đứng bên cạnh tuy không nủ lấy Phong Nguyệt Vô Thần nhưng lại dùng ánh mắt câu hồn nhìn hần yếu điệu phát phát khản tay. Phong Nguyệt Vô Thần cười vuốt nhẹ tóc hai nàng "sao mới mấy ngày đã nhớ gia rồi sao, gia có việc phụ các nàng rồi"

Nữ nhân áo vàng hờn dỗi "gia bạn? Gia bạn đến Tỷ Yếu lâu sao hay là Viên Linh các", hần vỗ vỗ vai nàng "Ngọc Mai là hiểu ta nhất", "thiếp ír thêm quan tâm chàng".

Lam Khanh Khanh nhìn bọn họ ân ái ái thì xuýt nữa rót da gà, nhìn mà cứ thấy buồn nôn. "Ý nàng là ai vậy? Là muội muội mới của bọn thiếp sao?" nữ tử áo đỏ nhìn Lam Khanh Khanh hỏi. Lam Khanh Khanh khẽ cau mày, muội muội cái em gái người ấy.

"Nha nàng thật xinh đẹp a" tuy bề ngoài họ nói vậy nhưng khản tay đã sấm bị vô nát. Phong Nguyệt Vô Thần cười cười đưa tay búng trán mấy nàng "nàng là hộ vệ mới các nàng đừng nghĩ nhiều" hần hơi dừng nói "các nàng về nghỉ đi hôm nay để Mộng Nhi và Nhan Nhi hầu hạ ta", bọn họ vâng vâng dạ dạ lui ra chỉ còn nữ tử bạch y và thông phòng bên cạnh này giờ đứng ở đó.

Nàng ta rất xinh đẹp lại thanh này từ khi hần bước vào vẫn đứng ở đó không nói năng gì, nữ tử đứng bên cạnh nàng cũng vậy. Lam Khanh Khanh lấy làm hiểu kì mở miệng nói "vị cô nương này là thiếp thất của người à, sao nàng có hơi giống bị người ép buộc đem về thế nhĩ"

"Người nói đủ rồi nhĩ" Lam Khanh Khanh giật thót, làm gì thay đổi giữ thế, nàng nhìn hần ngồi trên ghế chủ rồi lại nhìn xung quanh. Trong phòng bây giờ chỉ còn Lam Khanh Khanh, Phong Nguyệt Vô Thần nữ tử bạch y, thông phòng của hần, Văn và Huyền.

"Ha đùa thôi mà" Lam Khanh Khanh giả vờ cười cười, Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "đùa? À thì ra người cũng biết đùa". Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười giả dối ấy tùy tiện ngồi vào cái ghế gần đó "có chuyện gì nói đại đi".

Phong Nguyệt Vô Thần gõ tay xuống ghế một cái lập tức hai hắc y nhân xuất hiện. Lam Khanh Khanh cau mày hai người này một là Thiên một là Hủy thì phải, ạch tên mặt than kia là tên tối hôm đó. "Chủ từ" Thiên, Hủy ôm quyền hướng hần bô.

"Người biết?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng. Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn bạch y nữ tử "vị này là..., ta đoán không chỉ là thiếp thất của người"

Bạch y nữ tử hướng nàng khẽ gật đầu "ta tên Liễu Mộng là thuộc hạ của tôn chủ, đây là Nhan Nhi cũng giống ta vào đây để bảo vệ cho tôn chủ". Lam Khanh Khanh ở một tiếng nhìn hần "tôn chủ?", "người không cần biết", "nha người muốn ta làm thuộc hạ lại không biết lại lịch của chủ nhân thế nào, có phải..." nàng nhướn mày nhìn hần trầm ngâm.

"Uầy ta cũng chưa rõ thực lực của người, chỉ bằng...thử xem sao"

Nói đoạn Lam Khanh Khanh rút chủy thủ phỉ thân đến Phong Nguyệt Vô Thần ra tay.

Keng~

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Keng~

Chủy thủ của Lam Khanh Khanh bị chặn lại giữa không trung bởi một thanh nhuyễn kiếm, nàng cười lạnh nhìn Thiên đang chặn kiếm của nàng xoay tròn người đối phó hần. Lam Khanh Khanh được lợi thế về tốc độ, Thiên đã nhanh nàng còn nhanh gấp bội chưa đỡ được mười chiêu Thiên đã bị nàng đánh xa.

Hủy và Huyền thấy thế liền rút đoản kiếm ra hướng Lam Khanh Khanh ra chiêu, chỉ thấy nàng khẽ lắc người đã chết trụ kiếm của Hủy xoay người một cái trong tay nàng đã có hơn một thanh đoản kiếm.

Lam Khanh Khanh lắc đầu "yếu quá" Văn cũng rút kiếm ra cùng Hủy, Huyền đánh đến. Lam Khanh Khanh nhưng một lóc xoay lướt qua, chưa kịp định thần nàng đã nói "ta đã bảo các người kém mà". Kiếm trong tay bọn họ đã không biết khi nào nằm tưng tay nàng, bọn họ há miệng kinh ngạc, nàng động thủ nhanh thật kỳ này bọn họ còn kính thương nàng nên mới chú quan như vậy.

Một luồng khí mạnh ập vào Lam Khanh Khanh, nàng giật mình kịp thời né được la lên "hầy không chơi nội lực nhà, biết bà đây không có nội lực mà còn ra tay mạnh vậy". Lam Khanh Khanh đưa mắt lờm Phong Nguyệt Vô Thần, khi này nếu nàng không né kịp thì cũng phải nằm giường nửa tháng.

Mọi người ngạc nhiên tập hai, nàng...nàng cư nhiên không có nội lực, trời vậy mà thủ pháp có thể nhanh như vậy. Huyền thoát khỏi sự kinh ngạc hỏi "ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?", Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ "à hình như mười sáu".

Huyền suyt rót cảm "vậy ngươi...học võ lúc mấy tuổi", nàng nhăm nhăm "à à hình như là mười tuổi, sáu năm rồi" tứ đại hộ vệ trực tiếp ngã, bọn họ ấy vậy mà đánh thua một con nhóc đã vậy học võ công từ nhỏ qua mười mấy năm rèn luyện lại bại với nàng mới học sáu năm không có nội lực.

Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta nói các người thật quá kém, kiếm cũng bị lấy đi, các người không nên khinh thường kẻ địch, cho dù bên ngoài ra sao nhưng...bên trong không rõ được". Đúng là năm đó nàng cứ nghĩ bọn họ tốt, luôn tin bọn họ thì ra lại là kẻ thù diệt môn.

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, nàng ngồi đó tỏ ra vẻ lạnh lùng nhưng không giấu nổi vẻ bi thương trong mắt. Lam Khanh Khanh thờ hần ra một hơi cười nhạt "hà vương gia, thuộc hạ của người chỉ có thể thôi sao, ôi thật thất vọng"

"Lui ra ngoài hết đi" Phong Nguyệt Vô Thần phát tay lập tức Thiên, Hủy, Vãn, Huyền, Liễu Mộng cùng Nhan Nhi nói đuổi đi ra. "Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh đưa tay vuốt tóc nàng, nàng lờm hần một cái "hàm nhân các người luôn thích làm vậy à". Phong Nguyệt Vô Thần đen mặt "hàm nhân? Nàng hình như có nhiều nhĩ", nàng cười cười "chậc ta đâu nhiều bằng người", "ò vậy sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy không ổn liền đòi chủ đề "nhà ta là thuộc hạ của người thì có nên hưởng lợi chút không?", Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhả nói "ngươi muốn gì?".

Nàng cười vô lại "ta nghe nói phò Kim Vương là của người", "nếu người muốn ta bảo Văn sắp xếp" Phong Nguyệt Vô Thần nói tựa như cho một con gà con vịt. "Nhà thì ra vương gia lại hào phóng thế, thôi thì ta nhận vậy" nàng có ngu đâu mà không nhận, trừ thành Tây ra thì phò Kim Vương là con phỏ nào nhiệt nhất và lại Viên Linh các ở đó đang cạnh trang với Tùy Yên lâu của nàng nhà.

Phong Nguyệt Vô Thần mặt Lam Khanh Khanh nhưng đang có âm mưu khê lặc đầu. "À khi này Liễu Mộng thì sao gọi người là Tôn chủ?" Lam Khanh Khanh thắc mắt hỏi, hần nhìn nàng cau mày "ngươi thật không biết", "ta biết thì hỏi người làm gì nhĩ"

"Về phòng đi" Phong Nguyệt Vô Thần đi vào trong, Lam Khanh Khanh đứng đây đi theo "ế sao người chưa trả...", "Muốn thay Liễu Mộng thị tẩm à" hần đột nhiên quay đầu lại nói làm nàng xuyt nửa tông vào hần "xì ta không thèm"

Lam Khanh Khanh phát tay đi ra ngoài, Phong Nguyệt Vô Thần thì theo bóng nàng không biết nên khóc hay nên cười, có ai lại như nàng kể cả Tôn chủ cũng không biết.

"Cô nương" Lam Khanh Khanh đang đi về tẩm thất của mình thì nó tý bên cạnh Liễu Mộng tên Nhan Nhi chặn lại. "Có chuyện?" nàng đối với người khác luôn lạnh nhạt như vậy, "à tiểu thư muốn gặp người" Lam Khanh Khanh gật đầu, Liễu Mộng là người của hần chắc không có màn hãm hại gì đó đâu nhĩ

Nhan Nhi đưa nàng đi đến Liễu viên của Liễu Mộng, nơi này là một biệt viện có rất nhiều Dương Liễu bên trong có một thùy đình nằm giữa hồ sen, chặc nữ nhân này đúng là thanh tao.

Nhan Nhi đưa Lam Khanh Khanh vào phòng cẩn thận đóng cửa lại, "cô nương...", "ta tên Lam Khanh Khanh". Liễu Mộng cười nhẹ "ta có thể gọi người là Khanh Khanh không?", nàng ngồi xuống lạnh nhạt mở miệng "có thể"

"Thật ra Tôn chủ không đào hoa như người ngoài nghĩ đâu, Cơ Thủy, Ngọc Mai là do người bị ép buộc lấy về còn ta, Nhan Nhi, Yết Nhi, Thi Nhi chỉ là phụng mệnh thôi. Tôn chủ chưa từng động qua chúng ta" Liễu Mộng vừa rót trà vừa nói "còn Thu Ly với Hình Ân chỉ là nha hoàn hồi môn đi theo Cơ Thủy và Ngọc Mai, Khanh Khanh có dừng để ý"

Lam Khanh Khanh khó hiểu "tại sao cô lại nói với ta những việc này" quải lại theo lời nói của nàng í có gì đó sai sai, Lam Khanh Khanh đưa tay nhắc ly trà Liễu Mộng vừa rót đưa lên uống

"Chỉ không phải Tôn chủ để ý người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vô ưu

"Không phải Tôn chủ coi trọng cô sao?" Liễu Mộng ngây thơ hỏi, Lam Khanh Khanh vừa uống trà chưa kịp nuốt xuống đã phun ra.

"Khụ...Liễu Mộng có có phải trí tưởng tượng hơi xa không?" Hần thấy nàng có chi bản lĩnh nên mới vừa đe dọa vừa uy hiếp nàng làm thuộc hạ của hần, còn nói hần coi trọng nàng á, nàng thì tin heo nãi leo cây.

Liễu Mộng sững sốt, là do nàng nghĩ nhiều sao? Bao năm nay đi theo Tôn chủ người luôn lạnh nhạt ghét bỏ nữ nhân, nữ thuộc hạ của người cũng không tránh khỏi vậy mà khi gặp nàng ấy thì...

"À Liễu Mộng, các người tại sao luôn gọi Phong Nguyệt Vô Thần là Tôn chủ?" Liễu Mộng kinh ngạc nhìn nàng "có thật sự không biết?". Lam Khanh Khanh cau mày, sao nàng hỏi cái gì bọn họ đều hỏi lại một câu "thật sự không biết" thể nhĩ. Nàng lặc đầu "ta biết thì hỏi cô làm gì", "Tôn chủ chính là chủ Huyền Ưu cung, ngay cả Ma giáo cũng phải nể mặt, giang hồ ai ai không biết, người không biết...thật sao?" Liễu Mộng nói.

Lam Khanh Khanh cau mày, Huyền Ưu? Ở hình như nàng đã nghe qua "giang hồ gọi hần là...Vô Ưu, sao?" Liễu Mộng gật đầu. Lam Khanh Khanh thần hình cứng nhắc, thì ra là hần thảo nào nàng đánh không lại, nếu biết trước hần chính là Vô Ưu nàng có chết cũng không đi trộm Uyên Ương Phi Thủy, aaaaa Điều Chính Vũ người hại ta rồi.

**

"Khanh Khanh!", "đại ca, huynh tìm muội có việc?" Đông Phương Chính ngồi xuống nói "vô công của muội là học từ đâu?". Lam Khanh Khanh nhìn hần "có cần phải biết không?"

"Không có gì ta chỉ cảm thấy vô công của muội rất mới lạ, muội có dự tính gì không?", Lam Khanh Khanh lặc đầu "không, muội nghĩ chắc sẽ ngoa du gì đó".

Đông Phương Chính vỗ vai Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta biết muội tài giỏi nhưng giang hồ nhất định phải cẩn trọng nhất là tên Vô Ưu", nàng cau mày "hần rất lợi hại?". "Đừng vậy, hần lợi hại nhưng bị ản chưa từng có ai thấy được mặt hần, chỉ biết hần tên Vô Ưu"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "ngươi này thù gì nhĩ", Đông Phương Chính lặc đầu "Khanh Khanh ta thấy với vô công của muội trên giang hồ có không hơn mười người địch lại, muội chỉ cần cẩn trọng là được. Lam Khanh Khanh trầm ngâm gật đầu, Đông Phương Chính lại nói tiếp "tên Vô Ưu đó nội lực thâm hậu nếu sau này muội có gặp hần đừng nên hiếu thắng", "vâng muội biết rồi"

"..."

**

"Khanh Khanh, Khanh Khanh" Liễu Mộng lay lay cánh tay Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cười nhạt "à ừ ta không sao, nếu không có gì ta xin đi trước"

Lam Khanh Khanh vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi bị Liễu Mộng kéo lại "Khanh Khanh nếu Cơ Thủy, Ngọc Mai có ức hiếp cô cứ nói ra ta giúp được sẽ giúp. À Yết Nhi bên Cơ Thủy, Thi Nh bên Ngọc Mai, có chuyện có nói với họ họ đều là thuộc hạ của Tôn chủ"

Lam Khanh Khanh gật đầu "đa tạ nhắc nhở ta đi trước"

Lam Khanh Khanh đi lạc đến hoa viên vườn phủ, nàng ngẩn đầu nhìn cây Lê vừa ra hoa kia, hình như gần tẩm thất của Phong Nguyệt Vô Thần có một cây thì phải, nhưng cây ở đó to hơn nhiều.

"Nhà cô nương cũng đi ngắm cảnh sao?" Lam Khanh Khanh cau mày nhìn người vừa bước đến, là nữ tử áo đỏ ban nãy gọi là Cơ Thủy thì phải, tin tức cũng nhanh thật. "Không biết người gọi ta có chuyện?" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt nói không thêm liếc à một cái.

"Nếu so về cấp bậc có nên gọi ta là tiểu chủ tử thì phải" Cơ Thủy yếu điệu bước đến nhẹ hái đoá lê xuống. "Ồ vậy sao, chủ tử của ta chỉ có vương gia, mà ta thấy bọn Văn, Huyền hình như cũng đâu gọi người là chủ", Cơ Thủy cau mày "ngươi..."

"Làm sao?" Lam Khanh Khanh nhường mày cười lạnh "ta coi vương gia là chủ tử ngươi...làm vương phi hần hay đi" nàng nói xong nhìn cũng không nhìn nàng ta lấy một cái đi thẳng về tẩm thất.

"Aiz, vương gia người thật phiền phức lấy mấy cái nữ nhân có ngực mà không có não đó làm gì" Lam Khanh Khanh đứng dưới cây lê gần tẩm thất cau mày bực bội nói. Lam Khanh Khanh ngẩn mặt nhìn lên cây lê, nhìn xung quang rồi ngồi xuống bên gốc cây.

Một đóa lê trắng tinh thuần khiết theo gió rơi xuống mái tóc đen mượt của nàng. Lam Khanh Khanh nghiêng đầu lấy đóa lê xuống vãn về trong tay.

"Lên đây!" Lam Khanh Khanh đứng dậy phi thân lên nhánh cây lớn nhất ngồi xuống "vương gia có nhã hứng", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ tựa thân vào thân cây nhắm mắt.

Lam Khanh Khanh thức thối im lặng nhìn về phía Tây mặt trời đang lặn, ánh nắng màu hồng phách xinh đẹp lại thê lương, hoàng hôn rồi cuộc lễ kết thúc hay là bắt đầu. Nàng đưa tay lên lộ ra cổ tay có một vòng tay điểm ngọc thạch hình hoa Tường Vi màu lam nhạt nhấp nháy theo ánh hoàng hôn.

Đây là quả sinh nhật năm mươi tuổi của nàng, trên đời này chính là không có chiếc thứ hai, Lam Khanh Khanh buồn tay xuống nhìn xa xa thẫm như cha mẹ con đã báo thù được cho hai người rồi lại thật không ngờ lại rơi đến nơi này, nó còn không biết sống chết ra sao...mọi người thấy có phải con là sao thiên sát không, hại những người bên cạnh mất mạng..

Trong bụi cây gần đó Vân vô vai Thiên "thủ lĩnh huynh nói xem Lam Khanh Khanh đó có khi nào là vương phi tương lai của chúng ta không?". Huyền vuốt cằm "tuy là võ công của nàng khá nhưng chưa chắc đã có thể làm Tôn chủ phu nhân", "còn phải xem chủ tử nhà chúng ta í"

"Các người từ khi nào lắm chuyện vậy?" Hủy day day trán nhìn hai người bọn họ. "Chủ tử đang là gì với Lam cô nương vậy"

Yết Nhi từ đầu chui ra vô vai họ nhìn hai người trên cây "ta nghĩ nếu chủ tử coi trọng Lam cô nương thì chúng ta không có ngày yên ổn với nàng đâu"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đạo chơi viên linh các

"Đang nghĩ gì?" Lam Khanh Khanh giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ quay đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thấy hắn vẫn nhắm mắt tựa vào thân cây cứ ngỡ mình nghe nhầm. "Hử?" Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt ra nhìn nàng, Lam Khanh Khanh lắc đầu tựa vào thân cây "không có gì cả, chỉ là...nhớ về quá khứ", "tắt đầu buồn" nàng ưu thương gật đầu "ừ"

Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn hắn "mà tại sao ta lại nói với người nh?", hắn lắc đầu nhìn nàng "ta làm sao biết".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "vương phi của người chán quá, ngày mai ta đi phố Kim Vương nhá" nói rồi nàng phi thân xuống cây biến mất.

Kinh thành nếu nói thành Tây là nổi tiếng náo nhiệt nhất thì phố Kim Vương là nơi thứ hai, tuy quy mô của phố Kim Vương không bằng thành Tây nhưng được gọi là con phố lớn nhất. Phố Kim Vương có tám mươi hai gian hàng cửa hiệu, mà nơi nổi tiếng nhất ở đây chính là Viên Linh các.

Lam Khanh Khanh nhìn nhìn Viên Linh các thứ sỏ với Túy Yên lâu của nàng, ừ cũng không hơn không kém, chắc lần này làm thuộc hạ hắn lỗi lỗi có đủ nhì. Phong Nguyệt Vô Thần cùng nàng và Vân, Huyền đi vào lập tức có một đám nữ tử chạy tới.

"Ai nha vương gia, người sao lâu vậy mới đến đây nha"

"Vương gia người ta nhớ chàng chết đi được"

"Vương gia người ta mới không gặp đã nhớ chết chàng rồi"

"Người ta nói một ngày không gặp tựa ba thu nha"

"...."

Lam Khanh Khanh nhìn một đám nữ nhân nhua nhua nhích son phấn đầy mặt y phục lòe loẹt lại nghĩ đến phong cách thanh tao của Thương Liên, đúng là một trời một vực nha.

"Ày vương gia người đến rồi sao, ờ vị cô nương này...chẳng lẽ người muốn bán nàng sao? Ô xinh đẹp đấy" tú bà là một phụ nữ trung niên, vừa ra tiếp đón Phong Nguyệt Vô Thần liền đánh giá Lam Khanh Khanh. Tú bà như không thấy ánh mắt giết người của Lam Khanh Khanh nói tiếp "vương gia quả là dùng hàng tốt, nào người ra giá đi bao nhiêu ta cũng mua, haha vương..."

"Nếu bà còn nói nữa ta sẽ cho bà đi gặp tổ tiên đấy" giọng nói lạnh lẽo của Lam Khanh Khanh cắt đứt tú bà đang thao thao bất diệt, tú bà khẽ rung mình một cái cười huê "à ta có mắt như mù không biết vị này là"

Phong Nguyệt Vô Thần này giờ im lặng chơi đùa nữ nhân mở miệng "nàng là người của ta tính khí hơi khó chịu người đừng chọc nàng", túy bà cười cười "haha ta xin lỗi cô nương này là ta có mắt như mù haha".

"Nguyệt Vi đâu?" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn lên lầu như si mê ai đó hỏi "vương gia có ấy đang ở trên phòng chờ người đó nha". Hắn vuốt vuốt cằm "đưa ta lên gặp nàng đi", "hào hảo mời vương gia đi theo ta"

Tú bà dẫn Phong Nguyệt Vô Thần, Lam Khanh Khanh cùng Vân, Huyền lên lầu ba, trên đây chỉ duy nhất có năm phòng lớn.

Túy bà mở cửa căn phòng thứ ba mời Phong Nguyệt Vô Thần vào rồi đi ra ngoài.

Phong Nguyệt Vô Thần cho Vân, Huyền đứng bên ngoài, dẫn Lam Khanh Khanh đi vào, bên bàn trang điểm một nữ tử vãn bạch y xinh đẹp như hoa đang ngồi, nàng thấy Phong Nguyệt Vô Thần vào liền đứng dậy nhìn ra ngoài cửa không có ai mới hành lễ "Tôn chủ". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay ý bảo rằng đứng dậy chọn đại một cái ghế ngồi xuống.

"Vị này?" Nguyệt Vi nghiêng đầu nhìn Lam Khanh Khanh, mỗi cái giờ tạo nức chân đều ra vẻ ngây thơ thuần khiết, nhìn không giống nữ tử thanh lâu. "Lam Khanh Khanh từ nay sẽ là chủ phố Kim Vương, chủ Viên Linh các" Nguyệt Vi kinh ngạc nhìn Lam Khanh Khanh, từ khi nào Tôn chủ có thuộc hạ này nhì.

Nguyệt Vi tuy không phục nhưng vì do chính miệng Phong Nguyệt Vô Thần nói nên gật đầu. Lam Khanh Khanh cười lạnh "ta thấy người là không phục, không cần miễn cưỡng"

Nguyệt Vi giắt mình nhìn Lam Khanh Khanh, tâm tư của mình lại bị nàng nhìn thấu, người này lại lịch thế nào đây. "Không dám, nếu đã là người Tôn chủ cất nhắc thì ta làm sao dám không phục", Lam Khanh Khanh gật đầu "cũng phải từ đại hộ vệ của hắn còn là bại tướng của ta mà"

Nguyệt Vi kinh ngạc, ngay cả thủ lĩnh cũng thua dưới tay nàng ta sao? Người này...

"Được rồi bản vương chỉ nói vậy, Nguyệt Vi người sắp xếp đi" Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy đi ra ngoài, Lam Khanh Khanh đi qua nàng ta cười lạnh. Nàng ta hẳn là đang thâm thương Phong Nguyệt Vô Thần đi, chắc dạo hoa tên này hơi bị nhiều.

Lam Khanh Khanh đi theo Phong Nguyệt Vô Thần xuống lầu, nàng đưa mắt nhìn quanh đại sảnh vô tình nhìn thấy người của Dạ Nguyệt. Máu quang Lam Khanh Khanh khẽ đảo rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần ra khỏi Viên Linh các, nàng biết người đó là thuộc hạ của Điều Chính Vũ, nàng cũng chắc chắn người đó nhìn thấy nàng.

"Thủ lĩnh tìm được thập nhị tiểu thư rồi", Điều Chính Vũ nhìn người vừa tới "đang ở đâu?". Người đó cúi đầu "thập nhị tiểu thư đi cùng tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đến Viên Linh các, khi này đã cùng hắn rồi đi"

Đông Phương Chính cau mày "mọi ấy đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần? Tại sao lại đi cùng hắn?", "Thương Liên có nói xem". Thương Liên ngượng ngừng gãi đầu "tiểu thư lúc đó nói là đi dạo phố một lát nhưng lại đi không về, ta cũng không biết tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần nữa"

Thương Liên sực nhớ ra "à tiểu thư từng nói tên tam vương gia này không tầm thường, lại từng chạm mặt ở Diệp Hương các"

Mộ Dung Xuất cau mày "xem ra tam vương gia này không tầm thường"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mật Thất Sa Hoa - Khổng Y Kiểm

Lam Khanh Khanh nằm nhôai ra giường ngịch cây chùy thủ trong tay, nằng dưng động tác nhìn lên trần nhà "có chuyện gì?" Hủy nhảy từ thanh xà trên trần xuống không cam lòng nói "chủ tử muốn gặp người".

Lam Khanh Khanh tặc lưỡi "người đừng biểu cảm rõ ra mặt vậy chứ" nằng nhảy xuống giường không ra dáng chút nào thực nữ mang gầy "nào đi thôi". Hủy nhìn nằng lắc đầu "chẳng có chút nào thực nữ", "thực nữ? Thực nữ có ăn được không? Ta mà là thực nữ thì bấy giờ đã không ở đây rồi".

Nói xong Lam Khanh Khanh hướng cửa đi ra, "đi đâu?" nằng ngoảnh mặt lại nhìn Hủy "chẳng phải người bảo hần tìm ta sao?". Hủy lắc đầu đi đến bên cạnh giường xoay ngon nển nhìn như bình thường rồi ần mạng xuống giường lập tức chiếc gương lớn cách đây ba mét bị kéo hiện ra một mặt thất.

Lam Khanh Khanh cười "biết ngay là có vấn đề mà" nhìn qua sẽ thấy bình thường hơn cả bình thường nhưng nếu nghĩ kĩ tại sao phòng này lại có chiếc gương thủy tinh lớn thế này chứ. Ngay ngày đầu tiên nằng đã thấy có vấn đề rồi, chỉ là đang ở dưới mái hiên nhà người ta tốt nhất là không nên biết nhiều quá.

Hủy và Lam Khanh Khanh đi vào trong lập tức căn cửa mặt thất đóng lại giữ nguyên như bình thường. Lam Khanh Khanh vừa bước thêm một bước nữa lập tức căn mặt thất sáng bùng lên, trên tường là dạ minh châu xen dọc hai bên lối, có cơ quang chiếu sáng sao?

Lam Khanh Khanh bước thêm hai bước hơi dừng lại dịch người sang bên trái mà đi, Hủy đi phía sau khâm phục "không tồi". Nằng cười lạnh, mấy cơ quang tép riu này có là gì, chưa bằng tia hồng ngoại, cơ quan giết người ở hiện đại cũng chẳng phong phú như lăng hoàng đế mà.

Lam Khanh Khanh và Hủy đi một lúc lâu dừng lại trước một vách tường "mật thất này bấy quá đơn sơ" Hủy không nói gì chỉ cười chạm chạm vài cái vài vách tường.

Lam Khanh Khanh nhìn hoa văn tinh tế lại đặc biệt trên vách tường, bỗng chợt vách tường chuyển động nhẹ mở ra một lối vào. Căn mặt thất này rất sáng, không đúng nó không giống mật thất mà giống thư phòng càng giống một tầng kinh các, nơi này rất rộng có rất nhiều sách.

Giữa điện là bàn tròn mạ vàng rất to trên đó để rất nhiều thứ còn cả một tấm bản đồ, xung quanh là các giá sách to chất đầy cao gần hai mét, bên kia là đặt một thư án, từ thư án khoảng năm bước chân có một giá đặc vũ khí... Nói chung chẳng có gì là nổi sự sa hoa của căn mặt thất.

"Nhìn đủ chưa" Lam Khanh Khanh lo lắng nói "chưa, kết luận người tự xưng là nghèo thì chẳng có người giàu, còn người nghèo đến đất cũng không có mà cạp ăn". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi tựa tiểu phi tiểu "vậy sao?", Lam Khanh Khanh định thần lại hỏi "gọi ta có việc?" nằng nhìn ra đằng sau, Hủy từ khi nào đi mất rồi nhỉ.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến giá vũ khí rút ra một thanh nhuyễn kiếm đưa đến trước mặt nằng, "làm gì?" Lam Khanh Khanh cầm lấy thanh nhuyễn kiếm xem. "Cho người, dùng chủy thủ vẫn bất lợi" Lam Khanh Khanh rút kiếm ra khỏi vỏ, mặt kiếm sánh loá mắt hai bên sắt bén, đôi kiếm có đính hai viên dạ minh châu nhỏ màu lam trong rất xinh đẹp.

"Kiểm tốt" Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "đây là Khổng Y kiểm lưu truyền trên giang hồ đã ngàn năm. Truyền thuyết rằng luyện nên kiếm này đã dùng máu tươi của chín trăm chính mười chín loài không tước khác nhau sau khi luyện thành được đặc trong khối băng vạn năm để nó ở nơi hút hết tính hoa nhạt nguyệt. Sau đó được ngâm trong đầm Tịnh Đế một trăm năm mới luyện nên Khổng Y kiếm"

Lam Khanh Khanh nghe đến hoa mắt chóng mặt lắc đầu "ta không tin truyền thuyết chỉ tin vào hiệu quả của thanh kiếm này thôi". Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu tán thưởng, hần cầm tay nằng lên đặt lên lưỡi kiếm cắt nhẹ một đường, giọt máu nhanh chóng chạy dọc theo lưỡi kiếm sáng bật lên. "Làm gì?", "Khổng Y kiếm lấy máu nhận chủ" Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn lại thanh kiếm đã thấy gần đôi kiếm khác một chữ Lam màu đỏ chói mắt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "ta có nhiệm vụ?", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ tán thưởng "thông minh". "Nếu không thì tại sao ta tự xưng lại được người ưu ái thế" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nằng "người chính là thuộc hạ của ta", Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta biết, ta biết ta là thuộc hạ của người vì ta không đánh lại người. Nếu có một ngày ta thắng người người sẽ là thuộc hạ của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu "ta rất mong chờ", Lam Khanh Khanh bĩu môi mới phát hiện ra một việc lớn, nằng hướng hần tựa cười "nhà người đã bảo người là chủ tử của ta, vậy giúp hay giúp cho trôi luôn đi nha".

Phong Nguyệt Vô Thần day day trán đỏ khốc đỏ cười nhìn có nằng nào đó, hần nhủ lần đầu tiên gặp nằng nằng lạnh lùng lại có chút khổ sở. Lần thứ hai nằng tức giận quát ầm lên khuôn mặt rất đáng yêu. Lần thứ ba nằng mang khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, hần khi bức người tàn nhẫn khác máu khiến người khác không tới gần được. Từ khi về phủ nằng chính là mang vẻ mặt đáng đánh, rồi cuộc nằng có bao nhiêu vẻ mặt đấy.

"Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh gãi đầu "từ trước đến nay ta luôn dùng thứ nhất chủy thủ thứ hai ám khí thứ ba là súng các loại chưa bao giờ dùng kiếm đao nha".

Phong Nguyệt Vô Thần khó hiểu "súng?", "à không có gì chi là...không quan trọng, quan trọng là ta không biết dùng kiếm này như thế nào, ta không có nội lực nha" nằng vô tội nói.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án ném cho nằng một quyển sách, "Khổng Y kiếm phổ? Sao không nói sớm" Lam Khanh Khanh nhìn quyển kiếm phổ cười "thế nào? Nhiệm vụ của ta là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nhiệm vụ

Lam Khanh Khanh đập bàn "cái gì? Đũa à", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nằng nguy hiểm "sao không làm được?" nằng tức giận nhìn chằm chằm hần.

Lam Khanh Khanh đảo mắt sắc mặt thay đổi 180° "hồ hồ chủ tử ta là thật tâm thật dạ muốn ở cạnh người, bảo vệ, yêu thương, chăm sóc cho người xin người đừng đuổi ta đi mà huhu..."

Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm có nằng nào đó đang ôm cánh tay mình cầu xin "yêu thương bản vương sao?", nằng vội sửa miệng "i nhầm là ta luôn lo lắng an nguy của người mà huhu đừng tổng ta vào cái nơi ăn thịt người đó mà".

Phong Nguyệt Vô Thần ép sát Lam Khanh Khanh vào vách tường cười "tại sao mấy lần trước ta gặp người lại không biết người có tài vuốt mông ngựa thế nhỉ". Lam Khanh Khanh tức đến phồng má, do hần chứ do ai nếu hần không cưỡng hần vậy nằng đầu phải trở thành như vậy, ô ô ở cạnh hần nằng ngày càng ôi hóa bản tính mất rồi.

"Nha ai bảo ta sùng bái người nha, người tựa như chim ưng hung hãn, như đại bàng xinh...à nhầm đại bàng uy nghi, tựa như con sói hoang đã cao quý lạnh lùng. Người chính là Tôn chủ cao quý bi ần ai ai cũng sùng bái, ta đây rất rất hâm mộ người, người chính là nam thần của ta" của ta cái khi khô ấy. Câu sau Lam Khanh Khanh nói trong lòng thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hần đi thăm hỏi.

"Xong chưa?" hần thật không ngờ tài vuốt mông ngựa của nằng tốt đến vậy. Lam Khanh Khanh phản bác "ai nói ta nói xong, cho dù cho ta mười ngày, à không nhiều ngày liền ta cũng không nói hết. Vương gia người rất..."

Phong Nguyệt Vô Thần mất kiên nhẫn nói "vào chủ đề", Lam Khanh Khanh tiếp tục chần chớ cầu xin "vương gia đừng ném ta vào cung được không? Nơi đó biết ăn thịt người, ô ô ta không muốn chết trẻ chết già trong đó đâu"

Chính xác, mọi người không nghe sai, Lam Khanh Khanh chính là chuẩn bị bị Phong Nguyệt Vô Thần ném vào hoàng cung làm gián điệp giả dạng cung nữ theo dõi động tĩnh trong cung.

"Cớ lựa chọn nào khác không?" Lam Khanh Khanh mếu máo, chết tiệt nằng ghét nhất hoàng cung cũng như hoàng đế, trốn khỏi hoàng cung Mộng Cổ lại chui vào hoàng cung Phong Nguyệt là sao. Phong Nguyệt Vô Thần buồn nằng ra húng thú nhìn vẻ mặt nằng lắc đầu "không có".

Lam Khanh Khanh bực bội đau khổ đang xen lăm bầm lăm bầu "chẳng lẽ mình lại giống cái cô nữ chính Cẩm Cẩm gì đó trong cái tiểu thuyết chết tiệt nào đó đi quét sân gì đó ở ngự thư phòng cho mấy tên cầu hoàng đế sao?"

Lam Khanh Khanh lăm bầm lăm bầu ai ngờ đầu lại loạt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần "ý kiến hay, nếu làm cung nữ quét tước bên ngoài ngự thư phòng sẽ dễ trộm thông tin hơn đấy". Lam Khanh Khanh tức đến xuyết học máu bực bội quát "muốn ta làm cung nữ thì tặng Khổng Y kiểm làm cái quái gì".

Phong Nguyệt Vô Thần nghe vậy đến gần gần nằng thêm vài bước, Lam Khanh Khanh giật mình lui ra sau, không phải muốn giết người diệt khẩu hay gì đó chứ. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn vẻ mặt nằng cười một tiếng đưa tay tháo đai lưng của nằng ra.

"Làm cái quái gì vậy?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì lấy từ trong người ra một cái đai lưng màu lam đính vài viên ngọc bích nhỏ buộc y phục lại cho nằng. Lam Khanh Khanh khó hiểu nhìn hần, bộ tên này bị thần kinh à, tháo rồi lại buộc. Phong Nguyệt Vô Thần thùy chung không nói gì buộc đai lưng cho nằng xong liền cầm Khổng Y kiểm đặt lên cái đai lưng màu lam hần vừa buộc.

Đang lúc Lam Khanh Khanh còn đang khó hiểu thì Khổng Y kiểm đã như một thể với đai lưng ngọc bích khảm chặt vào nhìn như thể nào cũng không biết ở đây giấu một thanh nhuyễn kiếm

Phong Nguyệt Vô Thần làm xong hết thấy nói "xong nhiệm vụ người muốn gì ta sẽ đáp ứng". Mắt nằng sáng lên "thứ gì cũng được?" hần gật đầu, nằng cười tươi "vậy Uyên Ương Phi Thủy được không?".

Phong Nguyệt Vô Thần không do dự gì gật đầu, Lam Khanh Khanh vỗ vai hần "hể vậy ta đồng ý, cùng lăm là một cái hoàng cung nhỏ bé thôi mà". Hần nhìn nằng hồi lâu hỏi "người ba lần bốn lượt muốn có Uyên Ương Phi Thủy rồi cuộc là vì sao?"

Lam Khanh Khanh cười "không có gì đặc biệt ta chỉ là hiếu kì muốn xem xem cái thứ mà giang hồ đồn đãi rồi cuộc ra sao. Và ta muốn tặng nó cho ca ca tẩu tẩu sau này". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "đáng tiếc ta chỉ có một miếng ngọc bội"

"Sao bọn họ nói người có một cặp cơ mà" Lam Khanh Khanh ngạc nhiên, "bị trộm" Phong Nguyệt Vô Thần nói như chuyện chẳng liên quan đến mình. "Nhờ thì ra cũng có người từng vào đây trộm đồ, ai mà tài giỏi vậy?" Lam Khanh Khanh gác tay lên vai hắn

Phong Nguyệt Vô Thần gạt tay nàng ra "người về chuẩn bị ngày mai ta sẽ sắp xếp cho người vào cung". Lam Khanh Khanh biết hắn đang né tránh cũng thôi không hỏi bừa bãi đi theo mặt đạo về phòng.

Lam Khanh Khanh ngồi người ra giường đưa tay vuốt nhẹ đai lưng ngọc bích, lại nghĩ đến ngày tháng sau này ở trong cung. Nàng lắc đầu chắc nàng sẽ không bị phần mà được người nào đó nhìn trộm như nữ chính trong mấy bộ ngôn đấu nhi. Đúng chẳng phải người ta nó đòi không như là ngôn sao?

Haiz có ai ngu như nàng không nhỉ? Hoàng hậu không nhận, Quận chúa không làm, Tiểu thư chẳng để tâm, ngu đến mức đi làm thuộc hạ cho người ta thì thôi đi lần này max ngu đến nỗi đi làm cung nữ.

"Chết tiệt, gián điệp cái cục hoa ấy" Lam Khanh Khanh bị phần hét lên xong rồi vùi đầu vào đóng chán.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chù*, *Mối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Lam Khanh Khanh ai oán nhìn cái nơi tự xưng là nơi ở dành cho cung nữ quét sân càng nhìn càng nghĩ càng uất ức, hoàng cung Mộng Cổ, Dạ Nguyệt son trang, tam vương phủ so ra cái nào cũng tốt hơn nơi quý quái này.

"Cô là người mới à?" một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước ra thấy cô niềm nở cười. "Cô tên gì?" Lam Khanh Khanh thờ dãi một hơi nháy mắt bộ dạng ủ rũ bay đi mất nghiêng đầu cười thân thiện "à ta tên là Lam Khanh Khanh, cô là?", "ta gọi Bạch Nhi cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Lam Khanh Khanh à một tiếng đi theo Bạch Nhi vào trong, "này Bạch Nhi ta là quét tước vào lúc nào?". Bạch Nhi nghĩ nghĩ "ta nghe ma ma nói người làm vào buổi tối".

Lam Khanh Khanh trợn mắt, buổi tối? Không cho ta ngủ sao? "Bạch Nhi vậy cung nữ quét tước vào buổi sáng là à?", "à ta và tiểu Hoa nhưng mà tiểu Hoa được chuyển sang bên Tư Thủy cung rồi"

Lam Khanh Khanh cười gian trá "vậy người nói với ma ma gì đó để ta cùng người buổi sáng nhé", "làm sao được, ma ma rất nghiêm khắc". Nàng nghĩ nghĩ nhìn Bạch Nhi nói "vậy nói ta không chịu được gió đêm, sợ ma rồi sợ quỷ, ta lại là họ hàng bà con xa với người hai chúng ta làm việc chung may ra còn giúp đỡ lẫn nhau"

Bạch Nhi gật đầu "chuyện này...", "được rồi vào nói đi mà" Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi vào trong.

Con gió thổi qua một cái lùm rừng mình, Lam Khanh Khanh ai oán, sân ngự thư phòng có cản rộng vậy không trời. Mị nó đã vậy còn trồng nhiều cây, Lam Khanh Khanh lại ngược đầu lên nhìn trời, mặt trời còn chưa ló ra, tránh làm buổi tối thì sáng lại dậy sớm là sao trời! haiz may ra mình không phải thiên kim tiểu thư.

"Khanh Khanh mau quét đi còn hai canh giờ nữa hoàng thượng sẽ hạ triều đấy" Bạch Nhi thấy nàng đứng trơ ra đấy thì thúc dục. Lam Khanh Khanh gục đầu thờ dãi bắt đầu quơ quơ cây chổi trên tay, Bạch Nhi lắc đầu mặc kệ nàng tiếp tục quét.

Mặt trời bắt đầu ló ra Bạch Nhi kéo kéo Lam Khanh Khanh "mau mau đi hoàng thượng sắp tới rồi" nàng bừa bãi tích cực quét tước thềm đem mười tám đôi tở tống Phong Nguyệt Vô Thần lẫn tên hoàng đế gì đó ra cặn khế thăm hỏi. (Hai anh này có cùng tổ tông^^)

Phía xa bóng dáng màu tím đi bên cạnh nam nhân vận hoàng bào khẽ nhếch môi cười, không ngờ nàng lại chịu quét tước thật.

"Hoàng thượng giá đáo" giọng nói đặc trưng có một không hai của thái giám vang lên, Lam Khanh Khanh bắt đầu đi bị Bạch Nhi kéo xuống. Lam Khanh Khanh cúi gằm mặt xuống để không ai thấy mặt, nàng chỉ thấy một đôi hài màu tím được thêu bằng chỉ kim tuyến vàng nhạt hơi khập lại trước mặt nàng. Cho dù Lam Khanh Khanh nàng không có ngăn mặt lên cũng biết là tên vô si nào đó.

Đoàn người đi vào trong ngự thư phòng Lam Khanh Khanh mới lồm cồm bò dậy, chưa kịp để nàng rửa ai đó thên vãi lần thì bóng dáng màu tím đã lần nữa đứng trước mặt. Nàng lườm hắn một cái xe dịch người sang một bên có ý huơ huơ chổi vào ý phục hắn nói "đường rất bẩn để nó tự quét đường nhé, vương gia " hai chữ "Vương gia" nàng như rít qua từng kẽ răng.

Phong Nguyệt Vô Thần không tức giận ngược lại còn cười rồi rời, Lam Khanh Khanh hừ một tiếng hất cằm quay đi. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một cái rồi quay người đi, Lam Khanh Khanh nhìn là cây khô dưới đất là Phong Nguyệt Vô Thần mà ra sức quét.

Bạch Nhi tiến sát lại gần nàng hỏi "người to gan thật lại dám làm vậy với tam vương gia?" Lam Khanh Khanh bừa bãi môi "hắn thì sao? Hắn là cái thứ gì mà ta không dám!". Bạch Nhi đưa ngón tay lên môi xuyt xuyt vỗ vai nàng "Khanh Khanh gan có quá, mà cô đứng lại gần tam vương gia, hắn nổi tiếng là ham mê tửu sắc, ta thấy cô cũng rất xinh đẹp nên tốt nhất tránh xa hắn ra".

Lam Khanh Khanh cười gạt đầu, Phong Nguyệt Vô Thần này scandal nhiều nhỉ?

Sau một buổi "cực khổ" Lam Khanh Khanh "ra sức quét" vùi cọng cỏ cây lá khô cuối cùng nàng cũng bay về phòng của cung nữ quét tước nằm nhòai ra giường. "Khanh Khanh có là...tiểu thư nhà giàu bị làm ăn thất lỗ à" Bạch Nhi sắp lại gần Lam Khanh Khanh hỏi, "tại sao cô lại nghĩ vậy?".

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh từ đầu đến đuôi "vậy tại sao cô lại vào cung làm cung nữ?". Lam Khanh Khanh thờ dãi "ta mò coi từ nhỏ không nơi nương tựa lại nghe nói làm cung nữ cũng khá lại nuôi được bản thân nên vào cung kiếm tiền thôi".

Bạch Nhi phì cười "có ai như cô không, làm cung nữ mà bảo để kiếm tiền" Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh vờ gheo "nhìn cô xinh đẹp thế này không phải vào cung để quyến rũ hoàng thượng hay hoàng tử, vương gia nào đấy chứ?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc "uầy nếu vậy thì tốt quá" Bạch Nhi nghe xong cười to, Lam Khanh Khanh nhìn nàng cười bất giác cảm thấy vui vẻ, nàng thật sự rất giống con nhỏ phiền phức kia, không biết nó đang ở đâu.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua cửa sổ đứng bậy dậy "Bạch Nhi ta ra ngoài một chút" Bạch Nhi gật đầu.

"Thế nào? Hải lòng chưa?" Lam Khanh Khanh bực bội thẳng tay bẻ cành liễu gần đó, Phong Nguyệt Vô Thần cười ngồi ngót "mỹ nhân không nên kích động". "Không kích động cái muội muội người ấy", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai "ta không có muội muội".

Lam Khanh Khanh nghiêng đầu thắc mắc "hể ta không nhằm thì hình như dưới người có vài quận chúa công chúa gì đấy", "hăm quận chúa là biểu muội, ba công chúa là muội muội nhưng họ không có cùng mẫu thân với ta".

Lam Khanh Khanh gạt đầu "ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chù*, *Mối*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thủ đoạn

"Ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội" Lam Khanh Khanh vẫn thắc mắc "nhưng mà hoàng thượng đối với người rất tốt sao? Ta nghe nó trong các huynh đệ tỷ muội hắn sủng ái người nhất, tại sao người lại cãi ta bên cạnh hắn?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười "gia đình đế vương không có tình huynh đệ, hắn sủng ái ta chưa chắc vì ta là đệ đệ của hắn". Lam Khanh Khanh càng khó hiểu, "ta mang danh là phế vật ăn chơi sa đọa không có lòng tham nên hắn mới chiều cổ vì hắn biết ta sẽ không gây bất lợi cho hắn".

Phong Nguyệt Vô Thần dừng lại một chút nhìn nàng "nhưng hắn nghĩ vậy không phải là không đề phòng, cũng sẽ có nhiều chuyện giấu ta, việc triều chính việc cá nhân của hắn ta phải biết rõ".

Lam Khanh Khanh gạt đầu "xem ra tên này là một con hồ ly"

Khi Lam Khanh vừa về tới phòng của nàng và Bạch Nhi đã nghe thấy có người lớn tiếng

"Áy Bạch Nhi hôm nay cô không muốn ăn cơm phải không?" một nữ nhân nhìn hơn nàng và Bạch Nhi vài tuổi vận y phục cung nữ bốp cằm Bạch Nhi. "Ta còn tưởng cô ta làm sao lại bị nương nương đuổi đi, thì ra là một tiện ty" một cung nữ khác mỉa mai.

"Hảiz xem cô ta kia như con mèo bị vút bỏ haha", "nghe nói người đang ở cùng một đứa con cung nữ mới, nếu như ở cùng người khác cũng là một con tiện ty thì, haha..." bọn cung nữ đó cười hả hê.

"Ta có phải tiện ty hay không không cần các người quản, còn việc tại sao cái nương nương gì đó đuổi Bạch Nhi đi à, chắc là cô ta bị mù đấy" Lam Khanh Khanh đi tới đỡ Bạch Nhi đứng dậy cười lạnh nói.

"Con tiện ty này người là ai mà dám mắng Hy phi nương nương bị mù" cô cung nữ đó tiếp tục ra oai. Lam Khanh Khanh quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh tanh lạnh lùng nói "ta đã nói ta là tiện ty hay không không do người quản"

Cung nữ đó hơi sợ bởi khí thế của nàng nhanh chóng giữ bình tĩnh đi đến đẩy Bạch Nhi sang một bên "người biết ta là ai không? Ta chính là cung...", "ta không quan tâm người là ai, nếu ta là tiện ty mà người cũng là cung nữ giống ta chắc người cũng là một tiểu tiện ty thì?" Lam Khanh Khanh cất giọng mỉa mai.

"Người..." cô ta ghen hờn tức giận giơ tay toan định tát Lam Khanh Khanh vài cái. Lam Khanh Khanh cười lạnh túm lấy bàn tay đang định đánh mình kia vận một phát đẩy ra.

Cô ta bị Lam Khanh Khanh vận suýt gãy xương là lớn như thộc tiết heo ngã nhào ra đất, đám cung nữ đi theo cô ta vây quanh lại rồi rìc xem xét. Bạch Nhi mặt mày tái nhợt la không ỏn kéo kéo Lam Khanh Khanh nhờ giọng "cô sao lại làm vậy, lần này rắc rồi rồi"

Ma ma chủ quản cung cùng một vài cung nữ khác nghe tiếng thét liền chạy đến "các người làm sao ỏn ào thế này". Cô ta nhìn thấy ma ma tổng quản đến liền ôm cánh tay đau nhức khóc lóc "ma ma người phải làm chủ cho nô ty huuu..."

Ma ma chủ quản cau mày bực bội hất cô ta ra "có chuyện gì nói đáng hoàng ta nghe xem", cô ta lau lau nước mắt kể lể "nô ty...nô ty chỉ vừa trách mắng à ta, à ta liền mắng nô ty còn mắng Hy phi nương nương bị mù. Nô ty nghe à ta mắng nương nương liền tính giáo huấn à vậy vậy mà à xuyt làm gãy ta nô ty còn đẩy nô ty ngã...ô ô ma ma người phải làm chủ cho nô ty huuu..." cô ta chỉ tay về phía Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh kinh thường, với người mà muốn hại ta ư? Còn non lắm, Nàng bày ra vẻ mặt ảm ức "ma ma nô ty...nô ty không có". Ma ma chủ quản nhìn Lam Khanh Khanh kinh bi nói "không có lừa làm sao có khối, nếu người không làm gì tại sao Hoa Mai lại chỉ người ra tay?"

Lam Khanh Khanh lắc đầu nắm chặt tay áo sợ hãi "ma ma con không có mắng nàng cũng không có mắng Hy phi nương nương, nô ty chỉ thấy Bạch Nhi bị các nàng bắt nạt nên đến giúp Bạch Nhi. Nào....nào ngờ các nàng mắng nô ty và Bạch Nhi là tiện ty...sau đó..."

Lam Khanh Khanh nói càng ngày càng nhỏ úp úp mở mở về mặt kinh hãi sợ sệt làm ai cũng tưởng nàng bị bắt nạt mà thương cảm, "sau đó thế nào nói tiếp đi".

Lam Khanh Khanh đỏ mắt chực sắp khóc ghen ngào nói tiếp "Hoa Mai bỗng đứng đi đến đẩy Bạch Nhi ra định tát nô ty, nô ty né được nàng lại gần bỗng nhiên nàng ôm tay thật lên mình ngã nhào xuống đất. Rồi ma ma đến... Ma ma nô ty thật cái gì cũng không làm là nàng nàng tự biến tự diễn ma ma người phải tin nô ty"

Lam Khanh Khanh kể chuyện như thật kích động koi tới ôm cánh tay ma ma chủ quản cung nước mắt lăn dài trên đôi má, nhìn thế nào cũng không giống giả dối, nhìn thế nào cũng không giống bị đặt. Huống hồ ma ma chủ quản đã ở chốn thâm cung ăn thịt người này bao năm cũng ít nhiều biết vài thủ đoạn hại người, bà nhìn Lam Khanh Khanh trong không giống nói dối lại nghĩ thường ngày Hoa Mai ý dựa vào Hy phi mà hống hách càng tức giận.

"Người đầu lời Hoa Mai ra đánh hai mui gây cảnh cáo đám làm sẵn làm bày ở cung của ta, cho người nói với Hy phi Hoa Mai hống hách đồ tội, bắt nạt cung nữ thức cho ta không hời ý đã quấy" Ma ma chủ quản phân phó mặt cho Hoa Mai kêu gào nói mình bị oan.

Lam Khanh Khanh lau nước mắt nhìn Hoa Mai cười lạnh đỡ Bạch Nhi vào phòng.

"Khanh Khanh đa tạ cô" Bạch Nhi nước mắt nước mũi tèm lem cảm ơn Lam Khanh Khanh, Lam Khanh Khanh lắc đầu bôi thuốc lên mặt Bạch Nhi nói "ta chỉ không ưa cô ta nên muốn dạy dỗ chút thôi"

Bạch Nhi cười hi hi "ta vẫn phải đa tạ cô trong cung này cô là tốt với ta nhất đấy", Lam Khanh Khanh cười nhạt "à khi này cô diễn rất giống thật nha", nàng cười cười "quả khen"

Lam Khanh Khanh nhìn Bạch Nhi hồi lâu mở miệng hỏi "tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Giáo Huấn Hy phi

Bạch Nhi cúi đầu không nói gì chỉ thấy trên bàn tay nàng có vài giọt nước, Lam Khanh Khanh đưa tay nàng một nàng lên lau lau nước mắt hộ nàng "người không nên khóc, khóc chẳng làm được tích sự gì. Điều người phải làm bây giờ là sống thật tốt, thật vui vẻ, khiến người làm người tổn thương phải đau hơn người gây trăm gấp ngàn lần. Cho họ thấy việc là người tổn thương là việc sai lầm lớn nhất họ đã làm, cho họ thấy chính mình có mặt như mũi".

Bạch Nhi càng khóc dữ dội hơn nhào tới ôm nàng "huhu Khanh Khanh cô là tốt với ta nhất, nhưng, nhưng..." Lam Khanh Khanh vỗ nhẹ lưng nàng ấy nói "người chưa bao giờ trải qua nỗi đau sẽ tâm can nhất nên không biết được"

Lam Khanh Khanh đẩy nhẹ Bạch Nhi ra nắm vai nàng "ngoaan kể ta nghe nào, ta giúp người báo thù".

Bạch Nhi sụt sùi kể "một năm trước ta còn là cung nữ thân cận Hy phi nương nương, không biết tại sao hôm đó Hy phi dẫn người tra xét phòng ta thấy... Thấy cây trăm phượng hoàng do hoàng đế ban tặng, thế là ta bị vu oan lấy cắp đồ rồi ra đáng bốn mươi giây rồi đem ta ném đêm đấy".

Lam Khanh Khanh nghe xong liền cười "Bạch Nhi người quá ngay thơ rồi", Bạch Nhi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, rốt cuộc cô nương này đã trải qua chuyện gì mà có thể rần ròi đến vậy? Người này, nàng là ai rốt cuộc có lai lịch gì? Nhưng mà Bạch Nhi nàng mặc kệ nàng ấy đối tốt với nàng thì nàng sẽ không phụ nàng ấy.

Lam Khanh Khanh ngập dài vương vai chống tay lên cây chổi "cmn có ai nói ta đã làm gì sai không?" nàng nhớ không nhầm chỉ giết trên dưới gần trăm người, đôi lúc treo ghena này nọ chút thôi mà. "Thời điểm than nữa" Bạch Nhi thúc tay nàng cười hi hi "ta không hiểu tại sao có vào cung với vẻ mặt không tình nguyện vậy, ai ép buộc cô sao?"

Lam Khanh Khanh sáng giọng "thì là cái tên Phong..." biết mình lỡ lời nàng vội sửa miệng "haha tại hoàng thượng rất độ lượng là một đấng minh quân ta rất ngưỡng mộ nên muốn ở gần người một chút thôi mà"

Khoẻ mặt Bạch Nhi giật giật vài cái cười gượng nhìn cô nàng nào đó mặt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết, ờ chắc tạm tin được lời nàng nói ha.

"Là hai kẻ này sao?" giọng nói đánh đả truyền đến Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa quay sang đã thấy đàn cung nhân hoa hoa lệ lệ đi tới. Hoa Mai cùng mấy cung nữ hôm qua đứng bên cạnh nói "đúng vậy là bọn à, nương nương người phải lấy lý công đạo cho nô ty"

Đương lúc Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đang ngăn ra cung nữ thiếp thân Yến Nga của Hy phi đã đành giọng quát "tiện ty kia thấy Hy phi nương nương còn không mau hành lễ". "Nô..." Bạch Nhi định quỳ xuống hành lễ đã bị Lam Khanh Khanh kéo lên.

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn bọn họ kéo Bạch Nhi đi nói "Bạch Nhi cô đừng lười nữa mau quét ruồi nhặng rác tước đi hết đi tránh hoàng thượng hạ triều thấy những thứ dơ bẩn này lại tức giận". Bạch Nhi khó xử nhìn bọn họ rồi nhìn Lam Khanh Khanh nhớ lại lời hứa báo thù giúp nàng ngày hôm qua của nàng ấy ngoan ngoãn xách chổi quét.

Hy phi thấy bọn họ làm lo mình lại còn nói mình là ruồi nhặng thì tức điên lên "tiện ty to gan người dám nói bán cung là ruồi nhặng, xem ra gan người khá lớn rồi". Lam Khanh Khanh quét tước về phía Hy phi không quay đầu nói "thứ cho nô ty ngu dốt, nô ty nghĩ gan nô ty cũng giống gan của người khác thôi không biết Hy phi người làm sao phân biệt được?"

Hy phi á khẩu bỗng chốc cười "tray cho một con tiện ty, người nghĩ người là ai mà dám lảo với ta, xem ra người chán sống rồi?". Bạch Nhi kéo kéo ống tay áo Lam Khanh Khanh nói nhỏ "Khanh Khanh nếu cô đang trả thù giúp ta thì thôi đi, đừng đắc tội Hy phi, đây là ngự thư phòng đấy".

Lam Khanh Khanh gạt tay nàng ra cố ý nói lớn "cô ta là ai chứ? Cho đến thì đi đâu cũng cần người à? Không ở nhà uống thuốc mà chạy loạn ở ngoài mất mặt chết đi được, loại người như cô ta tốt nhất là cho vào lồng heo rồi quần đi cho sạch sẽ". Hy phi nghe Lam Khanh Khanh nói như vậy tức tối quát "người đầu bắt à lại và cho ta dám chửi cả bốn cung!"

Hai cung nữ xắn tay áo lên định xông tới chưa kịp bắt được Lam Khanh Khanh nàng đã né qua một bên cười mỉa mai nói "nương nương người kích động quá làm gì, khi này Bạch Nhi chỉ kể cho ta vài ngày trước nàng có thấy một tên điên chạy loạn cần người không thuốc chữa thôi mà". Nàng liếc nhìn Hy phi đầy ý tứ "không phải người cho là ta đang nói người đấy chứ? Chắc Hy phi nương nương người tự mình họa bản thân quá sâu sắc nha, so sách chính mình với chó

điên".

Hy phi tức đỏ bừng mặt tính mờ miệng nói gì đã bị Lam Khanh Khanh cướp lời, nâng đi đến vỗ vai cô ta "nuong nuong ta thật khâm phục người, muốn chia buồn nỗi đau của người khác mà tự mình vì bản thân thành như vậy, đúng là trên đời này chưa ai có đức độ như người nhà, khâm phục, nô tỳ khâm phục".

Hy phi trợn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, trên đời này có ai còn mặt dày vô sỉ độc mồn độc miệng hơn nàng không? Hy phi tiền không được lùi cũng chẳng xong bèn miễn cưỡng cười "không..

không có gì". Lam Khanh Khanh nhìn về mặt thối hoác của cô ta cười cười nhìn xung quanh may thật không có nhiều người xung quanh chắc không bị ai để ý nhỉ?

Lam Khanh Khanh nghĩ là vậy nhưng nàng đâu biết sau hôm nay cái tên Hy phi này còn nổi hơn còn trong hậu cung. Vâng và mẩu chốt khiến vấn đề này sảy ra đó chính là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tính toán

Lam Khanh Khanh buồn Hy phi ra cười "Hy phi nuong nuong người thật độ lượng nha", Hy phi cố ra vẻ cười gượng "hều đã ngưỡng mộ bản cung còn dám thất lễ, người nói tại khi này thấy bản cung không quý?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ vô tội "Hy phi người là người chết à?" Yến Nga quát "to gan nuong nuong vẫn đang sống đứng đó người dám nói người đã quy tiên". Lam Khanh Khanh huơ huơ tay "cha m... à phụ mẫu ta bảo nô tỳ chỉ được quý thứ nhất thánh thượng thứ hai người chết thứ ba vì bảo toàn tính mạng"

Hy phi ra vẻ bình tĩnh "vậy phụ mẫu người đâu? Người đã từng quý trước họ?". Lam Khanh Khanh gật đầu nói nhón nhơ "đã từng, họ chết rồi", Hy phi nhếch mép cười "người đâu lòi à ra dùng roi đánh cho bản cung, đánh cho à quý mới thôi"

Lam Khanh Khanh bị hai cung nữa giữ chặt tay kéo ra, Bạch Nhi hoảng hốt vội quý xuống cầu xin "Hy phi nuong nuong xin người tha cho cô ấy, nuong..." chưa kịp để Bạch Nhi nói hết câu đã nghe Lam Khanh Khanh khinh thường quát "Bạch Nhi cô đứng lên cho ta cô không được quý đứng lên cho ta"

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh rồi đứng thẳng dậy nhìn Lam Khanh Khanh"ta ghe lời cô" Lam Khanh Khanh hướng Hy phi cười khiêu khích. Hy phi tức giận quát "đánh cho ta" Lam Khanh Khanh cười càng tươi để mặt họ dùng roi da đánh mình, Bạch Nhi gấp đến độ chảy cả nước mắt nhìn Lam Khanh Khanh bị quật hai roi chảy cả máu. Lam Khanh Khanh không gấp bị đánh chảy cả máu vẫn không thèm kêu la, roi thứ tư hạ xuống Lam Khanh Khanh khẽ đảo mắt cười lạnh một tiếng, Hy phi chò chết đi.

Lam Khanh Khanh nháy mắt sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc nâng mếu máo khóc "nuong nuong nô tỳ sai rồi xin người khoan dung độ lượng tha cho nô tỳ".

Bọn họ hơi ngạc nhiên khi thấy nàng thay đổi còn nhanh hơn chong chóng, Hy phi cười lớn tiếp tục ra oai "tiện tỳ kia người nếu quý xuống lay bản cung có lẽ bản cung sẽ tha cho người"

(#Lamx quý + lay => cũng có hồn >^

Lam Khanh Khanh khóc thương tâm vết máu loan lỗ trên y phục lại nhìn nàng càng mong manh dễ vỡ, thật làm người ta thương hại. Nàng vùng ra khỏi hai cung nữ đang chế trụ mình ô ô chạy đến ôm chân người từ này đến giờ đang đứng xem trò vui "huu hoàng thượng người làm chủ cho nô tỳ"

Người bị nâng ôm ho hụt một tiếng tốt bụng nhắc nhở "hoàng huynh ta đứng bên này, ta là tử vương gia". Hy phi doan trang đi đến hành lễ "thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tử vương gia"

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn nam tử áo bào màu trắng nàng đang ôm rồi lại nhìn nam tử vận hoàng bào bên cạnh ngai ngừng gãi gãi đầu, vậy mà cũng ôm nhầm người. Nàng chạy tới ôm chân Phong Nguyệt Phủ Hàn "hoàng thượng người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giấy ra khỏi nàng, "tại sao trăm phải lấy lại công đạo cho người?". Lam Khanh Khanh bày ra vẻ mặt tất nhiên "tại vì nô tỳ bị oan, mà người là một đẳng mình quân nên nô tỳ mới tìm người. Và lại..." nàng ra vẻ uất tức "Hy phi nuong nuong lại dám không nề mặt hoàng thượng đánh nô tỳ trước ngự thư phòng trước mặt hoàng thượng".

Hy phi vội vàng la lên "hoàng thượng xin người đừng nghe tiện tỳ này nói bậy, à...". Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ngăn cô ta hướng Lam Khanh Khanh thú vị hỏi "có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh mếu máo "bẩm hoàng thượng chuyện là khi này nô tỳ và Bạch Nhi đang chăm chỉ quét tước cho hoàng thượng, bỗng nhiên Hy phi đi đến đúng lúc nghe Bạch Nhi đang kể về chuyện mấy hôm trước nàng thấy một tên điên. Hy phi nghe liền tự đem mình là tên điên đó để hiểu nỗi khổ của hần, nô tỳ khâm phục bởi sự thánh thiện của nuong nuong bèn khen người vài câu. Nuong nuong không biết ức chế thế nào lại cho người đánh nô tỳ, huhu hoàng thượng người phải nói rõ chuyện này huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn khoe miệng giật giật nhìn ai đó hoa lệ đài vũ nước mắt đầm đìa, lại nhìn khuôn mặt nhần nhỏ không dám nói của Hy phi rồi lại nhìn trời. Hy phi này ấy vậy lại bị một cung nữ chơi xỏ, thật là chuyện cười.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan hai tiếng nói "Hy phi như nữ cung nữ này nói đúng tại sao nàng lại đánh nàng ta?". Hy phi sấp tới ôm cánh tay Phong Nguyệt Phủ Hàn làm nũng "hoàng thượng, người đừng nghe à nói bậy, khi này thần thiếp muốn đến thăm người thì gặp nàng, nàng thấy thiếp đã không quý còn mắng thiếp là ruồi nặng chò điên".

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn Hy phi vỗ lê "à thì ra nuong nuong quá tự ty với bản thân nên mới đem mình biến thành ruồi nặng, thật ngại quá nô tỳ lại tưởng người già vờ chò điên". Tử vương gia che miệng cười, Hy phi mất hết hình tượng phồng má quát "tiện tỳ người dám hạ nhục bản cung người...người..."

Lam Khanh Khanh nhanh chóng cướp lời ra vẻ mặt thất vọng rồi lại nhìn cô ta bằng vẻ mặt cảm thông "Ủầy nô tỳ còn tưởng nuong nuong sẽ khá với những người luôn chỉ biết đầu đá kìa, hiện thực là bật thánh mẫu. Nhưng xem ra nô tỳ nhìn sai người rồi, haiz.."

Hy phi sùng sốt vài giây bỗng quay lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn nói gì thì bị hần chặn lại phát tay "các người đủ rồi, dám làm ồn ào trước ngự thư phòng, chán sống à".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhắc chân đi bồng cổ cảm giác ai dúi kéo chân, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lam Khanh Khanh hoa lệ đài vũ ồng quần của hần. Nàng ô ô nói "huhu hoàng thượng anh minh nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi tay trái gãi không chặt chỉ nguyện tận trung quét tước cho người, nhưng...nhưng nô tỳ bị thương...".

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giấy ra nói "cho người hai này tịnh đường", "ba" nàng mặc cả. Hần hừ một tiếng đi vào ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đi làm chuyện xấu

Lam Khanh Khanh ngờ ngẩn nhìn hai người họ đi vào trong, vậy là đồng ý rồi sao? Nàng thăm tiếc rẻ biết vậy xin nghĩ năm ngày rồi. Chờ hai người họ đi khuất Lam Khanh Khanh mới đứng dậy phui phui y phục, Bạch Nhi lo lắng chạy tới "Khanh Khanh cô có sao không?"

Lam Khanh Khanh cười vỗ vỗ vai cô "không vấn đề chỉ mấy vết thương còn con thôi mà, về thoa thuốc là hết", Bạch Nhi hỏi "vậy tại sao khi này cô đòi hoàng thượng nghỉ tận ba ngày?"

Lam Khanh Khanh cốc đầu cô "ngốc có thời cơ sao không hưởng lợi", nàng quay sang nhìn Hy phi mặt nhần mảy nhỏ cười "Hy phi thật sự phải cảm tạ người rồi, không có người làm sao ta được nghỉ phép chứ"

Hy phi tức giận "tiện tỳ người nói không quý trước bất kì ai, cũng chỉ là muốn chống lại bản cung thôi, khi này...", "ta cũng đã nói chỉ trước người chết, quý trước thánh thần, quý khi nguy hiểm đến tính mạng thôi à" Lam Khanh Khanh cười lạnh đi ngang qua cô ta hơi dừng lại nói nhỏ "mà hình như ta chưa nói cho người biết, đối với ta một ta đối với người mười, chuyện hôm nay còn chưa xong đâu"

Nói xong Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi về Bình Tước cung của cung nữ trước khi đi còn lạnh lùng liếc một cái về phía Hoa Mai làm cô ta khẽ rùng mình một cái

Phong Nguyệt Hoành Ân tức tử vương gia tựa vào bệ cửa sổ nhìn mấy bóng đèn bên ngoài cười nhẹ tay như có như không gõ gõ bệ cửa "cung nữ này khá thú vị đấy". Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày tiện tay ném tấu chương sang một bên "cung nữ khi này ta thấy thật giống bệnh thần kinh lâu năm".

Phong Nguyệt Hoành Ân cười nhẹ "phải rồi chi ngoại lệ nữ nhân thần bí đó ra người đầu nhìn lấy người khác, tiểu mỹ nhân đó thế nào rồi?". Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm hần một cái nói "không cần để quân", Phong Nguyệt Hoành Ân cười cười trừu chọc "hi ra lại bị ty chối rồi, hôm trước là đóng cửa thả chó hôm nay không phải là hát muối muối à chứ?"

Hắn vừa dứt lời ngay lập tức có một quyền tẩu chương bay vào mặt kèm theo giọng nói đầy sát khí "đệ còn nói nữa ta tổng đệ ra biên quan". Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Khanh Khanh nếu đau nói ta một tiếng ha" Bạch Nhi nhẹ nhàng bôi bôi thuốc giúp Lam Khanh Khanh, khẽ thổi thổi. Nàng phất tay cười "ta không yếu ót như cô nghĩ đâu" Lam Khanh Khanh trầm mặc giấy lát. Bạch Nhi huơ huơ tay trước mặt nàng "Khanh Khanh làm sao vậy?", nàng giật mình cười gượng "không sao?".

Cũng là lời này nàng đã từng nói với đại ca, rốt cuộc vẫn không thể giữ bình an cho họ

Bạch Nhi ai oán "cô sướng thật vừa vào hoàng thượng đã cho nghỉ ba ngày", "ta còn tưởng hẳn không cho nên mới báo ba ngày" Lam Khanh Khanh tiếc hận vỗ gối nói. Bạch Nhi lắc đầu, cô thật là...

"Bạch Nhi ta đi ngủ đây" Bạch Nhi nhìn ra ngoài thấy mặt trời vẫn còn đứng bóng cau mày "vừa mới dùng ngọc thiện thời mà", Lam Khanh Khanh cười bí hiểm "ngủ bù cho buổi tối".

Màn đêm buông xuống càng ngày càng dày đặc bóng tối bao trùm lấy mọi vật, bầu trời đen một mảnh trải trăm ngàn ngôi sao lấp lánh như những mảnh thủy tinh phản chiếu bởi ánh đèn.

Đêm nay không trăng chỉ có ánh sao nhỏ nhấp nháy, hoàng cung tĩnh mịch chỉ có vài chiếc đèn cung đình thấp những ánh sáng leo lắt. Xung quanh yên tĩnh, mọi thứ yên tĩnh, người người an giấc say mộng đẹp dường như là một đêm ai lãnh với ai đó nhưng lại một đêm sóng gió với ai đó.

Lam Khanh Khanh về mặt há hê đi vào phòng mình bỗng có một bàn tay vỗ lên vai nàng "à", nàng giật mình a một tiếng quay lại nhìn Bạch Nhi vận thân trung y trắng như tuyết xoa mái tóc đen dài đứng phía sau.

"Bạch...Bạch Nhi người dọa chết ta rồi" Lam Khanh Khanh thờ hắc ra một cái thấp đèn lên "cô ăn mất như thế lại không thấp đèn tính dọa ma ai vậy hả?". Bạch Nhi nghiêng đầu cười hi hi "ta là đi tiểu tiện vào thấy cô đứng ở đây nên ta định kêu thôi" cô nhìn một lượt Lam Khanh Khanh kéo nàng ngồi xuống hỏi "cô giờ này mà đi đâu thế?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười xấu xa "ban đêm đi làm chuyện xấu", Bạch Nhi đưa tay ôm miệng "Khanh Khanh đâm loạn hậu cung là tội chết đấy". Lam Khanh Khanh cốc đầu có một cái "ai bảo ta đi vụng trộm yêu đương?". Bạch Nhi gãi đầu "vậy chứ cô đi đâu?", nàng cười tỉnh nghịch "ngày mai người sẽ biết".

Bỗng nhiên Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài cửa cau mày ngay lập tức có một chiếc phi tiêu phóng tới, Bạch Nhi hoảng sợ suýt la lên. Lam Khanh Khanh một tay kẹp phi tiêu lại mở tờ giấy được móc vào ra xem, mảnh giấy chỉ vòn vẹn bốn chữ:

[Chờ đùa mất mạng]

Lam Khanh Khanh thừa biết là ai gửi rồi tui toét "không đùa mất mạng, ta chỉ đùa cho à mất nữa cái mạng thôi" nói xong nàng đưa tờ giấy lên ngọn nến đốt thành tro. Bạch Nhi nhìn đồng tro nhỏ rồi nhìn nàng áp úng "cái...cái này, cái kia..."

Lam Khanh Khanh cười xoa đầu Bạch Nhi "yên tâm ta sẽ không giết người diệt khẩu đâu, ta tin người sẽ không nói ra", Bạch Nhi hất tay nàng ra chu môi "ta không phải sùng vật của người".

Lam Khanh Khanh đứng dậy leo lên giường nằm "hạo được rồi ngủ đi ngày mai ta cho cô xem kịch vui", Bạch Nhi tuy không hiểu gì như vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Trong khi nơi đây nàng và Bạch Nhi an ổn yên giấc thì ở một nơi nào đó đang loạn đến mức gà bay chó sủa

Ở một nơi khác trong hoàng cung lại nổi lên những tính toán mưu lợi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 28: Hy phi mắc bệnh lạ

Vừa sáng ra Huyền Hy cung tấp nập hơn thường ngày, từ cung nữ, thái giám đến ngự y, phi tần đều có mặt đầy đủ. Không phải vì Hy phi quyền quý, chức vụ cao trong hậu cung nên họ đi thỉnh an cũng không không phải Huyền Hy cung có vật trân bảo ra mắt mọi người.

Nguyên nhân chỉ có một, nửa đêm hôm qua tự dưng Hy phi trở bệnh tiểu chảy cứ cách một khắc lại tái phát, có người ác miệng nói Hy phi cả đêm dính luôn vào nhà xí không đi được.

Thái y đã bắt mạch kê thuốc cả đêm vẫn không thấy giảm, trời vừa sáng ra thì bụng đã không còn muốn đi nữa. Thái y vào thờ phào nhẹ nhõn Hy phi liền dùng một cái không ăn uống được vừa nhìn đã muốn nôn ăn vào liền chướng bụng, Huyền Hy cung lại bị một trận gà bay chó sủa.

Hy phi cố gắng lắm mới có thể hấp được cháo loãng và Hy phi cũng chỉ ăn được cháo loãng. Không chỉ Hy phi mà nô tỳ thiếp thân của người là Hoa Mai và ba cung nữ khác không biết ăn trụng gì thì thân thể nổi đầy mụn nước ngứa ngáy khó chịu dễ lây nhiễm. Mụn nước vỡ ra hôi thối vô cùng tuy nhiên lại không nguy hại tính mạng chỉ là ăn phải không ít khổ sở. Vì vậy từ sáng sớm Huyền Hy cung đã "đón tiếp" rất nhiều "khách khứa" đến hóng chuyện.

Hy phi ném tờ thuốc xuống đất quát "cầu nô tài các người là thái y cái gì? Bệnh của bản cung còn không chữa nổi, thái y viện cũng các người nuôi toàn phế vật sao?" nói xong rồi cô ta ôm bụng kêu đau rồi trừng mắt về phía thái y "các người thật vô dụng"

"Khanh Khanh có nghe thấy gì không? Hy phi nương nương bỗng nhiên mắc chứng bệnh khó chữa đấy" Bạch Nhi vừa quét tuyết về hấp tấp chạy đến. Lam Khanh Khanh nghịch lý trả trong tay lo đếnh "ừ biết rồi".

Bạch Nhi tự rót cho mình một ngụm nước uống hết một hơi nhìn nàng nói "kỳ lạ thật bọn người bên Huyền Hy cung làm sao thế nhỉ?". Lam Khanh Khanh cười lạnh "ăn nhiều thuốc thế mà ỉ", Bạch Nhi mơ hồ nhìn nàng "cô nói là..." "đúng là ta hạ được đấy".

Bạch Nhi giật mình "vậy tối qua cô bảo đi làm chuyện xấu là chuyện này ", "ừ" nàng thân nhiên nói như việc không phải nàng làm. Bạch Nhi nuốt ngụm nước bọt khó khăn hỏi "cô làm thế nào?"

Lam Khanh Khanh buông cái ly xuống chống cằm "ta chỉ cho vào ẩm trà của Hy phi một ít Tiêu Khắc Tán với lại một ít Thu Mãn Hoàn thôi mà", "cái đó, Tiêu Khắc Tán với Thu Mãn Hoàn là thứ gì?". Lam Khanh Khanh cặn kẻ giải thích "Tiêu Khắc Tán là loại thuốc số có bột màu trắng mịn như bột mình chỉ cần bỏ vào thức ăn nước uống nó đều tan, không màu không vị, sau một khắc nó sẽ tái phát một lần, cứ tiếp tục hành hạ suốt bốn canh giờ mới thôi

Còn Thu Mãn Hoàn là một loại dược hoàn màu đỏ nhạt rất dễ tan, chỉ cần dùng một đến hai viên đảm bảo trong vòng một tháng người uống phải nó chỉ biết hấp cháo loãng mà sống a, hai vị thuốc này thật không nguy hiểm, chỉ là không có thuốc giải nha"

Bạch Nhi nghe nàng nói kinh ngạc không thôi, cô lại đưa mắt nhìn Lam Khanh Khanh một lần nữa tổng kết, người này không phải người tầm thường không nên chọc vào, không nên chọc vào. Nhưng mà...nàng biết y thuật sao?

Lam Khanh Khanh nhìn thấu ý nghĩ của cô liền đưa tay thúc một cái "chỉ cần người không phạm ta ta sẽ không vô cớ phạm người" Bạch Nhi lè lưỡi gãi gãi đầu "cô là vì ta sao?"

"Không hẳn, ta đã nói người động vào ta sẽ không yên ổn đâu?" Lam Khanh Khanh cười đến quỷ dị "hắn nói dùng đùa chết người ta đảm bảo cô ta còn sống không bằng chết", Bạch Nhi nhè nàng rùng mình.

"Thú vị thật là cung nữ nào?" thất vương gia Phong Nguyệt Thư Hâm nghe Phong Nguyệt Hoành Ân kể lại chuyện hôm qua tò mò hỏi, "trong cung có người thú vị như vậy sao ta không biết nhỉ?" bát vương gia Phong Nguyệt Kinh Phương nói. Hân vuốt cằm "ta vừa nghe nói ở Huyền Hy cung đang có một trận gà bay chó sủa, không biết có phải nàng làm không nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "cũng có thể".

Phong Nguyệt Phủ Hân cau mày nhìn mấy người đó bàn tán về một cung nữ "các đệ rằng thật nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai "có lẽ, nhưng mà sao không thấy tam ca đâu, chuyện vui như vậy chắc ca ấy phải vào cung xem nào nhiệt chứ".

Lục vương gia Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "tam ca bận từ Túy Yên lâu đến Viên Linh các, còn đâu thời gian", mọi người cười cười. Phong Nguyệt Phủ Hân đập bàn "các đệ coi hoàng cung của trẫm là chợ đồn à, cút hết cho ta".

Ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cười tao nhã vẫn về ly trà thượng đẳng trong tay "hoàng huynh, ái phi "thánh mẫu hiền thực", "doan trang đức độ" "yêu dân như con" của huynh đang bị bệnh sao huynh không tới thăm nàng?". Mọi người đang uống trà nghe hắn nói mà xuyt phun ra cả nhin con rồng nào đó đang nổi giận, binh thư tẩu chương trên tay lúc nào cũng có thể cất cánh.

Thất vương gia già vớ đi mao xỉ xin lui, bát vương gia nói ở phủ có việc xin lui, lục vương gia nói tam ca hẹn ở Viên Linh các xin lui. Phong Nguyệt Hoành Ân cảm thấy không ổn vừa mở miệng xin lui thì một chương lục bay đến, hắn giật mình né qua một bên thở phào thoát chết.

Chương lực hướng về phía Phong Nguyệt Quân Y, hần chỉ cười nhẹ xòe quạt chặn chương lực. Hần đặt ly trà xuống nhanh chóng phi thân đi "hoàng huynh ngũ đệ có việc đi trước xin thất lễ, rảnh rồi lại tìm huynh chơi".

Phong Nguyệt Hoàn Ân toát mồ hôi nhín ai cũng bỏ đi hết lại nhín Phong Nguyệt Phủ Hân đang gằm gừ tức giận liền cười gương co dô chạy "hoàng huynh đệ cũng đi trước đây"

Có kẻ ngốc mới tình nguyện ở lại cho thiên tử trút giận.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Phong Nguyệt Quân Y

Lam Khanh Khanh ngồi trên cây lê ngoài viện dung đưa hai chân đưa chiếc vòng tay hoa hạ tuyết lên ngắm, ánh nắng chiếu xuyên qua miếng ngọc nhỏ lấy ánh chuyển màu. Hôm nay nàng không cần đi quét tước lấy cỏ nằm trong phòng đường thượng nhưng vết thương còn con con ấy chỉ cần thoa thuốc là xong.

Lam Khanh Khanh đưa mắt đảo qua một cái, không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ. Tuy nàng không khuyên nước khuyên thành nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nhân, một thoáng cười nhẹ đã làm say lòng người.

Phong Nguyệt Quân Y nhẹ đáp xuống nhánh cây nàng đang ngồi "có nương thật có nhã hứng, Quân Y không biết có thể ngồi ở đây không?". Lam Khanh Khanh thả tay lại thần nhiên nói "đây không phải địa bàn của ta cũng không phải nhà ta, ta không có ý kiến".

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh nàng lại nghe nàng mở miệng nói tiếp "nhưng mà nếu là đang ở nhà ta thì ta không đảm bảo ngươi không bị gì đâu". Hần cười gương, nữ nhân này đúng thật là thú vị "tại hạ Quân Y, cô nương là?", "có cần thiết không?"

Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu im lặng ngồi bên cạnh, Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn hần một cái cười lạnh nói "vương gia tìm nô tỳ có ý gì?". Hần sững sờ cúi đầu nhìn lại bản thân, hần nhớ hần không đeo ngọc bội không mặc thứ gì thượng trưng cho hoàng tộc mà.

Lam Khanh Khanh nhón nhả nói "buộc tóc bằng ngọc có đính viên dạ minh châu nhỏ" Phong Nguyệt Quân Y đưa tay vuốt buộc tóc cười khỏ. "Giấy thù chi kim tuyến hình lân, ki xảo đặc sắc của nghệ nhân trong hoàng tộc" hần nhìn xuống đôi giấy rồi nhìn nàng "tai nghe không bằng mắt thấy".

Lam Khanh Khanh lại đưa mắt nhìn hần cau mày, Phong Nguyệt Quân Y tao nhã khí chất hơn người, ngũ vương gia là một con hồ ly nguy hiểm. Phàm là kẻ thù của hần đừng mong tuổi thọ lâu dài, người này tuy không có hại với Phong Nguyệt Vô Thần nhưng dễ phòng vẫn hơn.

"Ngươi tên gì?" Phong Nguyệt Quân Y thử hỏi, "Lam Khanh Khanh!". "Ta tưởng ngươi sẽ không nói" nàng nhìn hần "tại sao?" hần không trả lời mà hỏi ngược lại "tại sao?", "ta thích ngươi quân à" nói xong nàng nháy khỏi cây tiếp đất an toàn.

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhìn nàng rồi nhảy xuống theo "ngươi biết võ công?", "không có" hần cau mày chớp lấy tay nàng bê ra sau. Lam Khanh Khanh tuy không đau nhưng nàng giả vờ la lên cổ vịn vẹo cánh tay để vết thương cũ rách ra chảy máu.

"A đau quá vương gia người mưu sát a" Phong Nguyệt Quân Y nhìn vết máu thấm ra ngoài áo nhanh chóng buông tay, nàng quả thật không có nội lực. Lam Khanh Khanh xoa xoa cánh tay bày ra vẻ uất ức "hơ hơ vết thương hờ ra rồi là tại người cả".

Phong Nguyệt Quân Y lúng túng xin lỗi "tại hạ không cố ý xin người bỏ qua cho", Lam Khanh Khanh hừ một tiếng bực bội "ta đã bảo là ta không có võ công mà". Hần nhìn nàng rồi lại nhìn lên cái cây cao kia, "ta nên nói ngươi ngây thơ hay không có hiểu biết nhì? Ta đương nhiên là treo lên, ta không phải thiên kim quý tộc gì đó, leo cây là việc thường".

Phong Nguyệt Quân Y dớ khờ đờ cười nhìn cô nàng nào đó khi này còn la như sắp cháy nhà vì đau bây giờ còn đứng đây chỉ trích hần. "Ngươi, tay không đau nữa à?" Lam Khanh Khanh giật mình ôm cánh tay thấm máu cả ra ngoài "ây đau, người không nói ta cũng quên mất mình bị thương, haha già rồi lắm cảm".

Hần á khẩu, đúng hơn là không biết nói gì, già? Nhìn nàng mới mười sáu mười bảy tuổi mà già à vậy hần hai mươi mấy tuổi thì là gì? "Này ta dù gì cũng là vương gia, ngươi nói chuyện vô lễ thế không sợ ta phạt roi à".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "chưa chắc, thế cục còn vẫn chưa định đâu", Phong Nguyệt Quân Y cười cười xoa đầu nàng "đúng thật có bản lĩnh, ta phải đi rồi hẹn gặp lại". Hần đi được vài bước bỗng quay đầu "à ta đoán ngươi gần đây sẽ có nhiều khách đến thăm đó, bảo trọng"

Lam Khanh Khanh nhìn theo bóng dáng hần rồi đi lăm bầm "nhiều khách? Vậy chẳng phải rất vui sao", Bạch Nhi đi về thấy nàng đứng lăm bầm một mình liền tới vỗ vai "hày đứng lăm bầm gì đó?". Nàng lắc đầu kéo Bạch Nhi vào phòng "không có, Bạch Nhi cô băng bó giúp ta nha"

Dạ Nguyệt son trang

"Đại ca có người đang điều tra về Khanh Khanh" Lâm Bích Tần cảm một bức họa vẽ Lam Khanh Khanh đưa cho Đông Phương Chính. "Là ai?" "một bên là Huyết Ưu cung, một bên là ngũ vương gia, người của tứ vương gia và một nhóm người khác đã đến đây nhờ Nghi ám điều tra lý lịch và hành tung của muội ấy".

Mộ Dung Xuất vuốt cằm "thập nhị muội này rốt cuộc đang làm gì mà có nhiều người điều tra muội ấy thế", "muội ấy đắc tội với Huyết Ưu cung rồi" Đông Phương Chính thờ dài. Điều Chính Vũ cười nhạt "các huynh xem vài ngày trước nàng xuất hiện cùng tam vương gia rồi lại mất tích, nhiều người tìm nàng như vậy làm gì?".

Mọi người gật đầu, hần lại nói tiếp "tại sao tam vương gia không điều tra nàng? Cho dù hần có vô dụng cỡ nào thì cũng phải điều tra nàng chứ?", "đúng vậy" Lâm Bích Tần vỗ bàn "các huynh xem, muội ấy mất tích đã lâu đầu tiên là đi cùng tam vương gia sau đó từ vương gia, ngũ vương gia cũng điều tra muội ấy, cho thấy..."

Đông Phương Chính vỗ bàn "muội ấy khẳng định đang ở đâu đó chỗ bọn họ", Mộ Dung Xuất nói "ta nghĩ là ở trong cung". "Vì sao?" Mộ Dung Xuất cận kề nói "hôm trước Hy phi trong cung tự xưng mắc bệnh quái dị, ta nhìn biết ngay là bị hạ Tiểu Khắc tán và Thu Mãn hoàn, Tiểu Khắc tán ta nhớ không nhầm thì chính là do Khanh Khanh độc chế, thuốc ở đây vậy người ở đâu?"

Đông Phương Chính gật đầu "dù sao muội ấy cũng là muội muội của chúng ta, cửu đệ đệ cứ bảo với bọn họ không tra được chặn mọi tin tức của muội ấy lại. Phát tín hiệu cho người trong cung tìm muội ấy đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bị thần kinh

Huyền Hy cung

Hy phi cảm chén cháo loãng lên bực bội đập mạnh xuống rồi lại nhìn nó như có cứu thủ đại hận nhắc lên một hơi uống sạch. Hy phi đặt mạnh xuống bàn "chết tiệt rốt cuộc là ai hạ độc bản cung, nếu để bản cung biết ta nhất định lôi hần ra đánh trăm đại bản".

Hy phi cũng thật không ngờ mình lại có ngày hôm nay, đường đường là thiên kim cao quý, là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái ấy vậy mà giờ như dân chạy nạn suốt ngày húp cháo loãng. Mỗi kia trời vừa tốt thì cứ tiêu chảy liên tục, vì toàn húp cháo loãng nên bụng vừa đau vừa mới đến xuất nằm bệt trong nhà xí.

Yến Nga thấy chủ tử nhà mình bực bội liền tới vuốt lưng an ủi "Nương nương xin người bớt giận, nếu nô tỳ biết ai hại nương nương khổ như vậy, nô tỳ nhất định sống chết với hần". Hy phi hừ một tiếng trầm ngâm "là con tiện nhân vô sỉ nào? Văn phi? Thủy phi? Hay Kim quý phi? Là ai nhì?"

Yến Nga thuận tiện nói "nghe nói Hoa Mai và ba cung nữa thường hầu hạ bên người cũng bị hạ độc, toàn thân nổi mụn nước hôi thối vô cùng". Hy phi sững sờ "ngươi nói gì?" bỗng cô ta cười tàn ác "là à tiện tỳ kia, chính là à hại ta"

Hy phi nghiêng răng nghiêng lợi "à tiện tỳ vô sỉ đó lại dám hại ta, ta nhất...aaa đau bụng...Yến Nga mau mời thái y...a..." đang chửi nữa chừng cô ta bỗng ôm bụng kéo kéo Yến Nga. Yến Nga hoảng hốt vội đi tìm thái y

"Khanh Khanh hoàng thượng sắp hạ triều rồi đây" Bạch Nhi kéo tay Lam Khanh Khanh thúc dục, "vội gì sắp xong rồi" nàng loay hoay ngồi trên bật thêm tờ tờ về. "Hắn có vẻ cũng không sao đâu đừng lo" Lam Khanh Khanh tiếp tục vẽ, thì vẽ cảnh gì bên ngoài ngự thư phòng chỉ biết lác đác, từ trước nay họ chưa thấy cung nữ nào như nàng.

Phong Nguyệt Phủ Hân hạ triều đi về ngự thư phòng cùng Phong Nguyệt Hoành Ân xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ nhảnh ngồi trên bật thêm. Phong Nguyệt Hoành Ân càng nhìn nàng càng cảm thấy con người nàng, thú vị "cung nữ kia làm gì thế nhỉ?".

Lam Khanh Khanh đặt bút xuống giờ bức họa nàng vẽ hơn một canh giờ lên hải lòng nói "xong rồi người xem đẹp không?". Bạch Nhi nhìn nàng rồi nhìn dọc nghiên đầu qua nghiên đầu lại nhìn bức họa khó hiểu "đây là thứ gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "đây á gọi là thành phố hiện đại, có cao ốc rất rất cao xe chạy rất nhiều". Bạch Nhi chỉ vào chiếc xe ô tô với xe máy nàng vẽ hỏi "đây là xe á, nhìn thật giống cái hộp gỗ, còn này ngựa gì mà sao không có chân, ở đây sao toàn thấy núi không vậy". Nàng gõ đầu có một cái "cái cô gọi là núi đó chính là nhà đấy ở đó có rất nhiều tầng, thú vị lắm đúng không?"

Bạch Nhi gật gật đầu thú vị nhìn nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ không rời mắt.

Phong Nguyệt Phủ Hân cùng Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới ra hiệu cho công công không cần thông báo đứng phía sau hai nàng nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ sống động như thật, như đem những thứ đó nhét vào tờ giấy.

Phong Nguyệt Hoành Ân tò mò nhìn nhìn bất thành linh nói "lạ mất thật", Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi giật mình giấu bức họa quay lại nhìn mặt tái mét. "Hoàng...hoàng thượng vạn tuế vạn tuế" Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi quỳ xuống đồng thanh hành lễ trốn thoát cả nỗi hổ.

Phong Nguyệt Phủ Hân ho khan một tiếng nói "đạo này có nhiều người lừa dối bằng ăn lộc ngồi không nhỉ? Trẫm thấy nên đánh năm mươi đại bản", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "đúng vậy". "Người tên gì?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân đang nhìn mình đưa tay chỉ bản thân "nô tỳ?", "vậy người nghĩ trẫm hỏi ai?"

"Nô tỳ gọi là Lam Khanh Khanh", Phong Nguyệt Phủ Hân gật đầu "người nghĩ sao về vấn đề trẫm vừa nói", nàng trầm ngâm "đúng vậy, nên đánh rất đáng đánh". Phong Nguyệt Phủ Hân cười đến nguy hiểm "người đầu lời Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi ra đánh năm mươi đại bản cho ta".

Bạch Nhi mặt mũi trắng bệch ngồi sụp lỵ trên đấy, Lam Khanh Khanh nường mảy "khoan đã tại sao lại đánh nô tỳ?", "người, thật không biết mình mắc lỗi gì?".

Lam Khanh Khanh thành thật gật đầu, hần chỉ chỉ xuống đất, nàng nghiên đầu nhìn sân đây là khô, nàng khẽ đảo mắt một cái nghiêm mặt chỉ vào đồng hồ lá cây khô rồi nói lắc đầu "chắc ngon gió nào thổi tụi bây đến đây vậy hả". Phong Nguyệt Phủ Hân, Phong Nguyệt Hoành Ân cùng Bạch Nhi nhìn nàng như kẻ vừa trốn trại.

Lam Khanh Khanh không màng bọn họ nhìn mình như người có vấn đề về thần kinh tiếp tục "chấp vấn" lá khô "nói đi là ai báo các người đến đây làm bản mỷ quan tâm mắt của hoàng thượng hả? Gió, là cơn gió nào to gan đến vậy?"

Phong Nguyệt Hoành Ân tốt bụng nhắc nhở "mấy hôm nay vào giữa hạ thời tiết hanh khô, không... không có gió".

Lam Khanh Khanh ho khan vài tiếng khẽ đảo mắt vài vòng nhìn "tội nhân" nhà là nói "người thật to gan không có gì mà còn dám nghị thiên mệnh tự cắt cuốn rưng bay xuống, haiz ta biết hoàng thượng nhà ta...à nhầm hoàng thượng của vương triều ta anh minh tuyệt đỉnh, là hoa quân tử lan, đúng chuẩn soái ca nhưng người cũng không nên làm vậy nha"

Nàng ngồi xồm xuống về mặt nhăn nhó đây không cam chịu chống cảm nhìn đồng hồ lá khô "bây giờ hay rồi người được thoải mãi ước mơ cao cả là được hoàng thượng của chúng ta để ý, long nhãn nhìn qua các người rồi đó. Còn ta..."

Nàng méo mào như nướu khóc "còn ta bị người hại đến sắp đoán nhận thánh ân năm mươi đại bản rồi, huhu ăn năm mươi cây côn to đùng đó làm sao ta sống tiếp đây, huhu là tại người cả"

Phong Nguyệt Hoành Ân che miệng bà vai rung rung muốn cười mà không dám cười nhìn đến sắp bị nội thương. Phong Nguyệt Phủ Hân khoe môi giật liên hồi, vô si, hơn cả vô sỉ lại còn dám đổ tội cho vật vô tri vô giác.

Bạch Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân điên điên khùng khùng đang nói chuyện với lá cây, nàng thề nàng không quen biết nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Phong Nguyệt Phủ Hân ho khan vài tiếng khó khăn mở miệng "người nói vậy là người vô tội à", Lam Khanh Khanh lau lau khoe mắt gật đầu "vâng, muốn trách chỉ trách hoàng thượng quá là chói sáng, là vị minh quân lỗi lạc anh tuấn nhất Phong Nguyệt vương triều từ khi khai sơn lập thủy. Tỏa sáng đến nỗi vật vô tri vô giác như đồng hồ lá khô kia cũng muốn chiêm ngưỡng ngài. Ngài chính là thần thánh trong thiên hạ, là nam thần trong mắt nhiều nữ tử, đồn cả tám can, dân chúng, chính là..."

"Phụt..." Phong Nguyệt Hoành Ân không nhịn được nữa bật cười, Bạch Nhi sụp lỵ trên đất với về mặt hiện lên bốn chữ to đùng

"không thể tin nổi"

Đám thị vệ canh giữ ngự thư phòng lần đầu tiên chứng kiến cảnh này chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta ta nhìn nàng rồi lại nhìn trời. Một nam nhân vận y phục thái giám nấp gần đó trên đầu như có vài con quạ đen bay qua, đây chính là thập nhị tiểu thư đại giới cao quý của họ sao?

Trên tán cây bên kia khê lay động một cái bóng đen chập vật phi thân đi, giả mạo, đó chính là người ta giả mạo nàng, làm sao mà Lam Khanh Khanh biến thành như vậy. Chẳng lẽ do chủ từ bốc lột nàng a, làm sao người đang ra sức vuốt mông ngựa kia là Lam Khanh Khanh được, là giả mạo a, Văn ai oán.

Phong Nguyệt Hoành Ân ho khan nín cười vờ vai vị hoàng huynh nào đó của hần đầu đây mây đen "hoàng huynh nếu nàng đã nói vậy thì cứ cho người "lời" đồng hồ lá khô này ra "đánh" khu năm mươi đại bản đi ha"

Tại sao hần thấy mình như kẻ vừa xông chuồn từ trại thần kinh ra thế nhỉ, Phong Nguyệt Hoành Ân mất tự nhiên đưa mắt đi chỗ khác. Phong Nguyệt Phủ Hân chân lão đảo nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân như người ngoài hành tinh.

Lam Khanh Khanh ngược mắt đây về mong chờ nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân, hần mất tự nhiên nói "người đầu làm theo như tứ vương gia nói", nói rồi hần đi thẳng vào ngự thư phòng. Đám thị vệ mặt đây húc tuyến nhìn đồng hồ lá khô, thì ra làm thị vệ cũng phải kiểm luôn làm mấy cái trò thần kinh này nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới bên Lam Khanh Khanh cúi đầu, đưa tay cầm lấy bức họa "cái này dùng để tạ ơn được chứ", nàng cười đưa bức họa cho hần "được nha chuyện nhỏ ta...nhằm nô tỳ có thể về nhiều hơn cho người nha"

Phong Nguyệt Hoành Ân gõ nhẹ lên trán nàng "nhớ lời này của người đấy, Khanh Khanh" hần cầm bức họ đi vào ngự thư phòng.

"Khanh Khanh hỏi sáng, ờ có...ờ có có sao không?" Bạch Nhi áp a áp ứng sờ sờ trán Lam Khanh Khanh. Nàng gạt tay cô ra bêu môi "ta không có bị tâm thần", nàng gõ đầu Bạch Nhi một cái "cô thật ngốc những lúc nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì phải ra sức vuốt mông ngựa. Gần vua như gần cọp thì phải hiểu đạo lý này, đôi khi điên đại lại sống thêm được vài năm".

Trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn vì trước đây bỏ nhiều thời gian ra đọc vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn gì đó, hắc hắc bây giờ có dịp dùng rồi cũng coi như không uổng công ha.

Bạch Nhi gật đầu nửa hiểu nửa không hỏi "có chưa từng sống trong cung sao lại biết những đạo lý này", "học từ một cung nữ" Bạch Nhi nhìn nàng "cung nữ nào lợi hại vậy sao ta chưa bao giờ nghe nói"

Lam Khanh Khanh đảo mắt vài vòng "à cung nữ đó...à cô í tên Cẩm, Cẩm gì đó không quan trọng đâu ha".

"Là đây sao?" ngoài cửa có hai nam tử bước vào nhìn nhìn xung quanh, Lam Khanh Khanh thấy họ thì khê cười một tiếng "khách đến rồi" Bạch Nhi chưa hiểu hỏi "khách? Khách gì?"

Bạch Nhi nhìn thấy hai người vừa bước vào liền đứng bật dậy "Lục vương gia? bát vương gia? Ách nô tỳ tham kiến nhị vị vương gia" Bạch Nhi hành lễ. Lam Khanh Khanh chưa vội hành lễ nhìn hai người kia đánh giá, nàng kéo Bạch Nhi đang hành lễ lên "Bạch Nhi à ta nói người bao lần rồi mà" nàng chắc hai người này đến không có ý tốt.

Bạch Nhi khò sử nhìn Lam Khanh Khanh rồi nhìn bọn họ, Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười đi vào trong ngồi xuống "trăm nghe không bằng mắt thấy, có bản lĩnh".

Lam Khanh Khanh chán ghét nói "dòng họ Phong Nguyệt nhà người ngoài câu "có bản lĩnh" thì không có câu khác à?", Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "người rất xinh đẹp có tính không?"

Phong Nguyệt Kinh Phương lờm hần một cái "huynh và tam ca gặp nữ tử nào mà chẳng nói câu đó", hần nhúng vào "ta nói là thật lòng nha". Lam Khanh Khanh cau mày "huynh đệ các người muốn tranh luận vấn đề gì cứ về nhà đóng cửa nói ha, ở đây là phòng của hai nữ nhân chưa phụ đấy".

Phong Nguyệt Vu Thiên cười nhẹ "đây là đuổi khách?", Phong Nguyệt Kinh Phương tặc lưỡi "thì ra cũng có người muốn đuổi chúng ta". "có lẽ dùng lời lẽ văn minh các người không hiểu nhỉ?" nàng cay mảy chỉ ra cửa "cút!"

Hai người bọn họ không ngờ nàng sẽ đuổi thẳng thừng như vậy chỉ biết cười khổ, Phong Nguyệt Vu Thiên kéo Phong Nguyệt Kinh Phương đi "đi thôi nàng ra lệnh đuổi khách rồi, trách người ta báo chúng ra mặt đấy". Hần đi ra cửa còn

nháy mắt nói "chúng ta còn quay lại"

"Thần kinh" Lam Khanh Khanh quay sang nhìn Bạch Nhi thấy cô vẫn còn nhìn theo bóng bọn họ, nàng đưa tay hươ hươ trước mặt cô "đừng nói cô thích hai tên thần kinh kia nhá". "Cô mới bị thần kinh" Bạch Nhi mắt tự nhiên dôi mắt đi bầu môi "họ sao thần kinh bằng người"

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhĩ?" bóng hắc y nhân phi thân từ trên nóc nhà xuống giờ giọng đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 32

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhĩ" Điều Chính Vũ phi từ nóc nhà xuống đứng trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng cau mày "ai là Khanh Khanh nhà các người". "Muội là muội muội bọn ta không là nhà chúng ta thì muội thích nhà ai" Mộ Dung Xuất đi vào cười cười.

Điều Chính Vũ đi đến nâng loạn tóc trước ngực nàng lên ngửi "Khanh Khanh muội mất tích lâu vậy làm ta thật nhớ muội nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười đưa tay vòng qua thắt lưng hẳn "vậy sao?"

Lam Khanh Khanh nhìn hẳn cười càng nguy hiểm nói "ta đảm bảo nếu huynh dám làm một động tác sằng bậy nào nữa thì ta nhất định cho huynh cả đời "không thể vận động" được nữa đấy". Trong tay nàng không biết khi nào có một thanh chủy thủ sắc bén, nàng nhìn hẳn như muốn nói "người thứ xem"

Điều Chính Vũ giờ tay lên đầu hàng lùi vài bước "chắc ta vẫn không thắng được muội". Lam Khanh Khanh liếc xéo hẳn một cái mới chột nhớ trong phòng vẫn còn người "Bạch Nhi cô không sao chứ?" nàng nhìn Bạch Nhi.

Bạch Nhi nhìn hai người tự đứng xuất hiện trong phòng rồi lại nhìn nàng, nhìn họ rồi lại nhìn nàng không nói. Lam Khanh Khanh liếc xéo hai người họ "đêm hôm các huynh vào hoàng cung làm gì?", "lo cho muội nên mới đến thôi". Mộ Dung Xuất tự rút cho mình một ly trà uống như nghĩ đến chuyện gì gần đầu lên nhìn nàng "à Khanh Khanh, ở ta nghe, ta nghe mặt thám nói...à nói sao nhĩ" hẳn đưa tay chỉ chi vào thái dương thận trọng nói "ta nghe nói muội có vấn đề về thần kinh, là thật à?"

Mộ Dung Xuất vừa dứt lời ngay lập tức trầm trà hướng hẳn bay tới, hẳn nhanh tay đỡ được trầm trà liền bị cái ly trà nặng ném sau đó đập vào mặt. Hẳn ai oán "Khanh Khanh muội đừng có ném vào mặt ta được không?", Lam Khanh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi "là tên mù nào nói ta có vấn đề vậy".

Bạch Nhi lí nhí "hắn nói đúng mà, ta cũng cảm thấy cô nên đi xem đại phu", cô đâu biết ba người ở đây toàn cao thủ cho dù tiếng kim rơi cũng nghe rõ nói chi tiếng người. Điều Chính Vũ và Mộ Dung Xuất xuyết té ngã, thì ra những gì mặt thám nói là thật nàng không những có vấn đề về thần kinh mà cả đầu cũng bị ngập nước, rốt cuộc là tên chó chết nào làm thấp nhĩ muội của bọn hẳn thành ra thế này vậy trời.

Ở những nơi nào đó của những người nào đó trước đây từng khuyên nhủ nàng hắc xì dữ dội sống lưng lạnh toát, thì ra giúp người cũng có tội.

Lam Khanh Khanh trừng mắt về phía Bạch Nhi "cô không mở miệng không ai nói cô cầm đầu", Bạch Nhi gạt mình nói nhỏ như vậy mà cũng nghe a. Nàng bực bội ngồi xuống "rốt cuộc các người tìm ta có việc gì?"

"Muội tự đừng mắt tích chúng ta không lo sao được" Lam Khanh Khanh nhúng vai "chẳng phải ở Viên Linh các người của các huynh đã thấy ta bình an rồi sao". Điều Chính Vũ trầm mặt "muội tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần?", nàng thần nhiên nói "hắn thấy ta xinh đẹp nên muốn bắt về làm áp trại...à nhầm tam vương phi".

"Khanh Khanh muội không bắt người ta ta còn mừng ấy, người ta bắt muội? Hẳn chán sống rồi à?" Mộ Dung Xuất bầu môi. Nàng lờm hẳn một cái lập tức im bặt, "ta bây giờ là thuộc hạ của hẳn vào cung thăm dò một vài tin tức, các người biết vậy là được rồi".

"Muội mà chịu làm thuộc hạ của tên phong lưu vô dụng đó á" Mộ Dung Xuất trên mặt viết to ba chữ "không thể tin", Lam Khanh Khanh gạt đầu "sự tình ra sao ta sẽ nói sau với các người".

Điều Chính Vũ gạt đầu đưa mắt nhìn qua Bạch Nhi "có nên giết người diệt khẩu không? Tiếc thật là một cô bé hiền lành", Bạch Nhi nghe xong sợ đến nổi mặt trắng bệch. Lam Khanh Khanh đánh hẳn một cái "người muốn làm trò gì, người của ta lần sau bớt treu ghẹo đi".

Bạch Nhi muốn ngum nước bọt khó khăn nói "Khanh...Khanh rốt cuộc cô là ai, ai vậy hả?", "ta là ai không quan trọng quan trọng ta là người có năng lực bảo vệ cô ở chốn ăn thịt người này và ta cũng coi cô là người của ta. Cho nên nếu cô dám phản bội ta thì cô muốn chết không được muốn sống không xong hiểu chưa, Hy phi là ví dụ cụ thể"

Bạch Nhi không nghĩ ngại gạt đầu, bắt kẻ nàng là ai, là hỗn thế mà vương hay tiền nữ hờ phàm thì vẫn là người duy nhất tốt với cô. Nàng chính là người thay mình trả thù, cùng mình trốn quét tước ngồi chơi, là người tuy có lúc điên điên khùng khùng nhưng chưa hại cô bao giờ, vậy có gì cô phải phản bội nàng.

"Chắc Hy phi đúng là do muội chính a" Mộ Dung Xuất vuốt cằm, Điều Chính Vũ nhìn nàng hỏi "Khanh Khanh gần đây muội có đất tội với ai không?". "Sao huynh lại hỏi vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày lại là ai muốn hỏi thăm nàng sao?

"Bây giờ đang có rất nhiều người điều tra ly lịch và tung tích của muội đấy", "chắc ai vậy nhĩ, gần đây trừ Hy phi ra thì không còn ai khác nha" nàng vắt óc suy nghĩ. "Vài hôm trước người của tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân đã phái người đi điều tra muội, một nhóm người khác đã nhờ đến Nghi ám. Mặt khác bên Huyết Ưu cung và ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cũng đang điều tra muội".

"Chà ta nổi tiếng vậy?" Lam Khanh Khanh chống cằm tay gõ nhịp trên bàn, Phong Nguyệt Vô Thần người được làm còn dám điều tra ta. "Ta đã phong tỏa tin tức về muội rồi, có gì cứ tìm Phùng công công hay Hoắc Y thủ lĩnh cấm vệ hộ sẽ phục tùng muội, bọn ta đi đây" Điều Chính Vũ đứng dậy đưa cho nàng một chiếc lệnh bài màu lục bích "đây là lệnh bài thể hiện thân phận của muội đừng làm mất, khi nào rồi đến Tùy Yên lâu"

Nói xong Điều Chính Vũ cùng Mộ Dung Xuất phi thân rời đi, Lam Khanh Khanh nhìn lệnh bài khác mấy chữ nhỏ "Đạ Nguyệt son trang _ thấp nhĩ tiểu thư" bên cạnh còn khắc hai chữ "Khanh Nhi". Nàng nhét lệnh bài vào áo bầu môi, cái gì mà Khanh Nhi chứ, tên nghe yếu đuối chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 33: Báo thù

"Ồ vậy nói cách khác là cô bắt đặc đi phái thuộc về hai phe, vừa là thấp nhĩ tiểu thư Đạ Nguyệt son trang vừa là thuộc hạ của tam vương gia cài vào cung, lai lịch lớn nhĩ" Bạch Nhi cầm cây chổi vừa quét tước vừa nói. Cô quay đầu lại nhìn Lam Khanh Khanh đang ngồi dưới tán cây lê thăm thớ dài một hơi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu mới dè dặt mở miệng "cô nói thân phận cho ta biết hết, ở cô không sợ ta phản bội cô sao?". "Dùng người thì phải tin, không tin không dùng người, ta cảm thấy cô sẽ không phản bội ta và ta cũng không cho phép điều đó xảy ra" nàng dựa vào tán cây chung thủy vẫn không mở mắt.

Lần giờ nhẹ thôi qua làm rồi tung loạn tóc xòa bên vai của hai người, Bạch Nhi càng thấy nghi hoặc "cô tin tưởng ta vậy sao?" bỗng cô chột nhớ ra trợn mắt nhìn Lam Khanh Khanh thăm nghĩ sẽ không phải là vậy. Bạch Nhi lấp bắp hỏi "thuộc...cái thứ đen đen hôm qua cô cho ta uống...không phải chứ?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười mờ mắt ra "chính xác, ta thấy cô cũng rất thông minh" khuôn mặt Bạch Nhi trắng bệch "chỉ có điều quan quá bé".

"Cái...cái thứ đó là cái gì" Bạch Nhi khó khăn mở miệng. Lam Khanh Khanh nhìn về mặt Bạch Nhi khẽ cười nói "đó là Tuyền Tinh Cổ hạo và người khác phải dùng máu của người hạ cổ làm thuốc dẫn, ba tháng một lần phải dùng thuốc để làm an thần kinh mạch nếu không...". "Nếu không thế nào?" Bạch Nhi hoảng sợ, "nếu không kinh mạch sẽ đứt đoạn đến chết, cô yên tâm chỉ cần mỗi kì uống thuốc đúng hạn và không phản bội người hạ cổ cô sẽ bình an vô sự".

Bạch Nhi hoàn toàn suy sụp, Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "yên tâm ta sẽ không giết cô đâu, đây chỉ phòng trường hợp cô lọt vào tay kẻ xấu thôi", Bạch Nhi khó có thể chấp nhận trong thân thể mình bị người ta hạ cổ cứ nhìn Lam Khanh Khanh chăm chăm.

Khoẻ mặt Bạch Nhi đó hoe có uất ức khốc "huhu...sao cô lại đối xử với ta như vậy huhu...từ nhỏ ta đã bị bệnh không chữa khỏi...hức hức...bây giờ cô còn hạ cổ ta hức...hức giờ phải làm sao đây...huhu". Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "ta biết, ta biết ta sẽ không hại cô ha" cô phải qua tàn nhẫn với cô bé này không nhĩ, dù sao cô ấy cũng mới mười sáu tuổi, mặc kệ vì cô ấy đánh làm người xấu vậy.

Bạch Nhi lau lau nước mắt khịt khịt mũi nhìn nàng "ta giờ bị cô hạ cổ rồi cho nên tính mạng ta phải do cô bảo quản đó". Lam Khanh Khanh cười cười "được rồi cô ta, ta sẽ không để cô đi chầu diêm vương sớm đâu", Bạch Nhi liếc xéo nàng một cái hừ lạnh quay mặt đi.

Lam Khanh Khanh cười cười kéo Bạch Nhi đứng lên "được rồi đứng lên nào tên hoàng thượng chết tiệt kia sắp về rồi, hay cô muốn bị đánh năm mươi đại bản?". Bạch Nhi nghe cô nói vội vàng đứng bật dậy xách chổi lôi kéo Lam Khanh Khanh "mau mau quét vệ đi đứng có mà lười biếng đó", nàng chỉ biết cười gượng.

Ở một nơi nào đó

"Thủ lĩnh chẳng nề bỏ qua cho à tiện nhân đó sao?" một tên vẻ mặt hung tợn xách đại đao bất bình đập bàn, "hừ chỉ là một à đàn bà thôi mà để lão tử đi chém à vài phát báo thù cho tướng quân"

Tên thủ lĩnh cao to ngồi trên ghế cao nhìn hơn ba mươi tên cao thủ đi theo tướng quân may mắn thoát khỏi trận đồ sát do Lam Khanh Khanh gây ra. Bọn họ nhìn thấy mặt nàng mà cho người về lại đi điều tra lại không có manh mối, "à đàn bà này xem ra không dễ đối phó, ngay cả Dạ Nguyệt ở trung nguyên còn tìm không được, à đàn bà này là ai?".

Một tên tai to mặt lớn đập đại đao xuống đất "khôn khiếp chỉ là một con đàn bà phiền phức vậy sao?", "ta từng thấy à ra tay lúc đi cùng tướng quân, thân thủ khá nhanh nhẹn", "con mẹ nó lão tử không sợ đàn bà" một trận huyền não nổi lên, ai ai cũng muốn xé xác Lam Khanh Khanh ra trăm mảnh.

"Cầm miệng hết đi" tên thủ lĩnh đập bà quát, một tên phía dưới cầm bức mật thám nói "thủ lĩnh tìm được à rồi, mật thám của chúng ta trong hoàng cung Phong Nguyệt nói à là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Tên thủ lĩnh hít một hơi nghiến răng nghiến lợi "thì ra người của Phong Nguyệt phải tới, hừ xem ra ngày tàn của người tới rồi", bọn thuộc hạ cười ha hả. Tên thủ lĩnh hưng phấn nói khuôn mặt đầy vẻ khát máu mau lên lạc với người trong cung, chờ ngày thích hợp đột nhập vào giết à dùng máu tế vong linh những người đã chết".

Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa về phòng đã thấy có một thái giám đứng ở cửa, Bạch Nhi nhỏ giọng nói "đó là Phùng công công bên cạnh hoàng thượng". Nàng gật đầu đi đến gần Phùng Liên cùng Bạch Nhi hành lễ "Phùng công công có chuyện muốn nói với nô tỳ sao?".

Phùng Liên nhìn xung quanh một lượt rồi cười "mời vào trong", nàng cùng hai người họ đi vào trong căn thán đóng cửa lại. Phùng Liên quỳ xuống hành lễ "thập nhị tiểu thư, thuộc hạ là Phùng Liên", Lam Khanh Khanh nhìn hần chưa vội bảo đứng lên.

Phùng Liên cười khó biết nàng đang phạt mình vẫn duy trì quỳ nói "trong hoàng cung có một nhóm người đang rục rịch có lẽ nhắm về người". Lam Khanh Khanh gật đầu "ta biết rồi, họ muốn chơi ta chơi cùng họ, dù sao trong cung đạo này cũng đang buồn chán".

Nàng nhìn hần thờ dài "thật thà thật, đứng lên đi đừng nói ta ý quyền ăn hiếp người", Phùng Liên đứng dậy cười cười "không dám". Lam Khanh Khanh tò mò hỏi "Phùng Liên, người thật sự vì Dạ Nguyệt mà bị thiên à" hần nhìn nàng mặt tự nhiên "à nhầm phải gọi là tịnh thân vì Dạ Nguyệt, phải không?".

Phùng Liên xoa xoa mũi "thật ra thuộc hạ không có tịnh thân thật"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 34: Khơi dậy sát ý

Phùng Liên cảm thấy không đúng lắm cho dù hần là thuộc hạ của nàng thì cũng là nam nhân nói mấy cái thế loại này cũng hơi kì quái.

Lam Khanh Khanh nhìn hần phì cười "người thật ngây thơ nha", Bạch Nhi nhìn Phùng Liên rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh, sao xung quanh nàng toàn kẻ tai to mặt lớn không thể đắc tội vậy nè.

Lam Khanh Khanh vỗ vai Bạch Nhi "sau này rồi sẽ quen, bên cạnh ta không có người vô dụng" Bạch Nhi gật đầu nàng nói tiếp "đi theo ta phải rèn luyện cái gan to một chút, mặt dày một chút, bì ỏi vô si một chút đừng ngây thơ quá".

Phùng Liên phì cười hướng nàng hơi khom người "thuộc hạ đi trước" nàng ngó lơ hần thuận miệng nói "không tiễn". Phùng Liên trầm nghĩ xem rốt cuộc mình có nhận nhầm người không, nữ nhân trước mặt mà chính là tu la khát máu hạ ngục hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt, lạnh lùng không biết cười á? Chắc năm nay heo nái leo cây rồi, chuyện gì cũng xảy ra được.

Đêm khuya thanh vắng

Ánh trăng đêm nay bị mây che phủ một nửa, khuôn trời đầy u ám báo hiệu điều không lành. Con gió lạnh thổi đến.

"Khanh Khanh có nói hôm nay bọn, bọn họ sẽ đến à" Bạch Nhi hoảng sợ ngơ ngang ngó dọc, Lam Khanh Khanh vỗ vai một cái "có ta đây có không chết dễ dàng đâu". Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ bị gió thổi bật ra cười lạnh "đến rồi".

Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi ra sau lưng mình nhìn ra cửa sổ nói "người các người muốn giết là ta, chắc các người không bì ỏi đến mức giết người vô tội hay bắt giữ con tin chứ". Ngoài cửa sổ xuất hiện vài bóng đen cao to, một tên đứng đầu nói "bọn ta không bì ỏi đến mức đó".

Lam Khanh Khanh nhún nhún vai giọng nói lạnh lạnh mang theo vẻ châm biếm "à thì ra vì hôn quân mà giết cả nhà người ta cường hiếp dân nữ đến chết là việc sáng suốt à". Tên đó cầm đại đao giờ lên "đừng nhiều lời hôm nay ta phải lấy máu người tế tướng quân".

"Khoan đã" Lam Khanh Khanh chắc lại lạnh lùng nói "trong đây chật hẹp đánh không đã tay, ra ngoài". Nàng quay sang Bạch Nhi mặt mũi tái mét cười "bọn họ tìm ta không giết người đâu, sợ gì chứ!", Bạch Nhi nhìn ra cửa sổ đếm khoảng ba mươi bóng đen cao lớn đứng ngoài đó có hơi lo lắng "cẩn thận".

Lam Khanh Khanh cười xoay người lại phi ra ngoài lập tức có gần ba mươi người vây lấy, nàng rút Không Ý kiếm ra vuốt nhẹ "đúng lúc ta chưa dùng, lấy máu các người rửa trước vậy".

Nói rồi Lam Khanh Khanh lạnh lùng quét mắt một cái Không Ý kiếm trong tay như có linh tính phát sáng uống lượn theo mỗi cái phát tay của nàng. Bọn hần y nhân nhìn nhau gật đầu vung đại đao xông lên hướng nhắm vào nàng ra sức chém, nàng khinh thường nhìn bọn thô lỗ suốt ngày đi theo tên tướng quân bại hoại vô công chẳng ra gì ngay cả binh thư yết lược cũng chưa bao giờ động tới còn muốn vác xát đến báo thù.

Lam Khanh Khanh điểm chân xoay nhẹ người vận khinh công bay lên đáp xuống điểm mũi đao của bọn họ chạm lại, bọn họ thấy nàng đứng trên mũi đao mà nhẹ như vậy có chút hoảng hốt lật đại đao. nhưng họ nhanh nàng càng nhanh hơn chỉ thấy trên cổ lạnh lạnh rồi ngã xuống đất, chưa biết gì đã chết.

Lam Khanh Khanh tiếp đất lật nhẹ thanh kiếm trên tay máu theo chiều kiếm mà nhỏ xuống đất, trời bắt đầu có giông mưa theo đó mà rơi, mưa càng ngày càng lớn sát khí trên người nàng vẫn không giảm. Bọn người còn lại vẫn không sợ chết xông lên, nàng ngăn mặt trong mắt đầy vẻ khát máu cùng nỗi hận như thể quay lại cái ngày nhìn người thân chết, như thể tận mắt thấy lại cảnh hoàng cung Mộng Cổ tràn ngập máu tươi.

Lam Khanh Khanh khẽ nhếch môi tựa như một cơn gió nhanh như chớp lướt qua bọn người đang đánh tới, vung kiếm một đường thẳng chưa kịp định thần thì bọn họ đã ngã xuống, giữa sân rộng lớn chỉ còn mình nàng cầm kiếm đứng cô độc. Sấm chớp vừa nổ ánh sáng nhợt nhạt phát họa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mưa càng ngày càng lớn cả thân hìn nàng ướt sũng nhưng nàng vẫn đứng đó.

Là do bọn họ làm nàng gợi nhớ lại những chuyện đó, đáng chết!

Máu hoà vào nước mưa tanh nồng, Bạch Nhi đứng ở cửa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng trong mưa, nàng nhớ cuộc đã trải qua những chuyện gì mà khiến một cô bé mười sáu tuổi biến thành tu la khát máu như thế. Bạch Nhi nhìn bản thân rồi lại nhìn nàng, cô xách vây đôi mưa chạy ra chỗ nàng đứng kéo nàng vào phòng.

Bạch Nhi vỗ vỗ mặt Lam Khanh Khanh "này không phải giết người đến hoá điên rồi chứ", nàng vẫn đang trong trạng thái đầy sát khí đưa mắt nhìn Bạch Nhi làm cô giật bản mình. Lam Khanh Khanh thu hồi sát khí nhìn ba mươi cái xác chất ngoài sân hỏi "sợ không?".

Bạch Nhi nhìn ra ngoài đó gật đầu "có hơi sợ, mà không sao ta không vô dụng đến vậy", Lam Khanh Khanh hơi ngạc nhiên đưa "vậy cô đi dọn dẹp mấy cái xác đó đi". Bạch Nhi gạt mình lùi ra sau mấy bước "chuyện...chuyện này", nàng phì cười "được rồi đóng cửa lại ngủ đi" nàng dùng một chút thần bí nói "đóng chặt vào một chút kẻo oan hồn đi vào được thì...". Bạch Nhi rung mình một cái nhanh như chớp bay ra đóng hết cửa lại còn cài then thật chắc.

Lam Khanh Khanh ngồi đó che miệng cười, Bạch Nhi quay lại thấy nàng cười biết mình bị ghẹo lập tức dậm chân nổi giận "Lam Khanh Khanh có giỏi lắm dám ghẹo ta, cô...cô..."

"Oan hồn còn phải xem tìm ai, ta không sợ thì cô sợ cái quái gì? Ngoan đi ngủ đi ta đi thay y phục" Lam Khanh Khanh đứng dậy đi vào dục phòng "có ta ở đây sợ gì chứ!".

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 35: Mượn dao giết chuột

Lại là một ngày mới, nắng vẫn lên chìm vẫn hót gió vẫn thổi dường như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Nhi đưa tay định mở cửa bỗng khựng lại, cô rút tay về nhìn Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta mới nhớ hôm qua...", Bạch Nhi chưa nói hết câu nàng đã đi đến mở tung cánh cửa ra. Bạch Nhi tròn mắt há hốc mồm nhìn trước sân sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá rơi chỉ là thấy người, cả một vết máu cũng không có.

Lam Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "cô xem Dạ Nguyệt là gì? Đến chuyện này mà không làm xong thì đẹp bản hiệu luôn đi", Bạch Nhi câm nín, Dạ Nguyệt son trang có bản hiệu sao?.

Từ phòng ốc của cung nữ quét tuyết đến ngự thư phòng phải đi qua thủy đình phía nam hậu hoa viên, phía tây ngự thư phòng trùng hợp lại có một rừng trúc nhỏ bọn họ cũng đi ngang qua. Lam Khanh Khanh vừa đi tới bị rừng liền dừng lại nhìn rừng trúc một hồi mới đi vào trong

Bạch Nhi kéo Lam Khanh Khanh hỏi "cô đi đâu vậy?", nàng không nói đi thẳng vào trong, Bạch Nhi hơi do dự cũng xách váy chạy theo. Đi đến giữa rừng trúc Lam Khanh Khanh dừng lại "ta đi", nàng vừa dứt lời liền có một bóng người xuất hiện, tuy Bạch Nhi đã chuẩn bị tinh thần vẫn hoảng sợ.

Nam tử đó hướng Lam Khanh Khanh hơi khom người "thập nhị tiểu thư", nàng đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Hắn chính là Hoắc Y thủ lĩnh đội cấm vệ quân cũng chính là người của Dạ Nguyệt cài vào cung phòng một số trường hợp. Lam Khanh Khanh vuốt cằm cười lạnh xoay người định rời đi "không phục thì đừng phục tùng"

Hoắc Y sững sờ đưa mắt nhìn nàng một lượt không ngờ lại bị nàng vừa nhìn đã thấu, tuy không phục nhưng vẫn cố làm vẻ mặt hòa hoãn "người là thập nhị tiểu thư sao thuộc hạ dám không phục tùng". Nàng nhếch môi cười lạnh "thứ ta cần là lòng trung thành, người cảm thấy không phục ta không ép buộc".

Hoắc Y vốn là người không câu nệ lễ tiết lại thích làm việc bản thân cho là phải, không phục chính là không phục chỉ khi nàng thật sự khiến hắn khâm phục hắn mới dóc lòng theo nàng.

Hắn hừ một tiếng rõ khinh thường "không dám", Lam Khanh Khanh nhúng vai "trong lòng người nghĩ gì người là người rõ nhất, một nữ tử chân yếu tay mềm sao có thể trở thành thập nhị đương gia của Dạ Nguyệt chứ. Nàng không biết chừng còn là gian tế, khát máu lạnh lùng ở điểm nào? Mấy hôm nay thấy nàng hết như kẻ điên, không có khí chất".

Lam Khanh Khanh dừng một chút quay lại hỏi "có đúng không?", Hoắc Y nheo mắt bất ngờ rút kiếm ra tay, nàng giương môi đầy Bạch Nhi ra trách để cô bị vạ lây rồi xoay người tránh. Hoắc Y chỉ kiếm về phía nàng "ta tay đi", Lam Khanh Khanh nhúng vai "không cần" rằng nói bình thân như không phải nàng đang giao chiến mà đang xem kịch.

Hoắc Y lật thanh kiếm hướng nàng đánh tới, Lam Khanh Khanh cười nhẹ dạo đây nàng có luyện vài thứ gì đó mà Phong Nguyệt Vô Thần đưa hôm qua toàn dùng kiếm phổ bấy giờ có thể thứ rồi.

Lam Khanh Khanh chờ kiếm gần chạm vào người mới vận khinh công bay lên đảo người đứng phía sau hắn, Hoắc Y trở người chém ngang ra sau lưng nàng chỉ cười cúi người đá một chân lên. Hắn dùng kiếm chặn lại nàng liền mượn thế kiếm vận khinh công bay lên lần nữa.

Hoắc Y ngạc nhiên nhanh chóng bình tĩnh đưa kiếm lên đỡ, Lam Khanh Khanh dùng mũi chân đứng giữa thanh kiếm. Hắn dùng nội lực truyền vào kiếm, nàng cau mày nhanh chân phi lên ngọn trúc gần đó bấu mối "lại là nội lực, bà đây mà có nội lực thì đừng hồng hù ta".

Hoắc Y nghe nàng nói không có nội lực thì kẻ cau mày vùng kiếm chém đứt ngọn trúc, nàng nhấc chân một cái tiếp đất an toàn. Hắn đứng trước mặt chia kiếm vào ngay vị trí tim nàng "thì ra chỉ có vậy", Lam Khanh Khanh đưa tay phiếm nhẹ lướt kiếm "người, cũng chỉ có vậy".

Hắn chưa kịp nghe lọt tai câu nói của nàng đã thấy trước mặt trống rỗng, cảm giác trên cổ có vật lạnh lạnh tựa kim loại "sao? Ta nói đúng nhỉ?". Lam Khanh Khanh không biết từ khi nào đã đứng phía sau hắn chúi thủ trong tay bắt cứ lúc nào cũng có thể cắt động mạch chủ.

"Chắc đánh nhau, thảo nào gây tiếng động lớn thế" Phùng Liên chấp tay đi vào nhìn thấy dấu tích đánh nhau cười khổ "biết ngay mà, các vị không sợ bị phát hiện à". Lam Khanh Khanh thu lại chúi thủ nhúng vai "không phải ta, là hắn làm đấy"

Phùng Liên lờm Hoắc Y mới cái hướng Lam Khanh Khanh nói "tìm ra kẻ tiếp tay rồi, chúng ta có nên diệt có tận gốc không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu cười vô lý "không cần chúng ta ra tay, hoàng cung Phong Nguyệt ắt phải để bọn họ giải quyết".

Phùng Liên hiểu ra cười "thì ra là mượn dao giết người", nàng đưa ngón trỏ lên lắc lắc "sai, là mượn dao giết chuột, bọn họ không xứng là người, chỉ trách mệnh cha mẹ sinh ra còn dài ai bảo lại đối nghịch với ta".

Lam Khanh Khanh trở nên lạnh lùng tàn khốc hàn khí bức người tỏa ra là người khác không lạnh mà rung "ta không cần những thứ không muốn làm người mà cứ làm chuột, sống chi chặt đất chỉ bằng ta thành toàn cho chết sớm. Bên cạnh ta không cần có vô dụng, yếu đuối hay những con chuột không biết sống chết kia".

Nói xong nàng kéo Bạch Nhi đi, Phùng Liên bất giác đứng xa Hoắc Y ra một chút, Hoắc Y cau mày "làm gì?", hắn thành thành thật thật nhìn hắn đầy thương hại nói "sợ vạ lây.

Phùng Liên vỗ vai hắn một cái "người anh em, ta hy vọng người có thể mạnh khỏe sống tốt quãng thời gian này", hắn nghĩ nghĩ tuy hắn gặp vị đương gia này chỉ có một lần nhưng nàng là người có thủ tất báo cho nên tránh xa Hoắc Y một chút thì hơn.

Trên đường đến ngự thư phòng Lam Khanh Khanh đi ngang qua một tiểu thái giám, nàng hơi khựng lại trước mặt hắn nhét vào tay áo hắn một mảnh giấy. Đi tiếp một quãng Bạch Nhi mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh đây là có ý gì?", nàng chỉ nhún nhát mở miệng nói bốn chữ

"Mượn dao giết chuột"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36

Phong Nguyệt Vô Thần cầm mảnh giấy trên tay nghĩ nghĩ rồi đưa lên ngọn đèn đốt. Thiên đứng bên cạnh hỏi "chủ tử nếu lời này là thật vậy có nên..." Phong Nguyệt Vô Thần đưa tay lên ý bảo hắn đừng nói gì, ngay lúc đó Huyền đi vào.

"Chủ tử đêm qua hình như ở cửa Lam Khanh Khanh xảy ra chuyện gì đó" Huyền bẩm báo, "chuyện gì?" Huyền lắc đầu chán nản "điều tra không được". Văn đồng cảm vỗ vai hắn "quen đi là vừa những chuyện về nàng ta ta phát hiện trừ phi nàng mở miệng nếu không chẳng mọi ra được gì đâu", "vậy thì cứ đi hỏi nàng ta đi".

Thiên cau mày nhìn hai tên không biết từ khi nào nhiều chuyện hẳn lên rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "chủ tử người nghĩ sao?". Phong Nguyệt Vô Thần vuốt cằm cười "chuyện này để hoàng huynh của ta lo đi" Văn mắt thấy Phong Nguyệt Vô Thần đi ra ngoài liền hỏi "chủ tử người đi đâu?".

Huyền nhanh nhẹn vội kéo Văn lại "chủ tử đi gặp nàng ta người đi theo làm gì?", Thiên lắc đầu "muốn đi Tuyền Ân các,... Âm bảo hay khẩu vị nặng hơn thì cứ tự nhiên" hai người nhìn mình ngoan ngoãn im lặng, Thiên liếc xéo bọn họ rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần.

Lam Khanh Khanh uể oải cùng Bạch Nhi vác chổi về phòng, nàng nhìn một lượt căn phòng nhỏ gương môi cười không định báo Bạch Nhi ra ngoài mà còn kéo cô ngồi lại

Bạch Nhi khó hiểu nhìn năn "Khanh Khanh có muốn nói gì với ta à?", Lam Khanh Khanh nhúng vai thản nhiên rót trà uống "không có gì chẳng qua trong phòng lại có chuột".

Bạch Nhi giắt mình, chuột? Chẳng lẽ lại là bọn tôi qua sao, chưa đề cô suy nghĩ đã có một giọng nói mang vẻ trêu đùa truyền ra "thì ra trong mắt người bản vương là chuột nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi tiện tay ném ly trà sang đó "à vương giả muốn làm chuột sao?ta nói rõ ai sao?".

Phong Nguyệt Vô Thần cảm lấy ly trà nàng ném đưa lên môi uống, trong lúc Bạch Nhi còn đang ngỡ ngàng đã thấy Lam Khanh Khanh đập bàn đứng dậy quát "này trả đó ta uống rồi đấy". Phong Nguyệt Vô Thần cười đi đến đặt ly xuống "không sao, bản vương không ngại bản".

Bạch Nhi ngạc nhiên nhìn Phong Nguyệt Vô Thần lại nhìn Lam Khanh Khanh ú ớ "tam vương gia...Khanh Khanh, hai...hai người...". Phong Nguyệt Vô Thần Thần nheo mắt "ai đây?", "người của ta, người quân?" Lam Khanh Khanh nhìn hắn đầy kiêu khích.

Nàng nhìn ra ngoài cười cười "đạo này chỗ ta có vài con chuột, lên là lên lụt ta còn tưởng chuột đập chết không ai đến đâu", Thiên nấp ở cổ toilet nàng ám chỉ mình nên hiện thân. Bạch Nhi xuyt nửa té ngã, không nói nên lời nhìn ba người trong phòng, thì ra người mình đi theo lại có lai lịch kinh hãi đến vậy.

Lam Khanh Khanh lờm hai người một cái ngồi xuống "tìm ta có chuyện gì?", Phong Nguyệt Vô Thần cũng ngồi xuống vẫn bộ dáng phong lưu thường ngày "tối qua gặp chuyện gì à, có cần bản vương giúp không?".

Khoé mời Lam Khanh Khanh giặt giặt ho khụ khụ vài tiếng nghiêm chỉnh mở miệng "chủ nhân cao quý người làm ơn đừng để cái vệ mặt này nói chuyện với ta được không, chắc nhìn không quen nha". Chỉ chốc lát Phong Nguyệt Vô Thần về mặt u ám nghiêng người về phía nắng "người cảm thấy bản vương như thế nào sẽ tốt hơn?".

Lam Khanh Khanh cảm thấy có mùi nguy hiểm lập tức dịch người có ý định chạy trốn, nắng đưa mắt cần thận nhìn hần cười lấy lòng "hắc hắc, vương gia đại nhân, người vốn anh tuấn tiêu sái là nam nhân được nữ nhân thầm thương trộm nhớ. Bởi vậy cho nên người như thế nào đều chuẩn cả haha, khi này ta lỡ lời".

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấu ý định của nắng đưa tay vòng qua eo kéo nắng lại cười đến vô cùng nguy hiểm "lỡ lời sao?". Lam Khanh Khanh gật đầu như gà mổ thóc, nắng liếc nhìn sang Thiên đang đứng gần đó cầu cứu hần lại ngó lơ như không thấy nắng đang nhìn. Nắng lại đưa mắt nhìn sang Bạch Nhi, Bạch Nhi cảm thấy vị tam vương gia thường ngày trêu hoa ghẹo nguyệt này hơi nguy hiểm nên từ chối cho ý kiến.

Lam Khanh Khanh đầu môi buồn bực nhìn hai người thấy chết không cứu kia lắm bà lắm lắm "đáng ghét đồ thấy chết không cứu, ta không coi các người là bạn nữa, cmm đồ...đồ...đồ nhất gan, hèn hạ Phong Nguyệt Vô Thần chết tiệt". Nắng đưa mắt trừng Phong Nguyệt Vô Thần một cái đang mắng Bạch Nhi và Thiên cũng mắng lây qua hần.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn biểu hiện đáng yêu của nắng khẽ cười buông nắng ra đưa tay gõ lên trán nắng một cái "gần đây ta nghe người lợi hại lắm, vẫn vậy!". Lam Khanh Khanh ngồi thẳng dậy bĩu môi "đạo cao một thước ma cao một trượng, ta tuy mặt dày nhưng vẫn không vô si bằng người".

Bạch Nhi nghe nắng nói vậy che miệng cười "hầu là người khác thì sẽ cho là cô bị tâm thần đấy", Thiên nhìn nắng lắc đầu, lúc giết người nắng rất được tay sao những lúc này nắng lại giống kẻ không bình thường thế nhỉ, không hiểu nói tại sao chủ từ lại chọn nắng.

Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi hất cằm kiêu ngạo "bà đây mà không diễn thì mong người nở hoa rồi nhé", Phong Nguyệt Vô Thần liếc đầu nhìn cô nắng kia không biết tin tại sao vừa vào cung mấy ngày đã biến thành thế này.

Hần thờ dài hơi "tôi qua có chuyện gì?" nắng thần nhiên trả lời "giết vài con chuột", hần nhếch môi cười "người giữ thư cho ta là mượn dao giết...chuột?".

Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "thông minh, ta biết người sẽ làm nhanh gọn lẹ, thế nào?"

Phong Nguyệt Vô Thần lườm nắng một cái đứng dậy có ý ra về "hoàng cung có gian tề thì phải để hoàng huynh của ta giải quyết, người trong thời gian này đừng gây chú ý". Lam Khanh Khanh thấy hần vừa ra đến cửa mới sực nhớ "hày Phong Nguyệt Vô Thần người tốt nhất đừng đưa ta ra".

Phong Nguyệt Vô Thần hơi khựng lại, tin tức cũng nhanh thật, rốt cuộc nắng có thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nữ tử chốn thâm cung

Ngày hôm sau hoàng cung truyền tin hoàng thượng bắt được gian tề của tiền vương Mống Cổ cài vào cung, tân vương Mống Cổ Nam Liệt vương biết tin liền chuyển lời xin lỗi đáng lễ vật long trọng. Nam Liệt vương cáo bận vừa lên ngôi bận rộn, hẹn có dịp sẽ gấp tặng giao hảo hai nước.

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi ôm chồi ngồi trước bật thềm ngự thư phòng "người nói xem có phải trong cung dạo này hơi chán không?" nắng thờ dài chống cằm Bạch Nhi lắc đầu "ta thấy bây giờ mới an ổn, không có phi tần hay nhóm người nào đến báo thù".

"Ta chính là muốn mấy người đó đến tìm ta đấy" Lam Khanh Khanh cầu nhàu đã thấy Phùng Liên từ xa đi tới. "Người là cung nữ quét tước Lam Khanh Khanh?" Phùng Liên nhìn xung quanh thấy giọng hỏi, nắng phối hợp theo gật đầu "là nô tỳ, công công có gì chỉ bảo?".

Phùng Liên nói "Lương chiêu nghi muốn gặp người", Lam Khanh Khanh cau mày nắng quen cái Lương chiêu nghi gì đó sao? "Mời công công dẫn đường".

Lam Khanh Khanh thấy Bạch Nhi ở bên cạnh lo lắng liền cho cô một ánh mắt an tâm rồi đi theo Phùng Liên. Đi được một quãng lại nghe Phùng Liên nói nhỏ "Lương chiêu nghi nổi tiếng không màn thế sự, nhưng thực chất là một người âm hiểm", nắng cười lạnh không nói gì.

Phùng Liên dẫn Lam Khanh Khanh đến Trúc Yên cung, nắng bước vào chánh điện liền có một cung nữ ra tiếp đón, cung nữ đó mời Phùng Liên trở về rồi dẫn nắng vào phòng trong.

Nữ nhân vận dịch y hoa hoa lệ nửa năm nửa ngồi trên ghế quý phi vuốt ve cái ly trên tay dưới mắt lướt nhìn Lam Khanh Khanh "người là Lam Khanh Khanh?". Lam Khanh Khanh nhúng vai ngồi đại vào ghế đối diện "tìm ta có chuyện?".

Lương chiêu nghi ngồi dậy kéo dịch y ngay thẳng trang sức trên đầu cô ta cũng đứng đưa, nắng đưa mắt đánh giá Lương chiêu nghi một lát lắc đầu "đáng tiếc".

Lương chiêu nghi cười nhẹ mọi cử chỉ đều đoan trang tao nhã "người nói bản cung?", nắng cười cầm ly tràn lên nghịch trong ta lơ đãng nói "đúng vậy".

Lam Khanh Khanh buông chiếc ly trong tay xuống "người rất xinh đẹp nhưng lại sống cái nơi thâm cung nhàm chán này thật đáng tiếc", Lương chiêu nghi cười quyền rũ "vậy người nói ta nên làm sao?". "Ngoài kia còn biết bao nhiêu niềm vui thú, tươi đẹp hơn nơi nhàm chán này, thanh xuân của nữ nhân tuổi đẹp như vậy lại chưa nở đã chết, đáng không?" nắng cười như không cười nhìn cô ta.

Lương chiêu nghi trầm mặt giây lát rồi ngẩng mặt lên nhìn nắng "chuyện của ta không cần người quản, chỉ cần người theo ta, giúp ta lên ngôi hậu ta sẽ chiều cô người thật tốt". Lam Khanh Khanh nhướn mày "tại sao?", "vì trong cung này ta có thể bảo vệ người".

Lam Khanh Khanh cười lạnh "người nghĩ ta sẽ đồng ý? Sai, người vì chuyện Hy phi mà tìm ta cho rằng ta sẽ có ích với người, nhưng xin lỗi ta không thích li chuyện bao đồng". Nói xong nắng quay đi thẳng ra cửa, nắng khựng lại một chút không quay đầu nói "ta không cần ai bảo vệ" nắng nhếch môi lạnh lùng buông một câu "nhưng nếu ai động đến ta thì...đừng mong sống tới già".

Lam Khanh Khanh ra khỏi cung Trúc Yên cung đi dọc theo đường lát đá vòng một vòng lớn qua hồ Bích Lam về ngự thư phòng, nắng đứng bước bên cây bạch quả gần đó mang về mặt chán ghét nhìn khung cảnh kia.

Bên hồ Bích Lam có vài nữ tử vận hoa phục rực rỡ xem như bọn họ đang bắt nạt nữ tử vận y phục màu vàng nhạt xinh đẹp. Lam Khanh Khanh tựa lưng vào cây bạch quả cau mày, tại sao bọn họ lại chỉ vì một nam nhân mà đầu đến ta sống người chết vậy chứ.

"Cảnh này trong cung cũng thường thôi" Lam Khanh Khanh gật mình quay đầu nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân đang chấp tay đứng phía sau nắng. "Từ vương gia ngài thật rảnh rỗi ha" nắng mang về mặt mỉa mai nhìn hần, Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "tại sao nắng gặp ai cũng toàn gây gỗ vậy?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai "có sao? Ta chỉ thấy bọn họ đáng ghét", Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "kể cả ta" "đúng". Nắng nói xong nhấc chân rời đi, Phong Nguyệt Hoành Ân cười khổ đi theo phía sau nắng.

Hoàng cung tuy đẹp nhưng lại là ngục tù của tuổi thanh xuân, đáng tiếc!

Phong Nguyệt Hoành Ân đi phía sau Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng mới dừng lại, Bạch Nhi thấy nắng quay về quá nổi vui mừng mà chưa kịp nhìn thấy người sau lưng nắng đã nhào tới "oa Khanh Khanh có bình an về rồi".

Bạch Nhi chơi tay tối chẳng may vấp phải vật vấy theo quán tính hướng Lam Khanh Khanh mà té, Lam Khanh Khanh chau mày né sang một bên Bạch Nhi chưa kịp định thần đã lao vào Phong Nguyệt Hoành Ân đứng phía sau nắng, Phong Nguyệt Hoành Ân cũng không chú ý chỉ thấy có cái bóng đáng ai đó ngã về phía này liền tiến ta ôm lại.

Và tình cảnh chính là Bạch Nhi nằm trợn trong vòng tay Phong Nguyệt Hoành Ân, Lam Khanh Khanh đứng một bên che miệng cười. Phong Nguyệt Hoành Ân vội buông Bạch Nhi ra mắt tự nhiên khụ khụ vài cái, Bạch Nhi cũng đỏ mặt cách xa hần ra cảm hôn trùng nắng.

Lam Khanh Khanh nhúng vai như muốn nói không phải lỗi của nắng, Bạch Nhi gặm chân bó đi, nắng nhìn Bạch Nhi rời đi cười không ngớn như có như không nói "uầy mạo phạm người ta rồi, người ta còn là nữ tử chưa có phu quân, chắc tuy là cung nữ cũng không nên khinh người nha".

Phong Nguyệt Hoành Ân tuy biết bị nắng chơi xỏ nhưng cũng không khỏi đỏ mặt, hần vờ như bình thản "bản vương có việc, cáo từ", nắng đứng phía sau vẫy vẫy tay "không tiễn".

Hai người này thú vị thật, ghép thành một đôi được không nhỉ?

Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi về phía Bạch Nhi đang gặng dỗi cười cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thịt heo

Lam Khanh Khanh một thân y phục dạ hành đen tuyền bó sát thân đi lại trên nóc nhà giữa màn đêm dày đặc, nằng đùng trên một sương phòng gần tường thành hoàng cung.

Chật trùng này cũng không nhằm nhò gì, nàng chỉ cần phi thân qua thì có thể ra ngoài, chỉ có điều nếu mang theo người không có võ công thì không tiện.

Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ cuối cùng dùng khinh công đi tới khuôn viên phía đông bị bỏ hoang, nằng mở cửa một căn phòng xem như không tới. Trong phòng không giống bề ngoài, từ cửa bước vào có một bức bình phong chắn gió, bên trong thấp đèn sáng rực.

"Người tìm thuộc hạ không biết có việc gì?" Hoắc Y đứng trong phòng cung kính nhìn nàng. Lam Khanh Khanh quét mắt một vòng căn phòng tặc lười "ta muốn xuất cung một chuyến". Phùng Liên không biết ở trong phòng lúc nào hỏi "tiểu thư người muốn xuất cung sao?", nằng gật đầu "đúng, có vấn đề sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy hơi thất vọng, chẳng phải mấy cuốn tiểu thuyết nằng đọc trong cung đều có một thất thông ra ngoài sao? Sao đây lại không có nhỉ?

"Được vậy thuộc hạ sắp xếp cho người, khi nào người đi?" Hoắc Y từ ngày bị nằng đánh đến phục sát đất, phải nói là coi nằng tựa thần tượng kính trọng hơn cả kính trọng trong Dạ Nguyệt chỉ coi nằng là chủ tử. Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "ngày mai, các người chuẩn bị đi" lời còn chưa dứt đã thấy nằng tựa một cơn gió đi mất.

Bạch Nhi vương vai chạy lại góc lẽ ngồi xuống bên cạnh nằng "Khanh Khanh tối qua có đi đâu à?", Lam Khanh Khanh không trả lời ngược lại hỏi "chuẩn bị thứ ta bảo chưa". Bạch Nhi khó hiểu đưa tay vỗ vào mông mình "có bảo ta lột cái này vào mông làm gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "lát nữa chúng ta sẽ bị đánh", Bạch Nhi tròn tròn mắt, nằng nói tiếp "muốn xuất cung dạo chơi không?". Bạch Nhi gật đầu "nhưng làm sao...", nằng đặt ta lên môi bảo Bạch Nhi im lặng, nằng đưa mắt nhìn xa xa tựa như có vài người đi về phía này liền gương mặt.

"Bạch Nhi này người nói xem hoàng thượng có gì tốt mà hậu cung ba ngàn giai lệ cứ đầu đầu đến đầu đầu mà trán vậy chứ" Bạch Nhi khinh ngạc trừng mắt nhìn nằng "cò...có nói gì vậy nhờ hoàng thượng nghe thấy thì chết đấy". Lam Khanh Khanh nháy mắt một cái bêu môi "thì sao nha, dù gì cũng chưa tới giờ hạ triều, hẳn muốn ta không nói trừ phi mình không có".

Bạch Nhi nhí không hiểu cái nháy mắt đó có ý gì vội che miệng Lam Khanh Khanh lại "xuyt xuyt, cò nói nhỏ thôi mắt đâu như chơi đấy", nằng hất tay Bạch Nhi ra cười cười "gan có thật nhỏ nha". Bạch Nhi bất ngờ nhìn thấy mấy người kia càng ngày càng đến gần sợ đến mức rớt tim ra ngoài giắt giắt tay áo nằng "Khanh Khanh cò đứng nơi nữa, mau...mau quét tước đi, hoàng thượng thấy sẽ bị đánh đấy".

Lam Khanh Khanh dè tay Bạch Nhi lại bảo cò đứng gấp cổ ý nói to để bọn người đang tới nghe trọn "hoàng thượng cái thái gì đều là nam nhân bạc tình, để tước đó đi ta không làm việc cho kẻ phụ tình, hừ ta chính là muốn làm bản mất hẳn đấy, nếu được ta còn muốn đem hẳn đi trăm lòng heo", nằng nhớ không nhầm nữ tử không trình phải đi trăm lòng heo nha

"Người muốn làm gì trăm" Phong Nguyệt Phủ Hân đen mặt đứng phía sau nằng, gần xanh nổi đầy trán chứng tỏ đang tức giận. "Ta là nói tên hoàng..." Lam Khanh Khanh giắt thót cứng nhắc quay đầu lại, nằng cười hi hi "nô tỳ đang nói hoàng thượng anh tuấn tiêu sái, bậc thánh hiền trong thánh hiền, am hiểu..."

"Ngưng" Phong Nguyệt Phủ Hân mặt kiên nghị quát, nằng lặng lẽ ngậm miệng mắt nhìn người vận y phục xanh lá chuối đứng phía sau,ở góc độ họ không thấy nằng ra hiệu cho người kia.

Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười phiến phiến quạt trong tay "tai nghe không bằng mắt thấy", Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày "người nói xem lần này là vì việc gì?". Lam Khanh Khanh ngo ngắ nhìn trước sân như ngộ ra "à thì ra hoàng thượng là đang nói bọn chúng".

Phong Nguyệt Phủ Hân nhướn mày khiêu khích xem xem nằng lại biện hộ lý do gì, Lam Khanh Khanh vẽ mặt đáng thương cúi thấp đầu nhận lỗi "là lỗi của nô tỳ xin hoàng thượng trách phạt". Nằng lại dễ dàng nhận lỗi thế sao? Âm mưu gì đây? "Khi này nếu trăm không có vấn đề về tai thì ta nghe người nói muốn bắt trăm đi trăm lòng heo?".

Lam Khanh Khanh chớp con mắt vô tội nhìn hẳn, một giấy, hai giấy, ba giấy "người đầu truyền ngự y, hoàng thượng tai có vấn đề " nằng hùng hổ hô to. Phong Nguyệt Phủ Hân xuyt ngã ngựa tức giận quát "hồ nháo, trăm khi nào tai có vấn đề?".

Lam Khanh Khanh vẫn bày ra vẻ mặt vô tội và "khi này chẳng phải hoàng thượng nói tai người có vấn đề sao?" hẳn có cảm xúc muốn lòi nằng ra lỉnh trỉ. "Người cũng nói đó, khi này nô tỳ chính là bảo hoàng thượng rất thích "thịt" heo, Bạch Nhi lại bảo nếu nằng ý là heo cũng sẽ tình nguyện để người thịt, nô tỳ lại bảo nữ nhân không trình phải bị trăm lòng heo thế là hoàng thượng tới nha"

Phong Nguyệt Kinh Phương nén cười đến xuyt nội thương nhìn vị hoàng huynh cao cao tại thượng của hẳn tức đến gần xanh đầy mặt không dám cười,bà vai rung kịch liệt. Bạch Nhi tâm tình vừa sợ vừa phức tạp, nằng nói thật khó hiểu, cò nói những lời này bao giờ, tự dưng lại lòi cò vào.

Phong Nguyệt Hoành Ân ngây ngô không biết vị vị sâu xa lời của nằng vừa nói, hỏi "Khanh Khanh việc thịt heo với việc bị trăm lòng heo có liên quan gì sao?". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười gào hoạt "nha nữ nhân chưa có phu quân mà mặt trình không phải bị trăm lòng heo sao?".

"Phụt...haha haha..." Phong Nguyệt Kinh Phương cuối cùng cũng không nhịn được bật cười thả dờn ngón cái lên, nam hiểm quả nam hiểu. Phong Nguyệt Hoành Ân cau mày "Bất đệ, đệ hiểu lời nằng nói sao?", ngay lập tức Phong Nguyệt Phủ Hân quát tới ánh mắt giết người, Phong Nguyệt Kinh Phương ngoan ngoãn im miệng

"Người đầu Bạch Nhi cùng Lam Khanh Khanh hồ ngôn loạn ngữ đem ra đánh năm mươi đại bản cho trăm"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thực hiện kế hoạch

Phong Nguyệt Phủ Hân hòa khí tăng cao, nằng ấy vậy mà nói hẳn làm chuyện ấy với heo tức điên hẳn mà, Phong Nguyệt Phủ Hân hẳn thề từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám nói hẳn mấy lời này.

Lam Khanh Khanh mếu máo "hoàng thượng~", Bạch Nhi chưa hiểu chuyện gì đã nghe mình bị đánh tái mét cả mặt. "Phùng Liên hành hình" Phùng Liên rõ một tiếng kêu người lòi hai người đi.

Lam Khanh Khanh nhếch môi kế hoạch thành công, nằng ra hiệu cho Phùng Liên hẳn gật đầu như hiểu ý.

Năm mươi đại bản bắt đầu đánh xuống hai cái mông bé nhỏ, nằng sớm dự liệu nên đã bảo Bạch Nhi lót vài tờ bô, tuy không đau nhưng cũng tê dại phần nào. Nằng ra sức la lên như bị đánh thật một tay đưa qua véo Bạch Nhi làm cò cô hét lớn.

Phong Nguyệt Phủ Hân hừ một tiếng phất tay đi vào ngự thư phòng, Phong Nguyệt Kinh Phương nín cười đến đó mặt kéo Phong Nguyệt Hoành Ân đang ngây ngô đi vào theo. Vừa đi hẳn vừa nói nhỏ vài tai Phong Nguyệt Hoành Ân, ba thân ảnh dần khuất sau cánh cửa.

Lam Khanh Khanh thấy họ đi khuất liền bật dậy xoa mông "lão tử bảo thù mười năm còn sớm, ta nhớ dai lắm nhá". Phùng Liên che miệng cười phất tay bảo bọn họ tiếp tục đánh vào bao cát vừa đem tới, nằng trừng mắt về ngự thư phòng ra hiệu cho Bạch Nhi là càng lợi hại.

Bên trong ngự thư phòng hỗn động hơn trận chiến, chấn mệnh thiên tử nổi giận, tấu chương, ly trà, bút lông, nghiên mực... vãn vãn và mây mây những thứ có thể cầm nắm được đều bị ném tứ tung. Bên này thiên long ném đồ bên kia hai vị vương gia nào đó tựa như chuột chạy trốn khắp nơi.

Hỏi là chuyện gì? Chính là...

"Bất đệ nằng nói vậy là ý gì?" Phong Nguyệt Hoành Ân vẫn cứ canh cánh mấy lời nằng nói kia. Phong Nguyệt Kinh Phương bật cười, cũng đúng thời vị tứ ca này của hẳn còn không biết chữ tình viết thế nào nói chỉ mấy chữ xúc tích đây hẳn ý đó. Hẳn kéo Phong Nguyệt Hoành Ân lại ghé tai nói nhỏ, Phong Nguyệt Hoành Ân nghe xong xuyt sắc nước miếng, nằng lại ta gan vậy, thật?

Phong Nguyệt nghĩ nghĩ lại cảm thấy buồn cười, hoàng huynh hẳn uy nghi hậu cung oanh oanh yển yển gây béo đủ cả, vậy mà... chắc. "Các đệ nói xong chưa?" khuôn mặt Phong Nguyệt Phủ Hân có chiều hướng đen dần, hai người mím môi

không khỏi bật cười "thịt heo, từ mới mà"

Và thế là thiên tử nổi giận, ngự thư phòng biến thành chiến trường.

Năm mươi giây rơi xuống bao cát, Lam Khanh Khanh cười hải lòng bôi thứ đó đó vào móng Bạch Nhi và nàng. Bạch Nhi khó hiểu nhỏ giọng hỏi "Khanh Khanh cô làm gì vậy?", "xuyt, nằm xấp xuống càng tỏ ra thâm hại càng tốt" nàng đưa tay lên môi bảo cô im lặng rồi nằm xấp xuống.

"Hoàng thượng, huhu..." Lam Khanh Khanh bắt đầu bài ca thâm hại, Phong Nguyệt Hoàng Ân nhảy ra nhìn hai người thâm thương nằm ở dưới đất liền chạy lại. "Các người...hoàng huynh thật là nói đánh là đánh à, dù gì các người cũng là thân nữ nhi" hẳn đỡ hai người đứng dậy nhìn Lam Khanh Khanh bỗng nhiên cười khò, tất nhiên hẳn đã biết lời kia của nàng có ý gì.

Lam Khanh Khanh chu môi ủy khuất nói không ra hơi "hò tỳ, đã ra nông nỗi này, làm sao quét tước, đây huhu...", Phong Nguyệt Kinh Phuong cũng phi ra ngoài thờ gấp ra một hơi vuốt ngực, khùng khiếp.

Hắn nhìn hai người chau mày "năm mươi đại bản? Hai người bị đánh thật à? Chắc ta lâu rồi không thấy hoàng huynh tức giận vậy nha" hẳn cười đến vô cùng bi ối. Lam Khanh Khanh không biết nên nói tên Phong Nguyệt Phù Hàn kia vô phúc mới có một đệ đệ thế này hay nên nói hẳn may mắn vì tên này không nguy hiểm bị ối bằng mấy lão đại nhà nàng nữa. ((Tinh cả Thần cả nữa nhá))

"Chịu nổi không?" Lam Khanh Khanh ngăn ra mắt một giây mới hiểu Phong Nguyệt Kinh Phuong nói gì, nàng giả vờ đứng không vững liền ngã về phía Phong Nguyệt Kinh Phuong gần nhất. Lúc ngã nàng vẫn không quên lên phóng một cây chàm nhỏ vào chân Bạch Nhi, Bạch Nhi không hề chuẩn bị, bỗng nhiên chân nhùng ra theo quán tính ngã nhào vào Phong Nguyệt Hoàng Ân.

Bốn mắt nhìn nhau rơi vào tư thế ngượng ngùng, Bạch Nhi lại một lần nữa bị Phong Nguyệt Hoàng Ân ôm vào ngực, Lam Khanh Khanh nàng thề lần này là nàng không có ý nha.

Phong Nguyệt Hoàng Ân khụ khụ hai tiếng nói khoảng cách giữa hai người ra tay vẫn cần cảnh tay cô để giữ cô đứng vững. Bạch Nhi mặt đã sỏm đỏ như quả cà chua, cô đưa mắt trừng Lam Khanh Khanh, nàng nhúng nhúng vai ánh mắt vô tội.

"Được rồi các người đã bị đánh thành ra như thế này vậy cứ ở trong cung của mình nghỉ hai ngày đi" Phong Nguyệt Hoàng Ân nghĩ nghĩ nói rồi bảo Phong Nguyệt Kinh Phuong cùng điu Bạch và Lam Khanh Khanh về. Lam Khanh Khanh biau môi, vẫn là hai ngày sao?

Lam Khanh Khanh ném cho Bạch Nhi một bộ y phục thái giám tự mình thay y phục, Bạch Nhi cau mày nhìn "Khanh Khanh cô lại tính làm gì đây?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai cười "vậy có nghĩ ngày hôm nay chúng ta cực khổ như vậy để làm gì?", Bạch Nhi nghĩ nghĩ bỗng giật mình kinh ngạc nhìn nàng "chẳng lẽ cô muốn xuất cung?".

Lam Khanh Khanh cười cười không nói, Bạch Nhi lại hỏi "tại sao cô lại muốn ta đi cùng?", nàng hơi dừng một chút rồi thất đại lúng quay sang Bạch Nhi "ta đã bảo cô là người của ta rồi chứ?"

Bạch Nhi ngẫm ngẫm rồi gật đầu cười tươi "ừ ta biết rồi, ta thay y phục nha"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xuất cung

Màn đêm buông xuống những ánh trăng bạc yếu ớt len lỏi trong màn đêm đen kịt, cổng hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một cỗ xe ngựa tầm thường.

Thị vệ canh giữ hoàng cung chau mày nhìn cỗ xe ngựa thoát trong rất tầm thường quát "đứng lại, là vị nào trong xe". Màn xe ngựa bị một bàn tay vịn lên, Phùng Liên tựa vào trụ xe phía ngoài nhướn mày "làm sao?".

Thị vệ thấy phía sau Phùng Liên hình như có hai người, hẳn không nghĩ nhiều kính cẩn cúi đầu "không biết Phùng công công xuất cung có việc gì?".

Mây Phùng Liên chau lại giọng nói lãnh lạnh vang lên "người có tư cách hỏi việc của ta sao?", thị vệ đó cảm như hén cúi đầu tự biết mình đã hỏi thứ không nên hỏi. Hoắc Y từ đâu đi đến vỗ vai tên thị vệ "mở cổng", thị vệ đó vâng một tiếng đi mở cổng.

Phùng Liên cười cười nhúng vai nhìn Hoắc Y lại nhìn thoáng vào trong xe ngựa nói hai chữ với người bên trong "Hiển các". Hẳn nhảy ra khỏi xe ngựa đứng chấp tay sau lưng nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh rồi đi.

Cỗ xe ngựa chạy một vòng rồi rẽ vào một đường nhỏ dẫn tới thành Tây, xe ngựa dừng tại một tiệm y phục lớn đề bảng "Hiển các".

Lam Khanh Khanh đưa tay vén màn xe ngự lên phi xuống, nàng nhìn Hiển các đông đúc như nghĩ nghĩ đến việc gì. Bạch Nhi đi theo sau nàng cũng xuống xe ngựa nhìn lâu các trước mặt kinh ngạc, nơi này xa hoa vậy không phải cũng quý mới đến đây nha.

Triệu chương quảy thấy có người tới liền niềm nở ra tiếp đón "haha hai vị là..." đang nói nửa chừng ông bỗng nhiên dừng lại. Ông đưa mắt đáng giá hai người một lần nữa mới hìi haha nói "hai vị quan gia đêm tối xuất cung là muốn đến nơi nào? Mời hai vị vào..."

Lam Khanh Khanh phản phò phu xe đánh cỗ xe ngựa đi nơi khác mới cau mày không kiên nhẫn hướng Triệu chương quảy nói "tại hạ họ Lân". Ông ngăn người mất một giây tiêu hóa câu vừa rồi nàng nói không tự chủ đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới nàng một lần nữa, Lân công tử là đây?

"Mời" Triệu chương quảy đưa tay y mời hai người vào tiệm rồi dẫn Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi lên thẳng trên tầng.

Cách cửa vừa đóng lại Triệu chương quảy liền khom người "thuộc hạ ra mắt Lân công tử", Bạch Nhi từ mắt kinh ngạc "Khanh... à Lân huynh đây là, cũng là nơi của người sao?". Lam Khanh Khanh nhúng vai đưa tay nâng Triệu chương quảy "không cần đa lễ"

Tương truyền Dạ Nguyệt sơn trang vừa có một vị chủ tử mới đứng hàng thứ thập nhị nhưng lại không ai biết người đó nam nữ, tròn méo thế nào? Chỉ có bảy vị chủ tử và những thuộc hạ thân cận làm việc trong sơn trang đã từng gặp vị đó ra còn lại những người bị phân bổ bên ngoài chỉ biết cái danh.

Nghe tin vị chủ tử đó không lâu giờ lại nổi lên một vị Lân công tử thần bí đi đến bất định, trong bốn nơi trọng yếu của thành tay hẳn đã nắm hai nơi. Thật làm người ta hiếu kì về lai lịch vị Lân công tử này, là kì tài do sơn trang tìm kiếm hay chính là vị chủ tử thứ mười hai kia?

Triệu chương quán cụt mắt suy nghĩ lưng ta lưng tung, ông thật không ngờ vị Lân công tử này nhìn bề ngoài yếu đuối thư sinh như vậy. Ông từ sớm đã phụng lệnh tiếp đón Lân công tử nhưng vạn vạn không ngờ lại thấy vị này trong y phục thái giám

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng một cái liền hiểu ông đang nói gì chỉ biết cười khò "bạn ta trốn trong cung ra phải vận y phục thái giám, Triệu chương quảy giúp ta chuẩn bị hai bộ y phục". Triệu chương quảy tỏ vẻ hiểu vâng một tiếng định lui bỗng nhìn về phía Bạch Nhi ngập ngừng hỏi "vị này là?"

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn ông tự rút róc cho mình rồi chỉ Bạch Nhi "hắn họ Bạch cứ gọi là Bạch công tử, người của ta". Triệu chương quảy khom người nói "đã biết" rồi lui ra ngoài.

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang màu trắng tạo nhã làm nổi bật lên khí chất lạnh lùng cao ngạo của nàng. Bạch Nhi một thân xùn xám dài lưng thắt chặt eo thon trên tay cầm một cây quạt. Hai người tuy không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vận nam trang lại tuấn tú khôi ngô, khí chất tạo nên làm phẩm là nữ tử không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

Hai người dừng trước Túy Yên lầu không do dự đi vào, vừa bước vào Bạch Nhi không khỏi giật mình, cô nghe nói thanh lâu là chốn phong trần là nơi không đáng hoàng. Nữ tử nơi đây phấn son đầy mặt, y phục hoa lệ, trang sức chói mắt, mùi xạ hương nồng nặc khiến người ta phát nôn, nhưng nơi đây không giống vậy thanh nhã xinh đẹp khiến người ta thích mắt.

"Ồ ô Lân công tử" bóng dáng y phục màu hồng phấn loan màu từ đâu lao đến ôm chặt Lam Khanh Khanh "huhu người bỏ đi đầu làm người ta nhớ muốn chết". Động tĩnh bên này không hề nhỏ làm nhiều người chú ý tới, toàn bộ yên tĩnh họ chỉ chú ý đến đôi nam nữ kia.

"Khụ khụ Tiễn Liên Nhi nàng có phải là muốn hại chết ta hay không nha?" Lam Khanh họ khan hai tiếng nói rồi ghé vào tai Thương Liên nói nhỏ "Liên Liên cô có phải nhớ ta quá mức đầu óc quăng đi rồi không?". Thương Liên giật mình mới biết mình thất thổ đầm nhè lên vai Lam Khanh Khanh gắt "chàng đó, bỏ đi đầu lâu vậy bỏ mặt thiệp hay chàng quên thiệp rồi, đáng ghét"

Khoé mới Lam Khanh Khanh giật liên hồi cười như gió xuân đưa tay nâng loạn tóc cô "ta làm sao dám quên nàng", Thương Liên cười một tiếng động lòng người, sắc hoa âm đạm, một nụ cười khuynh nhân.

Hàng ngàn ánh mắt bắn thẳng vào Lam Khanh Khanh và Thương Liên, nam nhân ghen tỵ hăm mộ nhìn hai người một tao nhã lạnh lùng nhưng lại dùng ánh mắt sùng nịch nhìn tình nương, một yêu điệu mê người thật là trời sinh một cặp.

Nữ tử thì ghen ghét Thương Liên lại cảm thấy tự ti không bằng cô, làm bắn ánh mắt phong tình vạn chủng về phía Lam Khanh Khanh.

Bạch Nhi đỡ trán, diễn xuất của Lam Khanh Khanh đúng là tuyệt và chuẩn mã.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 41: Gặp lại

"Tiểu Khanh Khanh rốt cuộc có đi đâu vậy a, ta nhớ người lắm á" Thương Liên nũng nịu kéo tay Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh ghét bỏ hất tay cô ra chau mày "ta thấy Dạ Nguyệt nên cho cô là chương quán nhà kịch hát, rất hợp", Thương Liên tròn mắt cười hi hi "thật sao?", "ừ, cô diễn xuất rất khá" nàng gật gù. Thương Liên đầu môi ai oán nhìn người nào đó tựa tiểu phi tiểu thường trà "Lam Khanh Khanh chết tiết nhà cô, người đi mà không nói lời nào làm ta lo chết đi được giờ quay lại thì ghẹo, hừ không chơi với người"

Cô đưa mắt nhìn Bạch Nhi nói nụ cười rạng rỡ "nhỏ tiểu ty tỷ này là ai? Thật tuấn tú nha", Lam Khanh Khanh phì cười "tuấn tú á? Chắc ta phải báo người dạy lại cho người học nhá"

Cô bêu môi trừng nàng một cái chạy lại kéo tay Bạch Nhi "tiểu ty tỷ là sao lại quen Khanh Khanh vậy?", chưa kịp để Bạch Nhi trả lời nàng đã lên tiếng "cô ấy không có võ công". Thương Liên kinh ngạc nhìn trái rồi lại nhìn phải nhìn trên rồi lại nhìn dưới đáng gì Bạch Nhi, cô ngu ngơ nhìn Lam Khanh Khanh "ta có nghe nhầm không vậy?".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "bên cạnh ta không có người vô dụng, người ta chọn át có chỗ để dùng", Thương Liên nheo mắt nhìn Bạch Nhi một lần nữa nói nhỏ "cô gặp Khanh Khanh như thế nào?"

"Ta là cung nữ kết tước cùng cô ấy nha" Bạch Nhi ngây ngô trả lời, cô đưa tay xoa xoa lỗi tai "cô vừa nói gì ấy nhỉ?". Bạch Nhi tuy khó hiểu như cũng vẫn nói lại "ta và cô ấy là cung nữ quét tước ở ngư thư phòng"

Thương Liên cảm thấy chân mình lao đảo, cô trừng mắt về phía Lam Khanh Khanh "mà ời thì ra cô mất tích bấy lâu là đi quét tước cho người ta sao? Hay là đương gia Dạ Nguyệt nhầm chán quá cô muốn vào cung thử đây? Huhu vào cung thì thôi sao còn làm cung nữ nữa a? Lam Khanh Khanh là đây á? Thảo nào vậy vị kia nhìn thấy người thì không tin người là thập nhị tiểu thư..."

"Đù chưa?" "chưa nha, người..." nói nửa chừng bỗng Thương Liên im bật, cô ngửi thấy có mùi nguy hiểm nha, kè ngu mới nói tiếp. Lam Khanh Khanh đằng đằng sát khí "ta làm sao?", "không, không có nha" kè thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Muội làm cung nữ tốt nhỉ?" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tặc lười nhìn Lam Khanh Khanh từ trên xuống đưa tay vuốt vuốt cằm "uầy hình như béo lên chút ít". Lâm Bích Tần vỗ vai hân một cái "huynh lại ngựa ngấy ả, muội muội trong cung chắc không có bao cát nhỉ?".

"Xì tiểu muội yêu dấu, muội nữ đánh ca sao" hân làm về mặt ai oán, nàng như nghĩ nghĩ cái gì nghiên dầy nháy mắt với hân "tam ca, muội đang luyện bạo vũ chân, hay...muội mượn bờ môi quyền rũ của huynh tập nhá". Mộ Dung Xuất đưa tay bịt miệng trừng nàng "muội sao luôn bắt nạt ca nhỉ?", "vậy huynh quản mồn miệng của huynh đi"

"Thập nhị muội, xem ra đã lâu không gặp tâm trạng muội rất tốt" Lam Khanh Khanh ngoảnh đầu quay ra cửa nhìn, một nam tử đứng đó khí chất bất phàm, rất tuấn tú nha, có chút quen mắt. Thập nhị muội? Người của Dạ Nguyệt a, ai nhỉ? Nàng chau mày.

"Xem ra muội quên ta rồi, nha muội nhần tâm thật" nam tử dờ mớ miệng nói cũng đi về phía này kéo ghế ngồi xuống. "Ta nếu không nhầm, huynh là con họ lý Bạch Mặc Thương đó a" Mộ Dung Xuất phì cười nói nhỏ nhưng lại kiêu mọi người có mặt đều nghe rõ "Khanh Khanh, nhị ca ghét nhất người ta gọi là hồ ly nha"

"Ồ thì ra muội đoán đúng, nhị ca? Bạch ca? Thương ca? Mặc Thương ca? Nha ta vẫn thấy hồ ly thuận miệng hơn", Bạch Mặc Thương cười đúng hiệu hồ ly "thập nhị muội thật khác với lần đầu ta gặp nha". Lam Khanh Khanh chống cằm nhìn Bạch Mặc Thương, nàng cứ nghĩ phía sau hân mọc lên chín cái đuôi không khỏi cong môi "hồ ly hay nhỉ".

Mộ Dung Xuất chớp chớp mắt nhìn Lam Khanh Khanh lại nhìn Bạch Mặc Thương há hốc mồm "Khanh Khanh, muội vừa cười đấy sao?". Lam Khanh Khanh gạt mình quay đầu lại nhìn Mộ Dung Xuất, Lâm Bích Tần cười tươi nắm vai nàng "xem ra chuyện này của muội có ích rồi"

"Chẳng lẽ là muội gặp nam nhân khiến muội buông bỏ sự lạnh lùng trước đây rồi?" nàng lườm hân một cái nằm nhoài ra bàn ngao ngón tắc đầu "nam nhân trong lòng thì không có chỉ gặp một nam nhân vô si thôi"

"Quả thật là nam nhân?" Mộ Dung Xuất tò mò "rốt cuộc là tên nào lợi hại khiến muội thay đổi a". "Một nam nhân vô si mưu mô, một câu hoàng đế thích đánh người, một đám vương gia thích hóng chuyện kèm theo một bảy chuột chán sống và một đám nghĩa ca phúc hắc, huynh nói xem?"

Ba huynh đệ nhà Dạ Nguyệt há hốc mồm, Mộ Dung Xuất đưa tay lên đếm "một, hai...bảy...mười lăm... Chắc Khanh Khanh muội mất tích tròn một tháng mười hai ngày nha, tam ca đây thật hiểu kì rồi cuộc muội đã làm gì trong thời gian đó"

Lam Khanh Khanh chau mày "không thích, rốt cuộc các huynh gọi ta đến làm gì?", Lâm Bích Tần nhúng nhúng vai "ta có vài món đồ rất hay muốn tặng muội".

Hắn lấy từ bên hông ra một thanh chủy thủ được nạm ngọc màu lam để trước mặt nàng "muội thấy sao? Đại ca đã gọi người rèn vũ khí tốt nhất trong trang rèn cho muội đó"

Lam Khanh Khanh nhếch môi "được đấy". "Đây là ti tâm ti được dệt ra sợi móng nhất trong sơn cốc Băng Lạc" Bạch Mặc Thương đặt một hộp gấm trước mặt nàng, bên trong là ti tâm ti thuộc hệ băng.

Mộ Dung Xuất kịt mũi "các người tâm thường thật" hân lấy ra một vòng ngọc màu lục đặt lên tay nàng ngay lập tức một thanh kiếm màu lục hiện ra, dui kiếm còn gắn ngọc bích hình giọt sương.

"Thế nào?" Lam Khanh Khanh nhìn thanh kiếm trên tay, đây là thanh kiếm tốt nha bất quá không bằng Không Y kiếm "Đây là Thủy Nhu kiếm, lưỡi kiếm sắc bén, đường kiếm mềm mại, gọi là ôn nhu như nước, mấy cái này sao sánh..."

"Đầu lưỡi Không Y kiếm không?" Lam Khanh Khanh bỗng dưng nói khiến hân ngẩn ra, "thập nhị muội a Không Y kiếm là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm nha, Thủy Nhu sao sánh bằng"

Nàng cười nhe nếm Thủy Nhu kiếm cho Bạch Nhi "Bạch Nhi cô sử dụng thanh này đi, ta sẽ dạy người cách dùng kiếm sau"

Nàng nhìn Mộ Dung Xuất cười cười "hều đã vậy ta vẫn nên dùng Không Y kiếm"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 42: Nhớ lại chuyện xưa

Trên tay Lam Khanh Khanh nắm một thanh Không Y kiếm màu lam sáng chói

Mộ Dung Xuất dụi dụi mắt "Không Y kiếm a", "trương truyền Không Y kiếm đã lưu lạc nhiều năm trên giang hồ sao muội lại có được nó?" Bạch Mặc Thương nhắc thanh nhuyễn kiếm Không Y lên nhìn kĩ, quả thật là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm tương truyền.

Nàng kịt kịt mũi nửa đùa nửa thật "đồ của ta đương nhiên phải là loại chất lượng trong chất lượng rồi". Bạch Nhi cầm thanh Thủy Nhu trên tay khó xử nhìn nàng "Khanh Khanh a...ta, ta không biết gì về kiếm a"

"Không sao, ta dạy người" Lam Khanh Khanh chìa tay ra trước mặt Mộ Dung Xuất "cái gì?", "kiếm phổ". Hân à ừ lấy kiếm phổ từ trong ngực ra đưa cho nàng, hân quay lại nhìn mới thấy Bạch Nhi im lặng từ khi này ở đó

Mộ Dung Xuất chau mày vừa quay đầu lại như nghĩ thấy cái gì lại nhìn Bạch Nhi chăm chăm "người, trên người người có mùi gì?". Bạch Nhi sững sờ đưa tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì nha

"Là hoa Ngọc Cẩm thêm thủy trầm nghiền thành bột ngâm trong sương sớm sau đó đun cạn với một hoa?" Bạch Nhi trợn mắt "sao người biết?". Hân cười "nha ta đoán đúng rồi, không ngờ một cung nữ như người lại có thể làm được"

Thương Liên nháy nháy mắt lại gần Bạch Nhi "đúng vậy rất thơm nha", Mộ Dung Xuất phì cười "hều nàng muốn nhiễm độc nằm giường đấm ba tháng ta có thể giúp nha". Thương Liên trừng hân một cái cũng không quên rụt cổ lại kì xa Bạch Nhi vài bước

"Thứ này nếu bình thường là một loại xạ hương, thêm vào rượu sẽ thành một loại độc đúng không?" Lam Khanh Khanh có chút nghi ngờ. "Đúng vậy, sao muội biết?" nàng lắc đầu cười nhạt "đã từng chơi qua"

"Sau này em muốn trở thành một bác sĩ"

"Bác sĩ?"

"Đúng vậy lúc đó em có thể chữa bệnh cho chị, chị cứ suốt ngày bị thương à, để lại sẹo xấu lắm sau này ai dám cưới chị"

"Tôi chỉ mới mười hai tuổi có lo gì? Tôi không phải là chị cô"

"Khanh tỷ a~ chị hai a~"

"..."

"Khanh Khanh?" Lam Khanh Khanh giật mình có chút thất thần, nắm đó nó đã từng làm ra loại xạ hương này, cô vô tình dùng nó đến xuất chết, giờ nó đang ở đâu nhỉ, hay là...

"Khanh Khanh, muội không sao chứ? Sao đột nhiên lại ngăn ra vậy" Lam Khanh Khanh ổn định lại tâm trạng "muội không sao, Bạch Nhi cô cứ giữ thanh kiếm đó phòng thân, ta một rồi đi nghỉ trước đây"

Bạch Nhi gật đầu ừ một tiếng lo lắng nhìn bóng dáng Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh vận nam trang màu trắng thất thần đi dạo trên đường của thành Tây cũng không biết từ khi nào đã đi qua phố Kim Vương.

Nàng ngẩn ra nhìn xung quanh thờ dài một hồi, nàng cúi đầu xuống vừa đi hai bước đã tông vào bức tường thịt, "là tên khốn..." nàng bực dọc chưa nhìn là tên nào đụng nàng đã lên tiếng chửi. Câu chửi vừa nói ra được một nửa nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng cười hi hi "hà là vị đại nhân cao quý nào ta lại không có mắt nhìn đụng trúng a"

"Thu lại bộ mặt già tạo đó đi" Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn nàng liền quay đầu đi về phía trước, nàng cũng thu lại cái bộ dáng tươi cười già tạo kia chạy theo hắn. "Trong cung nhảm chán?" Lam Khanh Khanh bêu môi "không phải chán mà là rất chán nha", Phong Nguyệt Vô Thần đứng bước lại "ngươi vào cung chưa đến hai mươi ngày đã làm Hy phi 'mắc bệnh', Lương chiêu nghi xem trọng, các vương gia cùng hoàng thượng chú ý đến, ta không nghĩ ngươi có chỗ nào chán"

Lam Khanh Khanh chợt dạ thắm là lưỡi, nàng bêu môi chấp tay phía sau lưng đi về trước "ai bảo bọn họ động đến ta trước nha, xi bọn Phong Nguyệt nhà ngươi toàn một đám rảnh rồi thích hóng chuyện". "Vậy sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nhường mày, nàng cười cười "hà" một tiếng chau mày nhìn phía trước "chỗ của ta bọn rùi những cũng bèn mần tới nha"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo ánh mắt nàng thấy trước cửa Viên Linh các có một tên áo lụa là dẫn theo gia đình nào loạn trước cửa.

"Con mẹ nó, gia đến ăn chơi mà các người lại dám đuổi ta, các người không biết ta là ai à?" tên công tử giàu có kia như có chút men rượu, bước chân xiêu xẹo quát. "Xi các người tưởng có tiền thì có thể ý thể hiếp người à?" tú bà Viên Linh các hất mặt ngạo mạn nói.

"Thiếu gia nhà ta chính là trưởng tử của Phạm đại nhân, tri phủ huyện Viên Châu đấy thế nào? Sợ chứ" gia nô của tên được nói là trưởng tử của Phạm tri phủ ra về ta đây là lớn, "còn không mau tiếp đón công tử nhà ta chu đáo"

"Trường là ai chán sống không có việc gì làm lại chạy tới Viên Linh các gây rối, thì ra là Phạm công tử nha" mọi người nghe vậy liền quay đầu nhìn. Nam tử tuấn tú vận bạch y tinh khiết đứng trong đám người quay quanh hóng chuyện, đáng người nhỏ nhắn lại mang khi thế bức người, nhiều người như thế lại tôn lên vẻ thần khiết của "hắn"

Lam Khanh Khanh bỗng chốc đổi giọng điệu, mang theo vẻ khinh thường nồng đậm "bất quá người lớn hơn các vị quan nhân ở kinh thành sao". Nàng đi tới hỏi ma ma "có chuyện gì? Làm thiên hạ chê cười vậy e là chỉ vì bọn rùi những mà hủy đi danh tiếng Viên Linh các của chúng ta nha"

Tú bà khò hiệu nhìn nàng, bà ta chớp chớp mắt mới giật mình nhận ra nàng chính là người đi theo tam vương gia kia, nghe nói nàng chính là chủ tử mới của bọn họ. "A chủ tử người đến rồi, tên này vào các liền một hai đôi Tiểu Tuyết tiếp đãi còn đồ chơi công tử ta đây là lớn, hóng hách kiểu ngao" bà ta làm như mình thiết thời nói

Lam Khanh Khanh như hiểu ra gật gù "Phạm công tử vậy là người không biết nha, trong kinh thành này có rất nhiều quan lớn đến nơi đây. Người lại dờ dờ hống hách đòi bằng được hoa khôi Tiểu Tuyết, người không sợ đất tội quan lớn sao? Cứ cho là người không sợ nhưng người không lo là phụ thân người sẽ mất chữ sao?"

Nàng dùng một chút khẽ cong môi khiêu khích "à ta quên nói người biết, đại bản hoa khôi Viên Linh các đều là người của tam vương gia, người... hương nổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mới!* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 43: Chinh đồn viên linh các

Tên Phạm công tử kia nghe thấy tên Phong Nguyệt Vô Thần có chút hoảng sợ, từng nghe danh vị vương gia này ăn chơi trác tán là một tên vô dụng nhưng rất được hoàng thượng sủng ái, người này thật không dễ chọc vào. Hắn ra về không sợ cứu vớt chút từ tôn của bản thân "ngươi nghĩ đem danh tam vương gia ra tay sẽ sao? Hừ người nói thể ai biết được có đúng hay không"

Vào lúc cơm tối Bạch Nhi vào gọi Lam Khanh Khanh thì phát hiện nàng không có trong phòng, cô lo lắng tâm trạng nàng không tốt sẽ xảy ra chuyện gì liền chạy đi tìm. Cô tìm từ thành Tây đến phố Kim Vương nhưng vẫn không thấy, vừa đến gần Viên Linh các liền nghe được âm thanh quen thuộc

"Nha lòi ta nói thật không có giá trị a" Lam Khanh Khanh nhếch môi "hà thật ngại quá, lời của ta đúng thật không có giá trị nhưng lời người nói thì dùng được ở nơi này của ta sao?"

Bạch Nhi giật mình, Viên Linh các cũng là của cô ấy sao? Thiên a

"Ta...ta..." Phạm công tử nghẹn họng, then quạ hóa giận liền quát "người đầu đập hết nơi này cho bốn công tử". Lam Khanh Khanh khinh thường, trưởng tử của một tri huyện nhỏ nhoi mà đòi đối đầu với nàng á, chán sống nha

"Người đầu, bắt hết người của Phạm công tử lại" nàng quay qua nhìn tú bà cười cười "hắn dám làm loạn ở chỗ của ta, có nên lột da phơi nắng không nhỉ?". Bọn người của Phạm công tử làm sao địch nổi bọn gia nô cường tráng của Viên Linh các được đào tạo, chưa đánh đập được gì đã bị hợn bắt vừa nghe nàng nói mặt liền tái mét

Lam Khanh Khanh cười tình nghịch "hà ta rất là lương thiện cho nên... bắt bọn họ lại lột sạch quần áo treo lên công thành cho ta"

"Khanh Khanh vậy là Viên Linh các à cả phố Kim Vương này cũng là của cô luôn á?" Bạch Nhi choáng váng, phải nói tài sản của nàng thật khủng nha. Lam Khanh Khanh gật đầu "cứ cho là vậy đi" nàng ngẩn đầu nhìn Nguyệt Vi đoàn trang ngồi ở đối diện, y phục trắng tuyết tôn lên làn da xinh đẹp của cô "Nguyệt Vi a sao có càng ngày càng đẹp nha"

Nguyệt Vi lờm lờm "ngươi học ai biết cách ăn nói thế" nàng bêu môi vẻ mặt dửng dưng, còn ai ngoài tên Tôn chủ phúc hắc của cô nữa. "Nếu Viên Linh là của ta thì ta có thể tự quản lý theo ý mình đúng chứ?" Phong Nguyệt Vô Thần nhường mày nhìn nàng "ngươi muốn làm gì?"

Lam Khanh Khanh vỗ bàn đứng dậy "cái cách toàn diện nha", nàng quay người phản phô tú bà đóng cửa các gọi nhân sự trong các đến cả. "Có muốn làm gì?" Nguyệt Vi chau mày khó chịu, nàng nhếch môi "chẳng lẽ cô muốn Viên Linh cứ như này mãi a, chắc thảo nào vẫn thua Túy Yên một bậc"

"Cò..." Nguyệt Vi thật muốn lật bàn a "dựa vào đâu người lại nói Viên Linh không bằng Túy Yên?".

"Dựa vào bọn họ" Lam Khanh Khanh chỉ ra ngoài, ngoài kia nhân sự của Viên Linh đều tập trung đủ cả, nữ tử phần son thom nức, nồng nặc cả vùng trời.

Nguyệt Vi ngẩn ra như không hiểu ý nàng, Lam Khanh Khanh bêu môi vỗ vỗ vai cô "ngươi xem xem, nữ nhân Viên Linh các thật sự rất xinh đẹp nha, chỉ có điều các nàng ăn mặc trang điểm như vậy. Nguyệt Vi nếu người là nam nhân người thích kiểu thanh thuần kiểu mỹ gia hay nữ nhân trác cả thân phần trên mặt thế này?"

Nguyệt Vi im lặng, đúng thật cô ghét mùi son phấn nồng nặc này, nhưng chốn phong trần này làm sao tránh khỏi?

"Hoa sen màu trắng tự có thanh cao của sự thuần khiết riêng, thật không bị được" Nguyệt Vi quay đầu nhìn nàng "ngươi muốn sao?". "Ta á? Đương nhiên ta thích thuần khiết hơn, nữ nhân nơi phong trần không phải lúc nào cũng lãng lợ. Thứ cần thay thì thay thì giữ lại thì giữ" Lam Khanh Khanh lướt nhìn xuống dưới chau mày "Tiểu Tuyết đâu?"

"Cô ấy bảo sức khỏe không được tốt cho lắm muốn nghỉ ngơi" nàng nhún nhún vai "Tiểu Tuyết rất thông minh lại còn xinh đẹp ta thấy nàng rất hợp quán li Viên Linh nha, Nguyệt Vi ngươi thế nào?"

"Tùy người" Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "vậy nha, Viên Linh giao lại cho người và Tiểu Tuyết, ta đi đây". Nguyệt Vi chau mày "ngươi ngoài không biết, nói Viên Linh không có chủ", "kệ họ ta không để tâm mấy chuyện thị phi nha, Nguyệt Vi ta tin lần sau tới ta sẽ thấy một Viên Linh mới nha"

Lam Khanh Khanh dẫn Bạch Nhi đi, ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần nàng cúi nhẹ đầu "thưa Tôn chủ đại nhân, thuộc hạ đi đây"

"Bạch Nhi có tìm ta có việc gì sao?" Bạch Nhi lên nhìn nàng một cái thấy nàng không có dấu hiệu của tâm tình không vui liền thờ phào "nha ta lo cho cô chết đi được, cả ngày hôm nay cô cứ buồn bực ta tìm cô không thấy còn lo cô sảy ra chuyện gì"

"Ta thì có chuyện gì chứ? Người ta không sao thì thôi ta làm sao có chuyện" Lam Khanh Khanh chau mày nhìn dòng người đông đúc "hôm nay là ngày gì?". Bạch Nhi nhìn bọn họ cười khê "hôm nay là lễ hoa đăng, thả hoa đăng theo dòng nước ước nguyện nha"

Cô nhìn Lam Khanh Khanh thử hỏi "Khanh Khanh, cô có muốn thử không?", nàng lắc đầu "ta không tin thần Phật, cũng không tin mấy thứ trẻ con này". Bạch Nhi lại thấy tâm tình nàng không ổn liền kiểm chủ đề chọc nàng vui "nha cũng đúng, tay cô kết liễu nhiều mạng người như vậy nếu có thần Phật thì chắc cô không còn đứng đây với ta rồi"

"Hay Khanh Khanh có hãy làm tròn tâm nguyện của vị thuộc hạ xấu số bị cô nhìn trúng như ta đi được không? Cùng ta thả hoa đăng một lần nhé? Nha nha Khanh Khanh yêu dấu" nàng nhìn vẻ mặt đáng thương của Bạch Nhi thì bật cười "trẻ con"

"Mặc kệ ta trẻ con cũng được, lâu lắm rồi ta chưa thả hoa đăng cầu nguyện nha, khó khăn lắm mới trốn khỏi cung được mà, Khanh Khanh" nàng mỉm cười "được" có đôi lúc Bạch Nhi thật giống một người nào đó...

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện nhé..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đi đến bên bờ hồ thả hoa đăng, Bạch Nhi thả hoa đăng hình hoa phù dung xuống nước chấp tay cầu nguyện. Nàng nhìn ai đó đang chăm chú ước nước cầu cầu gì đó hồi lâu "này cô ước gì mà lâu thế?" Bạch Nhi hất tay cô ra "yên lặng nào".

Bạch Nhi mở mắt ra nhìn hoa đăng của cô trôi theo dòng nước, mỉm cười "thần kinh" cô liếc xéo Lam Khanh Khanh "mặc kệ ta". Nàng nhếch môi cười đuôi mắt như cô như không lướt qua một nữ tử vận bạch y, nét cười bỗng nhiên cứng nhắc.

Khi nàng nhìn lại nơi đó đã không thấy nữ tử bạch y đó nữa, bàn tay giấu trong tay áo bỗng xiết chặt. "Khanh Khanh có...có làm sao vậy?" Bạch Nhi lên tiếng hỏi, nàng thu lại ánh mắt lắc đầu "không có gì" rồi quay người đi

Bạch Nhi nhìn theo bóng dáng cô độc kia lòng lập lại lời ước nguyện lúc này

"Cầu cho Khanh Khanh luôn luôn vui vẻ như vậy"

Nàng quá khổ sở rồi, nàng không thể giấu nỗi bi thương trong khóe mắt, rốt cục nàng đã trải qua những gì?

Nữ tử bạch y đứng trong đám đông nhìn về phía nàng "nam tử kia thật quen mắt là đã gặp ở đâu rồi?"

Hai người vừa về tới Tuyền Yên lâu liền có một báo tới báo hai nàng phải về cung gấp. Lam Khanh Khanh chau mày "là có chuyện gì?", "là Hy phi, cô ta cứ làm loạn nói bệnh của cô ta là do người hại còn nói người trốn ra khỏi cung đòi lục soát phòng của người"

Lam Khanh Khanh ghéech mí lạnh lùng cười "xem ra cô ta vẫn chưa rút được bài học cho bản thân rồi". Nàng quay sang Bạch Nhi "Bạch Nhi chuẩn bị đi, về cung"

"Cứ cho người lục soát cung phòng của á ta xem là biết mà"

Hy phi khuôn mặt phần nào khởi sắc nào ầm ĩ đòi phái người lục soát cung phòng Lam Khanh Khanh buộc tội nàng tự ý xuất cung.

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "ái phi nàng nào đủ chưa?", "hoàng thượng--" nàng ta nũng nịu "ngươi phải làm chủ cho thần thiếp a, người biết đó thiếp sống trong cung lâu nay chớ có bất hoà với ai, chắc chắn là nàng ta hạ độc thiếp nên thiếp mới..."

"Muội mới làm sao?" Lương chiêu nghi cười nửa miệng hành lễ ra mắt thánh thượng, đoan trang đứng dậy giương môi "ta cũng nghe nói mấy hôm trước muội có mâu thuẫn với một cung nữ, há lại có một cung nữ to gan đến vậy sao?". Hy phi tuy không ưa gì Lương chiêu nghi nhưng vẫn vẻ mặt uất ức hứa theo "đúng nha, tỷ ty nói phải lắm a, nàng ta thật to gan, lại dám lớn tiếng với thiếp, trước mặt thánh thượng còn nhục mạ thiếp, nàng thật quá đáng mà"

"Ồ ta lại thất mắt cung nữ đó rồi cuộc ra sao lại có bản lĩnh chọc tức muội còn có thể hạ độc muội", "đúng..." một chữ đứng vừa lọt ra Hy phi liền ngậm miệng lại, hình như trong lòng Lương chiêu nghi có điều gì đó sai sai. Lương chiêu nghi thăm khinh thượng, cô ta vẫn ngốc thế, kể cả nàng đang ám chỉ điều gì cũng không nhìn ra, loại người như Hy phi không xứng cho nàng tranh đấu

"Hoàng thượng người phải làm chủ cho thiếp" Hy phi tiếp tục khóc lóc vẫn không thấy sắc mặt mỗ hoàng thượng nào đó đen dần, hẳn là cô ta không biết bảo táp sắp đến nha. "Háo vậy trăm cũng muốn xem ái phi ta oan như thế nào" Phong Nguyệt Phủ Hàn phát tay rồi đi, Hoắc Y nhủ nhủ đôi mày kiếm cùng Phùng Liên tuân lệnh đem hộ vệ đi sau hoàng thượng

Bình Tước cung (cung của cung nữ quét tước)

Một đám người rầm rộ đốt đuốc đi về phía phòng của Lam Khanh Khanh, đi đầu là hoàng thượng. Hy phi và Lương chiêu nghi, phía sau là Hoắc Y, Phùng Liên cùng vài tên cấm vệ quân

"Hoàng huynh" Phong Nguyệt Hoàng Ân cũng đi tới "hoàng huynh chuyện là sao? Sao huynh lại dẫn người xét phòng các nàng". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày đưa tay xoa huyệt thái dương "hỏi nàng", hẳn nhìn qua Hy phi và Lương chiêu nghi "Hy phi không ngại cho bốn vương biết chứ?"

"Các nàng là tự tiện xuất cung nên bốn cung chỉ mời hoàng thượng đến phân minh một chút thôi", hẳn càng nhìn càng thấy ghét vị Hy phi này. "Ồ từ khi nào hoàng huynh lại để tâm đến lời của một vị phi tần vậy? Hoàng huynh, huynh là quá coi trọng nàng ta rồi" hẳn dùng giọng giễu cợt.

Hy phi bực bội cũng không dám phát tiết đành nuốt đi cục tức này, Lương chiêu chiêu nghi cười dịu dàng "Từ vương thật quá lời, hoàng thượng anh minh lỗi lạc làm sao có thể coi trọng lời nói của một nữ tử?"

"Hoàng thượng, nếu đã đến rồi hay là vào bên trong thử xem. Một là phân minh rõ chuyện của Hy phi, hai là rửa oan cho các nàng, hoàng thượng người thấy sao?". "Nếu Lương chiêu nghi đã nói vậy thì cứ vào xem xem" Phong Nguyệt Phủ Hàn hướng Hoắc Y phân phó "Hoắc Y người gọi các nàng ra đi"

Hoắc Y tuân lệnh đi đến gõ cửa phòng, một khoảng im lặng.

Hy phi đắc ý che miệng cười mỉa mai. Hoắc Y lại gõ thêm vài cái nữa, lại là một khoảng im lặng..

"Thấy đó trong phòng chính là không có ai" Hy phi cười mỉa nói "hoàng thượng, nếu cung nữ tự tiện xuất cung có phải sẽ là tội chết không?".

"Đây là đang có chuyện gì?" Phong Nguyệt Quân Y phi thì tức nhà xuống, tà áo trắng bay trong gió tựa thần tiên. "Đêm tối, các người lại đem cấm vệ quân đến trước phòng một cung nữ, e là không hay" hẳn như có như không liếc về Hy phi cùng Lương chiêu nghi.

"Ngũ vương gia, đệ là đang bao che cho tiện nhân đó sao?", "Hy phi, người cũng có tư cách nói chuyện với bản vương sao?" giọng nói hân lạnh lùng tựa như con dao đâm thẳng vào nội tâm của cô ta. Phong Nguyệt Hoành Ân cười khinh chỉ sợ lừa không đủ to bèn thêm đầu góp gió "Hy phi, người cũng không phải hoàng tẩu của bọn ta, xưng hô kiểu đó...người xưng sao?"

Hôm nay à chính là đã dặt tội với hai vị vương gia quyền lực của Phong Nguyệt nha

"Là kẻ nào không biết sống chết không cho lão nương ngủ vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Cửa phòng bỗng chợt mở ra bóng dáng nữ tử vận trung y màu trắng xoà tóc dài xuống đứng ngay cửa quát lớn "là kẻ nào to gan dám phá hoại mộng tốt của lão nương vậy?" nàng vừa nói xong bên trong phòng cũng sáng lên

Mọi người sững sờ, Hoắc Y đứng ngay cửa cũng bị nàng dọa đến ngẩn ra, Bạch Nhi cũng giống nàng vận trung y xoà tóc ngập ngẩn ngập dài "ích, Khanh Khanh là...là hoàng...hoàng th..."

"Hoàng con mẹ nó cũng phải để lão nương ngủ chứ" Hoắc Y hỏi phục họ khan vài tiếng "to gan thấy hoàng thượng sao không hành lễ". Lam Khanh Khanh ngập một cái rồi không chút nào thực nữ vận trung y đã thể còn bước ra ngoài "hoàng thượng? Chắc có vị hoàng thượng nào nữa đêm canh ba còn đem người đến quấy rối cùng nữ không?"

"Có hoàng thượng nào nữa đêm canh ba không đi ân ái với phi tần chốn hậu cung mà lại đến Bình Tước cung của cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào...", "người nói đó chưa?" mặt ai đó đen như đich nòi, hẳn thật không thể nhẫn nổi a. Lam Khanh Khanh chông nạnh chau mày, chưa kịp ý thức được lời nó đó của ai đã quát lớn "vẫn chưa..."

"Chưa sao?" nàng giật mình nhìn qua, chắc chắn một tên cầu hoàng thượng thật khó coi a, tuy bên trong lòng nàng hà hê là thế nhưng ngoài mặt lại gương mặt nở nụ cười nịnh nọt, "hắc hắc nói xong rồi a, chắc là tên thái y vô dụng nào đã hai ngày rồi mà vẫn chưa chữa được tai cho hoàng thượng vậy?"

Nàng lại dám nói tai hần có vấn đề, nàng đúng là gan càng ngày càng to ha. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười, khó coi đến cực điểm "Lam Khanh Khanh, người là ngại mạng quá dài sao?"

Lam Khanh Khanh nhúng nhúng vai, bĩu môi "nào có". Hy phi cắn răng nhìn chăm chăm nàng, sao cô ta lại ở đây? Rồi rằng có người nói cô ta đã xuất cung rồi mà? Người của cô cũng đã sắp xếp ở cổng thành rồi mà, rốt cuộc là ai đã giúp cô ta?

Nàng như có như không khẽ lướt nhìn cô ta, môi giương lên nụ cười khinh bỉ, muốn chơi à? Chắc vẫn còn non lắm, nếu các người đã chán sống ta sẽ hào hào giúp người

Lương chiêu nghi nhũ nhũ đôi mắt đẹp, cô dù thông minh để nhận ra điểm này, Lam Khanh Khanh này không phải người thường, ngay lúc nàng chính Hy phi cô đã biết rồi. Nếu như nàng có thể đi theo cô há chẳng phải cô như hỏ mộc thêm cánh sao? Lam Khanh Khanh này có nhất định phải kéo về được

"Hoàng thượng, ngài phải đòi lại công bằng cho thần thiếp" Hy phi nhắm mắt thấy không ổn liền tiến đến ôm tay Phong Nguyệt Phủ Hàn nũng nịu, giải nhân tuy xinh đẹp, kiêu diễm nhưng lúc này hẳn chán ghét cô ta đến cùng cực. Vốn chẳng có yêu thương nay lại càng chán ghét, thật giả tạo, dù sao nàng ấy vẫn hơn những người này, không đúng bọn họ sao xứng để so sánh với nàng ấy

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Phong Nguyệt Phủ Hàn lại thoáng xuất hiện bóng bạch y nữ tử, thanh nhã xinh đẹp. Khuôn mặt hần lúc này mới hòa hoàng hơn một chút

Biểu hiện của hần sao qua nỗi ánh mắt tinh sảo của nàng, Lam Khanh Khanh nhếch môi, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn a, và mặt tên cầu hoàng kia chán ghét như thế, hôm nay cô ta không có phần lợi thế rồi

"Hoàng thượng-" cô ta tiếp tục làm nũng, "Hy phi, nàng nghĩ sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn không dùng ái phi nữa mà gọi thẳng cô ta, cô ta cũng biết một khi hần đã dùng thái độ như vậy cô ấy hẳn chẳng thể đứng vững trong hậu cung. Hôm nay cô đã thành ra như vậy, cô cũng phải kéo nàng xuống nước cùng

"Hy phi, người lại muốn làm gì ta a? Người dẫn người đến đây đòi xét phòng nô tỳ, còn bảo muốn đòi lại công bằng là ý gì? Chẳng lẽ nô tỳ làm điều gì phật ý người sao?" nàng chưa để cô ta nói đã cướp lời. "Người còn hỏi? Tiện tỳ nhà người dám hại ta ra nông nổi này, người còn..."

Nàng ngo ngác ra về ngày thơ vô số tội "nô tỳ làm gì cơ?", "người hại ta tiêu chảy nằm liệt giường còn làm ta ăn uống không được, người..." Hy phi chưa nghĩ đã nói toạc ra, người người ở đó đều che miệng cười trộm. Hy phi biết mình lỡ lời liền vừa giận vừa xấu hổ muốn tìm một cái lý chui xuống cho xong

"Nha, Hy phi nương nương mấy ngày nay thì ra là bị tiêu chảy đến nằm liệt giường, ặc còn không ăn uống được gì, thảo nào nhìn người thon thả hơn nhiều". "Người..." cô ta có vẻ vàng lời giờ lại không biết dùng lời nào để nói, nàng bảo cô ta thon thả, vậy chẳng khác nào nói cô ta mập

"Nhưng mà, người sao lại nói nô tỳ hại người? Chẳng lẽ là nô tỳ hạ độc nương nương? Uầy Hy phi nương nương người thử nghĩ xem, nô tỳ thứ nhất không hầu hạ người, thứ hai nô tỳ lại không thể kiếm mấy thứ đó trong cung, mà cho dù có thì thái y cũng sẽ chữa được, và lại nô tỳ làm sao hạ độc? Cung của người xa Bình Tước cung như vậy, lại phòng mặt cận thận nô tỳ làm sao vào hạ độc đây? Chẳng lẽ nô tỳ có võ công cao cường hơn cả nội thị vệ hoàng cung? Chắc chắn thật không khả thi nha"

Lam Khanh Khanh nói như hoàn toàn đúng, nàng còn "sợ" không ai tin nên ổng tay áo đưa cổ tay ra "không tin thì kiểm tra đi"

Phùng Liên thấy ánh mắt Phong Nguyệt Phủ Hàn liếc qua hần, hần liền tiến lại bắt mạch cho nàng. Hần đưa hai ngón tay lên cổ tay của nàng ngạc nhiên, nàng vô công cao cường là vậy nhưng một chút nội công cũng không có, nếu hần chưa từng thấy nàng đánh Hoắc Y thì chắc hẳn chỉ nghĩ nàng là người bình thường

"Bản hoàng thượng, nàng ấy không có võ công" Lam Khanh Khanh nhếch mi cười "hoàng thượng, nô tỳ không gạt người mà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Trừ Khử Hy Phi

"Nhưng mà hoàng thượng..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn lạnh lùng nhìn Hy phi, tàn nhẫn hất tay cô ta ra "Hy phi nàng nào đủ rồi chứ? Nếu không có việc gì làm thì đóng cửa tịnh tâm vài tháng đi" hần nói không liền phất tay rồi đi bỏ mặc cô ta đứng ngơ ngác ở đó

"Hoàng...hoàng thượng..." Hy phi kêu gào có nú kéo hần lại, Phong Nguyệt Phủ Hàn chẳng hề để ý mà sai bước rồi đi. Lương chiêu nghi cũng nói bước theo hoàng thượng, lúc đi ngang qua cô ta có chút khự lại nói "nếu muội muội muốn hoàng thượng cho vào lĩnh cung thì cứ việc giao thiết để người chán ghét"

Hy phi sững sờ nhanh chóng hồi phục tinh thần, cô ta hung dữ trừng trừng Lam Khanh Khanh rồi cũng cất bước đi. Nàng chỉ cười trừ, Hy phi này chắc chắn sẽ lại làm điều gì gây bất lợi cho nàng đây, đáng tiếc thật, chỉ sợ không còn thời gian cho cô ta

Mọi người cũng dần tan ra tất, cho đến khi chỉ còn lại Phong Nguyệt Hoành Ân và Phong Nguyệt Quân Y. Nàng nhũ nhũ mày "Tứ vương gia, người còn ở đây làm gì?", hần tròn tròn mắt "là có ý gì? Sao ta không được phép ở đây? ". Hần liếc qua Phong Nguyệt Quân Y tao nhã đứng ở đó "sao đệ ấy ở đây được, còn ta thì không?"

Lam Khanh Khanh làm lo hần kéo Bạch Nhi đi vào phòng, hai người họ cũng nhấc chân vào theo. "Ế hai người vào đây làm gì? Đây là phòng của nữ nhân mà, hai vị là nam nhân vào không thấy ngại à?"

Phong Nguyệt Hoành Ân chớp chớp mắt nhìn Bạch Nhi "Bạch Nhi, cô...cô hôm nay thật to gan a", Bạch Nhi bĩu môi "ta cứ thế ngồi làm gì được ta?". Cô đâu thể nào mãi yếu đuối như vậy được, vì Lam Khanh Khanh cũng vì cô cô phải tự mình đứng vững, mạnh hơn được, chỉ có thể cô mới xứng đáng làm thuộc hạ của nàng chứ

Những ngày gần đây đi theo nàng, cô đã hiểu ra không ít lí lẽ rồi, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, cô sẽ không phụ lòng nàng

"Cô nha, chắc chắn Khanh Khanh nàng dậy hư có ấy rồi" Lam Khanh Khanh lườm hần một cái quay sang Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười "đa tạ". "Chuyện gì vậy?" Phong Nguyệt Quân Y lo hần như không tồn tại "không có gì, chỉ thuận tiện"

Đại nãi của Phong Nguyệt Hoành Ân nhang chóng hoạt động "nhà thì ra là nàng cùng Bạch Nhi trốn ra ngoài là nhờ ngũ đệ mới vào được cung a". Ba người đồng loạt quăng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ tựa như ám chỉ "chậm tiêu, giờ này mới biết"

Phong Nguyệt Hoành Ân gãi gãi đầu

"Người tính làm gì Hy phi?" Phong Nguyệt Quán Y mở miệng hỏi, "chỉ e là cô ta không can tâm cho qua chuyện này dễ dàng đâu". "Ta có nói sẽ giữ lại cô ta sao?", Phong Nguyệt Hoành Ân nghi vấn "không phải nàng định...?"

"Ta không sợ cô ta giờ thù đoạn gì chỉ sợ cô ta không còn thời gian chơi cùng ta" Lam Khanh Khanh vuốt nhẹ vành ly trà, âm thanh nhẹ nhẹ mà nghe tựa ngân tạ, lời vừa cất ra đã quyết định sống chết của Hy phi

"Khanh Khanh, nàng tính trừ khử à?", nàng cười cười "hai ngày sau, Hy phi trở bệnh lạ đột ngột qua đời, cung nữ thân cận nàng ta vì lòng trung thành với nàng mà tuần tẩn theo. Hoàng thượng thương tiếc lập bia cho nàng khắc Hy phi lưu danh hậu cung, nhưng chưa đến một tháng đã không còn ai biết vị nào là Hy phi"

Lam Khanh Khanh nói một cách thật tự nhiên tựa như nàng chỉ đang kể một câu chuyện xưa, nào ai biết nàng đang nói về một người sẽ mãi mãi đi xa sau hai hôm

Hôm nay đã hết hạn ba ngày mà Phong Nguyệt Phủ Hân cho nàng và Bạch Nhi nghỉ

Như mọi hôm, Lam Khanh Khanh vác chổi ra ngư thư phòng ném ở đó rồi ngồi xuống ở góc cây lùn, "Khanh Khanh" Bạch Nhi gọi nàng, "Có chuyện gì sao?" Bạch Nhi ngồi xuống bên cạnh nàng đưa cho nàng một phần điểm tâm

"Xem ra hậu cung này sắp thêm một vị chủ Tử mới rồi", "có ý gì?" Bạch Nhi suy nghĩ một hồi rồi nói "có lẽ hoàng thượng đã xem trọng người nào đó bên ngoài cung nên muốn nạp làm phi áy mà"

Lam Khanh Khanh ngả lưng dựa vào góc lế, vừa ăn điểm tâm "ta cảm thấy thật tội nghiệp cô nương kia nha, lấy phải một tên cầu hoàng, uầy không biết là nhi nữ nhà ai xấu số thế"

Bạch Nhi phì cười "trên thế gian này người nói lấy hoàng thượng mà mệnh khổ chỉ có cô thôi"

Lam Khanh Khanh bĩu môi, bỗng đổi đồng tử xinh đẹp của nàng nieco lại nhìn về phía rừng trúc "Khanh Khanh cô sao vậy?!", "Bạch Nhi cô ở lại đây nhé" nàng nói chưa dứt lời thần ảnh đã biến mất, Bạch Nhi ngăn ra chớp chớp mắt

"Có chuyện?" Lam Khanh Khanh phi thân đến không tiếng động, lặng lẽ đứng phía sau người áo đen một hồi bỗng lên tiếng. Hắc y nhân kia xoay người lại đối mặt với nàng, khuôn mặt có chút mơ hồ ẩn hiện trong áo choàng "sao ngươi biết ta tìm ngươi?"

Lam Khanh Khanh đầu cúi xuống và ngay thơ "nhà không tìm ta thì thôi" nàng vừa xoay người đi hẳn đã cầm lấy cánh tay nàng kéo lại. Nàng cũng chẳng phải là hạn người dễ bắt nạt, như có như không đưa tay kia lướt nhẹ qua tay hắn rồi gầy ra lùi lại ba bước

Nàng đầu phải ngoác mà không biết hắn đang bắt mạch xem nội công của nàng, chỉ có điều xem ra hắn thất vọng rồi

"Ngươi không có nội công?" Lam Khanh Khanh chấp tay sau lưng nhìn hắn, đánh giá từ đầu xuống chân "nội công ngươi rất cao chỉ là không thể dung hoà nguồn nội lực a"

Hắn chau mày rồi bật cười "tiền nhà đầu cô rất tài giỏi, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi", nàng như không nghe thấy hắn nói gì bĩu môi về bề ngoài rất là trẻ con "ngươi không biết phép lịch sự à? Ta hỏi ngươi, ngươi không trả lời, rành rồi muốn có người tâm sự thì đi nơi khác nhé"

Nàng nhận định tên này lại là một tên nguy hiểm, khi này cô đã bắt mạch xem thử nội công hắn rồi a, phải nói rất là cao cường, so với đại boss nhà nàng chắc ngang hàng nhĩ. Cho nên vẫn là đề phòng trước giả ngây ngô đi, nàng thật sự không phải là đối thủ của hắn nha

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

"Ta không đùa với ngươi, một là chết hai là đi theo ta" hắn lạnh lẽo phun ra một câu ánh mắt không chút âm áp

Lam Khanh Khanh bĩu môi, tên này còn lạnh lùng hơn đại boss nhiều "ngươi là ai? Tại sao ta lại phải đi theo ngươi? Nơi này là hoàng cung ngươi nói giết ta là giết dễ dàng vậy à?". Hắn nieco mắt lại "ta không nói lần thứ hai"

Nàng đảo mắt một vòng cười lấy lòng "hắc hắc đầu hiệp a, ta chỉ là một cung nữ chútקות nhỏ nhoi a, làm sao mà...", "ngươi nói một câu nữa ta liền giết cô ta"

Lam Khanh Khanh nhìn theo hướng hắn nhìn mới thấy Bạch Nhi từ khi nào đã đi vào rừng trúc đúng cách nàng khoảng hai mét. Nàng lườm hắn "vô sĩ", "ta vốn không phải quân tử đương nhiên không thể không vô sĩ"

Bạch Nhi chớp chớp mắt vô tội chạy tới nắm lấy cánh tay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh hẳn là ai vậy? Mặc đồ đen chặc chặc không phải người tốt". Nàng có chút dở khóc dở cười, nên khen Bạch Nhi của nàng ngày càng to gan ra hay nên nói có áy không biết sống chết đây

"Được rồi đi đâu, nơi nào? Ta đi với ngươi là được chứ gì?" Bạch Nhi kéo kéo tay nàng "Khanh Khanh hẳn lại lịch không rõ ràng cô cứ thế đi cùng hẳn sao? Ta đi cùng cô nhé"

Lam Khanh Khanh chau mày "cô đi theo làm gì? Chết chung cho có bạn bầy à?"

Bạch Nhi chỉ cười cười, nàng chau mày, hôm nay cô áy có gì đó lạ lạ, Bạch Nhi rút cuộc cô có âm mưu gì?

"Được thôi" hắn lạnh nhạt một tiếng phất tay rồi đi, nàng bĩu môi ung dung đi phía sau, chẳng mấy chốc bọn họ đã đến trước Trúc Yên cung. Lam Khanh Khanh nhếch môi cười, thì ra là người của Lương chiêu nghi, cô ta lại có cao thủ bàn lĩnh như vậy ở bên mình, thật không nhìn ra

Ba người bước vào đại điện xuyên hồ sen sau đến tiền đình bên kia hồ, xung quanh đình màn che tướng rủ theo gió mà lay động, không theo quy luật

Giai nhân bên trong đình vận dịch y đỏ nâu, sang trọng lại quý phái, cô mơ mơ hồ hồ bỏ màn lụa che lay động, nhìn chẳng chân thật tựa như lúc nào cô cũng có thể biến mất

"Người đến rồi?"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ vén màn lụa mừng lên vào trong đình "nuơng nương thật xem trọng ta nha, bảo cả một vị không tầm thường như vậy đến tìm ta. Chắc chắc nếu ta không theo y đến có lẽ sẽ phoi thay nơi không người a"

"Ngươi là cọt gấu bán cung?" nàng nhúng nhúng vai "nào dám!". Lương chiêu nghi hướng ra ngoài đình nói "sur huynh mời vào trong tề đình ngồi thưởng trà, vị bằng hữu kia cũng nên vào"

Bạch Nhi hướng có hành lễ "ạ nương nương" Lam Khanh Khanh chau mày "Bạch Nhi ngươi đi cùng ta có cần đa lễ vậy không? Ta thiết nghĩ nương nương cũng chẳng cần"

Lương chiêu nghi cười nhẹ, như có như không khẽ đảo mắt nhìn sang hắn rồi lại nhanh chóng thu mắt. Vị chiêu nghi này hầu như lúc nào nàng gặp cô ta cũng rất đoan trang hiền chuyện, đúng mực thiên kim hiển tục

Chỉ có điều trong mắt cô ta tuy tĩnh lặng nhưng có gì đó rất buồn

"Tìm ta không chỉ muốn thưởng trà thôi chứ?" Lam Khanh Khanh nghịch nghịch ly trà trên ta nhếch môi nói, cô ta cười nhẹ "chắc hẳn ngươi đã biết, trong cung lại sắp có một vị chủ tử". Nàng giương môi không nói gì ý để cô ta nói tiếp, "nghe nói người này rất được hoàng thượng sủng ái còn ban cả Túy Linh cung cho nàng. Ngươi nói xem ta có nên lo lắng không?"

"Lương chiêu nghi, người đang lo sợ nàng sẽ cướp mất vị trí hoàng hậu của ngươi sao? À phải là sắp là của ngươi chứ!" nàng khẽ đưa mắt nhìn hắn cười nhẹ "vị này là sur huynh của ngươi? Dám hỏi ngươi cũng đành lòng để sur muội người vào chốn hậu cung tranh đoạt hậu vị sao?"

Hắn chau mày đứng dậy "Nhạn Nhi được làm mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng cao quý há không phải chuyện tốt?" hắn nhìn lương chiêu nghi nhếch môi thành hình bán nguyệt "Nhạn Nhi ta nghĩ muội sẽ biết chừng mực, phân rõ được chuyện nên và không nên"

Hắn buông ra một câu rồi rời đi, trong đầu cô chỉ còn câu nói của hắn trước khi hắn kia lượng lờ, Lam Khanh Khanh nhếch môi "muốn ta giúp ngươi? Ta muốn hỏi ngươi một câu, rốt cuộc lòng ngươi có muốn hay không?"

Nàng cũng chẳng cần hành lễ ung dung rồi đi, Bạch Nhi đi theo sau nàng có chút thất vọng

Sau khi ra khỏi Trúc Yên cung nàng mới mở miệng phun ra một chữ "nói", Bạch Nhi ngăn ra nhìn xung quanh không thấy ai mới tự chỉ vào mình hỏi "ta sao?"

Lam Khanh Khanh không nói gì Bạch Nhi càng khó hiểu, cô suy nghĩ một hồi mới vỡ ò, gãi đầu cười ngượng ngùng "khi này ta thấy cô đi vào rừng trúc kia hồi lâu ta mới vào xem thử, nào ngờ lại bị tên hắc y nhân đó phát hiện. Ta gần đây mới chế ra một loại thuốc mới vẫn chưa thử, ta sợ cô đi với hắn có bất trắc gì nên ta mới đi theo a, sẵn tiện..."

Bạch Nhi len lén nhìn Lam Khanh Khanh thấy nàng không có ý nói chuyện liền cười lấy lòng bước tới ôm lấy cánh tay nàng lắc lắc "Khanh Khanh à ta thật xin lỗi mà, là để cô hiểu nhầm ta thật xin lỗi". Cô thấy nàng không nói gì tưởng nàng lại giận liền năn nỉ "Khanh Khanh!"

"Hả? Chuyện gì cơ?" nàng ngờ ngác nhìn Bạch Nhi, "Khanh Khanh cô không giận ta sao" thấy nàng có chút ngờ ngác cô liền bổ sung "là chuyện ta giấu cô".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "ta đã bảo ta tin cô mới giữ cô bên cạnh cho nên chỉ cần cô không quá quá đáng ta không quản, chỉ có điều đừng vượt quá giới hạn". Bạch Nhi chau mày "vậy sao khi này...". "Ta chỉ đang nghĩ, Lương chiêu nghi thật ra cũng là một người tốt, ắt hẳn vào cung là có nguyên nhân"

"Chắc là vì si tình với hoàng thượng hay vì vinh hoa phú quý" Lam Khanh Khanh lắc đầu "không giống" Bạch Nhi chu môi "Khanh Khanh cô từng yêu ai chưa?"

Nàng ngẩn ra, yêu? Yêu là thế nào? Bạch Nhi thấy nàng đôi chút ngờ ngất thì phì cười châm chọc "cô ý thì ra cũng có thứ không biết nha, ái chà cô hơi bị khô khan quá a"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Tình yêu là gì? Yêu chính là cảm xúc thiên liêng nhất của thế gian này, tùy theo mỗi người mà có cảm nhận riêng về nó

Một khi ta yêu sẽ trải qua trọn những cảm xúc đắng, cay, ngọt, buồn, hi, nộ, ái, ố!

Yêu sâu đậm cũng hận sâu đậm...

-Huyết Ưu cung

"Thuộc hạ bái kiến tôn chủ"

Vô Ưu mang một chiếc mặt nạ tình xảo che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra bờ môi quyến rũ

(Lam: sau này khi Phong Nguyệt Vô Thân xuất hiện với thân phận Tôn chủ thì ta gọi Vô Ưu nha)

Nam tử bên cạnh vận một bộ hắc bào nhếch nhai, thay hẳn hỏi "thế nào rồi?". "Thuộc hạ vô năng xin Tôn chủ, đường chủ tha mạng, vị cô nương này thật chẳng có chút tư liệu nào về nàng chỉ biết nàng là từ nơi khác tới"

Hắc Minh chau mày "xem ra Huyết Ưu nuôi các người để làm cá cảnh rồi", "đường chủ tha mạng, thuộc hạ thật lực bắt tông tâm"

Vô Ưu lắc đầu "Hắc Minh không cần nổi giận, nàng như vậy ta nghĩ cũng chẳng là người bình thường". Thuộc hạ của hắn quỳ ở nơi kia có chút do dự mới miệng nói "Tôn chủ vị cô nương này... dường như có một thể lực đang che chở cho nàng ấy, thuộc hạ thật đã lật cả Phong Nguyệt nhưng vẫn không thể biết nàng từ đâu tới"

Hắc Minh vuốt cằm "chỉ là một cô nương liễu yếu đào tơ, có cần phải như vậy không?"

"Liều yếu đào tơ? Thật không nghĩ từ này dùng để nói nàng ta" bạch y nữ từ từ đầu bước đến hành lễ "Nguyệt Vi tham kiến Tôn chủ". "Ồ là Nguyệt Vi đường chủ a, ta còn tưởng là vị nào chán sống muốn đến Huyết Ưu nhờ ta kết liễu"

Nguyệt Vi nhếch môi cười "thật thịnh hạnh" Hắc Minh cũng chẳng kém "được tự tay kết liễu một nữ nhân tựa thiên tiên như Nguyệt Vi đường chủ đây, ta có chết cũng thật mãn nguyện". Cô lờm lỏm một cái phun ra hai chữ "biến thái", hẳn cười cười "đa tạ, uầy bị vị tân đường chủ này dạy hư rồi"

Nguyệt Vi nhìn thoáng qua Vô Ưu "còn không biết Tôn chủ xem trọng nàng đến mức nào" Hắc Minh nhún nhún vai không nói gì

Vô Ưu chau chau đôi mày "đạo này Huyết Ưu rảnh rồi quá rồi nhì? Các người có cần đi biên cương hay Tây Vực một chuyến?"

Hắc Minh rụt cổ cười huề "để Tôn chủ bận tâm rồi, thuộc hạ sẽ cố gắng quản tốt cái miệng lẫn hành vi của mình"

Nguyệt Vi lờm lỏm hẳn một cái vẫn ngoan ngoãn cúi đầu "sẽ không có lần sau, Tôn chủ yên tâm"

Khách điểm

Trên tầng lầu, một cô nương vận bạch y phong thái thanh nhã, thanh khiết tự một đoá sen trắng. Khuôn mặt phù dung được giấu sau tấm màn mỏng, ẩn ẩn hiện hiện

"Tiểu thư, công tử bảo nô tỳ đến đón người đến biệt viện ở phía tây thành"

Nàng không nói gì chỉ chậm rãi thưởng trà, nô tỳ kia được phái tới có chút sốt ruột

"Tiểu thư..."

"Người nghĩ ta sẽ đi?"

Nô tỳ kia ngẩn ra, nàng mím nhẹ môi chưa kịp để cô ấy phản ứng nàng đã đứng dậy rồi đi. Vừa bước được hai bước trước mặt nàng đã có một bóng người chắn đường

"Tiểu mỹ nhân, nàng sao lại đi vội vậy?" Phong Nguyệt Phù Hân phiến phiến cây quạt trong tay vỗ như lưu manh trêu chọc gái nhà lành. "Là do chán quá hay sao? Hay gia cùng nàng dùng thiện..."

"Hoàng thượng, ngăn chặn của ta không có mất" nàng tựa tiểu phi tiểu nói còn đưa ngón chấm giấu trong tay áo ra vuốt ve

Hắn bấu môi "ràng biết ta là hoàng thượng rồi vẫn ác vậy sao? Nếu là...", "quá khen! ta không phải nữ nhân khác" nàng quay người định rồi đi lại nghe hắn nói "ì nhất phải cho ta biết tên"

"Cần thiết sao?"

Nàng buông một câu rồi rồi đi, nàng không phải là nữ nhân khác, không thích tranh đấu hậu cung để giành được sự sủng ái của nam nhân, cũng chẳng thích vinh hoa của chốn quyền lực đó

Nàng chỉ cần tìm thấy người đó là đủ, nàng có cảm giác người ấy rất gần đây

Nàng nhìn lên trời trong, môi mấp máy gì đó, màn che mặt bị gió thổi lay động lộ ra bờ môi anh đào đỏ mọng

Bạch Mặc Thương vừa đi ngang qua nàng bỗng nhíu mày, mùi hương này thật quen thuộc. Hần hướng bóng lưng nàng phiến phiến thanh quạt trong tay nhếch môi nhẹ nhàng mở miệng "cô nương lại gặp nhau"

"Lại là người" nàng chau mày, tên này sao đi đâu cũng gặp hắn nhì? "Ngần lượng ta đã trả, người còn muốn gì?"

Bạch Mặc Thương nhếch môi "Chuyện kia là tại hai hiểu nhầm, cô nương vẫn còn để bụng sao? Chỉ bằng tại hạ mời cô nương một bữa?"

Nàng hừ một tiếng chế giễu "ta thật rất sợ đau bụng". Đầu có ai như nàng vừa xuyên qua đã bị người ta lừa đảo lấy nhầm ngân lượng giả lại gặp trùng tên gian thương chết tiệt này

Đúng vậy a nàng chính là xuyên không mà đến đây nha

Bạch Mặc Thương cười cười vừa định mở miệng nói gì thêm lại bị nàng cướp lời "hể người thích thì cứ mời bọn ăn mày kia, xem ra họ muốn bữa cơm này của người hơn ta".

Nàng cũng chẳng cho hắn trả lời, đi mất

Bạch Mặc Thương nhìn theo bóng nàng tặc lưỡi, cô nương này thú vị thật, có hơi giống... Đôi mày hắn nheo lại rồi gần ra

"Người đầu, hôm nay phát cơm cho bọn ăn mày kia đi" hắn buông ra một câu rồi đi mất. Bọn tiểu nhị mặt mắt nhìn nhau khó hiểu, sao hôm nay chủ của họ kì quái thế nhỉ

Bạch Mặc Thương đang đuổi theo nàng bỗng chốc dừng lại, nhưng mà khi này hình như hắn thấy hoàng thượng ở đấy, cô nương này...

Thật không tầm thường nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hoàng cung

"Có chuyện gì à?" Lam Khanh Khanh nhìn đám người cứ tấp nập từ sáng đến giờ kia có chút khó hiểu

Bạch Nhi kéo một cung nữ gần đó lại hỏi chuyện, cung nữ kia nhìn hai người một lúc lâu mới mở miệng "Các người không biết gì sao? Sau hai hôm nữa hậu cung sẽ đón thêm vị chủ tử mới"

"Nạp phi? Ta còn tưởng đang nạp hậu..." cung nữ kia vội bật miệng Lam Khanh Khanh lại "Suy! Cô muốn mất đầu à?"

Cung nữ đó nhìn xung quanh đám bảo không có ai mới khe khẽ nói "Vị chủ tử này chẳng biết mặt mũi ra sao nhưng nghe nói là một mỹ nhân khuynh thành. Người chưa vào cung nhưng đã nghe lời đồn từ phía, các vị chủ tử ai cũng lo sợ..."

"Nạp thêm một phi tần thôi mà sợ gì?" Bạch Nhi thắc mắc. "Người này vừa vào cung đã giữ ngay chức lương đống so về vai vế đã ngang hàng với chiêu nghi và quý phi. Ngồi hậu vị này cũng có thể..."

Lam Khanh Khanh chau mày nhanh chóng bắt được ý không đúng "Khoan đã, người nói quý phi? Trong hậu cung ngồi quý phi vẫn còn trống mà"

Mặt cung nữ đó tái đi nói năng cũng lắp bắp "Ta...ta...coi như người chưa nghe ta nói gì cả...ta không có nói gì cả" cô ta vội vàng chạy đi như có ma đuổi

"Bạch Nhi, có chuyện gì mà ta không biết sao? Quý phi gì đó..." Bạch Nhi lắc đầu "Ta cũng không biết, ta cũng chỉ mới nhập cung hai năm. Nhưng mà nghe nói trong hậu cung có một cấm địa phạm là ai từng đặt chân đến đều bị chém đầu"

Lòng hiếu kì của nàng lại nổi lên mãnh liệt, Bạch Nhi cảm thấy không ổn lay lay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh cô đừng nói là..."

"Yên tâm ta không muốn chết sớm vậy đâu" Bạch Nhi thở phào nhẹ nhõm. "Ta muốn đi đâu còn có người bắt được sau" câu sau của nàng làm Bạch Nhi có cảm xúc muốn khóc

Khanh Khanh à! Cô đừng có vậy mà, ta sớm muộn gì cũng vì lo cho cô mà thành lão bà mất.

Lam Khanh Khanh cười cười lòng thầm tính chuyện gì đó

Tư Uyên cũng

Mùa hạ cũng đã sắp rồi đi để lại một thu xinh đẹp, hoàng cung lộng lẫy huy hoàng nhưng dường như đã bỏ quên mất Tư Uyên cung

Nơi đây như một biệt viện hoang lạnh lẽo, lá cây khô rơi rụng khắp sân nhưng chẳng ai quét tước. Đêm đã tối mà trong cung rộng lớn chẳng có lấy một ngọn đèn, nhìn u ám đến cùng cực

"Tỷ tỷ, Khiết Từ tỷ, tỷ có ở đó không?". Nữ tử vận hồng y che mặt bằng tấm lụa mỏng, trên tay cầm một cây đèn cung đình

Bên trong phòng vọng ra tiếng nói của một nữ tử "Mời Lan phi về cho, nơi này dơ bẩn không tiện đón tiếp nương nương"

Nữ tử được gọi là Lan phi kia vừa nghe tiếng liền mở cửa bước vào "Muội đến đây với tư cách là Lan Nhi muội muội của tỷ, không phải là Lan phi"

Căn phòng là một mảnh tối đen chẳng có chút ánh sáng chỉ có ánh trăng mập mờ chiếu vào khắc họa một nữ tử xinh đẹp đang đứng bên bộ cửa sổ.

Chẳng nhìn rõ mặt nữ tử đó chỉ là khí chất của nàng mang vẻ u buồn nhưng lại thanh tao. Nàng ăn mặc giản dị đúng với một phi tần bị đẩy nhưng khí chất cao quý của nàng chẳng vơi đi

Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Từ như vậy càng đau lòng, nàng đi đến định thấp nển lại nghe tiếng Hàn Khiết Từ vang lên

"Đừng thấp đèn". Kiều Hữu Lan cũng nghe lời nàng không thấp đèn nữa, nàng đặt cây đèn cung đình trên tay xuống đi lại gần Hàn Khiết Từ. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó chẳng nói gì

"Muộn đến đây làm gì?". Hữu Lan chần chờ một lúc mới mở miệng "Hậu cung lại sắp đón một vị chủ tử mới, người này có thể sẽ trở thành hoàng hậu. Tỷ tỷ..."

"Muội đến để nói chuyện này sao? Ta chẳng còn liên quan đến hắn rồi" ánh trắng rọi vào khuôn mặt nàng mang một vẻ u buồn đến khó tả, Hữu Lan đau lòng thay nàng.

Nàng từng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành, tài sắc vẹn toàn. Nàng từng là nữ tử được nhiều người mến mộ, nhiều nữ tử ganh tỵ. Có sao nàng lại lâm vào cảnh này?

Có lẽ khúc này này mãi mãi chẳng sáng tỏ, nàng từng là người được sủng ái nhất nhưng chẳng ai biết được nàng lại lâm vào hoàn cảnh thế này

"Lan Nhi muội về đi, nếu muội ở đây quá lâu sẽ bị nói ra nói vào đấy"

Hữu Lan có chút chần chờ, Khiết Từ rõ ràng muốn đuổi nàng đi nàng cũng nghe lời Khiết Từ cầm đèn lên rồi đi. Đến cửa Hữu Lan còn luyến tiếc ngoảnh đầu lại

"Khiết Từ tỷ lần sau muội lại đến thăm tỷ"

Khiết Từ nhìn theo Hữu Lan đến khi khuất bóng, gió thổi nhẹ khẽ khép cánh cửa đã mục không ít lại, dường như đang khép lại cuộc đời nàng. Khiết Từ gương mặt con lên hình bán nguyệt như tựa cười bán thân

Từ trong tay áo nàng lấy ra con rối hình một cô bé vận hồng y được làm bằng gỗ xinh đẹp, phía sau khắc dòng chữ nhỏ "Linh Nhi yêu tỷ"

"Chỉ khi đánh mất mới nhận ra quan trọng đến mức nào, Linh Nhi...Phù Hân...Linh Nhi..."

Mọi chuyện trước đây như tái diễn lại trong mắt, đau có buồn có vui vẻ, hạnh phúc đều có...

Vết nước mắt từ khoé mắt Khiết Từ lăn dài trên má, chẳng biết nàng đang nghĩ về cô nhân hay người đang ở trong cổ cung kia

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đại Hôn

Hoàng cung hôm nay sẽ đón thêm một vị chủ tử nên ai ai cũng bận rộn, bận rộn là thế như duy nhất chỉ có ai đó ở Bình Tước Cung rảnh rỗi

"Thì ra tên cậu hoàng đó kết hôn bọn nô tỳ chúng ta được nhân như thế, haiz phải như ngày nào cũng được vậy", "Nha~ ngày thường có có làm việc à? Chắc chắc ta phải đi đại phu khám mắt lại rồi"

Lam Khanh Khanh lờm Bạch Nhi "Người càng ngày càng mồn miệng hơn rồi a~". Bạch Nhi cười cười "Đa tạ, Đa tạ" Lam Khanh Khanh chẳng biết nói gì hơn, nằng thề nằng không dạy cô ấy mật dầy như vậy a~ Haiz đúng là gần mực thì đen gần đèn thì... Cháy nhà

"Khanh Khanh cô không đi xem nhào nhiệt à?" Lam Khanh Khanh chu môi vờ như hờn giận "Không đi, ta không nói chuyện với người nữa, đi ngủ". Bạch Nhi phì cười kéo tay nằng "Nha hôm nay Khanh Khanh nhà ta biết hờn đối a~ thôi mà đi xem náo nhiệt một chút đi"

Lam Khanh Khanh vờ vờ như suy nghĩ "Người có thể đi một mình... nhưng mà tại sao người lại muốn đi như vậy nhở" vừa nói nằng vừa nhìn xem Bạch Nhi, Bạch Nhi ngượng ngượng ngừng ngừng "đâu có đâu có nha, chỉ là trong cung có một đại hi như vậy mà cô không đi xem sao? Náo nhiệt lắm đấy"

"Thôi được rồi miễn cưỡng đi cùng cô vậy, tiện thể xem xem cô nương nhà nào vô phúc như vậy!" Bạch Nhi phì cười "không biết hoàng thượng mà nghe được phật cô bao nhiêu roi nữa đấy".

Lam Khanh Khanh hát tót "bà đây mà sợ hân à?", "được rồi được rồi, đi được chưa cô nương? Lỡ mất thời cơ thấy tần nương từ nhà người ta đấy" Bạch Nhi vừa thúc giục vừa kéo Khanh Khanh ra khỏi phòng.

Hàm Minh điện

Hàm Minh điện là nơi chỉ có vua được ra vào, chưa có ý chỉ thì cho dù hoàng thân quốc thích đều bị tội chém đầu. Vốn đầu phải nơi có một quý báu gì, Hàm Minh chính là nơi diễn ra các sự kiện lớn trong hoàng tộc, phàm là người được mượn Hàm Minh tổ chức tiệc tùng thì chẳng ai khinh thường được.

Hàm Minh điện vốn là một cung điện nhưng lại tựa một khuôn viên rộng lớn, rộng gấp mấy lần ngự hoa viên...

Lúc Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến thì quan lại, phi tần, vương gia đều có mặt đầy đủ tất chỉ riêng vẫn chưa có đôi nhân vật chính. Hôm nay Phong Nguyệt Phủ Hàn cho mời tất cả mọi người lần nói lòng quán li đại môn để tùy tùy tiện tiện cho cung nữ ra vào

"Bạch Nhi cô có chắc đây là cung điện không vậy?" Lam Khanh Khanh có hơi nghi hoặc. "Vốn dĩ đây là Hàm Minh điện mà, sao vậy?", nằng bĩu môi "ta cứ tưởng ngự hoa viên không đấy"

Trừ cái đại môn to đùng ra với cái cầu thang khủng bố* kia ra thì có cái gì giống đâu nhỉ. Nhưng mà nằng cũng khám phục thật, đúng là thời cô đại chơi sang thật thật đồ bao công sức làm cái cầu thang bằng đá này.

(Khanh Khanh là người hiện đại nên có tư tưởng "không bình thường" tí. Ý nằng là bậc thang đá có để bước lên sảnh ý nha)

"Hoàng Thượng giá đáo!" một giọng nam nhân thanh thót vang lên, êm tai đến lạ thường làm ai cũng phải ngoảnh đầu lại nhìn. Lam Khanh Khanh cũng chẳng ngoại lệ, nằng rất thắc mắc một điều là chẳng phải việc la lối này là của công công hay sao? Nghe giọng không giống cho lắm à nha.

Từ đại môn nam tử vận giá y đỏ rực bước vào nối theo sau là đoàn nô tỳ công công. Lam Khanh Khanh chú ý ngay đến nam tử vận y phục màu đỏ thẫm của công công cấp bậc cao đang cùng Phong Nguyệt Phủ Hoàng gia. Nằng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ mắt, hình như nằng chưa bao giờ gặp hắn.

Đến bậc đá, nô tỳ công công đều tẩn ra hai bên chỉ còn Phùng Liên và nam tử lạ mặt kia tiếp tục theo hần lên bậc cao. Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa xoay người lại là màn hành lễ nằng cực ghét

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..." Mọi người đồng loạt quỳ xuống hàng lễ. "Bình thân", nam tử kia lại lên tiếng "giờ lành đã đến chẳng thể chậm trễ thêm, đại hôn nên bắt đầu"

Hần dừng từ "đại hôn" chứ không phải đại lễ nạp phi cũng đủ thấy vị phi tử này quan trọng với hoàng thượng thế nào. "Hôm nay là ngày quan trọng, ngày trăm nạp phi nên các khanh cứ việc thoái mái" Phong Nguyệt Phủ Hàn nói, dường như hắn đang căng thẳng nhỉ?

Lam Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, hần là hoàng thượng nạp biết bao phi tần, chẳng lẽ mỗi lần hần đều vậy a? Bạch Nhi nhìn qua nằng khẽ đẩy "có chuyện gì mà cô vui vậy?"

Nam tử đó lại lên tiếng "giờ lành đã đến", vừa dứt lời phải đại môn lại có một đoàn cung nữ vận hồng y đi phía sau một nữ nhân vận giá y rực rỡ. Đáng người mảnh mai, tuy trầm khăn voan đỏ nhưng có lẽ cũng là một mỹ nhân.

Nữ nhân đó được cung nữ đưa lên từng bậc thang đá, nhìn dường như rất cứng nhắc. Lam Khanh Khanh nhìn bóng cô ấy có chút quen thuộc, chẳng rõ...

Lam Khanh Khanh chán nản đảo mắt đi lại bất gặp ánh mắt sắc bén của người náo đó, nằng không khỏi rung mình, haiz tuyết tháng 7 à nha. Nằng ghé vào tai Bạch Nhi nói nhỏ vài câu rồi lượn đi mất

Lam Khanh Khanh đi vội và chẳng để ý đến nữ nhân vận y phục cung nữ che kính mặt vừa đi ngang. Hàn Khiết Từ thoáng quay đầu nhìn lại rồi nhanh chóng bước tiếp, cả hai chẳng ngờ sau này hai người lại có một mối duyên nợ.

Phía bên kia lễ nạp phi... À không hôn lễ của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã bắt đầu, nữ tử trên kia vẫn ngoan ngoan đứng đấy thậm chí chả nhúc nhích, hiền thực. Phong Nguyệt Phủ Hàn như có như không nhìn qua nằng ta cười nhạt

Hàn Khiết Từ nhìn người đang vận hỷ phục đỏ thêu rồng kia trong lòng có chút đau xót, nằng chẳng biết là đau xót vì hần hay là đau vì chuyện trước đây. Dường như chuyện năm đó lại tái diễn trước mặt...

Nữ tử vận giá y xinh đẹp nhưng điều lạ là giá y lại thêu một con phượng hoàng đen sắc bén, dường như giá y chẳng chói bằng dòng máu đỏ tươi từ cô tay nằng kia, nước mắt và máu hòa vào nhau người con gái đó đã mãi mãi rời khỏi thế gian...

Nước mắt chẳng báo trước mà rơi ướt đầm khuôn mặt, dường như những giọt nước mắt đó chính là sự hối hận của một thời ngây dại. 3năm trước người đứng cùng hần trên đài chính là nằng nhưng liệu hần có vui về như hiện giờ?!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mới!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

"Hôm nay là đại hôn của hoàng huynh của người, sao lại đến nơi này?" Lam Khanh Khanh thấy hần đứng trên chiếc cầu gỗ nhìn những con cá đang bơi bơi dưới hồ, vài đoá sen đang nở rộ

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ lờm nằng, hừ lạnh "không thích". Lam Khanh Khanh bĩu môi "cũng đúng, cũng chẳng phải tàu tàu người nhĩ?"

"Cũng chưa chắc, từ trước đến nay ta chưa thấy hần thích một nữ nhân đến như vậy", Lam Khanh Khanh gắt gù "Chưa từng a~ chưa có nữ nhân thì nam nhân nhĩ". Phong Nguyệt Vô Thần cong môi "người tưởng tượng cũng thật phong phú, hần đã bắt rồi cô ta về hoàng cung. Người nghĩ xem?"

Lam Khanh Khanh sững sốt một lúc rồi phì cười "thào nào ta cứ thấy là lạ, chẳng biết là nữ nhân xấu số nào". Nằng lẳng lẳng đứng bên cạnh hần nhìn về nơi xa xa, chẳng ai nói thêm lời nào

Mặt trời đã dần xuống núi, ánh chiều tà màu hồ phách hắt lên mặt hần mang vẻ đẹp mịch mờ đến khó tả. Dường như bên trong đã khai tiệc, mùi rượu thịt lan toả đến tận nơi này, tuy vậy nó cũng chẳng lấn át hương thơm đặc biệt toả ra từ người hần.

Khung cảnh lãng mạn, không gian tuyệt vời là thế nhưng bất chợt hần lại phun ra một câu "Dường như người ở trong cung rất thoải mái, sau Hy Phi là ai?".

Lam Khanh Khanh bắt giác rụt cổ, ngang bướng cãi "là do cô ta dụng đến ta trước, ai bảo cô ta không có mặt. Ta chỉ là tiện thể chơi đùa..."

Giọng nằng nhỏ hần rồi im bặt, nằng còn nhớ hần nói chỉ đùa thôi đừng đùa ra mạng người nhưng mà nằng đùa ra lịch sử tổ tiên họ nhà Hy Phi luôn đấy nhé. Lam Khanh Khanh ngẩn đầu cẩn thận nhìn hần, "thế nào? Tiện tay chơi đùa?"

Lam Khanh Khanh bĩu môi khó chịu "thế nào? người tức cho nằng ta à? Hay tức thay hoàng huynh của người?". Hần nhìn nằng, giường môi cong thành hình bán nguyệt, nằng lờm hần bĩu môi quay đi

"Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nằng

Hàm Mộc Văn trừng mắt nhìn cầu hoàng để yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hàn làm như không nghe thấy nằng la lối tiếp tục nhân nhàn rót rượu uống.

"Người tha ta ra đi mà" nằng dần như vang xin, thật sự khổ nạn à nha ở cô đại tại sao trong lúc kết hôn cô đâu không được ăn uống chứ? Và lại nằng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hần không cho nằng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nằng càng thấy tức "hoàng đế thôi tha, làm nương tử người đúng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Văn gai mắt nhìn chăm chăm người kia như muốn xé nát hần ra, haiz kiểu này chắc nằng sụp cần sớm ah~

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười tà mị khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phu quân của nàng, người khác tu tằm kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vụn xui". Hàm Mộc Vân trừng hấn qua lớp khoan voan mỏng, nằng nghiêm rằng rợn từng chữ "tốt! Tốt nhất đừng thả lão nương ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nò làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phu quân nàng mà" hấn đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hấn nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hấn từng gặp gấp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Người thả lão nương ra" hấn nhếch môi "ta không bắt nàng, điểm huyết thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức, nàng vừa đến đây chỉ có vài tháng thôi a mà gặp hết tên biến thái này đến tên biến thái khác. Thế giới này toàn là biến thái

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lành đậm thường thấy của nàng đâu rồi?" hấn nàng cầm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hấn thần nhiên nói "chó tha rồi! Cầu hoàng nha người tha đấy", hấn phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hấn... À có lẽ còn người khác nhĩ?

Nàng vô hồn đối quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi người không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, người là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hấn cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hấn hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hàn nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài cời trôi cho nàng, ném dây thừng sang bên

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã đỏ không khỏi trùng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần đối với nàng" hấn cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc này không hề ý Phong Nguyệt Phủ Hàn bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điểm một giấy hoàng hốt đưa tay đỡ hấn rồi mảy chau chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn người ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hàn ngầy ngợ trên người nàng tìm chỗ thoải mái, đầu hấn gối lên bà vai nàng "ta mệt"

Nhìn về mặt mệt mỏi của hấn nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hấn đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thờ dài cẩn thận nằm xuống giường chính cho hấn nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hấn vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng.

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng. Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hấn khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Hàm Lương Đệ

Cũng đã thế lâu rồi nàng mới có một giấc ngủ ngon như vậy, phải chăng là do quá mệt mỏi hay đã tìm được nơi cảm thấy bình an. Hàm Mộc Vân nhủ mảy, tỉnh giấc, nàng chớp chớp mắt nhìn nam nhân điển trai đang nằm bên cạnh

Quả thật hấn rất đẹp giống như trai Hàn Quốc ấy, nàng công nhận điều đó, Hàm Mộc Vân nàng là thiếu nữ thế kỉ 21 à nha làm sao có thể sắt đá trước trai đẹp. Khoa học đã chứng minh ngắm trai đẹp vào mỗi buổi sáng rất bổ mắt nha, haiz nàng thừa nhận nàng rất mê trai

Mắt hấn cũng rất đẹp nha, rất trong suốt thật không hợp với hấn...khoan đã mắt?

"Xem ra nàng rất thích ngắm ta ngủ" Phong Nguyệt Phủ Hàn đã tỉnh từ khi nào, hấn đặt tay bên hông nàng, kéo về phía hấn "ta không ngại để nàng ngắm. Nàng lờm hấn, ừ thì đẹp mà hành động với lời nói chẳng đẹp tí nào

"Ta đối" Hàm Mộc Vân xoa xoa cái bụng đói meo từ hôm qua đến giờ, cầm hận nhìn hấn. Phong Nguyệt Phủ Hàn mới nhớ hôm qua nàng vẫn chưa ăn, "được ta gọi người chuẩn bị cho nàng, muốn ăn gì?"

Nàng gầy ra khỏi móng vuốt của hấn lết xuống giường tùy tiện tiện bụng lại tọc "món ngon, miễn ngon ta đều ăn được". Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười khoát áo choàng mong đi ra ngoài

Hàm Mộc Vân nhắc mắt nhìn theo bóng hấn thờ dài, nên nói hấn là người tốt hay xấu đây? Cho dù nàng có tố ra lạnh lùng thế nào đi nữa thì trước mặt hấn nàng vẫn không giữa được. Cái cổ đại này rắc rối như vậy hấn có thể nào bảo vệ được nàng? Vẫn nên không tin tưởng được một ai.

Đã hai ngày trời qua từ khi Hàm Mộc Vân vào cung, nàng chẳng được đi đâu mà cũng chẳng có ai có thể nhìn thấy mặt nàng. Không ai đến hỏi thăm mà nàng cũng chẳng buồn ra ngoài, nàng thiết nghĩ trong hậu cung càng yên ổn càng tốt, nhưng mà yên ổn thế nào khi đêm nào Hấn cũng đến...

Trong cung lời ra tiếng vào, tới nơi đâu cũng có chủ đề về Hàm lương đệ kia, chẳng ai biết cổ ta là thần thánh phương nào. Trong cung náo nhiệt là thế nhưng vẫn chỉ một người "tâm bất biến giữ dòng đời nghiệt ngã"

Lam Khanh Khanh như mọi hôm lễ chỗi đến ngự thư phòng lười biếng ngồi bên góc lê, Bạch Nhi thấy cũng thành quen chỉ biết thờ dài, vị chủ tử này cái gì cũng tốt trừ bệnh lười biếng nan y khó chữa

"Bạch Nhi" Lam Khanh Khanh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra nhìn cung nữ vừa gọi Bạch Nhi. Cung nữ đó nhìn thoáng qua Khanh Khanh rồi mờ lời "Bạch Nhi, bên cung của Lan Phi đang thiếu cung nữ, người và cô ấy có thể qua giúp một tay được không?"

Lam Khanh Khanh chau mày "sao lại gọi bọn ta? Trong cung hết cung nữ rồi à?". Cung nữ kia khò sừ, chủ nhân đã chỉ đích danh cô ấy sao cô dám không tuân, cô cũng đã từng nghe qua về vị Lam Khanh Khanh này

Cô ta cần thận "thật tình Lan Uyển cung chẳng biết đi đâu tìm người, cung chủ nhân đầu lớn lo ngại gì để họ bận tâm..." Lam Khanh Khanh nhanh chóng hiểu ý "xem ra ra phải đi nhĩ? Chủ nhân người chỉ đích danh ta?"

Cô ta ngạc nhiên, Bạch Nhi cũng quay sang nhìn nàng "Khanh Khanh à cô...", "Bên đó đang làm gì?" nàng hỏi. "Lan Uyển cung mở tiệc ngắm hoa cũng là đến mọi người xem mặt Hàm nương nương", Lam Khanh Khanh có chút suy nghĩ "được rồi ta sẽ đến" cô ta vui mừng rời đi

Đợi cô ta khuất bóng Bạch Nhi mới quay sang Khanh Khanh "cô muốn qua đó thật sao? Liệu...", "không sao đâu! Lan phi đầu nguy hiểm như Lương chiêu nghi" nàng không biết cái người tên Lan phi ấy muốn gì ở nàng nhưng mà có lẽ nàng nên đi. Đường như có gì đó thúc giục nàng đi...

Lan Uyển cung

"Lan Phi mười mười, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhĩ, mười vẫn ổn chứ?" một đám nữ nhân váy áo lượn là ò ề đi đến. Kiều Hữu Lan nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái, nghịch nghịch chén trà trong tay "các tỷ tỷ đến rồi? Mời ngồi"

"Hữu Lan, xem ra mười sống rất tốt nha càng ngày càng đẹp ra, cũng thật lâu mới có dịp tỷ mười ta họp mặt thưởng hoa" Kiều Hữu Lan ngăn mặt, nhận ra là Lương Chiêu Nghi liền cười nhẹ ra lễ "tỷ tỷ quá lời rồi, mười làm sao so với tỷ đây? Có đại làm sao so với mẫu đơn"

Qua lại vài câu khách sáo rồi ngồi uống trà thưởng hoa nói chuyện son phấn phụ nữ. Lam Khanh Khanh lắc đầu nhắm chán nhìn bọn già tạo kìa, Bạch Nhi nhìn cô cười cười "sao vậy?", "chán quá chả có gì chơi"

Bạch Nhi đưa đĩa điểm tâm đến trước mặt nàng "vốn dĩ hội họp phi tần thì chỉ có vậy thôi nhưng mà khi có hoàng thượng mới thật thú vị". Lam Khanh Khanh bĩu môi "sớm biết như vậy ta thả ở lại ngự thư phòng"

"Này, các người mau đem trà và điểm tâm ra đi chứ?" một cung nữ thúc giục, nàng chau mày, đúng thật sung sướng chịu lại đến đây là nô dịch cho bọn à. Bạch Nhi thúc tay nàng đưa ẩm trà "đi mau đi, nào", nàng chán nản lê thân đi

"Ah, đây chẳng phải Khanh Khanh sao? Người chuyế sang Lan Uyển cung rồi chẳng?" Lương chiêu nghi vừa thấy nàng có chút ngạc nhiên. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, ừ nhiều học cũng nghe qua danh nàng, cung nữ từng hăm hại Hy phi hay sao

Kiều Hữu Lan cũng bất giác quay đầu nhìn, đôi mày có hơi nhíu lại, cô ấy là Lam Khanh Khanh? Tại sao tỷ ấy lại muốn gặp cô ta?

Bạch Nhi giữ lễ thưa "Lan Uyển cung vắng người bọn nô tỳ đến giúp một tay". Lương chiêu nghi đã quá quen với tính cách của nàng cũng chẳng so đo việc Bạch Nhi trả lời thay nhưng bọn phi tần kia lại lục đục khó chịu

Trang Phi là người đầu tiên lên tiếng "Lương chiêu nghi là hỏi có ta đầu hỏi người, người mở miệng làm gì?", Trần thái nữ lên tiếng "đúng vậy nha, người là không tôn trọng sao?". Lại vài người lên tiếng, một số còn lại thức thời im lặng, chỉ những kẻ ngốc mới chẳng biết chuyện, Lương chiêu nghi còn chưa lên tiếng ắt là có gì đó

"Lương tỷ tỷ, đối với bọn nô tỳ chẳng biết quy tắc như vậy nên trừng phạt" Lương chiêu nghi vẫn thần nhiên thường trả lại lên nhìn về phía Khanh Khanh. Bọn họ chỉ biết lòng Lương chiêu nghi mà động trúng ồ khiến lửa...à không động vào sư từ à nha

"Thật ra....."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Gặp lại người muốn nhìn thấy nhất ở đây!

"Thật ra....các người không mở miệng không ai nói các người cảm đâu"

Lam Khanh Khanh nói thật thán nhiên, Bạch Nhi cũng giật mình lo lắng nhìn nàng, Khanh Khanh này thật là có ấy muốn chết sao? Lương chiêu nghi nhếch môi vẫn chẳng mở lời bình thản thưởng trà. Đám phi tần có chút ngạc nhiên, nàng lại dám...

"Tiện tỷ kia người dám..." Lam Khanh Khanh nhủ nhủ đôi mày, Bạch Nhi thăm cảm thán

Nhưng dường như Khanh Khanh chẳng mấy quan tâm. Nàng nhúng nhúng vai kéo Bạch Nhi đi vào trong trên mặt cũng chẳng có chút gì tính toán. Trang phi như còn muốn nói gì đã bị người bên cạnh kéo tay lại nói nhỏ "Tỷ tỷ bình tĩnh, Chiêu Nghi còn chưa lên tiếng tỷ bất bình cái gì?". Trang phi nhìn qua Lương chiêu nghi hậm hực ngồi xuống, dường dường là một phi tần chẳng lẽ có lại thua một cung nữ sao?

Lương chiêu nghi nhếch môi cười đoan trang "Thôi nào bất quá cũng chỉ là một cung nữ thôi mà, nàng hầu hạ noi ngư thư phòng có ung ngành không để chúng ta vào mắt cũng không có gì lạ". Một phi tần khác nhanh lẹ nắm ý "Nàng chắc là chỉ xem hoàng thượng là chủ tử đây, nàng cũng chẳng vô lễ gì với chiêu nghi tỷ, không đáng trách".

Lương chiêu nghi nhếch môi "hôm nay chúng ta đến là để thưởng trà ngắm hoa há lại vì một cung nữ mà làm hồng không khí?". Trang phi nghe nàng là cung nữ bên hoàng Thượng có chút dè dặt xuống tuy ngoài mặt cười nhưng trong lòng vẫn hậm hực chuyện lúc này.

Lan Phi cười xinh đẹp ngó lời "hầu các tỷ không chê bai tiểu muội xin vào trong pha ấm trà hoa cúc, đàn một khúc để các tỷ thưởng thức?". "Lan Nhi, muội đã có lòng thì chúng ta sẽ hưởng thụ", Lan phi cười nhẹ e thẹn lui vào trong.

Kiều Hữu Lan hướng về cửa sổ cười "Tỷ Tỷ, tỷ đến khi nào vậy". Hân Khiết Từ không nói gì một mặt vẫn nhìn ra hoa viên, chẳng biết nhìn họ hay nhìn những đoá hoa đang khoe sắc kia.

"Nhã Nhi, muội đi pha trà đi" Khiêu Hữu Lan phản phó cho thị nữ bên cạnh, Nhã Nhi dường như đã quen hay vẫn không sửa được trước khi rời khỏi vẫn hành lễ với Khiết Từ. Nàng nhìn qua Nhã Nhi một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ "sau này đừng hành lễ với ta nữa, ta không còn là Quý phi". Nhã Nhi vẫn chùng thùy cười nhẹ, cách xưng hô cũng đổi "Hân tiểu thư là tỷ tỷ của chủ tử vậy chẳng phải cũng là chủ tử của nô tỳ hay sao?"

Hữu Lan ra hiệu cho Nhã Nhi ra ngoài, nàng tiếng đến vài bước sóng đôi cùng Khiết từ "Tại sao tỷ muốn gọi có ấy đến?". Khiết Từ đưa mắt đến góc cây gần nơi tiệc yến, thân ảnh Khanh Khanh đập vào mắt nàng như có như không hiện lên dòng cảm xúc dễ dàng bị nàng che dấu.

Hữu Lan đưa mắt nhìn Khanh Khanh rồi lại đẩy nghi vẫn nhìn Khiết Từ "Có ấy xem ra không bình thường, chiêu nghi nói có ấy hầu hạ ở Ngự Thư Phòng chẳng hay đối với hoàng thượng...?". Khiết Từ mỉm cười, dường như nụ cười đã dần hiem hơi trên gương mặt tuyết trắng ấy "Nàng là cung nữ quyết tước, đối với hoàng thượng chỉ có cảm xúc muốn chọc điên người khác".

Hữu Lan lại càng nghi vấn, rốt cuộc nàng là ai mà khiến cho Khiết Từ tỷ nờ nụ cười?

Hữu Lan cùng Nhã Nhi ra ngoài trên tay đã có trà hoa cúc và đàn, "Để các tỷ đợi lâu rồi". Hữu Lan đặt đàn trên bàn, bày tay khẽ gảy, các ngón tay lướt trên dây đàn điều luyện phát ra những âm thanh êm ái làm lay động lòng người. Nàng không phải là đệ nhất cầm sự nhưng tiếng đàn của nàng chẳng thua kém ai, việc làm người ta chết trong tiếng đàn của nàng chẳng khó khăn gì.

Đương lúc trầm bổng da diết bổng âm thanh ngừng hẳn lại làm mọi người mất hứng vài phần. Mọi ánh mắt đổ dồn về nữ tử đang đứng bên kia, nàng trong mắt họ lạ lẫm, dường như chưa gặp bao giờ. Lan phi hoàn hồn lại đứng dậy cười nhẹ có chút tự trách "tiểu muội thật xin lỗi đã làm các tỷ mất hứng", nàng ấy vậy mà bị mất tập trung

Lương chiêu nghi nhìn qua cây đàn mỉm cười "Không sao muội đã làm hết sức, đàn cũng bị đứt dây có cần tỷ phái người làm cho muội cây mới không?". Hữu Lan nhẹ lắc "Ân sủng của tỷ muội đa tạ nhưng muội vẫn muốn giữ cây đàn này".

Ánh mắt lúc này của Lương chiêu nghi mới trở về lại trên người Hàm Mộc Vân, nàng vận bạch y tinh khiết, đầu chi búi tóc đơn giản cài cổ định bằng trăm ngọc tằm thường, khuôn mặt phù dung không điểm phấn son. Đơn giản mộc mạc nhưng chẳng mang lại cảm giác tầm thường, tầm thường há lại ở trong cung?

"Vị có nương này không biết có là ai? Đến nơi này là có chuyện gì?". Hàm Mộc Vân lắc đầu "Không có chuyện gì, lạc đường", nàng quay người định rời đi nhưng lại trở lại "à nơi này là Lan Cung?"

"To gan, người gặp chiêu nghi, phi tần lại không hành lễ lại ngang ngược nói chuyện với chiêu nghi sao?". "Ồ" nàng ồ một tiếng cười cười "vậy các người là phi tần của hoàng thượng sao?". Trang phi đang hậm hực lại lên tiếng "Đã biết còn sao không hành lễ?"

Hàm Mộc Vân nhủ mấy suy nghĩ "Vậy nếu là Lương Đệ thì có cần phải hành lễ với các người không?" chuyện này nàng thật không biết ah mà biết đi chẳng nữa nàng cũng chẳng hành lễ với họ. "Lương đệ cao hơn phi đương nhiên phải hành lễ" nàng nhúng vai "vậy là được rồi".

Nàng quả thật có ý định đến Lan cung tìm trò vui trong cung nhằm chán đến vậy không bị nhốt đến sinh bệnh thì cũng bị tên hoàng đế đáng ghét kia chọc đến phát điên. Cầm cung khó canh phòng nghiêm ngặt như vậy làm sao nàng trốn ra ngoài? Mà nàng không ra ngoài làm sao tìm người ấy đây? Rồi quá nhỉ?!

Hàm Mộc Vân lướt mắt nhìn qua huyền cầm sinh ra hứng thú, nàng từ nhỏ rất thích những loại nhạc cụ này nha, "Đàn này tốt vậy...vẫn sửa được. Ta giúp cô". Hữu Lan mỉm cười chưa định rõ thân phận nàng, "đa tạ...có nương". "Không cần đa tạ ta, có hảo hảo đàn cho ta một bản nhạc là được", đương lúc đang nói chuyện một cung nữ đi đến bên cạnh Lương chiêu nghi nói nhỏ. Lương chiêu nghi cười nhẹ đưa mắt nhìn Hàm Mộc Vân, ra hiệu cho cung nữ đó lui ra

"Bạch Nhi, có đem trà ra cho các vị phi tần đi" Nhã Nhi vừa chăm chút pha trà vừa hướng Bạch Nhi phản phó. Cô vừa tính đi lại vạt áo đã bị Lam Khanh Khanh kéo lấy "Ta đi với cô", "Khanh Khanh..." chưa để lời ra khỏi miệng Khanh Khanh đã nâng khay trà bước trước vài bước. Bạch Nhi mỉm cười, Khanh Khanh nhà nàng là tốt nhất, sợ nàng bị bọn phi tử kia bắt nạt mà chịu đi cùng nàng nha.

Trang Phi thoáng thấy bóng dáng Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi liền nhếch môi đầy tính toán. Lam Khanh Khanh đi phía sau toan thấy ý đồ của cô ta liền cười khinh bỉ, nàng đi nhanh thêm vài bước giả vờ trượt chân đem toàn bộ khay trà nóng hổi hất lên người Trang phi. Đầu chi thế nàng còn miễm phí gấm lên bàn chân đưa ra có ý đồ gạt chân Bạch Nhi kia.

Vừa ước vừa nóng vừa bị đập đầu phải nhẹ ở chân khiến cô ta hét toán lên. Lam Khanh Khanh nhúng vai, vẻ mặt trêu tức

"Ồ Trang phi, thật xin lỗi ta không cố ý"

.....

P/s: Lam chúc mấy bạn thi tốt nha. Mai thi rồi mà chưa biết làm gì□□□

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Dành trọn cả đời để đổi lấy sự vô tình

Không có ý? Nàng là có tính thì có, đau rất truyền đến liên tục làm nàng ta sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi. Mọi người bên cạnh cuốn quýt, Lam Khanh Khanh đứng đưng như chuyện chẳng phải của mình, Lương chiêu nghi cười nhạt chẳng mấy quan tâm, cô ta là tự chuốc khổ.

Duy nhất còn một ánh mắt vẫn chung thủy hướng về Khanh Khanh khi nàng vừa xuất hiện gây náo loạn, bất ngờ có, vui sướng có, hàng loạt cảm xúc đua nhau đổ ra. Hàm Mộc Vân dường như chẳng tự chủ được gọi nhẹ một tiếng "Khanh...", Lam Khanh Khanh cau mày ngoảnh nhìn sang, trên mặt nàng dường như chẳng có biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt nhưng trong tim lại khẽ đánh thịch một cái, loạn mất một nhịp.

"Lan cung từ khi nào nhiệt như vậy?"

Ai cũng giật mình, bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của Phong Nguyệt Phủ Hân, đồng loạt quỳ xuống hành lễ "Hoàng thượng". Hân phất tay, cười cười nhìn Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Thấy trầm vẫn không hành lễ?"

"Không thích" "Không tiện" hai người gần như đồng thanh, Phong Nguyệt Phủ Hân đã quá quen với sự chống đối của Hàm Mộc Vân. Hân hứng thú nhìn Khanh Khanh vừa định mở miệng lại bị tiếng khốc nức nờ ngắt "Hoàng thượng huuu người phải làm chủ cho thần thiếp".

Hân cau mày nhìn về nhếch nhếch của Trang phi hơi đau đầu, "Có chuyện gì?" hai kẻ phá hoại hội tụ tại một nơi không có chuyện mới lạ. "Hoàng thượng tiện tỷ kia..." Lam Khanh Khanh chau mày "Đã bảo ta không phải tiện tỷ, họ tên ta có đủ, đổi họ đổi tên là bắt hiểu với cha mẹ, nương nương người là ép buộc ta bắt hiểu ah"

Phong Nguyệt Phủ Hân bắt lực "Lam Khanh Khanh, lại là người", "Hoàng thượng, ta biết tên ta đẹp người không cần mỗi lần gọi là lỗi cả họ lẫn tên ra được. Lam Khanh Khanh nhúng nhúng vai tỏ vẻ vô tội "Với lại cô ta chưa chết chưa

nằm liệt giường à nhà". "Lam Khanh Khanh, người còn nói?" nàng ngâm miệng lại, vô tội và vô tội "Trang phi gạt chân nô tỳ"

"Người nói láo, rõ ràng người hắt ám trà vào người ta, người... người còn giẫm vào chân ta" Trang phi tức giận, vừa tức vừa khóc la lối kịch liệt. Nàng cười cười "Ám trà? Nóng lắm nhỉ?", "người thử bị hắt cả ám trà mới sào vào người đi". Nàng thần nhiên "Còn la lối được, chắc không sao"

"Các người nói đủ chưa? Xem trầm là không khí à?" Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm nhẹ Trang phi, "người sao lại đến đây?". Lam Khanh Khanh ngó ngó xung quanh, tự chỉ vào bản thân "ta? À nô tỳ qua giúp Lan phi thôi mà"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi "Giải thích đi, trầm muốn xem hôm nay người lại nói ra được chuyện gì gì". Lam Khanh Khanh nhũ nhủ đôi mày thắc mắt "Có chuyện gì cần giải thích sao?"

"Vây tốt, Phùng Liên lời Lam Khanh Khanh ra ngoài đánh cho trầm" Phùng Liên dùng ánh mắt thông cảm nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngơ ngác "Sao lại đánh ta?", "Trầm đánh cần lí do?"

Mặt Khanh Khanh dần đen lại vùng vẫy ra khỏi cánh tay Phùng Liên ngồi bệt xuống đất giờ thôi ăn và "Người đường là Hoàng thượng mà lại ăn hiếp một cung nữ nhỏ bé như ta, hoàng thượng người quên mất công lao quét tước bao lâu nay ta cực khổ ở ngự thư phòng rồi sao?". Hàm Mộc Văn kim không được phi cười, Khanh Khanh đưa mắt lườm nàng một phát tiếp tục bái ca tạim thương "Hoàng thượng ah~ người làm ta thất vọng lắm luôn áh, người là trọng sắc...trọng phi quên một cung nữ trung thành như ta, huhu hoàng thượng người thật quá đáng"

"Người đủ chưa?" Khanh Khanh lắc cái đầu già nai nhìn hần, "Hết Hy phi rồi đến Trang phi người có hứng thú với phi tần của ta đến vậy sao?". "Không có, do cách nàng bắt nạt ta, Hy phi nàng ta trở bệnh qua đời chắc là hối hận những chuyện đã làm lên" nàng liếc nhìn Trang phi đầy ý tứ "không biết chúng ai đó cảm thấy uất ức mà về lấy vải thuốc lụa trắng treo cổ tự tử, áh chà lỗi của ta ah?"

Vừa thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa muốn nói gì đã bị nàng cướp mất "Hoàng thượng thì ra người là con người như thế. Đã vậy thì ta và Bạch Nhi đành chịu những đòn roi oan uẩn này vậy". Bạch Nhi trợn tròn mắt đến muốn rớt ra ngoài, sao lại dính đến cô rồi?

Hàm Mộc Văn bỗng dưng vui vẻ lạ thường, Khanh Khanh nhà nàng từ khi nào học được chiêu ăn vạ này đây. Nửa năm, dường như quá dài cũng dường như thật quá ngắn, những gì không thể thay đổi cũng đã thay đổi rồi. Chỉ là chẳng biết vết thương trong lòng nàng đã vơi đi chưa...

"Hoàng thượng, người lại chấp nhặt với một cung nữ?" Hàm Mộc Văn búi môi chỉ vào Trang phi "Là cô ta gạt chân hồng ý định để ám trà đó đổ lên người ta, nhưng mà chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hắt ngược về phía cô ta". Nàng chán chừ, ngáp ngừng "Vẫn muốn đánh"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười vô cùng nực rồ, hần biết nàng nói dối nhưng chẳng sao, lời này là nàng nói, miễn nàng vui là được. Lương chiêu nghi vẫn thùy chung yên lặng bỗng lên tiếng, một câu vạch trần một thân phận "Lương đệ muội đã nói như vậy rồi, hoàng thượng người nên suy nghĩ lại"

Ngần lặn vạ lặn mọi người vẫn không ngờ đến Hàm Mộc Bản lại là Lương đệ được hoàng thượng sủng ái tận trời bí ẩn kia. Chẳng không thể ngờ nàng lại nói dối giúp đỡ cho một cung nữ.

"Trang phi, người là có ý này?" trong mắt hần chẳng có một chút hần khí, thùy chung sùng nịch hướng Hàm Mộc Văn. Lam Khanh Khanh cau mày nhanh chóng nhận ra thái độ của hần đối với Mộc Văn, trong lòng có chút suy tư.

"Hoàng thượng..." Trang phi âm ức cổ lên tiếng nhưng lại bị Phong Nguyệt Phủ Hàn vô tình ném cho một câu "Trang phi bị thương nặng như vậy nên tịnh dưỡng trong cung vài tháng, giáng tội Phi xuống Tần". Trang phi bơ phờ nhìn người nam nhân mà nàng ta luôn đứng phía sau dõi theo, yêu hần, tình nguyệt trao tất cả những gì bản thân có cho hần. Cuối cùng vẫn về vị trí cũ, nàng mãi chỉ là con rối tự đa tình, thử hỏi có thể trông chờ vào tình ái để vương sao?

"Đa tạ hoàng thượng" nuốt đi nước mắt nghẹn ngào, cô nhìn Hàm Mộc Văn và Lam Khanh Khanh chỉ có ủy khuất

Mọi người lần lượt tản đi, Trang phi...à Trang tần cũng được đi về cùng. Lam Khanh Khanh đã thấy vắng liền đứng dậy phui đi bụi dầy dính vào tà váy, "Không còn chuyện gì ta...nô tỳ đi trước". Nói rồi nàng kéo tay Bạch Nhi đi chẳng buồn ngoái đầu nhìn người phía sau.

Hàm Mộc Văn hơi đau xót, chung quy cô ấy vẫn chưa quên được vết sẹo đó. Phải là sao để đối diện đây?

"Vân Nhi...?", Hàm Mộc Văn thu lại ánh mắt nhìn nàng chẳng thèm nhìn lấy hần một phát, phất áo bỏ đi. Phong Nguyệt Phủ Hàn chỉ biết cười gượng, cô nàng này lợi dụng hần xong rồi tàn nhẫn bỏ đi vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Muốn gặp nhưng chẳng có dũng khí

"Khanh Khanh..."

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh rũ mắt che dấu tâm sự trong lòng. Bạch Nhi dè dặt ngồi trước mặt cô "Khanh Khanh hôm nay có làm sao đấy?". "Ta thì có chuyện gì" nàng tỏ ra thần nhiên tự cảm thấy mình che dấu rất tốt.

Bạch Nhi cũng chẳng màng hỏi lại, nàng biết trong lòng Khanh Khanh nhất định có chuyện gì đó nhưng đối với tính cách của nàng nàng không nói thì không ai ép được. Điều bất thường này xuất hiện từ khi cô và Khanh Khanh từ Lan cung trở về, là vì Trang phi? Không thể nào, nàng chọc phá người khác xong còn vui vẻ. Rốt cuộc nàng bị làm sao?

"Ta đi ra ngoài", Bạch Nhi nghĩ nghĩ tùy tiện "Ừ" một tiếng, đến Khanh Khanh ra khỏi cửa có mới định thần lại. "Khanh..." Bạch Nhi đứng lên rồi lại ngồi xuống, để cô ấy một mình có sao không nhỉ? Thôi để cô ấy đi ra ngoài giải sầu...nhưng lỡ cô ấy buồn chán gây ra án mạng sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng, cô ngồi dưới gốc lê hồi lâu, chẳng làm gì chỉ ngồi thần thờ nơi đó. Vài cấm vệ quân đi ngang cứ tưởng nàng là thích khách nhưng khi thấy mặt nàng liền rời đi.

Một cánh, hai cánh, ba cánh rồi rất nhiều tán hoa lê rơi theo con gió vào thổi. Lam Khanh Khanh đưa tay đón một đóa hoa đang rơi, hoa lê trắng muốt, hương thơm dịu nhẹ. Nàng cười nhẹ, buông lỏng tay đóa hoa rơi xuống đất. Chung quy những thứ thuần khiết này không thuộc về nàng, nếu có một ngày nàng thuần khiết như đoá lê kia thì sẽ ra sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn lên cây. Nếu như nàng không phải trẻ mồ côi, nếu như nàng không nhận lại gia đình, nếu như chuyện đó không xảy ra nàng có thể như những đứa trẻ khác chứ? Nàng vẫn sẽ ở hiện đại, học cấp hai, sống trong tình yêu thương của gia đình. Đi chơi cùng bạn bè, làm quen với anh chàng nào đó, cuộc sống quá đời bình thường, hạnh phúc...

Tự cười bản thân ngu ngốc nghĩ nhiều, Lam Khanh Khanh đứng thẳng dậy sau một hồi ngẩn ngơ, vương vai. Chung quy vẫn vậy, chẳng thay đổi vậy tại sao còn tham lam những thứ mãi không thuộc về mình. Ác ma mãi mãi sẽ là ác ma, và nơi của ác ma và nàng mãi mãi là bóng tối...

Lam Khanh Khanh bước chậm rãi, từng bước từng bước vờ như chẳng biết đang có người đi theo. Nàng đến cửa Bình Tước cung, người đó vẫn theo nàng, nàng mìn môi đẩy cửa phòng ra bước vào.

"Hàm nương nương, người đi theo ta lâu như vậy không mỏi sao?" những gì cần đối mặt cho dù sớm hay muộn cũng đều đối mặt

"Khanh Khanh, tỳ biết rồi à?" Hàm Mộc Văn bước vào, nàng thừa biết nhưng vẫn hỏi, trên người nàng vẫn thùy chung bộ bạch y. Nhất thời Khanh Khanh cảm thấy có chút chói mắt...

"Nương đến đây làm gì?" mặt Lam Khanh Khanh chẳng chút biểu cảm, Lạnh lùng như băng. Bạch Nhi nghe tiếng Khanh Khanh liền đi ra

"Chỉ..." chân Bạch Nhi dừng bước, cô đứng ngay bức bình phong chắn hai ngăn, chẳng cố ý nấp vì cô thừa biết chẳng có tác dụng. Cô có chút muốn nghe chuyện

"Tôi không phải chị của cô" Nàng vẫn bình thản, lạnh lùng. Hàm Mộc Văn nắm chặt tay mình run rẩy mở lời "Chỉ vẫn chưa bỏ được mối hận đó sao?". "Hận? Tôi có tư cách hận không?" giọng Khanh Khanh có chút chế giễu "Vậy cô có hận tôi không?"

Hàm Mộc Văn im lặng, lắc đầu "Chỉ là chị của em, dù muốn em cũng không thể hận chị". Nàng chấn động, tìm co thắt, đau đến phát nghẹn "thật sao? Tôi! Chính tay tôi đã giết cha mẹ và anh trai cô, giết cả nhà cô, huyết tẩy Hàm gia" đau đớn dồn dập, từng lời từng chữ thốt ra thật chẳng dễ dàng

Nước mắt lăn dài trên má, Hàm Mộc Văn chẳng màng lau đi. Đúng vậy, nàng đã giết cha mẹ, anh trai của cô, nàng đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của cô. Nhưng tại sao cô lại không thể hận nàng? Cô không thể nào đứng vững trượng xuống mặt đất "Em ghét bản thân mình, ghét cả thế giới này, vì có gì mà em không thể hận chị được? Vì có gì chúng ta phải đến bước đường này? Vì có gì..."

"Người không hận ta, ta sẽ hận người, chỉ trách tại sao người sinh ra ở Hàm gia, chỉ trách ta không thể bao dung như cô. Thù giết cha mẹ ta vẫn chưa nguôi, tốt nhất người đừng lại gần ta"

"Khanh Khanh, chị rõ ràng không muốn giết em, chị rõ ràng có thể không giết người" mắt cô lu mờ bởi nước mắt chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt Khanh Khanh. "Người sai rồi ta không muốn giết người là để người tận mắt thấy gia đình từng người từng người một mà chết, có thể không? Tay ta cũng đã nhuộm nhiều máu như thế"

"Nếu chị muốn hại em thì lúc em đi theo chị đến nơi của Vương Tường Hải chị đã không để cho em trở về bình an. Nếu chị muốn hại em trên vách núi đó chị đã chần chừ không đẩy em xuống..."

"Cô im đi!" Lam Khanh Khanh xoay lưng lại nhắm mắt, ở góc mà Hàm Mộc Văn không thấy rơi ra hàng lệ nóng. Hàm Mộc Văn lắc đầu "Chị rõ ràng có thể không làm vậy". Nàng nhếch môi, đúng vậy nàng có thể không làm vậy nhưng nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ trở mặt nhìn cha mẹ chết một cách bất công như vậy?

"Bọn họ có thể không giết cha mẹ ta" Lôi vừa dứt, đồng thời im lặng, vậy rốt cuộc là ai đúng, ai sai? Có lẽ nếu như nàng vẫn mãi mãi bị bỏ rơi trong cô nhi viện thì sẽ chẳng có chuyện thù hận như vậy. Có lẽ nếu Hàm Mộc Văn không sinh ra trong Hàm gia thì bọn nàng cũng không trở thù như vậy

"Bạch Nhi, tiền nương nương về cung" Bạch Nhi gạt mình nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Văn. Cô nhẹ nhàng đi đến đỡ Hàm Mộc Văn đứng dậy "Nương nương trời cũng đã khuya, để nô tỳ đưa người về cung"

Hàm Mộc Văn vùng ra khỏi Bạch Nhi "Khanh Khanh, em không tin những gì em nghĩ về chị đều sai, em không tin chị có thể vô tình như vậy" Bạch Nhi cùng Hàm Mộc Văn đã rời đi. Trong gian phòng chật hẹp chỉ còn lại mình nàng, nàng có thể không vô tình?

Cô ấy vẫn còn sống, chẳng phải là điều nàng luôn mong muốn sao? Nhưng việc phải đối diện với cô ấy dường như nàng chẳng dễ dàng. Cô và nàng thuộc về hai thế giới khác nhau, cô là thiên thần còn nàng là ác quỷ. Cô luôn là màu trắng thuần khiết còn nàng luôn là một màu đen tối.

Dường như nàng luôn là người mang đến xui xẻo cho người khác, cha mẹ nàng, Triệu thẩm Triệu bá, còn có Triệu Khánh Thư. Nàng tự cho mình kiên cường nhưng thật ra nàng chỉ là mảnh thủy tinh, động là vỡ.

Nước mắt vẫn tuôn, nàng giải thoát bản thân không còn cho phép mình kiên cường nữa, ngồi xõm xuống đất, chôn mặt vào bàn tay khốc nức nỡ. Nàng nhớ cha mẹ, nhớ ngôi nhà nhỏ ngày xưa, nhớ cả khoảng thời gian hạnh phúc ấy.

Ánh trăng tan, bóng đen vẫn đứng đó cách một khoảng nhìn nàng, sự yếu đuối đó hẳn chưa bao giờ thấy ở nàng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Muốn hận cũng chẳng thể hận

Khóc hồi lâu, Lam Khanh Khanh lau đi nước mắt trên mặt, nàng đứng dậy phủi nhẹ y phục dính bẩn. Khuôn mặt nàng lại trở về với sự bất cần đời, dường như nàng bây giờ và lúc này không phải là một

Bạch Nhi trở về thấy nàng như vậy có chút không an tâm, thả nàng quấy tung lên, tức giận hay khóc lóc còn hơn cô tỏ ra bình thường như vậy. Cô yên lặng Khanh Khanh cũng yên lặng chẳng ai nhắc lại chuyện vừa này.

"Bạch Nhi, ta ngủ trước, người cũng ngủ đi" giọng nàng có chút khàn khàn khiến Bạch Nhi kinh ngạc. Vành mắt nàng hơi hơi đỏ lên, Bạch Nhi rũ mắt gạt đầu, thì ra trong lúc cô đi cùng Hàm nương nương nàng ấy đã ở đây khóc một mình.

Bạch Nhi nhìn theo bóng Lam Khanh Khanh thờ dãi, rốt cuộc cô cũng biết tại sao Khanh Khanh luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ngày mà nàng giết bọn hắc y nhân, cô đã thấy có một nỗi bi ai hiện lên mặt nàng, thì ra nàng trải qua nhiều chuyện như vậy.

Lam Khanh Khanh mãi vẫn không ngủ được, nàng nhìn lên đỉnh màn chẳng biết bao lâu. Bên cạnh có tiếng động, nàng chau mày nhìn qua đã thấy thân thể mềm mại của Bạch Nhi ôm lấy nàng.

"Cô qua đây làm gì?" Bạch Nhi cười hi hi "ngủ nha", nàng nhủ mảy 'sao lại qua đây? Giường của cô bị làm sao à?". Bạch Nhi lắc đầu, buông Khanh Khanh ra chính vị trí nằm thoải mái bên cạnh nàng "Hôm nay ta muốn ngủ với cô"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng đuổi Bạch Nhi. Hai người chẳng ai nói với ai thêm lời nào, nàng lại đưa mắt nhìn đỉnh màn. Qua được một lúc lâu bỗng Bạch Nhi lên tiếng "Khanh Khanh à, cô cũng đừng nên tự trách", "Ta không tự trách". Bạch Nhi xoay người nhìn Khanh Khanh "Ta biết cô là người tốt", Khanh Khanh vẫn nhìn lên đỉnh màn "Ta giết người, là người tốt sao?".

Một khoảng im lặng, Khanh Khanh chẳng nghe thấy có nói thêm gì, lòng bỗng trùng xuống. "Đừng vậy! Cô là người xấu, nhưng ít ra trong lòng ta cô là thiên thần" Nàng có chút gạt mình nhìn sang Bạch Nhi. Cô nàng vẫn nụ cười ngọt ngào đó, thủ chung nhìn nàng, nàng cho dù trong mắt mọi người rất xấu xa nhưng trong mắt cô lại là thiên thần.

"Không chỉ là thiên thần, là cô gái xinh đẹp, tốt với ta nhất", Khanh Khanh bắt gặp cô nụ cười "Người không sợ một ngày nào đó ta giết người sao?". Bạch Nhi ra sức lắc đầu 'ta không tin cô nhất tâm giết một cô bé xinh xắn, khả ái như ta", nét cười trên môi nàng càng sâu.

Bạch Nhi nhìn nàng với vẻ nghiêm túc "Khanh Khanh à, từ nay trở về sau ta sẽ bảo vệ cô, ta sẽ không để cô khóc nữa. Cho dù ta không biết võ công nhưng mà ta sẽ chăm chỉ học, chế vài thứ thuốc nữa, nhất định ta sẽ không để ai bắt nạt cô". Lam Khanh Khanh im lặng hồi lâu, nàng về lên nụ cười trên môi "Được ta sẽ để cô bảo vệ ta"

Bạch Nhi chính là người đầu tiên và cuối cùng nàng tình nguyện hạ thấp đi bản thân, Khanh Khanh biết nếu một ngày kia chính nàng không thể bảo vệ được bản thân thì cho dù Bạch Nhi có lợi hại thế nào cũng không thể bảo vệ nàng. Nhưng nàng vẫn muốn có được cảm giác được người khác che chở.

Hồi thơ người con gái bên cạnh dần an ổn, chìm sâu vào giấc ngủ. Khanh Khanh nhìn qua Bạch Nhi trong mắt tràn đầy sự ôn nhu ấm áp, nắm bắt "ta sẽ bảo vệ cô"

Hàm Mộc Văn ngồi thất thần nhìn bản thân trong gương, từ lúc trở về cung nàng đã như thế này, cung nữ dù khuyên thế nào thì nàng vẫn ngồi yên bất động. Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn nàng chau mày "Vân Nhi từ khi nào thành ra như vậy?". Nguyệt Tuy cận vệ bên cạnh Hàm Mộc Văn thờ ơ xem nhưng chưa nghe hẳn nói gì. Liên Khuyên bên cạnh nhẹ giọng "Từ khi cô ấy đi ra ngoài về đã thất thần như vậy"

Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày càng chặt "Nàng đi đâu?", Liên Khuyên nhún nhún vai "Nàng không cho chúng ta đi theo, làm sao ta biết được". Hân day day trán trừng Liên Khuyên và Nguyệt Tuy, hai nàng mà là người trong cung thì hẳn đã dạy dỗ các nàng rồi, dù gì hẳn cũng là hoàng thượng cơ mà.

Phong Nguyệt Phủ Hân vừa định đi vào đã bị Nguyệt Tuy dùng kiếm ngăn "Hôm nay chủ tử nhà ta mệt, người rút đi". "Người..." nàng ta áy vạy mà bảo hẳn rút, bọn nàng đứng là bị Hàm Mộc Văn chiều hư rồi mà. Thanh kiếm của Nguyệt Tuy bị hất ra, nam tử phục y đó thăm đứng trước người nàng "Hoàng thượng mời ngài vào", Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch môi đi vào.

Nguyệt Tuy chẳng chứng bất bình hay giận giữ gì, vẫn thủy chung khuôn mặt lạnh băng, nàng thụ kiểm. Liên Khuyên cười tươi như hoa lại gần hẳn bắt chuyện. Từ Thanh chẳng để ý đến nàng liền rời đi. Liên Khuyên ngo ngoát, nàng quay người nhìn bóng Từ Thanh làm mặt quỷ, nắm bắt "Từ Thanh thôi tha người tướng người ngon lắm sao? Vô công cao, tuấn tú, chức cao là cao ngạo thế à".

"Người cũng bớt mê trai đi" Liên Khuyên trừng Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô được lắm lắm lắm ta" nàng dường như chẳng để ý ai kia đang nói gần đi ra ngoài. Liên Khuyên uất ức giậm chân thịch thịch chạy theo Nguyệt Tuy "Con mèo khôn kiếp kia người đứng lại cho ta"

Phong Nguyệt Phủ Hân đứng phía sau Hàm Mộc Văn chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng qua gương và dường như nàng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của hân. "Có chuyện gì à?" nàng không đáp, "lại làm sao, ai bắt nạt nạt, nói, ta sẽ trừng trị kẻ đó". Nàng vẫn không trả lời, vô tri vô thức ngồi đó. Phong Nguyệt Phủ Hân tỉnh mất để ý đến vệt nước mắt còn chưa khô của nàng, đôi mày chau lại. Hân vừa định nói gì lại thấy nàng ngồi bật giật làm hân có chút gạt mình

"Đừng vậy nhất định Khanh ty không có ghét bỏ mình, mình không tin Khanh ty kiên cường như vậy", "Vân Nhi" Hàm Mộc Văn gạt mình quay lại "Phong Nguyệt Phủ Hân sao...sao người lại ở đây". Phong Nguyệt Phủ Hân chau chau mày ngồi xuống cái ghế nàng vừa đứng lên của nàng "Ta đứng ở đây thật lâu rồi, nàng cứ ngồi thần thờ ở đây giờ lại hỏi ta?". Nàng chớp chớp mắt "người đến đây lâu rồi sao?" hân gạt đầu.

Hàm Mộc Văn vừa tỉnh đuối hẳn đi lại nghĩ đến một chuyện "Phủ Hân, ta xin người một chuyện được không?"

P/s: Hôm nay tớ có chuyện vui^^ vui lắm lắm luôn cơ□□. Vì chuyện vui này mà đáng cháp trẻ, xin lỗi mọi người^^

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để tởn thừa nhận ta

Phong Nguyệt Phủ Hân khẽ cảm thấy bất an, nàng đột nhiên đổi cách xưng hô làm hân không quen nha. "Có chuyện gì nàng cứ việc nói" nàng sẽ không để nghị điều gì quá sức tưởng tượng của hân chứ?

Hàm Mộc Văn bắt đầu vòng vo "Người nói Ngự Thư Phòng cách Bình Tước cung có xa không?", hân vẫn chưa đoán được ý định của nàng "cũng không xa lắm, từ Bình Tước cung sang Ngự Thư Phòng chỉ khoảng một khắc". "Một khắc mà gần à?" nàng bêu môi "Ngự Thư Phòng cách đây hơi xa nhì, vậy suy ra Bình Tước cung cách đây càng xa" Hàm Mộc Văn có chút phân vân. Nếu đã xa như thế thì nếu muốn gần ty ấy phải ở gần khu Ngự Thư phòng nhì?

Thăm suy tính, nghĩ ngợi hồi lâu mới mở lời "Người xem gần Ngự Thư Phòng có nơi nào ở được không nha". Phong Nguyệt Phủ Hân chau mày, Ngự Thư phòng là nơi nào đầu phải ai muốn ở gần đấy là được. "Sao?" nàng thăm dò, "nàng muốn ở gần đó làm gì?" Hàm Mộc Văn ậm ừ tìm lí do "Chẳng lẽ ta muốn ở cạnh...ở gần người một tí không được sao? Đã vậy thì thôi đi"

Phong Nguyệt Phủ Hân cười tà mỉ "Gần Ngự Thư phòng thật không ở nơi nào cho nàng ở được nhưng bất quá...tầm cung của ta thì có thể". Bà vạch đen xuất hiện sau gáy, nàng chau mày nhìn hân, tầm cung của hân đúng là gần thật, nhưng...chắc tạm được nhì?

Chưa đến hai ngày đồ đạc bên cung nàng đã được chuyển hẳn sang tấm cung hoàng thượng. Trong cung lại đầy lên nhiều đồ tài sản và vị Lương đệ Hàm Mộc Văn này. Tuy là cung điện nhưng nàng ở gian phòng khác, nàng phòng hẳn như phòng soi đến nỗi sắp xếp Nguyệt Tuy và Liên Khuynh cạnh bên phòng nàng, dưới gối lúc nào cũng sẵn chũy thú. Phòng Nguyệt Phủ Hân cũng chẳng qua đêm ở đây, dường như đạo gần đây rất bận

Hàm Mộc Văn ngồi trong phòng cử nhân về hướng ngự thư phòng, nàng gọi Liên Khuynh "Khi nào mới có cung nữa đến đây nhỉ?". Liên Khuynh khó hiểu nhìn theo hướng nàng chỉ "Hướng đây? Không phải là ngự thư phòng sao?". "Đứng vậy!" cô nhìn nàng có chút nghi hoặc "Chủ tử, người tự xưng hỏi làm gì? Chẳng lẽ...", "Liên Khuynh có càng ngày càng to gan nhỉ?". Liên Khuynh cười hi hi rụt cổ "Làm sao ta dám, độc của ta còn chưa được giải hết nha", nàng mỉm cười có chút sôt "Liên Khuynh, người yên tâm ta nhất định sẽ giải được độc cho ngươi".

Liên Khuynh nhìn nàng nô nự cười xinh đẹp "Ta tin người mà, ai bảo người là chủ tử của ta". Nguyệt Tuy đứng ngoài cửa đã từ lúc nào, cô vẫn mặt lạnh tanh nhưng trong lòng ít nhiều đã nổi sóng. Hàm Mộc Văn bỏ lại hai người trong phòng, một mạch chạy tới ngự thư phòng.

Từ xa Mộc Vãng đã thấy bóng người nhỏ nhắn ngồi dưới góc lê kia, nàng ngồi giữ những tán hoa lê trắng thuần theo gió rơi xuống đất, cô có chút thất thần. Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy Khanh Khanh mong manh đến thế, cần được sự che chở.

Nhưng mà, tên kia...mong vuốt của hân sao lại để ở hồng Khanh Khanh nhỉ? Có bỏ lỡ mất chuyện gì?

...5p trước...

"Khanh Khanh, cô lại trốn việc?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu vừa vặn bắt gặp khuôn mặt không góc chết của Phong Nguyệt Y Quân. Hân đứng đó cười nhẹ, nàng chợt nhận ra rằng nàng và hân không gặp nhau cũng khá lâu rồi. "Ngồi vương đạo này hình như rất bận rộn" hân cười cười "ta có ra ngoài vài hôm, thật chẳng may gặp rắc rối phải ở lại đây gần một tháng. Đại hôn của hoàng huynh cũng chẳng kịp về"

Nàng nhếch môi, xem ra Hàm Mộc Văn rất được Phong Nguyệt Phủ Hân xem trọng, lời lẽ của những người xung quanh cũng khác đi vài phần. Phong Nguyệt Y Quân cười đầy ẩn ý "Phải chăng người là đang nhớ ta?", nàng đen mặt thầm nhỏ cho một phát, nàng thật lắm khi nghĩ hân khá tốt hơn những nam nhân nàng từng gặp.

"Ta làm sao dám treo cao đây?" Lam Khanh Khanh vừa định đứng dậy nhưng đôi chân lại tê cứng vì ngồi lâu nên cô chút loạn xạ. Phong Nguyệt Y Quân nhanh tay đỡ lấy nàng, cách tay phải đặt ngang hông giúp cho nàng đứng vững

Chưa kịp định thần thì nàng đã rơi vào vòng tay mềm mại khác, Hàm Mộc Văn một tay giữ chặt hồng Khanh Khanh một tay đẩy Phong Nguyệt Y Quân ra "Vương gia người chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất tương thân à?"

Lam Khanh Khanh sau khi biết ai đang đỡ nàng liền gạt tay cô, nổi lại khoảng cách, Phong Nguyệt Y Quân có chút kinh ngạc xong vẫn tươi cười "Bổn vương thất lễ!". Hàm Mộc Văn nhìn nàng có chút tiếc nuối, người Khanh Khanh thật là mềm nha, cô thích ôm Khanh Khanh hơn cả gấu ôm. Cảm giác suy nghĩ có gì đó sai sai Hàm Mộc Văn thầm đĩnh chính

Bạch Nhi vừa thấy Hàm Mộc Văn xuất hiện liền chau mày đi đến bên cạnh Khanh Khanh chặn giữa hai người. Lam Khanh Khanh nhệ cười, Bạch Nhi này đây được xem là bảo vệ không? Kể từ lần đó Bạch Nhi luôn có ấn tượng xấu đối với vị nương nương này, đơn giản vì cô ấy làm Khanh Khanh khó và cô không thích điều đó

Đúng ngay lúc đó bóng hoàng y đến nơi, Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn thấy họ đều đứng trước ngự thư phòng liền chau mày "Các người tụ tập ở đây có chuyện à?". Cả bốn người liền nhìn sang, chẳng hành lễ.

"Ta đến là muốn gặp huynh" Y Quân là người đầu tiên lên tiếng lại hướng đến người bên cạnh hơi cúi đầu "Tam ca, thật hiếm khi thấy huynh ở trong cung". Phong Nguyệt Vô Thần vẫn duy trì bộ dạng ngã ngốt nhưng trong mắt Khanh Khanh lại là giả tạo.

Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn Hàm Mộc Văn có chút ý cười "hàng sao lại ở đây?", "ta tại sao không được ở đây?" hân vừa tỉnh nói câu "ta cứ nghĩ nàng đợi ta" nhưng lại không nói, ở đây nhiều người như thế hân không muốn bị bề mặt

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn Lam Khanh Khanh trong mắt có chút gì đó rất khó hiểu, nàng bắt gặp ánh mắt của hân đáp trả lại áy mắt khó hiểu. Hân lắc lắc đầu lại treo trên môi nụ cười, nàng nhướn mày cảm thấy hân cũng thật hơi đáng thương, lúc nào cũng phải đeo bộ mặt giả tạo đó.

"Nàng là ai? Đứng nói nàng là tẩu tẩu của bọn đệ nhé" Phong Nguyệt Y Quân mở miệng liền kéo tất cả mọi người trở lại. Phong Nguyệt Phủ Hân cười cười "Nàng không phải là tẩu tẩu của các đệ mà là hoàng tẩu của các đệ", Hàm Mộc Văn bâu môi lườm hân "Heo mới thên!". Nàng có ý xê dịch lại gần Lam Khanh Khanh nhưng Bạch Nhi lại bước lên một bước đẩy Khanh Khanh ra sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người

Hàm Mộc Văn ngẩn đầu trừng Bạch Nhi, Bạch Nhi nhúng nhúng vai làm như chẳng thấy, cô dường như to gan hơn rồi. "Heo?" Phong Nguyệt Phủ Hân đen mặt lại còn hai tên đệ đệ của hân thì cười ngất ngèo. Mọi người bắt chợt chuyển hướng nhìn, Khanh Khanh vốn dĩ chẳng chú ý đến đối thoại của họ lại bị mọi người nhìn sang. Nàng có chút ngơ ngác

Phong Nguyệt Y Quân nhìn Khanh Khanh cười "Xem ra các nàng rất thích vị hoàng huynh với heo". Phong Nguyệt Phủ Hân có chút nhừn nhủ, sao gần đây hân toàn gặp những nữ nhân gì đâu không nhỉ

Hàm Mộc Văn cười nhẹ "Ta thấy người rất hợp với... Mấy con heo ở trong hậu cung kia nha"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 58: Có chút Động Tâm

"Người rất có mắt nhìn"

Hân thật cảm thấy muốn đâm đầu vào tường chết nha, hân chắc lấy nhầm kẻ thù kiếp trước nhỉ. Phong Nguyệt Y Quân và Phong Nguyệt Vô Thần che miệng cười, bà vai rung kịch liệt, Khanh Khanh cũng chẳng biết Vô Thần cười thật hay giả

Lam Khanh Khanh nhếch miệng hình bán nguyệt, góp vui "Hoàng thượng, ta đảm bảo lần này tai ngài không có vấn đề gì. Chuyện này phải thưởng cho bên ngự y rồi". Phong Nguyệt Phủ Hân thật muốn thổ huyết chết đi cho xong, hân đường đường là hoàng đế đã bị Mộc Văn đùa bỡn thì thôi còn bị một cung nữ qua mặt.

Phong Nguyệt Phủ Hân dờ khóc dở cười, đe dọa Khanh Khanh "Khanh Khanh xem ra cô chán sống lắm rồi", nàng vô tội "người lại đùa rồi, mạng ta nhờ lắm người nờ cướp sao?". Quả thật hân cũng chẳng "hờ" chém đầu nàng, chỉ là người còn sống thì đoán roi không tránh khỏi thôi.

(Nói trắng ra là hành hạ>Ác)

Phong Nguyệt Phủ Hân cười cười "Tốt!", Lam Khanh Khanh nghe mùi nguy hiểm liền thoát thân "hoàng thượng, sân cũng đã quét, lời cũng đã nói nếu không có gì ta cáo lui nhé". Chưa chờ sự đồng ý của hân nàng đã kéo Bạch Nhi chạy đi, Phong Nguyệt Phủ Hân cảm thấy thật thất bại, "lời cũng đã nói" để thật nhì đem hân ra làm trò cười

Hàm Mộc Văn sờ mũi, ậm ờ "Chắc Liên Khuynh đang đợi, ta cũng đi đây" thoát thân là điều cấp thiết. Phong Nguyệt Y Quân còn vương lại nụ cười, nói "Chắc bây giờ hoàng huynh chẳng có tâm trạng bàn bạc nữa nhỉ, vậy đệ cáo lui trước vậy". Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Sao đệ không đi luôn đi", hân nhúng nhúng vai cười "Nếu huynh nói vậy ta sẽ đi". Phong Nguyệt Phủ Hân lắc đầu "đệ đi luôn đi" rồi quay đầu đi vào trong. Hân ở chung với các nàng chắc giảm thọ sớm

Ban đêm bao trùm lấy cả hoàng cung, ánh trăng bạc mờ ảo chiếu qua từng khe cửa.

Lam Khanh Khanh ngồi trên bệ cửa sổ ngắm trăng, Bạch Nhi ngồi phía dưới gối đầu lên bệ cửa nhìn trời. Cảm giác thật bình yên...

"Khanh Khanh, Vương gia đến" Lam Khanh Khanh thu ánh mắt chau mày, vương gia? Phong Nguyệt Vô Thần? Nàng nhìn sang đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần vận bộ y phục đen tuyền đứng đó. Bạch Nhi vừa gọi nàng xong liền không biết đi đâu, chạy ra ngoài.

"Đạo này người rất bận nhỉ?", hân không trả lời nàng mà hỏi ngược lại "đạo này người có chút thất thường, có chuyện?". Lam Khanh Khanh không mấy kinh ngạc trong cung tai mắt của hân nhiều như vậy biết tình hình của nàng là điều đương nhiên. Nàng không biết hôm đó hân đã đứng ở đó nhìn nàng khóc.

Phong Nguyệt Vô Thần leo lên bệ cửa ngồi, nàng và hân chẳng nói thêm có gì. Lúc nào cũng vậy, cuộc đối thoại của họ chẳng duy trì bao lâu. Mỗi người một tâm trạng cùng nhìn một bầu trời cùng tận hưởng ánh trăng chiếu lên người.

"Trong cung sắp đón vài vị khách" Phong Nguyệt Vô Thần lại là người mở miệng. Lam Khanh Khanh dường như chẳng quan tâm "Ài?", "Hoàng đế Móng Cổ và tướng quân họ Triệu" hân cũng dường như chẳng mấy quan tâm, chỉ là thuận miệng

Tâm nàng đánh thịch một cái, đại ca của nàng cũng đến? Đã hơn nửa năm rồi, liệu nàng có thể gặp huynh ấy không?

"Khanh Khanh!" nàng giật mình quay sang nhìn hân. Mắt chạm mắt chẳng ai mở lời, cứ thế nhìn nhau. Lam Khanh Khanh cụt mắt leo xuống bệ cửa sổ "ta mệt rồi người về đi", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng "Chăm sóc bản thân...cho tốt". Đường như hân hơi mất tự nhiên, biện hộ "ta không muốn người làm hỏng việc của ta"

Chỉ giây trước nàng cứ ngỡ hân quan tâm nàng nhưng câu tiếp theo lại không cho phép nàng mơ tưởng. Đúng vậy! Nàng là thuộc hạ của hân, hân lại lạnh như vậy lại quan tâm một thuộc hạ? Hân và nàng giống nhau đều là một kiểu người,

không biết quan tâm và chẳng cần quan tâm

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi, Lam Khanh Khanh cũng chẳng buồn nhìn theo, leo ngay lên giường trùm chăn thành một đống. Hắn ngoảnh đầu nhìn cửa sổ đóng chặt hắt lại ánh đèn dầu, dạo gần đây hắn hình như bị cái gì đó. Hắn có cảm giác rất lạ...

Hàm Mộc Văn nén hơi thở đến muốn tắt thở, đợi đến khi Phong Nguyệt Vô Thần đi thật xa có mới hít thật sâu. Cô chỉ muốn chạy lại xem Khanh Khanh ấy vậy mà bất gặp cảnh này....gian tình ah~

Vị tam vương gia này vừa mất Khanh Khanh thì quả thật không tâm thương, không đến nỗi như ma đầu gì đó chứ? Ban ngày tỏ vẻ phong lưu ăn hại, ban đêm lại khí thế bức người. Chắc tên này thật là thú vị

Nghĩ nghĩ cô lại thở dài. Khanh Khanh và hắn liệu có phải là tâm đầu ý hợp không nhỉ? Nếu nhờ may Phong Nguyệt Vô Thần lại làm Khanh Khanh tổn thương thì làm thế nào? Không được có nhất định phải theo dõi tên này mới được, nếu có mà phát hiện hắn không tốt sẽ nói lại với Khanh Khanh

Hàm Mộc Văn nhìn về phía Bình Tước cung chần chờ một lát mới rời đi, Khanh Khanh cần có thời gian để chữa lành vết thương. Cô không tin cô đường đường là thiên tài về y học mà không có cách với nàng. Vết thương nào mà chẳng như nhau, cô nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để Khanh Khanh thừa nhận cô.

Cô mỉm cười, nhưng nếu Phong Nguyệt Vô Thần có thể chữa lành vết thương của nàng thì tốt quá rồi.

"Thì ra mấy hôm nay người trốn đi một mình lại là đến đây", Tim Hàm Mộc Văn xuyt rồi xuống đất quay ra phía sau quát "Nguyệt Tuy cô không biết báo hiệu trước khi đến à". Nguyệt Tuy nhúng vai "Chẳng phải ta vừa nói đấy sao?", "Người muốn hù chết ta thì có, biết ta sợ mà cứ thích hù. Ôi! Trái tim nhỏ bé của ta"

Nguyệt Tuy nhìn cô tự biến từ điển khê nhếch môi giương lên nụ cười hiểm cò "Chú từ bây giờ người không về sẽ gặp thật đó". Hàm Mộc Văn nhìn xung quanh, trời đã tối lắm rồi, có hơi lạnh "Về về thôi" cô ôm lấy cánh tay Nguyệt Tuy cười "Có cô ở đây sợ gì nhỉ".

Nguyệt Tuy này trông có nét giống với Khanh Khanh, hai người đều trải qua rất nhiều đau khổ mới lạnh lùng ít nói như thế. Cũng chính vì lẽ này cô đã cứu Nguyệt Tuy.

Nguyệt Tuy nhìn Hàm Mộc Văn lắc đầu "nhìn người rất giống nữ hài tử", cô bĩu môi "chẳng lẽ lại là nam hài?". Ta chỉ mới 15 tuổi nha". "Nữ tử 15 đã phải biết nữ công gia chánh đi tìm y trung nhân rồi", Hàm Mộc Văn bĩu môi "nữ công gia chánh thì ta không biết nhưng ta biết cầm kì thi họa nhé". Hàm Mộc Văn nhìn Nguyệt Tuy từ trên xuống dưới "Đầu gối con mèo nhà cô trứ vô công với nhan sắc có hơn ta chắc?".

Nguyệt Tuy cười cười "Trứ vô công với độ lạnh lùng ta đều thua cô". "Cô..." Hàm Mộc Văn dậm chân vào hòn sỏi hất mặt đi nơi khác không thèm nói chuyện với Nguyệt Tuy. "Nếu như ta là nam nhân ta cũng sẽ lấy cô về làm nương tử" Hàm Mộc Văn quay sang cười ngọt ngào "Thì ra người là có ý với ta?", "Ta không có hứng thú đó".

Hàm Mộc Văn cụt mặt "cô không cần nói hộ Phong Nguyệt Phú Hân, hẳn là để vương chẳng phải nam tử bình thường". "Nhưng hẳn xem ra tốt hơn những người khác, chẳng phải trước đây ông già kia bảo người có tướng mẫu nghi thiên hạ sao?"

"Tốt thì đã sao? Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao? Trái tim để vương chẳng thể mong chờ. Ta tốt nhất đừng để mình dính vào cuộc tình này, nếu không một ngày nào đó hắn dứt tay áo người đau khổ cũng chỉ là ta"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Đến đây thì mọi người đã đoán được rồi, đây là một chương truyện ngắn, không phải là một chương truyện dài. Nếu bạn muốn đọc tiếp, hãy click vào link dưới đây để tải về file PDF của chương truyện này.

Chương 59: Vị khách đặc biệt

Ngoại thành trong sương sớm xuất hiện cỗ xe ngự, cỗ xe này trông bình thường đến không thể bình thường hơn. Trong xe chỉ có duy nhất hai nam tử

"Hoàng... Gia Lão huynh, sao huynh lại có hứng đến Kinh Thành?"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười cười, đập nhẹ phiến quạt vào tay "Chẳng lẽ huynh không muốn đến kinh thành?". "Chẳng giấu, thần chưa từng đến kinh thành, huống hồ lại phải vào cung nên có chút..."

"Ta đã bảo lúc chẳng có ai thì đừng xưng vương với thần, nghe cứ giống ở trong cung cấm. Thoải mái chút đi, muội muội người mà biết không chừng cô ấy cắt đầu ta". Nam tử bên cạnh gật đầu "thần....ta đã hiểu"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười nhẹ như có như không hỏi "Khánh Lâm huynh, huynh có muốn gặp muội muội của huynh không?". "Huynh nói vậy có ý gì?"

Hắn cười bí hiểm "không biết nàng ra sao rồi thật mong nhanh chóng gặp nàng, gần một năm chưa nhỉ?". Nam tử kia cười nhẹ "Nếu chuyện này gặp được Khanh Khanh thật tốt. Không biết muội ấy ra sao, vẫn tốt chứ?"

Nam tử áo bào cười lớn "Huynh có phải xem thường nàng quá không?"

"Hai vị công tử, sắp vào đến kinh thành rồi" phu xe lên tiếng, ý cười hai người càng đậm

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh đang mơ hồ nhắm mắt tựa như đang ngủ kia lại gần hỏi "Khanh Khanh, tối qua cô lại mất ngủ à?". Khanh Khanh mở mắt ra lắc đầu "Ta không sao", Bạch Nhi gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, Khanh Khanh dường như mất chứng mất ngủ về đêm nhưng cô ấy lại có thể ngủ ban ngày.

"Bạch Nhi có dừng lo, trước đây ta thường thức đêm thành thói quen, cơ thể ta vẫn ổn, ta thích ngủ vào ban ngày hơn ban đêm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô chắc không phải là nữ tử, ban đêm đi làm chuyện xấu", "Sao? Đã bắt được chuyện xấu của cô chưa"

Bạch Nhi về lên một nụ cười "Ta có chuyện xấu sao? Thời nào hoàng thượng sắp hạ triều rồi, nghe bảo hôm nay người và một số người khác sẽ đến đây. Khanh Khanh, cô cầm chổi quét giúp ta đi, ta không muốn hôm nay người với hoàng thượng lại cãi nhau đâu". Lam Khanh Khanh đứng dậy vương vai "Bạch Nhi có nương xinh đẹp khá ái đã mở lời ta dám cãi sao?"

Lam Khanh Khanh cầm chổi quét, "Khanh Khanh có biết hát không?". Nàng cúi đầu "Có nghĩ ta như thế này sẽ biết hát sao?", Bạch Nhi nhúng nhúng vai "Cô nên đến Viên Linh các nhiều tí, nghe các cô nương đàn hát giải sầu". Lam Khanh Khanh mỉm cười "Cô cũng thật biết hưởng thụ", Bạch Nhi lễ lười "ta cũng chỉ nghe bọn họ nói lại thôi"

Lam Khanh Khanh cầm chổi hươu huơ vài đường, nàng nhìn Bạch Nhi "Hay có hát cho ta nghe đi". "Ta á" Bạch Nhi tự chỉ vào mình "Cô đùa à, ta mà hát hay thì đã không ở đây quét tước cùng cô rồi".

Lam Khanh Khanh thu hồi nụ cười sau khi nhìn thoáng thấy bóng nam tử hoàng bào kia. Nàng làm như chẳng biết, tiếp tục "chăm chỉ" quét tước, bọn họ dần đến gần cô nhếch môi ra sức quét tước lên hài của ai đó.

"Lam Khanh Khanh!" mặt cô đỏ hồng vàng thêu chỉ kim tuyến rồng bay đang nằm dưới chổi của nàng nàng ngẩn đầu vô tội vạ "Chắc Hoàng thượng hạ triều rồi à? Sao không báo trước". "Trẫm cần báo cho một cung nữ như người?" Phong Nguyệt Phú Hân lùi lại tránh khỏi chổi của nàng

Một vài công công chạy lại phui phui vật áo và hài cho hắn. Khanh Khanh đứng thẳng chẳng có biểu hiện việc mình vừa khi quân phạm thượng "Đứng vậy nha, nhưng người không báo trước nhờ có chuyện gì nỏ tỳ cũng chả gánh được". Đại loại như việc người vừa gặp phải, nàng cười vô tội, sao nàng cứ thích bắt nạt tên hoàng đến ngực này thế nhỉ. Cũng đúng dòng họ nhà Phong Nguyệt nhà bọn hắn xem ra có tên cầu hoàng này để bắt nạt nhất

(Nuông chiều Khanh Khanh quá thết hư luôn rồi><)

"Khanh Khanh dạo này người dừng như rất chán mạng của mình? Có cần trăm ban cho một đao không?" Phong Nguyệt Phú Hân đe dọa. Nàng cười cười "Sợ hoàng thượng không nỡ" nàng đưa mắt nhìn về phía không xa Hàm Mộc Văn đang đến. Hắn chau mày, hai cô nàng này sao lúc nào cũng có mặt cùng một chỗ thế nhỉ?

"Người tương trứ chém đầu ta trăm không còn cách nào trị người sao?". Lam Khanh Khanh bĩu môi, giọng ai oán "Hoàng thượng người là tên vũ phu, suốt ngày cứ dọa đánh chém ta. Dù gì ta cũng là nữ nhân chân yếu tay mềm mà. Huống hồ ta cút cung tận tụy với ngài như thế"

Mọi người lại che miệng cười, Lam Khanh Khanh quay sang lờm Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bỗng gạt mình nhìn hai người phía sau hắn. Tia kinh ngạc vừa xuất hiện thoáng chốc kia bị nàng nhanh chóng thu lại, nhiều người như vậy và lại Phong Nguyệt Vô Thần ở đây, nàng không nên quá khích.

"Hoàng huynh, không phải huynh cần phải tiếp hoàng đế Mông Cổ sao? Đòi co với nàng làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lên tiếng nhắc nhở. "Phong Nguyệt huynh, nàng dù sao cũng chỉ là một cung nữ, huynh chấp vật làm gì?" Gia Lão Thượng Phong cười tà mỉa đi đến bên cạnh Phong Nguyệt Phú Hân. Phong Nguyệt Phú Hân nhìn sang Khanh Khanh một phát liền tươi cười quay đi.

Như có như không lúc đi qua Khanh Khanh, Gia Lão Thượng Phong cười một cái điên đảo chứng sinh. Lâm Khánh Văn thấy chung vẫn nhìn nàng, lúc trước khi vào trong còn liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chắc, tỳ có nhiều nam nhân đi theo thì tính thật đấy" Hàm Mộc Văn chờ bọn họ vào ngự thư phòng mới chạy đến. Bạch Nhi thấy cô liền bước lại vào bước chặn giữa cô và Khanh Khanh.

Hàm Mộc Văn có chút khó hiểu chau mày "Bạch Nhi, sao cứ mỗi lần ta đến gần Khanh tỳ thì cô lại chặn ở giữa vậy nhỉ?". Lam Khanh Khanh chẳng quan tâm ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào góc lẻ. Bạch Nhi nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Văn "Nô tỳ không thích nương nương đến gần Khanh Khanh".

"Cồ..." Hâm Mộc Văn chau môi "Sao các người nờ đối xử với ra như vậy?" Bạch Nhi nhún vai ngồi xuống bên cạnh Lam Khanh Khanh.

Hâm Mộc Văn bâu môi ngồi xuống đối diện Khanh Khanh "Khanh tỷ, tỷ biết hai người kia sao?". "Không biết" nàng chẳng suy nghĩ mà nói, dù sao cũng chẳng thể để người khác biết được thân phận của nàng.

"Vậy tốt nhất tỷ nên tránh xa hai người họ ra đi, nhìn mặt tên Gia Lỗ gì đấy rõ phong lưu. Mới nhìn thấy tỷ đã nháy mắt thả thính, đàn ông toàn thứ cặn bã... Ở Khanh tỷ, tỷ đi đâu vậy". Lam Khanh Khanh chẳng kiên nhẫn nghe cô câu nhẫu, nàng đứng dậy cầm lấy chổi đi.

Hâm Mộc Văn như một đũa tre chạy theo nàng nói chuyện trên trời dưới đất cho nàng nghe nhưng nàng thủy chung vẫn một mặt lạnh lùng

Đường như cảnh này lại tái hiện sau cái đêm ấy, chỉ là xung quanh đã khác, hoàn cảnh đã khác, trong lòng hai người đều có những vết thương chẳng bao giờ lành...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thân Phận?!

"Phương Thanh, cô lại ở đây cam chịu số phận sao? Chắc thật không nghĩ tới". Nữ tử áo đen bước vào Trang Uyển như chốn không người, nàng ta bước vào phòng Trang Tần khiến cả không khí trở nên gùg dị.

Cả căn phòng chỉ được chiếu sáng duy nhất bởi cây nến đặt bên cửa sổ, Trang tần ngồi trước gương chẳng quay đầu "Từ Dạ cô nương đến tìm Phương Thanh chẳng hay là có việc gì?". "Việc thì đương nhiên có nhưng mà... Cô nhìn cô xem liệu có thể thi hành nhiệm vụ?", Trang Tần cúi đầu không "Ta xin lỗi"

"Người thật sự yêu tên vô dụng kia sao? Phương Thanh ơi Phương Thanh cô hà tất phải thế? Công tử tốt hơn hẳn ta gấp ngàn lần, cô xinh đẹp như vậy cơ sao cô lại phí tuổi xuân ở chốn này?" đôi môi mông dưới chiếc mặt nạ tính xảo kia chưa bao giờ nói ra những lời tốt đẹp.

Trang Tần nhẹ cười "Công tử tốt như vậy ta làm sao xứng? Huống hồ hần cô biết bao nữ tử ta cũng chỉ là trong số đó mà thôi. Không phải cô cũng... Thích công tử đấy chứ?". "Phương Thanh, cô dần to gan rồi đấy" dường như cô ta có chút giận dữ, bỗng cô ta cười một tiếng, giận dữ cũng tiêu tan.

Nữ tử gọi là Từ Dạ kia đi đến nâng cằm Trang tần "Phương Thanh, cô rất thông minh, ta khuyên cô nên biết chừng mực. Nếu hần ta biết thân phận của cô thì chẳng có chuyện dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu"

Cô ta thả cằm nàng ra đứng thẳng lưng "Hoàng đế Mông cổ đã vào cung, cô biết nên làm gì rồi chứ?". "Trong cung có nhân vật đặc biệt gì sao?" Trang Tần chẳng quan tâm tùy ý hỏi. Từ Dạ khẽch môi cười lạnh "Có lẽ có, đám người kia kêu gào vào cung trả thù nhưng chỉ trong một đêm mà mất mạng. Người nghĩ xem"

Trang Tần kinh ngạc "Không phải bọn họ bị cấm vệ quân bắt sao?". "Đương nhiên là không, bọn họ đã chết trước khi rơi vào tay hoàng thượng. Còn chết rất đau đớn", nàng ta cười gùg dị thoáng chốc đã biến mất.

Trang Tần dường như có chút mất tự nhiên, có chút sợ hãi. Đám người đó là những cao thủ Mông Cổ chẳng thể nào hạ gục dễ dàng, ấy vậy mà bị giết sạch. Người đó rốt cuộc là ai? Hần giao xác cho hoàng thượng chẳng lẽ nào là người của ngài?

Một cổ lỏ sợ dâng trào lên, cô thật có chút sợ hãi, nếu như hoàng thượng biết được thân phận của nàng, hần có...

"Nếu hần biết thân phận của cô thì chẳng dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu" lời nói của Từ Dạ lại lần nữa hiện ra trong đầu cô. Đúng vậy nếu chuyện đó xảy ra hần sẽ chém đầu nàng, tru di cửu tộc, sẽ chẳng chút hạ thủ lưu tình vì vốn hần chẳng có chút yêu thương nàng.

Lam Khanh Khanh ngồi thần thờ trước cửa sổ, Bạch Nhi kéo ghế đến cạnh cô ngồi "Khanh Khanh, cô lại làm sao vậy?". Lam Khanh Khanh lắc đầu trường dài ra bệ cửa sổ, gối cằm lên tay nhìn ánh trăng bị che bởi đám mây "Ta chẳng bị sao cả, chỉ là lười muốn ngồi một chỗ chẳng cần làm gì, chẳng cần nghĩ gì".

"Nhưng mà chẳng phải càng rảnh rỗi càng suy nghĩ nhiều hay sao?". Lam Khanh Khanh thờ dãi "Sắp tới lại có kịch vui đây, chắc chẳng còn những ngày bình yên rồi", "Lại có chuyện?". Nàng chẳng nói gì, ngầ đầu ra, nhắm mắt dưỡng thần. Gia Lỗ Thượng Phong đã đến không có chuyện mới lạ, thân phận của nàng không sớm thì muộn cũng lộ ra. Chuyện nàng lo duy nhất chính là Phong Nguyệt Vô Thần, hần mà biết chuyện của nàng thì nàng coi như xong, Uyển Ưông Phi Thủy chưa cảm vào tay thì mạng đã không còn.

Cộc~

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn hòn đá nhỏ bị ai đó ném đến, lăn vài vòng dưới đất. "Khanh Khanh...", "Bạch Nhi cô ở lại đây đi" Nàng cắt lời Bạch Nhi đứng dậy phóng ra cửa sổ "Ngủ đi tuyệt đối đừng đi theo ta"

Lam Khanh Khanh nhắm theo hướng hòn đá ném tới mà đi theo, đến bên rừng trúc nàng thấy một bóng trắng lướt qua, nàng không chút do dự đi vào trong. Đi sâu vào trong nàng thấy một nam tử bạch y trắng xóa đứng đó tựa khi nào, cảnh đêm tối thế này hần đứng đó có phải rất dọa người hay không

"Ngũ ca, huynh đêm hôm khuya khoác vận bạch y đứng đó rất dọa người nha". Nam tử đó xoay người, nét cười lãnh đạm hiện trên môi "Khanh Khanh, dạo gần đây xem ra muội sống rất tốt nhì". Nàng mỉm cười "Thật không tốt chút nào, ta nhớ huynh chết đi được, Lãnh Thiên ah~"

Phi Yến Lãnh Thiên thấy nàng vô si nhào tới muốn ôm hần liền lùi ra vài bước. Lam Khanh Khanh vô bị hụt liền bâu môi "Lâu lắm rồi ta không gặp huynh mà huynh nờ đối xử với ta như vậy, ta không chơi với huynh nữa". "Từ khi nào Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lại trẻ con đến vậy?" Nàng bâu môi "Từ khi ta nhìn thấy huynh nha"

Phi Yến Lãnh Thiên cười nhẹ đưa tay gõ lên trán nàng một phát rồi đau "Muội đi rửa rây đi ta cho muội ôm". "Bệnh kiệt phích của huynh vẫn chưa tuyền giảm ah, ta chỉ là giúp huynh" Lam Khanh Khanh lấy trong người ta một lọ nhỏ đổ lên tay, bột ngừ trên tay nàng liền bị trôi sạch. "Ta ừ thêm ôm huynh nhá", nét cười trên môi hần càng đậm, cô bé này đã học được cách dỗ bần thân vui vẻ và là cho người khác vui vẻ rồi. Xem ra lần này nàng vào cung không phải vô ích

"Huynh đến tìm ta làm gì?", "Chẳng có gì, trong cung có một số con chuột đang rục rịt hần là vì hoàng đế Mông Cổ vào cung. Bọn người này có lẽ cũng là những kẻ tiếp tay cho bọn cao thủ Mông Cổ kia ám sát muội"

Hần dừng lại, nhìn nàng "Ta cảm thấy thật tò mò, một cung nữ như muội lại có kẻ muốn giết sao? Lại phải nhiều người như vậy". Chung quy thân phận của nàng vẫn chưa ai biết được, dù cho Dạ Nguyệt có lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng biết thêm điều gì về nàng. Phi Yến Lãnh Thiên vẫn còn nghi hoặc nàng còn một thân phận khác cho gì hần đã tìm bao lâu nay vẫn không có thông tin nào.

Lam Khanh Khanh cười trừ "Chẳng lẽ huynh nghĩ ta có thân phận nào khác? Trước đây ta đắc tội nhiều người như vậy việc trả thù cũng đương nhiên thôi." Nàng nhìn hần cười nhẹ đưa ta nàng hai má của mình "Huống hồ ta xinh đẹp khá ái như vậy, người khác ghen tỵ cũng đương nhiên thôi"

Có lẽ mọi người đều bắt đầu nghi ngờ nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Quan Tâm

"Huynh và Dạ Nguyệt nghỉ ngơi ta?"

Phi Yến Lãnh Thiên cười trừ "Nếu Dạ Nguyệt nghỉ ngơi muội thì muội đã không là Thập Nhị tiểu thư rồi". Hần đi đến vỗ nhẹ vai nàng "Có thời gian về Dạ Nguyệt một chuyến, bọn họ rất nhớ muội".

Lam Khanh Khanh cười cười "Thì ra hôm nay huynh đích thân đến là vì nhớ ta nha", hần mất tự nhiên quay đi chỗ khác, quả thật hần đã giành với Điều Chính Vũ để vào cung. Chắc Điều Chính Vũ ở nhà rửa hần tắm đây

"Nha, ta đoán đúng rồi chứ gì? Chắc Lãnh Thiên ah, yêu huynh quá đi mất", Phi Yến Lãnh Thiên gõ vào trán nàng một cái "Lời muội nói nên cất vào đi, người khác mà nghe thấy tường thật thì ta không còn mạng đâu". Nàng cười hi hi "Vậy huynh có nghĩ là thật không?", hần lắc đầu "Lời của muội mà tin được ta đã tin"

"Xem ra trong khoảng thời gian này sẽ có ít sóng gió trong hoàng cung đấy, muội xem chăm sóc thật tốt bản thân" hần xoa đầu nàng "Ta đi đây!". Nàng gật đầu "Được nghe lời huynh"

Đội Phi Yến Lãnh Thiên khuất bóng Lam Khanh Khanh mới rời đi, như có như không nàng thấy một bóng trắng lướt qua. Nàng quay đầu nhìn chẳng thấy một ai, kì lạ chẳng có tí cảm giác có người ở gần đó. Lam Khanh Khanh vỗ đầu cho là mình nhìn nhầm, có lẽ dạo này nàng mệt mỏi quá rồi.

Lam Khanh Khanh quay trở về Bình Tước cung đã thấy trong phòng sớm đã tắt đèn. Nàng nghĩ Bạch Nhi đã ngủ nên rón rén đi vào trong chỉ sợ gây tiếng động khiến cô tỉnh giấc. Nàng vô tình động trúng thứ gì đó trên bàn rơi xuống đất,

Lam Khanh Khanh cuối người nhặt cuốn sách vừa rơi xuống kia ngẩn đầu lên đã thấy bóng đen đứng trước mặt

"Ồi gạt cả mình! Đại boss à người dùng có xuất quỹ nhập thần như vậy có được không" nàng ôm trái tim bé nhỏ trùng hân. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đại boss?", "À là kiểu quyền lực ý mà. Nhưng sao người lại đến đây?" Nàng có chút bất an. Có khi nào bóng trắng nàng vừa thấy khi này là hân không

Không đúng hân luôn vận y phục đen tuyền mà, chắc chỉ là nhìn nhầm thôi hoặc là gặp quỷ.

"Người đi đâu?" nàng đưa mắt đi chỗ khác "không ngủ được đi tản bộ, đổi lại là người đêm hôm đến phòng khuê nữ còn mờ ám như vậy là có ý gì đây?". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cười nhưng có lẽ nàng không thể thấy được vì tối "Người là Khuê nữ sao?". "Ừ thì coi như không phải đi, nhưng mà Bạch Nhi..." lúc này nàng mới nhớ đến Bạch Nhi

Lam Khanh Khanh đi thật khẽ sang gian bên cạnh thấy Bạch Nhi vẫn ngủ ngon mới an tâm. Nàng giờ cuốn sách trên tay "Đây là thứ gì?", "Sách!". Nàng chau mày "Ta đương nhiên biết là sách nhưng để làm gì?", "Người rảnh rồi thì nên luyện chút võ công đi" Hân nói dường như có chút không tự nhiên

Lam Khanh Khanh mỉm cười trừ "Không ngờ người lại xem trọng ta đến vậy nha, còn đến tận đây đưa cho ta". Phong Nguyệt Vô Thần ho khan một tiếng phất áo đứng dậy "Nhiều lời vậy làm gì". "Nha nha chẳng nhẽ người lại xấu hổ?", hân quay người sang phía nàng, đi tới "Chẳng hay người ngại mạng quá dài?". Nàng nhún nhún vai "Hai huynh đệ nhà ngài không còn câu mới mẽ hơn à? Ta nghe đến phát ngán"

Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "Người tốt hơn nên an phận đi, đừng suốt ngày trừu chọc người khác nữa". Nàng tò vè vô tội "Không có nha, là do bọn họ trừu chọc ta trước, cho nên...". "Cho nên người rất hứng thú với phi tần của hoàng huynh ta, Hy phi, Trang phi tiếp tới ai đây?", "Ta nói sao hai huynh đệ nhà ngài giống nhau thế? Là do phi tần của hân không an phận cứ cố ý gây chuyện với ta".

Hân lắc đầu "Mạng người sớm muộn gì cũng bị người ta lấy đi mất, lúc đấy ta cũng chẳng cần quản nha đầu rồi rồi người". Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng ngọt ngào "Quan tâm người ta còn bầy đặt", hân chau mày "Người nói gì?" nàng cười cười "Ta là muốn nói mạng ta lớn, diêm vương chẳng dám chứa ta nữa ấy. Và lại Uyển Ương còn chưa thấy thì làm sao ta đi được"

Hân biết nàng có ý gì, hân trầm ngâm "Người lấy được hay không là một vấn đề". "Ta nhất quyết sẽ lấy được" không vì nó ta làm sao ra nóng nổi này chứ, câu sau nàng nói thẳm trong lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một lát rồi mở miệng "Khuya rồi người ngủ đi". Lam Khanh Khanh gật đầu, hân hiện ngang đi ra bằng cửa chính. Nàng thẳm than, hân nói nàng nên giữ cái mạng nhỏ bé này ấy vậy mà lên lút gặp mà hiện ngang như vậy.

Lam Khanh Khanh ngồi ra giường, nương theo ánh trăng cầm cuốn sách lên xem. Nàng lật lật vài trang chưa đầy 5s đã ném nó đi, từ trước đến nay sách võ công gì đấy nàng chưa bao giờ xem qua nói chi là học. Cứ nhìn 5s là bắt đầu buồn ngủ, sách này tốt nhất là cho Bạch Nhi.

Lam Khanh Khanh ném cuốn sách ở đầu giường, một môi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến ngự thư phòng đã bắt gặp Hàm Mộc Vân ngồi đó tựa khi nào. Hàm Mộc vân thấy nàng liền nhào tới ôm

"Khanh Khanh à, tỷ dạo này không bận việc gì chứ?" nàng chau mày "Liên quan tới người?". Hàm Mộc Vân vốn rất vui vẻ cũng chẳng để ý lời của nàng "Tỷ đã không bận hay là ra ngoài đổi gió tí nhé, Bạch Nhi cô cũng đi cùng ha"

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh chung quy vẫn lạnh nhạt như vậy. Hàm Mộc Vân không vì vậy mà từ bỏ, cô cười ngọt ngào "Tỷ không thấy trong cung rất buồn chán sao, ngày mai tỷ và Bạch Nhi cùng đi săn với ta nhé"

Bạch Nhi nhìn cô có chút khó hiểu "Sao tự nhiên nương nương lại muốn đi săn? Chẳng phải không có lệnh hoàng thượng phi tần không thể xuất cung sao?". "Không phải chi ta. Ngày mai hoàng thượng tổ chức đi săn cùng hoàng thượng Mông Cổ. Hân bắt ta phải đi theo hân..."

Hàm Mộc Vân dừng một chút nhìn sắc mặt nàng "Ta muốn tỷ đi chung nha, tiện thể để tỷ...". "Không đi"

Cô làm vè tội nghiệp nhìn Khanh Khanh "Tỷ, tỷ nở lòng nào phủ muội như vậy à? Tỷ nở để muội bị tên sắc lang kia ăn hết à? Tỷ a~"

"Im!" Lam Khanh Khanh chau mày "Ta đã nói, không đi!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chai, Mới!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đi Săn

Thật ra ngày mai đúng thật có buổi đi săn nhưng không có ai bắt có đi cả. Hàm Mộc Vân là tình nguyệt đôi đi, chẳng thể hình dung ra được Phong Nguyệt Phủ Hân vui thế nào. Cô chính là muốn mang theo Khanh Khanh ra ngoài cung thư giãn một chút, nhưng ai biết được nàng nhất quyết từ chối như vậy.

Hàm Mộc Vân nhìn nàng lạnh nhạt đi đến một góc ngồi trong lòng cũng có chút buồn bực, không phải có không cố gắng mà là nàng không chịu phối hợp. Hàm Mộc Vân nhìn qua Bạch Nhi cười ngọt ngào

Bạch Nhi nhún vai "Nương nương nhìn ta cũng vô ích, Khanh Khanh thế nào nó tỷ là thế ấy". Cô thờ dãi "Cô cũng không cần một câu nương nưon hai câu nó tỷ với ta đâu".

Hàm Mộc Vân ủ rũ đi vào ngự thư phòng.

Nặng dần lên, Phong Nguyệt Phủ Hân đã hạ triều, công việc "nặng nhọc" của Khanh Khanh và Bạch Nhi cũng đã xong, vừa vận thấy họ đi về phía ngự thư phòng.

Hàm Mộc Vân mắt thấy Phong Nguyệt Phủ Hân liền chạy ra ngoài "Ta muốn ngày mai Khanh Khanh đi theo ta", hân nhìn cô cười nhẹ "Từ khi nào nàng và Lam Khanh Khanh lại thân thiết như vậy?". "Mặc kệ ta, ta muốn Khanh Khanh cùng đi với ta" Hàm Mộc Vân bắt đầu làm nũng, hân nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng như vậy còn không mềm lòng sao?

Lam Khanh Khanh ho nhẹ "Nếu các người rảnh rồi như vậy chỉ bằng cho ta nghỉ vài ngày, ta chẳng thể giúp ích gì sao cứ nhất thiết kéo ta đến đó. Chẳng lẽ nương nương bắt ta đi nhất xác động vật sao?"

"Cô nương đẹp như vậy sao nở để cô đi làm những chuyện đó" Nàng lườm Gia Lỗ Thượng Phong một phát, "Vậy Gia Lỗ Vương nghĩ đến đó ra cần làm gì?". Gia Lỗ Thượng Phong ra vẻ suy tư, nụ cười càng đậm "Cứ như bây giờ... Quét tước"

Lam Khanh Khanh thẳm mắng Gia Lỗ Thượng Phong vài câu, "Ta nhất quyết không đi thì sao?". "Muội lấy danh nghĩa Lương Đế bắt tỷ phải đi theo" Hàm Mộc Vân nghĩ hồi lâu, chỉ có cách này mới kéo Khanh Khanh ra ngoài cùng nàng được.

Lam Khanh Khanh Thở dài, ai bảo cô là phi tần còn nàng là nô tỳ chứ, "Lời nương nương ta dám cãi sao, Bạch Nhi phải đi cùng chứ?", Hàm Mộc Vân cười cười "Tất nhiên rồi". Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi "Nếu không có việc gì thêm nó tỷ cáo lui"

Phong Nguyệt Phủ Hân ghé vào tai Hàm Mộc Vân nói nhỏ "Xem ra nàng và Lam Khanh Khanh rất thân thiết", "Đây là lần thứ hai người hỏi ta rồi". Hân nhún vai "Ta chỉ thất mắc mà thôi"

"Phong Nguyệt huynh, ở đây còn hai nam tử chưa có hôn phối đấy nhé"

Ngày hôm sau vừa sáng ra cả đoàn người ngựa đã rời khỏi cung dời sang khu sân bắn

Dụng lều sắp xếp cũng đã nửa ngày trời qua, nắng bắt đầu bớt oi bức. Gia Lỗ Thượng Phong nhìn mặt trời có chút hướng về phía Tây "Chúng ta có thể đi săn chưa nhì? Nghe nói khu rừng này rất nhiều thứ đáng sợ"

"Gia Lỗ huynh có hứng như vậy vậy chúng ta đi dạo trước xem" Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Tam đệ, đệ có nhà hứng chứ?", "Được thôi".

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn sang chỗ Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Mấy vị mỹ nhân đã đến đây rồi có muốn đi săn không". Rõ ý định hân là muốn các nàng cùng đi

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh "Ta không biết cưỡi ngựa, ta lại không thích cái rừng u ám kia... Khanh Khanh có đi mạnh giỏi nhé". Lam Khanh Khanh trừng Bạch Nhi, Phong Nguyệt Vô thần cười cười "Bạch Nhi đã không muốn thì cứ để Bạch Nhi ở lại trong lều đi". Nàng trừng hân "Ta...Nô tỳ không biết cưỡi ngựa", tên nào đó không biết tình hình che miệng cười.

Lam Khanh Khanh hướng Gia Lỗ Thượng Phong cười nguy hiểm "Gia Lỗ vương, nô tỳ có gì SAI sao?". Hân ngâm niệmng lúc đầu "Không có, Lam cô nương đã không biết cưỡi ngựa chỉ bằng đi chung với bốn vương đi".

Lam Khanh Khanh cúi đầu lễ phép "Thật không dám phiền hạ Gia Lỗ vương". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn Gia Lỗ Thượng Phong, như có như không hai người chạm phải ánh mắt. Gia Lỗ Thượng Phong cười nhẹ hướng hân gật đầu, tên Tam vương gia này không vô dụng như trong lời đồn.

Hàm Mộc Vân mìn mới một hồi mới mở miệng "Ta cũng muốn đi", Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn cô, chẳng do dự đồng ý "Được! Đem cho nàng một con ngựa. "Nhưng Ta không biết cưỡi ngựa" Hàm Mộc Vân nhìn mọi người, Khanh Khanh cũng đi lẽ nào cô chịu ở trong lều một mình chán chết? Làm sao đây có muốn đi cùng Khanh Khanh.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười tươi rồi nhìn cô "Nàng đã không biết cười ngựa chỉ bằng đi chung với ta". Hàm Mộc Vân lườm hắn, đồ nắm bắt cơ hội, hẳn những vai đưa tay về phía cô "Lên". Cô nhìn qua Lam Khanh Khanh, đưa tay cho hắn đỡ cô lên ngựa.

Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngựa ngồi sát phía sau cô, đôi mắt Hàm Mộc Vân bỗng chốc nóng dữ dội. Cô đẩy nhẹ hắn "Xích ra tí đi", nét cười trên khuôn mặt hắn càng đậm, một tay đặt ngang hông giữ cô tựa lưng vào ngực hắn "Không giữ nặng lại trăm lăm sao yên tâm"

Lần đầu tiên hắn xưng là Trăm với nàng. Hàm Mộc Vân quay đầu nhìn hắn, khuôn mặt tú tuấn ngay trước mặt khiến cô giật mình tím bồng chốc chốc thích một cái đập loạn nhịp.

Lam Khanh Khanh vẫn nhìn về phía Hàm Mộc Vân bỗng thấy cảnh này liền xoay người lại, đúng là hại mắt trẻ con mà. Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng như vậy vô ý thức nhếch môi cười, hắn nắm lấy cổ áo nàng kéo lên. Nàng có chút bất ngờ lúc định thần lại đã thấy nàng ngồi trên xe ngựa, phía sau đung phai bức tượng thật rắn chắc.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh bật cười, bên ngựa người ta là tình chàng ý thiếp đỡ nhau lên ngựa còn Khanh Khanh là bị trực tiếp kéo lên ngựa nha. Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi, Bạch Nhi vẫy tay "Khanh Khanh ah, đi vui nhá". Khanh Khanh trừng cô, đúng là đang trêu tức nàng mà, nhìn mặt nàng liệu cô vui nổi không?

Phong Nguyệt Vô Thần đặt miệng bên ta nàng nói nhỏ "Người là không sợ mất bị trạch sao?". "Mất kệ ta" Nàng không thèm nhìn hắn quay mặt đi nơi khác. Phong Nguyệt Vô Thần cũng thúc ngựa đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn Triệu Khánh Lâm "Xem ra muội muội nhà người bị sói dụ mất rồi". Triệu Khánh Lâm nhìn theo bóng nàng "Có lẽ bây giờ tốt hơn nhiều, ít ra muội ấy vui vẻ hơn lúc ban đầu ta gặp". "Đừng vậy nha, khẩu khí của nàng càng ngày càng độc, nói cũng nhiều, cười cũng nhiều, thần kinh hư tổn quá mức. Thiếu điều đôi mắt đó vẫn chưa bớt bị thương, thủ đoạn vẫn vậy"

Hai người bỗng yên lặng chậm rãi thúc ngựa đi.

Đi sâu vào trong rừng bỗng Phong Nguyệt Phủ Hàn đột nhiên dừng ngựa, "Gia Lỗ huynh, chúng ta thi một ván xem, xem ai săn được nhiều thú rừng hơn?". Gia Lỗ Thượng Phong cười "Phong Nguyệt huynh và Vương gia còn có mỹ nữ trong tay, các nàng ổn?". "Không thành vấn đề" Gia Lỗ Thượng Phong vỗ ồm tìm cảm thán "Nhưng tại hạ cảm thấy cô đơn nha", "Gia Lỗ huynh chỉ bằng tìm một cô nương đi, đầu gì huynh cũng đăng cơ đã lâu"

Gia Lỗ Thượng Phong như cô như không nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Đã từng ngó ý nhưng nàng lại chối từ, ta cô lẽ chờ nàng ấy nghĩ thoáng quay về bên ta". Phong Nguyệt Phủ Hoàng chau mày "Cô nương nào lại lợi hại như vậy". Hắn cười nhẹ vỗ như đang nghĩ về ai đó lại dường như đang muốn nói điều gì cho họ "Một cô nương quái dị!"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút cảm thấy khó chịu, hẳn lời này từ miệng Gia Lỗ Thượng Phong như muốn cho hắn nghe thấy. Lam Khanh Khanh thăm than, tên Gia Lỗ Thượng Phong dường như muốn hại chết nàng mà.

Phong Nguyệt Vô Thần chẳng nói câu nào thúc ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Gặp Thích Khách_Bị Thương

Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa đi một khoảng xa mới dừng lại. Lam Khanh Khanh nhìn xung quanh "Xem ra hoàng thượng phái rất nhiều binh lính đến đây". "Săn bắt của hoàng gia sao lại không cần binh lính" nàng tặc lưỡi "Nếu đã có ý giết người thì bọn vô dụng này cũng chỉ là hạt bụi". Phong Nguyệt Vô Thần xuyên tạc ý nàng "Làm hạt bụi không tốt sao?", nương lưng hắn "Ta không nói với người nữa"

Hắn cười nhẹ cầm lấy cung vắt bên hông, giương cung bắn. Lam Khanh Khanh chau mày nhìn con chim như bị gãy cánh nặng nề rơi xuống đất "Người...Người không sợ bọn họ phát hiện sao?". Hắn nhẹ cười "Bọn họ vốn biết ta bắn cung tốt, không cần giấu".

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cung, thúc ngựa đi. Sau khi hắn đi liền có vài thị vệ từ trong góc tối đi ra dọn dẹp "hiện trường".

Mặt trời bắt đầu xuống núi, nắng tắt dần. Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa quay về, Lam Khanh Khanh một hồi ngã lưng tựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn. "Sao không thấy thích khách nhì, thường thì mấy cảnh này chuyên có mấy loại tình tiết này mà"

"Khanh Khanh, xem ra người tốt nhất dừng nên nói những chuyện xui xẻo ấy nữa" Nàng đang tự hỏi hắn nói vậy là ý gì thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau mãnh liệt, Xem ra nàng tốt hơn không nên mở miệng rồi.

Hắn thúc ngựa chạy đến đã thấy bọn người áo đen tay cầm vũ khí đánh tới Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh lâm. Phong Nguyệt Vô Thần để nàng ngồi yên trên ngựa, nhảy xuống cứu trợ. Nàng hiện tại chỉ là một cung nữ, tốt hết nàng khôngbên nên dễ lộ ra quá nhiều điều. Nhưng mà, người ở đó là ca ca của nàng.

"Các người là do ai phái đến?", "Phí lời, đợi xuống châu diêm vương mà hỏi cho rõ". Lam Khanh Khanh lắc đầu, lời thoại chả có chút mới mẻ gì cả, đánh nhau giết người mà hỏi vậy ai sẽ trả lời đây

Mùi sát khí nồng nặc sộc vào mũi nàng. Lam Khanh Khanh nhìn về phía không xa có một bóng trắng đứng đấy, giương cung. Theo tình tiết này đúng 100% là có độc, nam tử đó tại sao sát khí lại đậm như vậy, nàng cảm thấy hắn thật lạh

Lam Khanh Khanh nhìn cảnh đánh nhau hỗn loạn, nếu cung bắn ra sẽ bay về hướng Phong Nguyệt Vô Thần sao? Hắn có thể tránh được nhưng ca ca nàng phía sau hẳn không phải sẽ trúng mũi tên này sao? Không được!

Mũi tên phóng ra nàng không nghĩ nhiều mà leo xuống ngựa, mũi tên đó cho dù bắn trúng người nào nàng cũng không nỡ.

Pháp

Phong Nguyệt Vô Thần quay lưng lại chỉ thấy thân ảnh Lam Khanh Khanh ở trước mặt nặng nề ngã xuống đất. Cung tên cầm phía sau nàng đang không ngừng rì máu, một cổ tức gần không biết từ đâu trào lên, hắn cảm cung tên chẳng cương đây trực tiếp phóng về phía bụi cây.

Phía đó có chút lung lay, bóng trắng lướt đi mất. Triệu Khánh Lâm lo lắng chạy đến chỗ Khanh Khanh lại bị nàng đẩy ra "Hiện muội chỉ là một nô tỳ". Triệu Khánh Lâm hiểu ý nàng có chút do dự, cầm kiếm chém người như trút hận cho Khanh Khanh

Tiếng vỗ ngựa ngày càng gần, bọn hắc y nhân còn sót lại vài người cũng chẳng cần báo hiệu mà rút. Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân đi đến đã thấy xác chết ngổn ngang "Là đã xảy ra chuyện gì?", "Gặp thích khách".

Hàm Mộc Vân mất thấy Khanh Khanh bị thương liền vội giơ tay nhảy xuống ngựa "Khanh Khanh, tỷ bị làm sao vậy". Hàm Mộc Vân gấp đến phát khóc nhìn người con gái đang bất tỉnh kia, không biết nàng bất tỉnh thật hay giả vô bất tỉnh. "Khôn kiếp là tên nào bắn cung độc vào tỷ ty ta" Cô trừng mắt về phía Phong Nguyệt Vô Thần "Các người đến tỷ ấy cũng không báo vệ được sao? Mau đưa Khanh Khanh về lều đi"

Tên Phong Nguyệt Vô Thần này đúng thật vô dụng mà, hẳn lại không báo vệ tốt Khanh Khanh lại để nàng bị thương đến nỗi này

*

Về đến lều Hàm Mộc Vân liền không cho bất cứ ai vào chỉ gọi Bạch Nhi và bọn Nguyệt Tuy giúp. Vừa đặt Khanh Khanh lên giường người con gái đã mở mắt, "Khanh tỷ này giờ là tỷ giả vô sao?", Lam Khanh Khanh nhìn vết thương tùy tiện nói "Người thấy người bình thường nào bị bắn một mũi tên độc vào người mà mở mắt nói chuyện không?".

Hàm Mộc Vân nhúng vai "Tỷ sao lại bị thương? Chẳng phải thân chủ của tỷ dù trách được mũi tên này sao?". "Là ta đỡ cho người khác, rút mũi tên ra đi", cô có chút chần chờ "Khanh tỷ à, hay ta cho tỷ uống thuốc mê nhé, như vậy sẽ đau".

Lam Khanh Khanh chau mày 'người đã không rút tự ta làm!', nói đoạn nàng đưa tay ra phía sau chẳng do dự rút mũi tên ra. Hàm Mộc Vân cũng chẳng bất ngờ mấy, cô nhanh nhẹn lấy khăn ướt lau nhẹ vết thương đang không ngừng rì máu.

"Khanh tỷ, cần phải côi y phục", "tùy người", Bạch Nhi ngồi bên mép giường đỡ Khanh Khanh nhẹ nhàng trút bỏ y phục giúp nàng. Hàm Mộc Vân nhìn vết thương có chút nghi ngờ "Chẳng lẽ có độc?", cô thấy Khanh Khanh không nói gì càng chắc chắn, vết thương đã bị thối rữa bên ngoài.

"Chết tiệt, ta mà biết là tên nào bắn ta bám tay hắn!" Hàm Mộc Vân rút trong mình ra một cây dao phẫu nhỏ, Khanh Khanh nhìn qua có chút giương mắt, con bé này luôn không thiếu dao phẫu. "Nguyệt Tuy, đem cho ta một cây nến" Bạch Nhi thấy cô hor dao trên nền liền hoảng "Cô định làm gì Khanh Khanh!", "Không làm Khanh Khanh sẽ chết thật đó"

Hàm Mộc Vân lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỷ cố chịu nhé, rất đau đấy". Nói rồi cô đưa dao nhỏ cắt từng mẩu thịt bị thối rữa ra, máu lại không ngừng rì ra, Hàm Mộc Vân không cho phép bản thân run tay, thật cẩn thận xử lí vết thương

Lam Khanh Khanh cắn chặt môi, cơ đầu thì xác cứ ập tới, trán nàng đã lấm lấm mồ hôi. Bạch Nhi đau lòng cầm khăn nhẹ nhàng lau cho nàng, cô nắm lấy tay Khanh Khanh "Khanh Khanh người phải cố lên". Nàng mở miệng giọng đã thều thào "Ta không sao", Bạch Nhi nhìn nàng cuối cùng đã khóc "Khanh Khanh, xin lỗi, ta từng nói sẽ bảo vệ người như ta lại chẳng giúp gì được". Lam Khanh Khanh cười nhẹ đưa tay lau nước mắt cô "Ta không sao" lời vừa dứt nàng liền mất đi ý thức ngã ra phía sau.

Hàm Mộc Vân ôm lấy nàng "Ồn rồi", Bạch Nhi mới thở nhẹ an tâm, Hàm Mộc vẫn lại thay khăn đã nhúng qua nước nóng lau nhẹ vết thương nhẹ nhàng bôi thuốc. Bỗng bỏ lại xong cho Khanh Khanh cô lại sai người mang cho nàng một bộ trung y bằng lụa tằm cho nàng mặc.

Hàm Mộc Vân động tác nhẹ nhàng dễ dàng nằm xuống giường chính cho nàng nằm thật thoải mái. Bạch Nhi, Nhã Nhi và Nguyệt Tuy thu dọn xong liền lui ra ngoài. Hàm Mộc Vân ngồi bên mép giường thờ dài

"Khanh tỳ, tỳ đúng thật không phải là người mà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mới!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thân thể của tỳ là của ta

"Ta vốn dĩ không phải là người"

"Tỷ tình rồi sao?" Hàm Mộc Vân thấy Lam Khanh Khanh muốn ngồi dậy liền ngăn nàng "Tỷ muốn làm gì, vết thương vừa bôi thuốc tỳ không được cử động lung tung". Lam Khanh Khanh cũng không cố chấp nằm xuống, im lặng một hồi nàng chợt mở miệng "Lần này người làm thuận thực hơn rồi"

Hàm Mộc Vân gật ra một chút, cô chợt hiểu cười tươi như hoa ôm cánh tay nàng "Khanh Khanh, tỳ vẫn còn nhớ sao?", "Này chẳng phải người vừa nói vết thương mới bôi thuốc sao?". Hàm Mộc Vân giật mình thả tay Khanh Khanh ra cười vui vẻ "Tỷ không đau chút"

Bọn Phong Nguyệt Vô Thần và Gia Lễ Thượng Phong đứng ngoài lều có chút nóng ruột. Vừa nhìn thấy Bạch Nhi cùng Nhã Nhi đi ra cầm trên tay y phục và chậu nước đầy máu có chút hoảng.

Phong Nguyệt Phủ Hân kéo lấy Nhã Nhi hỏi "Người sao rồi? Có cứu được không", Nhã Nhi cúi đầu lễ phép "Xin hoàng thượng bớt lo lắng, hiện Lam cô nương đã không còn gì đáng ngại"

Mọi người thờ ra một hơi nhẹ nhõm, "Mạc tướng có thể vào thăm nàng không" mọi người đều nhìn về phía Triệu Khánh Lâm. "Khanh Khanh bây giờ vẫn còn đang hôn mê, nương nương nói không cho phép ai vào trong"

Triệu Khánh Lâm vẫn một mực lo lắng cho Khanh Khanh, hắn cứ chốc chốc lại nhìn vào trong lều. Gia Lễ Thượng Phong vỗ hắn, Triệu Khánh Lâm liền thu mắt, đánh dọi ngay mai gập nàng vậy.

"Trời cũng đã tới các vị trở về lều đi" Nguyệt Tuy ra lệnh đuổi khách. Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn vào trong một cái mái miễn cưỡng rời đi, thật sự lúc hắn thấy nàng nằm ở đó cùng với rất nhiều máu hắn bất giác sợ hãi. Có lẽ hắn sợ Lam Khanh Khanh sẽ giống như người ấy của ba năm trước.

Hành động của Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Phủ Hân nhanh chóng rơi vào mắt của mọi người. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra hoàng huynh rất xem trọng nàng. Thân phận của nàng lại thể nhiều chấm hỏi hơn nữa.

Hàm Mộc Vân kê cao gối đỡ Khanh Khanh tựa lưng vào gối, "Xem ra bọn họ rất lo cho tỳ", Lam Khanh Khanh lắc đầu "Ta có gì để họ lo chứ, chẳng qua trước mặt họ bị thương một chút theo lẽ nên hỏi vài câu". Cô kéo chân lên cho Khanh Khanh cười nhẹ "Tỷ nói chi bị thương một chút sao? Cũng đúng thật nhẹ hơn lần đó", Nàng cũng bất giác nhích môi "Là người ta chấn vụng về nên mới thành ra như vậy"

Nhớ năm Khanh Khanh 14 tuổi, nàng bị tổ chức bắt phải đi thực hiện nhiệm vụ. Chẳng biết là nhiệm vụ gì khi về đến nhà đã thấy máu me đầy người khiến Hàm Mộc Vân khiếp sợ một phen. Không muốn người trong nhà biết Hàm Mộc Vân đánh liều lấy viên đạn bên cánh tay phải ra cho nàng, nhưng một cô bé 13 tuổi như cô thì sao xử lí được. Đạn đã được lấy ra nhưng Khanh Khanh lại bị ngắt đi, sốt cao, hôn mê đến mấy ngày, cô còn phải lên tìm người đến giúp. Nếu không phải cha cô đi công tác trong nhà lại bận rộn thì đã bị phát hiện rồi.

Nghĩ đến chuyện cũ Hàm Mộc Vân lại cười, hai năm rồi, cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt có chút xót "Khanh tỳ, tỳ hứa với ta sau này đừng để bị thương nữa được không". Lam Khanh Khanh nhìn thẳng vào mắt cô, hai người chẳng nói gì chỉ lặng lẽ nhìn nhau. Kể từ lần đầu tiên vào Hàm gia nhìn thấy Hàm Mộc Vân đến giờ nàng dường như chưa từng nhìn chăm chú cô một lần nào nữa. Nàng đã lạnh nhạt với Hàm Mộc Vân bao lâu rồi nhỉ

"Thân thể này của ta ta muốn quản cũng không thể quản, ít ra hiện giờ không còn đi làm nhiệm vụ không còn bị thương như trước đây nữa", Hàm Mộc Vân cười "Tốt vậy từ nay thân thể tỳ do ta quản nhé, tỳ yên tâm, y thuật của ta tốt hơn nhiều rồi". Nàng không nói gì xem như đồng ý, cô lẽ nàng nghĩ sẽ không bao giờ để bản thân bị thương nữa nhưng nàng vẫn không liệu được sẽ có ngày chính nàng làm tổn hại thân thể nàng

"Thân thể của tỳ là của ta!"

Nguyệt Tuy vén màn bước vào "Chủ Tử, hoàng thượng cho gọi" Hàm Mộc Vân đứng dậy "Được ta sẽ qua đó ngay, Nguyệt Tuy người gọi Bạch Nhi đến chăm sóc cho Khanh Khanh giúp ta". "Được!" Nguyệt Tuy ra ngoài, vô thức ngoài đầu nhìn Khanh Khanh một cái.

*

"Gọi ta đến là có chuyện..." Hàm Mộc Vân chưa nói hết câu đã im bật, cô không nghĩ đến ở đây lại có người đến đến thế. Hàm Mộc Vân đi lại gần Phong Nguyệt Phủ Hân hành lễ "Hoàng thượng, ngài tìm ta là có việc gì?" ịch ra nên cho hắn chút mặt mũi.

Cô cho hắn mặt mũi nhưng ngược lại hắn chẳng cho nàng mặt mũi, Phong Nguyệt Phủ Hân đưa tay kéo Hàm Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh mình. "Ta đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng nhưng không ngờ lại có thích khách xâm nhập. Xem ra cuộc đi săn ngày mai phải dừng lại, sáng sớm ngày mai chúng ta gấp rút về hoàng cung"

Hàm Mộc Vân kinh ngạc "Trời sáng liền đi, Khanh Khanh đang bị thương làm sao đi được". Nam tử phía dưới bỗng đứng dậy "Khanh Khanh bị thương sao?", Phong Nguyệt Hoành Ân vốn có chưa gấp lần nào nên cảm thấy hắn thật lạ mặt.

Hàm Mộc Vân nhìn hắn cũng chẳng nói gì, Lam Khanh Khanh này của cô xem ra hút hồn nhiều nam tử nhỉ, cô bất giác nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân. "Tự đi!" Phong Nguyệt Quân Y nghe thấy hắn cảnh báo liền kéo Hoành Ân ngồi xuống. "Ày nha, bọn ta có việc liền đến thế không ngờ chuyện sản lại bị hủy".

"Rất cuộc là có chuyện gì?", "Đều là tại ta, bọn thích khách đó là đều nhắm vào ta" Gia Lễ Thượng Phong dường như chẳng có chút gì áy náy ngược lại còn cười. Hắn là hoàng đế Móng Cổ đương nhiên đến Trung Nguyên sẽ có nhiều người chú ý rồi, nếu hắn chết ở đây chẳng khác nào làm chấm ngòi cho hai nước chiến tranh.

Hàm Mộc Vân nhìn quanh vẫn không thấy Phong Nguyệt Vô Thần ở đâu, tên tướng quân Móng Cổ cũng mất dạng. "Hoàng thượng, các người cứ ngồi đây bàn bạc, ta về lều trước" Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi móng vuốt của tên hoàng đế nào đó chạy một mạch ra ngoài.

Cô liền hướng lều Khanh Khanh nghỉ ngơi mà đi đến, quả nhiên gần đến lều liền bắt gặp Triệu Khánh Lâm. Hàm Mộc Vân kéo hắn đến một chỗ vắng vẻ "Nói đi, người với tỳ tỳ ta là có ý đồ gì?". Triệu Khánh Lâm có chút mơ hồ "Tỳ tỳ của nương nương?"

"Ày, là Lam Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm có chút kinh ngạc, nhanh chóng liền thu sự ngạc nhiên đẩy vào "Mạc tướng làm sao có ý gì, chỉ là nàng vì Hoàng Thượng bị thương, thần nên quan tâm một chút". Hàm Mộc Vân cau mày, đi xung quanh hắn "Ta là thấy không phải thế, từ lúc trong cung ta đã thấy người nhìn cô ấy có chút khác thường. Người nói xem người và Khanh Khanh là quan hệ gì?"

"Thần từ nhỏ đều ở Móng Cổ, quả thật đây là lần đầu tiên gặp nàng, vậy làm sao có quan hệ gì?" hắn thần la ca ca, Khanh Khanh đã giấu chuyện hắn càng không thể nói. Hàm Mộc Vân vội cảm "Cũng đúng nhỉ, Chẳng nhẽ người có ý đồ bắt chính với Khanh Khanh!"

Hắn thờ dài, xem ra cô nàng này tư tưởng có chút phong phú rồi, hắn không nói gì thêm rồi đi. Hàm Mộc Vân trừng mắt "Này người cứ thế rồi đi sao, người tốt nhất đừng làm cho Khanh Khanh thương tổn". Bước chân Triệu Khánh Lâm dừng lại "Nương nương người yên tâm, ta sẽ không bao giờ thương tổn Khanh Khanh"

Hàm Mộc Vân nhìn theo bóng lưng hắn, nào rối loạn, lời này của hắn có ý gì. Hắn và Khanh Khanh nhất định có gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mới!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Người thích tỳ ấy?

Xe ngựa cứ gặp gheñh làm đầu Lam Khanh Khanh không biết bao lần bị đập vào thành gỗ, mỗi lần vậy nàng chỉ nhủ nhủ đôi mày. Hàm Mộc Vân nhìn nàng hồi lâu "Khanh tỳ, tỳ không sao chứ?", nàng lắc đầu "Không sao"

Xe lại vấp hòn đá, đầu Lam Khanh Khanh đập vào thành gỗ lần thứ n, nàng không nhắm mắt nữa, trừng mắt về phía màn che. "Này, người có biết đánh xe không đấy, hay bị mù không thấy đường mà hôn đá nào cũng tán vô thế" Phong Nguyệt Hoành Ân bất mãn vén màn trông Hàm Mộc Vân "Tàu từ à, tỳ có lương tâm không đấy, ta đường đường là Vương Gia nhưng giờ trở thành phu xe cho tỳ rồi"

"Lương tâm thì không có nhưng đầu của ta đập vào thành gỗ sắp thành tương rồi" giọng Lam Khanh Khanh có chút nhẹ có lẽ vì vết thương vẫn còn đau. Hắn ra vẻ vô tội "Khanh Khanh, không thể trách ta, trách đường khó đi quá thôi". Hàm Mộc Vân lườm hắn, mắt thấy vết thương của khanh khanh dường như bị động mà rỉ máu, cô nhìn qua Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy có ra đánh xe đi, hắn đánh xe về tới kinh thành chắc cả đám nhập viện mất"

Nguyệt Tuy liền đi ra ngoài, Phong Nguyệt Hoành Ân nhanh chóng vào xe ngồi, Khanh Khanh một mình nằm gối đầu lên người Bạch Nhi ngồi bên cạnh. Nguyệt Tuy đánh xe tuy không gấp gềnh như trước nhưng vẫn có chút lắc lư chòng mịt.

Đến hoàng cung trời cũng đã nắng gắt, Lam Khanh Khanh được Bạch Nhi đưa trở về Bình Tước Cung.

Hàm Mộc Văn đến Thái Y viện lấy thuốc cho Khanh Khanh, đến Bình Tước Cung cô chau mày nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân đứng cách đó không xa. Cô không biết vì sao mà bối rối, tìm bắt giác có chút ề ảm. Hàm Mộc Văn đánh vào đầu mình một cái tay nhủ, *chẳng phải người luôn ghét hân sao vì cớ gì giờ lại bối rối như vậy, đồ ngốc đã dặn bao lần không được để ý hân mà.*

Hàm Mộc Văn mới thấy Phong Nguyệt Phủ Hân rồi đi liền sau thân cây đợi hân khuất bóng mới đi ra. Cô thờ dãi nhìn theo bóng hân một chốc rồi đi vào Bình Tước Cung

"Khanh tỷ, tỷ sao rồi? Còn đau không?". Lam nhìn thuốc trên tay cô cau mày "Thuốc Bạch Nhi tự cô thể đi lấy không cần phiền Lương Đề như người đi lấy". Hàm Mộc Văn ném thuốc trên tay cho Bạch Nhi, bĩu môi "Tỷ lại nói giọng xa cách đấy rồi" cô kéo ghế ngồi cạnh Khanh Khanh "Lúc trên xe ngựa ta thấy vết thương lại rỉ máu ra, tỷ cời y phục ta băng bó lại giúp tỷ"

"Không cần", Hàm Mộc Văn làm như chẳng quan tâm nâng kháng cự "Bấy giờ tỷ còn đủ sức chống ta sao, Bạch Nhi giúp ta một tay".

"Hôm nay nàng có nhả hứng gấp ta nh" Hàm Mộc Văn nhìn mỗ hoàng đế nào đó đang đọc tấu chương mà miệng vẫn không quên trêu chọc cô.

Hàm Mộc Văn nhìn hân hồi lâu chẳng vòng vo hỏi thẳng "Người thích tỷ ấy?"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng có chút bất ngờ bởi câu hỏi của nàng. "Ta nói là Khanh Khanh ấy" cô có chút bực bội bởi vẻ mặt của hân, "Vân Nhi, nàng nói gì vậy?"

"Ta hỏi chính là người thích Khanh Khanh à? Ta thấy người rất quan tâm nàng, lúc nàng bị thương người còn lo lắng như vậy". Phong Nguyệt Phủ Hân bật cười, hân đứng dậy cốc đầu cô một cái "Vân Nhi, đáng vẻ của nàng rất giống đang ghen nha". Cô xoa xoa đầu cô chút lúng túng "Ai bảo ta ghen chứ, ta... ta..."

"Vân Nhi, ta dẫn nàng đến một nơi" nói rồi Phong Nguyệt Phủ Hân kéo tay nàng đi

Hân dẫn nàng đến trước một cung điện, hân mở cửa ra nắm tay cô dẫn vào trong, nơi này rất đẹp chỉ có điều lâu ngày không có người thiếu đi sự ấm áp. Phong Nguyệt Phủ Hân dẫn cô vào gian phòng ngủ chính của cung điện, nơi này hân là nơi ở của một nữ tử, cô nhìn xung quanh thê om một chút tò mò

"Nơi này là vị nào ngự?"

Phong Nguyệt Phủ Hân không nói hân dẫn nàng đến gần cửa sổ, nơi ấy treo một bức tranh, là một vị nữ tử xinh xắn đáng yêu, nét vẽ sống động tựa như hoạ lại đáng vẻ hoạt bát của nàng. Chỉ có điều người trong tranh vẽ đã sớm không còn trên đời...

"Này..." Hàm Mộc Văn kinh ngạc, người trong bức tranh này thật giống... Không phải lại là loại tình tiết cầu huyết tiết như trong mấy cuốn tiểu thuyết đó chứ. "Nàng là tiểu muội duy nhất của ta, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã không còn" hân nói trong mắt chứa sự buồn bã bị thương.

Hàm Mộc Văn ngẩn ra, bất giác hiểu mọi chuyện, "Nàng tên gọi là gì?". "Linh Nhi, Phong Nguyệt Linh Nhi" hân quay sang nàng bên môi gượng cười "Thế nào, nàng còn ghen sao?"

Hàm Mộc Văn đẩy hân ra lúng túng, có chút ấp úng "Ai...ai bảo ta ghen chứ, Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta, sao...sao ta lại ghen". Phong Nguyệt Phủ Hân ôm nàng vào lòng "Nàng ấy cũng là muội muội ta". Nàng không gầy gù nữa, hân bấy giờ hân rất đau lòng, nàng đánh cho hân mượn thân thê om một chút vậy

"Nàng vì sao lại chết?" Hàm Mộc Văn tự cảm thấy mình ngốc khi không hỏi lại câu như thế, "Muội ấy là tự sát, ba năm rồi, ta vẫn không thể quên được ngày đó".

Giá y đó thăm thều phượng hoàng đen tuyền, từ cô tay nàng vương ra dòng máu chói mắt, thân thê yếu đuối dần mất hết sức sống một mình nằm dưới đất. Khuôn mặt vốn gầy thon thuần khiết tỏ ra vẻ nghiêm nghị sau khi trải qua đau khổ, trước lúc chết nàng vẫn gọi tiếng ca ca. Hân vô dụng đến mức nhìn muội muội chết trước mặt nhưng chẳng thể làm gì

Hàm Mộc Văn vỗ nhẹ lưng hân trấn an "Chuyện đã qua đừng cố nhớ, người đã cố gắng rất nhiều rồi không phải sao?". Phong Nguyệt Phủ Hân nhìn nàng mỉm cười "Ta giữ nàng bên cạnh quả không sai, chưa từng có ai nói với ta như thế". Giọng nàng dịu đi "Vậy người cố giữ ta đi, người đã vất vả rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tì Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 66

Cả ngày Lam Khanh Khanh nằm trên giường cũng phát chán, trước kia cho dù nàng có sắp chết cũng bị tổ chức gọi sang đã thành thói quen. Nàng nhìn Bạch Nhi loay hoay đằng đây hỏi "Người làm gì vậy", Bạch Nhi đi đến đưa cho nàng một túi thơm.

Lam Khanh Khanh chau mày "Đây là thứ gì?" Bạch Nhi ngồi xổm xuống đặc hai tay lên giường cầm gói lên "Đây là túi thơm ta tự làm, tặng cô". Bạch Nhi thêu rất đẹp, là hình dóa là "Ta không phải tiểu thư khuê các, không cần", "cô người thứ đi" Bạch Nhi đặc túi thơm bên mũi nàng, mũi hoa là nhanh chóng sọc vào mũi

"Ta biết cô thích hoa Lê nên đã ép khổ cùng với một số thảo dược, rất tốt cho sức khỏe" nàng nhìn vẻ mặt Bạch Nhi vương lên nụ cười "được!".

"Khanh Khanh, ta xin lỗi" cô cúi gằm mặt, bà vai rung rung, Khanh Khanh nâng cầm Bạch Nhi lên cười nhẹ "Khóc cái gì chứ ta còn chưa chết". Nàng kéo Bạch Nhi ngồi lên giường lau đi nước mắt cho cô, "Ta đã hứa sẽ bảo vệ cô...nhưng lại để cô bị thương ra thành thế này". "Đồ ngốc, Phong Nguyệt Vô Thân ở đó còn không cứu được thì người cứu được sao? Và lại là ta cớ ý" Bạch Nhi cúi mặt xuống "ta xin lỗi, ta không nên để cô đi một mình"

Lam Khanh Khanh xoa đầu cô "Được coi như ta nhận lời xin lỗi của cô, đừng khóc nữa".

"Nghe có người khóc ta tưởng muội chết rồi", Lam Khanh Khanh ném gói tới người vừa phát ngôn kia "Ta chưa gặp huynh lần cuối sao nữ chết được, mồn miệng huynh quai thật càng ngày càng thối".

Mộ Dung Xuất nhúng vai ngồi trên bàn "Ta có ý tới đến xem muội muội lại gặp là mắng ta ah", Bạch Nhi lau nước mắt leo xuống giường hướng hân cúi đầu định đi ra ngoài lại bị hân kéo lại "Bạch Nhi, cô cũng không cần ra ngoài trời đang lạnh đấy". Bạch Nhi có chút ngạc nhiên, "Bạch Nhi, cô không phải người ngoài, đứng lúc nào cũng chạy ra ngoài như vậy" Bạch Nhi hướng nàng gật đầu.

"Nhất là lúc có một số người vô duyên đến" Bạch Nhi cúi đầu che miệng cười, "Khanh Khanh, Muội là nói ta sao?". Nàng nhúng vai "người đó là huynh sao?", hân lườm nàng một phát lấy từ túi áo ném cho nàng lọ thuốc "Ta nghe nói muội bị thương liền cấp tốc vào cung thăm muội, muội lại đối xử như vậy với ta"

"Ta ớn rồi, về đi" Mộ Dung Xuất chỉ vào nang có chút tức giận "muội, muội gọi lần lần sau ta không thêm gặp muội nữa". "Vậy sao? Vậy ta lại bớt một sự phiền hà" nàng dừng một chút cười xảo huyệt "Không phải huynh tranh với bọn họ vào cung thăm ta chứ?". Mộ Dung Xuất rõ vẻ lúng túng "Ai tranh chứ, rõ ràng là Đại ca phải ta đi"

Lam Khanh Khanh cười cười "Mộ Dung Xuất, có ai đã từng bảo huynh rất đáng yêu chưa?", Hân có chút ngẩn ra gò má hơi đỏ, nàng và Bạch Nhi phá lên cười "Thì ra huynh cũng biết xấu hổ nha". Mộ Dung Xuất trừng nàng và Bạch Nhi, giận dỗi leo xuống bàn "Ta không nói chuyện với các người nữa"

Lam Khanh Khanh thấy hân như vậy cũng chỉ cười không trêu ghẹo nữa "Cho ta hỏi thăm Thương Liên nhé". Hân phi người qua cửa xô biến mất, "Khanh Khanh, cô không sợ hân "báo thù" sao?" Nàng nhúng nhúng vai "Ta đang đợi hân "báo thù" đấy"

1s...2s...3s

Lam Khanh Khanh đột nhiên nhớ ra nàng chưa nói với Mộ Dung Xuất một chuyện. "Khanh Khanh, cô làm sao vậy", nàng bĩu môi nằm xuống giường kéo chân lên "Ta làm sao lại quên mất nói chuyện đấy với hân chứ". "Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh lắc đầu, "Nếu là chuyện qua trọng thì ta đi gọi Phùng Liên nhé", nàng lại lắc đầu "Không cần, chắc ta nghĩ nhiều rồi"

Bạch Nhi cầm lọ thuốc của Mộ Dung Xuất đến "Thuốc này có vẻ rất tốt, Khanh Khanh ta bôi thuốc giúp cô nhé", nàng gật đầu.

Bạch Nhi bôi thuốc, băng bó lại vết thương bỗng nghe nàng hỏi "Bạch Nhi, cô có tin vào chuyện ma quỷ không?". "Sao tự dưng cô lại nhắc tới chuyện ma quỷ?" Cô nhớ lại ngày trước Khanh Khanh giết rất nhiều người ở ngoài sân Bình Tước cung bỗng rùng mình, "Khanh Khanh có đứng làm ta sợ nhé, trước đây cô bảo không có ma quỷ mà"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Quả thật không có ma quỷ, nhưng lại có âm linh, ta nghĩ ta đã biết thích khách ở nơi sân bắn là thứ gì rồi" không những một mà tận hai lần nàng cảm thấy điều đó. Bạch Nhi băng bó cho nàng xong nghe nàng nói vậy càng có chút sợ hãi "Khanh Khanh à cô biết ta sợ ma mà", "Vẫn là câu nói đó, có ta ở đây người sợ gì chứ?"

Trang Uyên

"Kết hoạch thất bại rồi", Phương Thanh quỳ một gối xuống hướng nữ tử vận hắc y nói, Từ Dạ cười lạnh "Các người không phải vô dụng quá sao?"

"Không thể trách nàng, là ta đã làm không tốt" nam tử áo trắng nhàn nhả ngồi trên bệ cửa sổ, nam tử nhìn rất xinh đẹp nhưng cảm giác gần hẳn rất lạnh lẽo. Từ Dạ khoanh tay, giọng có chút giễu cợt "Bạch Kết, chủ tử phái ngươi đến chẳng lẽ chỉ để làm những trò vật này thôi sao, so ra vẫn là Hắc Kết nhanh nhẹn hơn nhĩ"

"Chủ Tử làm việc còn có chỗ cò xen vào sao?" nam tử gọi là Bạch Kết kia nhảy xuống đất nhàn nhả đi đến Từ Dạ, hẳn nàng cảm cô lên thân thể tỏ ra hẳn khi khiến người khác rét run "Từ Dạ, cô vẫn chưa leo lên được giường của chủ tử thì đứng ở đây đối đầu với ta".

"Ngươi..." khuôn mặt sau chiếc mặt nạ nhấn nhó vì tức giận. Từ Dạ hất tay hẳn ra, treo trên môi nụ cười mỉa mai "Ừ ra ta là người, ngươi... là cái gì?"

Bạch Kết rõ tức giận, Phương Thanh chau mày đứng dậy đẩy hai người ra "Nơi này là cung của ta, hai người muốn gây gỗ phiền ra ngoài". Từ Dạ hất cằm cao ngạo rời đi, Bạch Kết khuôn mặt vẫn lộ vẻ tức giận ngồi xuống bàn.

"Chuyện ở khu sân bắt huynh có thể nói cho ta rồi chứ?" Bạch Kết nhìn Phương Thanh nhíech môi "Ngươi đáng lẽ ra không nên ở trong này...Trang Phi?". "Chẳng phải cũng chỉ vì chủ tử sao? Ta đã là tần không còn là phi nữa" Phương Thanh ngồi xuống phía đối diện hẳn "Xong nhiệm vụ lần này ta sẽ xin chủ tử rồi đi"

"Nhiệm vụ lần này là đánh đổi cả mạng, cứ cho là có thể sống sót đi, người nghĩ chủ tử có thể dễ thuộc hạ rèn luyện bao năm rồi khỏi sao, huống hồ cô còn nắm giữ nhiều bí mật như vậy". Trong mắt Phương Thanh dường như có chút bi thương, cô cúi đầu che đi "Ta không phải là tiểu thư của Phương gia, không phải là con ruột của thượng thư, sống trong thân phận này ta mệt mỏi rồi"

Hắn nhúng nhúng vai "Giải thoát Gia Lỗ Thượng Phong hẳn nói đi". Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt Bạch Kết "Ngươi sống như vậy không mệt sao? Trong mắt người khác người khác người chỉ là con rối do hắn tạo ra...". "Ta không quan tâm trong mắt họ ta là cái gì, ta vốn dĩ chỉ là con rối do chủ tử tạo ra, vì vậy ta chỉ làm việc cho chủ tử"

Nước mắt lăn dài, Phương Thanh lẩm bầm như để hẳn lẫn bản thân nghe thấy "ngươi và ta giống nhau, đều quan tâm tất cả những gì họ nói"

Bạch Kết bỗng khựng lại, thốt thì sao? Hắn cũng không phải người...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67

Căn phòng bị bóng tối phủ lấy, Lam Khanh Khanh đi sâu vào giấc ngủ chẳng nhận ra Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên cạnh giường. Hắn chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn nàng, đôi mày nhíu chặt.

Lam Khanh Khanh nằm trên giường chau mày nhìn những thứ trên bàn "Đây là cái gì?". "Đây là thuốc do Từ Vương Gia đem đến, đây là thảo dược của Ngũ Vương Gia, đây là của hoàng thượng, đây là của Gia Lỗ Vương...."

Nàng nhúng vai leo xuống giường, nặng có cảm giác như mình là nhân vật quyền quý nào đó. Chỉ là bị thương nhẹ thôi mà họ không cần làm quá đến mức chi sợ người khác không biết nàng bị thương.

"Còn những thứ này là của vài người hống chuyện đem đến... ầy Khanh Khanh ta giúp cô" Bạch Nhi chạy lại đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, "Ta không đến mức đi lại không được"

Lam Khanh Khanh rửa mặt xong lại ngồi trước gương, nàng loay hoay mãi chẳng thể nào chải đầu được. Nàng cứ đưa tay lên là vết thương sau lưng lại đau. Bạch Nhi nhanh nhẹn cầm lược chải giúp nàng, "sáng ra bọn họ rành chuyện hay sao lại đến đây?" Bạch Nhi cười cười "Khanh Khanh bây giờ đã sắp đến bữa trưa rồi"

Nàng chau mày "Ta là ngủ một mạch từ tối qua đến giờ sao?" Bạch Nhi ra sức gãi đầu. Nàng không thể không ngạc nhiên sao, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng ngủ sâu nhất sau từng đấy năm, nhiều người đến như vậy nàng cũng chẳng phát giác. "Khanh Khanh, thật ra ta đã bỏ vào túi hương một loại cỏ giúp ngủ sâu", Bạch Nhi dừng một chút lại nói "Tại ta thấy cô luôn không ngủ đủ giấc, bây giờ cô còn bị thương..."

"Bạch Nhi, Cảm ơn ngươi", Bạch Nhi có chút ngẩn ra "Sao vậy?" Hay là nàng nên nói đa tạ mới đúng nhĩ. "À không có gì, chỉ là lần đầu tiên ta nghe cô nói cảm ơn", "Xem ra trước giờ ta đối xử tệ với cô lắm nhĩ?" Bạch Nhi lắc đầu cười hi hi "Nào có, cô là người tốt với ta nhất trên đời"

"Nha, xem ra muội không cần lo chuyện thuốc thang cho tỷ rồi nha" Hâm Mộc Vân đi vào ngó nghiêng đồng được phẩm trên bàn. "Khanh Khanh, tỷ có thật chỉ là một cung nữ không đây?" cô lại chỗ Khanh Khanh nhìn rằng.

"Ta không phải cung nữ thì ở trong cung làm cái gì?", "Ta thấy họ là rất rất quan tâm tỷ, ta cứ tưởng tỷ là..." Hâm Mộc Vân ghé sát vào tai Khanh Khanh "Nữ chính xuyên không cơ". Lam Khanh Khanh gõ đầu cô nàng một phát "Thế nào lại đọc ngôn đến ảo tưởng luôn rồi". Cô xoa xoa trán giậm chân "Ta không phải là ảo tưởng mà là trí tưởng tượng phong phú, ta thấy tỷ thật giống nữ chính truyện nào đó ta đã từng đọc qua"

Nàng lườm Hâm Mộc Vân một phát, nếu không phải tại cô cho nàng xem cuốn tiểu thuyết đó nàng cũng không phải vào cung cầm làm cung nữ quét tước

(Có ai nhớ lúc Thần ca bắt Khanh Khanh vào cung không, nàng lẩm bầm nói nữ chính đó nên Thần ca mới bảo tỷ làm cung nữ ý)

Lam Khanh Khanh đi lại bàn chất đầy dược phẩm lần thuốc bổ, nàng thấy một mảnh lụa kẹp trong hộp hộp nhỏ liền lấy ra xem. "Đây là thuốc bổ của Gia Lỗ Vương, nói là để tạ ơn người" Nàng chau mày nhìn mảnh lụa trắng tinh thơm mùi chanh được đặc trong hộp. "Đây là cái gì?" Hâm Mộc Vân chau mày định lấy xem liền bị Khanh Khanh nhanh hơn một bước lấy cất.

Hâm Mộc Vân bâu môi "Ta biết rồi, chuyện của tỷ" cô đặt lọ thuốc nhỏ vào tay nàng "Đây là thuốc thoa để lành sẹo, ta thấy có người đưa thuốc bồi trị thương rồi". Cô lườm Khanh Khanh "Haiz tỷ thật quá đáng, ta còn bị mắc kẹt bởi tên hoàng thượng kia thì tỷ đã thỉnh lung tung rồi". Nàng lại cầm một cái gương nhỏ cô "Ngươi mau quay về đi"

"Hừ" Hâm Mộc Vân hất cằm rời đi. Cô đến cửa Bình Tước Cung liền ngoài đầu nhìn lại phòng nàng tâm có chút buồn phiền, quả thật trên đời này lại có người giống nhau đến vậy...à không là giữ quá khứ và tương lai. Cô từng nghĩ chỉ trong phim mới có, cô khi nào này là kiếp trước không nghĩ... không thể nào, ai lại hai kiếp đều khổ như thế.

"Bạch Nhi thấp giúp ta cây nến", "Khanh Khanh, giữa trưa thấp nến làm gì?" Bạch Nhi nói vậy nhưng vẫn đi lấy nến thấp. Khanh Khanh cầm mảnh lụa đưa lên trước nến, trên mảnh lụa trắng xuất hiện vài chữ, chưa kịp để Bạch Nhi đọc được hết nàng đã đốt đi mảnh lụa.

"Khanh Khanh, cô phải đi đâu à?" Bạch Nhi hỏi thử, nàng "phi tang" nhanh thật nhưng có vẻ kịp thấy ba chữ "Diệp Hương Các". Khanh Khanh đặt ngón trở lên môi, hướng Bạch Nhi nháy mắt. Bạch Nhi lúng túng đỏ mặt "Ta...ta không hỏi nữa...", Nàng lại được trận cười lớn khi kiến Bạch Nhi thêm đỏ mặt. Thật may Bạch Nhi là nữ nhân nếu là nam nhân Khanh Khanh đã bị bắt về rồi

"Lát ta phải ra ngoài một chút dành nhờ người giữ bí mật giúp ta rồi" Bạch Nhi bâu môi "Ta không quản chuyện của cô nữa". "Nha nha, xem ra không giữ được nữ nhân trong nhà rồi", "Ta..." Bạch Nhi ngượng ngùng, giậm dỗi chạy đi

Diệp Hương Các

Lam Khanh Khanh thân mạng nam trang bước vào Diệp Hương Các lập tức thu hút mọi ánh nhìn, nàng nhanh chóng theo tiểu nhị lên tầng hai. Khanh Khanh vừa khuất bóng Hà chương quản liên gọi một tiểu nhị "Bảo cho Nhị thiếu gia biết, Lành công tử đã đến đây rồi", Tiểu nhị gật đầu liền nhanh nhệ rời đi.

"Thế nào, tìm ta làm gì?", Triệu Khánh Lâm vừa thấy nàng liền chạy đến nắm vai nàng xoay qua xoay lại "Muội đã khỏe rồi chứ? còn đau không?" Khanh Khanh cười ngọt ngào ôm lấy hắn "Ca ca, ta nhớ huynh chết đi được", hắn mỉm cười ôm lấy nàng vẫn không quên cân thận vết thương "Ta cũng nhớ muội, muội vẫn sống tốt chứ?". Nàng cười cười "Ta rất rất tốt, như huynh thấy đây"

"Hai người quên mất ta vẫn còn ngồi đây sao?" Triệu Khánh Lâm ngại ngừng buông Khanh Khanh ra. Nàng ngồi xuống chống cằm nhìn hắn "Gia Lỗ Thượng Phong người càng ngày càng muốn...chết sao?". Gia Lỗ Thượng Phong nhíu nhúng vai "Ta nào dám!"

"Ngươi gọi ta đến không sợ bị người khác phát hiện sao? Đến lúc đó người làm sao giải thích?", "Không phải người cũng đến đây sao?" Gia Lỗ Thượng Phong ôm ngực già vì bị tổn thương "Các người thật vô tâm, ta tạo cơ hội cho các người mà..."

Câu nói của hắn bị cắt bởi ly trà nóng do nàng ném sang, hắn thôi thôi ly trà uống một hơi "Vẫn nàng tốt nhất còn sợ ta sợ lâu đến khát nước". "Ngươi biết vậy thì ngắm mồn lại đi", hắn nhìn nàng cười cười "Khi nào nàng trở về đây, như đã nói, hậu vị vẫn chờ nàng". Nàng hừ một tiếng chẳng thèm nhìn hắn cái nữa

"Khanh Khanh, trời đã chuyển sang đông rồi, mấy ngày nữa là có tuyết rơi người phải giữ ấm vào", Khanh Khanh nắm lấy tay Triệu Khánh Lâm cười nhẹ "Huynh không cần phải lo, ta chính là yêu thương bản thân nhất". Hắn dường như có chút do dự, nàng biết hẳn muốn nói gì "Gần một năm rồi nhĩ, Ca Ca"

Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng "Ta mong muội có thể đến đó thấp cho cha nướng một nén hương", "Đương nhiên muội sẽ đến..."

Một lời xin lỗi nàng chưa thể trọn vẹn nói ra, tuyết cũng sắp rơi, đã gần một năm từ khi nàng xuyên đến đây, Cha mẹ, chị nuôi của nàng Cũng đã gần đến gỗ rồi. Cũng đã đến lúc nàng quay về đó một chuyến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Cưỡng hôn

"Khanh Nhi, không phải lỗi của muội" Triệu Khánh Lâm xoay đầu nàng, hẳn biết nàng luôn cảm thấy có lỗi trong cái chết của nhà hắn nên mới rời đi.

Đêm đó nàng trốn trên thảo nguyên khóc rất nhiều, có lẽ cũng là lần duy nhất hẳn thấy nàng yếu đuối như vậy. Đường như nàng đã quên những chuyện nàng nức nở với hắn, nhưng thật tốt, quên cũng tốt.

Có bé này rời xa một chuyện cũng không phải tệ, nàng cũng đã biết cười, "Khanh Nhi, Muội cười lên trông thật xinh đẹp, haiz ca ca của muội ấy vậy mà chưa bao giờ thấy muội cười"

"Không phải đã thấy rồi sao?", "Nha ta thật tò mò là tên nào đã gây ra cột mốc lớn đến thế trong cuộc đời nàng?" Gia Lỗ Thượng Phong đưa nhưng lời của hắn có vẻ không đúng lúc.

"Vương gia, phòng này có khách ngài không thể vào được..." Bên ngoài tiểu nhị có ý nói lớn để bên trong nghe thấy. Nàng thần than, chắc chắn là Phong Nguyệt Vô Thần rồi, khôn thật làm sao hẳn biết vậy chứ. Nàng nhanh chóng nấp sau bức bình phong, Phong Nguyệt Vô Thần đúng lúc bước vào.

Tiểu nhị thấy ngăn không được hẳn liền lui ra ngoài, Huyền đứng phía sau hẳn liền đóng cửa lại.

"Ra đây!" Phong Nguyệt Vô Thần gượng cười vô cùng khó coi, sau một hồi nàng vẫn không chịu ra. Hắn thu lại nụ cười cứng nhắc đó về mặt nguy hiểm, mặc kệ có người trong phòng "Hoặc người ra hoặc ta lôi người ra".

Gia Lỗ Thượng Phong mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn ai đó không tình nguyện đi ra. Lam Khanh Khanh không dám nhìn thẳng Phong Nguyệt Vô Thần chỉ cúi đầu xuống đất, nàng toi rồi, chắc chắn toi rồi, hẳn vốn đã nghi ngờ nàng rồi còn gì.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến nàng vô thức lui ra sau, có mùi nguy hiểm "Ta cố thể giải thích", hẳn mặc kệ nàng nói gì nắm cổ áo lôi nàng đi. Tên nam nhân nào đó còn ngồi cười, Khanh Khanh trừng Gia Lỗ Thượng Phong, hẳn chỉ những gặp vai ấy trò chuyện vài câu" miệng nói thể nhưng khuôn mặt của Điều Chính Vũ vẫn không giấu nổi vẻ hà hê.

Hà Chương quân thấy nàng bị Phong Nguyệt Vô Thần lôi ra ngoài kinh ngạc vô cùng cũng chẳng dám can ngăn. Lam Khanh Khanh bủi mồi không can tâm tình nguyệt bị hắn kéo đi, nàng đưa mắt nhìn liền bắt gặp vẻ mặt hà hê của ai đó.

Bạch Mặc Thương vỗ vỗ phần quạt mồi nhếch lên nụ cười vô lại, hẳn nhận được tin nàng đến Diệp Hương các liền sang đây, nào ngờ lại thấy cảnh này, thật là..."Nha Khanh Nhi không biết có bị làm sao không, cứ tưởng hôm nay được gặp muội ấy trò chuyện vài câu" miệng nói thể nhưng khuôn mặt của Điều Chính Vũ vẫn không giấu nổi vẻ hà hê

Lam Khanh Khanh trừng bọn họ như nói "các người đợi đấy ta tính sổ sau". Phong Nguyệt Vô Thần trực tiếp ném nàng lên xe ngựa đậu sẵn ngoài đại môn. Nàng chau chau mày "Người không biết thương hoa tiếc ngọc à? Ta là đang bị thương...", "Người là hoa hay là ngọc?" Nàng bủi mồi quay mặt sang chỗ khác.

*

Về đến Bình Tước Cung nàng chẳng thấy Bạch Nhi đâu, hẳn không hỏi phủ mà trực tiếp đi vào cùng nàng. Nàng thảm than, không có ai cứu nàng rồi..

"Người đến đó làm gì?" Khanh Khanh viện cớ "Ta đi gặp một vị bằng hữu ở đó tình cờ gặp Gia Lỗ Thượng Phong, hẳn nói cảm thấy có lỗi nên mời ta ly trà". Nàng chột dạ cúi đầu, "Người chỉ duy nhất không biết nói dối lần che giấu cảm xúc". Thôi rồi..

Hắn lại gần nàng, nàng lui lại ra phía sau đến khi lưng nàng chạm phải thứ gì đó rất cứng. Phong Nguyệt Vô Thần một tay chống lên tường một tay ôm lấy eo nàng, mồi hẳn ghé sát vào tai nàng nói "Ta cho người một cơ hội nữa". Khanh Khanh quay mặt sang chỗ khác, nàng cảm giác vành tai như bị lửa đốt nóng kịch liệt "Ta..."

Lời chưa nói mồi nàng đã bị phủ bởi bờ môi ướt át của hắn, hẳn lướt tiếc dời đi, chẳng tính là hôn chỉ là chạm qua nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Lam Khanh Khanh ngăn ra, tròn mắt nhìn hẳn. Phong Nguyệt Vô Thần phì cười gờ trán nàng một cái "Người đối với nam nhân khác đều như vậy sao?". Nàng hỏi thần mìn cười nguy hiểm "Ta không có, chỉ là lần đầu tiên bị người khác cưỡng hôn..." lời tiếp theo không cần mồi nàng đã gợi chấn dả.

Phong Nguyệt Vô Thần né liền buồng nàng ra, Khanh Khanh rút chùy thủ đánh đến. Dù gì nàng cũng là nữ tử bị hắn trêu đùa thì thôi đi đáng này nộ hôn đầu bị mất như thế, bởi một tên vô si. Hắn đánh rút chùy thủ trên tay nàng, không bao lâu đã chế ngự được nàng, chung quy nàng không phải đối thủ của hắn.

Lam Khanh Khanh bị hắn ném lên giường, nàng muốn ngồi dậy liền bị hắn ngăn lại. Tư thế này của họ có hơi kì cục, nếu có ai đó bước vào ngay lúc này chắc chắn họ sẽ nghĩ theo hướng đó, một nam một nữ nằm trên giường thì làm cái quái gì?

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ánh mắt khiêu khích nàng, Khanh Khanh vẫn không khuất phục cố gấn cự quấy. Tay hắn đặt bên hông nàng càng siết chặt, thân thể hai người càng sát nhau. Khanh Khanh cắn mồi "Được được, ta sai...ta sai rồi" nàng vốn là nữ tử cái loại đụng chạm da thịt này... cảm thấy có gì đó rất khó chịu. Không phải là loại cảm giác lúc trước bị hắn ôm, cũng không phải loại chán ghét lúc Điều Chính Vũ đùa bỡn, cảm giác này nàng chưa bao giờ thấy qua

Phong Nguyệt Vô Thần buồng nàng ra, Khanh Khanh ngay lập tức ngồi dậy lui vào trong. Hắn nhẹ nở nụ cười không có ý đứng dậy vẫn một mực ngồi đó "Người không có chuyện muốn nói? Hay nói cách khác người là có chuyện giấu ta". "Ta giấu người rất nhiều chuyện, người lại muốn biết cái gì? Thân phận của ta?" Nàng biết nếu nàng nói ra tất cả về nàng hẳn khẳng định sẽ tức giận nhưng nếu hắn tự điều tra ra được chắc chắn hẳn sẽ bắt thấy nàng cho chó ăn

"Vậy người nói xem người giấu ta bao nhiêu chuyện?" Khanh Khanh suy nghĩ "Ngoại trừ việc ta vào phủ người trộm ngọc Uyên Ương là thật còn lại ta đều giấu người". Nhắc đến chuyện đấy nàng lại phì cười, hẳn chau mày nàng cảm nàng lên "Người lại nghĩ cái gì?". Khanh Khanh lăm ba lăm bấp "Ta..Ta không có", hẳn "Hừ" một tiếng, nàng nghĩ gì hẳn lại không biết sao?

Thấy hẳn đứng lên dường như muốn rời đi Khanh Khanh liền leo xuống giường. Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên đứng bước suốt chút khiến nàng va vào lưng hẳn. Hắn quay lại đầu có chút cúi xuống "Người nói xem, thân thể ta người cũng đã thấy vậy có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh ngăn ra, đen mặt "Người...vô si!", "Vậy người nói xem nữ tử đêm khuya vào dục phòng nam nhân đang tắm là ý gì đây?". Nàng hất cằm chối cãi "Ta là không cố ý, còn người...biến thái, khuya như vậy còn đi tắm, hay người lúc đó vừa chơi đùa cùng nữ nhân xong..."

"Xin lỗi ta không cố ý" Lam Khanh Khanh cùng Phong Nguyệt Vô Thần trừng mắt về phía Bạch Nhi, sớm không đến muộn không tới lại ngay lúc này đi vào. Không phải cô là nghe được hết rồi chứ?

Lam Khanh Khanh đẩy hẳn ra then quá hóa gần kéo Bạch Nhi đi "Bạch Nhi có gọi lắm lại dám bán đứng ta", Bạch Nhi vội biện minh "Ta không có... là Vương Gia uy hiếp ta".

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ rời đi. Đợi hẳn đi xa Bạch Nhi mới cười tai hời "Khanh Khanh không phải hai người...", "Tốt người còn lại đánh trống lảng xem ta trừng trị người thế nào" nàng nhéo tai Bạch Nhi kéo vào trong

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Kể người nghe câu chuyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường tựa đầu vào cột gỗ đầu giường, nàng ngồi đó lẳng lặng nghe tiếng Bạch Nhi đang xột xọc chuẩn bị giường của cô.

"Bạch Nhi" Khanh Khanh bỗng dừng gọi, Bạch Nhi đang ở gần bên hỏi nàng "Có việc gì sao?". Nàng không trả lời, Bạch Nhi chau mày đợi một lát cũng không nghe nàng nói gì liền chạy sang.

"Khanh Khanh, có làm sao vậy?" Khanh Khanh lắc đầu "Cố đứng chuẩn bị nữa, hôm nay ngủ với ta đi" Bạch Nhi có chút sửng sốt. Cô nhìn Khanh Khanh đã leo lên giường nằm gọn phía trong chừa chỗ cho cô, Bạch Nhi liền đóng lại cửa sổ thôi tắt nến. Cô leo lên giường nằm bên cạnh Khanh Khanh, giường cung nữ vốn nhỏ nhưng dù gì cũng vừa đủ hai nàng

Bạch Nhi nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh thấy nàng luôn nhìn lên đỉnh màn liền nhìn theo nàng "Ta luôn thắc mắc có sao người lúc nào cũng nhìn lên đấy". "Không ngủ được" Bạch Nhi mìn cười "Hay ta hát cho cô nghe nhé, có lẽ vẫn hiệu quả hơn nhìn lên đấy". Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu "Cô biết hát sao?", Bạch Nhi ngưng ngưng sờ mũi "Ta hát không hay, chỉ biết hát vài ca khúc dân gian, có... có không muốn nghe thì thôi"

"Được" Bạch Nhi bắt đầu hát, giọng cô dịu nhẹ như ru người khác vào giấc ngủ, nàng bắt chợt nhớ đến mẹ ruột của nàng, bà cũng đã từng hát ru nàng ngủ như vậy.

"Người chắc hẳn đã từng tò mò về ta", Bạch Nhi ngừng hát nhìn nàng, "Ta kể cho người một câu chuyện, người hẳn phải nghe thật kĩ, ta chỉ nói một lần". Bạch Nhi ừ một tiếng nằm nghiêng người nhìn nàng, nàng lại thùy chung nhìn đỉnh màn bắt đầu nói

"Trước có một cô bé từ nhỏ đã lớn trong cô nhi viện, nằng dù trong cô nhi viện lại phải ngày ngày giành giật miếng ăn chỗ ngủ mới có thể sống. Đến năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nằng đến đoán, nằng ấy thật sự rất vui sướng. Có cha mẹ thật tốt!"

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi mỉm cười, đôi mắt bỗng chốc trở nên ưu thương

"Cứ ngỡ cuộc sống của nằng cứ sẽ mãi như vậy như năm nằng 10 tuổi cha mẹ nằng bị người khác giết chết trước mắt nằng. Nằng hẳn bị sốc rất lớn ảnh hưởng đến thần kinh phải vào viện cứu chữa. Ngay lúc tối tăm nhất có một bàn tay vương ra, nằng cứ nghĩ đó là ánh sáng duy nhất nhưng không bàn tay đã đẩy nằng đến nơi tăm tối nhất. Giúp nằng chỉ vì được cái danh tiếng, hẳn còn chính là người gây nên trận thảm sát đó.

Nằng luôn không gọi hẳn tiếng cha luôn không chấp nhận gia đình giả tạo đó, chỉ duy nhất một cô bé nhỏ hơn nằng một tuổi luôn gọi nằng tiếng chị..."

Bạch Nhi biết đứa trẻ nằng kể chính là nằng, cô liền đoán đứa trẻ luôn gọi cô tiếng chị đó là Hàm Mộc Vân. Bạch Nhi đưa tay cầm lấy ta nằng như muốn truyền cho nằng một chút gì đó ấm áp, sự an ủi.

"Thù hận bao trùm lấy nằng ấy, nằng tham gia tổ chức huấn luyện sát thủ bậc nhất thế giới nhằm gặp được một nam nhân tên Vương Tường Hải. Hẳn đối với nằng thật tốt, luôn chỉ dạy bảo vệ nằng, hứa sẽ giúp nằng phục thù. Nằng đó cũng đến một cô gái 16 tuổi tự tay kết liễu cả nhà Hàm gia, cô thể nói máu chảy thành sông, tay nằng dính đầy máu. Đáng tiếc thay cũng lúc đó nằng nhận ra bộ mặt thật của tên nam nhân kia. Hẳn một tay đẩy nằng rơi xuống vách núi, cô bé bị ta giết cả nhà lại vì cứu ta mà rơi xuống"

Bạch Nhi nắm tay nằng càng chặt cho nằng dừng khí kể tiếp. Nằng gượng cười

"Rơi xuống vách núi không chết được, nằng ta ấy vậy mà xuyên không, gặp trùng chuyện mà chẳng ai tin sẽ xuất hiện trên đời. Từ thế kỉ 21 nằng xuyên đến cổ đại phong kiến rơi xuống thảo nguyên Mông Cổ. Triệu bá mẫu thu nhận nằng làm nghĩa nữ nhưng số nằng đúng là khắc người thân chưa bao lâu cha nưong bị bọn quan lại đánh chết, tỷ tỷ thì bị...cường bạo đến chết"

Cuối cùng nước mắt Khanh Khanh cũng bắt đầu rơi, Bạch Nhi nhìn nằng cũng không biết từ khi nào đã khóc. Nằng lại kể tiếp

"Ta một mình tìm đến hoàng cung giết sạch bọn quan lại sa đọa, hành hạ những tên làm nhục tỷ tỷ đến chết, tên hoàng thượng hoang dâm vô độ chết cũng không ra hình người. Nằng rời khỏi đó đến trung nguyên, cơ may lại cứu được Tam công tử Mộ Dung Xuất của Dạ Nguyệt Sơn Trang. Nằng liền trở thành thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lấy danh Lãnh công tử. Đáng tiếc cuộc sống tự do của nằng lại bị đánh gãy bởi tên Phong Nguyệt Vô Thần luôn mang vẻ vô hại kia. Cuối cùng nằng buộc vào cung làm cung nữ, gặp lại người nằng đã mắc nợ ở kiếp trước."

Lam Khanh Khanh quay sang Bạch Nhi khẽ cười lau đi nước mắt của cô "Thế nào lại khóc rồi", Bạch Nhi lắc đầu đưa tay gạt nước mắt động trên má Khanh Khanh "Chẳng phải cô cũng khóc sao". "Đau lòng cho nằng sao?" Bạch Nhi lắc đầu "Ta không đau lòng cho nằng mà đau lòng cho cô"

"Từ trước đến nay chưa từng có ai đau lòng cho ta", "Chẳng phải có ta rồi sao? Không phải cũng chỉ có ta, ta thấy Hàm nương nương quá thật quan tâm người"

Lam Khanh Khanh thờ dãi "Ta gây cho nằng đau khổ lớn thế còn mặt mũi chấp nhận tấm lòng nằng sao? Tâm tư của nằng không phải ta không thấu mà là không dám đối diện". Bạch Nhi đẩy nằng một cái "Ta chỉ tò mò về thân phận cô có lên kể câu chuyện đầu như vậy, làm ta rơi biết bao nhiêu nước mắt"

Bạch Nhi thấy nằng nở nụ cười cũng an lòng. "Nha ta thật không ngờ người ta theo lại có lai lịch lớn như vậy, Thiên An quận chúa, Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt, tỷ tỷ của Lương đệ, thủ hạ củ Vương gia...", "Nô tỷ quết tước?". Cả hai người nhìn nhau phì cười

"Ta khi này vốn chưa từng nhắc đến bốn chữ Thiên An Quận Chúa" Bạch Nhi tò về đương nhiên "Chẳng phải cô huyết tủy hoàng cung Mông Cổ sao? Ai chả biết nằng được phong làm Thiên An Quận Chúa".

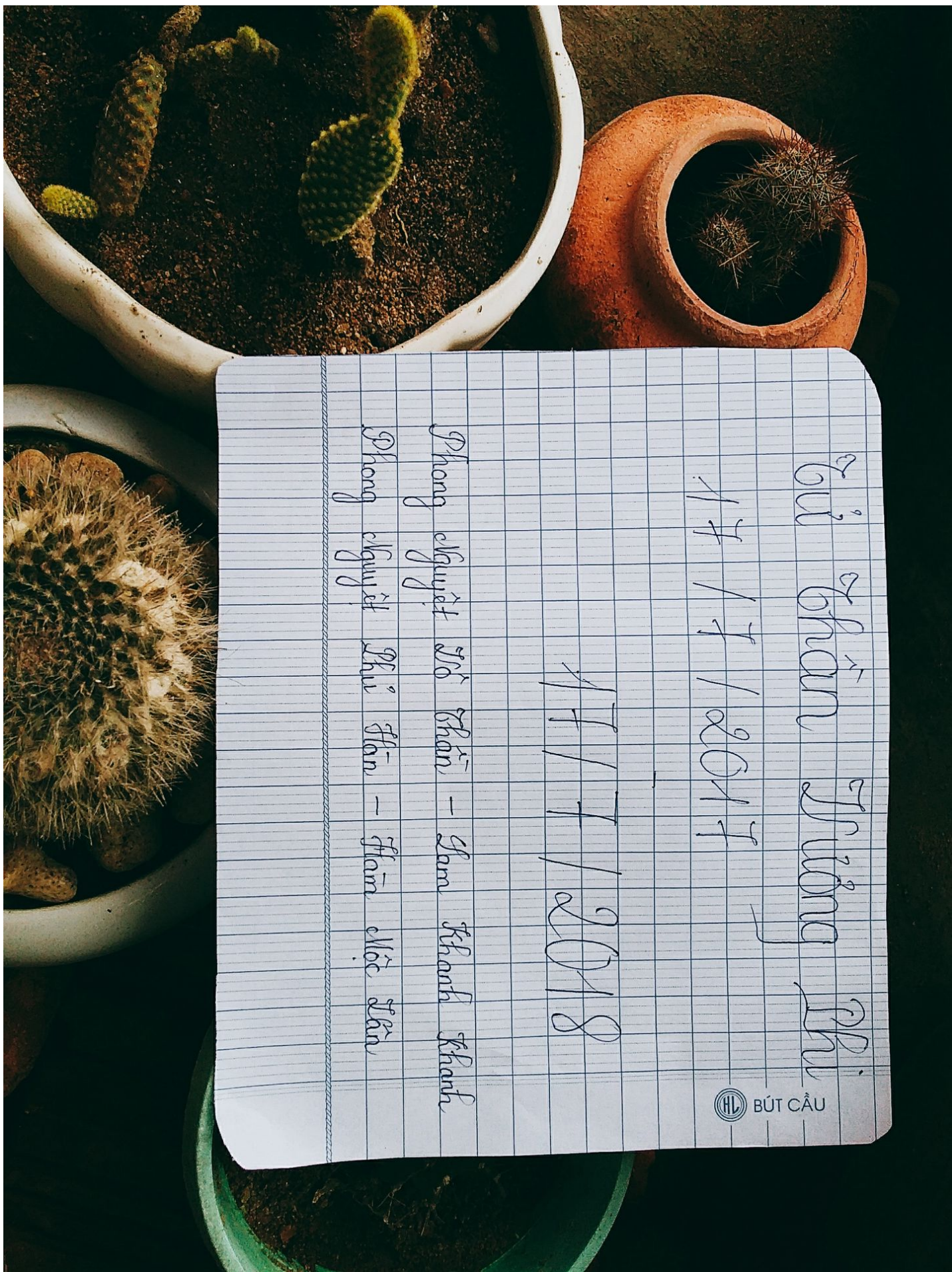
Lam Khanh Khanh xoa đầu nằng "Ngủ đi", Bạch Nhi ra sức gạt đầu bỗng dưng hỏi "Có khi nào người giết ta diệt khẩu không?"

Lam Khanh chau mày "Nếu giết ta đã giết trước khi người leo lên chiếc giường này nằm rồi". Bạch Nhi cười hi hi chính lại tự thể nhắm mắt ngủ.

Khanh Khanh im lặng hồi lâu mở miệng nói, cũng không biết Bạch Nhi còn thức hay đã an giấc "Ta đã nói toàn bộ cho người nghe vậy thì càng khẳng định người mãi mãi sẽ là người của ta, nếu có chút lòng dạ ta cũng không phiền xuống tay". "Khanh Khanh, nếu lòng dạ ta thay đổi không cần kiểm của người ta cũng sẽ nhảy sông tự vẫn" Bạch Nhi bỗng mở mắt có chút úp mở kéo tay nằng

"Khanh Khanh... chuyện ban chiều... liệu có tính là phản bội không?" Khanh Khanh nhìn nằng môi nhếch lên lộ vẻ nguy hiểm "Đó khôg phải là hành động phản bội mà là đại phản bội, Bạch Nhi xem ta xử lí cô"

Hai người đùa nhau âm ỷ, gần đến nửa đêm cả hai đều mệt mỏi thiếp đi...

Giữ Chân Trường Phu

17 / 7 / 2017

17 / 7 / 2018

Phong nguyệt đồ chân - Sơn Khanh Khanh

Phong nguyệt như chân - Chân lộc chân

BÚT CẦU

Chào các nàng! Hôm nay tớ up 3 chap mừng sinh nhật tròn một tuổi của bộ truyện này nha. Hồng biết có ai đã theo dõi từ lúc tớ up chap đầu tiên không nhỉ? Cảm ơn các man đã ủng hộ truyện của tớ trong một năm qua nhé. T.T cũng đừng trách tớ vì sao một năm rồi mà đến Q1 cũng chưa hoàn thành nha (tớ mắc bệnh lưỡng bẩm sinh ah-) và có một thời gian tớ đã ngừng up truyện. Tớ hứa nhất định sẽ hoàn thành Q1 trước cuối năm nay, có gì sau này tớ có viết không hay thì đừng ném đá tớ nha≡

Theo dự đoán của tớ có lẽ truyện sẽ rất dài đấy ạ. Tớ nghĩ có thể sẽ vượt quá 200 chương cho hai Quyển kèm ngoại truyện. Nhưng các bạn yên tâm tớ sẽ up đều thật đều để nhanh chóng hoàn thành bộ truyện này (Trong đầu tớ đã có tình tiết rồi^^)

Cuối cùng, chúc các man đọc truyện vui vẻ^≡^

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Hấn là ma hay là thứ gì?

Hôm nay chính là ngày thứ 10 từ sau khi Khanh Khanh bị thương không bị gọi đi làm việc.

Bạch Nhi bĩu môi rắng kéo ai đó dậy "Khanh Khanh, dậy đi, hoàng thượng bảo chúng ta đến Thư phòng quét tước", nàng ngóc đầu dậy hừ một tiếng "Tên hoàng đế thôi, ta bị thương như vậy lại chỉ cho 10 tịnh dưỡng. Đúng là keo kiệt"

Bạch Nhi kéo nàng dậy cười cười "Ta thấy người ốm đã khỏe từ mấy ngày trước còn đôi co với tam vương gia", Khanh Khanh nặc thêm y phục búi lại tóc lờm nàng "Người càng ngày càng lớn mật, dám chọc ghẹo ta". Bạch Nhi nhún nhún vai "Mặt người chẳng phải đều giống nhau sao?" Nàng gõ lên trán cô "Người học ai thể hả", cô bĩu môi "Chẳng phải từ cô sao?"

Khanh Khanh phì cười hình như là câu lúc nàng đối phó Hy phi.

*

Sau những ngày nhàn nhã nằm giường tịnh dưỡng Khanh Khanh lại vẫn phải đến Ngự Thư Phòng quét tước. Nàng vẫn lười biếng ngồi dưới gốc lê, Bạch Nhi nhìn một vòng sân đã tương đối sạch mới đến chỗ nàng ngồi xuống.

"Khanh Khanh cô nói xem, thế giới của cô giống với bức trang trước đây cô vẽ sao?", "Cũng không khác biệt là mấy". Bạch Nhi trầm trồ "Nơi của các cô hay thật, ta thật muốn đến nơi đó một chuyến", Khanh Khanh đùa "Hay như ta thử xem nhảy xuống vách núi xem có xuyên đến đấy được không"

Bạch Nhi rụt cổ, bĩu môi "Chưa biết ra sao nhưng đã thật nát xương tan rở", Nàng mỉm cười "Nơi đó không hẳn tốt, âm mưu quyền lợi quá nhiều, ta thật cảm thấy nếu trước kia sinh ra trong gia cảnh bình thường thì có lẽ bây giờ ta cũng không không như thế này."

"Hai người đang nói gì vậy?" Phong Nguyệt Hoành Ân từ đầu xuất hiện từ phía sau thân cây đưa mặt ra. "Tứ vương gia, sao người lại đến?", hấn ngồi cạnh nàng "Đến gặp nàng, ta mấy hôm trước đến nhưng lại không thấy nàng trong phòng". Khanh Khanh chau mày, chẳng phải mấy hôm nay nàng đều ở trong phòng sao? Chắc là hôm đó nhĩ "Chắc là ta cùng Bạch Nhi đi dạo"

Phong Nguyệt Hoành Ân gấp đầu "Người đã tốt rồi chứ? Sao lại đến đây quét tước?", "Lệnh hoàng huynh người dám cãi sao?" Hấn cười cười gãi đầu "Hoàng huynh cũng thật quá đáng lại bắt nàng đi quét tước".

Lam Khanh Khanh nhún vai "Nhắc hấn hấn liền đến có phải quá linh không? Hấn có chết chắc cũng chẳng ai dám thấp nhang". Phong Nguyệt Hoành Ân phì cười nhìn theo hướng nàng nhìn "Nàng vẫn cứ thích chọc tức hoàng huynh như vậy, hôm nào nổi giận huynh ấy lại đòi chém đầu nàng"

"Hai người nói chuyện gì lại vui vẻ như vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hân thân hoàng bảo đi đến, hấn có cảm giác nàng là đang nói về hấn. Mà hấn theo những lời từ miệng nàng ra đều không có câu nào nghe lọt tai.

Lam Khanh Khanh nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân, hôm nay hấn không đi cùng ai nhĩ, "Hoàng thượng ta bị thương như vậy người lại cho ta 10 ngày nghỉ ngơi nhanh chóng bắt ta làm việc như vậy a". "Vậy người muốn nghỉ bao lâu đây?" Nàng vờ suy suy nghĩ nghĩ "Cũng phải nửa tháng nhĩ, ta là bị trúng tên độc nha".

Phong Nguyệt Phủ Hân nhíech môi "Vậy đi, người đi lãnh 30 đại bản đi đến lúc đó ta có thể danh chính ngôn thuận cho người nghỉ thêm năm ngày nữa". Lam Khanh Khanh bĩu môi xua xua tay "Hoàng thượng người lại đùa rồi, ta bình thường còn không chịu nổi hưởng hũ của mới từ quý môn quan quay lại. Người muốn ta lại đến gõ cửa nơi vừa không muốn thu nạp ta, điếm la điện sao?"

"Vậy thì người cứ việc tiếp tục công việc của người" Phong Nguyệt Phủ Hân cười nhẹ, nói rồi đi vào ngự thư phòng, Phong Nguyệt Hoành Ân thấy hấn đi liền đi theo "Khanh Khanh, sau lại đến tìm nàng".

"Khanh Khanh, có phải hoàng thượng đối với cô có chút..." Bạch Nhi cau cau mày có tìm ra từ thích hợp "À...ừ chính là kiểu khoan dung hơn chút ỷ". Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn Bạch Nhi, "Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ phạt nặng cô cho dù cô làm ra bao nhiêu chuyện khi quâm phạm thượng..." lời của Bạch Nhi nhỏ dần

Khanh Khanh gõ lên đầu Bạch Nhi một phát "Cô nương đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta trở về cung thôi ta đói rồi".

"Lam Khanh Khanh, cô có thể đi cùng ta một chuyến không?" Đang đi về Bình Tước cung Khanh Khanh cùng Bạch Nhi bị một cung nữ chặn lại. Nàng cảm thấy cung nữ này nhìn thật quen, "Ta là cung nữ của Lan Uyển, trước chúng ta từng gặp qua". Cung nữ đó lại nói tiếp "Chú từ muốn gặp cô, hy vọng cô có thể đến Lan Uyển một chuyến".

Nàng chau mày, Từ khi nào nàng lại nổi tiếng vậy ah. Lam Khanh Khanh báo Bạch Nhi về Bình Tước Cung trước rồi nàng cùng cung nữ kia đi về phía Lan Uyển.

Gần đến Lan Uyển nàng gặp một tiểu công công, cung nữ kia thấy hấn liền cúi đầu chào. Hấn vừa đi ngang qua một luồng hàn khí đập thẳng vào trong đầu khiến nàng rung mình một phen. Khanh Khanh quay đầu lại nhìn thần thái dám vô cùng bình thường khi này vừa vận hấn quay đầu nhìn nàng.

Khanh Khanh cảm nhận được sát khí cùng băng lĩnh trong mắt hấn thoáng giật mình. Nàng già vờ cười nhẹ hướng hấn cúi đầu, hấn chau mày nhíech môi xung quanh tỏ ra hàn khí cùng hơi thở chết chóc.

"Lam Khanh Khanh" Cung nữ kia gọi nàng, Khanh Khanh liền quay đầu cùng cung nữ kia rời đi. Bạch Kết nhìn theo bóng nàng môi bạc khẽ nhíech trong đầu lập đi lập lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Bạch Kết, người làm gì ở đây?" Hấn ngẩn đầu nhìn Phương Thanh hành lễ "Trang Tần gọi nô tái?". Phương Thanh nhìn theo hướng vừa nhìn cau mày "Lam Khanh Khanh? Cô ta..."

*

Lam Khanh Khanh đi đến Lan Uyển nhưng vẫn để tâm chuyện ban này, người vừa rời nàng khẳng định là bạch y nam nhân ám sát Gia Lễ Thượng Phong, mũi tên độc đó chính hấn bắn ra. Dù nàng không thấy mặt hấn như hơi thở chết chóc cùng sát khí như vậy nàng không bao giờ quên được, rồi cuộc hấn là thứ gì?

"Lam Khanh Khanh, người thấy Lan phi sao không hành lễ?" Khanh Khanh hoàn hồn phát hiện vô tri vô giác đã đến trong điện chính Lan Uyển. Kiều Hữu Lan từ trên ki trang nhìn nàng, phát tay "Không cần, nàng đến hoàng thượng còn không hành lễ thì hành lễ với một Lan Phi nhỏ bé như ta sao?".

Lam Khanh Khanh lúc này mới nhìn kĩ Kiều Hữu Lan, nàng ta rất xinh đẹp dường như tầm hai mươi tuổi, khí chất rất thanh cao, có điều trong mắt nàng ta có gì đó rất khó hiểu. Chung quy vẫn không được để về nhu mì bên ngoài che mắt

"Quả thật rất giống" Kiều Hữu Lan mơ hồ làm bầm, nàng chau mày "Người nói ta giống ai?". Nàng ta cười nhẹ lắc đầu "Không có gì chỉ là ta thấy người nhìn rất giống một người ta quen", Kiều Hữu Lan dừng một chút mỉm cười đoan trang "Ta thật có hảo cảm với người, chỉ bằng người đến Lan Uyển làm cung nữ cho ta, ta sẽ không bạc đãi người"

Chưa kịp để Khanh Khanh từ chối ngoài cửa đã có người đẩy cửa bước vào

"Người của ta lại có người muốn cướp đoạt? Trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hành động lúc đêm tối

"Người của ta lại có người muốn đoạt, trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Hàm Mộc Vân thông dong đi vào chặn trước Lam Khanh Khanh. Kiều Hữu Lan từ trên tràng kỉ đi xuống hành lễ "Lan Phi tham kiến Hàm nương nương". Mộc Vân phát phát tay "Người đứng lên" cô nhìn Kiều Hữu Vân chau chau mày "Khanh Khanh là người của ta, cảm phiền Lan phi tìm người khác". Nói đoạn Hàm Mộc Vân liền kéo Khanh Khanh đi

"Tý sao lại đến đây?" Nàng không trả lời hỏi lại "Sao người lại đến", Hàm Mộc Vân bĩu môi "Muội nghe nói tỷ bị gọi sang đây nên chạy qua xem". Lam Khanh Khanh thờ dãi nhìn lên khoảng trời "Ta có cảm giác ở trong cung luôn có người theo dõi ta", Hàm Mộc Vân nhìn trái nhìn phải chau mày "Sao muội không thấy?"

"Hiện thì không có ai theo dõi", dường như từ sau khi Hàm Mộc Vân xuất hiện, nói đúng hơn là từ khi từ Lan Uyển về nàng luôn có cảm giác có ai đó luôn đi theo nàng. Hấn là một nữ tử, võ công không cao cũng không có sát khí, nàng ta

chỉ ở trong góc tối theo dõi nàng, cũng chẳng có động tĩnh gì. "Tỷ nói xem rốt cục là ai?", nàng lắc đầu "Nàng ta cũng không có ý gì, cứ mặc kệ đi". Hàm Mộc Vân lẩm bẩm "Nữ nhân?"

"Người có tin ma quỷ không?" Lam Khanh Khanh bước miệng hỏi, "Sao tỷ tự xưng lại hỏi chuyện này?" Hàm Mộc Vân nghĩ nghĩ "Cũng có thể có, hiện đại không phải rất nhiều ma quỷ sao?". Nàng đảm chiêu "Hắn cũng có thể không phải là ma, sát khí đó người thường càng không thể có" nàng đột nhiên dừng lại "Giống Tử Thần"

"Muội tìm nàng đến làm gì?" Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Kiệt Từ đang chấp vắn nàng lắc đầu "Không có chi là tò mò...", "Muội đã biết cái gì?"

Kiều Hữu Lan dừng một chút "Muội... muội đã thấy qua bức họa về Linh Nhi điện hạ", "Cho nên?" Giọng điệu Kiệt Từ có hơi cao. Kiều Hữu Lan cúi gằm mặt nhưng phía sau vẻ nhu mì đáng thương lại là ánh mắt đầy sự thù hận "Lam Khanh Khanh thật sự rất giống... muội chỉ muốn nhìn nàng một chút".

Hàn Kiệt Từ nhìn nàng ta thờ dài rồi đi, Kiều Hữu Lan nhìn theo cô ánh mắt có chút phức tạp "Cuối cùng chỉ thêm một mối hậu họa... à không, là hai mối đại họa". Lời nói nặng nề thoát ra, nàng ta như có thâm thù đại hận đối với các nàng

Đêm đã khuya tiếng côn trùng kêu trong đêm tối có chút u ám

Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài lẩm bẩm "Hôm nay không trăng vắng sao, thật thích hợp để đi làm chuyện xấu", "Có nói cái gì cơ?" Bạch Nhi bất giác nhớ đến trước đây nàng cũng từng nói như vậy và hậu quả chính là...

Khanh Khanh bật cười gõ đầu có một cái "Không phải ta mà sẽ có người đến giết người diệt khẩu", hẳn chắc chắn biết nàng đã nhận ra hẳn, thật không lý nào để yên như vậy. Bạch Nhi kinh hãi "Diệt khẩu? Là ai?", nàng lắc đầu "Bạch Nhi có sang gian phòng bên cạnh trước, tuyệt đối đừng thấp nên hay ra ngoài"

Chưa để Bạch Nhi nói gì thêm nàng lại nói tiếp "Cô ở đây chỉ càng làm ta phân tâm, hẳn không đơn giản ta không chắc hẳn sẽ không thừa cơ". Bạch Nhi sụi mặt xuống gất đầu, chưa bao giờ cô thấy mình vô dụng đến vậy, đến sự an toàn của bản thân cũng khiến Khanh Khanh bận tâm

"Bạch Nhi, cô lánh trước ta sẽ tác chiến cùng Khanh Khanh" ngoảnh đầu đã thấy Hàm Mộc Vân thần hắc y tựa người vào cửa lớn trên tay còn lắc lắc chùm tói. Nàng cười cười hướng Khanh Khanh và Bạch Nhi hất cằm "Tôi không cưng?"

Bạch Nhi có chút ngây ngô khó hiểu "Các người lấy tôi làm gì?", Hàm Mộc Vân đặt ngón trỏ lên môi "Suyt, thiên cơ bất khả lộ". Khanh Khanh đẩy Bạch Nhi đi "Cô sang phòng bên cạnh, nhớ cho dù bên đây ồn ào đến mức nào cũng không được ra ngoài". Bạch Nhi bất đắc dĩ rời đi

Lam Khanh Khanh nhìn lướt qua Hàm Mộc Vân một chút thò ơ hỏi "Sao người không vận bạch y?" Trong ánh tượng của nàng Hàm Mộc Vân luôn đi đôi với màu trắng thuần khiết. Mộc Vân đóng cửa lại nghe nàng hỏi liền nhìn lại bản thân "Lạ lắm sao? Muội chỉ là không muốn bị vấy máu". Khanh Khanh nhếch môi "Người đem tôi còn sợ vấy máu?"

"Muội chỉ là dự phòng, nhờ may hẳn không phải là ma thì sao" Mộc Vân tỉnh mắt thấy bình rượu nấp ú trên bàn cười cười "Tỷ không phải cũng vậy sao?". Khanh Khanh thấy cô thần nhiên lo lên gương mình liền cau mày "bên kia còn một cái giường", "Muội thích nằm ở đây".

Khanh Khanh không nói gì nữa thôi tất nển, nằm bên cạnh Mộc Vân. "Tỷ chắc tối nay tên nữ nhân nữa ma đó sẽ đến sao?", "Nếu là ngày mai thì ta đã có thời gian báo cho hoàng thượng". Mộc Vân gất đầu "Hắn đích thị là một tên lỗ mãn", "Trong cung hẳn có người bảo hộ" nàng nói một câu chẳng liên quan

"Tỷ nói cái gì cơ?", "Thử nghĩ trong cung cấm bọn họ lại hoành hành được sao? Không chỉ một ma hai lần, chung quy đều vương phải ta". Hàm Mộc Vân càng nghe càng rối, cô ngồi dậy nhìn Khanh Khanh "Tỷ nói vậy là ý gì? Hai lần? Họ hành động từ khi nào?"

"Trước đây có người báo hộ quân sĩ Mông Cổ vào cung ám sát ta", Mộc Vân chau mày "Tại sao lại ám sát tỷ" hình như có điều gì đó mà Khanh Khanh vẫn giấu cô. Chính xác là thân phận và nhưng thứ Khanh Khanh trải qua ở cô đại

"Bối vi ta là..."

Xác khi lần âm hàn cực trắng vào mũi, kể cả Hàm Mộc Vân cũng cảm nhận được, hai người không khỏi cảm thấy rét run. Khanh Khanh nhẹ giọng nhếch môi "Sai lầm lớn nhất là hẳn không thể khống chế được ý nghĩ muốn giết người" sát khí rất rõ ràng.

Cánh cửa kết một tiếng nhỏ mở ra, hẳn vừa đi hai bước liền cảm nhận được thanh kiếm sắc bén kề bên cổ. Không Y kiểm trong đêm tối lóe lên màu lam dị thường, lần đầu tiên nàng dùng thanh nhuyễn kiếm này thay cho chủy thủ.

Trong phòng rất tối chỉ thấy hẳn xoay người liền nhanh chóng cách nàng một đoạn xa. Hàm Mộc Vân ngồi trên giường chau mày phóng ra ba cây châm làm nển trong phòng vốn tắt bồng cháy lại. Căn phòng lấy lại được ánh sáng

"Oa là một mỹ nam tử" lời trầm trồ của Hàm Mộc Vân vừa dứt liền nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của hẳn. Mộc Vân nhúng nhúng vai leo xuống giường

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Vết thương cũng đã lành cũng nên tính ân oán rồi nhì". Bạch Kết không nói gì trên tay xuất hiện một làn khói đen xi hướng các nàng đánh tới, Khanh Khanh nhếch môi chém thẳng một kiếm vào hẳn. Khói đen bị một kiếm của nàng làm tiêu tan, "Người không sợ ô nhiễm à?"

Mộc Vân tặc lưỡi "Thanh kiếm này của tỷ nếu đem về hiện đại làm thành máy lọc khí thì tuyệt", Khanh Khanh nhếch môi "Sau này tiện thể đem vài cây về cho người trêu đùa". Đường đường là danh kiếm ấy vậy mà chỉ một câu nói nàng đã biến nó thành món đồ rẻ tiền ở chợ

Bạch Kết không kiên nhẫn rút ra thanh huyền kiếm màu bạch, nàng cười nhẹ khẽ động Không Y kiểm. Hai người như hai con giao long quấn vào nhau chẳng rõ bóng dáng chỉ thấy một lam một bạch thay phiên nhau lóe lên.

Hàm Mộc Vân tặc lưỡi, lần đầu tiên nàng thấy họ đánh nhau đến mức thượng thừa như vậy, cứ tưởng chỉ có trong phim. Khanh Khanh này càng ngày càng lợi hại nha

P/s: Tổ muốn làm bìa truyện nhưng tập design mãi vẫn không làm được. Ai giúp tớ với ah~

《Thinh cao nhân》

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bị thương một cách vô lý

Bạch Kết chủ yếu dùng nội lực mà điều khiển nhuyễn kiếm. Còn Lam Khanh Khanh chính là dùng tốc độ mà đánh, nàng không có nội lực chỉ có sử dụng tốc độ và ki sảo để tấn công. Chiêu của nàng nếu không phải nhắm vào chỗ hiểm thì chính là dồn đối phương vào lưới hái tử thần.

Hai luồng sáng chậm dần, dần thấy rõ hai người đang giao tranh. Mộc Vân nhếch môi trên tay lóe lên ánh bạc của ngân châm, giữ trên tay chưa đủ một giây nàng đã bắn về phía Bạch Kết. Lúc đầu hẳn vừa chống đỡ Khanh Khanh vừa né ngân châm của Mộc Vân. Dần dần Hàm Mộc Vân càng phóng ra nhiều ngân châm hơn, Khanh Khanh đánh hẳn càng nhẫn tâm, mỗi chiêu thức đều có thể đoạt mạng.

Bạch Kết chật vật chống lại hai người, bên tay trái đã bị Khanh Khanh chém một nhát, bên tay phải đã bị vô số ngân châm sượt qua chảy máu. Hẳn tự khi trong tay chưởng ra chưởng lực kinh người. Lam Khanh Khanh chắn phía trước Hàm Mộc Vân dùng Không Y Kiểm ngăn lại chưởng lực kia. Đường như đến lúc nàng cảm thấy hít thở không thông xung quanh nàng bỗng dưng xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt, dần ánh sáng càng đậm cuối cùng hội tụ tại Không Y kiểm đánh bật chưởng lực về lại Bạch Kết

Một chưởng này khoảng tám tám phần công lực, hẳn vốn bị các nàng đã thương giờ lại bị chưởng lực phản bác, không biết sẽ đau đến thế nào đây. Hàm Mộc Vân thấy Bạch Kết có ý định bỏ chạy chợt nhớ đến cái gì đó, cô phóng từ trong tay áo ra một lượt tói bay về phía hẳn miệng còn đùa cợt "Tôi thượng hạng, người thử không?". Lam Khanh Khanh giờ chân chuẩn xác đã bình rượu nấp trên bàn về phía hẳn.

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn Bạch Kết bị các nàng ném vật trị ma vào người mà vẫn chạy đi bình thường liền bĩu môi "Hắn không phải ma". Cô ngồi xồm xuống nhìn vết máu đen dính trên sàn, Mộc Vân chau mày đưa tay dựng một ít máu chà xát trên đầu ngón tay. Nếu không nhìn kĩ thì máu chỉ là một màu đen nhưng nhìn kĩ thì máu của hẳn có màu gần giống màu xanh rêu, phải nói là pha giữa màu đen và màu rêu, tuyệt đối không có màu đỏ tươi như người bình thường.

Hàm Mộc Vân lấy trong người ra ngân châm bạc thứ vết máu, quả nhiên đầu của nam châm bạc bị biến thành màu đen. Nàng chau mày "Hắn là người hay là thứ gì?" Nếu là người sao máu lại có độc còn màu kì quái như vậy? Nếu hẳn là ma thì sao lại không bị vật trị ma làm hại? Đường lý nghĩ cô đã nghe Khanh Khanh hô đau một tiếng phun ra ngụm máu, cô kinh ngạc chạy lại cùng lúc đó Bạch Nhi cũng chạy sang

"Khanh Khanh tỷ làm sao?" Lam Khanh Khanh đẩy hai người họ ra ôm bụng đau đau quặn. Nàng ném Không Y kiểm xuống đất tay chân vụng về tháo đai lưng ngọc ra. Nếu không nhằm thì khi này luồng ánh sáng màu lam khi này là phát ra từ đai lưng này, nhưng tại sao lại khiến nàng đau như vậy.

Chỉ vừa tháo được đai ngọc bích Lam Khanh Khanh liền ngất xỉu.

Bạch Kết vừa chạy ra khỏi Bình Tước cung liền có một bóng đen đi theo hẳn. Đến Trang Uyển Bạch Kết mới phát giác ra có người theo dõi, tuy rằng một thân thương tích đầy mình nhưng hẳn vẫn linh hoạt như vậy, những vài cái đã kẻ dao

găm lên cổ người kia.

Hắc y nhân không có ý phản kháng, hần kéo tấm khăn che mặt xuống lộ ra khuôn mặt nữ tử xinh đẹp. Bạch Kết theo hướng nhìn của Nhã Nhi liền thấy Kiều Hữu Lan một thân lục y đơn giản. Bạch Kết có chút không vui, Nhã Nhi không nóng không lạnh nói "Nói này không tiện xin hãy vào trong" liền đi vào Trang Uyển, Kiều Hữu Lan cũng biến mất

"Lan Phi hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Trang Uyển của ta vậy?" Phương Thanh nhìn thấy Bạch Kết một thân chật vật đi phía sau bọn họ liền chau mày, ánh mắt có chút dề phòng.

Kiều Hữu Lan cười xinh đẹp, đoan trang đi tới gần Phương Thanh "Trang phi tỷ tỷ lâu rồi không gặp...à muội quên mất bấy giờ tỷ là trang tần nhà". Phương Thanh không để ý đến nàng ta đang vô tình hay cố ý mỉa mai nàng. Nàng nhìn thoáng qua Bạch Kết "Chẳng hay tại sao người của ta lại đi cùng Lan phi"

Kiều Hữu Lan cười xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên tay "Là ta theo hần đến đây, thế mới biết được một chuyện động trời". Phương Thanh chau mày "Người muốn gì?" Chẳng lẽ nàng ta có ý đồ gì chẳng?

"Không có ý gì, chỉ là..." nàng ta dừng một chút nhìn Phương Thanh thu lại vẻ cười "Ta muốn hợp tác với người". Phương Thanh chau mày khó hiểu "Hợp tác?", "Chẳng phải người muốn giết Lam Khanh Khanh sao?" Nàng ta nhìn về phía Bạch Kết

"Vừa vặn hôm nay Hàm Mộc Vân lại ở đó, bọn họ liền thủ đánh người của người. Một cung nữ và một vị phi tử lại có võ công cao như vậy?". "Người sao lại hợp tác với ta?" Kiều Hữu Lan nhẹ cười "Đại họa thì phải nên diệt, đỡ bớt một gánh nặng cho hoàng thượng"

Phương Thanh bật cười, xem ra từ trước đến giờ nàng luôn coi thường nữ tử này rồi "Lan phi quả là mưu mô, không phải hợp tác với ta lúc thành thì vinh quang lúc bại thì đổi cho ta hết chứ?". "Tỷ Tỷ sao ta lại có ý đó chứ", đương lúc còn phân vân Bạch Kết lên tiếng "Ta cần các người liên thủ sao?".

Nhã Nhi hừ một tiếng khinh bỉ "Người nhìn xem bị đánh thành ra dạng gì?". Kiều Hữu Lan chung quy vẫn một nụ cười "Không sao ta cho tỷ thời gian" nói rồi nàng ta cùng Nhã Nhi rời đi, vừa bước ra đại môn nụ cười vốn trên mặt liền tắt *

Vừa mờ mắt Khanh Khanh liền bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Bạch Nhi và bộ dạng mặt mũi của Hàm Mộc Vân đang tựa bên giường ngủ, tay nàng bị Bạch Nhi nắm chặt. "Khanh Khanh, cô tỉnh rồi, làm bọn ta sợ chết đi được" nghe tiếng động Mộc Vân cũng thức giấc. Cô cúi dụi mắt đặt hai ngón tay lên cổ tay Khanh Khanh "Mạch đập vẫn như vậy từ hôm qua, bình thường". Kì quái nếu bình thường sao Khanh Khanh lại lăn ra ngất?

Lam Khanh Khanh lúc đầu "Chắc là ảnh hưởng bởi chứng lực của tên kia" vừa dứt lời phía bụng đã truyền đến cơn đau tê tái, nàng cắn môi kìm lại tiếng rên ri xuýt bật ra. Khanh Khanh xua xua tay ý muốn đuổi người "Các người vất và rồi mau về ngủ đi", Bạch Nhi bấu môi "Trời cũng đã sáng rồi"

Hàm Mộc Vân vỗ vai Bạch Nhi rồi kéo cô đi "Yên tâm ta sẽ nói lại với tên hoàng đế đó"

Đợi đến khi hai người họ ra ngoài Khanh Khanh liền trút ngoại y, cách một cái yếm nàng luồn tay vào đặt lên bụng. Cảm giác từ tay truyền đến có một vết sẹo ngang dài khoảng 5-6cm, cũng không hẳn là vết sẹo mà như một vết đỏ lạnh băng.

Lam Khanh Khanh chau mày, tối qua lúc giao đầu hình như nàng không bị thương. Nàng đưa mắt nhìn Không Y khiêm và đại Ngọc Bích chau mày, là do chúng gây ra sao?

Ngoài cửa sổ bay vào một con chim bồ câu trắng muốt, trên chân còn kèm một ống trúc nhỏ nhỏ. Khanh Khanh kéo y phục lên đi tới cửa sổ, nàng tháo ống trúc rút ra tờ giấy, bên trong vồn vện ba chữ "Viên Linh Các". Nàng biết đó câu này là của ai, hẳn là đêm qua động tĩnh quá lớn nên hần biết đi, vậy sao hần không trực tiếp đến đây mà còn bắt nàng xuất cung?

Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, dường như nàng để ý quá mức chuyện của hần đi. Nàng thả bồ câu đi, đốt mảnh giấy cùng ống trúc nhỏ rồi leo lên giường nằm

Mặc kệ nghĩ ngợi trước rồi tìm cách trốn khỏi cung sau

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hiếu nhâm

Hàm Mộc Vân mặc y phục màu trắng đơn thuần cùng Liên Khuynh xuất cung, nàng đi dạo trên đường lớn tấp nập mưa hết thứ này tới thứ kia. Liên Khuynh ai oán nhìn cô nàng nào đó biến cô thì xe chở hàng "Chú Từ người làm gì mua nhiều đồ thế?".

Hàm Mộc Vân vào tiệm thuốc đông y xách ra vài gói thuốc bỏ ném cho Liên Khuynh "Hiếm có dịp ta mới xuất cung mua nhiều thứ một chút, huống chi Khanh Khanh đang không khỏe ta nên mua vài thứ tốt cho tỷ ấy". "Nàng có quan hệ gì với chú từ, xem ra rất quan trọng" Mộc Vân cười tình nghịch "Có thể xem tỷ ấy là tiểu tình nhân của ta". Liên Khuynh gạt mình kinh ngạc "Chú Từ!"

Mộc Vân bật cười thành tiếng gõ đầu cô một cái "Tình nhân là một mực bao dung, sủng ái, bao che khuyết điểm, chỉ có đối phương là nhất, nói chung là quan trọng, rất rất quan trọng. Ta đối với Khanh Khanh chính là như vậy. Còn Tỷ ấy xem ta như một đứa con nít, như bậc trưởng bối bảo vệ ta, tỷ ấy chính là ngoài lạnh trong nóng, lúc ở hiện đại đã vậy bấy giờ vẫn thế"

Liên Khuynh nhìn nàng bất giác cười "Chú từ, ta rất hâm mộ người" Mộc Vân chau mày "Người làm sao?". Cô cúi đầu "Ta còn một muội muội nhưng từ nhỏ đã thất lạc nhau. Nhà ta vốn khổ muội ấy là vì khuôn mặt xinh đẹp mà bị bán đi, không lâu sau cha nương ta mất cũng chẳng biết đi đâu tìm muội". Mộc Vân choáng vai cô trấn an "Nào, muội muội người tên gì để gia tìm giúp người"

Liên Khuynh bị nàng chọc cho cười "Muội ấy tên là Thương Liên". Mộc Vân lăm lăm "Thương Liên?" Bất giác nàng nhìn về phía Liên Khuynh "Không phải người tên thật là Thương Khuynh đó chứ?", Hình như con mèo kia cũng dùng tên giả thì phải nhưng rốt cục đi theo nàng bấy lâu nàng vẫn không biết tên thật của họ. Liên Khuynh gật đầu, Mộc Vân vỗ vỗ vai cô "Được ta tìm giúp cô, hai tỷ muội ngoài có tin vật gì không?", Liên Khuynh lắc đầu.

Hàm Mộc Vân thấy Liên Khuynh thập phần ưu thương liền kéo cô đi "Đĩ nào chúng ta đi chơi thật vui rồi trở về cung nhâm chán kia nào"

Chốc lát hai người đã đi vào phố Kim Vương, nơi này còn sầm uất hơn cả đường lớn của kinh thành. Hàm Mộc Vân đi loanh quanh chốc chốc lại ngó tây ngó đông, tuy nàng đến đây đã lâu nhưng thật sự vẫn không khỏi tò mò những thứ cô quái ở đây nha.

Nàng tung tăng hóm hờ chạy quanh lại vô ý tông vào người đi đường "A xin lỗi, xin lỗi" Mộc Vân cúi người nhặt đồ bị rơi giúp người nọ. Lúc đứng dậy nàng vô tình nhìn thấy bóng dáng nam tử vận Tử y ôm một cô nương xinh đẹp. Mộc Vân chau mày có nhìn người nọ, cuối cùng nam tử đó cũng quay mặt "Là Phong Nguyệt Vô Thần?"

"Chú từ" Liên Khuynh chọc chọc tay Mộc Vân gọi. Nàng kéo tay Liên Khuynh chỉ về phía Phong Nguyệt Vô Thần vừa đi vào "Nơi đó là nơi nào", "Đó là Viên Linh Các nha, Thanh Lâu bậc nhất của phố Kim Vương. Nhắc tới thanh lâu thì phải kể đến Viên Linh Các và Túy Yên Lầu"

Mộc Vân hừ một tiếng, nàng cười cười "Tiểu Khuynh người đi mua giúp ta... ờ mua giúp ta bánh hoa quế đi, mua nhiều một tí. Khanh Khanh và ta rất thích ăn nha". Liên Khuynh nhiu mày "Sao tỷ đừng lại bảo ta đi mua, người lại tính trốn đi đâu đây?"

Nàng xua xua tay "Ta làm gì trốn đi đâu, chỉ là thèm ăn bánh hoa quế thôi mà, người đi mua giúp ta đi ha". "Làm sao ta tin được đây?", Mộc Vân lấy vài thứ Liên Khuynh đang cầm ném lên bàn của quầy nước bên cạnh "Ta ngồi đây uống trà chờ người". Nàng ngồi xuống ghé bồi thêm một câu "Ta ngồi đây, tuyệt đối không đi đâu hết"

Liên Khuynh bắt đầu đi để dò xuống bàn đi "Chú Từ người phải ngồi đây đó", nàng gật đầu như bần tãi. Đợi Liên Khuynh đi nàng quay đầu nhìn chằm chằm Viên Linh các nghiêng rặng nghiêng lợi, chết tiệt, tên tam vương gia thối, đã cùng Khanh Khanh ở một chỗ còn lên kút qua lại với nữ tử thanh lâu. Lần đó nàng lên đi thăm Khanh Khanh đã thấy hần từ trong Bình Tước cung đi ra, còn đối với Khanh Khanh rất thân mật. Khanh Khanh còn đỡ một mũi tên cho hần vậy mà hần lại phụ Khanh Khanh, khôn kiếp thật

Hàm Mộc Vân để ngân lượng trên bàn "Ông chủ giữ đồ giúp ta, lát ta quay lại" nói rồi nàng đi thẳng vào Viên Linh Các.

"Cô nương, người đến tìm ai?" Vừa vào Viên Linh Các Mộc Vân đã bị một nữ tử xinh đẹp chặn lại, cô ta đánh giá nàng một hồi mờ mờ miệng "Cô nương nếu tới tìm bạn thì xin mời vào còn muốn gây chuyện xin về cho". Mất thấy bóng tử y lên lầu đi cùng nữ tử xinh đẹp vào căn phòng sang trọng liền nói "Ta đến đây tìm người quen... hần hẹn ta đến". "Xin hỏi là vị nào? Người đó có đặt phòng chưa?" Nàng căn mỗi nhìn về hướng căn phòng đó, vội vàng chạy đi "Đa tạ ta tìm thấy hần rồi ta đi trước"

Nữ tử kia vừa quay đầu chẳng còn thấy bóng dáng Hàm Mộc Vân đâu nữa chỉ còn tiếng nàng nói vọng lại.

Hàm Mộc Vân đứng bên ngoài căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần vừa bước vào ghé tai nghe ngóng, chẳng có tiếng động gì. Chưa kịp đứng thẳng người thì cửa phòng đã mở ra kết quả nàng thân mật ôm sàn nhà ngay tại cửa. Thiên hồ hững hờn cô gái đang lồm chồm bò dậy, thanh kiếm đặt bên cô nàng.

Hàm Mộc Vân trừng mắt, ngồi dưới đất là lớn "Ta tìm Phong Nguyệt Vô Thần". Thiên nhìn ra phía sau thấy hần gật đầu mới bỏ kiểm xuống nghiêng người sang một bên. Hàm Mộc Vân hừ một tiếng đứng dậy phui phui y phục đi vào "Tam vương gia thật có nhả hững"

Nàng đưa mắt nhìn Nguyệt Vi ngồi bên cạnh, quả là tuyệt sắc giai nhân nhưng mà bất quá nàng ta là tình địch của Khanh Khanh cho dù đẹp cách mấy cũng không thể tha thứ.

"Hàm Nương Nương không biết theo ta đến đây làm gì?", "Nếu hôm nay ta không tình cờ bắt gặp sao biết bộ dạng trắng hoa của ngươi được?". Phong Nguyệt Vô Thần nhủ mảy mảy cười "Cả thiên hạ không ai không biết bộ dạng phong lưu của ta, chẳng lẽ người lại không biết?"

"Trước đây ngươi phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi trác táng ra sao ta không quản nhưng bây giờ thì khác, ta tuyệt đối không để ai làm Khanh tỷ đau lòng được". Hắc nhủ nhủ đôi mảy có chút không hiểu "Người là có ý gì?". Nguyệt Vi ngồi bên cạnh cũng chút nào hiểu được tình huống, cô đánh giá Mộc Văn một phen rồi lại nhìn về mặt khó hiểu của ai đó cười trừ

Hàm Mộc Văn đáp bản "Có ý gì? Người chân đạp hai thuyền bắt cả hai tay còn nói có ý gì? Đứng tưởng người là vương gia thì có thể đùa cợt tình cảm của người khác". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy nhìn nàng cười "Chẳng hay người hiểu lầm gì chẳng?"

Hòa khí Mộc Văn tăng cao cũng lười nói chuyện với hắc, ngăn chận trong tay kẻ động. Phong Nguyệt Vô Thần dễ dàng tránh hết được chận của nàng, Thiên châu mảy rút kiếm hướng về phía Hàm Mộc Văn

Kiểm từ phía sau cách Mộc Văn chỉ còn vài cm đã bị hai ngón tay khống chế. Hàm Mộc Văn giật mình quay lại "Khanh Khanh, Sao tỷ ở đây?". Lam Khanh Khanh buông kiếm của Thiên ra hừ một tiếng "Ta không ở đây ngươi sẽ nào đến mức nào?"

Hàm Mộc Văn bấu môi ẩm ức chỉ tay về phía Phong Nguyệt Vô Thần và Nguyệt Vi "Ta bắt gặp bọn họ có gian tình nên thay tỷ đòi lại công đạo"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nhắc đến người không nên nhắc

Hắc tuyến chảy dài sau gáy, Lam Khanh Khanh u ám nhìn Hàm Mộc Văn "Tại sao phải đòi lại công đạo cho ta?". Hàm Mộc Văn ngăn ra phát hiện ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Mộc Văn cúi đầu nhỏ giọng "Không phải tỷ đang qua lại... à không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần sao?"

Nguyệt Vi che miệng cười, nam nữ chính thì lại không vui vẻ như vậy. Khanh Khanh chau mày "Ai nói cho ngươi biết?", giọng Mộc Văn càng nhỏ chột dả nói "Muội thấy tỷ cùng hắc ở cùng với nhau trong Bình Tước cung" cô như đưa nhỏ làm chuyện có lỗi cũ găm mặt.

Nguyệt Vi cuối cùng cũng bật cười ra tiếng "Thì ra Chủ Nhân và Đường chủ có mờ ám còn bị người khác phát hiện nha". Hai ánh mắt sắc bén bắn về phía Nguyệt Vi, nàng rụt cổ ngó đi nơi khác tỏ vẻ "ta không nói gì hết".

Mộc Văn ngăn ra "Khanh Khanh, đừng nói với ta tỷ là... là thuộc hạ của hắc chứ?", khuôn mặt Khanh Khanh sa sầm, cũng đừng nói ra nỗi đau này chứ. Nàng xách cổ áo Hàm Mộc Văn lôi ra ngoài "Ngươi ngoan ngoan về cung cho ta", "Tỷ tỷ ah- muội sai rồi, muội biết lỗi rồi". Cứ tưởng hai người có gian tình thì ra là hiểu lầm tại hại nha

"Ta không cần ngươi quản chuyện của ta, rút về cung ngay lập tức" vừa đến cửa đã thấy Liên Khuynh chạy vào. Hàm Mộc Văn đẩy tay nàng ra không cho là đúng "Tỷ muốn ta không quản? Chẳng lẽ lại để tỷ giống lần trước bị Vương Tường Hải đùa bỡn?".

Nước mắt Mộc Văn cuối cùng cũng rơi, nàng nói đến nỗi đau của Khanh Khanh rồi, à không là của cả hai. Nàng lau nước mắt cúi đầu "Muội xin lỗi", tất cả nhưng thứ nàng làm đều vì Khanh Khanh. Nàng không thích nam nhân đến gần Khanh Khanh vì sợ Khanh Khanh sẽ bị hắc phản bội giống người kia.

Lam Khanh Khanh trầm mặt, quả nhiên khi nhắc đến người đó tim lại có chút đau. Ai mà ngờ người duy nhất nàng tin tưởng được lúc đó lại phản bội nàng chứ. Giọng nàng có chút mềm đi "Liên Khuynh, đưa Mộc Văn về cung, chăm sóc nàng"

Nguyệt Vi và Thiên nhìn một màn cũng đã đủ liên cùng hai người kia ra ngoài còn tận tình đóng cửa giúp. Trong phòng lúc này chỉ còn nàng và Phong Nguyệt Vô Thần

Hắc chau mày nhìn hiện trường hỗn loạn liền kéo Khanh Khanh đến giường nhỏ gần đó. Hắc không nói gì đã cõi y phục nàng, "Người làm cái gì?" Đến khi Khanh Khanh định thần thì Phong Nguyệt Vô Thần đã cõi đi ngoại y phía trên.

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì cõi đi trung y của nàng, phía trên Khanh Khanh chỉ duy nhất còn cái yếm đó. "Người..." lời chưa dứt Lam Khanh Khanh đã cảm nhận được một luồng nóng hổi đập ngay bụng nàng khiến vết thương vốn lành băng dần dễ chịu. Khanh Khanh kinh ngạc, sao hắc lại biết nàng bị thương ở bụng?

Sau một hồi Phong Nguyệt Vô Thần rút tay về, không nhìn thêm một cái liền giúp nàng chỉnh lại y phục. Vết thương ở bụng hoàn toàn biến mất, cảm giác lạnh băng khó chịu cũng biến mất, nàng nhìn hắc có chút hiểu kì.

Đương lúc chỉnh lại y phục cho nàng Phong Nguyệt Vô Thần tình mắt thấy vô số vết sẹo lớn nhỏ sau lưng nàng, sẹo này hắc là do dao kiếm đi? Ít nhất cũng hơn một năm. Lam Khanh Khanh thấy hắc nhím chăm chăm sau lưng nàng liền mất tự nhiên kéo áo lên "Vết sẹo là do ta thi hành nhiệm vụ mà có"

Một phần là do dao găm, kiếm ngắn đã thương một phần chính là do dao phẫu mà thành. Hình như lúc nàng bị thương chưa một lần nào đến bệnh viện hay được bác sĩ điều trị. Bọn nàng là sát thủ làm sao dám đến đó chỉ có thể tự lực cách sinh mới để lại những vết sẹo kia

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì, lấy trong người ra một lọ sứ nhỏ đựng cho nàng hai viên đan được. "Cái gì đây?" Hắc không trả lời câu hỏi của nàng mà nói "Người bị thương là do phản công của Không Y kiếm, đại Ngọc Bích chính là bảo vệ chủ mà xuất ra lực gây sát thương lên xung quanh nó kể cả người đang nắm giữ kiếm"

Lam Khanh Khanh lơ mớ hiểu ra được chút ít, nàng bị thương là do không biết dùng kiếm đi? "Trách ta không chăm chỉ, Đại Ngọc Bích là vô kiếm của Không Y Kiếm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần gạt đầu bỗng nhiên nhớ đến điều gì liền quay đầu nhìn nàng "Vương Tường Hải là ai?". Khanh Khanh ngăn ra một hồi cuối đầu giọng nói mơ hồ "Tùng là người ta tin tưởng nhất, cứ coi hắc từng là nam nhân của ta đi. Nhưng...chính hắc đẩy ta đến đây..."

Rõ ràng đôi mảy của Phong Nguyệt Vô Thần vừa chau lại, đôi mắt có chút tỏ ra hắc nhủ nhưng vì nàng cúi đầu chẳng thấy một khoảng khác kia. Lam Khanh Khanh đột nhiên ngăn đầu, đôi môi cười tã mị. Nàng nhích lại gần hắc học theo hồm đó mà khẽ môi đến bên tai hắc thì thầm "Người nhìn thần thể một nữ nhân như vậy tâm không chút nào biến đổi sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười đặt ngón trỏ lên trán nàng đẩy nàng ra "Ngươi được tính là nữ nhân sao?". Lam Khanh Khanh trực tiếp cứng họng, con mẹ nó tuy nàng không động lòng người thì cũng thuộc hạ cực phẩm ấy vậy mà hắc lại nói nàng không phải nữ nhân.

Khanh Khanh không tức giận như tưởng tượng, nàng chỉnh lại y phục thật đứng đắn nghiêm giọng "Ta không phải là nữ nhân hay người cần bàn không phải là đàn ông?". Hài lòng nhìn khuôn mặt ai đó đen sì lại nàng bật cười chưa kịp để hắc thủ nàng bỗng đã lách người ra khỏi giường nhỏ chạy đi.

"Đa tạ chủ nhân quan tâm đến ta, lần sau có dịp thân không phải nữ nhi này đem thuốc bổ dương đến cho ngài" lời chưa dứt thân ảnh đã biến mất. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ biết ngồi đấy cười khổ, nàng cư nhiên cho là hắc không "lên" được

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 75: Trung thu

"Ngày mai là mười lăm tháng tám đấy" Hàm Mộc Văn lượn lờ xung quanh Lam Khanh Khanh "Nghe nói trung thu ở cổ đại rất thú vị nha". Mộc Văn thấy ai đó vẫn một mực không quan tâm nàng liền xụ mặt kéo kéo ống tay áo Khanh Khanh "Tỷ Tỷ ah, ta sai rồi tỷ đừng phớt lờ mọi người vậy được không?"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng nhìn nàng lấy một cái, gạt tay áo ra tự mình rót cho mình một chén trà. Mộc Văn bấu môi mất long lanh nước trong thập phần đáng yêu hỏi lại "Tỷ ah, là muội không hiểu chuyện tỷ tha cho muội lần này đi ah-"

Liên Khuynh đứng một bên nhìn toàn cảnh liền khong nhịn được kéo Bạch Nhi lại "Ngươi xem, Lam Khanh Khanh nhà cô dường như rất giận". Bạch Nhi nhún nhún vai "Hết cách, ta cũng không thể làm nàng nguôi giận". Liên Khuynh nhìn về mặt lực bất tòng thân của Bạch Nhi liền buông cổ ra

Lam Khanh Khanh nhủ nhủ mảy "Người có lỗi ah?", Mộc Văn cúi đầu hỏi lại "Là muội lỗi mãi là muội không hiểu chuyện mới gây ra hiểu lầm như vậy. Tỷ tỷ tha thứ cho ta đi nha". Mộc Văn như một con cún đáng yêu rưng rưng nước mắt trung cầu Khanh Khanh tha thứ

Khanh Khanh thờ dài đặt ly trà vào trong tay Mộc Vân "Nói nhiều như vậy". Mộc Vân là lưỡi uống cạn ly trà, nâng đặt ly xuống bàn cười hi hi "Vậy là tỷ người giận rồi đúng không? Vậy ngày mai chúng ta xuất cung xem hội nhá". Khanh Khanh nhướn mày "Ta thứ lỗi cho người từ lúc nào?", "Tỷ~" Mộc Vân ngân dài một tiếng, lòng dạ sắt đá cũng mềm nhũn

Khanh Khanh đứng dậy rồi đi như có như không để lại hai chữ "Tùy người"

*

Phùng Liên sắp xếp cho các nàng một cỗ xe ngựa đơn giản thuận lợi một mạch từ trong cung ra ngoài. Đến đầu phố Kim Vương Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân mới xuống xe đi bộ.

Mộc Vân như một đứa nhỏ ham vui đi đến đây nhìn một chút tới kia xem một cái, hiềm khi được ra ngoài cung vào ban đêm còn là dịp Trung Thu đương nhiên sẽ vui vẻ hơn vài phần.

Đêm trung thu quả nhiên náo nhiệt người ngoài đường lớn tiếng nhệch, đầu đầu cũng thấy treo đèn lồng.

Mộc Vân nhìn sang Khanh Khanh đứng ngăn ra liền chạy tới kéo tay nàng "Khanh Khanh chúng ta qua kia xem" ít nhất đối với Mộc Vân trung thu là một cái tết đoàn viên. Tuy ở hiện đại trung thu rất nhảm chán nhưng ít ra Mộc Vân còn biết mùi vị bánh trung thu, mùi vị đoàn viên. Còn đối với Khanh Khanh trung thu cũng chỉ là một ngày bình thường như 365 ngày trong năm, nàng còn cái đoàn viên sao?

Mộc Vân kéo Khanh Khanh lại gần mới gánh hát đang diễn tưởn bên đường. Mộc Vân quay người đuổi bọn Bạch Nhi đi "Các người đi đâu thì đi đi, vui một lúc lát lại phải về cung". Liên Khuynh bĩu môi "Người đừng như hôm trước hại ta một phen kinh hãi". Mộc Vân cười cười đẩy bọn họ đi "Được rồi Khanh Khanh ở đây ta nào được sao, ngược lại các người đến chỗ nào vui chơi một chút"

Nguyệt Tuy dường như không có ý định rời đi cũng bị Bạch Nhi và Liên Khuynh mỗi người một bên kéo đi "Đồ ngốc chủ tử là muốn hần gần tình tỷ muội đó".

Mộc Vân hỏi lòng nhìn bọn họ đi xa chạy lại bên Khanh Khanh, nàng nhìn thoáng qua họ chau mày "Người để họ rời đi ai sẽ bảo vệ người?". "Tỷ ta ở đây sợ gì chứ?" Mộc Vân cười thật thuần khiết, nàng thật muốn bảo vệ sự thuần khiết này, có lẽ Mộc Vân luôn thuần khiết như thế đi

"Tỷ mua lồng đèn đi" Mộc Vân kéo nàng đến chỗ bán đèn khổng minh, người bán là một tiểu cô nương thanh tú, cô nương đó nhìn thấy các nàng liền cười tươi nói "Hai vị cô nương này mua đèn lồng đi, viết điều ước lên đèn lồng rồi thả lên trời ước nguyện sẽ thành hiện thực đấy"

Khanh Khanh nhìn những chiếc lồng đèn màu đơn sơ giản dị bất giác mở miệng "Trên đời này có thần sao? Ước nguyện nhiều như thế há lại thực hiện được hết cho nhân loại?". Vị cô nương đó bật cười "Là cô nương không tin hay không dám tin? Ước nguyện của mỗi người còn xem là thần hay người khác hoàn thành nó"

Lam Khanh Khanh bắt giác giương môi nở nụ cười nhẹ "Ta thiết nghĩ bản thân tỷ thực hiện chẳng phải tốt hơn sao?". Nàng ngăn đầu nhìn vị cô nương bán đèn "Người thì sao? Có ước nguyện gì?", cô nương đó mỉm cười "Ước nguyện của ta là mong điều ước của mọi người sẽ thành hiện thực trong một ngày nào đó không xa"

Mộc Vân nhìn cô nương kia có chút cảm động, cô gái này bán đèn để ước mong của mọi người thành hiện thực, thật đáng ngưỡng mộ. Mộc Vân nhắc lên hai chiếc đèn mỉm cười "Vậy ta lấy hai cái, xem như thực hiện một phần nào ước nguyện của cô nương"

Chỉ là lời nói chưa xong đã thấy một đôi ta ngọc ngà cầm lấy chiếc đèn lồng mà Mộc Vân đang cầm "Ta lấy chiếc đèn này". Xoay người chỉ thấy một cô nương thân vận hồng y xinh đẹp quỳn rũ, nàng ta che mặt sa màu hồng đôi mắt có chút kiêu mị. Mộc Vân ngăn ra rất nhanh chóng liền phục hồi "Cô nương này đèn là ta lấy trước, không phải người nên chọn cái khác sao?"

Nữ tử đó cười nhẹ, đôi môi phía sau mặt sa mông nấp máy "Ta lại nhìn trúng chiếc đèn này". Đôi mắt nàng ta như có như không đảo qua Lam Khanh Khanh một vòng, nhanh chóng thu hồi. Khanh Khanh cũng tỉnh mắt phát hiện liền sau đó nghe Mộc Vân lên tiếng "Nếu đã vậy dành cho cô nương" Mộc Vân không tình nguyện đưa đèn trong tay cho nàng ta. Cô tùy tiện lấy thêm một cái trên bàn đưa ngân lượng rồi kéo Khanh Khanh đi

"Cô ta thật không biết lễ phép, nếu không phải nhìn cô ta yêu nghiệt như vậy muội mới không thêm nhường cô ta" Mộc Vân lải nhải một bên. Khanh Khanh nhìn không được cười nhẹ "Người là một nữ nhi mới nhìn bóng dáng một nữ tử xinh đẹp thì đã nhường cho người ta một tát giáng sơn rồi". Mộc Vân bĩu môi "Ta chỉ không muốn phiền phức thôi"

"Nha sao ta lại thấy người này quen quen nh?" Giọng một nữ nhân lọt vào tai hai người, tuy dường phổ náo nhiệt nhưng vẫn rõ mảnh mạch hướng về các nàng. Một giọng nữ tử khác lại vang lên "Ôi đây không phải là nữ hộ vệ bên cạnh vương gia lúc trước sao?" Giọng điệu rõ vẻ khinh thường lẫn châm chọc.

Lam Khanh Khanh ngăn đầu liền thấy có hai vị nữ tử từng hai nha hoàn hướng các nàng đi tới, dường như có chút quen mắt. Mộc Vân chau mày "Các người là ai?", Cơ Thủy và Ngọc Mai cũng chẳng liếc nhìn Mộc Vân một cái. Cơ Thủy nhìn Khanh Khanh đầy vẻ châm chọc "Nha lâu lắm rồi mới thấy lại người, sao? Thất sủng rồi chăng?"

Lam Khanh Khanh nhìn các nàng một cái hỏi hững hờ "Ta quen biết các người sao?". Không chỉ Cơ Thủy và Ngọc Mai ngăn ra mà hai vị nữ tử kia cũng tỏ vẻ kinh ngạc. "Hay lắm, một câu không biết liền phủi sạch quan hệ?" Cơ Thủy có chút tức giận

Mộc Vân nhìn bọn họ lại nhìn Khanh Khanh "Tỷ biết họ sao? Chẳng lẽ là tiểu tam nào đó?". Hai người họ nghe Mộc Vân gọi các nàng là tiểu tam liền tức giận vừa định quát lên liền nghe thấy một giọng nữ nhân truyền đến

"Khanh Khanh, lâu rồi mới gặp, thật không ngờ sẽ gặp người ở đây"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Đêm trung thu có biến_Bắt cóc

Giọng nữ nhân thấp phản một mặt dễ nghe. Liễu Mộng một thân lục y đi đến, bên cạnh hiền nhiên tồn tại thêm Nhan Nhi.

Liễu Mộng cười nhẹ khuôn mặt vui vẻ không chút giả dối, Khanh Khanh đối với người vừa tới nhìn càng thật quen mắt, trí não nàng càng ngày càng tệ nha

Liễu Mộng cười một tiếng nói trùng tim đen của nàng "Không lẽ người quên Liễu Mộng ta rồi sao?". Một lời của nàng ta liền làm Khanh Khanh thông nào "À thì ra là Liễu cô nương", Khanh Nhìn qua hai người trang phục lòe loẹt kia có chút suy tư "Hình như trong hai người một là Cơ Thủy một là Ngọc Mai, thấp thấp tam vương phủ?"

Cư nhiên nàng còn không nhớ rõ hai người ai là ai, hẳn là những người không liên quan nàng không hề nhớ đi, phải nói là không nhất thiết phải nhớ. Liễu Mộng bật cười xua xua tay "Ngọc Mai tỷ, ta nghe nói phía trước có một trà lâu, hai người cứ đến đó thường trà hạ hòa đi"

Cơ Thủy có chút giận dữ cũng bị Ngọc Mai biết điều đưa đi, hiện tại Liễu Mộng được Vương gia sủng ái như vậy, tốt nhất không nên động vào nàng ta.

Mộc Vân nhìn Liễu Mộng trước mặt lại nhìn Khanh Khanh "Ah thì ra là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần". "Nàng là...?", "Ta là muội muội tỷ ấy gọi là Hàm Mộc Vân" Liễu Mộng bình tĩnh đại ngộ nhận ra thân phận nàng đương định hành lễ liền bị Mộc Vân ngăn "Ta hiện là một người bình thường nha"

Các nàng ghé vào một khách điểm gần đó bên, dưới là sảnh trà chọn một bàn bên cửa sổ liền ngồi thưởng trà đàm đạo. Khanh Khanh nhìn cô nương bên cạnh Liễu Mộng có chút do dự mở miệng "Người...gọi là Nhan Nhi sao?". Nhan Nhi giật mình cười nhẹ "Nhan Nhi thật vinh hạnh khi Lam cô nương còn nhớ tên"

Khanh Khanh vuốt mũi xấu hổ, người ta như vậy liền bị nàng quên mất. "À Khanh Khanh người biết chuyện này chưa?" Khanh Khanh hử một tiếng chờ Liễu Mộng nói tiếp "Vương phủ mấy hôm trước sắp xếp lại nhân sự, Vương gia ấy vậy mà cho mấy người thông phòng ngân lượng liền đuổi đi". "Nói cách khác là trong vương phủ chỉ còn Cơ Thủy và Ngọc Mai"

Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, sao nàng lại kể chuyện này cho nàng nghe? "Thì sao?". Liễu Mộng gãi gãi đầu "Ta chỉ muốn nói cho cô biết", Liễu Mộng bỗng nhiên ah một tiếng liền vội vàng đứng dậy "Ta quên mất còn có chuyện phải làm, thứ lỗi ta xin phép đi trước". Khanh Khanh xua tay "Người đi đi"

Hai người đi liền cảm thấy an tĩnh, Khanh Khanh nhìn xuống dưới đường phố bỗng nhiên giật mình, hình như tại trà lâu này là nơi trước đây nàng lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất. Thiện cảm nơi này cũng không mấy tốt lắm thấy bên ngoài dần dần đi liền đứng dậy "Chúng ta đi thôi đi"

Mộc Vân cùng Khanh Khanh đi tới một ngọn đồi cao phía Tây kinh thành, quả nhiên mọi người rời khỏi đường lớn là để đến đây thả đèn. Mộc Vân đưa cho nàng một chiếc đèn và một cây bút "Cho tỷ". Nàng nhìn chiếc đèn hồi lâu cũng không xuống bút, Mộc Vân viết xong ước nguyện liền nhìn sang nàng "Sao tỷ không viết? Tỷ nhất định phải viết đó"

Khanh Khanh nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đặt bút viết, Mộc Vân có nhót chân xem nàng viết gì cũng không thành công. Đèn phía dưới được đốt, vài trên đèn phồng lên chỉ chờ người thả tay ra bay lên trời.

Tất cả người dân trong thành đều tụ tập nơi đây họ hô một tiếng liền có hàng ngàn đèn khổng minh bay lên, khung cảnh thật quá mức xinh đẹp. Mỗi một chiếc đèn là mỗi một điều ước của họ, chúng cứ bay lên như thể với họ vọng ước nguyện sẽ được đáp ứng.

"Tỷ Tỷ thả đèn đi" Mộc Vân cũng đã thả đèn, Khanh Khanh nhìn trời đêm đầy đốm nhỏ bắt giác nói lòng tay.

Khanh Khanh nhìn theo đèn của Mộc Văn thấy rõ từng chữ trên đèn [Mong Tý tỷ sẽ luôn cười hạnh phúc... Nam nhân của ta sẽ là vị minh quân, trượng phu tốt]

Mộc Văn biết Khanh Khanh đã thấy được lời cầu nguyện của nàng mặt đã sớm đã đỏ như quả cà chua chín. Khanh Khanh bật cười cố ý lăm bắm "Nam nhân của ta? Là nam nhân của người sao? Ai vậy nhỉ?", Mộc Văn vừa thẹn vừa giận đánh vai nàng một cái "Là nam nhân của ta đó thì sao, ta... ta mặc kệ tỷ".

Mộc Văn đỏ mặt muốn trả thù thì đèn của Khanh Khanh sớm đã bay cao, nàng bấu môi hôn đôi chày đi.

Mộc Văn và Khanh Khanh đi qua con phố lớn trở lại hẻm nhỏ đầu phố Kim Vương. Hình như bọn Bạch Nhi vẫn chưa về, Mộc Văn vẫn còn đó mặt hôn đôi chui vào trong xe ngựa.

Lam Khanh Khanh cười cười nhìn vị cô nương nào đó trông như con nít hôn đôi, định nhắc chân vào trong thì đã nghe tiếng thét của Hàm Mộc Văn, chưa kịp để Khanh Khanh tiến thêm bước nào đã có một thanh kiếm cách màn xe ngựa kẻ vào cổ nàng.

Xung quanh ngay lập tức xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân, thanh kiếm trên cổ khẽ động y bảo nàng lùi ra. Khanh Khanh cười lạnh liền lùi ra, một nữ tử vận hắc y che mặt một tay đỡ Hàm Mộc Văn hôn mê một tay cầm kiếm kẻ cổ nàng.

Phía sau một nam tử bạch y đi lại gần đỡ Mộc Văn từ tay nữ tử kia, hiển nhiên nam tử đó nàng quen biết, là tên nữ nhân nữa ma đó.

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh, xem ra là có kế hoạch từ trước, hẳn là người trong cung sắp xếp đi, nàng càng tò mò là ai lại uy quyền như thế.

Bạch Kết nhếch môi hướng nàng có chút kiêu kích "Thế nào? Chẳng phải người võ công cao cường lắm sao? Như vậy lại không cứu nổi một nữ tử?" Hắn nói đồng thời tay cũng xuất hiện một thanh chủy thủ kẻ sát vào cổ Mộc Văn, phía dưới lưỡi dao cơ hồ còn nhìn thấy vết máu.

Lam Khanh Khanh khẽ cười "Thật không thể chạy thoát, đã không thoát thì liệu lĩnh làm gì? Chỉ bằng nhận một chút khoan hồng". Dựa vào thân thủ của nàng đối phó với bọn họ quả là dư sức nhưng bên đó còn Hàm Mộc Văn đang bị hôn mê, nội lực của Bạch Kết quả thật kinh người.

Lam Khanh Khanh đưa hai tay ra "Ta tình nguyện bị trói" nữ tử đó nhìn nàng một cái bỗng có người sờ sờ dưới chân nàng tháo đi chủy thủ. Khanh Khanh bật cười thản nhiên "Bên hông trái còn một cái chủy thủ, hông phải còn vài lạt ám khí, có cần ta lấy ra giúp không?". Nữ tử đó hừ một tiếng theo lời nàng lấy hết vũ khí trên người nàng ra, Khanh Khanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lẽo, họ không biết nàng vẫn còn một cái Không Y kiếm

Nữ tử đánh vào gáy Khanh Khanh một cái nàng liền mất ý thức ngã xuống. Cô ta lấy từ sau lưng ra một đoạn dây cột cổ tay Khanh Khanh lại, trói tay nàng ra phía sau lưng đẩy vào trong xe ngựa. Hàm Mộc Văn cũng bị bọn họ trói hết như nàng đẩy vào trong, xe ngựa bắt đầu đi chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chui, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Vừa sáng ra công thành tương đối náo nhiệt, chả là hôm nay chính là ngày hoàng thượng tiến đại vương Mông Cổ về nước.

Trước cửa thành Gia Lễ Thượng Phong ngồi trên xe ngựa lâu lâu lại nhìn ra bên ngoài. Triệu Khánh Lâm cũng chẳng hơn kém gì hẳn cứ một mực nhìn về phía công thành "Người nói xem muộn muộn người có đến tiễn chúng ta không?", Triệu Khánh Lâm lắc đầu "Thần không biết".

Phong Nguyệt Phủ Hân đi đến về mặt cười tươi "Gia Lễ huynh nếu có dịp trăm thật muốn làm khách ở hoàng cung của người", "Phong Nguyệt huynh cứ đến, Thượng Phong sẽ tiếp đãi tận tình"

Một tên nô tài trong cung thúc ngựa đến, nhìn thấy bọn họ liền e dè đi đến cái người bên tai Phong Nguyệt Phủ Hân nói nhỏ. Vừa nghe xong sắc mặt Phong Nguyệt Phủ Hân đại biến, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt đầy lo âu lẫn tức giận. Hân cố áp chế tâm tình trong lòng xuống hướng Gia Lễ Thượng Phong cười nhẹ chỉ là nụ cười này có chút cứng nhắc "Gia Lễ huynh thượng lộ bình an"

Gia Lễ Thượng Phong gật đầu một cái ra hiệu cho đoàn người xuất phát, Triệu Khánh Lâm nhìn về phía cửa thành một cái nửa mũi liễn tiếc dời đi. Trong lòng hắn không hiểu sao có gì đó rất bất an, nhìn thấy về mặt lo lắng khi này của Phong Nguyệt Phủ Hân hẳn lại thoáng dấy lên một tia bất an. Hôm nay Khanh Khanh sao lại không tới?

Gia Lễ Thượng Phong nhận ra lo âu trong lòng hắn liền trấn an "Không cần quá lo lắng, nàng là loại người gì người biết rõ hơn nữa ở đó còn Phong Nguyệt Vô Thần, cho dù nàng có chuyện gì cũng sẽ bình an vô sự". Thật tâm trong lòng hắn có chút lo lắng, dự cảm chẳng lành.

Triệu Khánh Lâm thở dài, hẳn đánh tin tưởng lời này vậy.

*

Vừa lúc đoàn người Mông Cổ rời đi Phong Nguyệt Phủ Hân liền lập tức phi ngựa về hoàng cung. Lúc hắn vào ngự thư phòng đã thấy Nguyệt Tuy, Liên Khuyết và Bạch Nhi quỳ ở dưới đất, Phong Nguyệt Vô Thần đang ngồi bên bàn trà.

Hắn vội đi vào chau mày "Các người nói các nàng mất tích là có ý gì?", bọn họ yên lặng càng làm Phong Nguyệt Phủ Hân tức giận, Phong Nguyệt Vô Thần kéo hắn ngồi xuống ghế rót ly trà đưa sang.

"Bạch Nhi người nói xem đêm qua xảy ra chuyện gì?" Bạch Nhi nghe Phong Nguyệt Vô Thần chỉ định danh liền ngừng khóc có điểm tỉnh nói "Tôi qua sau khi xe ngựa dừng ở đầu phố Kim Vương, Khanh Khanh cùng nương nương đi bộ đến đường lớn. Hàm nương nương bảo chúng nô tỳ đi đến nơi khác, chúng nô tỳ liền tách nương nương ra..."

Bạch Nhi nức nở lấy lại giọng mình nói tiếp "Đến khi chúng nô tỳ về thì không thấy xe ngựa đâu cả, cứ tưởng nương nương cùng Khanh Khanh đã về cung trước nhưng tìm một đêm vẫn không tìm ra các nàng" Bạch Nhi òa khóc, tự trách bản thân

Liên Khuyết quỳ một bên thấy nàng khóc mất cũng ương ương đưa tay trấn an nàng. Nguyệt Tuy vẫn một bộ dạng lạnh lùng như cũ bỗng chốc đứng dậy "Ta đi tìm chủ tử". Phong Nguyệt Phủ Hân hừ một tiếng gọi Từ Thanh vào "Người phái người điều tra cho ta, không tìm thấy người cũng không cần về". Từ Thanh rõ một tiếng liền rời đi

Bạch Nhi như nhớ ra cái gì đó liền ngăn ra một chút gạt mình chạy đi. Chẳng phải Khanh Khanh là tiểu thư Dạ Nguyệt Sơ Trang sao? Bạch Nhi chạy đông chạy tây tìm Phùng Liên cùng Hoắc Y nhưng ngoài dự kiến hai người họ lại cùng nhau ở Bình Tước cung

Phùng Liên nhìn thấy Bạch Nhi cũng không hỏi chuyện gì chỉ kéo nàng đi "Ta sắp xếp cho người đến Túy Yên Lâu" Bạch Nhi cũng không phản kháng đi theo họ.

Hiện tại trong cung lẫn ngoài cung rồi thành một đoàn, Hàm Mộc Văn và Lam Khanh Khanh mất tích khiến cho Dạ Nguyệt Sơ Trang và Huyết Ưu cung đều cho người lật tung kinh thành lên.

Nhưng tìm suốt một ngày vẫn không thể tìm ra các nàng..

Hàm Mộc Văn chớp mở đôi mắt, điều đầu tiên cô nhận thấy được là nơi này rất tối. Mộc Văn nhắm mắt nhìn sang liền phát hiện bên cạnh còn một người "Khanh tỷ?". Người bên cạnh không đáp lại chỉ hừ một tiếng, Mộc Văn nữa vui nữa buồn chau mày "Sau tỷ cũng bị bắt, tỷ có thể rời đi mà"

"Nếu ta chạy thoát thì ai sẽ lăm bắm với người ở nơi tối này đây?" Mộc Văn bật cười nhưng lại không phát hiện đôi mắt đã ướt ác. Lam Khanh Khanh thở dài ra một tiếng nhàn nhạt mở miệng "Chúng ta hẳn là chưa rời khỏi kinh thành, có lẽ đêm nay họ sẽ đưa chúng ta đi". Mộc Văn chau mày "Nếu còn ở Kinh Thành thì sao bọn họ lại không tìm được chúng ta?"

Mộc Văn nghe có tiếng cử động Lam Khanh Khanh dịch người tới chỗ Mộc Văn tựa lưng vào vai nàng "Nghĩ nhiều làm gì nên nghỉ ngơi đi không biết chừng ngày mai sẽ mệt lắm đấy". Mộc Văn gật đầu tựa đầu vào lưng Khanh Khanh lại có một giấc ngủ sâu. Đến đến khi bị âm thanh ồn ào làm cho tỉnh giấc thì trời cũng đã tối.

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Văn bị đưa ra ngoài, trăng hôm nay rất sáng dường như vẫn còn dư âm lại trung thu đêm qua. Các nàng bị vài tên đại hán giải ra cửa sau của một căn tiểu viện. Khanh đưa mắt nhìn một chút, vẫn không nghĩ ra nơi các nàng là ở nơi nào trong kinh thành.

Bên ngoài đã chờ sẵn một cỗ xe ngựa, bên trong một bàn tay đưa ra vén màn. Từ Dạ thân hồng y kiêu mị bước xuống hiển nhiên trên mặt vẫn mang một tấm màn sa mông che khuất dung nhan khuyên thành của nàng ta.

Mộc Văn chau mày "Là cô?" Hắn là nữ tử đã trang đèn lồng của nàng tối qua đi, thật không ngờ nàng ta lại chính là chủ mưu. Từ Dạ cười nhẹ nâng cằm Mộc Văn lên tặc lưỡi "Khuôn mặt này cũng thật xinh đẹp chả trách hoàng thượng lại sủng ái như vậy". Mộc Văn lắc đầu tránh khỏi móng vuốt của nàng ta

Từ Dạ nhìn qua Bạch Kết một cái rồi leo lên xe ngựa, hai người bọn họ cũng bị áp giải vào trong. Bên trong còn một nữ tử mà các nàng không ngờ tới nữa chính là Trang Tần_Phuơng Thanh

Thấy hai người đẩy mắt Phương Thanh khẽ động nhưng nhanh chóng phục hồi lại bình thường cũng chẳng mở lời, xe ngựa bắt đầu rời đi.

Khanh Khanh nhìn Phương Thanh cùng Từ Dạ một chút mới mở miệng "Ta thiết nghĩ có lẽ Trang tần sẽ không vì oán hận mà bắt bọn ta đi". Phương Thanh cúi đầu nhẹ cười "Chỉ trách ta không nắm giữ được trái tim của hắn, trách gì các người" dừng một chút, Phương Thanh tựa lưng ra phía sau mờ mờ nói "Vốn không liên quan đến hai người nhưng Khanh Khanh, người lại biết được Bạch Kết, ngoài ý muốn người phải chết, thật xin lỗi"

Từ Dạ hừ lạnh một tiếng "Phượng Thanh người đang giả vờ làm người tử tế sao? Chẳng phải trước đây người đã sắp xếp người của Móng Cỏ vào cung sao?". Phượng Thanh nhếch môi đón nhận công kích của nàng ta "Ta thấy trước đây tại sao cô lại không vào cung? Đệ nhất mỹ nhân như cô hẳn tốt hơn ta", "Đáng tiếc chủ tử lại tin tưởng cô"

Mộc Vân cơ hồ biết được thứ gì đó nghi ngờ nhìn qua Khanh Khanh mở miệng "Không phải lời cô ta nói là cho người đến giết tỷ chứ?". Từ Dạ cùng Phượng Thanh đồng loạt quay về hướng này, Khanh Khanh những vai chưa kịp mở miệng bên ngoài đã dừng xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Phong Nguyệt Linh Nhi

"Người trong xe là ai?"

Bạch Kết đối với người canh giữ cổng thành tỏ vẻ nhỉnh nọt "Quan gia trong xe ngựa là chủ tử của thành Đông Từ Dạ cô nương". Vị lĩnh gác kia ngỡ vực, lệnh bên trên đã truyền xuống phạm là người muốn ra khỏi thành đều phải kiểm tra thật kĩ càng.

"Ta muốn kiểm tra, mạo phạm" nói rồi lịch gác cổng tiến đến vạch màn xa ngựa ra. Ánh trắng rơi vào trong xe chỉ thất duy nhất có hai nữ tử xinh đẹp, đội thấy rõ người ngồi bên trong lĩnh canh liền giắt mình cúi người "Trang tần nương nương, tiểu nhân thất lễ".

"Bỏn cung muốn cùng Từ Dạ về quê một chuyến thăm ngoại công đang bệnh nặng, chẳng hay quan gia có cho bọn ta qua thành?". Tiểu quan kia nhìn một lượt trong xe không còn ai ngoài Phượng Thanh và Từ Dạ liền cúi đầu "Tiểu nhân mạo phạm xin nương nương lượng thứ"

Hắn hô một tiếng mở cửa thành, trong kinh thành ai mà không biết Từ Dạ cùng Trang tần là bằng hữu trước khi vào cung.

Xe ngựa vừa đi một đoạn Hoắc Y mới phi ngựa đến, hắn nhìn cỗ xe ngựa kia có chút kì quái "Kia là người nào? Sao lại dễ xuất thành?". "Thưa đại nhân người trong xe là Từ Dạ cô nương cùng Trang tần nương nương, nương nương bảo ngoại công người bị bệnh nặng liền về quê thăm". Hoắc Y chau mày càng chặt, quả là từng nghe Trang tần xin phép hoàng thượng về quê một ngày, không phải quá trùng hợp sao?

Hoắc Y nhìn hướng xe ngựa một chút rồi thúc ngựa chạy đi

Lan Uyên

Hàn Khiết Từ tức giận nhìn Kiều Hữu Lan ngồi một bên "Không phải muội nhúng ta vào việc này chứ?". Hữu Lan cắn môi ngăn đầu lên trong mắt có ủy khuất "Vậy tỷ làm sao lại tức giận như thế? Tỷ có quan hệ gì với họ?". Khiết Từ nhìn nàng ta bỗng bật cười lui về phía sau vài bước "Lan Nhi ta vốn coi muội là muội muội thật không ngờ lại quên mất muội vốn là một ác ma, giăng sơm để đòi bản tính khó dời"

Kiều Hữu Lan đứng bật dậy ánh mắt có chút dữ tợn "Tỷ từng nhắc tới quá khứ của muội, muội làm như vậy không phải đều vì tỷ sao?". Khiết Từ khổ sở nhường mày "Vi ta hay là vì bản thân ngươi? Lan Nhi ta nghĩ người vì thích hắn nên mới tiến cung"

Kiều Hữu Lan hừ một tiếng "Chẳng phải ba năm trước cũng vì một cái đại họa liền biến tỷ thành như này sao? Tỷ không nói ta cũng tự biết Lam Khanh Khanh kia căn bản rất giống Phong Nguyệt Linh Nhi. Đại họa như vậy còn giữ được sao?"

"Bốp" Hàn Khiết Từ tức giận tát nàng ta một cái ngay sau đó liền có chút hối hận, nhắc đến Linh Nhi lại làm tim nàng đau nhói, đúng vậy Khanh Khanh rất giống Linh Nhi. "Cũng bởi vì nàng giống Linh Nhi, chuyện của ba năm trước ta tuyệt đối sẽ không lặp lại" bỗng dưng có độc của nàng rồi đi

Kiều Hữu Lan nhìn theo nàng bắt gác nước mắt tuôn ra, Khiết Từ còn không hỏi nàng ta nhốt các nàng ở đâu. Trong mắt đầy lên tia hận thù Kiều Hữu Lan xoay người phi thân đi mất

Lần này tình dậy trời đã sáng, tình ra các nàng bị bắt cũng đã hai ngày. Lam Khanh Khanh mở mắt ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài theo khe cửa chiếu vào, nàng quét mắt nhìn nơi các nàng bị nhốt, hình như là một căn nhà nhỏ bị bỏ hoang. Khanh Khanh nhìn qua bên cạnh thấy Mộc Vân tựa như con mèo nhỏ an tạ lên vai nàng ngủ.

Cách cửa mục nát mờ ra ánh sáng bên ngoài chiếu vào có chút chói mắt, người kia đóng cửa lại Khanh Khanh mới ngán đầu nhìn. Thấy rõ diện mạo người tới, Khanh Khanh gương khỏa môi cười nhạt "Lan phi hẳn là rảnh rồi nên mới đến đây đi"

Kiều Hữu Lan nhếch môi cũng chẳng rõ nàng ta có cười hay không, ngồi xuống đối diện Khanh Khanh. Hữu Lan nhìn thoáng qua Mộc Vân đang ngủ ngon bên cạnh hừ lạnh "Bị bắt còn nhàn nhả như vật sao, Các người thật ra không nên xuất hiện, nếu các người không xuất hiện trước mặt bọn họ hôm nay cũng không như thế này". Nàng ta bỗng thu lại nụ cười nhạt trên môi, đưa ngón trỏ xinh đẹp chỉ vào Khanh Khanh "Nhất là ngươi". Khanh Khanh bật cười không cho là đúng "Bọn ta có nên xuất hiện hay không cũng không do ngươi định đoạt, ta lại thật hiếm kì cái nguyên nhân"

Kiều Hữu Lan không nói gì, nâng cằm nàng lên "Ta thật không biết rốt cuộc dung mạo này ba năm trước đã gây ra cái đại họa gì?" Khanh Khanh hay nói cách khác là Linh Nhi kia nhan sắc không đến nỗi vạn người mê nhưng tại sao lại gây chuyện lớn như vậy.

Lam Khanh Khanh chau mày, ba năm trước? Nàng chỉ mới xuyên không gần một năm thôi mà? Linh cảm mách báo cho nàng biết có uẩn khuất trong chuyện này.

Kiều Hữu Lan nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng bật cười "Có lẽ người thật không biết khuôn mặt của ngươi rất giống... Linh Nhi điện hạ". Khanh Khanh không nói gì đợi cô ta nói tiếp, "Ta nghe nói trước đây hoàng thượng có một muội muội ruột lên là Phong Nguyệt Linh Nhi. Nhưng mà nàng đã mất vào ba năm trước vào lúc Phong Nguyệt vương triều đang hỗn loạn" cũng tức là trước khi Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngôi

"Linh Nhi điện hạ này rất được hoàng thượng sủng ái, hẳn khi nàng ta chết Phong Nguyệt Phủ Hàn rất đau lòng. Không ngờ sau ba năm lại xuất hiện một nữ tử giống muội muội quá cổ của mình đến vậy, sẽ có cảm giác gì đây?".

Cuối cùng Lam Khanh Khanh cũng hiểu ra tại sao Phong Nguyệt Phủ Hàn lại bao dung nàng như vậy, dù nàng có khi quân phạm thượng hẳn cũng chưa từng ra lệnh chém đầu. Hẳn tức giận đến đâu cũng chỉ dọa chém nàng, cũng lắm chi là đánh vài trượng

Lam Khanh Khanh ngán đầu đối diện với Kiều Hữu Lan "Vi vậy nên người mới hợp tác với bọn người Bạch Kết kia bắt ta? Hàm Mộc Vân có liên quan sao?". Kiều Hữu Lan cười nhệ "Cô ta được Phủ Hàn yêu thương như vậy ta chỉ nghĩ nếu hẳn mất đi cô ta sẽ như thế nào? Hẳn nếu không không thuộc về ta thì chi có thể là Khiết Từ, nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng"

Lam Khanh Khanh cười, nụ cười xinh đẹp sáng hoải "Ta có thể thấy người rất trọng tình trọng nghĩa với người kia, nhưng đáng tiếc tâm ma trong người ngươi lại bắt giặc trời dạy, người không không chế được". Kiều Hữu Lan giắt mình nhìn nàng "Sao ngươi biết?", Khanh Khanh nhếch môi cười nàng vốn miễn cảm với hơi thở tàn ác không khó gì nhận ra Kiều Hữu Lan có chút khác thường

Kiều Hữu Lan nhìn nàng một cái liền đứng dậy lão đảo rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lão đầu kì quái

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân phóng hỏa căn nhà các nàng bị nhốt liền rời đi.

Mộc Vân nhìn bóng lmg Khanh Khanh có chút cảm thấy khó hiểu, có lẽ hơn nửa năm không gặp Khanh Khanh nàng cảm thấy nàng không thể nắm bắt được Khanh Khanh rồi. Khanh Khanh bỗng dưng dừng bước quay đầu "Đừng cảm thấy tò mò quá"

Lam Khanh đưa mắt nhìn xung quanh hẳn là các nàng đang ở trong rừng đi. "Khanh Khanh giờ phải đi hướng nào đây?" Các nàng bốn mắt nhìn nhau bỗng dưng bật cười, vốn đi hai nàng đều là kẻ mù đường chính hiệu.

Mộc Vân nhìn lên trời chỉ "Hay đi theo mặt trời đi" Khanh Khanh nhìn nàng khó hiểu, Mộc Vân rụt vai "Ta thấy người ta bị lạc đều đi về phía tây". "Vậy đi thôi" Khanh Khanh nhìn một chút rồi đi theo hướng Mộc Vân chỉ, các nàng chính là hai kẻ mù đường đứng cảm, một kẻ dám chỉ và một kẻ dám đi

Hai nàng lết bộ hơn một canh giờ trời đã nắng gắt nhưng hai người vẫn chẳng thể ra khỏi rừng. Cơ hồ nghe tiếng hô toán từ bên kia truyền đến, Mộc Vân và Khanh Khanh nấp sau một cây đại thụ, "Chẳng lẽ đuổi kịp rồi sao?". Đi một vòng lớn lại quay về chỗ cũ đúng thật không ai ngờ bằng các nàng, cũng đành thôi các nàng người hiện đại không biết đường thì có Smartphone chỉ làm sao phân biệt được cái đồng tây ở đây

Lam Khanh Khanh trầm mặt một chút nghe tiếng động càng ngày càng gần dường như có rất nhiều người, trong số đó có một hơi thở rất nặng nếu đoán không lầm thì Bạch Kết đi. "Người nấp ở đây, Phong Nguyệt Phủ Hàn đến tức sẽ cho người lục soát khu rừng này, hân sẽ tìm thấy ngươi", Mộc Văn nín vạt áo Khanh Khanh lại "Sao muội lại ở đây muốn đi tỷ và muội cùng đi"

"Người biết kinh công sao? Hay người biết nội lực? Bọn họ rất đông. Ta sẽ đánh lạc hướng họ, người ngoan ngoãn ở đây đi" nói trắng ra là nàng dụ bọn họ đi chỗ khác để Mộc Văn an toàn đi. Hàm Mộc Văn biết rõ ý đồ của nàng liền phàn bác "Ta không cho tỷ đi, tỷ đâu có nội lực nhờ gặp Bạch Kết phải làm sao?"

Lam Khanh Khanh vừa định nói thêm gì liền thấy bóng dáng nhỏ nhún chạy đi. Nàng thăm mắng Mộc Văn một tiếng, Khanh Khanh xé vạt váy của nàng ném về hướng Mộc Văn vừa chạy đi. Nàng chạy về phía ngược lại có ý để dấu chân dưới đất lộ rõ, có lẽ hân sẽ không trông kè nhưng có thể sẽ chia ra làm hai nhóm mà đuổi theo.

Chạy một đoạn đường khá dài Lam Khanh Khanh lại bất gặp một ngã rẽ, nàng nhìn hai con đường mòn thật phân vân rốt cuộc phải đi đường nào cho đúng. Chưa đợi nàng nghĩ xong đã nghe thấy cây trong rừng rung rẩy, có lẽ không chạy được nữa rồi

Lam Khanh Khanh xoay người nghênh chiến quả thật người tới là Bạch Kết, nói vậy xem ra Mộc Văn tương đối an toàn đi. "Sao? Không chạy nữa?", nàng nhếch môi "Chạy liệu có thoát sao?". Phía sau Bạch Kết xuất hiện thêm vài hân y nhân nữa, xem ra lần này là quyết tâm giết chết nàng rồi.

Hân rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra chiêu đánh tới nàng, Khanh Khanh xoay người né chiêu hiểm đồng thời cũng rút ra thanh Không Y kiếm chặn một chiêu tiếp tới. Trên tay nàng là danh kiếm linh khí mạnh mẽ chỉ hện nàng không chấm chú học kiếm pháp thành ra cho dù là danh kiếm uy lực mạnh mẽ giờ trên tay nàng chỉ là thanh sắt bình thường

Khanh Khanh đối phó một Bạch Kết vẫn có thể thắng được nhưng mà bọn hắc y nhân xung quanh không cho nàng thoát. Mất thấy bọn hân y nhân từ đâu trong tay xuất hiện xích sắt dài liền hô không ôn, dùng kiếm đẩy Bạch Kết ra nàng tung người lên vào vùn tránh khỏi dây xích đang hướng nàng đánh đến.

Bạch Kết nhếch môi lùi lại mấy bước bọn hắc y nhân tiến lên tay linh hoạt mà dùng xích đánh về phía nàng. Trước đây Khanh Khanh chưa bao giờ thấy người dùng xích dài như vậy, cho dù dùng được cũng không linh hoạt như bọn hắc y nhân này. Xích sắt tựa như những con rắn độc điên cuồng quấn lấy nàng, bọn họ bao quây bốn phương tám hướng rõ không để cơ hội nàng thoát

Khanh Khanh thu kiếm lại sử dụng thân linh hoạt né tránh đòn của đối phương, gần cơ chưa được bao lâu Khanh Khanh đã bị một dây xích dài quấn lấy chân. Khanh Khanh chau mày cố né vài chiêu nhưng rốt cuộc lại thêm một xích dài quấn lấy eo, cánh tay, chế trụ nàng. Bọn hắc y nhân được thể liền dùng xích sắt rất chặt khiến Lam Khanh Khanh đau đớn người, cơ hồ thấy vết máu ứa đỏ phỉ sau lưng y phục mỏng manh

Bạch Kết cuồng ngao cười lớn nhìn Khanh Khanh như con đả thú bị người bắt mà thuần phục, xích quấn lấy toàn thân chế trụ đứng giữ đám hân y nhân.

"Người rất cường hân đáng tiếc lại là một nữ nhân, đáng tiếc lại xuất hiện ở hoàng cung, là người của Phong Nguyệt Phủ Hàn". Khanh Khanh nhếch môi không vì bản thân nhếch nhác mà mất đi vẻ quật cường lạnh lùng, nàng vẫn vậy cao ngạo mà lãnh đạm "Tại sao không thể là nữ nhân, người phải biết nữ nhân ra tay tàn độc dứt khoát hơn nam nhân nhiều"

Bạch Kết cười lớn "Lam Khanh Khanh nếu người là thuộc hạ của chủ nhân chắc chắn sẽ được trọng dụng", Nàng nhùng nhùng vai "Ta không ham", Khanh Khanh nhìn Bạch Kết cười nhẹ bần tay giấu dưới tay áo khẽ động ba ngón chấm cùng lúc xuất ra, chẳng nghĩ ngờ gì ngón chấm có độc. Bạc Kết trăm xuồng nghiền người né tránh ám khí của nàng nhưng vẫn bị một ngón chấm nàng bắn tới mà bị thương.

Nhân lúc bọn hắc y nhân lo là Khanh Khanh nắm lấy một đoạn xích kéo tới chân dả vào chỗ hiểm của người đó, xoay người một chút đã bay ra xa. Xích trên người nói lỏng ra được một chút Khanh Khanh liền trở người kéo dây xích về phía nàng đồng thời đánh luôn đám hắc y nhân đang cầm đầu xích bên kia. Bạch Kết hừ một tiếng trong tay xuất hiện một cây cung, hân giương cung hướng nàng mà bắn "Là người tìm đường chết"

Khanh Khanh chạy mảy vừa phải đối phó bọn hắc y nhân vừa phải tránh né mũi tên của Bạch Kết có chút khó khăn. Thuận theo dây xích trôi phía sau lưng Khanh Khanh ngã người ra phía sau chạm vào một dây xích phía dưới né một mũi tên. Bạch Kết nào cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, một mũi tên đi ra nhắm thẳng chân phải nàng mà bắn. Chân phải vẫn bị xích trôi Khanh Khanh không thể nào né được, mũi tên găm thẳng vào bắp đùi.

Dường như không đau như nàng tưởng tượng hay là tình huống lúc đó không cho phép nàng nghĩ nhiều, máu lan ra thấm đỏ một vùng lớn Khanh Khanh vẫn mặc kệ cổ lê chân đánh bọn hắc y nhân đang đánh đến kia.

"Nha các người có phải ức hiếp người quá đáng không nhiều nam tử như vậy lại đánh một nữ tử, không biết xấu hổ nhục nhã sao?" Lời chưa dứt năm sáu tên hân y nhân liền ngã xuống, Bạch Kết chau mày nhìn lão đầu tóc bạc từ đầu xuất hiện. Lão đầu nhìn thoáng qua Khanh Khanh chau mày "Ồ hay người không phải Tiểu Mộc Văn à?"

Dây xích trên người Khanh Khanh không còn bị ai khống chế mất hết sức sống rơi xuống đất. Bạch Kết hừ lạnh một tiếng trên tay tụ chưởng lực, Lão đầu tóc bạc kinh ngạc nhìn hân một cái rồi bỗng cười ha ha "Thì ra là oán khí của linh hồn mà thành nha". Lão đầu kia vừa nói xong tay đã tạo một chưởng lực phá vỡ chưởng lực yếu kém của Bạch Kết còn kiến hân bị phân lực văng ra xa

Bạch Kết nhìn tình hình không ổn liền giọng thần thể bị thương dậy, phỉ thần rời đi.

"Này ta còn chưa chơi xong" Lão đầu bĩu môi nhìn qua Khanh Khanh có chút thất vọng "Ta cứ tưởng là Tiểu Mộc Văn, không phải nó bị bắt cóc sao? Người có thấy tiểu Mộc Văn đâu không?"

Tiểu Mộc Văn trong miệng ông ta hân là Hàm Mộc Văn đi, Hàm Mộc Văn? Nàng giật mình nhớ ra Mộc Văn vẫn không biết đã chạy đi đâu, nếu nàng gặp bọn hắc y nhân dùng xích ắt hân Mộc Văn cũng bắt gặp đi.

Khanh Khanh không nói một lời quay người đi, "Tiểu oa nhi, chân người..." Khanh Khanh nhìn đùi mình có găm một mũi tên, máu đã thấm đỏ vạt váy phía trước. Nàng không do dự rút mũi tên ra xé vạt áo luồn vào trong buộc vết thương lại.

Lão đầu nhìn thấy động tác của nàng liền xoay người "Tiểu oa nhi người là nữ tử sao lại...". "Cảm ơn" một tiếng vừa dứt xoay người đã không thấy nàng đâu

"Này người chưa nói cho ta biết có gặp qua Tiểu Mộc Văn hay chưa"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sinh ly tử biệt

Lam Khanh Khanh đi trở lại nơi Hàm Mộc Văn và nàng tách ra, không thấy được Mộc Văn trong lòng có chút nóng giận, Khanh Khanh nhìn về phía Mộc Văn chạy đi đi theo. Một vòng lớn như vậy vẫn không thấy Mộc Văn ở đâu, vết thương ở đùi do cử động nhiều hân đã nứt ra, máu thấm đầm một vùng váy. Vết thương trên người do xích sắt quấn lấy cũng bắt đầu đau

Khanh Khanh như nhớ ra gì đó nhưng thoáng lại cúi đầu ỉu rù, rõ lúc trước Mộc Văn có đưa nàng thuốc cầm máu lúc quan trọng lại quên mất đã bỏ đi đâu. Giờ thì tốt rồi, trên người toàn vết thương, thậm chí bản thân ngọc Khanh Khanh cổ lê thân đi

Đi được một đoạn Khanh Khanh nghe tiếng võ ngựa cơ hồ còn có tiếng của một nữ tử, Lam Khanh Khanh chau mày đi về phỉ phát ra âm thanh dự cảm không lành.

"Kiều Hữu Lan, bỏ kiếm xuống"

Kiều Hữu Lan nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn rồi lại nhìn thanh kiếm của mình đang đặt trên cổ Hàm Mộc Văn bất giác cười "Hoàng thượng người là thương tiếc cho nàng ta sao?". "Trẫm nói một lần nữa người buông ta nếu không đừng trách trẫm vô tình" long nhan gần đỡ ngất trời tựa như một giây sau sẽ nhảy xuống ngựa mà xé xác cô ta

Kiều Hữu Lan thu lại nụ cười trên tay kẻ sát cô Mộc Văn thêm một chút "Cô ta đang ở trong tay ta, hoàng thượng người nên khách khí một chút". Hàm Mộc Văn sớm đã bị Kiều Hữu Lan điểm huyết chỉ có thể như khúc gỗ một người đi rồi, nàng nhìn qua Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút đau lòng, chỉ mới hai ngày không gặp hân nhìn tiêu tụy đi nhiều. Chẳng lẽ là vì các nàng sao?

"Người muốn gì?", "Don gần, ta muốn biết rốt cuộc ba năm trước có chuyện gì? Người làm sao lại đối xử với Kiệt Từ như vậy". Đồi mảy Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch lên một chút, nhắc lại chuyện xưa không khỏi đau lòng "Người hân không phải vì chuyện này mới hồ đồ như vậy đi". Kiều Hữu Lan cười lớn "Hoàng thượng, người không biết rồi một khi thanh kiếm của ta đặt vào cổ người nào thì người đó không được phép sống"

"Vậy sao?"

Lam Khanh Khanh đi đến nhìn qua Hàm Mộc Văn một cái trong mắt tò ra hân khí "Ta cũng quên nói cho người biết phạm là người của ta ta đều không cho phép chết dưới tay kẻ khác". Kiều Hữu Lan cau mày "Người... mạng cũng thật lớn", Lam Khang Khanh bật cười chỉ là nụ cười đó rất lạnh đầy chết chóc "Mạng ta đúng thật rất lớn, ta cho người hai lựa chọn một là thả người, chết yên ổn hai là cứ tiếp tục, đến xác cũng không nguyên vẹn"

Kiều Hữu Lan cười lạnh "Người xứng để uy hiếp ta sao?". "Cho người ba giây" nàng vẫn cuồng ngao như vậy, thân tụy bị thương nhưng vẫn không bỏt được khí chất cuồng dã ác liệt.

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra lần này thân phận nàng không giấu được rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút kinh ngạc, hân thật không nhận ra người luôn điên khùng bên cạnh lại là một kẻ cuồng ngao như vậy.

Kiều Hữu Lan bỏ ngoài ta lờ của nàng kiếm trên tay lại nhích thêm một tí da thịt Mộc Văn bị cứa đến chảy máu. "Một" Lam Khanh Khanh vẫn thờ ơ đếm khuôn mặt chẳng có biểu cảm gì, chung quy lạnh lùng. "Hai" giọng nàng càng ngày càng lạnh, nàng ta phải biết nàng ghét nhất bị uy hiếp, tổn thương người của nàng hân phải trả giá thích đáng

"Ba" Khanh Khanh nhếch môi âm thanh ngân dài có chút quý dị, nàng xoay người đoạt cung tên vọt trên ngựa Phong Nguyệt Vô Thần. Động tác nhanh nện giương cung bắt, mọi người đều kinh ngạc trước hành động của nàng, phải biết Kiều Hữu Lan lấy Mộc Văn làm lá chắn trước thân, nếu mũi tên đó bắt ra thì Mộc Văn...

Tên được bản ra Khanh Khanh hơi xoay người hoàn đá dưới chân chuẩn xác bay về tay Kiều Hữu Lan đang cầm kiếm. Kiều Hữu Lan chưa kịp hết kinh ngạc bởi hành động điên rồ của Nàng đã thấy tay đau nhói, nàng ta làm rơi kiếm xuống đất cũng vừa vịn thấy một bóng đen lo ra chắn trước mặt.

Nam từ vừa đỡ một mũi tên kia liền ngã xuống, Kiều Hữu Lan chẳng quan tâm Mộc Văn buông cô ra chạy đến đỡ nam từ kia. "Sir huynh, huynh.. huynh làm sao... sao lại..." nam từ kia nhìn thấy Kiều Hữu Lan liền nở nụ cười ngốc nghếch "Lan Nhi... Lan Nhi không sao... tốt rồi". Nước mắt lăn dài trên gò má, Kiều Hữu Lan cũng chẳng thèm gạt đi để nước mắt như vỡ òa trào ra "Sao huynh lại ngốc như vậy, muội... muội...", "Ta vốn dĩ ngốc mà" lời của nam từ kia đâm vào tim Kiều Hữu Lan đau nhói

Hắn vốn dĩ ngốc vì nàng ta mà ngốc, vì nàng ta mà mạng cũng không còn

"Lan Nhi... ta hy vọng muội sẽ như lúc trước... cười thật tươi... thật ngoan ngoan, thật hạnh phúc..." hắn phun ra một ngụm máu, dần dần mất đi ý thức. Lam Khanh Khanh nhìn cũng chẳng nhìn đôi nam nữ một cái đi để trước mặt Hàm Mộc Văn ngồi xồm xuống giải huyết cho nàng.

Nam từ đó cười cười đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Kiều Hữu Lan "Lan Nhi... muội phải biết ta... ta vốn thích muội... ta mong muội sống thật tốt". Kiều Hữu Lan ôm lấy thân thể hắn khóc thật thương tâm "Huynh là đồ ngốc" vẫn biết nàng ta một lòng vào cung nhưng hắn vẫn đợi, đợi nhưng một kẻ ngốc

Bàn tay vốn đặt trên gò má Kiều Hữu Lan buông lỏng, nam nhân trong lòng nàng ta đã nhắm mắt khỏi thân thể lạnh dần. Kiều Hữu Lan không gào không hét chỉ ôm lấy thân thể người kia, nàng ta gương mặt nhìn Khanh Khanh "Người cũng không phải nên giết luôn ta sao?"

"Giết người? Đường nhiên phải chết" Kiều Hữu Lan có chút khó tin nhìn nàng, một nữ nhân lại độc ác như vậy, "Vậy thì người mau ra tay đi".

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Người không xứng đảm phán với ta". Nàng không quan tâm mọi người nhìn nàng bằng con mắt gì, nàng nhặt lên thanh kiếm mà Kiều Hữu Lan dùng để uy hiếp Mộc Văn.

Hàm Mộc Văn nhìn Kiều Hữu Lan vào nam từ đó một cái có chút mềm lòng không nổi, Mộc Văn nắm lấy vạt áo Khanh Khanh mới gạt mình nhìn vết máu trên đùi nàng, Khanh Khanh nhìn qua Mộc Văn một chút, nàng kéo Mộc Văn lại che đi tầm nhìn của Cô, thanh kiếm trong tay chuẩn xác đâm vào tim Kiều Hữu Lan. Kiều Hữu Lan trợn mắt không can tâm nhưng bỗng nhiên bật cười nước mắt trào ra "Đa tạ"

Tâm ma nàng ta quá nặng, nếu sống đã quá đau khổ chỉ bằng chết để giải thoát đi.

Mộc Văn tuy bị Khanh Khanh che đi tầm mắt nhưng vẫn biết được Khanh Khanh là tự tay giết Kiều Hữu Lan có chút hoảng. Mộc Văn kéo bàn ta Khanh Khanh xuống "Tỷ...", Khanh Khanh cúi đầu tránh ánh mắt Hàm Mộc Văn, thả kiếm ra không nói lời nào quay người đi

Hiện tại nàng cảm thấy bản thân thật mệt mỏi, vết thương trên cơ thể đau nhức khó chịu tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy khó chịu. Chưa để Khanh Khanh mất đi ý thức Phong Nguyệt Vô Thần đã thúc ngựa đến tay ôm eo kéo nàng lên ngựa. Cảm giác bản thân rơi vào lòng ngựa ai đó nàng liền ngẩn đầu ánh mắt vẫn còn vương lại sát khí nồng đậm.

Phong Nguyệt Vô Thần giữ chặt nàng trong ngực thờ dài một tiếng thúc ngựa rời đi. Lam Khanh Khanh mệt mỏi tựa vào hắn cảm giác được an toàn dần dần mê man mất đi ý thức.

Hàm Mộc Văn nhìn theo Khanh Khanh có chút đau lòng, Khanh Khanh chính là sợ nàng bị vậy bản nên khi này mới che mắt nàng còn chắn trước mặt không để máu văng lên người. Phong Nguyệt Phủ Hân ôm nàng lên ngựa vỗ nhẹ lưng nàng trấn an "Không sao, có ta rồi", Mộc Văn cúi đầu vào ngực Phong Nguyệt Phủ Hân khóc thật lớn đến khi một môi thiếp đi lúc nào không hay

Mọi người chưa đi được lâu xuất hiện một bóng trắng, lảo đảo tóc bạc nhìn Kiều Hữu Lan và Nam từ đó chau mày vỗ vỗ cái trán "Tiểu oa nhi này ra tay cũng thật ác độc đi. Nhân tài của sư huynh... haiz mặc kệ đi tìm tiểu Mộc Văn vậy".

Lão đầu nhìn theo hướng mọi người vừa rời đi phi thân đi mất để lại một đôi nam nữ nằm giữa rừng..

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Tín vật uyên ương

"Úm..."

Cơ đau nhứt toàn thân truyền đến khiến Lam Khanh Khanh tỉnh giấc, nàng khó khăn mở mắt nghiên đầu nhìn người ngồi bên kia.

Hàm Mộc Văn thấy nàng tỉnh liền bưng chén thuốc còn đang nghi ngút khói đi đến "Đã tỉnh? Vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh chán ghét nhìn chén thuốc tò thái độ chống đối, "Tỷ không uống ta sẽ ép tỷ uống đấy, tỷ không phải thích ngược đãi bản thân chứ?"

Khanh Khanh hừ một tiếng lấy chén thuốc đến ngòm từ tay Mộc Văn một hơi uống sạch, Mộc Văn nhìn lúc Khanh Khanh vừa uống xong nhét thứ gì đó vào miệng nàng. Khanh Khanh chau mày, "Là kẹo đường đó, ăn vào sẽ không còn vị đắng của thuốc nữa". Khanh Khanh hừ một tiếng "Ta không phải là con nít"

"Thật ra tỷ cũng không cần ra tay giết họ" nàng biết cho dù Khanh Khanh không ra tay thì Phong Nguyệt Phủ Hân cũng không để họ sống sót nhưng hai cái sinh mạng trước mặt này cứ như vậy lại tàn dần thật vẫn có chút khó chấp nhận, huống hồ nàng là một y giả. "Người nghĩ xem ta sẽ không ra tay?" Đùng vậy một khi đã phạm Khanh Khanh, Khanh Khanh sẽ không để người đó sống sót.

Mộc Văn ngồi bên mép giường chính gồi phía sau cho nàng ngồi dậy "Tỷ không thể không giết người sao? Ta biết từ nhỏ tỷ đã chịu ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, ta biết trước là do tổ chức ép buộc nhưng bây giờ tỷ có thể...". Khanh Khanh nhìn Mộc Văn một chút thân nhiên cười giọng lạnh đi vài phần "Nếu ta không giết họ thì họ sẽ giết ta, nếu ta không ra tay tàn nhẫn thì ta đã sớm bị điểm vương gọi hồn"

Mộc Văn cụt nất "Ta và tỷ không giống nhau", Mộc Văn luôn nghĩ cô là một người vô lo vô nghĩ, từ nhỏ đến lớn chẳng trải qua chuyện máu tanh nặng nề nhưng Khanh Khanh là lớn lên từ những cuộc chiến sống còn, kẻ mạnh mới có thể sống sót. Khanh Khanh gương khỏa môi ngã người ra phía sau thờ dài "Đúng vậy, ta và người không giống nhau", Khanh Khanh luôn nghĩ thế giới của Mộc Văn là một màu trắng thuần khiết, còn nàng chỉ là màu đen tã mị, từ nhỏ cuộc đời nàng đã là một mảnh đen tối

Mộc Văn ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh mỉm cười, "màu trắng và màu đen hợp lại sẽ thành màu xám?" vốn muốn nói ra nhưng lại nuốt xuống "Tỷ có người đến thăm?", Khanh Khanh không quan tâm nhắm mắt dưỡng thần "Vẫn luôn đứng ngoài cửa". Mộc Văn nghĩ hoặc nhìn ra cửa, xem ra Khanh Khanh không muốn giấu bản chất chân thật của mình nữa, cũng đúng họ thấy hết rồi mà.

Phong Nguyệt Phủ Hân và Phong Nguyệt Vô Thần biết đã bị phát hiện liền đi vào "Đây là tiểu cung nữ quét tước của ta sao?". Khanh Khanh xem như không nghe Phong Nguyệt Phủ Hân nói tiếp tục nhắm mắt, Mộc Văn nhìn hần bấu môi "Tỷ ấy từ khi nào là tiểu cung nữ của người?".

Khanh Khanh nghe Mộc Văn nói liền nhếch môi cười mỉa mắt "Ta không phải là tiểu cung nữ của hắn nhưng hắn đã là muội phu của ta rồi, nam nhân của người?". Mộc Văn đứng bật dậy mặt đỏ như quả cà chua chỉ vào nàng vừa tức vừa ghen nói "Tỷ khôn kiếp vừa tỉnh ra đã chộc ghẹo ta". Khanh Khanh nhún nhún vai về mặt nghiêm túc "Chẳng phải người ghi trên đèn lồng là nam nhân..." còn chưa nói hết Khanh Khanh đã bị Mộc Văn mạnh mẽ bịt chặt miệng "Tỷ nói bậy gì đó"

Phong Nguyệt Phủ Hân vui vẻ cười "Vân Nhi cẩn thận, Tỷ tỷ của muội còn đang bị thương đó". Mộc Văn buông nàng ra mặt vẫn còn hồng hồng không dám nhìn Phong Nguyệt Phủ Hân "Hử còn chưa biết phải xưng là chị vợ hay em dâu đâu". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Sao lại nhắm đến ta rồi?", Mộc Văn bấu môi "Còn không biết có phải là người hay không đấy"

Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Người biết Phong Nguyệt Linh Nhi?" Chẳng lẽ hắn vốn biết nàng giống cô công chúa kia mới để nàng vào cung? Hắn không do dự lắc đầu "Không biết", lần này nàng lại đưa con mắt nghi hoặc đến Phong Nguyệt Phủ Hân

Phong Nguyệt Phủ Hân cười nhẹ "Linh Nhi là muội muội ruột cùng thân mẫu của ta, tam đệ đương nhiên sẽ chưa bao giờ gặp muội ấy". Cả Khanh Khanh và Mộc Văn đều tò mò, nếu Phong Nguyệt đã có một công chúa tên Linh Nhi vậy tại sao không có ai biết đến nàng ấy huống hồ Phong Nguyệt Vô Thần là ca ca cũng không biết vị muội muội này.

"Tam đệ về kinh thì Linh Nhi đã mất rồi", Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, người này càng ngày nàng càng cảm thấy hắn thật khó hiểu, nói đúng hơn nàng chưa bao giờ nắm bắt được hắn. Hàm Mộc Văn nhìn tình hình một chút bỗng kéo Phong Nguyệt Phủ Hân đi "Đề họ riêng một chút đi"

Nhìn nụ cười thân bị lúc rời đi của Mộc Văn nàng bỗng cảm thấy có dự cảm không lành, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện "Là người đưa tay về?". Phong Nguyệt Vô Thần không rõ nàng có ý gì hồ hững trả lời "Đúng vậy", "Vậy... vậy ai thay y phục, bôi thuốc cho ta" dự cảm chẳng lành mãnh liệt

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười vô cùng quý đi "Ta bôi thuốc đương nhiên sẽ là ta thay y phục". Ôi mẹ ơi thảo nào Hàm Mộc Văn cười vô cùng tà mị kéo Phong Nguyệt Phủ Hân đi "Sao không để Mộc Văn thay cho ta?", hắn nhún nhúng vai "Cô ta bị thương"

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại gần nàng cầm nàng lên "Thế nào?", Khanh Khanh lúng túng "Ta chỉ hỏi thể thôi, chẳng phải người nói ta không phải là nữ nhân sao? Còn sợ gì tên không phải nam nhân, mặt không đối sắc như người". Hắn chỉ cười trứ trước lời của nàng, hần cúi đầu xuống vòng tay ra sau đeo lên cổ nàng thứ gì đó. Cảm giác lạnh lạnh trước ngực khiến nàng chau mày, nàng đưa mắt nhìn xuống vòng cổ hắn vừa đeo cho nàng

"Đây là ý gì?" Phong Nguyệt Vô Thần nhún vai cười "Chẳng phải người là người của ta sao?". Lúc đầu Khanh Khanh có chút mơ hồ dần nghe ý cười trong lời nói của hắn liền hiểu ra "Người cư nhiên xem ta là chó?", hắn lắc lắc đầu

"Không có, là người tự nói ta không nói". Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy hẳn ra lại vô tình động đến vết thương vừa bôi thuốc đau đến ứa nước mắt

Tên nam nhân nào đó lại chẳng có lương tâm ngồi một bên cười "Cẩn thận đừng thẹn quá mà liều làm đau bản thân", "Người út cho ta!". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy rồi đi "Bạch Nhi vẫn còn trong cung ta sẽ bảo Liễu Mộng đến chăm sóc ngươi", hẳn đến cửa bỗng dừng lại quay người nhìn nàng cười "Không cho phép tháo vòng cổ ra, bất quá cứ nghĩ là tin vật, đừng theo hướng khác" nói rồi hẳn quay người rồi đi

Có sủng vật mới đeo vòng cổ!

Nàng hừ một tiếng thầm mắng tên nam nhân chết tiệt, Khanh Khanh đưa tay sờ sờ vòng cổ, tay nàng chạm vào mảnh ngọc lạnh băng trên cổ thoáng giật mình, hình như họa tiếu trên miếng ngọc rất giống uyên ương. Khanh Khanh buông tay nằm xuống nhớ đến mục đích ban đầu đến đây liền nghĩ đến Uyên Ương Phi Thủy, không phải tên tôn chủ này cuồng vật có hình uyên ương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chuyện cũ

Nam tử ngồi bên bàn đá dưới tán cây lê ngắn đầu nhìn vầng trăng sáng còn chút dư âm của đêm trung thu, Phong Nguyệt Phủ Hân cầm trong tay miếng ngọc bội màu lục khắc rõ hai chữ "Phủ Hân" ngắn gọn

Ngọc bội khác rồng màu lục chính là ngọc bội định thân phận của hoàng tộc, nam tử khác rồng, nữ tử khác phượng. Hoàng tộc vừa có trẻ mới sinh hoàng thượng liền sai người khắc ngọc bội, chỉ là trong hoàng tộc duy nhất có hai người không có ngọc bội

"Đến rồi?" Phong Nguyệt Phủ Hân thu lại ánh mắt có độ ngắn đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần vừa đến. Phong Nguyệt Phủ Hân đảo mắt nhìn ngọc bội trên tay Phong Nguyệt Phủ Hân cười nhạt ngồi xuống, người không có ngọc bội định thân chính là hẳn. "Huynh gọi để đến là có việc chăng?". Phong Nguyệt Phủ Hân nhẹ cười lắc đầu "Có việc mới tìm để được sao?" Hân ngắn đầu nhìn sâu vào đôi mắt nam tử đối diện "Vô Thần đệ chưa bao giờ bỏ đi sự đề phòng đối với ta"

Phong Nguyệt Vô Thần không tránh né ngược lại nhìn hẳn môi bạc khẽ nhếch, vất bỏ vẻ phong lưu thường ngày "Còn huynh? Chẳng phải dù là ba năm trước hay hiện tại huynh vẫn luôn nghi ngờ thân phận của ta sao?". Phong Nguyệt Phủ Hân cúi đầu nhìn chất lỏng trong ly trà phản chiếu ánh trăng "Ta chưa bao giờ nghi ngờ đệ không phải đệ đệ ta, chỉ là đệ về kinh quá đột ngột, sống bên ngoài nhiều năm như vậy chẳng lẽ chỉ là một phế vật?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Vậy thì sao? Huynh đã biết việc huynh muốn biết chưa?". "Việc Lam Khanh Khanh đã cho ta biết đệ không phải vô hại như từ trước đến nay, một người như nàng ấy chẳng lẽ chịu cúi đầu trước một tên vô lại?". Hân thô dài một hơi cắt miếng ngọc bội đi "Ta cũng không muốn biết đệ lớn lên bên ngoài như thế nào, thân phận của đệ ta muốn đệ nói cho ta biết", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ ngắn đầu nhìn trắng "Ta không nên để Khanh Khanh vào cung"

"Dù sao cũng cảm ơn đệ" Phong Nguyệt Vô Thần nhường mảy "Cố sao lại cảm ơn ta". Hân nữ mắt như nhớ lại chuyện gì đó, phiền nhẹ ly trà trong tay "Để để Khanh Khanh vào cung không phải để bảo vệ ta sao? Nàng lại rất giống Linh Nhi, ta có cảm giác Linh Nhi vẫn ở cạnh ta cười nói vui vẻ, vô lo vô nghĩ". "Linh Nhi... tại sao lại mất?", Phong Nguyệt Phủ Hân dừng một chút nhếch môi vẻ đau lòng "Muội ấy tự sát, tự sát ngay trong hôn lễ của mình"

Hoàng cung không một ai biết tin Hàm Mộc Vân cùng Lam Khanh Khanh bị bắt cóc, chỉ biết Lương đệ cùng tỷ nữ xuất cung chơi trung thu chẳng may nhiễm gió sinh bệnh liền ở nhờ Tam vương phủ dưỡng bệnh. Hôm nay Hoàng thượng đích thân đến đón Lương đệ về cung...

Bình Tước Cung

"Mấy hôm nay người ở đâu?"

Bạch Nhi gãi gãi đầu đi theo Khanh Khanh ra bàn đá dưới tán cây trong sân ngồi xuống, cô rót cho Khanh Khanh một ly trà "Hoắc Y đại nhân đưa ta đến Túy Yên Lâu". "Ừ" Khanh Khanh ừ một tiếng lại nói tiếp "Cũng tốt phòng thi hôn, ta không ở bên cạnh bảo hộ chỉ sợ lại có người thừa dịp gây khó dễ cho cô"

Bạch Nhi cười hi hi vỗ ngực "Khanh Khanh có yên tâm ta có thể bảo vệ bản thân rồi, Thương Liên tỷ bảo kiểm pháp và độc thuật của ta có thể hạ được vài tên rồi", "Được người cứ tập luyện đến khi nào có thể đánh lại ta ta mới yên tâm". Bạch Nhi bĩu môi "Cố võ công cao cường như vậy ta làm sao đánh lại", dường như nhớ ra chuyện gì đó Bạch Nhi lấy trong người ra miếng ngọc bội màu lam đưa nàng "Đứng rồi cứu công tử bị bảo ta đưa lại ngọc bội này cho cô". Lúc bị đưa đi tới can nhà hoang trong rừng nàng đã cỏi tình ném lại ngọc bội này làm dấu mà

Khanh Khanh nhận lấy ngọc bội cất hỏi "Người gặp qua bao nhiêu người Dạ Nguyệt rồi?", Bạch Nhi lắc đầu "Không nhiều, nhưng mà Thương Liên tỷ đã nói cho ta rõ các công tử của Dạ Nguyệt rồi". Khanh Khanh gật đầu, xem ra Thương Liên cũng coi Bạch Nhi là người của Dạ Nguyệt rồi

"Khanh Khanh!" Nàng chau mày nhìn người vừa tới "Tứ Vương gia người tới làm gì?". Phong Nguyệt Hoành Ân bĩu môi "Ta nghe nàng bị thương có lòng tốt đến thăm nàng lại đối xử với ta như vậy, thật đau lòng ah~" hẳn đặt tay lên ngực vỗ như đau tim tay còn lại nắm niu núu gấu áo Bạch Nhi "Bạch Nhi ah~ chủ tử của người đúng thật vô tình"

Bạch Nhi kéo tay ra bĩu môi "Vương gia từ khi nào người lại mặt dày đến vậy?", Phong Nguyệt Hoành Ân lờ mờ có một cái "Bốn vương không thêm chấp người".

"Người biết Linh Nhi điện hạ không?" Nhận thấy vẻ mặt ngờ vực của Phong Nguyệt Hoành Ân nàng lại bồi thêm một câu "Là Phong Nguyệt Linh Nhi". Phong Nguyệt Hoành Ân búng tỉnh "Ah là vị muội muội đó sao? Có nghe nói, khi nhỏ đã gặp qua vài lần rất hoạt bát đáng yêu. Nhưng mà lâu quá ta không còn nhớ đáng vẻ như thế nào nữa, chỉ là muội ấy đã mất rồi, sao nàng lại hỏi về muội ấy"

Lam Khanh Khanh ngắn ra, tại sao ai cũng không biết Phong Nguyệt Linh Nhi? Nàng ấy là công chúa mà chẳng lẽ họ lại không biết đáng và của nàng? "Chẳng phải nàng là muội muội người sao? Sao người lại bảo không biết đáng và nàng?". "Hoàng hậu mất sớm từ nhỏ muội ấy đã cùng Hoàng huynh sống bên ngoài cung, trừ phi có yến tiệc gia đình ta mới gặp muội ấy. Lớn lên muội ấy yếu đuối hay bệnh nên không gặp nữa, không biết tại sao ba năm trước lại tự sát"

Khanh Khanh chau mày "Tự sát?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "Đúng vậy, hơn nữa là tự sát ngày trong lễ đường của bản thân. Ba năm trước chiến loạn liên miên phụ hoàng chỉ hôn cho muội ấy hoà thân cùng hoàng thượng Ngụy Tần Ngụy Thiên sở. Không biết tại sao muội ấy lại cắt cổ tay trước lễ đường, đau khổ nhất là hoàng huynh chứng kiến cảnh bảo muội chết trước mắt mình"

"Linh Nhi điện hạ cũng thật đáng thương, còn trẻ như thế" Bạch Nhi ai oán, Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "Muội ấy lúc đó chỉ mới mười bảy tuổi"

"Ah, phải rồi năm đó tam ca cũng đúng lúc về kinh", Khanh Khanh chau mày "Tam vương gia cũng giống hoàng thượng sống bên ngoài từ nhỏ sao?". Phong Nguyệt Hoành Ân lắc đầu "Không giống, ta nghe nói mẫu thân của tam ca là sát thủ thân cận bên cạnh phụ hoàng, bà ấy lúc mang thai tam ca đã rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng cứ nghĩ bà ấy đã chết. Tam ca lưu lạc nhân gian hơn hai mươi năm lúc trở về lại lúc loạn lạc, thật đáng thương"

Sát thủ? Mẫu thân của Phong Nguyệt Vô Thần là sát thủ? Vậy không ai nghi ngờ thân phận hẳn sao? Cũng không nghĩ xem mẫu thân là một sát thủ hoàng gia chẳng nhẽ con của bà ấy lại vô dụng đến thế?

"Mẫu thân tam vương gia tên gì?"

Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ "Để ta nhớ xem, hình như đã gặp qua bà ấy một lần ở trong cung, tên là gì ấy nhỉ?" Hân vận não nhớ lại những nữ nhân bên cạnh phụ hoàng năm ấy

"Ah nhớ rồi bà ấy tên là Phi Yến Nguyệt Tần"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Ánh trăng tịch mịch phát họa lên dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ tử, nàng một thân từ y đứng bên cửa sổ trong lãnh cung hoang tàn. Ánh đèn được cung nữ thấp lên căn phòng bỗng chói bùng sáng khiến Hàn Khiết Từ có chút không thích ứng được, bởi vốn dĩ nàng luôn không thấp đến

"Hoàng Thượng, lâu rồi không gặp, thật hiếm có khi người đến đây tìm ta... à là chưa bao giờ" nàng giễu cợt giễu cợt chính bản thân mình

Phong Nguyệt Phủ Hân hờ hững nhìn nàng, phải nói hẳn hoàn toàn chán ghét nữ tử trước mặt, trước đây cho dù có yêu thương đến nỗi nấy giờ chỉ còn nỗi căm hận "Kiều Hữu Lan chết rồi". Hàn Khiết Từ chẳng kinh ngạc, nàng vẫn một mực nhìn ra ngoài xoay lưng về phía hẳn, vì don gần nàng không muốn thấy sự căm phẫn cũng chán ghét mà hẳn dành cho nàng

Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch môi cười "Người đúng thật rất vô tình, nàng ta dù gì cũng là tỷ muội tốt của người" hẳn ngắn dài một tiếng âm thanh lạnh nhạt "Cũng đúng người vốn không có trái tim". Bàn tay đặt trên bệ cửa sổ nắm chặt, Hàn Khiết Từ từ cười "Chẳng nghĩ thế nào về ta cũng được... nhưng mà Linh Nhi"

"người xứng nhắc tên muội ấy sao?" Khuôn ngực Phong Nguyệt Phủ Hân phập phồng chứng tỏ hẳn rất tức giận, Hàn Khiết Từ cười khổ xoay người đối diện với hẳn "Hân, ta xin lỗi, nếu như năm đó ta không làm như vậy chàng.. chàng có

yêu ta không?"". "Ta luôn xem người là muội muội mà yêu thương, nếu như có chữ nếu ta mong người tránh xa Linh Nhi ra"

Hắn lạnh nhạt phun ra từng câu từng chữ, cũng không nhìn người con gái kia một cái quay người rời đi. Hàn Kiệt Từ nhìn bóng dáng nam tử rời đi trên má rơi hàng lệ, chỉ một lần sai phạm nặng đã đáng mất tất cả những gì vốn có rồi.

Ngự Thư Phòng

"Gọi ta đến là có chuyện gì đây?" Lam Khanh Khanh chau mày khó chịu bước vào ngự thư phòng, tối thế này còn phá giấc mộng của nàng. Phát giác trong phòng yên tĩnh lạ thường nàng thu hồi vẻ lười biếng nhìn nữ tử đang quỳ dưới sàn lạnh, chẳng phải là Trang tần sao?

"Trẫm sẽ để Vân Nhi và Khanh Khanh định đoạt!" Phong Nguyệt Phủ Hàn đáng vẻ mặt thờ dài, cũng đúng phi tần hẳn lần lượt mất đi hoặc phạm phải tội ắt hẳn cũng phần nào "đau lòng" ah. Hàm Mộc Vân nhìn Phương Thanh mới mấy mấy muốn nói gì lại thôi, cho dù nàng lương thiện đến mắt cũng sẽ không tha thứ cho kẻ hại mình

"Ta không có ý kiến" Khanh Khanh lười biếng ngồi bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bùi mui lâu lâu bầu "Có chuyện nhỏ như thế cũng gọi ta". Phương Thanh nhìn Khanh Khanh một hồi lại thu ánh mắt như muốn nói gì đó, Khanh Khanh ngẩn đầu "Cô có chuyện gì muốn nói?".

"Ta..." Phương Thanh ậm ừ rồi lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hoàng thượng, người có thể... ân điểm một lần cho thiếp nói chuyện riêng với Khanh Khanh không?"

Đương nhiên sẽ không được, hai người Mộc Vân và Phủ Hàn vừa định lên tiếng đã bị Khanh Khanh một lời nói trước "Xin phép hẳn lắm gì". Nàng đứng dậy đi ra ngoài, "Tý... cần thận một chút"

Ra khỏi ngự thư phòng Khanh Khanh đi đến một góc cây lớn cánh đó không xa "Nói đi", nàng tựa người vào thân cây

"Lam Khanh Khanh, ta nghĩ cô không phải nhân vật đơn giản, ít nhất không phải một cái cung nữ" nàng nhường mày im lặng đợi cô nói tiếp. "Chữ từ của ta muốn gấp cô, ngày mai ở Thành Đông, nơi ở của Từ Dạ", "Tại sao ta phải đi?"

Phương Thanh thoáng khó xử "Hắn biết thân phận của cô", "Nói nghe thử xem!". Phương Thanh nhìn cô một lúc mới mở miệng "Người Móng Cổ khi trước là hắn đưa vào cung, từng nghe nói qua cô... là người Móng Cổ"

Lam Khanh Khanh nhũn mày thoáng trầm mặt, tên nam nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể điều tra được thân phận của nàng quả không tầm thường. "Người biết ta là ai?" Phương Thanh lắc đầu "Không biết hẳn chỉ nói như thế thôi, ta cũng chỉ là một quân cơ vô dụng thế nào lại cho ta biết nhiều chuyện như vậy"

"Người thật sự thích Phong Nguyệt Phủ Hàn? Cùng nhiều nữ nhân tranh giành trái tim của một nam nhân đáng sao?" Bất giác nàng nhớ đến một người nào đó khẽ nhủ máy. "Yêu thì sao? Chẳng cũng chưa từng để ý đến ta" trong mắt Phương Thanh tràn ngập sự bi thương thốn khổ.

"Thì ra trước nay đều giả vờ" Khanh Khanh nhíech mày, Phương Thanh này giả vờ rất tốt vốn là một nữ tử ôn nhu lại giả thành một thiếu phụ chua ngoa danh đá, nếu nàng ta ở hiện đại có nên lăn đấm viên không?

"Cô nói gì ta không hiểu", "Chính là cái lần ta và người mẫu thuận ở Lan uyển". Phương Thanh nhớ ra liền nhệ cười "Trong cung sống với bản chất thực thực sự rất khó, huống chi ta là nội gián càng phải giả vờ. Từng nghe qua thủ đoạn cô đối phó Hy phi chỉ là muốn thỉnh giáo thử"

"Hôm đó ta khiến người mất hết công sức bấy lâu, người không hận ta?" Phương Thanh ngẩn đầu, đôi mắt trong veo không chút tạp niệm "Ta còn phải cảm ơn cô, lúc đó ta mới nhận ra hoàng thượng chẳng hề xem trọng ta dù chỉ một chút. Vậy tốt hết nên cắt đứt đi mới khỏi đau khổ"

Lam Khanh Khanh và Phương Thanh trở lại Ngự Thư phòng chỉ thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân, nàng bất giác đưa mắt tìm kiếm bóng nam tử vừa ở đây. Mộc Vân thấy nàng tìm hẳn liền mở miệng "Phong Nguyệt Vô Thần nói có chuyện đi trước rồi"

Khanh Khanh gật đầu vờ như không mấy quan tâm, "Hoàng thượng, người định xử phạt Trang Tần thế nào đây?" Người cũng đã quay lại nên tính chuyện thưởng phạt rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu từ chối cho ý kiến "Ta đã nói do nàng và Khanh Khanh quyết định"

"Hắn phải có lễ hoàng gia chứ?" Khanh Khanh đột nhiên hỏi khiến Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút bất ngờ "Cò, ở ngoại thành". "Vậy tốt, để Trang tần đến hoàng lăng chăm coi đi" nàng dừng một chút lại nói "Lấy danh nghĩa phi tử đi trông coi hoàng lăng hẳn không vấn đề"

Phương Thanh cũng bất ngờ trước lời nói của nàng, nàng ấy vậy lại tha cho nàng một mạng còn cố ý bảo hoàng thượng không cần phế bỏ cô. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn họ Khanh Khanh ho khan một tiếng "Ta chỉ không muốn chuyện ồn ào, trong cung không có chuyện gì sao tự dưng lại biến mất hai phi tử"

"Tý là Lam Khanh Khanh sao?" Hàm Mộc Vân vẫn chưa hết kinh ngạc chỉ vào nàng "Theo ta biết thì tỷ chưa bao giờ tha cho người nào dụng đến tỷ nhà, không chết cũng tàn phế...". Khanh Khanh quăng cho cô một ánh mắt khinh thường "Người đang nói ta sao? Ta có ác đến thế?"

Mộc Vân gật đầu "Tý không ác mà chính là rất tàn độc" Khanh Khanh lờn có một cái

Phong Nguyệt Phủ Hàn gọi thị vệ vào áp giải Phương Thanh đi, trong phòng còn duy nhất ba người. Mộc Vân áp lại Khanh Khanh cười cười "Tý ah, hẳn cũng biết thân phận tỷ rồi, tỷ không định làm cung nữ nữa mãi chứ".

"Thì sao?" Mộc Vân cười hi hi "Hay tỷ đến chỗ ta ở đi ha", còn chưa để Khanh Khanh cự tuyệt thì tên nữ hoàng đến nào đó phản đối "Không được, chẳng phải nàng đang ở cung của ta sao?"

"Đúng vậy nha, vậy nên ngày mai ta sẽ chuyển về Túy Linh cung"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Thượng Quan Tề

Mặt mũi hoàng nào đó u ám "Ta thiết nghĩ trước đây nàng chuyển đến chỗ ta cũng vì Lam Khanh Khanh đi"

Mộc Vân cười hi hi "Người thông minh hơn rồi đó", cô bỏ mặt tên nam nhân nào đó mặt còn đen hơn cả đít rồi kéo Khanh Khanh đi

"Tý đến ở cùng ta có được không? Không phải thân phận cung nữ là khách" Khanh Khanh lắc đầu "Khách thì không ở được lâu". "Ta mặc kệ ta không muốn tỷ làm cung nữ nữa đâu, cho dù tỷ có muốn làm thì Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng không cho. Tỷ và Bạch Nhi chuyển qua Túy Linh cung với ta đi ha"

Lam Khanh Khanh im lặng, Mộc Vân chớp chớp mắt nhìn nàng lại thôi. Hai người như vậy cứ tách ra mỗi người về nơi của mình... ngủ

Lạc Huyền các - Thành Đông

"Cô nương, người đến tìm ai?"

Lam Khanh Khanh đứng trước sảnh lớn nhìn xung quanh một hồi "Ta đến gặp Từ Dạ", cô gái kia có chút khó xử nhìn nàng, phải biết Từ Dạ là đệ nhất mỹ nhân trong kinh thành muốn gặp nàng không dễ

"Cô nương xin thứ lỗi, Từ Dạ cô nương không phải ai muốn gặp liền có thể gặp", Khanh Khanh cũng không làm khó tiểu cô nương đó tìm đại một bà trống ngồi xuống. "Người đi nói có một Lam Khanh Khanh đến tìm, ta đợi ở đây"

Vị cô nương đó gật đầu rồi đi lên lầu, chưa đầy một khắc cô nương đó đã quay trở lại trên mặt có chút vui mừng "Từ Dạ cô nương bảo sẽ gặp người, xin cô nương đi theo ta"

Nàng đi theo cô gái đó lên một gian phòng trên lầu hai, cô gái đứng trước cửa gõ vài cái liền quay qua nàng cúi đầu hướng nàng nói "Mời cô nương vào" rồi rời đi.

Lam Khanh Khanh đẩy cửa vào bên trong, nàng nhìn thấy ánh kiểu nị của nữ tử cách một cái màn che khẽ chau mày, phía sau Từ Dạ hình như còn một nam tử. Từ Dạ vén màn che bằng lụa lên báo nàng đi vào, nàng ta nhìn nam nhân phía sau một cái liền sang phòng bên cạnh

Khanh Khanh nhìn nam tử lạ mặt kia nhũn mày "Người tìm ta?" Cho dù trí nhớ nàng có kém cũng chắc chắn rằng nàng chưa từng gặp qua người này. Nam tử thoạt nhìn khoảng 30 tuổi nhìn nàng, môi mông nhíech lên thành nụ cười "Đứng, ta tìm người, Thiên An Quân Chúa".

Nàng quả thật có chút bất ngờ, rốt cuộc hẳn là ai? Tại sao lại biết thân phận của nàng? Nàng ngồi xuống đối diện hẳn bình thần hỏi "Phải chăng người nhầm lẫn gì? Thiên An Quân Chúa là nói ta sao?". "Ta đang thất mắt người đường đường là quân chúa Móng Cổ hà cớ gì lại đến Phong Nguyệt là cung nữ?" Hắn đứng dậy chống tay lên bàn hơi ngã người về phía nàng

Khanh Khanh ghệt bỏ đẩy hẳn ra "Ta không quen người", "Nhưng ta quen người là được" không những quen mà quá quen đi, đến mức có hận ý xen lẫn cảm kích. "Người là ai?" Hắn cười cười, đương lúc tưởng hẳn sẽ bỏ qua vấn đề của nàng thì giọng hẳn lại vang lên "Thượng Quan Tề, tiền ta"

Thượng Quan Tề? Có chú quen tai. "Người gọi ta đến chỉ để nói những chuyện này?" Hần nhúng nhúng vai "Không hẳn, một gặp người thứ một lần, chuyện quan trọng..." Hần mỉm cười ghé sát vào tai nàng "Cuộc chơi vừa mới bắt đầu thôi, cẩn thận"

Khanh Khanh chau mày nhìn Thượng Quan Tề rời đi, nàng đất tội người này bao giờ? Nàng vừa định đi ra lại bất gặp Từ Dạ

Nàng ta nhìn Khanh Khanh mỉm cười "Thì ra người là Thiên An Quận chúa, thảo nào, cũng thật có bản lĩnh đáng tiếc lại ở phe kẻ địch", Từ Dạ vỗ vỗ vai nàng đi vào trong "Ta lại không phân biệt địch hay bạn, ta chỉ xem trọng người có bản lĩnh. Rảnh rồi lại đến Lạc Huyền các, ta sẵn sàng tiếp đón"

Khanh Khanh rời khỏi Lạc Huyền Các một mình đi trên con phố tấp nập, lời đó của hần hần là nói nàng, có lẽ những chuyện xảy ra gần đây là nhắm đến nàng? Không phải nói đúng hơn hần nhắm đến nàng và Gia Lễ Thượng Phong. Nếu hần biết thân phận nàng thì hẳn sẽ biết quan hệ của nàng và Triệu Khánh Lâm, chính vì vậy mũi tên độc đó mới nhắm tới hướng Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Vô Thần. Thượng Quan Tề làm như vậy hẳn là để khẳng định nàng có quan hệ với hai người họ hay không

Vận động đại não hết mức vẫn không thể nhớ ra lúc nào nàng đã sơ xuất để lộ thân phận, khắp trung nguyên này chỉ duy nhất Bạch Nhi biết thân phận thật của nàng. Có lẽ Thượng Quan Tề vẫn chưa biết được nàng là người của Dạ Nguyệt, vậy chỉ còn một khả năng...

Hần là người Móng Cổ

"Suy nghĩ gì mà thất thần thế?"

"Ah.. " Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn nam tử chắn trước mặt "Người sao lại ở đây?". "Ngược lại người đang bị thương không ở trong cung đường thương chạy ra ngoài làm gì?"

Khanh Khanh cười cười "Ta nghĩ không phải là tình cờ, có ý đi theo ta sao?". Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng vừa định đi lại bị nàng kéo lại "Ta đó", "Thì sao?". Nàng bâu môi ai oán "Ta dù gì cũng là thuộc hạ của người, người không thể nào đối xử với ta như vậy"

Nàng bây về bị người bắt nạt chớp mắt nhìn hần, Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu gỡ nàng một cái "Người khác nhìn vào còn tưởng bốn vương ức hiếp người". Dù miệng nói vậy nhưng Phong Nguyệt Vô Thần cũng dẫn nàng đến Diệp Hương Các chém một bữa no nê

Khanh Khanh thỏa mãn nhìn đĩa bánh hoa quế trắng miệng kia sực nhớ đến một chuyện "Người có biết Thượng Quan Tề không?", Phong Nguyệt chau mày "Hắn là thượng thư trong triều, có chuyện?". Nàng kinh ngạc "Thượng Thư? Thảo nào nghe tên thật quen tai" có lẽ ở thư phòng đã từng nghe hoàng thượng nói qua

"Thế nào?" Khanh Khanh lắc lắc đầu, có lẽ giấu thì tốt hơn, nhờ may hần điều tra một hồi lại như nàng đoán Thượng Quan Tề là người Móng Cổ lại tra ra thân phận nàng. "Không có gì, chỉ là nghe một người nhắc đến cảm thấy tò mò"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì thêm chỉ im lặng uống trà, trong lòng thờ ra một hội nhẹ nhõm nhưng Khanh Khanh quên mất Phong Nguyệt Vô Thần lại là người thế nào, há lại bỏ qua

"Chúng ta về cung đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Mặt dày chiếm tiện nghi

Huyết Ưu Cung

"Tôn chủ, người tự xưng lại bảo thuộc hạ điều tra Thượng Quan Tề làm gì?"

Vô Ưu ngồi trên nhuyễn tháp lười biếng cầm quyển sách "Thế nào?", Hắc Minh ai oán nhìn vị chủ tử nào đó "Hắn lai lịch trong sạch không tham ô cũng không hối lộ, đã làm chức Thượng thư hơn bốn năm, hẳn là con nuôi của Thượng Quan Tự, hình như lúc hần được nhận nuôi là năm 15 tuổi"

Vô Ưu gật đầu lại không nói gì thêm, Hắc Minh ở một bên cứ đứng ngồi không yên, có chuyện muốn nói lại không dám mở lời.

"Có chuyện gì?"

Hắc Minh gãi gãi đầu "Cái đó, thuộc hạ phải đi Nam Cương truyền tin về... Liễu đường chủ... xuất hiện rồi"

Ngón tay đặt trên trang sách khẽ run một chút nhanh chóng trở lại như cũ, xem như chưa nghe thấy gì tiếp tục đọc sách. Hắc Minh nhìn chủ tử như vậy có chút sốt ruột "Tôn chủ, người không có phân phó gì sao?", hần lắc đầu "Tạm thời không có"

Cái gì mà tạm thời không có? Chẳng phải trước đây Tôn chủ luôn gấp rút phái người đi tìm sao "Tôn chủ, người chẳng lẽ đổi ý rồi? Chẳng phải trước đây người luôn muốn tìm thấy Liễu đường chủ sao?". "Hắc Minh!" Vô Ưu buông quyển sách xuống đứng dậy đi ra ngoài "Phải người bảo vệ nàng chưa có lệnh thì đừng xuất đầu lộ diện

Liễu An Nhiên! Ba năm rồi cái tên này lại bỗng được nhắc đến, Phong Nguyệt Vô Thần chẳng rõ cảm xúc trong lòng, không hẳn vui mừng cũng chán ghét, bình thần đến lại thường. Phong Nguyệt Vô Thần mang tâm trạng không được tốt cho lắm đến Viên Linh Các uống rượu

Nguyệt Vi ban đầu còn không hiểu tại sao hần lại uống nhiều như thế nhưng lúc Hắc Minh đến tìm nàng mới rõ, thì ra Liễu An Nhiên đã xuất hiện

Trong Huyết Ưu cung ai mà không biết đến Liễu An Nhiên chứ, nàng từng là đường chủ cũng lại người thân cận nhất của Phong Nguyệt Vô Thần. Bên ngoài nàng là thuộc hạ nhưng Phong Nguyệt Vô Thần chưa bao giờ xem nàng là bề dưới

Nghe đồn rằng lúc còn sống bên ngoài Phong Nguyệt Vô Thần được Liễu An Nhiên cứu một mạng, hần liền đem nàng về Huyết Ưu cung. Ai cũng nghĩ nàng ta sẽ là phu nhân tương lai nhưng ba năm trước ngay lúc loạn lạc, Vô Thần về kinh nàng ta lại không rõ tung tích

Nguyệt Vi nhìn Phong Nguyệt Vô Thần uống đã nhiều nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo khỏe thờ dài, nàng chưa từng gặp qua Liễu An Nhiên nhưng cũng đã từng ghen tỵ với nàng ta, những năm trước sớm tối bên cạnh nhau chỉ sự côi cô khổ lâu ngày cũng bền. Nàng thừa nhận rằng có tâm tư vượt qua giới hạn của một thủ hạ nhưng mà nàng sẽ không hờ dố nhưng những người khác, cô chấp đoạt thứ không thuộc về mình

"ah, Tôn chủ người đi đâu?" Nguyệt Vi đương lúc còn nghĩ ngợi đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy, hần không trả lời nàng cứ từ mà đi ra ngoài, dường như chẳng nghe thấy. Nàng bỗng chợt nhớ đến một người liền chạy ra cửa nói vọng đến "Khanh Khanh đã chuyển đến Túy Linh cung của Hàm nương nương rồi"

Túy Linh Cung

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy nhẹ cửa vào liền trông thấy Lam Khanh Khanh một thân trung y màu trắng, tóc chẳng có trâm cài tùy tiện buông xõa đang đứng bên thư án loay hoay xem gì đó. Khanh Khanh dường như cảm nhận được có người bước vào liền ngẩn đầu

Nàng nhủ mày "Người đến đây làm gì?" Nàng nhớ hình như chưa từng nói với hần nàng đã chuyển đến đây nha. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần nhìn mấy quyển sách trên bàn liền nhủ mày "Điều tra Thượng Quan Tề? Hần lai lịch rất trong sạch, người có chuyện gì?". Khanh Khanh gấp lại mấy cuốn sách tùy tiện ném lên bàn "Ta đương nhiên biết hần trong sạch, chỉ là trong sạch quá mức" một Hộ Bộ Thượng Thư theo lí lịch như ghi chép có thể ngầm thực hiện bao nhiêu kế hoạch vậy sao

"Người uống rượu sao?" Lam Khanh Khanh kịt môi người thấy mùi rượu nồng nặc liền lùi hai bước, nàng chẳng thần thiết mấy với mùi rượu cũng ghét luôn đáng về say sìn của họ. Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu đôi mắt hơi mờ màng như người say rượu nhẹ cười "Chỉ là uống một chút", "Không phải người say rồi đấy chứ?" Một nam nhân say rượu sẽ làm ra chuyện gì?

Nàng lắc lắc cái đầu nhỏ chỉ ra cửa "Người say rồi rút về phủ cho ta, ta không thích trong phòng có mùi rượu", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai lùi mấy bước nhưng không phải rời đi mà trực tiếp nằm lên giường của nàng. Nàng cứng họng nhìn tên nam nhân nào đó coi phòng nàng như phòng mình giường nàng như giường hần "Ồ đây là giường của ta"

Hần ngốc đầu dậy mơ mơ hồ hồ "Ta muốn ngủ ở đây" Phong Nguyệt Vô Thần bày ra dáng vẻ có đánh chết cũng không đi chiếm đóng giường của nàng. Nhìn hần bây giờ không khác gì một kẻ uống say đến ngốc, cũng không giống như đáng về say sìn như mấy gã ở hiện đại nàng gặp qua. Trông thấp phàn đáng yêu như tiểu hài tử đang làm nũng

Lam Khanh Khanh vỗ trán thảm thán, tên này bình thường vốn mặt dày say rồi sao lại càng mặt dày hơn thế nì. Nàng đưa tay lay lay hần "Người không phải say đến quên trời quên đất rồi chứ? Tỉnh dậy cho ta về phủ của người đi". "Không thích" Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ bất ngờ cầm lấy ta nàng kéo một cái, nàng không chút phòng bị liền ngã xuống giường, trực tiếp đè lên người hần

"Người..." Khanh Khanh có chút kinh ngạc, nàng lúng túng chống tay lên ngực hần nói ra khoảng cách, chặt vật ngồi đây. Phong Nguyệt Vô Thần nào dễ dàng được như ý muốn, hần vòng tay qua eo nàng kéo lại, cả tay lẫn chân như con bạch tuộc quấn lấy nàng. Khanh Khanh tròn mắt nhìn hần, nam nhân nào đó vẫn bỏ mặt đối mặt đầy kinh ngạc kia nhắm mắt ngủ.

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nghiêng người nới lỏng tay một chút chính cho nàng nằm thoải mái, hân vui mặt vào cổ nàng tựa như con mèo đang làm nũng. Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy đẩy đầu hân ra nhưng mỗi lần đẩy ra hân lại lắc lắc cái đầu gối lên vai nàng.

Nhìn nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng nàng thờ dài, thôi vậy dù gì hân cũng đang say chẳng biết bản thân đang làm gì nữa là, chỉ có điều hân uống say... thật đáng yêu

Khanh Khanh hơi nhích nhích người ra một chút lại nhìn người nào đó biến thành gấu bông cứ ôm khư khư nàng bông phi cười, nam nhân này cũng có lúc đáng yêu vô hại như vậy. Phải chăng mỹ nam say rượu đều đáng yêu này?

Đợi lúc người con gái bên cạnh hơi thờ đều dặn Phong Nguyệt Vô Thần mới từ vai nàng ngẩng lên, đôi mắt tràn đầy ý cười, chắc nàng chưa nghe qua hân ngàn chén không say nhỉ, cô gái này cũng thật dễ bị lừa. Hân nhích lại gần một chút ôm nàng vào ngực từ từ nhắm mắt lại ngủ

Trong mộng nàng cảm nhận được xung quanh âm áp, mũi người được thoang thoảng mùi rượu lẫn mùi đất trung quen thuộc của hân, nàng hừ một tiếng hơi nhích nhích người tìm nơi thoải mái. Một hồi liền ngủ đến sáng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Có lẽ do thói quen ngày trước luôn thức dậy sớm đến ngư thư phòng quét tước, Khanh Khanh tỉnh dậy hơi cự người cảm giác có gì đó không đúng lắm. Nàng chợt nhớ hôm qua hình như còn một người đang ngủ trên giường nàng

Khanh Khanh mở mắt, từ trong ngực Phong Nguyệt Vô Thần nàng ngán cái đầu nhỏ lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang nhìn nàng "Tỉnh?". "Ah.." nàng giật mình ngồi bật dậy trợn mắt nhìn hân "Sao ngươi còn ở đây?", Phong Nguyệt Vô Thần vén loạn tóc ra sau chậm rãi ngồi dậy "Ta vừa tỉnh dậy... thật đau đầu nha" hân xoa xoa thái dương chớp chớp mắt nhìn nàng.

Khanh Khanh hít một hơi thành một đường nguy hiểm "Ngươi lại muốn gì?", "Ta đói" mỗ nam từ nào đó nghiêng nghiêng cái đầu dụi dụi đôi mắt, cái này có tính là sắc dụ không ah? "Về phủ ngươi mà ăn" Nàng cau mày muốn xuống giường lại nghe sột soạt, một lực đạo mạnh mẽ kéo nàng về phía sau

Đương lúc còn kinh ngạc nàng đã yên vị ngồi trên đùi hân, cánh tay vòng qua eo ôm chặt nàng. Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười giọng nói tràn đầy ý cười vang lên bên tai "Ta muốn ăn nàng"

Bốp

Khoa học đã chứng minh chưa? Hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, và Lam Khanh Khanh đã chứng minh điều đó bởi đầu năm ngón tay yên vị bên má trái Phong Nguyệt Vô Thần. Hân cũng bất ngờ bởi hành động của nàng, vốn chỉ muốn đùa một chút nàng đã hung hân "Để lại dấu ấn" trên mặt hân

Hân buông nàng ra sờ sờ bên má đó ừng một mảnh "Nha ta chỉ đùa một chút mà nàng đã hung dữ vậy rồi", Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm nàng lên, ý cười nồng đậm "Có phải ta cũng nên để lại thứ gì trên mặt nàng không?"

Không phải hân định đánh người chứ? Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Khanh Khanh chính là hân sẽ trả thù lại một cái tát kia, nói thật nàng cũng không thể tin được nàng sẽ đánh hân nha

"Ta..." loi còn chưa nói mỗi nàng đã bị hân chặn lại, lần này không giống như lần trước chuẩn chuẩn lướt nước mà là mạnh mẽ chiếm đoạt. Khanh Khanh bị hân hôn đến hít thở khó khăn, nàng trợn mắt nhìn mỗ nam từ đang gặm nhắm môi mình. Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ có ý ở bên môi nàng cắn nhẹ. Mũi vị máu tươi tràn khắp khoan miệng khiến nàng giật mình, Khanh Khanh đẩy hân ra lùi người ra mép giường

Phong Nguyệt Vô Thần hài lòng nhìn đôi môi bị hân hôn đến sưng đỏ, nha đầu này cũng thật tỉnh, dường như chưa trải qua phong hoa tuyết nguyệt "Ngươi lần sau đừng có mờ to mắt ra như thế". Hân xoa xoa đầu nàng leo xuống giường rồi đi

Lam Khanh Khanh ngờ ngác nhìn hân một hồi, nàng đưa tay sờ sờ môi bị sưng đỏ. Chốc lát nhiệt độ xung quanh bỗng hạ như mất phanh, chẳng biết từ đâu vang lên tiếng hét của nữ nhân rung chuyển cả Tủy Linh cung

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Trúc Yên cung

"Chiều Nghi gọi ta có việc gì sao?" Lam Khanh Khanh không khách khí ngồi xuống bàn đá trong đình, màn che bằng lụa theo gió bay nhẹ ẩn hiện thân hình nữ tử xinh đẹp. Lương Chiều Nghi nhẹ cười phiến phiến ly trà trong tay "Bồn cung nghe nói ngươi mấy hôm trước bị thương nặng, chỉ muốn xem một chút"

Ánh nhìn lướt qua đôi môi có chút sưng đỏ của Khanh Khanh rồi nhanh chóng thu lại, Lương Chiều Nghi hơi cúi người môi kéo ra một nụ cười tựa như vui cũng tựa như buồn. Lam Khanh Khanh lúng túng cúi đầu thăm mắng tên vương gia thói tha nào đó "Ngươi có việc gì? Ta không thích vòng vo"

Lương Chiều Nghi thả nhẹ ly trà xuống "Bồn cung muốn người giúp nhưng có lẽ ngươi sớm đã theo phe địch rồi", "Phe địch? Ta chẳng ở bên phe nào cả". Lam Khanh Khanh nghĩ đến hắc y nhân nguy hiểm lần trước liền không nhịn được hỏi "Chẳng lẽ ngươi cam chịu như vậy? Buông bỏ thứ mình có để giành thứ không thuộc về mình?"

Lương Chiều Nghi có chút giật mình nhưng lại nhanh chóng thu hồi vẻ bình thản như nước, nàng ta cười nhẹ trong mắt nhuộm một mảnh ưu thương "Vốn ta chẳng có thứ gì cả, kể cả trái tim chàng".

"Không có được thì đoạt lấy, nhưng nếu hân chỉ coi ngươi là một quân cờ thì hân không đáng để ngươi nhớ mong"

Cả Khanh Khanh và Lương Chiều Nghi đều biết người nàng ta nhắc là ai, không phải là nam nhân đang ngồi trên ngai vàng kia mà là một người khác. Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, Phong Nguyệt Phù Hân ah, người ăn ở thế nào mà trong hậu cung không lấy một người thật lòng với người thế này

Lương Chiều Nghi ngán đầu lên nhìn nàng, cười "Vậy bồn cung nên làm sao cho đúng đây?". Lam Khanh Khanh lắc đầu đứng dậy đưa ngón trỏ chỉ lên đầu rồi lại chỉ ngực bên trái nơi trái tim đang đập "Lý trí hay trái tim, chỉ người mới rõ".

Nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh rồi đi Lương Chiều Nghi thờ dài, có nỗi đau nào đau hơn thân bất do ki sao? "Ta thật ngưỡng mộ cô, Khanh Khanh"

Lam Khanh Khanh rời khỏi Trúc Yên cung, nàng đi ngang qua Hồ Bích Lam bỗng dừng lại. Mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, dưới nước cá bảy màu xinh xắn bơi lội, dường như chúng cảm nhận được có người tới liền ngoi lên mặt nước. Mưa đông đang dần đến, sen không hồ cũng không còn nở rộ rực rỡ như lần trước nàng đến

Khanh Khanh ngồi bên hồ nhìn cá bảy màu cứ thành một đàn bơi lội trong nước, hậu cung hình như đang rất yên tĩnh ngày trước nàng còn thấy phi tử thấp hèn bị bắt nạt.

"Khanh Khanh có nhớ húng như vậy?" Nàng ngán đầu nhìn qua cây bạch quả bên cạnh, nam nhân một thân bạch y đứng đó tự nhiên lạc cõi trần, nhà Phong Nguyệt đứng là ở mỹ nhân mà. "Ngũ Vương Gia tìm ta có việc?", Phong Nguyệt Quân Y lắc lắc đầu "Không có, chỉ là ta vừa đến Bình Trúc cung không thấy nàng mới biết nàng đã chuyển đến Tủy Linh cung"

Phong Nguyệt Quân Y khẽ cười "Nàng bị hoàng huynh phát hiện khuôn mặt thật rồi?", Lam Khanh Khanh cau mày đẩy hân đang chặn phía trước "Khuôn mặt thật? Ta vốn chưa bao giờ giấu khuôn mặt thật...", "Chỉ giấu đi cái cuồng ngạo?"

Nàng cũng chẳng màn so đo với hân cắt bức di trước, "Hoàng huynh đã nói cho ta biết nàng là người của tam ca" Khanh Khanh cũng chẳng kinh ngạc, Phong Nguyệt Vô Thần e là đã bị người khác nghĩ ngờ, nàng từ lúc vào cung đến nay cũng chẳng nhận được nhiệm vụ gì. Hay nói cách khác nhiệm vụ của nàng chỉ là ở trong cung, bên cạnh hoàng thượng, hân là hân muốn bảo vệ vị huynh trưởng kia đi

"Nàng thật sự là nữ nhân của tam ca sao?" Nghe đến câu này Khanh Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, nàng xoay người đối diện cắt mập lúng túng kia. "Ta chỉ thuận tiện hỏi thôi" Tam ca làm thế nào lại lời được người mưu mô như nàng vào nhà

"Ta là thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần" Phong Nguyệt Quân Y giật mình "Không phải nữ nhân của hân sao? Ta còn chuẩn bị gọi nàng một tiếng tam tẩu". Lam Khanh Khanh trừng mắt, không để ý đến hân nữa trực tiếp phát tay rồi đi

Nàng và Phong Nguyệt Vô Thần rất bình thường nha, tại sao rơi vào mắt người khác lại thành ra nàng là tình nhân của hân

Đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Trêu ghẹo

Vừa đến Tủy Linh cung đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hàm Mộc Vân ngồi ở bàn đá bên dưới tán cây lớn. Mộc Vân vừa thấy Khanh Khanh liền chạy ra bắt gặp nàng đi cùng Phong Nguyệt Quân Y thì cau mày "Tỷ đi đâu vậy ah"

"Đến Trúc Yên cung"

"Tỷ đến đó làm gì?" Trúc Yên cung? Hình như là cung của vị Chiêu Nghi nào đó thì phải, sao Khanh Khanh lại đến đó. Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì"

Mộc Vân lại nhìn qua Phong Nguyệt Quân Y "Ngũ Vương Gia cũng đến Trúc Yên cung sao?"

Hắn lắc đầu "Chỉ là tiện đường gặp phải Khanh Khanh, muốn đi cùng nàng đến chào hỏi hoàng tẩu thôi". Mộc Vân bĩu môi, cái gì mà hoàng tẩu, nàng còn chưa phải là hoàng hậu, chẳng lẽ mấy vị phi tần trong cung đều được họ gọi là Tẩu tử? Ấn tượng với tên này cũng không tốt cho lắm nha

"Nha~ phải không? Hay là nọm có để bên cạnh Khanh Khanh thêm một chút" Hàm Mộc Vân cười cười phát phất tay "Ta còn chưa quên cảnh mỹ nam tử vương tay ôm lấy eo mỹ nữ từ dưới tán hoa lê ở Ngự Thư Phòng đâu"

Phong Nguyệt Quân Y có chút mờ hồ bởi lời nàng nhưng sau khi thấy bóng tử y nét mặt sa sầm vừa đến bỗng trợn mắt, hẳn nhớ chưa bao giờ chọc đến vị tẩu tử này nha. Hàm Mộc Vân dặt ý nhìn Phong Nguyệt Quân Y, hẳn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần bắt gặp lùi xa Lam Khanh Khanh vài bước

"Vậy sao? Khi nào?" Giọng điệu Phong Nguyệt Vô Thần thản nhiên nhưng khi nhìn Phong Nguyệt Quân Y có chút lạnh, hàn khí tại khóe mắt. Lam Khanh Khanh nhìn người vừa đến lại nhớ đến một màn ban sáng nhất quyết quay người đi, không thêm nói chuyện

Nhìn thấy nàng giận dỗi Phong Nguyệt Vô Thần không khỏi vui nhìn một chút, thấy đáng vẻ đáng yêu của nàng lại quên mất gian tình vừa nghe thấy. Phong Nguyệt Quân Y thấy hóa hoãn hơn tí liền biết điều ngoan ngoãn bỏ chạy "Tam ca, đệ vừa nhớ ra có việc, đệ đi trước"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu hừ một tiếng quân cho hắn ánh mắt "coi như ngươi biết điều". Phong Nguyệt Quân Y thẳm đồ mồ hôi lạnh, tam ca này có kẻ ngốc mới xem huynh ấy là vô năng ăn lại, tốt nhất hắn nên tránh xa Khanh Khanh một chút, kéo bị hắn chính thế thảm

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng "Phong Nguyệt Quân Y cũng sợ ngươi như thế còn bảo giấu thân phận", Phong Nguyệt Vô Thần gật gật đầu "Chỉ là sợ ý đệ hẳn thấy ta giết người"

Chuyện này là khoảng ba năm trước đi, trước khi hắn vào kinh đã gặp qua Phong Nguyệt Quân Y, Phong Nguyệt Quân Y còn muốn cùng hắn kết bái huynh đệ, hẳn hừ một tiếng lạnh lùng bỏ đi. Rốt cuộc vào cung gặp lại hẳn Phong Nguyệt Quân Y sợ mũi ngại ngừng, thì ra cái tam ca kia đã biết hai người vốn là huynh đệ

"Ngươi đến làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần cười vô cùng tà mị "Đưa thuốc...bôi vết thương" hẳn nói là vết thương nhưng không nói là vết thương nào nha. Hàm Mộc Vân vừa nghe hẳn nói liền không khách khí cười lớn, hai người này đứng thật trời sinh một đôi mà, mặt dày vô sỉ y chán nhau.

Lam Khanh Khanh lờm Mộc Vân một cái, tức giận rời đi.

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười ném hộp cao dược cho Hàm Mộc Vân rồi rời đi. Mộc Vân nhìn hộp cao dược trên tay lại cười cười, cao dược lành sẹo, hẳn là thoa lên vết thương cũ của Khanh Khanh đi.

"Khanh Khanh, tỷ đợi ta" Mộc Vân chạy đến bên cạnh Khanh Khanh miệng vẫn tòn tòn cười "Ấy nha Khanh Khanh ah, sao tỷ chậm chạp thế, khi nào mới bắt hắn về nhà đây?". "Thế hôm trước ai đã đến Viên Linh các náo loạn đòi lại công bằng cho ta?" Mộc Căn nạt nùng ngừng gãi đầu "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi nha, hắn cũng tạm tốt đi" hơn nữa hẳn lại là đệ đệ của Phong Nguyệt Phủ Hân, sau này lại được nghe Khanh Khanh gọi nàng là tỷ tỷ

Khanh Khanh gõ đầu có một cái "Ngươi đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy", Mộc Vân bĩu môi "Có khi chúng ta có thể viết thành bộ tiểu thuyết nha. Nữ chính lạnh lùng xuyên không gặp ngay vương gia bá đạo lạnh khốc, tỷ không thấy tình tiết lúc sau sẽ rất lãng mạn sao". Mộc Vân cười khúc khích chổng tay lên vai Khanh Khanh "Hay tỷ làm mới mẻ một chút, chủ động lừa hắn về ăn sạch sành sanh một phen..."

Không khí xung quanh bỗng ngưng đọng, Khanh Khanh muốn cười cũng cười không nổi, con bé này có phải đọc mấy thứ vô văn đó đến phát điên rồi không "Ngươi...có thể làm tác giả viết tiểu thuyết được rồi". Vị nữ tử nào đó mặt dày cười ha ha "Tỷ yên tâm nếu về hiện đại ta sẽ xuất bản cuốn tiểu thuyết về tỷ, nhất định sẽ bán rất chạy nha"

"Tiểu Mộc Vân nói chuyện gì mà vui vẻ thế hả" Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn lão đầu tóc bạc từ đầu nháy ra kia "Ông...ông sao lại ở đây". Lão đầu ta hừ một tiếng rõ không vui gõ đầu nàng một cái "Cái gì mà ông? Tiểu Mộc Vân ta là sư phụ của con đây"

Mộc Vân xoa xoa cái trán lùi lại vài bước "Ta khi nào nhận ông làm sư phụ chứ", lão đầu tóc bạc chống hông tức giận "Tiểu Mộc Vân con cũng thật quá đáng, con đủ lông đủ cánh liền muốn phủ nhận vị sư phụ này".

Lão đầu tóc bạc kia chính là vị Quý y bí ẩn được đồn đại trên giang hồ kia. Tương truyền ông ta y thuật lẫn đạo thuật đều cao mình, xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ nhận ai làm đồ đệ. Ông ta tính tình cổ quái, lúc lại như trẻ con, lúc lại âm mưu xảo huyệt, muốn mời ông khám bệnh? Còn khó hơn lên trời

Lão Quý Y đang lúc bĩu môi ra vẻ cực kì đáng thương liền nhận ra sự có mặt của Lam Khanh Khanh, lão quay đầu nhìn nàng trợn mắt ai oán "Ah tiểu oa nhi lạnh lùng, người cũng ở đây sao? Người ra tay với sư đệ cũng tàn nhẫn quá đi, ta cứu người lại đi giết sư đệ của ta, còn bỏ ta lại ở đó nữa nha"

"Sư đệ?" "Ta chưa nói với con sao? Hữu Lan và Mộc Thanh là một trong số những đồ đệ đầu tiên sư huynh ta nhận. Hai đứa nó vốn dĩ rất ưu tú, ai biết được Hữu Lan nhập ma, Mộc Thanh vì nó mà bị phế võ công trở nên si si ngốc ngốc". Lão Quý Y thờ dãi lắc đầu "Sư huynh ta cũng thật đáng thương"

Hàm Mộc Vân "xì" một tiếng ghét bỏ, ngoài miệng thì nói sư huynh của ông ta đáng thương nhưng nhìn mặt lão có chỗ nào buồn rầu thương, tiếc đâu chứ? Hơn nữa còn là vui trên nỗi đau của người khác

Lão Quý Y cười hề hề nhìn Khanh Khanh "Ta nghe nói hai người là tỷ muội? Thật tốt nha, tiểu oa nhi hay người cũng báit ta làm sư phụ đi nha". "Cái gì mà tiểu oa nhi? Khó nghe chết đi được" Khanh Khanh không thêm đề ý đến lão quay người đi về phòng

"Này này tiểu oa nhi ta còn chưa nỏ xong mà" Lão Quý Y gọi với theo "Ngươi không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Đi nam cương cứu tế

"Ngươi không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Lam Khanh Khanh hơi dừng chân một chút, cuối cùng cũng xoay người lại "Nói nghe thử xem". Lão Quý Y bắt mắt bĩu môi "Hắn ta không phải người bình thường". "Bọn ta từng nghĩ hắn là ma nhưng hẳn lại không sợ vật trừ ma nhưng nếu nói hắn là người thì máu của hắn không phải có vấn đề quái lạ sao?"

Lão Quý Y nhìn Hàm Mộc Vân hóa ái, ánh mắt như đang nói "Quả là đệ tử của lão phu". Mộc Vân ghét bỏ né tránh ánh mắt lão, "Đúng vậy hẳn đang ở giai đoạn nửa ma nửa người rồi"

"Ông có ý gì?". Lão Quý Y trầm tư "Hắn vốn không phải một con người hoàn chỉnh, năm xưa ta từng nghe sư phụ ta nhắc qua thuật tạo tử sĩ. Chỉ là thuật này quá tàn ác, đem nguyên hồn của một đứa trẻ sơ sinh cấy lên một thân thể khác, sau đó nuôi dưỡng bằng linh hồn có oán khí của trẻ con khác đến khi trưởng thành". Trong tất cả các loại quỷ, quỷ anh là loại có oán khí mãnh liệt nhất, nó mang hy vọng ra đời nhưng không tồn tại được bao lâu đã rồi khỏi thế gian. Không có oán khí của linh hồn nào tốt hơn quỷ anh để tạo ra tử sĩ

Hàm Mộc Vân bĩu môi "Cái gì mà tử sĩ? Bạch Kết đó cũng bị thương đấy sao". Lão Quý Y cười cười "Hắn ta ấy à? Chính xác là hàng lỗi của tử sĩ, luyện công tập kiếm hơn hai chục năm mà vẫn vô dụng như vậy". Mộc Vân phì cười, thì ra hàng lỗi trong hàng lỗi nha

"Ông biết ai có khả năng tạo ra tử sĩ sao?" Khanh Khanh vốn im lặng bỗng hỏi, Lão Quý Y lắc đầu "Ta cũng đang tò mò rốt cuộc là tên nào có thể chế tạo ra tử sĩ đây, nhưng mà nhìn từ tên tiểu tử Bạch Kết xem ra hẳn cũng bình thường thôi."

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn lão đắc ý, xoay người bỏ đi. "Này này tiểu oa nhi người tuyệt tình thật đấy, ta đã nói hết rồi người cũng phải cảm tạ ta chứ".

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hân ngồi trên nhuyễn tháp được khắc rồng cho thiên tử, hẳn chống tay lên bàn xoa xoa thái dương

"Hoàng Thượng hiện tình trạng ở Nam Cương vô cùng rối loạn, ôn dịch hoành hành lại thêm hạn hán kéo dài. Lúc trước Tà đại nhân đã đến Nam Cương viện trợ, nhưng vừa áp chế được ôn dịch thì lại xuất hiện loại bệnh truyền nhiễm, bệnh đã lan đến tận Viên Châu. Nếu lúc này gác ngoại lai tấn công sang thì chúng ta sẽ thất thủ. Xin hoàng thượng xem xét"

Phong Nguyệt Phủ Hân cảm thấy đầu đau đê dội, hẳn lên ngồi đã hơn ba năm đây là lần đầu tiên xuất hiện biến cố lớn như vậy, trận thiên tai này bất ngờ ập xuống Phong Nguyệt Quốc, thật giống với bốn năm trước.

Quan văn, Quan võ trong ngự thư phòng cũng trầm mặc, bọn họ làm trong triều ít nhất cũng đã năm năm há lại không biết trịnh loạn lạc thiên tai bốn năm trước, trịnh loạn lạc kéo dài suốt một năm khiến biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Phàm là người dân của Phong Nguyệt ai mà quên được thảm họa ngày đó

"Trong các khanh, ai có thể đến Nam Cương cứu tế"

Trong ngự thư phòng im phăng phắt, cái vị Tà đại nhân kia đến Nam Cương không lâu liền bị nhiễm bệnh truyền nhiễm, nói không chừng đã bỏ mạng từ lâu. Chỗ như vậy hỏi ai dám đi?

Xung quanh Phong Nguyệt Phủ Hàn nhiệt độ hạ đến cực điểm "Hay cho các khanh luôn miệng trung quân ái quốc, xem ra lần này trăm phái đích thân đến Nam Cương một chuyến rồi". Bọn họ nghe vậy lập tức sợ hãi quỳ xuống đất dập đầu "Hoàng thượng là chân long thiên tử sao có thể đến nơi nguy hiểm như vậy được, xin hoàng thượng suy nghĩ lại"

Phong Nguyệt Vô Thần cười lạnh "Vậy thì trong các khanh ai sẽ đi đây?"

"Hoàng huynh nếu đã phiền muộn như vậy hay để thần đệ thay huynh nhận tru phiền này"

Mọi người đều quay đầu ra cửa liền nhìn thấy một thân tử y mỹ mạo vô song tiêu sái bước vào, chỉ có điều nụ cười phong lưu trên khuôn mặt thật không hợp với khí chất quân tử.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cố giương lên nụ cười phát tay "Tam đệ, đệ đừng đùa". Phong Nguyệt Vô Thần gấp lại phiến quạt trong tay nhếch môi cười nhẹ như gió thoảng mùa xuân "Thần đệ không đùa"

Trời qua nửa khắc im lặng đến cực điểm, một viên quan lấy hết dũng khí bỏ ra phía trước dập đầu "Xin hoàng thượng xem xét, tình hình ở biên cương vô cùng phức tạp, vương gia... Chỉ sợ không thể đảm đương nổi". Nói trắng ra là vị tam vương gia này là tên phế vật đi

"Ồ nếu vậy đại nhân cùng đi, bản vương cũng tiện học hỏi" vị viên quan kia nghe vậy liền rụt đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài, làm hoàng thượng cũng thật khó khăn nha. "Nếu vậy để thần đệ đi cùng tam ca đi" Phong Nguyệt Quân Y vừa vào ngự thư phòng liền quỳ một chân xuống xin cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Phong Nguyệt Quân Y rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, hai người đều là đệ đệ thân thiết của hắn, bảo hắn họ chỉ cho họ đến biên cương đang rối loạn nguy hiểm thật hẳn không nỡ. Nếu một trong hai người có mệnh hệ gì hẳn cũng khó ăn nói với phụ hoàng

"Hoàng huynh, huynh yên tâm bọn đệ tự biết chừng mực nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt"

Phong Nguyệt Phủ Hàn rũ đầu con người đầy phiền muộn xuống thở dài, giữa huynh đệ và bách tính hắn sẽ chọn bách tính "Được, Trẫm hạ chỉ Tam vương gia và Ngũ vương phụng mệnh hành sự, đến Nam Cương trấn an lòng dân, giải quyết bệnh dịch. Hai ngày sau lập tức lên đường"

Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y đồng loại quỳ xuống nhận chỉ "Thần đệ tuân mệnh".

Túy Linh Cung

Chim bồ câu trắng muốt từ bên ngoài bay vào phòng Lam Khanh Khanh, chú chim nhỏ gât ống trúc bé bé được người buộc bên chân trái, đầu nhìn ngó nghiêng khắp nơi như đang tìm chủ nhân của bức thư.

Lam Khanh Khanh từ gian ngoài đi vào thấy chú chim nhỏ liến nhủi mây, nâng nhìn thoáng qua cửa sổ chưa đang mở toang, là ai gửi thư cho nàng?

Khanh Khanh rút ống trúc nhỏ lấy ra mảnh giấy dày chữ có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Nhi, ta nghe nói muội mấy ngày trước bị người khác ám toán, ngày đó đại ca rời kinh về Mông Cổ không kịp từ biệt muội. Ca viết thư cho muội chỉ muốn hỏi xem tình hình của muội thế nào rồi, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Còn nữa tháng sau là ngày gỗ của cha nương... Nếu có thể muội có quay về một chuyến không?"

Lam Khanh Khanh nhìn ra bên ngoài mới giật mình phát giác ánh nắng không còn gắt như trước, không khí đã se lạnh, đông đã đến rồi? Mông Cổ dường như có mùa đông sớm và lạnh hơn kinh thành, chớp mắt nàng đã xuyên đến đây một năm rồi

Khanh Khanh nhìn dòng chữ góc cuối cùng mà Triệu Khánh Lâm viết mịn cười áp áp "Ca đợi muội về". Cho dù trên thế gian này không chốn nào cho nàng dung thân thì huynh ấy vẫn luôn mở rộng cánh cửa Triệu gia đợi nàng về. Cảm giác có người luôn quan tâm yêu thương, che chở cho rằng thật tốt

Khanh Khanh lại gần thư án lấy ra một mẫu lụa nhỏ, chấp bút. Nàng cuộn mảnh lụa nhỏ lại nhét vào ống trúc, buộc vào chân con bồ câu. Chú chim nhỏ bị nặng vô nhẹ một cái liền bay đi, mang theo hơi ấm của nàng bay về Mông Cổ

"Đội Muội"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Trên gian trà nhả, một nam tử khí chất bất phàm ngồi bên cửa sổ nhìn xuống phía phố lớn, hần vận bạch y khuôn mặt tuấn tú mang vẻ cương nghị từng trải.

Đôi mắt vốn tinh lạng vì nhìn thấy bóng dáng một nữ tử mà khẽ động, rất nhanh liền biến mất như kích động trong mắt hần vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạch Mặc Thương lấy trong ngực ra thỏi bạc trắng đặc trên bàn, hần gọi hai tiếng "Tiểu Nhi" rồi đứng dậy rời đi

Hàm Mộc Văn cảm giác như ai đó đang nhìn mình liến quay đầu, cửa sổ trên gian trà nhả trống không, ràng thu ánh mắt, vẻ mặt quái dị, không phải có mỹ nam tử nào đó đang thầm thương trộm nhớ nàng đấy chứ?

"Nghĩ gì mà vui đến vậy?" Mộc Văn thu lại vẻ háo sắc trừng mắt nhìn tên xu nam nhân phá vỡ mộng đẹp của nàng "Sao lại là ngươi? Người không phải phải dời ta đấy chứ?". Bạch Mặc Thương phe phẩy phiến quạt cười nhẹ "Cố nương nhay cảm quá rồi chẳng? Đường này đầu phải của nhà cô tại sao ta lại không thể xuất hiện ở đây?"

Hàm Mộc Văn hừ một tiếng mắng thầm tên hồ ly, tên gian thương chết tiệt, lần đầu gặp hần đã dính đến chuyện ngân lượng, thật đối với hần không có hảo cảm nha

"Vậy thì cũng không nên chán trước mặt ta chứ" Mộc Văn kéo khóa miệng nặn ra nụ cười nàng cho là có lễ nhất "Phiền công tử trắng sang bên cho ta đi qua rồi"

Bạch Mặc Thương nghiêng người qua một bên cho nàng đi nhưng không rời đi mà đi phía sau nàng, Mộc Văn cau mày quay lại "Chết tiệt! Là ta còn thiếu người ngân lượng à?". Hần nhúng nhúng vai đầy mắt vô cùng vui vẻ "Chuyện ngân lượng là ta có lỗi, mong cố nương cho ta cơ hội bù tội"

"Cố nương cái rắm" Sao tên này lại bám niết nàng không buông chứ? Đường đường là ông chủ cái lâu gì gì đó lại rảnh rỗi không có việc làm sao? Tại sao mỗi lần trốn ra ngoài chơi lại gặp toàn thứ gì không vậy nè

Bạch Mặc Thương chau mày, trong lòng nàng hình tượng của hần không mấy tốt nhỉ?

Chưa hề hần nói phía sau Mộc Văn đã vang lên thanh âm trong trẻo chứa đầy ý cười "Đừng nha, không phải là cô nương". Khanh Khanh một thân nam trang xuất hiện trước mặt hai người, Bạch Mặc Thương nhíu mày "Sao muội lại ở đây?"

"Tại sao ta không thể ở đây? Đường này là của huynh?" Bạch Mặc Thương vuốt vuốt mũi, tại sao mỗi lần gặp Khanh Khanh thì huynh đệ Dạ Nguyệt nhà hần lại đều phải gơ tay đầu hàng vậy nha

Khanh Khanh nhìn Mộc Văn bâu môi đứng bên cạnh lại nhìn Bạch Mặc Thương thoáng hiểu gì đó, nàng nỡ nụ cười đầy ý tứ "Nhi ca không nên gọi Mộc Văn là cô nương, cô ấy...." nàng kéo dài âm thanh một chút nhìn thoáng qua Mộc Văn "Cô ấy là cô nương đã xuất giá, nên gọi là phu nhân"

Bạch Mặc Thương thoáng vẻ kinh ngạc rất nhanh chóng hồi phục, hần cười nhẹ phe phẩy quạt "Muội quen Hàm...phu nhân?". "Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta" Hàm Mộc Văn cướp lời tuyên bố, nâng chặc chặc nếu Khanh Khanh mở miệng sẽ nói có chút quen biết nàng mà thôi

"Khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được, người không đi vui chơi sao?" Mộc Văn bâu môi, này là muốn đuổi khéo nàng mà "Được rồi ta đi nơi khác, lát nữa chúng ta cùng về nhé" Mộc Văn lờm Bạch Mặc Thương một cái tung tăng chạy đi

"Muội có chuyện gì muốn hỏi sao?" Khanh Khanh cười nhẹ gật đầu "Huynh hiểu muội nhì, muội muốn nhờ Dạ Nguyệt điều tra giúp muội một người". "Là ai xui xẻo bị muội để ý đến vậy?", "Không phải xui xẻo mà là hần không có mắt đựng đến muội"

Bạch Mặc Thương nhúng nhúng vai "Được rồi, là ai nào?", "Hộ Bộ Thượng Thư, Thượng Quan Tề". Bạch Mặc Thương nhíu mày "Hần nổi tiếng là quan thanh liêm, cương trực, hần đất trời gì với muội vậy?". Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Muội mới không tin hần như lời đồn đại"

Bạch Mặc Thương gật đầu "Được, ta sẽ điều tra". Khanh Khanh do dự chốc lát bỗng hỏi "Huynh có biết người phụ nữ tên Phi Yến Nguyệt Tâm không?"

Hắn chau mày thật chặt "Làm sao muội biết bà ấy?", "Nghe Tứ vương gia nói qua, bà ta là thân mẫu của Phong Nguyệt Vô Thần". Nàng càng ngày càng quan tâm đến Phong Nguyệt Vô Thần rồi, chỉ đáng tiếc cho tên si tình ở Dạ Nguyệt ngày đêm mong nhớ đến Khanh Khanh của bọn họ

"Phi Yến Nguyệt Tâm là Sát thủ hoàng gia, thuộc hạ thân cận của tiên hoàng, bà ấy còn một tỷ tỷ gọi là Phi Yến Thủy Nguyệt" Bạch Mặc Thương dừng một chút để tìm xem từ ngữ dễ hiểu cho câu sau "Phi Yến Thủy Nguyệt đó chính là thân mẫu của Lão Ngủ. Nói cách khác Phong Nguyệt Vô Thần còn phải gọi Lão Ngủ một tiếng biểu ca"

Phi Yến Lãnh Thiên là biểu ca của Phong Nguyệt Vô Thần? Mà nàng coi như cũng là muội muội của Phi Yến Lãnh Thiên, cái tình huống máu chó gì đây? Thân phận của Phong Nguyệt Vô Thần thực lớn nga

Lam Khanh Khanh gật đầu như đã hiểu "Muội có việc, đi trước" nàng vừa quay người liền nghe Bạch Mặc Thương gọi lại "Khanh Nhi, Tháng sau chính là sinh thần của đại ca muội có về không?". Khanh Khanh thoáng dừng bước "Là ngày nào?", "Cuối tháng sau"

Túy Linh Cung

"Đi đâu?"

Lam Khanh Khanh giật mình nhìn chỗ nam nhân xem phòng nàng như phòng hán mà tự tiện ra vào kia, chau mày "Đây là phòng của ta, đừng tự tiện ra vào vậy chứ"

"Phòng?" Phong Nguyệt Vô Thần cười yêu nghiệt "Người là của ta đương nhiên phòng người cũng là của ta". Khanh Khanh đầu đầy hắc tuyến, cái lí luận chó má gì đây, từ khi nào nàng là của hắn? "Này ta chỉ là thuộc hạ của người, không phải người của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "Được không phải thì không phải, sớm muộn gì cũng trở thành người của ta, không cần khiêm tốn". "Người..." Khanh Khanh trợn mắt nhìn tên nam nhân mặt dày vô si đến không nói nên lời

"Hai ngày nữa ta phải đến Nam cung", nàng nhướn mày "Thì sao?".

Giọng Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn bước đến gần nàng cúi thấp đầu đối diện với nàng

"Có muốn đi cùng ta không?"

Đại não bị một câu nói đầy ôn nhu kia trở nên trống rỗng, tim cũng bị lỡ một nhịp đập. Nàng nhìn đôi mắt đen lầy hiện giờ chỉ chứa mình nàng có chút động lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười ôn nhu xoa xoa đầu nàng, giọng buồn buồn "Không cần miễn cưỡng, không muốn đi thì không cần đi" hắn nâng cái cằm nhỏ của nàng đầy cung chiều "Đợi ta về!"

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại động lòng bởi một tia cô đơn trong mắt hắn vô thức nói "Ta đi cùng người". Phong Nguyệt Vô Thần vô cùng vui vẻ xoa đầu nàng "Được vậy chuẩn bị đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi nàng ngo ngác nhìn theo hắn mặt lất, đợi khuất bóng nàng mới giật mình định thần "Chết tiệt! Dám dùng mỹ nam kế với bà"

Phong Nguyệt nhìn thoáng qua Túy Linh Cung khẽ cười, đáng vẻ ngo ngác của nàng cũng thật đáng yêu, cô bé này hẳn chưa trải qua chuyện tình cảm đi

Khanh Khanh gục đầu trên bàn thăm oán trách bản thân nhất thời hồ đồ bị sắc dụ, biên cương đó ai mà không biết đã loạn lên thành một đoàn, và lại nếu đến biên cương thì làm sao về Mông Cổ một chuyến đây. Hành trình từ kinh thành đến đó cũng khoảng mười ngày

Bỗng Khanh Khanh bật người dậy, đến Nam Cung phải đi qua Viên Châu, mà trước đây nàng lần đầu tiên đến Phong Nguyệt là qua cửa khẩu Viên Châu. Nói cách khác Nam Cung hẳn là biên giới giữa Phong Nguyệt và Mông Cổ đi?

Vậy thì đi vậy đến đó tìm cơ hội trốn sang Mông Cổ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Thần Vương Phi: Lãnh Khố Tôn Chi, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Cướp sắc hay cướp của?

Từ sáng sớm cổng thành đã rất náo nhiệt, giữa đám đông có một cỗ xe ngựa, phía trước xe ngựa cos hai con hắc mã mà người ngồi phía trên chính là hai vị hộ vệ thân cận tam vương gia Thiên, Vân. Phía sau ba bốn xe đẩy chở lương thực cứu tế và vài tên binh lính bảo hộ

"Hai đệ nhớ phải bảo vệ bản thân, Nam cung ôn dịch bệnh dịch hoành hành nhớ cẩn trọng một chút", phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ "Hoàng huynh, bọn đệ đã lớn rồi, không phải con nít nữa". Phong Nguyệt Phù Hàn an tâm gật đầu, người mà hắn lo lắng không phải hai huynh đệ họ mà chính là cô gái phía sau kia, nam cung nguy hiểm trùng trùng sợ nàng không thể ứng phó được

Phong Nguyệt Vô Thần nhận được ánh mắt của hắn liền cười "Hoàng huynh, có ta ở đây nàng sẽ không có mệnh hệ gì". Phong Nguyệt Phù Hàn gật đầu, không tính chuyện hắn coi Khanh Khanh là muội muội mà lo lắng, nếu nàng có mệnh hệ gì thì Văn Nhi nhà hắn nhất định sẽ xác tam đệ ra trước rồi

Nhắc đến Hàm Mộc Vân, Phong Nguyệt Phù Hàn mới phát giác nàng không đến, chẳng lẽ tỷ tỷ nàng đi xa buồn rầu nên ở trong cung rồi? Hắn có chút nghi ngờ, nàng có ngoan ngoãn vậy không?

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, đoàn người mang sứ mệnh cứu tế nơi biên cương dần rời khỏi kinh thành.

Lam Khanh Khanh ngồi trong xe ngựa, một tay chống cằm nhìn đĩa bánh hoa quế trên bàn. Nàng không muốn ăn bánh chỉ là xe ngựa quá xóc nảy nàng cần nhìn chuyện chú một thứ để quên đi cảm giác buồn nôn trong người, trong xe ngựa không nhìn thứ trên bàn chỉ nhìn hai tên nam nhân kia

"Nàng đói sao?" Phong Nguyệt Quân Y nàng chăm chú nhìn đĩa bánh liền ân cần hỏi. Khanh Khanh hít sâu một hơi lắc đầu "Ta muốn nước" có ai nói cho nàng biết sao con đường này gấp gheghen như vậy không?

Phong Nguyệt Quân Y đưa bình nước cho nàng, nàng uống một ngụm khó khăn nói "Không thể đi con đường nào bằng thẳng hơn một chút à?". "Đây là đường tắt để đến biên cương, với lại chúng ta mang theo nhiều lương thực như thế đi đường chính sẽ bị người khác dễ ý" từ lúc ra khỏi kinh thành bọn họ đều đổi thành đường phục để tránh gây chú ý, hiện giờ họ như gia quyến chuyển về quê

Khanh Khanh bủi môi "Thế nào mà chả gấp cướp..." lời nàng chưa nói hết xe ngựa đã đột ngột dừng lại, bên ngoài vẫn một mảnh yên lặng. Hồi lâu sau nghe tiếng Văn quát "Các người là ai? Sao lại chặn giữa đường?", nghe bên ngoài vang một trận tiếng cười ngạo mạn "Các người nói xem giữa rừng đất hoang vu thế này bọn ta xuất hiện để làm gì?"

Vân nhủ mày, âm thanh hơi cao lại có chút khinh thường "Cướp?"

Phong Nguyệt Vô Thần lườm Khanh Khanh một cái, nàng lẽ lười rồi ngâm chắc miệng, nói mồn nàng thứ hay nói nàng rất tốt về chuyện đoán tương lai đây? Mỗi lần nàng mở miệng nói chuyện xui xẻo họ đều gặp phải

"Bọn ta là cướp thì đã sao? Các người xem lại mình đường chính không đi sao lại đi nơi hoang vu này, không biết có phải quan tham ô vận chuyển đồ hối lộ về quê hay không?"

Nhận được ánh mắt úy thác của tên chỗ nam nhân nào đó Lam Khanh Khanh bắt đầu đi vén màn lên lộ ra khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp vài phần "Quan gia, trên xe ngựa chỉ có tiểu muội và đại ca mắc bệnh nặng, tiểu muội đang trên đường đưa đại ca về quê dưỡng bệnh. Quan gia chẳng lẽ muốn ức hiếp một cỗ nương yếu đuối cùng một bệnh nhân?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ thăm khán phục tài năng diễn xuất của nàng

Tên cầm đầu đám đạo tặc nhìn thấy nàng trong mắt thoáng qua vẻ háo sắc, hắn tham lam nhìn nàng một chút rồi dời mắt nhìn chăm chăm bên trong "Nếu vậy sao không đi đường chính mà lại đi nơi hoang vu này? Tiểu muội muội không sợ gặp cướp sao?"

"Cướp? Vậy quan gia chính là cướp sao?" Khanh Khanh giương trên môi nụ cười yếu đuối. Tên đó cười lớn "Cướp thì sao đây? Ta thấy hai vị hộ vệ phía trước này thật cao cường. Tiểu muội không phiền cho ta xem vị ca kia chứ?"

Lam Khanh Khanh cắn cắn cánh môi tỏ vẻ khó xử "Thật ra tiểu nữ là nữ nhân sắp xuất giá, vị ca ca trở bệnh mới về quên một chuyện". Khuôn mặt nàng trở nên u huẩn, tia ưa thương chân thật tỏ ra nơi khóe mắt

Hắn nhướn nhướn mày "Chẳng lẽ tiểu muội muội là bị bắt ép ға? Trên xe ngựa vẫn còn một vị do phu quân muội giám sát?". Khanh Khanh do dự nhìn vào trong nhưng trong lòng thầm cười trộm, tên cướp này dễ bị lừa quá nhỉ

Nàng nháy mắt với Phong Nguyệt Quân Y ý bảo hắn đóng giả vị ca ca bị bệnh kia, Phong Nguyệt Quân Y có vẻ đẹp thuần khiết lại vạn bạch y, nếu hắn cận nội công một chút khiến khuôn mặt tái nhợt thì không khác gì "mỹ nam bị bệnh"

Phong Nguyệt Vô Thần hử một cái cúi người đi về phía màng giặt mạnh ra "Vị này có thể nhường đường được chưa?"

Tên son tặc nhìn chăm chăm Phong Nguyệt Vô Thần, cơ hồ có thể nhìn thấy hai hàng nước miếng chảy ra hai bên mép. Lam Khanh Khanh bỗng nhiên bừng mình, khi này ánh mắt hắn nhìn nàng có chút háo sắc thì bây giờ hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần như chỉ hận không thể bay tới nuốt chửng hắn

Phong Nguyệt Vô Thần nhũn mày, chán ghét loại ánh mắt kia.

Tên son tặc cười ngây ngô làm bầm "Lần đầu ta thấy nam nhân xinh đẹp như này nha". Bọn lâu la phía sau hắn cũng cười kha khúc khích, lão đại nhà bọn hắn chính là loại ăn tạp, nam nữ đều thích miễn là xinh đẹp

Lam Khanh Khanh nhìn khuôn mặt khó chịu của Phong Nguyệt Vô Thần bỗng nở nụ cười quý dị "Đại nhân ah, người muốn cướp sắc hay cướp của đây?". Phong Nguyệt Quân Y nghe nàng nói liền phì cười nhưng nhận được ánh mắt giết người của tên mỗ nam nhân nào đó lập tức che miệng

Phong Nguyệt Vô Thần phóng ánh mắt giết người tới Lam Khanh Khanh, nàng nâng cao cái cằm xinh xắn đắc ý cười.

"Tiền ta thích nhưng sắc ta cũng thích nha. Chỉ bằng ta chọn cả hai" Tên son tặc cười tham lam vung dao lên, Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng thả màn che xuống lui vào trong ngồi. Vân nhếch môi cười cười, xem ra chỉ có Lam Khanh Khanh này dám trêu chọc chủ tử như vậy nha

"Muốn cưới tiền cướp sắc phải hỏi đạo trên tay ta trước đã"

Bên ngoài hai bên giao chiến cát bụi, lá cây bay tứ tung, bên trong cỗ xe ngựa Lam Khanh Khanh ung dung ăn bánh uống trà phớt lờ về mặt nguy hiểm của Phong Nguyệt Vô Thần. Hiện tại ở đây vẫn còn một người, hắn sẽ ghi nợ vậy

"Chủ tử?"

Khanh Khanh ngáp một cái xoa xoa mắt "Xong rồi thì đi nhanh đi ta muốn đến khách điểm càng sớm càng tốt nha"

Vân bên ngoài đỡ khúc đỡ cười, nếu hắn không mất đoạn trí nhớ nào thì nàng vẫn còn là thuộc hạ của chủ tử hắn nha. Thiên ném cho hắn ánh mắt đồng tình, Vân cười cười nói nhỏ "Sớm muộn gì nàng cũng thành chủ tử không nên so đo"

Phong Nguyệt Vô Thần nghe được lời thuộc hạ nói bên ngoài, mới bắt gác cong lên

Nữ chủ tử? Ý kiến này không tệ đi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khộc Tôn Cháu, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khách điểm thành viên châu

Vốn lộ trình từ kinh thành đến Nam Cương phải mất đến mười ngày đêm mới đến nơi nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại thúc giục đoàn người đi không ngừng nghỉ, chỉ tới ngày thứ đã năm đã đến Viên Châu_Tòa thành tiếp giáp Nam Cương

Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh dừng lại nghỉ trọ ở khách điểm trong thành Viên Châu một ngày khiến mọi người ai cũng đều mừng ra mặt. Dừa à? Hắn đi ngày đêm không ngừng nghỉ, ngựa cũng đã thay hai ba lần, bọn họ là thường dân sao sánh với tinh thần sắt thép của mỗ vương gia nào đó chứ

Lam Khanh Khanh chẳng thèm quan tâm đám nhân đang chia phòng kia nàng một mình chạy lên phòng chui thẳng vào phòng tắm. Suốt đường đi ngủ còn chưa được thẳng giấc nói chi đến việc tắm rửa sạch sẽ, hình như lần gần đây nàng tắm là hai ngày trước đi

Trong lòng lệ rồi, thậm chí tên mỗ nam nhân vô lương tâm bóc lột sức ép của chúng dân, cùng lắm chỉ là đi cứu tế thôi mà, làm như giặc đang đánh vào thành không bằng

Khanh Khanh tắm xong tùy tiện khoát lên mình một kiện sa mòng, bên trong nàng chỉ mặc tã y che đi những gì cần che, kiện sa mòng không thể nào che hết đường cong là lướt cùng chiếc eo thon.

Nàng chui vô chốn trùm kín mít chi chứa lại cái đầu nhỏ, tóc mai vì mới tắm nên hơi ẩm ướt. Dọc đường mệt nhọc, toàn thân rã rời khiến nàng nhanh chóng rơi vào mộng đẹp

Cách cửa mờ ra Phong Nguyệt Vô Thần đi vào nhìn người con gái trên giường hơi nhũn mày, rồi bỗng bật cười. Hắn thoát ngoại bào, vén chăn nằm bên cạnh nàng.

Cảm nhận thân thể lạnh băng qua một lớp y phục của nữ tử trong chăn Phong Nguyệt Vô Thần khẽ chau mày, nàng cũng thật to gan, chưa nói đến biên cương mùa đông rét lạnh hơn kinh thành rất nhiều mà ở một khách điểm xa lạ nàng cư nhiên mặc như thế này ngủ

Hắn hơi nhích người lại gần nàng, một tay để đầu nàng gác lên một tay ôm eo nàng. Khanh Khanh trong mộng cảm thấy bên cạnh áp lên vô ý thức ý lại, nàng rút người vào ngực hắn, chính tư thế thoải mái tiếp tục ngủ

Phong Nguyệt Vô Thần cười khổ cảm nhận cơ thể có gì đó khác thường, nàng còn không biết mình bộ dạng như thế nào ôm một nam nhân ngủ. Hắn nhìn nàng tựa như con mèo nhỏ dụi dụi ngực hắn khẽ mỉm cười

Phong Nguyệt Vô Thần đặt cằm trên đỉnh đầu nàng từ từ nhắm mắt ngủ

Phong Nguyệt Quân Y ngồi bên thư án đọc sách, hắn lật từng trang đôi mày lại càng nhíu chặt. Tình hình biên cương rối loạn hơn hẳn nghĩ nhiều, ôn dịch phát sinh trong thiên tai đã khó mà trị dứt điểm mà bệnh lây truyền này một loại thuốc không chế bệnh vẫn chưa tìm thấy

Phong Nguyệt Quân Y ngẩn đầu nhìn ra phía cửa "Là à?"

Bên ngoài bước vào một cô gái vận y phục thường dân hết sức bình thường nhưng khuôn mặt lại khá ái, xinh đẹp, khí chất thanh cao không hợp với y phục trên người

"Sao lại là tẩu?"

Hàm Mộc Vân ngây ngô cười hai tiếng lấy lòng "Tiểu Ngủ ah, ta cũng vừa đến thôi nha".

Phong Nguyệt Quân Y buông quyển sách ra đứng dậy "Tẩu đến hoàng huynh có biết không?". Mộc Vân lắc đầu "Hắn biết còn không nhốt ta lại sao? Ta nào có thể đi đến đây được". Phải biết bọn Khanh Khanh tốc hành ngày đêm, Mộc Vân đuổi đến được cũng thật quá tài rồi

"Tẩu vẫn nên về đi tránh cho hoàng huynh lo lắng, nơi biên cương này còn nguy hiểm hơn người khác đồn đại nhiều, nếu lỡ tẩu bị lây bệnh đệ không gánh vác nổi"

Hàm Mộc Vân vỗ vỗ vai hắn "Người yên tâm ta là một đại phụ tử biết lo cho bản thân, và lại chính vì ta là đại phụ còn lại phi tử trong cung nên không thể tro mắt nhìn con dân Phong Nguyệt chịu khổ được"

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhất quyết không thỏa hiệp "Đại lát đệ sẽ nói với tam ca và Khanh Khanh để họ quyết định tẩu có được ở lại không". Mộc Vân trợn mắt "Này người không thế vậy..."

"Khách điểm đã hết phòng, tẩu trước cứ tạm thời ở phòng này đi" nói rồi Phong Nguyệt Quân Y liền rời đi để lại Mộc Vân buồn bực dậm chân, khốn kiếp! Nàng khó khăn lắm mới đuổi theo được đến đây chẳng lẽ lại phải quay về?

Lam Khanh Khanh trên giường khẽ nhũn mày, cơ thể ướt óe khó chịu vì tập ẩm ồn ào bên ngoài. Nàng mở mắt, đôi con ngươi chết trân nhìn lồng ngực trước mặt, nàng nâng mắt lên một chút liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ

Khanh Khanh nhẹ nhàng nhích nhích thân thể ra lại bị cánh tay đặt ngay hông kéo sát lại "Muốn đi đâu?"

Nàng bĩu môi chống hai tay lên ngực hắn tạo ra khoảng cách "Bên dưới ồn ào như vậy không tỉnh giấc mới lạ"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu nghe, quả nhiên có tiếng cãi vã khúc lóc từ dưới biệt viện truyền đến. Khanh Khanh cau mày đẩy đẩy tay Phong Nguyệt Vô Thần ra "Người ôm đủ chưa? Ta là thuộc hạ chứ không phải là gói ôm của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khê buông tay nàng liền trên giường phì xuống đất mang hài vào. "Người muốn đi đâu?", "Xuống đó xem một chút"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày ngồi dậy "Người tính ăn mặc như thế ra ngoài? Cho ai xem đây?". Bây giờ Khanh Khanh mới giật mình nhìn lại bộ sa mòng trên người rồi lại trợn tròn mắt tức giận "Người cư nhiên ôm ta ngủ trong bộ dạng thế này?". Hắn cười cười "Dù sao người cũng là người của ta, thiên hạ có nói thì cùng lắm ta nạp người làm trắc phi"

Lam Khanh Khanh liếc xéo hắn một cái, tức giận đi vào trong thay y phục

Bên dưới đại sảnh khách điểm tiếng cãi vả ồn ào dần lắng bớt, lúc Khanh Khanh đi xuống chỉ còn thấy một cậu bé tám 5-6 tuổi quỳ trước đại môn, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên dường như đã bị nhiễm bệnh lây truyền.

"Này tại sao tên nhóc kia lại quỳ trước cửa vậy?"

Lam Khanh Khanh chau mày ngoảnh đầu nhìn người vừa nói, tiểu nhị nhìn cậu bé tỏ vẻ ghét bỏ "Khi này có một đám dân đen bị nhiễm bệnh đến, bị đuổi đi cả rồi chỉ còn thằng bé đó dù bị đánh đập thế nào cũng không chịu đi"

Hàm Mộc Vân chau mày tức giận "Tại sao các người lại nhẫn tâm như thế, bọn họ chỉ là nhiễm bệnh thôi mà". "Bà cô của tôi ơi, bọn họ là bị bệnh truyền nhiễm đấy, nơi này của chúng tôi là khách điểm nếu lây cho các vị khách trên kia phải làm sao đây?"

"Nơi này là tiệm thuốc?" Khanh Khanh nhún nhát mở miệng, tiểu nhị kia lúc này mới thấy khách quan trên lầu đã có và người đi xuống liền kinh hãi "Các vị quan khách mau mau lên lầu đi, kẻ bị nhiễm bệnh từ thẳng nhóc đấy"

Mọi người trong khách điểm ai nấy đều tỏ ra vẻ chán ghét kinh bị cậu bé đang quỳ ngoài cửa, thậm chí có vài người lên tiếng mắng. Cậu bé hơi ngán đầu nhìn xung quanh một lượt như muốn ghi nhớ tất cả những khuôn mặt đang chửi rủa bé kia. Ánh mắt cậu bé dừng lại trên gương mặt lạnh lùng của Lam Khanh Khanh thoáng vẻ kinh hi

"Ta đang hỏi người!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: “Khanh Nhi tỷ tỷ”

"Ta đang hỏi người!"

Thanh âm Lam Khanh Khanh hơi cao trong trẻo mà lạnh lùng khiến những người đang rồi rít lên lầu hơi ngừng lại nhìn về phía nàng

Tiểu nhị gạt mình "ah" một tiếng "Vị tiểu thư này chắc là người phương khác nên không biết, biệt viện phía sau khách điểm có một lão từng làm ngự y trong cung, trước đã mua biệt viện đó để khám bệnh cho dân"

"Vậy tại sao bây giờ không khám nữa?". Tiểu nhị bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Cổ nương nghỉ xem, lão ta đã già rồi không biết còn chuẩn bệnh chính xác hay không ấy chứ nói chi đến bệnh truyền nhiễm này. Và lại đây là khách điểm, cho dân tị nạn bị nhiễm bệnh đi vào thì không hay lắm"

Lam Khanh Khanh lười biếng tựa người vào cột lớn trong sảnh, khoanh tay trước ngực, thanh âm lạnh lùng "Ta thấy là theo câu sau"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, dừng lại khuôn mặt cậu bé đang nhìn chằm chằm nàng "Ta sẽ mua lại khách điểm này"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Nàng mua? Vậy ai trả tiền đây?". Khanh Khanh nhếch môi "Đương nhiên là vương gia ngài rồi"

Một câu vương gia đã làm tiểu nhị kia kinh sợ, mọi người xung quanh cũng chăm chú về phía này.

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ngón trỏ cung chiều chạm mũi nàng, cười sáng khoải "Được, khách điểm này bản vương sẽ mua, mở cửa biệt viện phía sau cho vị y nhân kia khám bệnh cho dân tị nạn"

"Vương gia... Còn khách quan trong đang trọ ở đây thì sao?"

"Không ngại thì cứ việc ở" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn xung quanh một cái cười yêu nghiệt "Tiền thì phải thu đều đặn cho bản vương"

Quá bí ời rồi! Nàng muốn dùng nơi này cho dân hán lại muốn kiếm tiền từ khách điểm

Hàm Mộc Vân chạy lại đỡ cậu bé đứng lên "Này người tên gì?". Cậu bé nhìn lướt qua Khanh Khanh một cái mới trả lời "Ta tên là Hán Nhi Ba". Khanh Khanh cau mày đi tới "Người là người Mông Cổ?" cậu bé thành thật gật đầu

Trong lúc đó Phong Nguyệt Vô Thần đã phái hai quan binh nâng mẹ cậu bé vào trong.

Hán Nhi phu nhân được đưa vào căn phòng phía sau biệt viện, một lão nhân nghe tin liền chạy sang.

Lão nhân gặp Phong Nguyệt Quân Y liền sững người sau đó liền lập tức quỳ xuống hành lễ "Lão thần tham kiến Ngũ vương gia"

Phong Nguyệt Quân Y đỡ ông ta dậy "Không cần đa lễ, người biết ta sao?". "Ngũ vương gia không nhớ, lão thần từng làm trong thái y viện, trước đã gặp qua vương gia vài lần"

Lão thái y nhìn qua Hán Nhi phu nhân nằm trên giường một chút thờ dãi, "Làm sao? Không cứu được nữa sao?" Hàm Mộc Vân lo lắng hỏi

Lão lắc đầu "Vị phu nhân này tuy nhiễm bệnh nhưng mới giai đoạn đầu nếu tiến hành chữa trị có thể khỏe". Mộc Vân cau mày "Vậy sao ông lại thờ dãi?", "Bởi vì bệnh truyền nhiễm vốn không có thuốc chữa, cho dù có ở giai đoạn nào cũng có thể chớ chết"

"Ta không tin không có thuốc chữa"

Khanh Khanh nhìn một chút, trên người vị phu nhân kia nổi lên một tầng mụn nước, nếu mụn nước kia vỡ ra chắc chắn sẽ lây lan rộng thêm, còn lây cho người khác

"Người gọi sư phụ người thử xem"

Mộc Vân gạt mình, sao nàng không nhớ tới lão quý y nhỉ, "Ta đi viết thư cho ông ta" nói rồi Mộc Vân liền chạy vụt đi

Khanh Khanh, Vô Thần và Quân Y cũng bị lão thái y đuổi khéo ra ngoài.

Hán Nhi Ba ngồi bên ngoài nhìn vào trong, thấy mọi người đi ra liền đứng dậy. Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ xoa đầu cậu bé "Không sao, mẫu thân người có thể cứu". Hán Nhi Ba gật đầu

Khanh Khanh định rời đi bỗng thấy tay áo có người nắm kéo kéo, nàng cau mày quay đầu nhìn Hán Nhi Ba.

"Khanh Nhi tỷ tỷ, tỷ không nhớ đệ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93

Thành Nam Cương

Vừa vào trong thành đã thấy đầu đầu cũng có bệnh nhân nằm rải rác trên con đường lớn vốn rất náo nhiệt trước đây. Chỉ trong vài tháng dịch bệnh lan tràn tòa thành đã nghèo đói đến cực điểm, không nghĩ ngờ gì nếu bây giờ gác ngoài xâm kéo quân đến thì không cần đánh đã chiếm được thành

Bất quá bọn gác có ham muốn mở rộng lãnh thổ ngoài kia ngại dịch bệnh?

Ban đầu khởi hành cùng đoàn người nhưng tới thành Nam Cương chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần, Khanh Khanh, Thiên cùng vài hộ vệ đẩy xe lương thực. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ hạ lệnh đem một phần lương thực vào thành số còn lại vẫn để ở huyện nha thành Viên Châu từ từ chuyển vào

Phong Nguyệt Quân Y và Hàm Mộc Vân cũng ở lại thành Viên Châu cứu chữa dân tị nạn mới bị nhiễm bệnh

Trước khi vào thành Khanh Khanh còn kéo Phong Nguyệt Quân Y nói nhỏ "Không được nói ta cùng bọn họ vào thành Nam Cương, đã tìm ra cách chữa trị liền lửa đem Mộc Vân về kinh, tránh cho cô ấy chạy vào thành"

Phong Nguyệt Quân Y nghĩ ngợi một hồi liền đồng ý, Mộc Vân hiện là đại tẩu của bọn hắn, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ nếu ở lại đây mà gặp mệnh hệ gì thì hắn chỉ có thể đem đầu đi gặp hoàng huynh của hắn

Đoàn người Khanh Khanh âm thầm rời đi một lúc lâu Quý Y liền xuất hiện trong thành Viên Châu sau khi nhận được thư của tiểu đồ đệ của hắn. Khanh Khanh cũng tạm yên tâm về Mộc Vân

Thành Nam Cương có xây dựng một doanh trại cho binh lính cách lý với bên ngoài. Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh chuyển lương thực vào trong, tạm thời ở tại doanh trại

Khanh Khanh ngồi trên thư án, tay chống vào võ định nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đã vào thành hai ngày nhưng lại chưa gặp mặt Phong Nguyệt Vô Thần lần nào, từ khi vào thành bọn họ đã chia nhau ra. Nàng hai ngày nay ở trong phòng ngoài ăn uống, ngủ nghỉ, đi nhà xí ra thì chỉ ngồi thất thần.

Mỗi lần nàng muốn ra ngoài thành xem một chút binh lính canh cửa lại nói "Bên ngoài hỗn loạn vương gia không cho người trong doanh trại ra ngoài". Lại còn nhấn mạnh câu "Nhất là Lam cô nương"

Khanh Khanh tức đến giậm chân, nàng đã vô dụng như vậy hắn còn đem nàng tới đây làm gì?

Khanh Khanh buồn chán mài mực, cầm bút vẽ sau nữa khắc trên tờ giấy trắng liền xuất hiện đôi uyên ương hí thuy. Nàng nghiêng nghiêng đầu nhìn bỗng bật cười "Đúng thật suy nghĩ về ai liền vẽ những thứ liên quan đến họ"

Nàng đưa tay chạm mảnh ngọc lạnh băng trên cổ, nàng... Có chút nhớ hắn rồi. Khanh Khanh lắc đầu có không cho bản thân suy nghĩ về Phong Nguyệt Vô Thần nữa. Nàng nhìn khoan trống bên cạnh uyên ương liền nhất bút viết

"Forever"

Nàng nhìn nhìn bức tranh một chút lại thêm ba dấu chấm cạnh từ Forever như biểu thị sẽ có từ tiếp theo. Nàng ném bút hài lòng nhìn bức tranh leo lên giường ngủ.

Khanh Khanh chìm vào giấc ngủ không bao lâu đã có người đẩy cửa đi vào. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần thư án, hắn nâng bức trang còn mùi mực chưa khô mìn cười, uyên ương hí thuy?

Phong Nguyệt Vô Thần thả bức họa ra đi đến bên giường, chỉ là hắn không lại gần chỉ đứng nhìn nàng cách một tấm màn che. Hai hôm nay hắn bên ngoài thành tiếp xúc nhiều người như vậy, lại gần nàng chỉ sợ nàng bị nhiễm bệnh.

Phong Nguyệt Vô Thần đứng đó nhìn nàng thật lâu đột đến khi Thiên ngoại cửa kêu một tiếng hắn mới rời mắt khỏi nàng. Vô Thần lưu luyến nhìn nàng một cái rồi tới cạnh thư án cầm bức họa rời đi

Thư Phòng

Phong nguyệt Vô Thần một hồi ngồi trên thư án, hắn nhắm mắt dưỡng thần đưa tay day day thái dương đau nhức, dưới mắt cơ hồ đã xuất hiện quầng đen nhợt nhạt do nhiều ngày không ngủ

"Bệnh dịch bên ngoài không những không tuyên giảm mà còn lây lan ra thêm, hôm nay trong doanh trại đã có hai tướng sĩ bị nhiễm bệnh"

Mọi người trăm mặt chẳng ai nói lời nào khiến không khí im ắng đến quỷ dị

"Vương gia..." Tiêu tướng quân gọi nhẹ một tiếng. Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt "Bên phía Phong Nguyệt Quân Y thế nào rồi?"

"Vương gia, bên Ngũ Vương gia nhờ Quý Y giúp đỡ nên đã tạm thời ngăn được bệnh dịch, vẫn còn đang điều chế thuốc giải"

"Tạm thời đem phương thuốc của Quý Y sắc cho người dân uống đi, thái y điều chế thuốc giải, nội trong ba ngày phải tìm được thuốc khắc chế bệnh cho ta"

Thái y từ kinh thành phái đến cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, nội trong ba ngày tìm được phương thuốc khắc chế bệnh? Thật sự mờ kim đáy bể còn dễ dàng hơn

Mọi người lần lượt ra ngoài, lúc này trong thư phòng chỉ còn Thiên và Phong Nguyệt Vô Thần

"Chủ tử"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa lưng vào thành ghé lười biếng phun ra một chữ "Nói"

"Lúc trước ở kinh thành thuộc hạ nghe qua Liễu đường chủ đang ở Nam Cương... Có cần thuộc hạ tìm nàng giúp đỡ không?"

"Không cần, nếu nàng muốn giúp thì sẽ không đợi người tới cầu xin"

Nhắc đến "nàng" bỗng Phong Nguyệt Vô Thần cảm thấy có chút phức tạp, hắn biết rõ "nàng" đang ở đây còn nhận lệnh hoàng huynh tới cứu tế. Chẳng lẽ hắn muốn mượn cơ hội này đường đường chính chính đem "nàng" về? Nhưng tại sao lúc Hắc Minh muốn đưa "nàng" về hắn lại từ chối?

"Quả thật Tôn chủ rất hiểu nàng"

Nam tử vận dạ hành đeo mặt nạ hình quý phi thân qua cửa sổ vào, Hắc Minh tháo mặt nạ xuống cúi người hành lễ.

Hắc Minh lấy trong ngực ra một phong thư "Tôn chủ, Liễu đường chủ nhờ thuộc hạ đưa phong thư này đến tận tay người. Nàng nói trong thư chính là phương thuốc kiểm chế bệnh dịch. Đường chủ còn nói bệnh dịch lần này sẽ không đơn giản như vậy, mong Tôn chủ điều tra"

"Hiện giờ nàng ở đâu?"

"Liễu đường chủ đang ở ngôi nhà trúc ngoài thành" Hắc Minh dừng một chút ngăn đầu "Nàng ấy hiện đang bị nhiễm bệnh, có cần thuộc hạ đưa nàng vào thành để chữa trị không?"

Phong Nguyệt Vô Thần hít sâu một hơi nhìn phong thư trên bàn, nàng là một y sư, hắn bên cạnh nàng nhiều năm như vậy rất hiểu tính cách nàng. Khẳng định nàng đã cố ý để mình nhiễm bệnh để nghiên cứu thuốc giải đi

"Gửi đơn thuốc cho bên Ngũ vương gia và thái y, ngày mai sắc thuốc cho những người bị nhiễm bệnh uống"

"Tôn chủ, còn nàng?"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút gì đó khó xử, nhưng nàng ấy đang bị nhiễm bệnh, nếu như người khác biết thân phận nàng thì nguy.

"Ngày mai, đón nàng vào thành"

Phong Nguyệt Vô Thần bất chợt nghĩ đến thân ảnh lạnh lùng cuồng ngạo giết chết thủ hạ của hắn lại có lúc chân chó chạy theo hắn vuốt mông ngựa, nữ nhân thần kinh trước ngực thư phòng.

Nếu đã muốn tìm lại "nàng" sao hắn còn đưa Lam Khanh Khanh tới đây?

*

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ nhàng mở cửa phòng Khanh Khanh ra, người trên giường vẫn còn ngủ say dường như không phát hiện được có người trong phòng. Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên giường, ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt nữ tử đang say mộng.

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi xuống bên mép giường, hắn đưa tay chạm vào gò má lạnh băng của nàng

"Khanh Khanh..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Liễu An Nhiên

Lam Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng, Khanh Khanh theo phản xạ đưa tay sờ sang chỗ trống bên cạnh sớm đã lạnh băng. Hình như tối qua Phong Nguyệt Vô Thần có qua đêm ở phòng nàng

Khanh Khanh đá chân sang bên leo xuống giường, buổi sáng ở biên cương lạnh lẽo khiến nàng phải rung mình, nàng nhìn bản thân trong gương đồng khẽ chau mày. Khuôn mặt nàng sao có chút đỏ ửng nh? Khanh Khanh đưa tay sờ trán

nóng hổi bất thường giữ ngày đông

Không phải nàng bị cảm rồi chứ? Dù gì vậy sức khỏe nàng tốt lắm cơ mà, mười sáu năm nàng chưa từng bị đổ bệnh nha. Còn bốn ngày nữa chính là ngày giỗ của cha mẹ nàng nếu hiện tại nàng đổ bệnh thì làm sao trốn sang Mông Cổ một chuyến đây?

Khanh Khanh nhanh chóng thay y phục rồi đến được phòng

"Lam cô nương đến có chuyện gì sao?"

Thái y trong thái y cung kính trước nàng, dù mọi người chưa biết thân phận nàng nhưng Vương Gia đối với nàng tốt như vậy ắt họ phải cung kính.

Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì, chỉ là ta cảm thấy thân thể có chút không khỏe, đến là để lấy thuốc". Vị thái y hoảng hốt "Lam cô nương thấy chỗ nào không khỏe thân sẽ đi lấy thuốc ngay hiện giờ bệnh dịch vẫn chưa tuyên giảm nếu cô nương nhiễm bệnh thì nguy"

"Ta chỉ bị cảm mạo thông thường thôi, phiền thái y rồi". Vị thái y kia thở phào nhẹ nhõm khách sáo "Không phiền không phiền"

Vị Thái y kia đi bốc thuốc cho nàng, đương lúc nàng vừa nhận được thuốc thì bên ngoài có một cô nương khoảng 14, 15 tuổi hoảng hốt chạy vào.

"Thái y có ai là nữ tử không ạ?"

Cô bé nhìn khắp được phòng toàn đấng nam nhi thoáng vẻ thất vọng nhưng khi nhìn thấy Khanh Khanh lại mừng rỡ chạy lại "Cô nương, xin người giúp ta". Khanh Khanh lạnh nhạt gạt tay cô bé ra "Xin lỗi ta không phải y sư"

"Không cần, không cần y sư, xin người hãy cứu chủ tử của ta, trong doanh trường chỉ còn người là nữ tử thôi"

Khanh Khanh cau mày định ra lời từ chối lại nghe vị thái y khi này nói "Vết thương của Liễu cô nương lại chảy máu sao?". Cô bé đó gấp đến độ muốn khóc gật đầu "Xin cô nương giúp ta một tay", vị thái y kia đáng đo một lát cũng mờ lời cầu xin "Lam cô nương, vết thương của Liễu cô nương chỉ cần thay y phục lau sạch vết thương rồi bôi cao được là được. Bọn nam nhân chúng tôi thật không thể làm"

Khanh Khanh chau mày, Liễu cô nương? Hình như từ lúc vào thành đến nay nàng chưa từng nghe qua cái tên này. Tên thái y đó mờ lời cầu xin thì cứ nói, dẫn đo cái gì?

Không để nàng nói thêm lời nàng cô bé đó đã nắm tay nàng kéo nàng rời đi, Khanh Khanh chau mày, cô bé này có võ công?

Cô bé đó kéo nàng đến một biệt viện cách rất xa biệt viện nàng ở, bên trong ngập tràn mùi thuốc đắng khiến người ta phải nhủu mày.

"mời cô nương"

Nàng bước vào nội thất, trên chiếc giường có phủ màn màu đỏ thêu đóa U lan một cô nương đang nằm. Vẻ mặt nàng ấy nhợt nhạt đến không nổi nhìn, tựa như mảnh pha lê mỏng manh chỉ cần chạm là vỡ

"Nàng ấy bị nhiễm dịch bệnh?"

Cô bé đó gật đầu "Xin cô nương đỡ chủ tử ta ngồi dậy"

Khanh Khanh ngồi xuống đầu giường dùng sức lực nhẹ nhàng nhất có thể đỡ người con gái trên giường dậy. Nàng để lưng nàng ấy dựa vào vai nàng, bảy giờ y phục nàng ấy thấm máu đỏ thẫm, nhìn nhếch nhác đến cực điểm.

Cô bé từ từ cới y phục thấm máu của Liễu An Nhiên lộ ra vết lữ loét đã dần thối rữa

"Cô nương, người biết dùng dao không?"

Khanh Khanh nhìn vết thương cần cắt phần thịt thối rữa ra, gật đầu. Cô bé mừng rỡ đưa cho nàng thanh chủy thủ đã hơ qua lửa. Nàng nhìn thanh chủy thủ có chút hoài niệm, đã bao lâu rồi nàng chưa dùng lại chủy thủ nhỉ? Lần dùng lại chủy thủ không phải là giết mà cứu người

Khanh Khanh cẩn thận cắt phần thịt thối rữa ra, máu theo vết dao mà chảy, cô bé dường như đã nhìn quen cảnh máu mẹ sau khi Khanh Khanh cắt thịt thối rữa ra liền dùng khăn lau rồi bôi thuốc cầm máu.

"Cô nương không ngại chủ nhân của ta bị bệnh dịch sao?"

"Vậy cô nương có ngại không?"

Cô bé ngăn người nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Cô nương không ngại cho tiểu nữ biết danh tính chứ?"

"Lam Khanh Khanh"

Lau sạch vết máu trên người Liễu An Nhiên, Khanh Khanh giúp cô bé đó mặc lại y phục cho nàng ấy. Khanh Khanh vẫn duy trì tư thế để Liễu An Nhiên tựa lưng vào vai nàng để cô bé kia dứt thuốc

"Lam cô nương, đa tạ người hôm nay đã giúp đỡ, ta gọi là Tiểu Lan nếu sau này cô nương có chuyện cứ báo Tiểu Lan, Tiểu Lan nhất định sẽ báo đáp ân tình này"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ đáp lễ "Không cần, chỉ là tình cờ giúp chủ tử nhà cô, không cần cầu nê". "Vậy để ta tiễn cô nương nhé" Tiểu Lan mỉm cười đi theo Khanh Khanh ra cửa, nhưng ngăn lần vịn lần Khanh Khanh không ngờ gặp được người mấy hôm nay vẫn không gặp được ngay trước cửa

Tiểu Lan nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần liền hành lễ "Tiểu Lan tham kiến vương gia"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn cũng không nhìn Tiểu Lan một cái chỉ thùy chung nhìn Khanh Khanh "Người ở đây làm gì?". Khanh Khanh cười nhạt không trả lời hỏi ngược lại "Vương gia bận rộn như người còn đến đây được vậy người nhân hạ như ta sao lại không thể ở đây?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi rù mắt "An Nhiên thế nào rồi?" hiển nhiên câu này không hỏi nàng, Tiểu Lan bên cạnh cúi thấp đầu cẩn trọng "Bẩm vương gia, Chủ tử hiện vẫn ổn, nhờ có Lam cô nương giúp đỡ mới vượt qua được nguy hiểm lần này"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu, đi qua người Khanh Khanh đi vào trong, Tiểu Lan thấy hần đi vào cũng đi vào theo. Lam Khanh Khanh nhìn hần một chút trong lòng dấy lên cảm giác gì đó rất khó tả

Nàng nhìn Văn đang đứng bên cạnh Thiên bỗng chau mày "Sao người lại ở đây? Hiện giờ không phải người nên ở Viên Châu sao?". "Nơi đó ổn cả rồi ta nên tới đây báo vệ vương gia chứ"

"Còn Hàm Mộc Văn?"

"Nương nương á? Bị Ngũ vương gia đưa về kinh thành rồi"

Khanh Khanh chau mày "Nàng ngoan ngoan vậy sao?"

Thành Viên Châu

"Khanh Khanh về kinh từ khi nào sao ta lại không biết?"

Phong Nguyệt Quân Y ngoài cười như bên trong lại thấm chầy dài hai hàng lệ, vị tẩu tẩu này sao lại ngại buồn vậy chứ "Hôm trước Khanh Khanh đã cùng tam ca trở về kinh phục mệnh rồi"

Hàm Mộc Văn chau mày, quả thật hơn mười ngày nay nàng cùng Quý Y luôn ở trong được phòng điều chế thuốc không để ý tới Khanh Khanh. Tính ra từ lúc gặp ở quan trọ tới nay nàng chưa gặp lại Khanh Khanh lần nào nữa, suốt hơn mười ngày Phong Nguyệt Quân Y và Văn luôn ở đây nàng cứ nghĩ Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần cũng ở đây

Từ hôm qua tới giờ nàng không thấy Văn đâu, chẳng lẽ theo họ về kinh rồi "Khanh Khanh thật sự cùng Phong Nguyệt Vô Thần về kinh rồi?"

Phong Nguyệt Quân Y nặng ra nụ cười mà hần cho là tự nhiên nhất, chân thật nhất "Thật nha, ta lừa tẩu làm gì?". Hàm Mộc Văn nhìn hần chăm chăm như nếu hần lộ ra tia sơ hở nào thì sẽ bị phát hiện ngay "Bên Nam Cương thế nào rồi?"

"Tốt nha, thái y đã cho dân chúng uống thuốc theo đơn thuốc kia, đã đến lúc ta phục mệnh rồi"

Mộc Văn có chút dự cảm chẳng lành nhưng nhanh chóng bị Phong Nguyệt Quân Y thuyết phục

"Được vậy ngày mai về kinh"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Hắc Y Nhân?

"Liễu An Nhiên đó là ai?"

Vân khó xử không biết nên trả lời Khanh Khanh thế nào, nếu nàng chỉ là một thủ vệ bình thường đương nhiên hẳn sẽ nói hết chuyện giữa Liễu An Nhiên và Phong Nguyệt Vô Thần cho nàng nghe

Nhưng mà nàng có vẻ đã được Tôn chủ coi trọng, nếu hẳn nói ra liệu có bị giết người diệt khẩu không ah?

Vân đưa mắt cầu cứu Thiên

Khanh Khanh nhìn về mặt Vân cũng đoán được phần nào thân phận của Liễu An Nhiên kia, nàng nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt buộc miệng hỏi "Không phải là tình nhân cũ của hắc chủ?"

"Sao ngươi biết..." lời vừa nói ra Vân nhanh chóng bị miệng mình lại. Khanh Khanh cười lạnh "Quả nhiên bị ta đoán đúng rồi"

Tình tiết câu chuyện đúng thật quá cầu huyết đi, tình mới vừa đến tình cũ đã về? Khanh Khanh cau mày lắc đầu cúi đi ý nghĩ trong đầu. Cái gì mà tình mới tình cũ, người mà tình cũ tìm về là Phong Nguyệt Vô Thần chứ có phải nàng đâu, quan tâm làm cái quái gì chứ?

Tuy trong lòng nói vậy nhưng Khanh Khanh vẫn cảm thấy lồng ngực có chút khó thở, có chút đau đớn. Nếu đã luôn giữ trong lòng mình giai nhân tuyệt sắc như vậy tại sao còn chọc ghẹo nàng chứ? Nàng chỉ là thuộc hạ của hắn, giống như Thiên và Vân mà thôi, đúng không?

"Khanh Khanh, ta không cố ý, không phải như cô nghĩ đâu, tôn chủ và Liễu đường chủ..." Vân nói càng ngày càng rối

Khanh Khanh cười lại nắm bắt nhanh trong lời nói của Vân "Liễu đường chủ? Là nói Liễu An Nhiên sao?"

Vân ngậm chặt miệng thầm mắng bản thân ngốc, muốn giải thích cho Tôn chủ lại khiến Khanh Khanh hiểu lầm thêm.

Khanh Khanh giương môi nhưng không có ý cười đôi mắt khô phục về lạnh lẽo như trước đây vẫn thường thấy ở nàng. Khanh Khanh lờoi biếng vờn vai thanh âm lạnh nhạt "Nên về ngủ rồi"

Vân nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh dần khuất ánh mắt đáng thương nhìn Thiên "Tôn chủ có khi nào bầm thây ta ra cho chó ăn không đây?". Thiên nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu "Rất có thể"

Động tĩnh bên ngoài hết thấy đều lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần, tay đang cầm chén thuốc hơi rung một chút đổ ra ngoài. "Vương gia hay cứ để Tiểu Lan dứt thuốc cho chủ tử", "Không cần, người lui ra ngoài đi để bản vương chăm sóc nàng"

Tiểu Lan nhìn người trên giường một chút cuối cùng cũng rời đi, nhưng lời nói khi này của họ ở bên ngoài cô cũng nghe thấy tất phần nào cũng biết được thân phận của Khanh Khanh. Tiểu Lan nàng đi theo Liễu An Nhiên cũng được một thời gian cô cũng biết ít nhiều chuyện của hai người

Lỡ may Lam Khanh Khanh và Liễu An Nhiên biến thành tình địch thì phải làm thế nào đây?

Khanh Khanh về biệt viện của mình liền sai người chuẩn bị nước nóng tắm, nàng đi ngang qua thư án kê chau mày, nàng nhớ hôm qua nàng có về một đôi uyên ương hí thuy, bức tranh đâu rồi?

Nàng nhìn cửa sổ đang mờ khắng định bức tranh đã bị gió thổi đi, nàng còn định trong đầu sẽ đốt đó bức tranh đi, còn việc tại sao phải đốt nàng cũng không biết. Có lẽ không muốn cho Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấy tránh cho hắn nghĩ nàng treo cao? Nhưng nàng không biết bức tranh đang ở trong tay hắn

Khanh Khanh ngậm mình trong bồn nước nóng, khối bốc lên nghi ngút khiến lành da nàng ửng đỏ trong vô cùng xinh đẹp. Nàng ngồi xuống để toàn thân ngấm trong nước nóng chỉ chờa cái đầu nhỏ trên mặt nước

"Kết..."

Tiếng cửa nhỏ như tiếng muỗi kêu vang lên, Khanh Khanh cau mày đề phòng nhìn về phía màn ngăn. Phía trước bức bình phong lóe lên bóng màu đen Khanh Khanh liền nhanh chóng từ bồn tắm đứng lên kéo tấm màn sa mỏng tạm thời che thân. Tóc nàng ướt một mảnh xoa ngang hồng, đôi má vẫn còn bị hơi nước làm ửng hồng trên khuôn mặt lạnh lùng

Trong nắng lúc này thật phần xinh đẹp!

Hắc y nhân thấy nàng trong cảnh này bỗng ngẩn người, hẳn thật không ngờ vừa vào phòng lại bắt gặp cảnh này. Nàng tuy nhanh tay lấy màn sa che người nhưng màn sa quá ngắn không che được đôi chân thon dài đứng trong nước

"Người không cần dùng mắt nữa?"

Thanh âm lạnh lùng vang lên khiến hắc y nhân định thần lại, dưới lớp khăn che mặt hắn giương lên nụ cười. Nụ cười này đơn giản chỉ vì hắn cảm thấy nàng thú vị, không lẫn một tia tạp chất, dự vọng nào cả

Hắc y nhân tựa lưng vào cột nhà "Mắt đương nhiên là vẫn cần, mắt rồi làm sao còn được nhắm mắt nữa chứ. Ta cho nàng thời gian một chén trà, mặc lại y phục đi, kéo nàng lại cho rằng ta là một sắc lang vô liêm sỉ"

Nói rồi hắn đi ra trước tấm bình phong, cách một bước bình phong nàng thấy hắn quay lưng lại ngồi trên bàn trà. Khanh Khanh không biết nên khóc hay nên cười, hẳn là người đột nhập vào phòng nàng mà ra về như chủ nhân

"Nàng không muốn thay y phục sao? Hay muốn ta giúp nàng?"

Khanh Khanh hừ một tiếng leo ra khỏi bồn tắm, nam nhân cổ đại tên nào cũng vô sỉ mặt dày như nhau!

Đến khi Khanh Khanh chính tề y phục đi ra đã thấy hắn đứng nép phía sau cánh cửa, thần sắc cẩn trọng. Hắn cười nhẹ giọng điệu bất đắc dĩ

"Xem ra không thể nương nhờ chỗ nàng được nữa rồi, Tiểu Khanh Khanh vốn có chuyện muốn nói với nàng nhưng hiện tại nam nhân của nàng tới rồi"

Hắn phi thân ra cửa sổ tốc độ cực nhanh khiến Khanh Khanh không thể nhìn rõ hắn đi lúc nào, chỉ còn âm thanh hắn vọng lại "Có duyên tức gặp lại"

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, nàng nhìn thấy người bước vào chính là nam nhân khi này gặp nhau ở biệt viện Liễu An Nhiên, trong lòng bỗng nhiên khó chịu.

Phong Nguyệt Vô Thần bước vào phòng khẽ chau mày "Có người vừa đến?". Nàng nhún nhún vai không chút dấu hiệu "Một hắc y nhân". Hắn nhìn mái tóc ướt tùy tiện buộc lên cùng với khuôn mặt của nàng liền chau mày "Lúc người đang tắm?" thanh âm hắn cao hơn một chút rõ sự nguy hiểm

Nếu là trước đây nàng trong tình huống này nhất định sẽ chân chó lấy lòng hắn tránh gặp rắc rối thế nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy lời nói hắn có chút khó nghe. Cảm giác như là nàng là cô vợ lẳng lơ bị trượng phu bắt gian tại trận thế nhỉ? Khanh Khanh bướng bỉnh nhẹ cười "Thì sao?"

Người bao nuôi nữ nhân khác ngay tại doanh trường này thì sao ta không thể phóng túng với nam nhân khác chứ?

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì nhưng không khí xung quanh giảm một cách kì lạ. Khanh Khanh khẽ rung một cái, môi ngứa ngứa muốn hắc xì vì lạnh, nàng chợt nhớ ra nàng vẫn chưa lấy thuốc về nha

Nàng cau kinh bĩu môi "Người bị nhìn thấy là ta, người chịu thiệt cũng là ta, người tức giận làm cái quái gì chứ"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười tà mị, bước lại gần Khanh Khanh, nàng cảm nhận được nguy hiểm bất giác lùi về phía sau. Kết quả bị hắn ép tới góc tường, mẹ nó chứ sao lần nào nàng cũng bị dồn vào góc tường thế này!

"Ta đã từng nói những thứ của người đều là của ta chưa nhỉ?", Khanh Khanh chau mày mạnh mẽ cái "Ta chỉ là thuộc hạ của người, ta... Ta bán nghệ không bán thân" lời nói ra Khanh Khanh mới ý thức được, thật muốn cắn lưỡi chết quách đi cho xong

"Bán nghệ không bán thân? Người có cảm kì thi họa sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nén cười nói, nàng lí nhí yếu ớt phản bác "Ta bán võ không bán thân..."

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười "Ta thấy người vẫn nên bán thân thì hơn..." lời nói vô cùng mập mờ mờ hồ, Khanh Khanh mờ mịt nhìn hắn đã bị bàn tay lớn của hắn che lại, mới là một mảnh âm áp

Hắn lại cường hèn nàng? Trong đầu Khanh Khanh lại xuất hiện nữ tử xinh đẹp bệnh tật. Hắn đã có giai nhân rồi tại sao vẫn còn chọc ghẹo nàng?

Đương lúc thất thần đã thấy bà vai đau nhức, cảm giác máu tươi theo vết cắn của Phong Nguyệt Vô Thần đua nhau chảy ra

Chương 96: Giúp Tình địch

Hắn là chó sao?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Khanh Khanh!

Phong Nguyệt Vô Thân liếm nhẹ vết thương, vết thương đã không còn chảy máu hẳn mới buông nàng ra. Phong Nguyệt Vô Thân sờ vết thương trên cổ nàng hài lòng cười

"Người nhớ rõ một chút, người là nữ nhân của ta, nếu còn đề nam nhân khác nhìn thấy thân thể người thì không chỉ là vết thương nhỏ như vậy đâu"

Mà sẽ trực tiếp biến nàng thành nữ nhân thật sự của hắn!

Khanh Khanh ngồi bệt xuống đất nhìn nam nhân vừa rời khỏi, nơi cổ đau nhứt khó chịu, Khanh Khanh cau mày thăm mắng hắn là chó ngao Tây Tạng đem mười tám đời tổ tông thăm hỏi một lượt. Cái gì mà nữ nhân của hắn? Bà chính là bà không phải của ai cả

Ngoại ô thành Nam Cương

"Huỳnh về rồi"

Nam tử áo trắng ngồi tựa người trên cây, khuôn mặt nhệt nhật đến đáng thương, nếu bây giờ có người bắt gặp được cảnh này chắc chắn sẽ là lớn lên có quý

Cũng không hẳn sai, hẳn chính là Bạch Kết nửa người nửa quỷ. Không ai đáp lại lời hắn nói, chỉ có gió đêm lạnh lẽo luồn qua từ khe lá.

"Kể cả huỳnh cũng khinh thường ta?" giọng nói hắn mang đậm sự giễu cợt, số phận những anh vệ như hắn luôn luôn vậy, dù tài giỏi đến đâu chỉ cần nhiệm vụ thất bại đều mang danh phế vật

"Đệ thật thảm hại!"

Tán lá rung chuyển một chút, một hắc y nhân nhẹ nhàng đáp xuống nhánh cây bên cạnh Bạch Kết

Bạch Kết nâng mắt nhìn hắc y nhân nhếch môi "Ta không may mắn như huỳnh, được tự do tự tại, kể cả bản thân là ai cũng chẳng biết, thân xác cũng không phải của ta". Hắn nói lại đưa tay sờ khuôn mặt của mình, cười lạnh, à không phải là khuôn mặt nguyên chủ thân thể này

Hắn quả thật chỉ là một oán linh, hẳn không có quá khứ cũng chẳng có kí ức, hắn chỉ nhận thức được xung quanh lúc đã mười tuổi. Kể cả thân xác này cũng chỉ là mượn của một đứa trẻ mà nuôi lớn, hay nói cách khác chính là có người dùng cổ thuật ép thân xác này dung nạp hồn phách của hắn*

Hắc y nhân ngồi xuống tựa vào nhánh cây "Quả thật ta tốt hơn người rất nhiều" hắn dừng một chút, nhếch môi cười "Bởi vì ta là Hắc Kết".

Hắc Kết là tên tự thật của hắn, thân xác lẫn linh hồn đều là của hắn. Còn Bạch Kết, tên tự là do chủ từ ban, kể cả thân xác đều không phải của hắn, một cuộc sống tạm bợ!

Bạch Kết lắc đầu cười nhạt "Huỳnh từng thất bại bao giờ chưa?"

Hắc Kết nhẹ cười trong đầu hiện lên bóng dáng nữ nhân lạnh lùng dung mạo sa che thân "Ta đã gặp qua Lam Khanh Khanh". Bạch Kết nhướng mày chờ hắn nói tiếp, Hắc Kết thờ dãi nhưng trên môi vẫn là nụ cười tuấn lãng "Chi là người quá ngốc, Thượng Quan Tề cũng chọn sai mục tiêu"

Nội đoạn Hắc Kết lên phi thân đi để lại Bạch Kết vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn, quá ngốc? Sai mục tiêu? Cho dù hiện tại chủ từ có ghét bỏ hắn hẳn nhất định sẽ khiến họ cảm thấy hắn đáng được nhiều hơn thế

"Lam cô nương..."

Lam Khanh Khanh nằm trên giường nhàn mày, nàng hé hé đôi mắt nhìn, trời vẫn còn chưa sáng kêu cái gì mà kêu chứ. Nàng kéo chăn lên tới tận đầu, tiếp tục giả điếc ngủ

"Lam cô nương, cô nương đã dậy chưa?"

Dậy? Dậy cái đầu người ấy, mấy ngày nay rành rồi nàng ngủ tới khi mặt trời chiếu vào mông mới dậy cơ

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh cau mày bực bội hất tung chăn, các người không biết phá giấc ngủ của người khác rất là vô lễ à?

Khanh Khanh bật tung cửa vừa định lớn tiếng mắng đã thấy khuôn mặt điểm đậm đáng yêu của Tiểu Lan khiến lời mắng chửi không nói ra được

"Lam cô nương tỉnh rồi?"

"Tìm ta có chuyện gì, vẫn còn sớm để lát hãy nói đi"

Thấy nàng định đóng cửa Tiểu Lan liền ngăn cản "Lam cô nương, bây giờ đã sáng lắm rồi". "Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Lan có chút lúng túng "Chủ từ của Tiểu Lan hiện không tiện cho lắm, Tiểu Lan đã đến hỏi vương gia tìm người giúp... Vương gia bảo đến tìm cô nương". Câu sau cô nói càng ngày càng nhỏ, dù là kẻ ngốc cũng nhận giữa Phong Nguyệt Vô Thân và Khanh Khanh có mờ ám mới chỉ là cô. Hiện tại chủ từ lại ở đây, cảm giác như chủ và Khanh Khanh là tình địch...

Khanh Khanh cau mày, con buồn ngủ cũng biến mất "Sao lại là ta?", "Vương gia nói trong doanh trại ít nữ tử, vương gia chỉ có thể tin tưởng người. Và lại mười người là y sư"

"Tại sao ta phải đi chứ?" nàng nhướng mày có ý định đóng cửa, Tiểu Lan nhìn thoáng qua chiếc vòng trên cổ này e dè nói "Vương gia bảo bởi vì cô nương là người của Vương gia"

"Con mẹ nó mười mười ta là y sư thì ta phải biết y thuật sao?" Lam Khanh Khanh tức giận đóng sập cửa lại, Tiểu Lan ở ngoài còn nghe loáng thoáng được nàng mắng hắn "Chết tiệt! Ai bảo làm gì không làm lại làm thuộc hạ hắn chứ..."

Tiểu Lan không đi chỉ đứng ngoài cửa chờ nàng, bên trong là một mảng yên lặng cho đến khi cách cửa vốn khép mở ra một lần nữa. Khanh Khanh nhìn thấy Tiểu Lan vẫn còn đứng đấy thì cau mày "Sao cô vẫn còn ở đây?"

Tiểu Lan thấy Khanh Khanh đã y phục chỉnh tề thì cười đáp "Ta chờ cô nương nha", "Người biết ta sẽ đi theo người sao?". Tiểu Lan gật đầu "Ta tin cô nương sẽ giúp đỡ ta", giúp đỡ? Làm như nàng là thánh mẫu không bằng

Khanh Khanh theo Tiểu Lan vào biệt viện, giống như lần đầu nàng đến đây trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, người con gái tuyệt sắc trên giường vẫn chưa có dấu hiện tỉnh lại

"Chủ từ người như vậy đã bao lâu rồi?"

Tiểu Lan đang lấy thuốc cho Liễu An Nhiên nghe nàng hỏi liền ngăn đầu "Chủ từ trước khi được vương gia đón vào thành đã như vậy rồi". Khanh Khanh cau mày, nàng bệnh nặng đến vậy sao?

Tiểu Lan bưng chén thuốc đến lại nói tiếp "Chủ từ vốn chẳng yếu ớt như vậy, từ khi người bị phế võ công thì cơ thể rất yếu, người còn vì muốn chế ra thuốc giải bệnh truyền nhiễm mà lấy bản thân ra thử. Hiện tại bệnh thì đã trị hẳn... Nhưng mà người vẫn chưa tỉnh được"

Thì ra đơn thuốc cứu dân chúng là do nàng đánh cược cả mạng sống mà chế ra, nhưng rốt cuộc là vì dân chúng hay là vì một ai đó đây?

Khanh Khanh nhìn Liễu An Nhiên không nói gì, nói đúng hơn nàng không thể nói gì được nữa. Nàng ta và nàng là hai kẻ hoàn toàn khác nhau, một kẻ dùng mạng sống để cứu người, một kẻ giết người để tồn tại. Nhưng cho đến sau này Khanh Khanh lại cảm thấy ngu ngốc khi nghĩ về Liễu An Nhiên như vậy, nàng ta và nàng chính là cùng một loại người

"Ta giúp gì được đây?"

Tiểu Lan đặc chén thuốc lên lò đun nhỏ bên cạnh mình cười "Không có gì, chỉ là đến lúc thay y phục, đắp thuốc cho người một mình ta có vẻ chật vật. Phần Lam cô nương rồi"

Khanh Khanh giắt giắt khoe mỗi cổ kéo ra nụ cười giữ lễ "Không cần khách sáo" làm như vậy chẳng khác nào làm nô tỳ cho cô nương Liễu An Nhiên kia sao? Nếu sau này nàng ta trở thành nữ chủ nhân có phái nàng sẽ là ân nhân của nàng ta không? Tôi lúc ấy nàng dòt trả ân bằng Uyên Ương Phi Thủy cùng đây phổ Kim Vương, rất lời nha

Khanh Khanh nở nụ cười nhưng sâu trong lòng có gì đó rất khó chịu, nữ chủ nhân, tam vương phi của Phong Nguyệt cũng là phu nhân của Phong Nguyệt Vô Thần

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ta sẽ không phụ ai cả

Lam Khanh Khanh gấp dài gục đầu lên bàn trà ngủ, nàng đến biệt viện của Liễu An Nhiên đã hai ngày, không phải ai bắt nàng thức khuya dậy sớm nhưng không hiểu tại sao nàng đặt đầu cũng ngủ được

Sức khỏe của Liễu An Nhiên đang khá lên, sắc mặt nàng cũng nhuận hồng nhưng cho dù tốt thế nào nàng cũng không tỉnh dậy.

Cách cửa phòng mở ra, không phải là Tiểu Lan đã đi lấy thuốc về mà là mỗ vương gia lại mất tích bấy lâu.

Khanh Khanh cảm giác có người vào phòng nhưng nàng lại nghĩ là Tiểu Lan nên chỉ chau mày ngủ tiếp, doanh trại Nam Cương còn có kẻ dám đột nhập vào sao, huống hồ biệt viện tách biệt này

Phong Nguyệt Vô Thần đi vào thoáng nhìn người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hần lại nhìn sang Khanh Khanh đang gục đầu lên bàn ngủ cau mày. Phong Nguyệt Vô Thần coi ảo ảo của mình ra phải lên người Khanh Khanh

Khanh Khanh nhũn chặt mày mở mắt ra, nàng ngẩn đầu "Sao người lại ở đây?" lời nói ra nàng mới cảm thấy buồn cười, tiểu tình nhân hần ở đây đương nhiên hần sẽ đến rồi, nàng hỏi thật thừa. Khanh Khanh cảm thấy trong lòng có chút buồn bực hèn dỗi không biết lí do, nàng đứng dậy áo bào theo thể liền rơi xuống đất

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cúi người nhặt áo bào "Ta tưởng người bị dày vò đến thiếu ăn thiếu ngủ nên mới đến xem một chút". Khanh Khanh bĩu môi vuơn người "Hay là sợ ta hại chết tình nhân của của người?"

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng cau mày nhưng vì nàng quay người nên chẳng thấy. Khanh Khanh vận vận cái cổ chợt nhớ ra chuyện qua trọng "Đứng rồi ngẩng mai ta muốn đến một nơi" nàng nhìn qua người trên giường tiếp tục nói "Liễu An Nhiên cũng không có gì trở ngại, ta vắng mặt một hai ngày chắc cũng không sao đi"

"Được"

Khanh Khanh trợn mắt "Người dễ vậy đã đồng ý, không hỏi thử ta đi đâu sao?". Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ xoa đầu nàng "Ta nhớ vẫn câu nói kia của người, đợi về kinh thành người sẽ nói tất cả". Hần dừng một chút trầm tư "Người không biết cười ngửa, có cần ta chuẩn bị xe không?"

Khanh Khanh thụ sủng nhược kinh lắc đầu cười gượng "Không cần, không cần nha" có ai nói cho nàng biết tại sao nàng thấy hần ôn nhu còn đáng sợ hơn lúc giết người không

Nàng mĩc chứng thích ngược đãi?

"Vậy được" Phong Nguyệt Vô Thần thu tay lại "Người nếu mệt liền về biệt viện nghỉ ngơi đi". "Oh" Khuôn mặt Khanh Khanh khó coi đến cực điểm, nàng cứ cảm thấy cách cư xử của hần cứ là lạ "Tôn Chủ đại nhân à, người... Không bị sốt cao đến thần trí không minh bạch chứ?"

Phong Nguyệt Vô Thần phì cười "Muốn tốt cho người một chút người lại nghĩ ta bị bệnh, thế nào muốn ta hành hạ đến sống dở chết dở?". Khanh Khanh vội xua tay, đùa à nàng chưa đến mức đó

"Vậy ta về biệt viện trước"

Nói đoạn thân ảnh nàng liền biến khỏi tầm mắt hần tức khắc, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn người trên giường kia lặng lẽ thờ dài. Đợi nàng tỉnh tức sẽ cho mọi người cái công đạo

Mặt trời đang dần xuống núi ánh hoàng hôn mang một màu hổ phách vừa xinh đẹp lại vừa thể lương.

Khanh Khanh thâm tính toán những thứ ngày mai lên đường, nàng ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, vài bông tuyết rơi xuống vương trên hàng cây đối diện

Khanh Khanh khoác tạm một chiếc áo lông màu đỏ đi ra ngoài mái hiên, ban đầu bông tuyết rơi lác đác vài đoá thì hiện tại rơi càng lúc càng nhiều. Nàng đưa tay đón những đoá bông tuyết khẽ cười "Là tuyết đầu mùa?"

Hoàng hôn rực rỡ, bông tuyết trắng xóa rơi dần đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất, giai nhân được bọc trong áo lông dày khẽ mỉm cười

"không khuyh nước cũng chẳng khuyh thành nhưng một nụ cười cũng đủ để hoà niệm"

Hắc y nhân khẽ mỉm cười, cách một tấm che mặt cũng có thể cảm nhận được nụ cười gió xuân ấm áp của hần. Hần ngồi trên một nhánh cây đối diện nàng, trong mắt hiện tại chỉ có bóng giai nhân đứng trong tuyết

Nếu như thời khắc này mãi ngưng lại thì tốt biết mấy, khung cảnh xinh đẹp như vậy như chỉ có thể nhìn thấy một lần. Đúng vậy có lẽ chỉ nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt giai nhân lần cuối hoặc có lẽ sau này... Nhưng cũng chỉ là có lẽ...

Rất lâu về sau Hắc Kết nhớ lại khung cảnh này, tại nơi này, chỉ tiếc hận ngày đó không dứt khoát trời nàng lại cướp đi..

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh buông những bông tuyết trên tay ra, giấu vào trong áo choàng để sưởi ấm "Có chuyện gì mà người hốt hoảng như vậy" nàng vừa xoay người đi vào trong phòng đã nghe Tiểu Lan hoảng loạn, bối rối nói "Chủ tử xảy ra chuyện rồi"

Khanh Khanh Khẽ chau mày "Có liên quan đến ta sao?", Tiểu Lan gấp đến độ muốn khóc "Chủ tử ta đã gặp rắc rối, xin Lam cô nương giúp ta một tay, xin cô..."

"Ta không phải là y sư cũng không phải là dược sư, nên cứu chữa thế nào đây?". Tiểu Lan lúng túng, cô kéo tay Khanh Khanh "Xin cô nương giúp ta hiện tại ta chẳng biết tìm ai để giúp đỡ". "Chủ tử nhà cô có chuyện chẳng phải nên tìm vương gia trước sao, tòm ta làm gì?", "Vương gia đã tới biệt viện rồi"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng, nàng so với cái thời tiết ngoài trời còn muốn lạnh hơn mấy lần. Phong Nguyệt Vô Thần đã ở đó, vậy ý mời nàng đến chính là của hần?

Tiểu Lan thấy nàng có chút thất thần liền kéo nàng đi

Vừa tới biệt viện quả nhiên đã nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng ngoài cửa, khuôn mặt hần thoáng vẻ lo âu. Đúng vậy, chẳng phải trong phòng là tiểu tình nhân hần đang nguy kịch sao? Sao hần không lo lắng cho được

Ý thức được ánh nhìn của hần đã chuyển sang đây, Khanh Khanh liền chủ động bước tới vài bước "Ta không phải là y sư gọi ta đến sẽ có ích sao?". Phong Nguyệt Vô Thần đang tính nói gì đó lại bị nàng chen ngang "Vốn tính ngày mai ta sẽ đi nhưng tuyết rơi rồi, ta muốn đi trong đêm kịp lúc"

Có trời mới biết nàng đã kìm chế cái cảm xúc chưa xót lẫn phần hận trong lòng bao nhiêu, người yêu hần có chuyện liền đến tìm nàng, xem nàng là cái gì đây?

"Ta biết, Quý y đang ở đây"

Khanh Khanh mất tự nhiên chau mày "Vậy gọi ta đến có việc gì?", "Ông ta nói muốn trị liệu cho nàng cần phải có người bên cạnh"

Khanh Khanh bật cười nhưng nụ cười này khó coi đến mức khiến người khác chán ghét "Ta không rảnh đến làm bức bình phong bên cạnh như vậy". Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ im lặng nhìn nàng, nàng chưa bao giờ ghét ánh nhìn chăm chú của hần như vậy

Nàng cười nhẹ thản nhiên hỏi "Liễu An Nhiên rất quan trọng với người?" Khanh Khanh chăm chăm hần khiến hần phải nhũn mày, nàng như muốn tìm ra sơ hở của hần "Đối với ta ngày mai rất quan trọng"

Hai người lại nhìn nhau không nói một lời, yên lặng đến quý dị, Tiểu Lan bên cạnh không khỏi sốt ruột "Vương gia, Lam cô nương..."

"Cho ta một lí do đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rũ mắt không nói lí do chỉ phun ra một câu không đầu không đuôi "Ta sẽ không phụ ai cả"

Khanh Khanh giương môi rồi bật cười "Không phụ ai cả? Hay cho câu không phụ ai cả" đến một cái lí do thuyết phục nàng cứu nàng ta hần cũng không nói được. Ngay lúc nàng hỏi nàng lại cảm thấy sợ, sợ phải nghe những câu như "Vì

nàng là nữ chủ nhân..." Nhưng tại sao nàng lại sợ, lại đau lòng đến vậy?

Khanh Khanh lướt qua đi vào trong môi còn lạnh buốt "Ta sẽ không phụ ai cả!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đem mạng người từ quỷ môn quan trở lại

Không phụ ai cả!

Nàng sẽ không phụ hân, sẽ không phụ nghĩa phụ nghĩa mẫu vì nàng mà mất kia, cũng sẽ chẳng phụ nghĩa tỷ mệnh ngắn kia

Khanh Khanh đá cửa đi vào trong

Quý y ngồi bên cạnh giường vẻ mặt nghiêm trọng, "Lão muốn ta bên cạnh làm cái quái gì?". Lão buông cánh tay Liễu An Nhiên ra bữu môi "Muội Muội người không có ở đây thì người phải giúp ta nha"

Nàng khoanh tay trước ngực tựa người vào cột nhà "Tại sao ta phải giúp người nì, nàng cũng không phải thân nhân của ta". "Người là đồ đệ của ta nha, và lại trong doanh trại còn có ai khác có thể nhờ cậy ngoài người sao?"

"Ta khi nào..." chưa hề nàng nói hết thì đã nghe một tràn ho khan của nữ tử cắt đứt. Liễu An Nhiên trên giường vẫn mơ màng nhưng tình hình nguy hiểm đến cực điểm

Lão Quý y lau vết máu chảy ra từ khóe miệng Liễu An Nhiên "Đấy người xem người ta gặp đến vậy rồi, người thật nhẫn tâm mà"

Khanh Khanh chau mày đi tới giật lấy khăn lau từ trong tay Quý Y, nàng ngồi phía đầu nằm đỡ Liễu An Nhiên ngồi dậy để nàng ta tựa vào nàng, "Coi như kiếp trước ta nợ nàng ta"

Lão Quý Y nhéo miệng cười "Có khi kiếp trước người nợ nàng cũng nên". Lam Khanh Khanh có chút giật mình, cái tên Liễu An Nhiên nàng quả thật không quen nhưng linh cảm cho nàng biết nàng đã từng gặp người này. Cảm giác rất quen thuộc, chỉ là nàng không nhận ra

Chẳng lẽ kiếp trước nàng nợ nàng ta thật?

Không phải chứ?

"Nàng ta tại sao lâu như vậy lại không tỉnh?"

Lão Quý Y bung lại một chén thuốc đặt vào tay nàng "Nàng ta trước đây bị thương quá nặng còn bị phế hết cả võ công, cơ thể đã vô cùng yếu ớt hiện lại còn dùng độc thì làm sao mà dậy nổi được"

Khanh Khanh chau mày "Trúng độc? Không phải bị bệnh truyền nhiễm sao?". Lão thở dài lắc đầu "Các người đứng là ngốc thật, người đã bao giờ thấy ôn dịch nào mà đáng sợ như vậy không? Loại độc dịch này tương khắc với thuốc chữa ôn dịch, vào lúc thiên tai giáng xuống ôn dịch bắt đầu chính là thời cơ tốt nhất thực hiện chuyện xấu người không biết quý không hay"

"Đã là độc dịch thì một khi lan truyền sẽ không có thuốc trị, đến lúc đó dịch chết hết binh sĩ, tướng sĩ người nói xem ai sẽ được lợi?"

Quả thật không đơn giản như vậy! Khanh Khanh chau mày "Vậy tại sao Liễu An Nhiên lại trúng độc nặng như vậy?". "Cô ấy à, không phải bị trúng độc dịch mà là thử độc, cô ấy dùng tất cả các loại thuốc giải ôn dịch khác lẫn giải lên bản thân để tìm ra thuốc giải đúng nhất. Nhiều loại độc xung khắc như vậy không mất mạng đã là mạng lớn lắm rồi"

Khanh Khanh nhìn lại nữ tử trong lòng một lần nữa, nàng không biết có cảm giác gì chỉ cảm thấy nữ tử này có thể tôn thành thánh mẫu được rồi

Lão Quý Y sờ trán Liễu An Nhiên thở dài "Nếu nàng ta không qua khỏi đêm nay thì... Thật đáng tiếc". Lão lại nhìn Khanh Khanh cười cười "Nhưng yên tâm có quý y đại nhân ta ở đây chút việc nhỏ này có là gì. Đêm nay khổ cho người rồi"

Khanh Khanh liếc xéo lão một cái lạnh buốt "Nói với ta làm gì đi mà nói với tên vương gia thôi kia"

Quả thật đêm nay là một đêm khó khăn, nữ tử trên giường kia buổi chiều vốn chỉ ho ra máu thì hiện tại liền sốt cao không giảm, đôi lúc còn mơ hồ tỉnh dậy rồi lại ngất. Vết thương trên người nàng ta vốn đã kết vảy bỗng nhiên lại rỉ ra máu

Quý Y chăm chú cho nàng ta, máu đã ngừng chảy nhưng người nàng ta càng ngày càng nóng, sốt càng ngày càng cao. Thuốc Khanh Khanh bón cho nàng cũng bị nàng mơ hồ nôn ra rồi bất tỉnh nhân sự

Lão Quý Y thấy tình trạng không ổn liền dùng nội lực điều chỉnh lại luồng nọc độc trong cơ thể Liễu An Nhiên. Lão muốn dùng nội lực bức độc ra ngoài nhưng lại lực bất tòng tâm

"Khanh Khanh lấy cho ta chậu nước nóng"

Khanh Khanh bung một chậu nước ấm gần đó đến, lão Quý Y nhìn nàng "Tiểu Oa nì người thật sự không có nội lực sao?". Nàng gật đầu

Lão đã biết trước cũng không ngạc nhiên là bao. Liễu An Nhiên trên giường nhợt nhạt đến cực điểm đã bắt đầu có dấu hiện co giật, lão bình tĩnh nói "Lát ta vận công ép độc ra trước người nhìn xem đến khi nào ấn đường Liễu An Nhiên có một đóa hoa màu đen người liền cắt một đường ở cổ tay nàng đặt khăn ướt nóng lên. Ta sẽ dẫn dắt ra"

Tuy nàng không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu

Lão đỡ Liễu An Nhiên dậy từ phía sau bắt đầu vận công ép độc tổ còn sốt lại trong người nàng ta ra.

Khanh Khanh chăm chú nhìn, nàng không dám lơ là một chút nào, đã hơn một canh giờ trôi qua nhưng Liễu An Nhiên vẫn như một cái xác chết ngồi đó chẳng có phản ứng gì, ấn đường cũng chẳng có đóa hoa nào. Ngoài trời cũng đã sáng hơn một chút, bên ngoài đã gõ mõ canh ba

Lại thêm một khắc qua đi nàng phát hiện trên ấn đường Liễu An Nhiên đã mờ hồ có vài vết đen đen nhưng phía lão Quý Y chẳng tốt đẹp là bao, trên trán lão đã lạnh toát mồ hôi, tay lão run rẩy dường như chẳng chịu đựng được bao lâu

Khanh Khanh cắn môi do dự một chút, nàng tìm kiếm trong kí ức những gì nàng học được từ những quyển sách luyện công của Phong Nguyệt Vô Thần và Dạ Nguyệt cho nàng. Khanh Khanh leo lên giường ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí

Đoạn ảnh nàng bị thương lúc đánh nhau cùng Bạch Kết bỗng lướt qua, lần đó nàng cũng dùng nội lực? Nàng vẫn còn nhớ cái cơn đau lạnh băng mà Không Y kiểm gây nên kia. Nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ tạp niệm trong đầu tiếp tục vận khí, nàng không biết dừng khi từ đâu ra để nàng làm như vậy cũng chẳng biết tại sao nàng trở nên thánh mẫu như vậy

Ngay lúc Khanh Khanh cảm thấy mình đã thất bại thì xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng màu lam quay xung quanh, nàng cảm nhận được trong cơ thể có luồng khí thức tinh đang chạy loạn lên

Bên dưới bụng nàng tỏa ra luồng nhiệt nóng bỏng nhưng bên trong cơ thể nàng lại lạnh băng. Nàng biết sức mệnh của Không Y kiểm đang hỗ trợ nàng, nhưng phải làm sao để khống chế nó đây?

Lão Quý Y đang cầm cự ngay lúc tưởng chừng bị phản phệ công lực thì cảm thấy cơ thể... Không phải chính xác hơn là linh hồn được bao bọc bởi luồng khí lạnh băng. Luồng nội lực này cũng dung hợp với nội lực của lão đi vào cơ thể Liễu An Nhiên

Khanh Khanh vì phải chịu đựng hai luồng nóng lạnh trong cơ thể mà trán đổ mồ hôi. Nàng nhắm mắt, linh hồn nàng như lạc vào một khoảng trống không có ý thức cũng không có cảm giác chỉ mặc cho luồng nội lực xa lạ đưa đẩy.

Lão Quý Y mở mắt kinh ngạc nhìn Khanh Khanh đang ngồi một bên, ấn đường của Liễu An Nhiên cơ hồ đã dần hiện rõ đóa hoa màu đen. Lão cầm lấy cây chùy thủ bên cạnh vạch một đường trên cổ tay Liễu An Nhiên rồi đặt một tấm khăn ấm nóng lên. Lão nhắm lại dùng nội lực của mình khống chế nội lực của Khanh Khanh bức ép độc tố

Ấn đường Liễu An Nhiên nhạt dần, trên cánh tay trắng nõn của nàng ta xuất hiện sợi tơ nhỏ màu đen chạy về phía vết thương nơi cổ tay. Máu từ động mạch, mao mạch bị cắt đứt thấm ra khăn ẩm đỏ rực dần dần chuyển sang màu đen đen. Đến khi đóa hoa trên ấn đường cùng những sợi tơ biến mất thì khăn ẩm đã biến hoàn toàn sang màu đen

Những luồng ánh sáng xung quanh ba người dần tắt đi, Khanh Khanh mất hết ý thức như con rối vô hồn ngã xuống bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hắc kết

Con đau nhứt toàn thân khiến nàng cau mày, Khanh Khanh chớp nhẹ đôi mắt tình giắc, nàng nhìn lên đỉnh màn có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Khanh cô tỉnh rồi"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn sang hướng vừa có âm thanh chau mày "Vân, sao ngươi lại ở đây?". Nàng nhìn khắp phòng một lần nữa liền sửa lời "Sao ta lại ở đây?" đây chẳng phải là phòng nàng sao?

"Tối hôm qua cô bất tỉnh bên giường Liễu An Nhiên, vương gia bảo ta đưa cô về đây" Vân đi lại gần nàng chăm chú nhìn "Cô không sao đấy chứ, làm ta sợ chết đi được"

Khanh Khanh hỏi cự người liền cảm nhận được một trận đau nhứt toàn thân truyền đến. Nàng chỉ nhớ hôm qua nàng cố gắng vận khí trợ giúp lão Quý Y, sau đó thì mất khống chế, sau đó thì cảm giác như hồn phách bị kéo cả ra khỏi thể xác, sau đó nữa... Thì chẳng nhớ được gì nữa

Khanh Khanh cau mày vỗ vỗ cái đầu nặng trĩch đau nhứt bỗng sắc mặt nghiêm trọng

"Vân, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Từ hôm qua đến giờ đã gần một ngày, bây giờ trời cũng đã sắp tối rồi"

Khanh Khanh kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng như vậy liền ngủ gần một ngày, ngoài cửa sổ đã phản phát ánh tà dương.

Khanh Khanh hắt tung chăn lên nhanh chóng leo xuống giường. Vân thấy nàng như vậy cũng giật mình vội kéo nàng lại "Này cô đi đâu, cô vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi". Khanh Khanh đẩy tay Vân ra "Không kịp rồi"

Vân khó hiểu "Không kịp gì cơ?" chưa kịp nghe câu trả lời từ nàng đã thấy nàng cầm áo choàng lông màu đỏ khoác lên người chạy đi

Khanh Khanh chạy một mạch đến biệt viện của Liễu An Nhiên, quả nhiên như mong đợi Phong Nguyệt Vô Thần đang ở đó. Lão Quý Y thấy nàng đội tuyết chạy đến liền kinh ngạc "Tiểu oa nhi, chẳng phải ngươi nên ở trong phòng dưỡng thương sao?"

Khanh Khanh thờ gập không màng đến lời của lão trực đẩy cửa vào phòng trong "Phong Nguyệt Vô Thần, ta muốn rời đi"

xoàng

Tiếng đổ vỡ khiến nàng và Phong Nguyệt Vô Thần phải quay đầu nhìn, nữ tử bệnh hoạn trên giường trong ấn tượng nàng giờ đang ngồi ở đó, có thể nhìn được rồi

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày đi lại "An Nhiên, muội làm sao vậy?"

Liễu An Nhiên tức đầu thủy chung ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lam Khanh Khanh. Tiểu Lan bên cạnh cũng bất ngờ vì phản ứng của chủ tử nàng, Tiểu Lan nhanh chóng cúi người nhặt mảnh sứ vỡ trên sàn lên

Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng thể giương lên nổi nụ cười "Tốt rồi, nàng ấy cũng đã tỉnh ta có thể đi làm chuyện của ta được rồi?". "Ngày mai sẽ lên đường về kinh". Khanh Khanh cười lạnh "Tốt thôi" nói rồi nàng quay người đi

Vân ngoài cửa thấy nàng chạy đi liền kéo nàng lại "Cô đi đâu đấy?" nàng không trả lời mà hỏi ngược lại "Đến Mông Cổ mất bao lâu". Vân kinh ngạc đưa tay sờ trán nàng "Không phải cô lại phát sốt rồi chứ, mặt trời đã gần xuống núi rồi đi Mông Cổ làm cái quái gì?"

Khanh Khanh cau mày đẩy tay Vân ra "Ta hỏi mất bao lâu?", "Nhanh nhất thì phải tốc hành trong đêm, sáng mai sẽ đến nơi..." lời còn chưa dứt đã không thấy thân ảnh của nàng, lời nàng vẫn còn vọng lại "Ta mượn ngựa của người nhé"

Vân gãi gãi đầu "Cô không biết cười thì mượn ngựa của ta làm gì", hần từ quay đầu đã bị khuôn mặt lạnh lùng của Phong Nguyệt Vô Thần làm cho giật nảy mình

"Nàng đi đâu?"

"Khanh Khanh hỏi đến Mông Cổ mất bao lâu, chắc là đến Mông Cổ Rồi" Vân thăm hỏi trong bụng rớt cuộc hai người này có chuyện gì mà suốt ngày mang khuôn mặt âm trầm đến mức dọa người như vậy nha.

Khanh Khanh chạy một mạch tới chuồng ngựa trong doanh trại, nàng có chút lưỡng lự, nàng không biết cưỡi ngựa phải làm sao đây? Nhưng chỉ có đi ngựa thì mới nhanh được

"Cô nương đến lấy ngựa sao?"

Khanh Khanh hơi giật mình ngẩn đầu nhìn nam tử vừa nói kia, nghe giọng nói của hắn thật quen nhưng đến khi nàng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón vành rộng thì hoàn toàn xa lạ. Nam tử này có khuôn mặt tuấn tú, thân thể cười trắng dường như không hợp với bộ y phục vải thô, cũng chính bộ y phục vải thô cho nàng biết hắn là người chăm sóc ngựa chiến.

"Người biết ngựa của thuộc hạ tam vương gia?", nam tử đó gật đầu "Tiểu nhân dắt ngựa đến cho cô nương". Nàng gật đầu

Tuyệt lại bắt đầu rơi, trước khi rời khỏi phòng nàng chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng, cũng tùy tiện khoác lên người cái áo choàng lông, trước thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy có chút lạnh lẽo. Gió tuyết quất vào khuôn mặt nàng khiến cho hai gò má đỏ ửng, đã có vài bông tuyết rơi trên đầu nàng

Nam tử kia dắt ngựa đến có chút ngẩn người, Khanh Khanh nhìn con ngựa to cao hơn cô nhiều có chút do dự. Hắn nhìn một chút lại hỏi "Cô nương chẳng lẽ không biết cưỡi ngựa?", nàng cắn môi thành thật gật đầu

Nam tử kia nhìn nàng hồi lâu, hắn buộc ngựa vào gốc cột gần nàng, rồi chạy vào trong chòi chăn ngựa gần đấy lấy ra tấm thảm lông màu trắng lót lên yên ngựa. "Cô nương có việc rất gấp sao? Trời tuyết như vậy lại mạo hiểm rời đi, cô nương chẳng lẽ không sợ?". Hắn vừa nói vừa gỡ những bông tuyết dính trên tóc nàng, hắn tháo mũ rộng vành của mình ra đội cho nàng, ngăn tuyết.

Khanh Khanh hơi nhúng vai, cười nhạt "Sợ gì chứ? Ta nếu sợ thì sẽ không sống được đến bây giờ". Động tác buộc dây mũ cho nàng hơi khựng lại, hắn bật cười, nụ cười như gió thoảng mang hơi ẩm mùa xuân, gió xuân vô tình "Cô nương thật thú vị"

Khanh Khanh ngẩn đầu, hắn vốn cao hơn nàng cái đầu hiện tại bị vành mũ che khuất nàng chỉ thấy được cằm của hắn. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng hắn nhìn xuống hơi cúi người để nàng nhìn thấy rõ mặt hắn, "Người là ai?"

Nam tử có chút bất ngờ vì câu hỏi của nàng song hắn lại vui vẻ "Ta họ Hắc tên một chữ Kết, Hắc trong hắc âm Kết trong vinh kết đồng tâm"

Trong bóng tối chỉ mong có một tri kỉ?Nàng có cảm giác gì đó không đúng, cái tên Hắc Kết này có cảm giác quen quen nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ nhanh chóng muốn lên ngựa rời đi

Hắc Kết thấy nàng muốn lên ngựa liền đỡ ở eo nàng để nàng lên ngựa một cách nhẹ nhàng. "Đa tạ người" Khanh Khanh có chút lúng túng cảm thấy cương không biết nên làm thế nào

"Cô nương gạt dây cương về phía mình thúc chân vào bụng ngựa, muốn ngựa phi nhanh thì cứ thúc chân vào bụng ngựa liên tục"

Nàng hơi do dự, làm theo cuối cùng con ngựa cũng đi, Hắc Kết mỉm cười cẩn thận dặn dò "Cô nương muốn rẽ đường thì giữ căng dây, kéo dây cương về phía cô nương muốn đi, nhớ phải giữ chặt dây cương kéo bị ngã ngựa đấy"

Mới lúc đầu Khanh Khanh cảm thấy có chút sợ hãi dần cũng quen được, nàng thấy ngựa chạy thật nhanh không quên cảm ơn hắn "Đa tạ người, Hắc Kết, nếu có dịp gặp lại ta sẽ trả ân", nàng trời sinh có ân có báo

Hắc Kết mỉm cười "Khanh Khanh ta chờ nàng ở kinh thành" chỉ là lời này Khanh Khanh không nghe thấy được, nàng chỉ loáng thoáng nghe có ai đang gọi tên nàng

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Quay về mông cổ

Mông Cổ

"Người cứ thế ngồi đây chờ nàng?"

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn trời đã có dấu hiện muốn sáng liền hỏi, hôm nay chính là ngày đỡ phụ mẫu của Triệu Khánh Lâm cũng là nghĩa phụ nghĩa mẫu Lam Khanh Khanh.

Nàng không lâu trước đây đã hỏi âm thư "không gặp không về", Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm từ sáng đã đem nhan đèn đến mộ Triệu bá Triệu mẫu thấp hương đợi nàng. Nhưng hiện tại đợi đã một ngày, trời đã muốn sáng vẫn không thấy mặt nàng

Qua ngày mai, chính là ngày gỡ của tiên hoàng cùng quan, tướng chết dưới lưỡi kiếm của nàng.

Triệu Khánh Lâm thất thần tựa người vào bia mộ Triệu bá nghe Gia Lỗ Thượng Phong nói liền ngăn đầu "Hoàng thượng nếu một mối xin hãy về cung đi, Còn thần..." hần cúi đầu cười nhẹ "Thần tin muội ấy sẽ đến"

Trời còn chưa sáng, hần vẫn tin nàng sẽ đến đúng hẹn

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Trẫm cũng tin nàng sẽ đến, trẫm vẫn còn đủ sức chờ cùng ngươi". Nói rồi hần ngồi xuống bên cạnh, cầm mấy vòn rượu rót ra ly "Này uống đi cho tỉnh táo"

Triệu Khánh Lâm gật đầu nhưng ly rượu trên tay vẫn không uống, hần tin nàng sẽ giữ lời hứa nhưng hần không dám chắc Phong Nguyệt Vô Thần kia có để cho nàng đi không

"Đứng lại..."

Gia Lỗ Thượng Phong nghe một mớ hỗn loạn bên ngoài liền cau mày, mộ Triệu bá Triệu mẫu được xây ở gần khu lăng hoàng gia, thị vệ canh gác không thể không có. Ai lại dám xông vào như vậy

Còn đang để hai người suy đoán đã thấy một bóng dáng huyết y cười ngửa phi về phía này, phía sau còn có ảnh vệ canh giữ lăng đuổi theo.

Nữ tử kéo dây cương dừng ngựa, đợi khi bụi bay đi nhìn rõ người trên ngựa Gia Lỗ Thượng Phong mới kinh ngạc "Khanh Khanh, nàng biết cười ngựa sao?"

Ảnh vệ biết điều lui ra ngoài, Khanh Khanh loạn choạng nhảy xuống ngựa, chân chạm đất còn đứng không vững nếu không có Triệu Khánh Lâm nhanh mắt chạy lại đỡ có lẽ nàng đã ngã xuống đất

Khanh Khanh cau mày lắc cái đầu vẫn còn ong ong khó chịu "Cười ngựa cũng thật khó quá đi". Gia Lỗ Thượng Phong nhìn con ngựa dường như đã chịu không nổi nữa rồi lại nhìn khuôn mặt nàng bị gió tuyết quất đến bông rạt kia kinh ngạc

"Đừng nói với ta nàng tốc hành không ngừng nghỉ đến đây nhé"

Khanh Khanh không thêm nhìn hần nhờ Triệu Khánh Lâm đỡ nàng đến cạnh mộ. Nàng quỳ xuống lấy nhan đã tó hương từ trong tay Triệu Khánh Lâm thấp vào ly hương đập đầu lay

Khanh Khanh quỳ bên bia mộ miệng cười nhưng trong lòng có chút ề ẩm, từng đợt từng đợt ứ ứ vào về "Cha, nương, con về rồi, Khanh Khanh về thăm hai người đây. Tỷ ty muội về thăm tỷ rồi đây"

Triệu Khánh Lâm đau lòng vỗ vai nàng, trấn an "Không cần nghĩ nhiều, chuyện đã qua đừng tự trách nữa"

Còn nhớ năm trước nàng vừa xuyên đến rơi tại cánh đồng hoang Mông Cổ, còn chửi rủa ông trời bắt nạt không cho nàng xuyên thẳng đến trung nguyên nhiều mỹ nam tử. Còn nhớ ngày đó tuyết rơi, trời đông lạnh lẽo còn có mưa thất thường. Còn nhớ một nhà bốn người quay quần bên bếp lửa sưởi ấm, kể cho nhau nghe chuyện hôm đó đã gặp. Còn nhớ khuôn mặt hiền từ của Triệu bá Triệu mẫu, còn nhớ cảm giác ấm áp của một gia đình lúc đó...

Bây giờ chỉ là cảnh còn người mất, một gia đình hạnh phúc như vậy vì nàng mà gia đình ly tán. Ngày đó nắng ấm, đáng nhẽ ra là ngày đoàn viên vui vẻ nhưng cuối cùng lại biến thành máu tanh thảm khốc. Tất cả là vì nàng?

"Khanh Khanh..."

Khanh Khanh có lẽ vì một mối quá độ nên đã tựa vào bia đá ngủ thiếp đi, Triệu Khánh Lâm nhìn trời đã gần sáng liền nhẹ nhàng bế ngang nàng lên "Muội ấy mệt rồi, thần đưa muội ấy về cung". Gia Lỗ Thượng Phong gật đầu "Được cứ để nàng nghỉ ngơi trong Thiên An cung đi, cũng nên nhận chủ rồi"

*

Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng hần, nàng nhìn căn phòng rộng rãi sa hoa nhưng thật lạ lẫm khẽ chau mày.

"Quận chúa người tỉnh rồi?"

Cách một tấm màn che mỏng nàng có thể nhìn thấy một nữ nhân trạch tâm từ tuần cùng một nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi đang quỳ trên nền đất. Y phục họ mặc trên người rõ ràng là y phục truyền thống của Mông Cổ

"Các người là ai? Ta đang ở đâu?"

Người phụ nữ kia cúi thấp đầu giữ lễ "Bẩm Quận Chúa người đang ở Thiên An cung, lão nô gọi là Cát Tự còn đây là nhi nữ của lão nô gọi là Các Văn. Chúng lão nô là nô tỳ trong cung người"

Khanh Khanh chau mày, hôm qua hình như nàng ngủ quên bên mộ Triệu bá Triệu mẫu thì phải. Có lẽ đêm qua nàng được Gia Lỗ Thượng Phong đưa vào cung, nhưng mà Thiên An cung? Họ nhận ra nàng là Thiên An quận chúa sao?

"Ai phái các người đến?"

"Bẩm quận chúa là Đại vương phái lão nô đến, lão nô là nữ mẫu trước khi lên ngôi của đại vương"

Khanh Khanh gật đầu, Gia Lỗ Thượng Phong kia xem ra cũng nghĩ cho nàng nhỉ, phải cả nô tỳ thân tín bên cạnh cho nàng. "Được rồi các người lui ra đi, ta không quen được người khác hầu hạ" nàng nghĩ nghĩ rồi lại bồi thêm một câu "Đừng xưng lão nô với quận chúa, cứ gọi ta là Lam cô nương gì gì tùy người". Cát Tự hơi ngẩn đầu kinh ngạc, bà tỏ ra hiểu ý liền hành lễ rồi.

Khanh Khanh vén màn xuống giường, bước chân nàng lao đảo xuyt té. Nàng vịn thành giường để đứng vững khẽ chau mày, có lẽ lúc nàng vận công để trị bệnh cho Liễu An Nhiên đã bị thương rồi

Khanh Khanh rửa mặt thay y phục xong liền đi ra gian ngoài nhanh chóng thấy được Cát Tự và Các Văn đang đứng bên ngoài cửa. Nàng đi lại gần họ "Hai người ngăn đầu lên ta xem mặt"

Họ theo ý nàng ngẩng đầu, Cát Tự kia mang khuôn mặt dày dẹt từng trái, cũng đúng, bà sống trong cung đã lâu, gặp bao nhiêu thế sự nghiệt ngã. Đến giờ bà vẫn còn có thể tựa bên hoàng thượng phải biết bà đã vất vả bao nhiêu

Nàng nhìn đến Các Văn bỗng giật mình, nàng ấy có khuôn mặt ngây thơ chưa trải qua sự đời, lại mang vẻ phóng khoáng của nữ nhân Mông Cổ. Thuần khiết, phóng khoáng thật giống người kia

"Người gọi là Cát Văn?"

Cát Văn hơi ngẩn đầu "Thưa quận chúa nô tỳ gọi là Cát Văn"

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ năm nay tròn mười tám tuổi"

Khanh Khanh hơi mỉm cười quay người đi, mười tám tuổi? Lại bằng tuổi Khánh Thư? Là duyên hay là nghiệt đây "Cát Văn, tỷ có biết Lâm Khánh Thư không?"

Cát Văn giật mình khó hiểu nhìn Khanh Khanh "Quận chúa hỏi vậy có ý gì? Khánh Văn là bằng hữu tốt nhất của nô tỳ". Cát Văn nhìn chằm chằm phía sau Khanh Khanh, lúc gia đình Khánh Thư sảy ra chuyện cô không có ở Mông Cổ. Lúc trở về thì đã 49 ngày của nàng ấy

Cát Văn nghe nói chính vì nghĩa nữ mà Triệu bá mẫu nhận nuôi chọc phải tướng quân nên gia đình nàng mới phải chịu tội như vậy. Cát Văn nhìn nữ nhân được gọi là quận chúa trước mặt có chút không thể tin, chẳng lẽ sao chỗi kia chính là vị quận chúa này

"Khánh Thư... Là nghĩa tỷ của ta"

Cát Văn bật cười "Quả thật là người" Cát Văn bất chấp lễ nghĩa đứng dậy đi tới trước mặt Khanh Khanh "Là người hại chết Khánh Thư cùng Triệu bá Triệu mẫu?"

Khanh Khanh im lặng, nàng không biết nói gì cũng chẳng mớ lời giải thích, bởi vì nàng cũng cho rằng chính nàng đã hại chết tỷ ấy.

Cát Văn cười nhưng đôi mắt to của cô lại ngập nước "Người thật sự hại chết Khánh Thư sao? Có ấy tốt bụng như thế, xinh đẹp như vậy lại chết đi một cách nhục nhã. Còn người? Người lúc đó đang ở đâu? Chẳng phải người tài giỏi lắm sao, tại sao lúc đó lại không báo vệ cô ấy? Kể cả một nén hương người cũng không thắp cho nàng, rốt cuộc người có coi nàng là tỷ ty không..."

"Cát Văn..."

"Đủ rồi!"

Cát Tự định lên tiếng can giải lại bị một giọng nói đầy tức giận cắt ngang..

Chương 101: Trở lại Phong Nguyệt

"Đù rồi!"

Triệu Khánh Lâm tức giận đẩy Cát Vân ra cau mày thật chặt "Cát Vân, Ta biết muội là thương cho Thụ Nhi nhưng muội cũng không thể chấp vắn Khanh Khanh như vậy. Muội ấy là muội muội của ta và Thụ Nhi"

Cát Vân lau nước mắt cười cười "Khánh Lâm ca, huynh hôm nay bảo vệ cô ta như vậy cũng không biết liệu ngày mai cô ta có hại chết huynh hay không. Cô ta không có tội vậy Khánh Thụ có lỗi sao?"

"Muội..."

"Được rồi! Chung quy là lỗi của ta, Vậy cô muốn thế nào đây?" Khanh Khanh lên tiếng cắt đứt cuộc cãi vã, đầu nàng cảm giác thật đau nếu cứ như vậy sẽ vỡ ra mắt. Cát Vân nhìn nàng chăm chăm khẽ cười "Đù ta muốn thế nào thì Khánh Thụ cũng không sống lại được" cô dừng một chút lại nói "Quận chúa người không có lỗi giải thích sao?"

Khanh Khanh cười nhẹ, nàng vịn bàn trà để đứng vững giọng nói không lạnh nhạt nhưng xa cách "Nếu lời nói có thể hóa giải tất cả thì sẽ không có người bỏ mạng, nếu ta chỉ dùng lời nói thì có lẽ khoảng thế đứng đây nghe người chấp vắn"

Cát Vân cau mày, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nhưng cô không cười, cũng không thể cười nổi. Nữ tử Mông Cổ tuy phóng khoáng có ân, có oán tất có báo nhưng không phải người không phân biệt thị phi trắng đen. Cát Vân hận Khanh Khanh vì nàng có liên quan đến cái chết của Khánh Thụ, Cát Vân hiểu những thứ Khanh Khanh làm nhưng lại có tình không hiểu. Chung quy Cát Vân vẫn là vì nặng tình với Khánh thụ mới muốn trách tội Khanh Khanh

Cát Vân gạt đi lệ còn vương trên má quay đầu bỏ đi, trước khi ra cửa cô còn nghe âm thanh nặng nề của vật gì đổ ngã xuống. Tiếp đó là tiếng hốt hoảng của Triệu Khánh Lâm "Khanh Khanh..."

*

"Hôm nay muội làm sao vậy? Cây cỏ đó có lỗi với muội hay sao, muội hành hạ bọn chúng thật...chắc chắc..."

Gia Lỗ Thượng Phong ngồi xuống bên cạnh Cát Vân nhìn đám cây cỏ bị cô hủy hoại đến "đáng thương" tặc lưỡi.

Cát Vân thấy hân liền quý xuống hành lễ. Gia Lỗ Thượng Phong chau mày không đỡ cô dậy mà chính mình nằm xuống bãi cỏ mênh mông, gió thảo nguyên sau đêm mưa tuyết hôm qua có chút ẩm áp hơn nhưng vẫn se lạnh.

Gia Lỗ Thượng Phong cất lời, thanh âm du dương trong gió có chút lạnh lẽo "Cát Vân, từ khi trầm lên ngôi muội dần dần tỏ ra xa cách trầm rồi". Cát Vân vẫn giữ tư thế quý một chân hành lễ có chút ngần ngại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hân, nhanh chóng cúi đầu "Hoàng thượng, người là chân mệnh thiên tử trên vạn người, dân nữ chỉ là nữ nhi của một cung nữ nhỏ nhoi sao có thể như lúc trước tùy hứng được"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Không thể tùy hứng? Dừng vậy bây giờ ta là hoàng thượng, không phải vị vương gia tự tại của ngày đó". Quả nhiên để vương cô độc, ngày trước hân cô tự do nhưng chẳng có quyền thế. Hiện tại hân trên vạn người lại cô độc một mình, những người bên cạnh hân luôn miệng giữ lễ nghĩa đến đáng sợ

Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Thôi bỏ qua đi, Cát Vân, muội tại sao lại nổi cơn thịnh nộ như vậy, phải chăng bên Quận Chúa chọc giận rồi"

Cát Vân hừ mũi một cái ngồi bệt xuống bên cạnh Gia Lỗ Thượng Phong, câu trước là giữ lễ, hành động sau thì lại vô tư thoải mái như huynh đệ "Hoàng Thượng ngài đừng tưởng ta không biết, vị quận chúa kia chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết cho Khánh Thụ"

Cát Vân thờ dài một tay chống cằm một tay vờ vờ trên mặt đất lơ đãng nói "Khi còn tại thế ta còn muốn đưa nàng vào phủ của huynh mà háo hão làm vương phi, đáng tiếc.... Trời ganh tỵ nỡ nhân"

"Khanh Khanh vì nhà Triệu mà huyết tẩy hoàng cung, muội không muốn nhìn nhận nàng cũng không thể làm ngơ những việc nàng làm"

Cát Vân bĩu môi "Huynh tưởng ta không biết? Ta chỉ là ghét Khanh Khanh, cũng không hiểu rốt cuộc Triệu bá mẫu nhặc cô ta ở đâu về"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Muội chính là có ấn tượng không tốt với người ta nên mới soi mói như vậy, trong lòng muội thật sự ghét nàng ấy sao?"

Cát Vân nhìn Gia Lỗ Thượng Phong một chút cũng không thể nói nên lời

Gió thảo nguyên còn lạnh nhưng ánh nắng đã ấm hơn nhiều, thời tiết thật giống vậy, ngày này năm trước máu tanh văng khắp hoàng cung...

*

[Ca, Muội nên trở về rồi!]

Phong thụ chỉ yòn vẹn mấy chữ, Triệu Khánh Lâm thờ dài buông phong thụ. Khi này hân mới vừa nghe nói Khanh Khanh theo Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương đã mấy ngày trước, cũng đã nghe nói chuyện nàng xung đột với Phong Nguyệt Vô Thần mà cười ngượng trong đêm về Mông Cổ.

Có lẽ Khanh Khanh là người trong cuộc không rõ, nhưng Triệu Khánh Lâm biết rõ rằng Khanh Khanh đã có tình cảm với Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng là một nữ tử quật cường, cứng đầu, chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận

Chỉ mong nàng có thể hạnh phúc!

Thành Nam Cương

"Chủ Tử, thật sự phải rời đi ngay sao? Còn Lam Khanh Khanh phải làm thế nào?"

Vẫn một mặt lo lắng hỏi, tay vẫn còn mang tay nải đem vào trong xe ngựa, Khanh Khanh đã rời đi một ngày vẫn chưa quay lại, hiện tại chủ tử lại ra lệnh về kinh chẳng phải là bỏ mặt Khanh Khanh sao?

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn sắc trời, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi trời đã muộn tối, có lẽ đêm nay sẽ có cơn mưa to đây

"Vương gia..." Văn hấp tấp hỏi lại bị Thiên kéo lại "Vương gia là chủ tử hay là Khanh Khanh là chủ tử từ người đây". Văn nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thần rồi bỏ cuộc không xin nữa "Rốt cuộc hai người giận hờn việc gì vậy chứ"

Liễu An Nhiên được Tiểu Lan đỡ ra ngoài vừa vặn nghe được lời Văn và Thiên nói, đôi mày liễu của cô khẽ chau, trong đầu lập đi lập lại ba chữ "Lam Khanh Khanh"

"Chủ tử người làm sao?"

Liễu An Nhiên thoáng giật mình lắc đầu, giọng nói yếu ớt đến cực điểm "Ta không sao". Cô nhìn lên trời môi hơi nhếch lên chẳng biết đang nghĩ gì, Lam Khanh Khanh? Rốt cuộc là Lam Khanh Khanh nào đây?

Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng liền đi tới "Thân thể muội đang yếu tại sao không vào trong xe nghỉ ngơi?", Liễu An Nhiên yếu ớt cười "Chỉ đứng một lúc, không chết được!"

Phong Nguyệt Vô Thần nắm tay cô đi xuống tới xe ngựa, Liễu An Nhiên dần đo hỏi lâu mới mở miệng hỏi "Văn nói bên cạnh huynh có một Lam Khanh Khanh... Không chờ nàng ấy quay lại sao?". Hân hơi chau mày đôi mắt thoáng qua một tia lo lắng "Tự nàng ấy có thể trở về!"

Liễu An Nhiên trầm mặt, Phong Nguyệt Vô Thần có lẽ đã đáng giá cao nữ nhân quá rồi. Chuyện năm đó, phải chăng hân cũng nghĩ cô có thể tựa quay về?

"Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần quay đầu thấy cô một bên thất thần đứng, mãi vẫn không lên kiệu "An Nhiên, muội làm sao?"

Liễu An Nhiên nâng mắt do dự hỏi "Huynh...coi trọng Lam cô nương?" đứng như đực đoán Phong Nguyệt Vô Thần hơi mất tự nhiên nhanh chóng mỉm cười che lấp sự lo lắng đương muốn nói gì lại bị Liễu An Nhiên nói trước

"Thần, Huynh sẽ hối hận..."

Chương 102: Gặp biến_Gọi lại chuyện cũ

Lam Khanh Khanh một đường thúc ngựa từ Móng Cỏ đến Thành Nam Cương không ngừng nghỉ, đến lúc vào thành thì mặt trời đã xuống núi.

Khanh Khanh vào doanh trường quân lính thì đã nhận được tin buổi trưa hôm nay Phong Nguyệt Vô Thần đã lên đường về kinh, có lẽ hiện tại đã đến Viên Châu.

Lam Khanh Khanh cũng chẳng muốn làm phiền bọn họ liền cáo từ, nàng chọn một khách điểm trong thành trọ lại một đêm. Sắc trời bên ngoài đã tối còn có mây đêm hẳn đêm nay sẽ khó khăn nàng không thể lại phi ngựa đến Viên Châu được

Ăn tối xong, bên ngoài đã nổi giông, trên trời cũng đã có vài tiếng sấm chớp nổ.

Khanh Khanh ngồi một lúc liền cảm thấy một mối buồn ngủ liền lên giường, có lẽ vì mấy hôm nay quá mệt mỏi nàng vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Khanh Khanh vừa chợp mắt chưa bao lâu đã nghe một màn huyền ảo từ bên ngoài truyền đến. Khanh Khanh muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu chẳng mở nổi. Nàng cơ hồ nghe thấy mọi người hô hoán

"Cháy..."

"Cháy rồi... Mau dập lửa..."

"Mau mau cháy rồi..."

Cháy? Là chỗ nào bị cháy?

Khanh Khanh cảm thấy xung quanh nóng rực như bị lửa đốt, bên ngoài lại có người hô hoán "Khách điểm cháy rồi". Tinh thần nàng dần tỉnh táo, cháy? Chính là nơi ở của nàng bị cháy!

Khanh Khanh cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, xung quanh nàng toàn là lửa, đã đốt cháy đi mấy thanh xà nhà, cột nhà, khói bụi mù mịt. Nàng hoảng hốt muốn đứng dậy chạy ra ngoài nhưng đôi chân lại mềm nhũn căn bản không cách nào đứng lên

"Cô cô..."

Khanh Khanh nhắm mắt hoảng hốt bất giác nhớ lại cái kí ức đáng sợ mà nàng chôn giấu rất lâu.

Cũng như lúc này, lửa ngập tràn cả cô nhi viện, có một đứa bé gái ngồi trong góc tường sợ hãi, hoảng sợ như con chó nhỏ bị bỏ rơi giữa đồng lửa lớn. Cô bé thấy có vài bóng đen vượt lửa lớn đi vào, cô bé vui mừng, nắm được cây cỏ cứu mạng liền lớn tiếng kêu cứu.

Bọn họ quay đầu, bọn họ thấy đứa bé nhưng lại không ai chạy tới cứu đứa bé ấy. Lửa nơi cô bé quá lớn, thanh xà nhà ngã xuống, bọn họ nhất quyết quay đầu ôm những đứa bé mắc kẹt bên ngoài đi

Cô bé mờ to mắt, miệng kêu cứu, nước mắt lưng tròng, cô bé kêu đến khản cả giọng khóc đến đau cả mắt, khói bay mù mịt khiến cô bé nghẹt thở.

Cô bé ngất đi, khói mắt còn đọng lệ chưa khô. Cô bé mơ hồ thấy có một bóng đen.... Là thần chết sao?

"Khanh Khanh..."

Mí mắt thật nặng! Là ai đang gọi tên nàng?

Cảm giác cơ thể được nâng lên, tiếp theo là tiếp thanh xà nhà rơi xuống, lửa càng lớn hơn.

"Khanh Khanh, chẳng phải nàng rất mạnh mẽ sao? Nên đối diện sự thật!"

Nàng muốn xem là ai đang ôm nàng! Khanh Khanh hơi hé mắt tăng sương lẫn khói bụi che phủ mắt, nàng không thấy rõ khuôn mặt người đang ôm nàng. Nhưng nàng chắc chắn đây là một nam tử, giọng điệu cũng thật quen

Nam tử áo đen bật cười, ôm nàng lùi ra vài bước, lại nghe tiếng đồ vỡ "Khanh Khanh, coi như ta may mắn thấy được đáng về yếu đuối của nàng". Hắn nâng tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng "Nàng nợ ta một ân tình!"

Trong mơ hồ Khanh Khanh chau mày, cảm thấy cơ thể được nam tử di chuyển đến một nơi nào đó. Hình như có gió, rất lạnh, lại có tiếng huyền não rõ ràng.

Khanh Khanh cảm thấy phía cổ tay hơi lạnh lẽo, tay nam tử vừa rời đi nàng liền biết hắn đã lấy vòng tay hoa Ha Tuyết mà mẹ nàng cho nàng. Khanh Khanh khó nhọc nhấp máy môi "Người làm gì?". "Không làm gì cả, ta chờ nàng báo ân"

Nói đoạn hắn đặt nàng bên lan can bên ngoài khách điểm, môi hắn nhếch lên một đường xinh đẹp buông tay.

"Trên lầu có người"

"Có người rơi từ trên lầu xuống..."

Trong đám người dập lửa dưới lầu thấy bóng nữ tử rơi xuống liền kinh ngạc, hoảng hốt. Nàng như vậy nếu rơi xuống... Chưa để mọi người nghĩ đến kết cục đã có một bóng nam nhân vận khinh công bay lên ôm trọn thân thể nữ tử, Xuống đất an toàn

"Khanh Khanh, Khanh Khanh"

Lâm Bích Tần lay lay bà vai Khanh Khanh nhưng nàng vẫn không thể tỉnh dậy, hắn nhìn lên trên lầu sớm đã không còn bóng người. Tòa khách điểm hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt trọn đã bắt đầu sụp đổ. Trên trời lại thêm vài tia sấm chớp, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, mưa gió quất vào mặt đau rất. Cơn mưa đỏ xuống vẫn không thể làm nguôi ngoai ngọn lửa, ngọn lửa bị mưa làm tắt hẳn là chuyện của một canh giờ sau

Lâm Bích Tần nhìn nữ tử hơi thờ yếu ớt trong lòng không khỏi lo lắng. Hắn vốn dĩ chỉ là biết Khanh Khanh đang ở Nam Cương nên xin Đại Ca đến đây tìm nàng, tiện thể bảo vệ nàng. Không ngờ khi hắn tới thì nàng đã đi Mông Cổ, đến lúc nàng trở lại thì khách điểm lại gặp hỏa hoạn. Thật không dám nghĩ nếu như lúc này hắn không ở đây thì nàng có thể đã ngọc nát xương tan

Lâm Bích Tần chau mày, Phong Nguyệt Vô Thần hiện tại lại đang ở đâu?

*

"Vương gia..."

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Cao việc gì?". Văn gấp đến cực điểm thờ hồn hèn lấp bắp nói "Bên Thành Nam Cương xảy ra chuyện rồi"

Thành Nam Cương? Khi này đã có mặt báo nói Khanh Khanh đã quay trở lại "Có chuyện gì?"

"Khách điểm Lam Khanh Khanh ở xảy ra hòa hoãn, hiện giờ tình hình nàng ấy thật không tốt lắm..."

Cây bút trên tay Phong Nguyệt Vô Thần rơi xuống, hần hơi ngán đầu nhìn ra cửa sổ, ngoài trời đang mưa thật lớn. "Vương gia người không đến đó đón Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì Văn lại hấp tấp "Hay để thuộc hạ đến đón Khanh Khanh"

"Không cần, ta tin tưởng nàng"

Văn tròn tròn mắt, hần tức giận, cái gì mà tin tưởng nàng? Tin tưởng thì bên phía Khanh Khanh sẽ tốt lên được sao? Cho dù hần có tức giận thì cũng không thể thay đổi ý của Phong Nguyệt Vô Thần được. Văn buồn bực câu nhàu "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà Vương gia lại đối xử với nàng ấy như vậy chứ?"

Văn quay người toan rời đi lại nghe thấy tiếng người phía sau "Ngày mai không cần lên đường gấp, ở lại thêm một ngày đi"

Văn quay đầu cười "Vương gia là muốn chờ Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần thùy chung vẫn nhìn ra phía cửa sổ, Văn vui vẻ rời đi "Được thuộc hạ sẽ chuyển lời xuống dưới"

Văn vừa ra khỏi cửa đã bị Thiên kéo lại "Huỳnh làm gì?", "Người có ý gì với Lam Khanh Khanh sao?". Văn cau mày đẩy cánh tay Thiên đang cầm tay mình ra "Huỳnh là có ý gì đây? Có ý gì với Khanh Khanh là sao? Ta không phải là người có học vấn huỳnh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi"

Thiên buông tay Văn ra trên mặt vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng "Ta chưa từng thấy người nhiệt tình đối với ai như vậy". Văn chợt hiểu ra cười cười "Nàng là nữ chủ tử tương tui của ta, ta không quan tâm Khanh Khanh thì đi quan tâm ai đây?"

"Chủ tử chưa nói người đã tự nhận người khác là nữ chủ tử. Để chủ tử biết xem có lọt da người không"

Văn bĩu môi "Người còn nói ta, trong lòng người cũng không phải kích trọng nàng sao?" Văn thở dài, cụt mắt lại nói "Và lại ta thấy Khanh Khanh cũng thật đáng thương, từ nhỏ đã bị cha nương bỏ rơi, cuối cùng cha nương mất hết để lại một mình nàng"

Thiên cau mày "Đây là ai nói cho người?". "Mấy ngày trước ở Khách điểm Viên Châu Hàm nương nương vô tình nói cho ta biết"

Văn thở dài "Khanh Khanh với Hàm nương nương cũng thật quá đáng thương đi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Gặp lại tại khách điểm Viên Châu

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh trọ lại một khách điểm ở ngoại thành Nam Cương. Bên ngoài mưa bão thật to, không khí ẩm ướt lạnh lẽo

Từ lúc ngã xuống lầu đến giờ Khanh Khanh vẫn không có dấu hiện tỉnh lại, đến nửa đêm nàng lại phát sốt mê sảng gọi tên ai đó. Chung quy từ trước đến nay Lâm Bích Tần chưa từng thấy đáng vẻ nàng yếu đuối như vậy, hần đã quen nhìn nàng cao ngạo rồi

Lâm Bích Tần dứt thuốc cho nàng, may thay nàng vẫn có thể uống, lau đi mồ hôi trên trán lần thuốc chấy ra từ khố miệng. Đến khi trời lờ mờ sáng, bên ngoài đã tạnh mưa Khanh Khanh mới dần hạ sốt

Lâm Bích Tần viết một lá thư gửi về Dạ Nguyệt, cũng không biết bọn nam nhân ở đó có bị kích động đến điên lên đi đốt cả Tam vương phủ hay không...

*

Đông Phương Chính nhìn lá thư trầm ngâm, đôi mày có chút nhàu chặt nhưng nhìn đến dòng nhắc nhở nơi cuối thư mới thư thở dài

"Đại ca, huỳnh làm sao vậy? Phong thư đó chả nhẽ nói đại tẩu bị làm sao ah?" Điều Chính Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Đông Phương Chính thì cười cợt.

Đông Phương Chính hừ một cái ném phong thư vào người hần "Là tiểu cữu gửi về, Khanh Nhi gặp chuyện rồi". Điều Chính Vũ lập tức thu hồi vẻ bồn cẩu mọi mây đọc thư, hần vò lá thư tức giận đương muốn đi đâu đó

"Đệ đi đâu?" Điều Chính Vũ đứng chân giọng điệu lạnh lùng "Huỳnh nói xem?". Đông Phương Chính đứng dậy vỗ vỗ vai hần "Tiểu cữu đã nói đừng manh động, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng phải để Khanh Khanh quyết định có chém chết hần hay không"

Điền Chính Vũ bực bội "Vây đệ đi đón nàng" Đồng Phương Chính lại kéo hẳn lại "Cũng không được, tiểu cữu nói tình trạng của hiện tại của muội ấy không tốt lắm, đệ nghĩ một người cao ngạo như muội ấy muốn người khác thấy đáng về đó của muội ấy sao?"

Điền Chính Vũ hăm hức hất tay Đồng Phương Chính ra "Thật là bức điên đệ mà!". Ngoài miệng hắn nói vậy nhưng cũng ngoan ngoãn ở lại Dạ Nguyệt chờ nàng về, hắn biết hiện tại có lẽ nàng sẽ không muốn gặp ai. Nhưng mà hắn thật lo lắng cho nàng

Chưa đầy một canh giờ tin Tam vương gia _Phong Nguyệt Vô Thân bỏ rơi Lam Khanh Khanh ở Thành Nam Cương khiến nàng gặp hỏa hoạn bị thương truyền khắp Dạ Nguyệt. Phàm là người của tam vương phủ hoặc thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thân đến Thành Tây đều không khách khí bị đuổi ra khỏi quán.

Người của Dạ Nguyệt có thể động vào sao?

"Lâm Bích Tần? Sao huynh lại ở đây?"

Lâm Bích Tần nghe thấy nàng nói liền nhanh chóng bước đến bên cạnh "Khanh Khanh, muội tỉnh rồi, vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh nhìn bát thuốc đen ngòm chau mày, Lâm Bích Tần cười nhẹ vuốt tóc nàng "Ngao uống đi, sẽ khỏi bệnh nhanh thôi"

Lam Khanh Khanh lờm hẩn một cái "Ta không phải là con nít" uống hết bát thuốc nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lâm Bích Tần để nàng nằm xuống lại hỏi "Muội sợ lửa sao?", Khanh Khanh hơi ngạc nhiên nhìn hắn, cuối cùng nàng rũ mắt "Khí muội còn nhỏ, cô nhi viện gặp hỏa hoạn..."

Khanh Khanh nhắm mắt hít sâu một hơi cổ không bị quạ khử làm cho sợ hãi, Lâm Bích Tần chau mày nhận rõ về ưu thương từ nàng. Hắn vươn tay vuốt mái tóc xõa dài của nàng "Không cần sợ, có ca ở cạnh muội rồi"

Khanh Khanh mở mắt ra mỉm cười "Đa tạ ca". "Khanh Khanh, hôm qua muội là được ai cứu?" câu này của Lâm Bích Tần không khỏi khiến nàng chau mày, là ai cứu nàng? Không phải là Lâm Bích Tần sao?

Lâm Bích Tần thấy rõ nghi vấn của nàng liền giải thích "Lúc đó ta chỉ là vô tình đi ngang qua, phát hiện muội rơi từ trên lầu xuống" nếu không phải hắn đi dò la tin tức của nàng mà đi ngang qua, chỉ sợ hiện tại hắn đem về chính là xác của nàng

Khanh Khanh cau mày thật chặt, bên tai mơ hồ có tiếng nam nhân "Khanh Khanh, nàng nợ ta một ân tình". Nàng giật mình, đó không phải là mơ sao? Nàng xoa xoa cổ tay phát hiện vòng tay hoa Hạ Tuyết của nàng đã biến mất. Nó cũng cho nàng biết nam tử đó thật sự tồn tại, là ai?

"Khanh Khanh!"

Nàng giật mình lắc đầu "Không biết, cũng không nhớ nổi". Lâm Bích Tần xoa đầu nàng cười "Không sao rồi, sau khi dập lửa ta có đến đó, tìm thấy nhuyền hỗn tẩn trộn bên trong sập hương. Đây chắc không chỉ là một tai nạn"

Khanh Khanh gạt đầu nhưng chẳng mấy quan tâm, nàng nhìn ra cửa sổ đã thấy mặt trời lên cao "Ca, muội muốn về kinh". Lâm Bích Tần có chút bất ngờ "Muội vẫn còn chưa khỏi hẳn nên...", "Muội không muốn ở đây, muội muốn về Dạ Nguyệt"

Lâm Bích Tần nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đồng ý. Hắn ra chợ mua cho nàng một cái áo lông cáo thật dày cùng với một con ngựa khỏe. Tuy rằng đã gần chuyển mùa nhưng vẫn còn lưu lại cái giá rét mùa đông, hiện tại Khanh Khanh yếu ớt như vậy vẫn là nên được chăm sóc kĩ

Sau khi Lâm Bích Tần mặc cho Khanh Khanh hai ba lớp y phục dày cộm, nhìn nàng như đoàn bánh tét thì hắn mới đem theo nàng lên đường hồi kinh.

Mặt trời xuống núi không bao lâu thì Lâm Bích Tần và Lam Khanh Khanh đã đến Viên Châu thành, nàng vẫn còn yếu lại đi ngựa sốc này không biết ngã đi bao nhiêu lần. Hiện tại đã vào thành nhìn nàng cũng không thể cầm cự thêm được nữa

Lâm Bích Tần dìu nàng vào khách điểm gần nhất nhưng vừa vào chường quầy đã nhìn hai người khó xử "Khách quan xin thứ lỗi, khách điểm này đã được bao trọn rồi thật không thể cho thuê"

"Ông..."

Khanh Khanh yếu ớt kéo vạt áo Lâm Bích Tần ý bảo bỏ đi. Vị chường quầy nhìn nữ tử yếu ớt trong lòng nam nhân cũng động lòng "Hay các vị nói một tiếng với người thuê khách điểm xem, người ta có thể nhường lại một phòng"

Lời ông vừa dứt đã nghe thấy một tràng bước chân trên lầu xuống, vị chường quầy hồ hởi cười "Kia chính là vị bao thuê khách điểm"

Lâm Bích Tần thuận theo ngón tay chường quầy nhìn sang, nam tử áo bào tím đứng cùng đám thuộc hạ, là nam nhân quen đếm không thể nào quen hơi. Hiện tại đã biến thành kẻ thù của Dạ Nguyệt, Khanh Khanh cũng hơi nàng mắt nhìn hắn, không biết có cảm xúc gì

"Nếu khách điểm này vương gia đã bao trọn thì ta cũng không cần"

Lâm Bích Tần hừ lạnh đặt tay ngang hông Khanh Khanh ôm nàng rồi đi

"Khoan đã"

"Khanh Khanh!"

Dường như thanh âm của Phong Nguyệt Vô Thân và Lâm Bích Tần đồng thời vang lên. Khanh Khanh trong lòng Lâm Bích Tần lại ngất đi, nàng hiện tại suy yếu đến cực điểm

Vẫn đứng bên cạnh lo lắng nhìn Khanh Khanh nhưng chưa có lời của Phong Nguyệt Vô Thân hắn không thể nào tới đó

"Chuẩn bị phong cho nàng"

Vân vui mừng chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh giúp Lâm Bích Tần đưa nàng lên phòng. Lâm Bích Tần đi ngang qua Phong Nguyệt Vô Thân như có như không dừng lại "Cho dù Khanh Khanh có tha thứ Dạ Nguyệt cũng nhất định sẽ ghi hận"

Một lời nói liền sáng tỏ thân phận hắn, hắn chính là một trong mười một công tử Dạ Nguyệt son trang, hắn đối với Khanh Khanh như vậy nàng chính là vị Thập nhị gia

Vân cũng nghe được lời của Lâm Bích Tần lại nhìn Khanh Khanh, thảo nào hai ngày nay người tam vương phủ hắn tới nơi nào của thành Tây cũng bị đuổi.

Vương gia tạo nghiệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ*, Mời! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Người chưa bao giờ hiểu nàng

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh lên phòng, hắn cho nàng uống thuốc để nàng ngủ rồi mới rời khỏi phòng.

Lâm Bích Tần vừa xuống chính sảnh đã bắt gặp Phong Nguyệt Vô Thân một mình ngồi uống rượu. Phong Nguyệt Vô Thân nghe tiếng bước chân cũng ngẩn đầu

"Vương gia, chẳng phải Khanh Khanh là thuộc hạ của người sao? Ngay lúc nàng gặp hỏa hoạn người đang ở đâu?"

Phong Nguyệt Vô Thân chau mày "Đã là thuộc hạ của bốn vương thì cần Lâm công tử cần sao?"

Lâm Bích Tần cười nhưng ánh mắt lại rét lạnh "Ta tại sao lại không quản? Ta là cữu ca của muội ấy, muội ấy chính là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt. Dám hỏi vương gia, bỏ mặt thể nào đây?"

Nhìn thấy đối phương tình lệng không nói Lâm Bích Tần cảm thấy như vừa đánh một quyền vào gối bông, chẳng lẽ trong lòng hắn Khanh Khanh một chút cũng không quan trọng sao? Chỉ đáng trách muội ấy thông minh một đời nhưng lại đại dốt trong chuyện tình cảm

"Vương gia, người có biết lúc ta gặp muội ấy trong tình trạng thế nào không? Khách điểm nhuộm lửa đó rộc, muội ấy nhảy từ trên lầu xuống, nếu ta không cứu chi e là ngọc nát xương tan"

Thấy sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thân hơi đổi Lâm Bích Tần lại cười lạnh "Còn người? Người lại ở đây nhàn nhĩ cùng với người xưa, Khanh Khanh là một lòng với người người lại đối xử với nàng ấy như vậy"

Phong Nguyệt Vô Thân sắc mặt nặng nề, cơ hồ cảm thấy tim co thắt như bị ai bóp chặt. Hắn không biết đây là cảm giác gì, dường như là lo sợ, dường như là hối hận. Cảm giác như sắp mất cái gì đó, chung quy không thể nói nên lời

"Vương gia, người đã bao giờ từng thử đứng ở cương vị muội ấy mà suy nghĩ không? Muội ấy có gì sung sướng không mà lại cam chịu làm thuộc hạ dưới trướng người? Chẳng phải là muội ấy đề tâm đến người sao?"

"Ca..."

Câu sau của Lâm Bích Tần chứa đầy tức giận, hẳn không kiềm chế được thanh âm khiến mọi người trong khách điểm đều nghe thấy.

Lâm Bích Tần xoay người đã thấy Khanh Khanh khuôn mặt tái nhợt đứng trên lầu. Hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, môi nhếch lên lạnh lùng "Chung quy, người chưa bao giờ hiểu nàng" câu này chỉ có Lâm Bích Tần và Phong Nguyệt Vô Thần nghe thấy

Nói đoạn Lâm Bích Tần xoay người lên lầu, hẳn coi áo choàng bên ngoài khoát lên cho Khanh Khanh, vuốt nhẹ tóc nàng ân cần hỏi "Sao không ngủ trong phòng chạy ra đây làm gì?"

Khanh Khanh muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy môi khô khốc chủ có thể nấp mấy môi mấy chữ. Lâm Bích Tần cau mày như có như không nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần nâng cao thanh âm "Muội lại gặp ác mộng?"

Khanh Khanh gạt đầu. "Bên ngoài hãy còn lạnh muội nên vào phòng nghỉ ngơi" Lâm Bích Tần thấy nàng có chút do dự điều gì hẳn liền nói tiếp "Ca bởi muội ngủ!"

Bóng dáng hai người đã khuất nhưng ánh nhìn của Phong Nguyệt Vô Thần vẫn dõi theo. Hắn không rõ trong lòng có tư vị gì, có chút khổ sở, có chút buồn bực. Cảnh nàng mềm yếu với người khác như vậy, thủy chung phụ thuộc vào người khác như vậy, chung quy người đó không phải là hắn

Cảm giác như mất mát cái gì đó, mất một thứ rất quan trọng...

Phía khuất hành lang có một đôi con người vẫn luôn theo dõi về phía này. Liễu An Nhiên cau mày nhích nhích ra khỏi góc hành lang, cô giờ tay lên định đập con muỗi đang vo ve nhưng lại thôi

Cô nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi lại nhìn căn phòng đang đóng chặt cửa kia, ánh mắt phức tạp

"Quá yếu đuối!" Liễu An Nhiên lăm lăm, như nhớ ra chuyện gì lại cau mày nhìn về phía căn phòng Lam Khanh Khanh và Lâm Bích Tần "Sợ lửa? Lam Khanh Khanh?"

Ngay sáng sớm hôm sau đoàn người khởi hành về kinh thành. Lâm Bích Tần nhìn Khanh Khanh vẫn còn yếu không thể đi ngựa liền đi khắp thành thuê xe ngựa cho nàng. Chỉ đáng tiếc qua một trận dịch bệnh cũng chẳng tìm ra được cỗ xe nào tốt lành

Bắt đầu đi Khanh Khanh và Liễu An Nhiên đi cùng một cỗ xe ngựa

Lần trước đến Nam Cương gấp rút cứu tể còn đem theo nhiều lương thực nên mới đi đường rừng núi rút ngắn thời gian. Lần này trở về đi đường bằng thẳng thì mất tận mười ngày đêm mới đến được kinh thành

Lần này tuy đi đường "lạ ỏn" nhưng tình hình Khanh Khanh chẳng ổn tí nào, xe ngựa xóc nảy không biết bao nhiêu lần nàng bay ngay xuống xe nôn thốc nôn tháo. Chỉ khổ Tiểu Lan phải chăm sóc hai nữ nhân bị bệnh

"Người nhìn ta làm gì?" Khanh Khanh cau mày khó chịu ném chiếc khăn xuống, ngẩn đầu nhìn Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên cũng thu mắt lại lắc đầu cười nhẹ "Không có gì, cô ăn đi lát lại lên đường"

Khanh Khanh im lặng, cô ai nói cho nàng biết cô Liễu An Nhiên này sao lại kì quái như vậy không. Hiện tại ngồi chung xe ngựa đã lâu, nếu như nói lúc đầu cô ấy luôn nhìn chăm chăm nàng vì đề phòng tình địch thì cũng đã qua mấy ngày rồi sao lại cứ rành là nhìn nàng vậy? Không phải cô ấy bị mắc chứng thích nhìn nữ nhân chứ? Hay là bệnh lâu quá nên... Có vấn đề?

"Ta chỉ cảm thấy có giống một người" Liễu An Nhiên đột ngột nói khiến nàng không khỏi giật mình, giọng của cô ấy mềm mại uyển chuyển lại không điệu đà quá mức thật khác xa với nàng T.T

Giống một người? Là Phong Nguyệt Linh Nhi sao?

Liễu An Nhiên như cảm nhận được nghi vấn của nàng mà ngẩn đầu, chỉ có điều lần này trong mắt cô ấy có gì đó rất phức tạp, giọng nói cũng lạnh theo mấy phần "Cô ấy gọi là... Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh hơi ngẩn người, Lam Khanh Khanh? Không phải là nàng sao?

Khanh Khanh cau mày, trong lòng dâng lên một cảm xúc gì đó rất mãnh liệt, ý chí của nàng báo, nàng quen biết Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên bật cười "Đừng bận tâm, dùng bữa của cô đi". Khanh Khanh cúi đầu cầm cái khăn bọc bọc chén cháo, lăm lăm lâu lâu "cô cứ nhìn như vậy ta làm sao mà ăn chứ"

*

Hoàng cung Phong Nguyệt

"Khanh Khanh đi đâu rồi?"

Hàm Mộc Văn nhìn cung điện trống trải bất giác chau mày, có dự cảm chẳng lành. Mộc Văn hàm hực ra khỏi cung chạy đến tam vương phủ, quả thật như nàng đoán Phong Nguyệt Vô Thần với Lam Khanh Khanh vẫn chưa hồi kinh

Nàng bị lừa rồi!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thấy nàng mặt tức giận cũng chẳng dám chạy đến trước mặt chấp vấn chuyện nàng trốn đi.

"Nàng sao vừa về đã mang bộ mặt thối như vậy? Nhiệm từ Nam Cương rồi sao?"

Mộc Văn lườm hắn một cái đem gói bông trên nhuyễn tháp ném về phía hắn "Con mẹ nó đến lão nương cũng dám lừa".

Phong Nguyệt Phủ Hàn chớp lấy gói bông để lại trên nhuyễn tháp ngồi xuống bên cạnh nàng. "Ngủ đi làm vậy cũng vì nghĩ tốt cho nàng, nàng xem nàng đường đường là phi tử trong cung lại trốn đi biên cương, không nói đến không hợp phép tất nhờ nàng có mệnh hệ gì ta có cắt đầu của đệ ấy xuống nàng cũng không bình an mà trở lại"

Hàm Mộc Văn lườm hắn một phát "Hoàng thượng, người đang mong vị phi tử này chết sớm như vậy à? Còn cái quy tắc, quy tắc chẳng phải do người đặt ra sao, hoàng thượng sửa đi là được rồi"

"Nàng..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn định nói gì thêm đã thấy một bên vai nặng trĩu, hắn nhìn dính đầu vẫn chưa đeo trăm ngọc của Lương đệ tựa lên vai hắn khẽ mỉm cười "Ta biết nàng đang lo lắng điều gì"

"Ta lo Khanh tỷ sẽ gặp chuyện..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

"Ta lo Khanh Khanh sẽ gặp chuyện, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ bỏ mặc tỷ ấy, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không hiểu tỷ ấy mà tổn thương tỷ ấy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ôm trọn vai Mộc Văn "Ta tin Khanh Khanh sẽ vượt qua, cô ấy rất mạnh mẽ không phải sao?". Mộc Văn cụt mắt buồn bã "Tỷ ấy không mạnh mẽ như vậy, tỷ ấy cũng là một nữ tử, cần có người che chở bảo vệ, đáng tiếc..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn lên tiếng an ủi nàng đã nghe giọng điệu nàng thay đổi "Đáng tiếc, nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau"

Phong Nguyệt Phủ Hàn "..."

*

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Đại môn tam vương phủ bị đập đổ, Hàm Mộc Văn hùng hùng hổ hổ xông vào trong lớn tiếng gọi. Văn cùng Huyền nhìn thấy nàng liền chạy lại ngăn chặn nàng

"Hàm nương nương, người sao lại đến gây chuyện rồi?"

Mộc Văn lờm lờm Văn một cái hừ lạnh "Ta còn chưa tính chuyện các người lừa gạt ta người đã chấp vấn ta?". "Nương nương người đùa sao, ta nào dám chấp vấn người"

"Khanh Khanh đâu?"

Văn nhìn qua Huyền hơi ngập ngừng "Khanh Khanh, ở cô ấy không có trong phủ". Mộc Văn cau mày "Chẳng phải các người hỏi kinh đêm qua sao? Hiện tại tỷ ấy không hỏi cung cũng chẳng ở tam vương phủ thì ở đâu?"

"Lam Khanh Khanh đang ở Dạ Nguyệt sơn trang" Văn nhìn qua Huyền mắt hơi nheo lại "Tỷ ấy ở đó làm gì?". Nàng có dự cảm chẳng lành, nếu không sao tự nhiên Khanh Khanh lại đến Dạ Nguyệt mà không nói cho nàng tiếng nào?

"Khanh Khanh...cô ấy..."

Văn áp a áp ứng càng khiến Mộc Văn nghi ngờ "Có phải trên đường đã gặp chuyện gì không?", "Không có gì.... Cũng không phải, chỉ là khách điểm Khanh Khanh ở xảy ra hỏa hoạn, có lẽ nàng bị sốc gì đó nên..."

"Chỉ là?" Mộc Văn cười lạnh "Chỉ là chuyện nhỏ sao? Các người..." nàng hừ một tiếng đẩy Văn Huyền ra xông vào phòng Phong Nguyệt Vô Thần

"Phong Nguyệt Vô Thần, người lần ra đây cho ta!"

Mộc Văn đi xuyên qua chính điện vào thăm thất "Phong Nguyệt Vô Thần, rốt cuộc người xem Khanh Khanh là cái gì? Tỷ ấy..."

Nàng đột ngột dừng lại nhìn nữ tử đang đứng trước mặt, Mộc Văn lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên thư án về tranh. Nàng cười lạnh "Rốt cuộc ta cũng biết lí do, thì ra chỉ thấy mỹ nhân trong lòng khóc chẳng biết trí ki xưa đau lòng"

Mộc Văn nhìn Liễu An Nhiên một lượt khẽ cười "Nghe nói vương gia đem về một nữ tử xinh đẹp ta còn không tin giờ thì ta tin rồi. Trước đây ta còn nghĩ Khanh Tỷ theo người sẽ tốt, nhưng người lại bỏ mặc tỷ ấy"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Thiên, đưa Lương Đế nương nương hỏi cung"

"Phong Nguyệt Vô Thần, người có biết Khanh Khanh sợ lửa không?"

Nét bút bị lệch một đường mực trên giấy tuyên quan, Phong Nguyệt Vô Thần cảm chặt tay tiếp tục vẽ như chẳng nghe thấy lời nàng nói.

Mộc Văn bật cười nhưng khóe mắt lại lạnh băng "Người chẳng hiểu tỷ ấy, không đúng, người chưa từng muốn hiểu tỷ ấy. Lúc tỷ ấy cần người nhất người lại bỏ mặc, Phong Nguyệt Vô Thần, là ta đáng giá cao người quá rồi!"

Nói đoạn Mộc Văn xoay người rời đi, nàng trước nay luôn đề phòng nam nhân bên cạnh Khanh Khanh, không phải vì nàng không muốn Khanh Khanh hạnh phúc mà sợ Khanh Khanh phải chịu đau khổ. Chẳng phải hạnh phúc chính là đau khổ thấu tâm can sao? Trước đây cũng chính vì Khanh Khanh nhất thời mềm lòng, xem trọng Vương Tường Hải mới bị hấn lợi dụng. Kết cục bị đẩy xuống núi xuyên đến nơi quý quái này

Chỉ là nàng phòng, phòng nam nhân khắp thiên hạ lại lơ là bỏ sót người nhà họ Phong Nguyệt. Chỉ là nàng thấy Khanh Khanh bên cạnh hẳn có thể trở lại chính mình mà nghĩ hẳn sẽ là tương lai tốt cho Khanh Khanh. Chỉ là nàng ngầm nhận hẳn là tỷ phu nên Khanh Khanh mới lại tổn thương

Nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau!

*

Dạ Nguyệt sơn trang

"Khanh Nhi" - Tô Yên đẩy cửa phòng Khanh Khanh ra, bên là một mảng tối đen. Tô Yên khẽ chau mày đi vào trong tĩnh thất nền

"Tẩu đừng thấp"

Giọng Khanh Khanh đột ngột truyền đến khiến Tô Yên giật mình, Tô Yên cũng là người tập võ cô thấy Khanh Khanh trong bóng tối đang đi về phía này. Khanh Khanh lướt qua cô đi ra ngoài

Khanh Khanh ngồi xuống bậc thềm trước cửa, nàng nhìn trăng, nhìn trời không biết đang suy nghĩ gì. Tô Yên lấy một tấm áo choàng khoác lên người nàng "Trời vẫn còn lạnh muội lại mới bệnh dậy không nên ngồi đây"

Khanh Khanh hơi giương môi nhưng nàng lại không cười nổi, gió đông thoảng qua nàng liền bị lạnh mà hơi run, hắt xì một cái

Tô Yên lắc đầu kéo áo choàng che kín cổ nàng lại "Muội đúng là đứa bé cứng đầu! Hắn đã không tốt liền vứt bỏ đi, muội hà tất phải làm khổ chính mình?"

Khanh Khanh hơi nghiêng đầu khó hiểu "Tẩu nói vậy là ý gì?"

"Muội không hiểu trái tim của muội hay là trốn tránh cảm xúc đây? Muội hẳn đã coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần rồi"

Khanh Khanh cười nhạt "Tẩu sao lại nghĩ đến khả năng đó? Muội ghét hẳn vì hẳn lợi dụng muội, hẳn dám bỏ mặt muội thôi. Tẩu nghĩ đi đâu vậy"

"Vậy sao muội không một đao chém chết hẳn đi?"

Khanh Khanh hơi ngần người, đúng vậy! Từ khi nào nàng lại nhân từ như vậy? Phàm là ai phạm nàng dù đối phương là thần thánh hay ma quỷ nàng đều khiến họ sống không bằng chết. Nhưng..

"Nhưng muội lại không muốn truy cứu hẳn. Chỉ có một khả năng, muội..."

"Tẩu, sẽ không" Khanh Khanh nghiêm mặt "Từ lúc bị Vương Tường Hải phản bội muội đã quyết không tin tưởng vào nam nhân rồi. Không có khả năng"

Tô Yên cười trừ vuốt nhẹ tóc nàng "Tẩu cũng mong sẽ không có khả năng"

Tô Yên thấy Khanh Khanh lên giường ngủ mới yên lòng rời đi.

Khanh Khanh mới vừa chợp mắt liền gặp ác mộng. Nàng mơ thấy ngày đó khách điểm bị cháy, còn có một nam tử luôn không ngừng gọi tên nàng, cứu nàng ra khỏi đám lửa

Hắn rốt cuộc là ai?

"Khanh Khanh, muội làm sao vậy?"

Khanh Khanh giật mình nhìn người bên giường "Điều Chính Vũ?". Điều Chính Vũ lấy trong người ra một viên ngọc, căn phòng sáng hẳn lên "Lại gặp ác mộng sao?"

Khanh Khanh không trả lời hẳn mà nhìn chăm chăm viên ngọc "Đây là gì?". "Dạ Minh Châu, ta nghe đại tẩu nói nàng không thích thấp nên ta liền tìm cho nàng vài viên dạ minh châu thấp sáng"

Nói đoạn Điều Chính Vũ đứng dậy đặt dạ minh châu lên các giá nến, cả căn phòng liền sáng.

Khanh Khanh nhìn Điều Chính Vũ có chút ngập ngừng hỏi "Huynh, có từng đến Nam Cương?". Hắn hơi ngần người quay lại "Muội có ý gì? Lâm Bích Tần quản lí Nghi Ám, đệ ấy biết muội ở Nam Cương liền chạy đến đó, nếu không phải đại ca không cho ta đã sớm đến đón muội. Khôi để muội chịu âm ức"

Khanh Khanh cau mày, không phải Điều Chính Vũ, Lâm Bích Tần ở đó người của Dạ Nguyệt càng không đến. Vậy nam tử kia là ai? Sao lại cứu nàng? Chắc lẽ là Phong Nguyệt Vô Thần?

"Khanh Khanh, muội đang nghĩ gì mà xuất thần thế?". Khanh Khanh giật mình "Không có gì, huynh đi ngủ sớm đi ta mệt rồi"

"Được!" Điều Chính Vũ đắp chăn cho nàng, kiểm tra cửa sổ đã đóng mới rời đi. Hắn vừa ra khỏi phòng liền có người nháy xuống quý bên chân hắn

"Thế nào? đã điều tra được chưa?"

Hắc y nhân cúi đầu "Bất công tử xin thứ tội, thuộc hạ đã đến Nam Cương điều tra khách điểm Thập Nhị tiểu thư ở, ngoài trừ nhuyễn cốt tán trong nền hương ngoài ra còn một thứ"

Hắc y nhân đưa cho Điều Chính Vũ một cây chùy thủ, trên cây chùy thủ có hoa văn kì lạ. Đường như là kí hiệu đặc thù của ai đó

"Đã tìm ra hung thủ chưa?"

"xin công tử thứ tội"

Điều Chính Vũ hừ nhẹ nắm chặt thanh chủy thủ "Nhất định phải tìm được hung thủ cho ta"

Bạn đang đọc truyện *Tử Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Trở thành nữ tử xinh đẹp

"Đây là cái thứ gì?"

Khanh Khanh lật qua lật lại y phục trên bàn cau mày hỏi. Tô Yên bảo nữ thuộc hạ trong Dạ Nguyệt mang theo vài cái rương nhỏ đặt trong phòng nàng, Tô Yên nghe nàng hỏi cũng chỉ cười

Khanh Khanh lại gần mấy cái rương nhỏ mở ra xem, bên trong rương là một số vòng vàng dây bạc, châu báu trăm cái, mấy rương kia là y phục đủ sắc màu cùng phấn son

"Đại tâu, người đem những thứ này đến để làm gì? Tâu là tranh chấp với đại ca nên di cư sang đây?"

Tô Yên phì cười "Những thứ này đều là của muội"

"Của muội?" khuôn mặt nàng có chút méo mó "Có cần phải bày sặc cầu vòng, bánh bèo thực nữ thế này không?". Tô Yên gõ trán nàng một cái "Cái gì mà bánh bèo, muội y như ngày trước dùng từ ngữ quái lạ"

"Muội nhìn xem bộ y phục này thế nào?" Tô Yên chỉ vào huyết y đỏ tươi được treo trên gỗ mốc y phục. Khanh Khanh lắc đầu "Quá đỏ, quá chói rồi". Tô Yên chỉ vào bộ y phục màu vàng nhạt bên cạnh "Cái này thì sao? Không quá chói chứ, rất thanh tao, hợp với muội"

Khanh Khanh tặc lưỡi "Yếu đuối, thực nữ quá rồi!"

"Còn cái này?" Tô Yên chỉ vào bộ y phục nữ thuộc hạ vừa đem đến "Màu lục cũng rất đẹp nha, nếu muội khoái lên người..."

"Nhìn sẽ giống như cây chuối!"

"Hồng thì sao? Thêu cánh sen xinh đẹp, gần bùn lại chẳng hôi tanh mùi bùn..."

"Hờ hán giống kĩ nữ lầu xanh!"

"..."

"Lam Khanh Khanh!" Tô Yên tức giận ném bộ huyết y đầu tiên về phía nàng "Muội mau thay y phục cho ta, nhanh và gấp!"

Khanh Khanh yếu ớt lên tiếng "Không có bạc y hay hắc y sao?". "Không có! Muội thân nữ nhi sao lại ăn mặc như vậy chứ? Muội nhìn lại bản thân mình xem..."

"Rất tốt mà..." Khanh Khanh nhìn hắc y đơn sơ trên người không cho là tồi, Tô Yên nhìn nàng đến quên nói chuyện. Nữ thuộc hạ bên cạnh cũng bật cười "Thập Nhị tiểu thư, hôm nay là sinh thần của Đại thiếu gia, người nên ăn mặc thật xinh đẹp"

"Ồ..." Khanh Khanh gạt đầu khẽ nhìn qua Tô Yên đang một bụng hỏa khí "Tẩu đứng tức giận, muội đi thay y phục ngay"

*

Khanh Khanh nhìn nữ tử trong gương, nàng khẽ nghiêng đầu người trong gương cũng nghiêng đầu. Tô Yên cau mày giữ cái đầu lộn xộn của nàng lại "Muội đang làm gì vậy?"

Khanh Khanh chỉ vào người trong gương khó tin hỏi "Người trong gương là muội sao?"

Tô Yên hắc giọng tự hào "Đương nhiên là muội, kĩ thuật trang điểm của ta có phải là rất xuất sắc hay không? Ta trang điểm khiến muội không còn nhận ra chính mình nữa??"

Đúng thật nàng không còn nhận ra chính mình nữa rồi!

Khanh Khanh cảm thấy trên đầu nàng như có vạn con quạ bay qua "Tẩu tử, cái này gọi là cao thủ rồi..."

Tóc của nàng bị Tô Yên bó lại thành một cục to tướng trên đầu, trên đây lại cài nhiều cây trâm vàng bạc đến mức nàng tưởng như cổ nàng bị gãy vì nặng. Khuôn mặt nàng bị Tô Yên trét cho mấy lớp phấn, má quét đỏ, môi hồng....

Trông không khác gì cương thi sống lại!

"Đại thiếu phu nhân, người có hơi lố tay rồi!" - nữ thuộc hạ tận tình nhắc nhở

Tô Yên khó tin nhìn đi nhìn lại Khanh Khanh "Có sao? Hình như ta có chút lố tả thì phải"

Khanh Khanh tròn mắt trực tiếp gục xuống bàn trang điểm, như này gọi là hơi lố thì như thế nào mới là quá tay đây?

"Đại Thiếu phu nhân hay cứ để thuộc hạ làm". Tô Yên nhìn một mặt lười biếng của Khanh Khanh mới nhảy ra khỏi chỗ "Vây phiền người rồi"

*

"Chẳng phải đã phong tỏa tin tức rồi sao? Hiện tại lại có nhiều người đến dâng lễ vật như vậy?"

Mộ Dung Xuất tung hộp gấm lên rồi chụp lại cười cười "Đại ca, họ muốn biết thì không ai cản được, lễ vật cũng chỉ là nịnh bợ, nhận là được"

Đông Phương Chính đỡ trán "Sinh thần cũng bị bọn họ làm phiền chết rồi!"

"Đại ca, huynh gửi thiệp mời đến tam vương phủ sao?"

"Đúng vậy, ta muốn cho hần biết người của Dạ Nguyệt không phải hạng dễ dãi muốn vứt bỏ là vứt bỏ"

*

"Không cần đánh nhiều phấn như vậy, tô chút son, tô chút son là được rồi"

Khanh Khanh nở nụ cười mà nàng cho là thiện ý nhất thỏa hiệp

Tô Yên nhìn khuôn mặt phù dung xinh đẹp của nàng hài lòng cười "Được rồi A Thiết tô cho muội ấy chút son là ổn rồi" Khanh Khanh hiện tại so với lúc này xinh đẹp hơn nha. Tô Yên vuốt mũi, có lẽ cô hơi quá tay thật

Khanh Khanh hơi nghiêng mặt, bộ điều cài trên đầu khẽ đun đưa, tua ngọc phát ra tiếng va chạm nhỏ. "Trên bộ điều hình như có khắc gì đó"

"Là Phượng hoàng!"

"Chẳng phải chỉ có hoàng hậu mới được dùng đồ thêu khắc phượng hoàng sao?"

Tô Yên lắc đầu "Vốn là có luật, nhưng mà Phong Nguyệt Phủ Hàn đăng cơ liền bãi bỏ luật lệ. Có lẽ là vì muội muội của hần"

Khanh Khanh chau mày, nàng từng nghe nói Linh Nhi công chúa phụng mệnh hòa thân với Ngụy Quốc nhưng không rõ lý do gì mà trên đại lễ rút đao tự sát. Chỉ có Hoàng hậu mới mặc hý phục, Phong Nguyệt Vô Thần tận mắt thấy muội muội chết như vậy...

"Ta thấy họa tiết uyên ương vẫn hợp với muội hơn"

Khanh Khanh thuận theo ánh mắt Tô Yên nhìn vòng cổ phản chiếu trong gương. Là chiếc vòng Phong Nguyệt Vô Thần tặng nàng

"Được rồi đã đến giờ nên ra đại sảnh để các đệ ấy chiêm ngưỡng muội thôi" Tô Yên cười gian kéo Khanh Khanh đi

Khanh Khanh vừa đi hai bước đã giẫm phải vật vấy xuyt té "Tàu à muội có thể đổi bộ y phục nào đơn giản được không?"

"Không có khả năng"

*

Hiện tại ở chính đường là một mảng im lặng, im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy âm thanh rõ ràng. Không khí ngột ngạt đến cực điểm

Hỏi lí do là vì sao? Chính là vì trong chính đường có một vị khách duy nhất được mời nhưng lại bị chủ nhà ghét bỏ

Đông Phương Chính nâng lên ly rượu, xung phong phá bỏ không khí "Hôm nay là sinh thần ta, các đệ cứ tự nhiên". Hắn quay sang nam tử áo bào tím mỉm cười "Tam vương gia mời!"

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly kính rồi ngửa mặt uống hết. Hắn làm sao không biết chủ nhân Dạ Nguyệt Mời hắn đến làm gì chứ? Hắn cũng muốn đến tìm nàng!

"Ây da, có Khách sao?"

Tô Yên vừa đến cửa chính đường liền thấy Phong Nguyệt Vô Thần, cô bỗng nhiên dừng bước kinh ngạc nhìn hắn rồi lại nhìn Đông Phương Chính như muốn hỏi "Đang xảy ra chuyện gì?"

Tà váy bằng lụa của Khanh Khanh bị gió thổi móc vào đai lưng ngọc, nàng cuối đầu cố gỡ ra nên chẳng để ý đến Tô Yên phía trước. Tô Yên đột ngột dừng lại Khanh Khanh cũng chẳng biết mà đụng phải cô

"Tàu dừng lại làm gì?"

Tô Yên quay đầu nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Không có gì, muội vào trước đi". Khanh Khanh còn chưa tiêu hóa được lời Tô Yên đã bị cô đẩy vào trong

"Tàu..."

Phụt

Khanh Khanh bị cắt lời cau mày quay đầu nhìn Mộ Dung Xuất đang bị sặc rượu ho đến muốn nghẹn. Bọn người bên cạnh cũng chẳng khác gì, họ nhìn nàng như sinh vật lạ

Khanh Khanh cúi đầu nhìn y phục "Ta có gì không đúng sao?"

"Muội rất đẹp!"

"Người rất đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Xem...các huynh là nam nhân

"Muội/ Người rất đẹp!"

Không gian có chút im ắng, mọi người đều cảm thấy có chút điện phát ra từ đôi mắt hai nam tử. Chỉ duy nhất một người không nhận ra

Lâm Khanh Khanh kinh ngạc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Sao người lại ở đây?"

Điều Chính Vũ thu mắt không thèm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thêm một cái, chấm dứt màn đấu mắt căng thẳng. Hắn mỉm cười đứng dậy đi đến bên cạnh Khanh Khanh ôm eo nàng

"Khanh Khanh hôm nay của chúng ta trở thành thực nữ rồi nha"

Khanh Khanh lờm Điều Chính Vũ, tay tùy thủ vào bụng hắn gây ra khỏi móng vuốt đang đặt ngang eo "Bát ca, ngại quá thời điểm không thuận lợi nếu không ta đã trở thành tội nhân của tổ tiên huynh rồi?"

Khanh Khanh miễn phí cho Điều Chính Vũ một khuôn mặt "từ ái" đi đến bên cạnh Lâm Bích Tần ngồi xuống

Điều Chính Vũ ôm bụng cười trừ "Muội muốn mạng ta ta liền dâng cho muội chơi đùa". Khanh Khanh hừ một tiếng cầm ly rượu của Lâm Bích Tần uống cạn

Không khí lại một lần nữa trở nên im ắng, Khanh Khanh cau mày "Có chuyện?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhạt lặng lẽ uống rượu, nàng không biết cũng chẳng quan tâm hành động lúc này của nàng có bao nhiêu là không đúng lễ nghĩa

Lâm Bích Tần mắt thấy nàng lấy ly rượu mình chưa kịp can ngăn đã thấy nàng đưa lên môi uống, hắn bất đắc dĩ thở dài không tình nguyện đón nhận ánh mắt giết người của hai vị nào đó

"Khanh Khanh, đó là ly rượu của ta" -Lâm Bích Tần nhẹ giọng nhắc nhở

"Ta biết!"

"Muội là nữ tử đó Khanh Khanh, hai người...hai người như vậy có phải quá thân mật không?" -Mộ Dung Xuất kinh ngạc nhìn nàng lại nhìn Lâm Bích Tần

Điều Chính Vũ nhìn nàng ánh mắt đáng thương "Khanh Khanh, ta thật sự đau lòng đấy!"

Khanh Khanh chau mày "Có cần nghiêm trọng vậy không?"

"Khanh Khanh!"

Sắc nặng nề đáng sợ của Tô Yên đang ngồi bên cạnh Đông Phương Chính khiến cho nàng biết được hành động này có bao nhiêu thất lễ. Khanh Khanh quay sang Lâm Bích Tần hỏi nhỏ "Ta làm sai rồi sao?"

Lâm Bích Tần cười nhẹ lắc đầu, trong mắt tràn đầy cung chiêu "Người đầu đem cho Thập Nhị tiểu thư một ly rượu mới"

Cảnh này trong mắt mọi người chính là chàng chàng thiếp thiếp tiếc mất đưa tình.

"Ồi mẹ ơi! Ta chỉ đến trễ một chút thôi lại xảy ra chuyện gì thế này?"

Lúc này mọi người mới để ý thấy hai nam tử bị hóa đá đứng ngoài cửa, một là hoa hoa công tử Vương Lăng Thần còn lại là Hồ ly Bạch Mặc Thương. Một lạnh một nóng hiện tại lại có cùng vẻ mặt tỏ rõ bốn chữ "Không thể tin nổi!"

Khanh Khanh chau mày "Cũng chỉ là uống cùng ly rượu có cần phải làm quái vậy không? Nam nhân các huynh ăn chung ngủ chung uống chung chẳng lẽ tất cả đều mờ ám?"

Vương Lăng Thần thờ dài vẻ mặt đáng thương đến bàn ngồi "Khanh Khanh của chúng ta..."

Lâm Bích Tần cảm nhận được tất cả mũi nhọn đều chia vào mình bất đắc dĩ gượng cười, hắn mở miệng giải thích giúp Khanh Khanh "Các huynh hiểu lầm rồi, muội ấy là nữ tử phóng khoáng uống cùng ca ca cũng chẳng cho là chuyện lớn. Dù sao mọi chuyện muội ấy làm đều không hợp phép tắc"

"Ca ca? Vậy ta không phải tam ca của muội sao?" -Mộ Dung Xuất ai oán. Mọi người đều tập trung vào vấn đề của Khanh Khanh mà quên mất còn một vị khách

Người Dạ Nguyệt cũng không nhận ra sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần có chút tái nhợt, hẳn từ khi này đã luôn uống rượu

Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ "Tam ca? Ta cần phải cân nhắc kĩ".

"Khanh Khanh, ta thấy từ khi muội vào Dạ Nguyệt đến nay đều bắt nạt mọi người đủ loại. Chỉ duy nhất Lâm Bích Tần là muội đối tốt. Nói! Muội đối với hắn là như thế nào?"

Lâm Bích Tần có chút đỡ khốc đỡ cười "Bát ca, ta dù gì cũng là đệ đệ của huynh!". Điều Chính Vũ hát cảm biểu thị rõ chẳng có quan hệ gì ngay lúc này

Khanh Khanh hơi nhếch môi lắc lắc ly rượu trong tay "Đơn giản vì Lâm Bích Tần là ca ca của ta, người khác cho ta bao nhiêu ân tình ta sẽ trả gấp đôi!"

"Hắn là ca ca vậy còn bọn ta thì sao?"

Khanh Khanh hơi nâng mắt nhìn Mộ Dung xuất, môi nàng hơi nhếch lên lạnh lùng lại trong trẻo phun ra từng chữ "Xem các huynh...là nam nhân!"

Bạch Mặc Thương vốn đang uống rượu nghe câu nói của nàng liền phun hết ra ngoài

Xem Lâm Bích Tần là ca ca, xem bọn hắn là nam nhân. Có ý gì?

Khanh Khanh nhẹ cười lại rót một ly uống cạn. Lâm Bích Tần cau mày nhìn nàng có vẻ khác thường "Khanh Khanh, muội say rồi"

Khanh Khanh bĩu môi "Ta không say!"

Mọi người có chút đỡ khốc đỡ cười, nàng chỉ mới uống hai ba ly đã say ra thành như vậy rồi

"Để ta đưa muội ấy về phòng" Tô Yên chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh. Lâm Bích Tần lấy ly rượu nàng giữ chặt trên tay xuống "Đệ giúp tẩu một tay"

Khanh Khanh cảm thấy đầu hơi choáng váng, mắt cũng lơ mờ. Nàng thần sát thủ tửu lượng phải thật tốt, ngàn ly không say hoặc không thể đụng vào rượu. Cảm giác say rượu không thể khống chế được bản thân khiến nàng ghét bỏ

Nàng vùng ra khỏi hai người hết lớn "Ta muốn đến Tam vương phủ!"

Nàng chính thức gục xuống bàn

Hiện tại mọi người mới nhớ tới vị khách bên kia, Phong Nguyệt Vô Thần nghe nàng nói liền ngừng uống rượu. Hắn hoàn toàn đối lập với nàng, một người ngàn ly không say một lại ba chén đã gục

Phong Nguyệt Vô Thần trước ánh mắt kinh ngạc lẫn tức tối của người Dạ Nguyệt đi đến đỡ Khanh Khanh. Hắn nhếch môi lạnh lùng phun ra hai chữ cáo từ rồi ôm Khanh Khanh đi mất

Tô Yên gặm chân bực bội "Khanh Khanh Thật không có tiền đồ mà"

Vốn dĩ hôm nay muốn dạy cho Phong Nguyệt Vô Thần một bài học nhưng lại bị đảo ngược tình thế, người cũng bị hắn đưa đi

*

Phong Nguyệt Vô Thần bế ngang Khanh Khanh vào xe ngựa, nàng bị chất còn kích thích sớm đã ngủ nhưng vì xe ngựa xóc mà mơ hồ tỉnh lại

Khanh Khanh vẫn không thể nhìn rõ chỉ lơ mờ thấy được bên cạnh có một nam tử, nàng bắt giác níu vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần

"Là người?" -Giọng nàng rất nhỏ, nàng trong mơ hồ nhớ lại cảnh hòa hoan đêm đó

"Người tốt cuộc là ai?" Khanh Khanh kéo vạt áo hắn cảnh ngày càng chặt. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày bế ngang nàng lên ngồi trên đùi hắn "Khanh Khanh"

Khanh Khanh khẽ chau mày, nàng nhớ lại ngày hóa hoan, có một nam tử cũng gọi tên nàng, nàng nghe không rõ là giọng của ai nhưng nàng biết chắc hắn gọi tên nàng

Nàng nhớ lúc đó chẳng thể cử động được, nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm. Hình như ai đó bị thương rồi đi, nam tử đó ôm nàng nhảy qua đám lửa. Nàng nhớ hẳn đây nàng xuống lầu, cách tốt nhất đối với nàng lúc đó chỉ cầu cho khi nàng rơi xuống có người tiếp được

Khanh Khanh chau mày nắm chặt vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng nhớ lúc rơi xuống có người ôm được nàng, có trời mới biết lúc đó nàng sợ hãi đến mức nào. Lần đầu tiên sau sáu năm Khanh Khanh mới cảm thấy sợ hãi

Nàng vô thức gọi tên nam nhân đã làm nàng tổn thương "Phong Nguyệt Vô Thần"

"Có ta ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 108: Ai cũng có một khoảng thời gian đau buồn

Nam tử cỡi bò nón rộng vành trên đầu đội cho nữ tử, nữ tử đó vận áo choàng lông màu đỏ tươi. Nàng hơi ngẩn đầu nhưng chỉ thấy được cái cằm thon gọn của nam tử

Nam tử khẽ cười, tiếng cười phóng khoáng như gió xuân giữa trời tuyết, ấm áp lại vô tình...

Ngày đó tuyết rơi, lạnh đến thấu xương, lạnh đến tâm can nữ tử bị tổn thương. Nam tử xa lạ quan tâm chăm sóc nàng, chỉ có điều nữ tử đó không nhớ hẳn..

Nam nhân vô tình sẽ khiến nữ tử đau khổ, nhưng thích một người mà bị người ấy lãng quên thì còn gì đau khổ hơn?

*

Lam Khanh Khanh giật mình thức giấc, nàng lắc lắc đầu hơi đau, nặng trĩu. Nàng ngẩn đầu nhìn xung quanh "Đây là đâu?"

Hình như hôm qua nàng uống say, sau đó... Sau đó nhìn như Tô Yên cùng Lâm Bích Tần đưa nàng về phòng, sau đó nàng nói muốn đến tam vương phủ

Khoan đã! Tam vương phủ?

Nàng kinh ngạc nhìn kĩ xung quanh, căn phòng này chính là căn phòng Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp cho nàng khi mới vào phủ.

Khanh Khanh yếu xui ngã ra giường vùng vằng đạp chân "Lam Khanh Khanh người thật là chẳng có chút tiền đồ nào!"

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh ngồi bật dậy, ngó ra ngoài chính thất "Ai?"

"Nô tỳ là Yết Nhi bên Liễu tiểu chủ"

Yết Nhi? Không có án trọng. Liễu tiểu chủ? Chẳng lẽ là Liễu An Nhiên? Tiểu chủ chính là danh mà nô gia trong phủ gọi thất thiếp của Phong Nguyệt Vô Thần. Phong Nguyệt Vô Thần nạp Liễu An Nhiên làm trắc phi rồi sao? Còn tưởng hắn sẽ cưới nàng ta là chính thất

"Có chuyện gì không?"

"Liễu tiểu chủ dặn dò nô tỳ đến chăm sóc cô nương"

Lam Khanh Khanh nhớ lại từ từ yêu kiều xinh đẹp kia thờ dài "Không cần người hầu hạ, trở về đi". Nàng nghe thấy tiếng bước chân rồi đi mới một mình nằm lại xuống giường

Khanh Khanh nhìn đỉnh màn có chút ngờ ngác, nàng đột nhiên nhớ ra ngày trước lúc mới xuyên đến thời đại xa lạ này nàng thường xuyên bị mất ngủ. Cách duy nhất để nàng không suy nghĩ nhiều chính là nhìn đỉnh màn đến thần thờ

Khanh Khanh nhếch môi khẽ cười, lúc đó nàng nghĩ nàng sẽ chẳng bao giờ dung hợp được với thế giới này, chẳng dễ tâm đến bất cứ việc gì bởi vì nàng nghĩ đây có lẽ chỉ là giấc mơ bình an do nàng tự tạo ra. Sẽ có một ngày thời không này sẽ biến mất, nàng sẽ thức giấc trở về cuộc sống tối tăm như trước.

Nhưng hiện tại, nàng không chỉ để tâm mà còn bị tổn thương hay tức giận bởi những chuyện mà trước đây nàng cho là tầm thường của nhân loại, bởi vì nàng là ma quý

"Khanh Khanh, muội đâu rồi?"

Khanh Khanh cau mày nói vọng ra "Lại là ai?"

Liễu Mộng ngoài chính thất nghe thấy tiếng nàng liền đập cửa phòng xông vào "Thì ra muội trốn ở đây!"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn Liễu Mộng có chút mơ hồ. Liễu Mộng híp mắt nhìn nàng, huơ huơ tay "Ta là Liễu Mộng, muội nhớ không?"

Khanh Khanh gật đầu "Ta biết!". Liễu Mộng thờ ra nhẹ nhõm cười cười "May muội còn nhớ, nhưng sao muội lại trung lại bộ mặt mơ hồ thế kia"

Khanh Khanh gượng cười có chút khó xử "Ta quên tỷ cũng là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần...". Liễu Mộng nhướn mày "Cũng là?"

Khanh Khanh gật đầu "Cho nên tỷ cũng gọi là Liễu Chú từ", Liễu Mộng gật đầu Nàng lại nói tiếp "Cho nên Yết Nhi là nô tỳ của tỷ"

Liễu Mộng đương gật đầu lại lắc đầu "Không hẳn, ta và Yết Nhi đều là thuộc hạ của vương gia". Nàng cười gượng áp ứng "Cho nên..."

Liễu Mộng đột nhiên hiểu ra một chuyện "Cho nên người mới đuổi Yết Nhi đi, cho nên người tưởng Liễu Mộng ta là Liễu An Nhiên. Khanh Khanh người giới làm đến người ta người cũng đuổi đi. Ngươi..."

Liễu Mộng thờ phỉ phò vì tức giận, Khanh Khanh chỉ cười vô tội, ai bảo hai người có chung họ làm gì.

Liễu Mộng ngồi xuống giường vỗ vai Khanh Khanh "Ta nghe nói ở Nam Cương muội sảy ra chuyện". Khanh Khanh Khanh không nói gì chỉ cười trừ, Liễu Mộng ghét bỏ đẩy mặt qua một bên "Muội thu lại nụ cười giả tạo đó đi, khó coi muốn chết"

Khanh Khanh nhếch môi cũng không cười nổi cúi đầu, Liễu Mộng nhìn nàng "Muội cố chấp như vậy là vì vương gia, là vì Liễu đường chủ đã trở về!"

Liễu Mộng không phải hỏi mà chính là khẳng định sự việc, Khanh Khanh lắc đầu "Sao có thể...", "Có thể! Bởi vì muội thích vương gia rồi!"

Khanh Khanh không nói gì cúi đầu, nàng thông minh, tài trí, am hiểu mọi thứ, có thể nhìn ra sắc mặt tất cả mọi người. Nếu không phải do hoàn cảnh có lẽ nàng sẽ trở thành công tử viên hay cánh sát. Nàng có thể nhìn ra suy nghĩ mọi người chỉ duy nhất nàng không hiểu bản thân cũng chẳng có tài che dấu cảm xúc. Nhất là về phương diện tình cảm nam nữ

"Khanh Khanh, có lẽ hai người đang có hiểu lầm gì đó, muội thử gặp vương gia nói rõ xem biết đâu..."

"Liễu Mộng tỷ, muội cảm thấy có chút đau đầu tỷ trở về đi muội muốn nghỉ ngơi" Khanh Khanh kéo chân trùm cả cơ thể lại cuộn thành một cục, chẳng màng Liễu Mộng đang lải nhải một bên

Liễu Mộng thờ dài bất đắc dĩ rồi đi "Khanh Khanh, muội thử xem"

*

Khanh Khanh vận một bộ bạch y đơn giản, nàng dựa theo trí nhớ đến thư phòng trong phủ. Thư phòng của Phong Nguyệt Vô Thần nằm cạnh tấm thất, nàng đi đến cạnh cây lê trước đình viện ngẩn đầu nhìn lên cao. Nàng nhớ trước ngự thư phòng cũng có một gốc lê, hiện tại vừa trái qua đông cây cũng đã sơ xác

Khanh Khanh hít một hơi thật sâu đi về phía thư phòng, nàng đứng ngoài cửa hơi ghé tai vào trong nghe một chút, hoàn toàn im ắng. Khanh Khanh cau mày, hiện tại hẳn không ở thư phòng thì đi đâu?

Nàng nghe thấy tiếng động, nàng vừa nấp đi nơi khuất cánh cửa vốn đang khép chặt bỗng mở ra. Bên trong bước ra một nữ tử, nàng ta vận y phục vàng nhạt thêu hoa hải đường, từng cái giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ thanh tao

Liễu An Nhiên vốn rồi đi bỗng quay người, nàng ta hơi nhìn qua phía Khanh Khanh đang nấp nhưng nhanh chóng thu nhãn quang

"Sao lại không đi?" - Phong Nguyệt Vô Thần từ trong thư phòng bước ra chau mày hỏi

Liễu An Nhiên lắc đầu ôn nhu cười "Không có gì, muội đột nhiên nhớ ra một chuyện". "Chuyện gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lơ đãng hỏi

"Trước đây huynh từng nói sẽ chăm sóc muội cả đời, hiện tại vẫn còn hiệu lực chứ?". Không chỉ Lam Khanh Khanh mà Phong Nguyệt Vô Thần cũng bất ngờ bởi câu hỏi của nàng ta

Liễu An Nhiên khẽ cười lại nói tiếp "Trước đây muội từng vì huynh mà không tiếc mạng, ngày đó ở Thiên Khanh không phải huynh đã nói như vậy sao. Hiện tại muội cái gì cũng đã mất, bắt đền huynh đây"

Phong Nguyệt Vô Thần cười xoa đầu nàng ta "Đương nhiên ta sẽ chăm sóc muội"

Liễu An Nhiên cười vui vẻ nhìn bóng đen nơi khuất hành lang rồi đi, nàng ta né đầu khỏi cánh tay Phong Nguyệt Vô Thần bĩu môi "Ta đùa huynh đó, tiểu muội cần phải đi tìm lang quân như ý để hẳn ta chăm sóc không cần huynh lo"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cánh tay, nụ cười trên môi có chút mất tự nhiên "Ta mong muội sẽ hạnh phúc"

Liễu An Nhiên khẽ cười bước đi, tiếng cười như chuông bạc, thanh âm trong trẻo "Muội sẽ tìm một nam nhân giống huynh!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Hoa Văn Kỳ Lạ

Yêu một người là hạnh phúc nhưng yêu một người không yêu mình chính là nỗi đau

Từng không tiếc mạng vì một người, từng yêu người đó đến chẳng rõ thị phi trắng đen đến cuối cùng sau khi tỉnh khỏi giấc mộng thứ tình cảm đó của hẳn chỉ là cảm giác áy náy, tội lỗi.

Ta từng hỏi hẳn tại sao không cho ta cơ hội, hẳn chỉ trả lời hai từ "Xin lỗi" cùng với sự áy náy vô tận "Ta sẽ chăm sóc muội cả đời"

Chăm sóc ta cả đời? Với tư cách gì đây? Muội muội? Ta không cần!

Ta đã từng từ bỏ, không! Là cố gắng từ bỏ hẳn. Nhưng lại gặp cô ấy, người ta không bao giờ thắng được, người ta luôn ngưỡng mộ và ghen tỵ

Ta muốn một lần thắng cô ấy!

*

Lam Khanh Khanh thần thờ vô định hướng mà đi, nàng ra khỏi vương phủ cũng chẳng để ý. Con đường lớn tấp nập nhộn nhịp dần biến mất, nàng không biết đã đi bao lâu, thần thờ bao lâu, hiện tại trước mặt là một con sông rộng lớn ở ngoại ô

Khanh Khanh định thần nhũm mày, nàng nhìn xung quanh không một bóng người. Nàng nhớ đúng thật sau khi nhìn một màn tình chàng ý thiếp đầy sến súa của đôi nam nữ kia liền tức giận ra khỏi phủ. Nhưng tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

"Quận chúa, lâu rồi không gặp"

Khanh Khanh quay người, đúng thật là người lâu rồi chưa gặp, người năm lần bảy lượt muốn nàng vào chỗ chết

"Thượng Quan Tề? Đúng thật có chút lâu, đến là muốn lấy mạng ta hay gì làm nhanh gọn đi. Ta là người bận rộn"

Thượng Quan Tề phì cười "Đúng thật bận rộn, một mặt là Quận chúa Mông Cổ cao cao tại thượng, một là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt Sơn Trang quyền lực. Lại còn đảm nhiệm chức vụ thuộc hạ tam vương gia, cung nữ quét tước ngự thư phòng. Quận chúa khiến tại hạ bối phục!"

Khanh Khanh bĩu môi "Nói vào trọng điểm!". Thượng Quan Tề thu lại nụ cười trên môi nghiêm túc "Ta muốn hợp tác với ngươi, đôi bên cùng có lợi!"

"Tại sao ta phải hợp tác với ngươi? Ta còn chẳng nhớ ngươi đã bao nhiêu lần muốn giết ta. Hiện tại..." Khanh Khanh nhìn hắt từ trên xuống dưới đánh giá "Hiện tại lại nói muốn hợp tác, trong hồ lô ngươi rốt cuộc bán thứ gì?"

"Ta nào dám có ý đồ với ngươi, chỉ là thân phận của ngươi không bình thường, những người xung quanh ngươi càng lại..." Thượng Quan Tề nghĩ đến người nào đó lặng lẽ xoa thái dương "Chung quy ngươi rất có lợi với ta!"

Khanh Khanh cười khẩy phát tay "Ngươi tốt nhất nên về nhà mà ngủ, ngủ đi rồi mơ, đến khi nào ngươi thấy heo nái leo cây ta sẽ là đồng minh của ngươi!"

Khanh Khanh đi lướt qua người Thượng Quan Tề, tầm mắt nàng đúng lúc hạ xuống vừa vận nhìn thấy hoa văn kì lạ trên thanh đoản kiếm của hắn. Hoa văn có chút quen thuộc, dường như nàng đã thấy ở đâu rồi!

*

Khanh Khanh không trở lại vương phủ mà đến hoàng cung.

Hàm Mộc Vân lười biếng nằm trên nhuyễn tháp ngoài hoa viên phơi nắng vừa nhìn thấy Khanh Khanh liền nhảy dựng lên chạy lại

"Lam Khanh Khanh tỳ về rồi ah, nhớ tỳ chết đi được"

Khanh Khanh đưa tay chặn đầu Mộc Vân lại không cho cô phi đến ôm nàng. "Buông ra ta sẽ không hành động lỗ mãng đâu, thật đó!" Mộc Vân tròn mắt nhìn Khanh Khanh, Khanh hừ một tiếng thả tay

Mộc Vân cười hi hi trong lúc sơ ý ôm nàng "Ah nhớ tỳ chết đi được!", Khanh Khanh tròn mắt "Ngươi..."

Bạch Nhi thấy gương mặt khó coi của nàng nhìn về phía này liền ngoan ngoãn kéo Mộc Vân ra "Nương nương người như vậy sẽ dọa Khanh Khanh chạy mất đấy"

Đầu Khanh Khanh như có ngàn con vượn con quạ bay qua, nàng không phải là con nít, Mộc Vân cũng không phải là con nít. Bạch Nhi không nên lấy câu này ra dọa nha.

"À đúng rồi mấy hôm nay tỳ đi đâu đấy?"

Khanh Khanh nhúng vai ngồi bên bàn đá "Nhàn rồi, dạo chơi một vòng thôi". Nàng cầm lấy bút trên bàn vẽ vôi lên bìa cuốn sách đặt gần đó.

Mộc Vân tròn mắt kéo quyển sách lại "Tỳ đang vẽ lên sách y thuật quý hiếm mà ta công khó mới tìm được đấy".

Khanh Khanh ném bút bĩu môi "Cũng không phải là do Phong Nguyệt Phủ Hàn tìm về cho ngươi sao"

Mộc Vân xi một tiếng bất mãn, cô nhìn hoa văn Khanh Khanh vẽ mắt mày nhăn nhón"Tỳ về một đồng kỉ cục này làm gì? Bỏ hết cả sách của ta".

Khanh Khanh lắc đầu "Ta nhìn thấy hoa văn trên thanh đoản kiếm của Thượng Quan Tề, cảm thấy có chút quen mắt"

"Hay là hỏi Phong Nguyệt Phủ Hàn đi, hắn là hoàng đế cái gì mà chẳng nhìn qua". Khanh Khanh như nghĩ ngợi giắt đầu "Hắn là phu quân ngươi người đi hỏi đi, chắc chắn hắn sẽ không cảm thấy phiền" còn nàng tức sẽ điều tra riêng, nàng có cảm giác có chuyện gì đó nàng quên mất

Mộc Vân lờm nàng "Tỳ thật quá đáng!". Nàng nhúng những vai "Đó là điều hiển nhiên, ngươi và hắn chẳng phải đã kết bái thiên địa..."

"Tỳ là tên khốn!!!"

*

"Tiểu thư? Ngươi có chuyện nhờ ta?"

Khanh Khanh ngồi trên cây, ánh trăng phá hoa lên khuôn mặt lạnh lùng của nàng. Phùng Liên có cảm giác nàng có gì rất khác trước, có vẻ như trận hỏa hoạn đó chính là thứ khơi lại kí ức không đáng nhớ của nàng

Khanh Khanh hơi chuyển mắt nhìn Phùng Liên "Không có gì, chỉ là muốn ngươi tìm hiểu một chuyện". Khanh Khanh xoay người nhảy từ trên cây xuống, nàng lấy trong tay áo ra một mảnh giấy đưa cho hắn

"Bức tranh này...?" Phùng Liên nhìn bức tranh chau mày khó hiểu

"Ta đã từng thấy qua, cảm thấy tò mò thôi"

Cảm thấy tò mò? Theo Phùng Liên biết về nàng thì nàng không bao giờ rành hơi mà làm chuyện chẳng có chút lí do. "Thuộc hạ cảm thấy rất giống hoa văn Mông Cổ, chỉ có điều kiểu cách này có phần lạ mắt. Thuộc hạ theo hầu hoàng thượng nhiều năm khẳng định chưa bao giờ thấy qua"

Hoa văn Mông Cổ? Khanh Khanh chau mày có mọi móc trí nhớ cá vàng của nàng. Hình như trên đoản kiếm Gia Lễ Phong và ca ca nàng đều có khắc hoa văn, nhưng mà nàng không nhớ nó hình dạng ra sao. Từng nghe qua người trong cung Mông Cổ đều dùng đồ khảm hoa văn theo từ thứ bậc

Khoan đã! Mông Cổ? Hắn biết được thân phận thật của nàng thì chỉ có thể xuất phát từ Mông Cổ. Thượng Quan Tề chẳng lẽ liên quan đến Gia Lễ Thượng Phong?

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần "Ngươi tìm cách xuất cung đưa bản vẽ này cho Điều Chính Vũ, bảo hắn điều tra giúp ta"

Phùng Liên gật đầu "Được, ngày mai thuộc hạ sẽ xuất cung. Nhưng sao ngươi lại không tự mình đi?"

Khanh Khanh nhớ lại hôm sinh thần Đông Phương Chính cảm thấy đầu có chút đau "Không đi, cảm thấy mất mặt!". Nàng ở trước mặt nhiều người như vậy ho hoá muốn đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần, thật không biết bây giờ họ có còn coi trọng uy quyền của vị thập nhị tiểu thư này không

Phùng Liên như nghe được câu nói mới lạ liền kinh ngạc ồ một tiếng "Thì ra ngươi còn có mặt để mất"

Lam Khanh Khanh "..."

"Phùng Liên ngươi quả thật chán sống!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Cháu*, Mời! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Biến mất như chưa từng tồn tại

"Phong Nguyệt Phủ Hàn..."

Hàm Mộc Vân xông vào thư phòng, nàng dừng chân nhìn căn phòng không một bóng người "Người đâu cả rồi?"

"Hàm nương nương, hoàng thượng đã đi giá đến ngự hoa viên rồi à" nô tỳ quét dọn ngự thư phong thấy nàng liền hành lễ kính cẩn bẩm

Mộc Vân đến ngự hoa viên, nàng đi một vòng lớn vẫn chẳng thấy bóng dáng Phong Nguyệt phủ hàn đâu

Mộc Vân bỏ cuộc muốn đi về lại nhìn thấy bóng dáng Từ Thanh trong bộ quần phục đó thắm đặc trưng. "Từ Thanh, ngươi có nhìn thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn không?"

Từ Thanh nhìn có vẻ có tâm sự, hẳn nhìn phía vườn hoa đào đang đâm chồi chuẩn bị cho một mùa xuân rực rỡ "Hoàng Thượng đang ở trong vườn hoa đào"

Mộc Văn đương muốn vào trong liền bị Từ Thanh kéo lại "Nương nương người nên chú ý một chút, hiện tại tâm trạng hoàng thượng không mấy tốt, người hãy ôn nhu mà tâm sự cùng hoàng thượng"

Mộc Văn cười gượng gắt đầu "Được được, ta sẽ chú ý"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng một thân hoàng bào vẫn chưa thay đang ngồi bên bàn đá cạnh gốc đào. Mùa xuân đã sắp sang xua cái lạnh của đông giá rét, hoa đào cũng đã chóp nỏ, chồi non, nụ hoa khắp cảnh.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi đó giữa không gian thoáng đãng nhưng lòng lại ngột ngạt, Mộc Văn hiếm khi thấy hắn như vậy, ưu thương, cô độc. Chỉ duy nhất một lần hắn kể về muội muội hắn, chẳng lẽ...

"Hoa còn chưa nở người ngắm cái gì chứ" Mộc Văn ngồi xuống cách Phong Nguyệt Phủ Hàn, nâng nghiêng đầu nhìn hắn, hắn vẫn chẳng có chút biểu cảm nào. Nàng nhìn thấy bên bàn có phong thư liền lấy ra xem

"Ba ngày sau Ngụy Thiên Sở sẽ phong Nguyệt Mỹ Nhân mới vào cung làm hậu, hiệu Nguyệt Linh Hoàng Hậu. Độc sủng lục cung!"

Mộc Văn đặc bức thư xuống nhìn về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn. Hắn như cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn cũng nhìn sang nàng, hắn khẽ cười như khúc mắt chẳng vui nổi. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang tay ôm Mộc Văn vào lòng

Hắn đặt cằm lên vai nàng như một con mèo đang cần sự an ủi "Ngụy Thiên Sở đó chính là hoàng đế Ngụy Quốc". Mộc Văn biết hiện tại lòng hắn có bao nhiêu khổ sở, thương tiếc cho vị muội muội đã khuất kia

Năm đó Phong Nguyệt Linh Nhi bị chỉ đích danh đi hòa thân cũng do một phần Ngụy Thiên Sở động tay chân. Thứ nghĩ xem Linh Nhi là nữ hoàng thượng yêu nhất lại là muội muội ruột của thái tử, sao hoàng thượng có thể đẩy nàng qua nước kẻ địch?

Vốn có thể dễ để cơ khác thay thế nhưng Linh Nhi chấp nhận hòa thân để cuối cùng nàng tự vẫn nơi đất khách quê người. Nàng ấy, đã làm trọn nghĩa vụ công chúa một nước và ích kỉ giải thoát bản thân với danh nghĩa một con người!

"Hắn ta lập hậu, ta không cam tâm, không cam tâm để Linh Nhi chết như vậy. Nếu không phải hắn ta ép gả Linh Nhi đã không tự sát!"

Mộc Văn vòng tay ôm lấy lưng Phong Nguyệt Phủ Hàn vỗ nhẹ "Ta biết, ta biết hiện tại người rất đau lòng nhưng mà người cũng không thể như thế này được"

Mộc Văn cắn môi chẳng biết an ủi ra sao "Đổi lại là người xem, người nạp bao nhiêu thiếp bao nhiêu phi, giải lệ ngàn người chắt chắt lục cung. Hiện tại người sủng ái ta như vậy chẳng phải cũng phản bội bọn họ sao?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "Hai chuyện không giống nhau!". "Ta nói là giống đấy, người xem Lan Phi đó không phải là oán đến mức muốn giết ta sao? Hoàng đế các người đều tham lam như vậy có một giai nhân xinh đẹp lại muốn có một mỹ nữ ôn nhu lại đòi hỏi một trí kỉ hiểu chuyện. Người sủng rồi lại bỏ xem nữ nhân như công cụ phát tiết!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười dùng ngón trỏ đẩy trán nàng "Nàng không phải là an ủi ta mà là đang ghen!"

Mộc Văn bấu môi "Ai thêm ghen chứ!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn lại cười cưng chiều nhìn nàng như cả thế giới chỉ mình nàng tồn tại

Mộc Văn cũng mỉm cười, bởi vì chuyện của Phong Nguyệt Phủ Hàn tác động nên nàng quên mất lí do nàng tìm hắn rồi.

*

Khanh Khanh nhận được tín hiệu từ Phùng Liên, nàng ra khỏi Túy Linh Cung liền chạm mặt tỷ nữ bên cạnh Lương Chiêu Nghi.

"Nương nương nhà ta muốn gặp người"

Khanh Khanh cau mày "Tại sao ta phải đi với người?"

Tỷ nữ không rồi rầm cũng chẳng khó xử, bình tĩnh mỉm cười đáp "Nương nương muốn gặp người một chút, xin người bỏ chút thời gian"

"Ta cũng không phải là người dễ dãi, ta đi theo người thì có lợi ích gì đây?", Tỷ nữ hơi suy nghĩ "Sẽ không để người thất vọng!"

Khanh Khanh hơi ngờ vực, hiện tại cũng đã rất lâu chưa gặp nàng ta, nàng ta lại muốn làm chuyện gì đây?

"Được, ta đi theo người"

Khanh Khanh theo tỷ nữ đến Trúc Yên cung, khung cảnh ở đây vẫn như trước, bình yên khó đoán!

"Đến rồi?"

Lương Chiêu Nghi ngồi trong thùy hiên nghe tiếng liền nói vọng ra, tỷ nữ ra hiệu mời nàng vào đình rồi lặng lẽ rời đi

Khanh Khanh bước vào đình, không khí có chút gì đó không hợp với cảnh sắc, không khí có chút nặng nề, hẳn là vì chủ nhân đang có tâm sự

"Tâm trạng chiêu nghi đang không tốt, gọi ta đến để làm gì đây? Ta cũng không thể mua vui cho người!"

"Người quá thật rất tình ý!"

Lương chiêu nghi khẽ cười nhưng tâm chẳng vui "Người có muốn nghe ta kể chuyện không?"

Khanh Khanh nhúng vai ngồi xuống bàn đá tự mình rót trà "Tùy người"

"Trong triều có một vị quan nổi tiếng là thanh liêm nhưng ít ai biết rằng ông đang có âm mưu mua chuộc quan lại tước đoạt ngôi vua"

Khanh Khanh hơi khựng lại hơi cau mày, nàng ta hẳn là đang nói về phụ thân nàng ta?

"Ông ta có một nhi tử hai nhi nữ cùng nhận nuôi một nữ tử. Đại tiểu thư Lương gia từ nhỏ đã lớn lên cùng nghĩa ca sớm đã phải lòng hắn. Nàng ấy cũng đã tỏ lòng với hắn, hắn là hắn ta cũng coi trọng nàng đi.

Nhưng đến năm nàng vừa đến tuổi cập kê cũng đến năm hoàng thượng tuyển tú. Lương gia vì muốn đạt được mục đích liền ép buộc Đại tiểu thư Lương gia vào cung. Nàng đến cầu xin nghĩa ca giúp đỡ hắn lại nói "kỷ sự nghiệp làm trọng". Nàng cùng với sự tuyệt vọng vào cung, nàng tranh đấu giành lấy sự sủng ái leo lên chức Lương Nghi.

Cuối cùng nàng được gì đây? Tình yêu chẳng có, hạnh phúc cũng không, sống trong thâm cung chỉ biết làm bạn với hoa cỏ thì gọi phở vậ. Rốt cuộc học coi nàng là gì đây? Công cụ hay hàng hóa?"

Khanh Khanh trầm ngâm chẳng biết nói gì, im lặng một hồi nàng mở miệng "Người nói những chuyện này cho ta nghe làm gì?"

"Hiện tại ta muốn nhờ người một chuyện người có nguyên ý giúp ta?"

"Ta được lợi gì đây?"

Lương Chiêu Nghi hơi nâng mắt nhìn nàng, nở nụ cười xinh đẹp "Ta có một bí mật muốn trao đổi, thế nào?"

Khanh Khanh không hỏi đến bí mật "Người muốn ta giúp người thế nào?"

"Ta muốn xuất cung, biến mất như chưa từng tồn tại"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Phoir bày âm mưu

Con người một khi đã bị tổn thương rất nhiều, quá đau khổ, quá tuyệt vọng họ sẽ nắm chặt cọng rom cứu mạng bên cạnh. Họ sẽ gửi gắm tất cả hi vọng và sự sống vào người đó, chỉ mong có thể giải thoát bản thân

Một khi đã chịu đựng quá nhiều họ sẽ bùng nổ, một người có thể từ ôn nhu như nước trở thành kẻ vô tình độc ác. Con người sinh ra đều có trái tim thuần khiết chỉ vì trải qua đau khổ, khổ khăn nên mới trở nên độc tài, lãnh khốc

Con người không ai không có tâm ma quan trọng họ biết dừng đúng lúc hay không, kẻ xấu cũng chẳng ác cả một đời, người tốt cũng chưa chắc chưa sinh đã tâm. Không phải kẻ giết người nào cũng xấu, không phải kẻ bố thí nào cũng lương thiện

Duy nhất chỉ có tình yêu mới khiến con người trở nên khác đi, xinh đẹp hơn, thuần khiết hơn

Nhưng mà...

Chính tình yêu lại khiến ta rơi vào ảo mộng hạnh phúc đến cuối cùng khi tình giấc đó chỉ là tầng tầng lớp lớp nỗi đau

Chỉ có đau thấu tâm can mới tìm ra hạnh phúc?

*

Nếu muốn có hạnh phúc phải trải qua tầng tầng lớp lớp đau khổ thì ta thà chẳng có còn hơn

Vốn dĩ tình cảm đối với ta quá xa vời, chỉ là phù dung trong tranh có thể cảm nhận nhưng chẳng phải là thật!

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần nhìn Hoắc Y "Phòng Liên đâu rồi?". "Hoàng Thượng giữ hấn ở lại, ta thay hấn đến để đưa thứ này cho người" nói đoạn Hoắc Y lấy từ trong vật áo một thanh chủy thủ cùng một lá thư đưa nàng

Là thư Điều Chính Vũ viết

"Chủy Thủ nhất được ở khách điểm, trong nền còn có nguyễn cốt tán hấn là có người thừa dịp ám sát. Hoa văn trên chủy thủ cùng bức tranh muội đưa là cùng một kiểu, là hoa văn của Mông Cổ. Mỗi vị hoàng gia Mông Cổ đều có một kiểu hoa văn riêng. Muội đất tội vị nào của Mông Cổ?"

Khanh Khanh chau mày hoa văn hoàng tộc Mông Cổ? Quả nhiên không sai!

"Tiểu Thư người không bắt ngờ sao?"

"Có người đã nói ta biết tất cả bí mật rồi" điều kiện dễ biến mất!

Hoắc Y có chút không hiểu cho lắm, "Ta nhờ người một việc, điều tra cho ta gần đây Mông Cổ có dự tính đem vật gì hay bản tính chuyện gì với Phong Nguyệt không. Điều tra Thượng Quan Tề cho ta"

Hoắc Y tuân lệnh toan rời đi lại bị nàng gọi lại "Người từng nghe qua thuốc gì khiến người ta dần suy nhược rồi bất tỉnh một thời gian hay không? Hoặc thuốc già chết gì đó"

"Khiến người ta suy nhược thì có nhưng bắt quả không khiến bất tỉnh như người chết được. Tam công tử có lẽ sẽ có cách, thuộc hạ sẽ về son trang xem thử"

Khanh Khanh gật đầu "Được, trông cậy vào người!". Nàng là người có ân có báo, có lẽ nàng ta đã quá mệt mỏi với cuộc sống hiện tại nên mới đến cầu thỏa hiệp với nàng. Có qua ắt có lại, hơn thế vì nàng cũng là thân nữ nhi có phần nào đồng cảm với nàng ta.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung thì bắt gặp một nữ nhân vận hoa phục đơn giản đứng bên cổng cung.

Nữ tử kia thấy nàng liền ngẩn đầu lộ ra khuôn mặt phù dung xinh đẹp động lòng người, hình như nàng đã thấy qua nữ nhân này

Nữ tử kia mỉm cười, ánh trắng phản chiếu lên khuôn mặt nàng ấy như hàng nga tiên tử, xinh đẹp, kiều mị "Lam cô nương, ta có thể nói chuyện với cô một chút không?"

"Ta hình như không quen biết người, có chuyện cứ nói ở đây đi"

Nữ tử cắn cánh môi khó xử "Ta chỉ muốn nhắc cô cần trọng một chút... trận hòa loạn ở Nam Cương đó là do Bạch Kết làm, hấn ta vẫn còn ôm hận việc của Kiều Hữu Lan ngày đó. Còn cả việc của Thượng Quan Tề..."

Nàng ta càng nói càng gấp cứ như rằng Khanh Khanh sẽ không tin lời nàng ta nói, "Thượng Quan Tề chính là vương tử thất lạc Mông Cổ, hấn cầu kết với Lương gia lật đổ Phong Nguyệt đem quân chiếm Mông Cổ"

Khanh Khanh bình tĩnh nhìn nàng ta, không nóng không lạnh nói "Tại sao người lại nói những chuyện này cho ta nghe?"

Nữ Tử thoáng sững sốt, nàng ta khẽ cười, nụ cười xinh đẹp "Bởi vì cô là quận chúa Mông Cổ, bởi vì ta từng nợ cô, nợ rất nhiều!". Nợ một người nhưng người ấy chẳng bao giờ cho nàng ta cơ hội bù đắp, nàng ta đành trả cho nữ tử giống nàng ấy

Khanh Khanh cau mày "Người rốt cuộc là ai?"

Nữ tử đó quay lưng rời đi, bóng lưng cô độc "Ta gọi là Hàn Khiết Từ"

Khanh Khanh nhìn bóng dáng nữ tử dần khuất sau bóng đêm khẽ chau mày, gần đây quả thật nhiều chuyện xảy ra. Hàn Khiết Từ này rốt cuộc là ai? Tại sao lại giúp nàng?

*

Qua hai ngày Khanh Khanh nhận được thư từ Dạ Nguyệt gửi đến cùng hai bình nhỏ đựng vài viên thuốc

"Việc muội nhờ ta đã điều tra xong, nửa tháng sau Mông Cổ sẽ âm thầm đưa bảo vật đến Hoàng Cung. Nghe được rằng bảo vật này rất quan trọng giữa hai nước. Về Thượng Quan Tề có lẽ hấn chính là vương tử thất lạc từ nhà của Mông Cổ. Bên cạnh hấn có rất nhiều sĩ tử tài giỏi, hấn cầu kết với Lương gia âm mưu lật đổ Phong Nguyệt Phù Hấn.

Còn bình thuốc là ta điều chế cho muội, bình màu xanh là thuốc khiến người ta hôn mê, ngừng thở trong ba ngày. Đứng ba ngày sau phải dùng thuốc giải bên bình màu đỏ, nếu không đến thần tiên cũng khó chữa. Thuốc còn có thể tạm thời giữ kinh mạch khi nội thương."

Khanh Khanh nhìn hai lọ thuốc một xanh một đỏ trên bàn có cảm xúc kì lạ. Nàng đưa phong thư đến ngon nếm gần đó đốt đi, Khanh Khanh đến thư án viết một phong thư gửi đến Mông Cổ

*

Ngày hôm sau trong cung loạn đến mức gà bay chó sủa

Vị chủ tử Trúc Yên cung bị trượt chân ngã xuống hồ hiện tại vẫn còn chưa tỉnh lại, thái y viện ra vào tấp nập sau khi bắt mạch cũng chỉ đành lắc đầu

Phong Nguyệt Phù Hấn nhìn nữ tử nhợt nhạt trên giường cũng chỉ biết lắc đầu, hiện tại thần tiên cũng đã chẳng thể cứu nàng ấy

Giữa trưa hôm ấy trong cung truyền ra tin tức Lương Chiêu Nghi tạ thế, Lương gia hiện tại khẩn tang treo khắp phủ, đầu đầu cũng nghe tiếng thang khóc

Lương đại tiểu thư là phi tần trong cung theo cung quy không thể đem thi thể ra ngoài, một khi đã bước vào cung cấm sống là người trong cung chết cũng phải hòa tán trong cung

Lương lão gia ngồi trước bài vị đại nhi nữ của mình lòng đau thắt, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con huống hồ ông thương yêu đứa con gái này đến thế

Nghĩa tử Lương gia đứng bên cạnh ông nhìn bài vị Lương Hồng Nhạn chẳng rõ cảm xúc vui hay buồn, một mặt lạnh như than

"Vũ Dật, con nói xem có phải ta đã làm sai rồi không? Ta không nên đẩy Nhạn Nhi vào cung. Nếu như ngày đó ta không ép buộc nó vào cung, không chia cắt hai đứa thì có lẽ nó cũng không ra đi như vậy"

"Nghĩa phụ không sai là do Nhạn Nhi vô dụng, đến hậu vị cũng chẳng chiếm được. Hiện tại muội ấy tạ thế còn chẳng báo hiếu cho người"

Lương lão gia thở dài lau khóe mắt "Dù sao nó cũng là nhi nữ của ta, chỉ trách tên cầu hoàng kia quá bạc tình!"

Lương Vũ Dật không nói gì, bàn tay dưới vật áo khẽ siết chặt

Nhạn Nhi nàng giỏi lắm!

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Xuất hiện lời đồn đãi không may mắn

“Có phải người có một vị huynh đệ thất lạc? Hiện tại hẳn đang làm thượng thư ở Phong Nguyệt. Lần chuyển bảo vật đến cần người phối hợp!”

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn bức thư không đầu không đuôi do Khanh Khanh gửi tới chau mày, nàng là có ý gì?

Gia Lỗ Thượng Phong triệu kiến Triệu Khánh Lâm đến đưa phong thư cho hắn. Triệu Khánh Lâm đọc phong thư một lượt khẽ chau mày

“Có lẽ muội ấy đang có dự tính gì đó, hẳn là trên đường vận chuyển bảo vật sẽ có chuyện gì đó xảy ra”

Gia Lỗ Thượng Phong nhếch môi khẽ cười “Ta đoán hiện tại bên phong nguyệt đang rối thành một đoàn, vị ca ca thất lạc này hẳn là có mưu đồ đoạt ngôi vua”

“Thần không hiểu lắm!”

“Ta từng nghe phụ thân nói qua ngoài thế tử vương huynh ta còn có một vị ca ca, thân là vương tử của thứ phi chẳng đáng nhắc đến. Hiện tại hẳn làm quyền cao chức trọng ở Phong Nguyệt nếu cướp ngôi vua, hẳn cũng sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua Mông Cổ”

“Vậy phải làm sao?”

Gia Lỗ Thượng Phong suy nghĩ một hồi liền ra ý chỉ “Bảo tiêu đang vận chuyển bảo vật thay người đi, đưa từ sĩ thân cận bên cạnh người vào....”

“...”

Triệu Khánh Lâm tuân lệnh rời đi

*

Ngoại ô kinh thành có một cỗ xe ngựa dừng chân, bên trong bước ra hai nữ tử, một nữ tử trong đó thân bạch y đơn giản, nón rộng vành mạng sa che kín mặt

“Đa tạ!”

Khanh Khanh nhếch môi cười “Là do người dùng bí mật để đối không phải ta giúp người”

Bạch y nữ tử vén mạng sa lên lộ ra dung mạo không son phấn xinh đẹp “Dù gì cũng là người giúp, đa tạ”

Nữ tử hơi cúi người về phía nàng ý chào từ biệt, nàng ta quay người rời đi lại nghe Khanh Khanh gọi lạ

“Lương Chiêu Nghi...”

“Lam cô nương, vị nương nương Trúc Yên cung kia đã tạ thể rồi, ta hiện tại chỉ là một dân nữ tên Nhạn Nhi”

“Người có hối hận không?”

Lương Hồng Nhạn hay hiện tại nàng là Nhạn Nhi, nàng mỉm cười ngẩn đầu nhìn bầu trời tự do “Không hối hận, vinh hoa phú quý hiện tại đối với ta chính là phù dung. Một chú chim đã được tự do há lại muốn trở về lồng? Còn có...”

Còn có tìm một nơi để chữa lành vết thương lòng, rời xa hắn, cần một khoảng cách thật lớn để dần quên nam nhân tội tệ đó!

Khanh Khanh mỉm cười “Hy vọng người không hối hận”, nói đoạn nàng quay người đi về phía cỗ xe ngựa

Nhạn Nhi mỉm cười lầm bầm “Sẽ không, hy vọng là như vậy!”

“Khanh Khanh, người tại sao lại không thử một lần?”

Khanh Khanh hơi dừng bước chân nhưng chẳng quay người đợi Nhạn Nhi nói tiếng “Người không nên giống ta, sai một li đi một dặm, tại sao người không thử làm theo ý mình một lần? Người nên đến Tam vương phủ làm rõ chuyện một chút!”

Khanh Khanh xoay người thì nàng ấy đã leo lên con ngựa đã chuẩn bị từ trước rồi đi

Thử làm theo ý mình một lần?

“Khanh Khanh?”

Bạch Nhi ngồi trong xe ngựa thấy nàng đứng thần thờ ở ngoài mãi không vào thì lo lắng gọi, cô xuống xe chạy đến bên cạnh Khanh Khanh

“Cô là sao vậy?”

“Không có gì, hồi cung thôi”

Bạch Nhi nhìn nàng như muốn tìm xem nàng có hay không quái lạ “Thật không sao?”

Khanh Khanh hơi nhếch môi mỉm cười, nàng dùng ngón trỏ gõ lên trán Bạch Nhi “Người đi theo Mộc Vân lâu như vậy phải hay không nhiễm cái tính bà cụ non của nó rồi?”

Bạch Nhi xoa xoa trán, bấu môi “Cô lại ức hiếp ta!”

*

Hoàng Cung

“Phải hay không đây...”

“Là thật, ta nghe nói trước đây có vài quái vật ngoài không gian gì gì đó đến chỗ chúng ta giả dạng là người khiến trời trừng phạt mà giáng họa”

“Trời đất, bọn họ khác gì là yêu tinh...”

“Cần dây phi tằm trong hậu cung nhiều người đột nhiên biến mất như vậy chẳng lẽ là do...”

“Khẳng định là như vậy rồi!”

Thái giám quản sự trong cung thấy đám cung nữ lười biếng tụ tập tám chuyện liền tức tối đi đến, cất giọng the thé “Bọn nô tỳ các người lại dám lười biếng? Mau mau đi dọn dẹp cho ta”

“Vâng, vâng...”

“Chúng nô tỳ đi ngay”

Đám cung nữ sợ hãi chạy đi phân chia công việc.

Trong cung lẫn ngoài thành bất đầu xuất hiện một số lời đồn đại ma quỷ trong cung, từ một thành mười từ mười thành trăm chẳng rõ ai phát tán...

*

Túy Linh Cung

"Người nghe gì chưa, gần đây có lời đồn trung cung bị ma quỷ nguyên rủa, đấy"

"Làm sao có thể, hoàng thượng là chân mệnh thiên tử làm sao có ma quỷ nào dám lại gần..."

Bạch Nhi nghe thấy đám cung nữ bàn tán liên lại gần "Các người đang nói chuyện gì đó?"

Bạch Nhi từ khi đến Túy Linh Cung đã được phong làm đại cung nữ ngang hàng với Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh, khiến các cung nữ thái giám nể vài phần

"Bạch Nhi tỷ tỷ, tỷ có nghe qua những lời đồn đại trong cung không?"

Bạch Nhi thành thật lắc đầu "Nói gì cơ?"

"Bọn họ ai cũng nói trong cung bị ma quỷ ám, người còn nhớ trong thời gian gần đây có rất nhiều vị chủ từ đột nhiên biến mất không?"

Một cung nữ khác tiếp lời "Trước là Hy phi đột nhiên trở bệnh nặng, hết bệnh lại tự tử mà qua đời. Đến Lan Phi đột nhiên qua đời, sau vài ngày Trang Tần lại bị điều đến lăng thất. Gần đây nhất là Lương Chiêu Nghi vô duyên vô cớ sảy chân xuống hồ, vốn chỉ là tể xuống hồ lại dẫn đến cái chết"

Bạch Nhi sờ sờ mũi cảm thấy chột dạ, xem ra toàn là Khanh Khanh nhà cô ban cho cả.

"Tỷ nói xem trước đây làm gì có những chuyện như vậy? Khẳng định là hoàng cung bị ma ám!"

Bạch Nhi cười trừ "Có lẽ vận mệnh họ không tốt, sao có thể nói là do ma quỷ được chứ. Các người đừng nói bậy khéo đến tai các vị chủ từ họ phạt đánh đấy"

"Bạch Nhi tỷ tỷ không biết rồi, trận loạn lạc năm đó người ta nói cũng là do trời phạt vì có một có một số người ngoài hành tinh, quái vật cái gì vũ trụ đó đến chỗ chúng ta"

"Chính vì họ xé không gian mà đến nên mới bị trời phạt, chỉ không công bằng cho chúng ta, chịu thay họ gánh nạn"

Bạch Nhi cau mày cảm thấy có gì đó không đúng lắm "Là xuyên không sao?"

Cung nữ đó gật đầu "Đúng là xuyên không, ta nghe có người nói vậy"

Sắc mặt Bạch Nhi dần tái đi, cô nhớ Khanh Khanh từng kể cho nàng một câu chuyện, câu chuyện đó...

"Cấm các người bàn tán chuyện này đây, nếu không chủ tử biết sẽ phạt" Bạch Nhi dọa họ

Bọn cung nữ gật đầu "Nhưng mà trong cung ai cũng biết cả"

"Dù vậy cũng không được bàn tán trong Túy Linh cung"

Bọn cung nữ ngoan ngoãn gật đầu từ ai người nấy đi làm việc của mình

Bạch Nhi chạy tới tìm Khanh Khanh nhưng đến phòng chẳng thấy người đâu. Bạch Nhi phản vãng không biết có nên nói chuyện này với nàng hay không

Nếu nàng biết chắc chắn sẽ tức giận lắm nhưng nếu để bọn thấy phấp gì đó vào cung tìm ma quỷ, nếu tra ra Khanh Khanh và Hàm nương nương thì nguy mất

"Làm gì mà rối bời vậy?"

Bạch Nhi thấy nàng trở về liền nhanh chóng đóng kín cửa lại

"Khanh Khanh không xong rồi, trong cung đang có lời đồn dài không tốt"

Khanh Khanh không quan tâm cho lắm "Thì cứ kệ họ"

"Là liên quan đến cô là Lương Đế nương nương" Bạch Nhi gấp gấp nói

Khanh Khanh hơi dừng động tác rót trà chờ Bạch Nhi nói tiếp

"Là liên quan đến chuyện cô là người thế giới khác, xuyên không!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Khanh Khanh nghe Bạch Nhi kể hết lại một lượt chuyện trong cung, sắc mặt nàng lạnh dần tràn đầy nguy hiểm

"Điều tra cho ta xem lời đồn này bắt đầu từ đâu"

Bạch Nhi gật đầu rời đi

Khanh Khanh đi qua phòng Hàm Mộc Vân, trong phòng đốt hương, mùi thơm bay khắp phòng. Vài con gió thi thoảng vượt qua cửa sổ vào phòng thổi bay màn che

Hàm Mộc Vân hiện tại đang nằm nhả nằm trên tràng ki tận hưởng sự biến đổi nhẹ nhàng của thiên nhiên

"Người nhàn nhã quá nhỉ"

Mộc Vân kinh ngạc ngồi bật dậy "Khanh Khanh, tỷ...tỷ đến tìm ta sao?"

Đây là lần đầu tiên Khanh Khanh chủ động tìm nàng nha

"Có chuyện!"

Mộc Vân nhìn sắc mặt Khanh Khanh nghiêm túc cũng không đùa bỡn nàng, cô ra hiệu cho Khuynh Liên ra ngoài "Có chuyện gì mà khiến tỷ nghiêm túc như vậy ah?"

"Người nghĩ tại sao chúng ta lại xuyên đến đây?"

Mộc Vân gãi gãi đầu "Làm sao mọii biết được. Mọii thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết kia là do nữ chính mạng chưa tận, chết oan, có nhân vật huyền bí đưa về hoặc trả nợ"

Mộc Vân nhìn nàng "Sao tự nhiên tỷ đề cập đến chuyện này?"

Khanh Khanh ngồi xuống ghế nhỏ bên tràng ki "Người nghe qua những lời đồn dài trong cung chưa?"

"Đồn cái gì?"

"Xuyên không gây rối loạn không gian, bị trời phạt, thiên tai ập đến trái đất"

Mộc Vân tròn tròn mắt "Trời đất, thời đại nào rồi mà còn tin trời phạt?" cô sờ sờ mũi "Nghĩ lại cũng đúng đây vẫn còn là thời cổ đại lạc hậu mà"

"Không phải là trời phạt mà là do người dựng lên"

Mộc Vân ôm gối tựa chau mày "Chúng ta có kết thù với ai sao?" từ thì hình như có hơi...rất nhiều kẻ thù thì phải "Nhưng quan trọng là hẳn biết chúng ta là người hiện đại sao?"

Khanh Khanh gõ gõ tay lên bàn đặt nhiên nghĩ đến một chuyện "Ta và người có thể sống sót mà xuyên qua, vậy người khác..."

Mộc Vân buông gối ra nhủ mày "Chúng ta là cả thân xác lẫn linh hồn xuyên, nếu như..."

Nếu như còn người nào đó xuyên đến nhận ra các nàng thì?

*

Bên ngoài hoàng cung trời đã tối mịch, ở nơi ngõ nhỏ tối tăm, tách biệt với con đường lớn náo nhiệt bên ngoài có ba người đang đứng. Cùng là ba nữ nhân chỉ có điều kẻ khom lưng, nịnh nọt kẻ nắm trong tay sinh mệnh kẻ khác

"Cô nương chúng ta đã loan tin ra rồi, có phải nên..." -Một nữ nhân tầm trung niên ăn vận bộ quần áo thô kệch khom người trước nữ tử áo đen. Bà ta cười nịnh nọt "Ta làm rất tốt hiện tại tin đồn đã loan khắp kinh thành..."

"Cô nương, người cũng không nên quên ta, hiện tại trong cung không ai không nghe chuyện. Hắc hắc... Cô nương có phải nên thưởng..." -nữ tử bên cạnh sợ bà ta giành hết công lao liền hấp tấp nói, bên môi còn nụ cười rề rạt

Nữ tử áo đen khẽ cười, bờ môi dưới lấp lóp nụ cười xinh đẹp "Được, thưởng, đương nhiên phải thưởng"

Nữ tử áo đen lấy trong người ra hai thỏi vàng ròng thả lên hai bàn tay đang chia ra kia. Nữ tử nâng mắt nhìn họ khẽ mỉm cười, họ không biết bộ dáng hiện tại của mình có bao nhiêu là thấp hèn, lương tâm rề rạt

Hai người họ nhận được vàng liền tục tạ ơn nhanh chóng rời khỏi ngõ tối tăm này. Đáng tiếc, họ đã nhìn thấy ánh sáng đèn của con phố lớn, ước chừng hơn mười bước nữa đã rời khỏi đây nhưng mà lại bị hai hắc y nhân bay ra, mỗi người một đao

Sinh mạng họ mất đi vẫn ở trong tối tăm, lương tâm đen tối, họ chọn cho mình con đường này đã quyết định không thể chết trong minh bạch

Nữ tử áo đen đi ngang qua người họ cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn như nàng ta chỉ vô tình đi ngang qua, như họ không phải do nàng ta giết

Nàng ta hơi ngần đầu, nón của áo choàng rơi xuống để lộ đôi mắt tỉnh tề trong trẻo

"Lam Khanh Khanh, rất vui được gặp lại cô, mũi vị bị người khác chỉ trời thế nào? Những thứ ta từng trải qua ta sẽ cho cô nếm thử. Ta và cô là đồng đội tốt mà"

*

Huyết Uú cung

"Tôn chủ người định xử lý thế nào?"

Vô Uú ngồi trên ghế chính gỗ gõ ngón tay lên bàn nhỏ bên cạnh, mặt vẫn lạnh băng không rõ là nổi giận hay vui vẻ

"Người của Thượng Quan Tề dám đụng đến người của ta, Tôn Chủ không làm gì sao?"

"Không phải là hẳn mà là...cung chủ"

Hắc Minh ngăn người "Người nói ông ta đã xuất quan?"

Vô Uú nhếch môi nhưng không cười, Hắc Minh nhìn Vô Uú vẻ mặt có hơi lo lắng "Nếu ông ta xuất quan thì Tôn chủ chẳng phải..."

"Bọn họ hẳn biết Lam Khanh Khanh là người của chúng ta nên mới ra tay với cô ấy?" Chính là màn khởi đầu cho sóng gió!

Vô Uú lắc đầu "Còn vì nàng có thân phận đặc biệt"

Chuyển trở về Mộng Cổ lần này nàng đã đề lộ sơ hở quá nhiều

"Tôn chủ, Thượng Quan Tề đó là vương gia Mộng Cổ mà Khanh Khanh lại là quận chúa, theo lý mà nói hẳn sẽ không đụng đến cô ấy chứ?"

"Người nói xem người giết cha người không những được phong quan còn đang đứng bên cạnh người đây kiểu ngao người sẽ có cảm xúc gì?"

Hắc Minh chột hiểu ra. Khanh Khanh không chỉ là thân phận đặc biệt nàng còn là quân cờ quan trọng, khác tính của Tôn chủ. Trận hòa hoãn ngày đó chung quy cũng chỉ là một vở kịch do bọn họ bày ra thăm dò Tôn chủ.

Không sợ vạn vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, rốt cuộc bọn họ bày ra mồi nhử lại bị chính người của họ thu tóm

"Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm sao đây? Nếu như Cung chủ... Ông ta xuất hiện chỉ sợ..."

Vô Uú ngả lưng ra sau, tựa lưng vào thành ghế nhìn vô định vào một nơi. Hắc Minh thấy hẳn không nói gì thì nghĩ hoặc nhìn theo ánh nhìn của hẳn

Chỉ là một bức tường đá, Tôn chủ nhìn cái gì?

"Tôn chủ?"

"Khoảng thời gian này nàng ấy phải chịu khổ rồi" Vô Uú nói có ba phần thờ dài bảy phần bất đắc dĩ

Hắc Minh trung ra bộ mặt khó hiểu. Vô Uú khẽ cười phát tay ra hiệu hẳn rời đi

Hắc Minh cúi đầu rồi lui ra ngoài

*

Đã vài ngày trời qua lời đồn quý quái đó không ngừng giảm đi mà ngày càng lan rộng ra hiện tại đã đến tai hoàng thượng. Phong Nguyệt Phủ Hàn nghe chuyện cũng chỉ đánh ra lệnh cấm lan truyền, nhưng lời đồn đãi đâu chỉ ngày một ngày hai là dừng.

Bạch Nhi chạy khắp nơi trong Túy Linh cung tìm Khanh Khanh nhưng vẫn không tìm thấy nàng. Cô lo lắng chạy đến ngự hoa viên thử may mắn nhưng rốt cục cũng chẳng thấy nàng đâu, đương lúc muốn quay về lại bất gặp một người

"Nô tỳ tham kiến Tứ vương gia"

Phong Nguyệt Hoành Ân không nghĩ đến sẽ gặp Bạch Nhi ở đây, có chút bất ngờ "Bạch Nhi sao cô lại ở đây?"

"Nô tỳ đang đi tìm Khanh Khanh" -Bạch Nhi cúi đầu lễ phép nói

Phong Nguyệt Hoành Ân cảm thấy có chút khó chịu, trước đây Bạch Nhi hay Khanh Khanh gặp hẳn đều vênh mặt bất nạt hẳn. Hiện tại Bạch Nhi lại quy cũ như vậy khiến hẳn phần nào cảm thấy xa cách

"Ta vừa nhìn thấy Khanh Khanh ở Ngự Thư Phòng"

Bạch Nhi có chút sững sốt ngần đầu quên mất quy cũ lễ nghĩa "Khanh Khanh ở đó làm cái gì?"

Phong Nguyệt Hoành Ân bật cười "Ta vẫn thích cách nói chuyện này hơn". Bạch Nhi khó hiểu nghiêng đầu, hẳn chỉ cười trừ "Người đi gặp Khanh Khanh đi, ta đi trước"

Bạch Nhi vẫn còn đang tiêu hóa câu khi này của hẳn theo thói quen chỉ "Ừ" một tiếng

Phong Nguyệt Hoành Ân không giận mà còn cực kì vui vẻ rời đi

Chương 114: Tìm ra kẻ chủ mưu

Bạch Nhi đi đến ngư thư phòng, một khoảng sân trống trải khiến cô nhớ đến những ngày cực khổ lẫn vui vẻ cùng Khanh Khanh quét tước

Bạch Nhi nhìn lên cây lê đã được trồng ở đây nhiều năm, Khanh Khanh thích nhất ngồi dưới tán lê hưởng thụ những đóa hoa lê theo gió rơi xuống. Quả nhiên cô thấy vạt áo màu trắng đua đưa trong gió.

"Khanh Khanh, cô lên đó làm gì?"

Khanh Khanh nhắm mắt dưỡng thần tựa lưng lên thân cây, môi nàng khẽ nhếch lên mỉm cười "Túy Linh Cung cũng nên trồng một gốc lê" để nàng khỏi phải lúc buồn chán lại chạy đến ngư thư phòng

Nàng không biết nàng chỉ tùy tiện nói một câu nhưng lại có nhiều người để tâm đến, rất lâu sau này khi nàng trở lại Phong Nguyệt điều đầu tiên khiến nàng bất ngờ chính là mỗi nơi nàng nán lại đều có hoa lê. Nàng không ngờ chỉ một câu nói đã khiến kinh thành Phong Nguyệt trở thành một vườn hoa lê lớn. Nhưng đó cũng chỉ là rất lâu sau này, cô lê không quá lâu nhưng đã khiến nàng quên mất một số chuyện...

Khanh Khanh mở mắt ra nhìn xuống Bạch Nhi "Tìm ta có việc gì?"

Bạch Nhi gạt mình nhớ ra chuyện quan trọng muốn nói với nàng "Đã tìm ra người tung tin đồn, là một cung nữ trong cung. Còn nữa bên ngoài cung tin đồn này đã trở thành chuyện chiếm trong trà lâu từ quán rồi."

"Người đầu?"

"Hôm qua đã tìm thấy xác của họ ở ngõ nhỏ phía sau phố Kim Vương"

Khanh Khanh không mấy bất ngờ, việc này nàng đã liệu trước, nếu là người không minh hãn sẽ không dễ loại người hám danh hám lợi này sống sót.

"Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây? Nhân chúng cũng đã chết rồi"

Khanh Khanh nhảy xuống đất, phải đi bụi bặm trên vạt áo thong thả rồi đi "Không sao, bình đến ắt có tướng chặn". Nàng khẽ cười, đêm nay hãn sẽ có người đến tìm nàng?

Quả như Khanh Khanh dự đoán, sau bữa tối nàng đi dạo một vòng đến hoa viên lại nhìn thấy nữ tử ngày đó đứng chờ nàng ở trước cửa Túy Linh cung

"Cô biết ta sẽ đến tìm cô sao?"- Hàn Khiết Từ có chút bất ngờ khi thấy nàng đến

Khanh Khanh khẽ cười, tự ngồi xuống bàn đá gần đó "Ta chợt nhớ ra trước đây từ có một nữ tử theo dõi ta", nàng nhìn thấy vẻ lúng túng trên mặt cô ấy càng chắc chắn thân phận người này

"Hàn Quý Phi người giúp ta là vì mục đích gì?" Khanh Khanh lên tiếng vạch trần thân phận của Hàn Khiết Từ

Hàn Khiết Từ không lấy làm lạ khẽ cười "Quả nhiên không thể qua nhãn quan của cô" cô ngồi xuống, đối diện với nàng "Ta vì Linh Nhi"

Khanh Khanh cúi đầu khẽ cười "Hàn Quý Phi, ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, vì người không phải là Linh Nhi ta càng áy náy" Hàn Khiết Từ ngẩn đầu nhìn vào mắt nàng "Chuyện của Kiều Hữu Lan là một phần do ta, ta muốn bù đắp"

Khanh Khanh cảm nhận được sự chân thật trong ánh mắt cô ấy, chỉ là trong đó còn có một phần ưu thương bị cô cố gắng che giấu. "Người hãn không chỉ vì chuyện đó?"

Hàn Khiết Từ phì cười nhưng đáy mắt lại đọng nước "Quả không thể qua mắt người". Cô bình ổn cảm xúc lại nói "Cái chết của Linh Nhi là một phần do ta mà ra, muội ấy đã không còn, muội ấy đã không cho ta có cơ hội để bù đắp nữa..."

Nước mắt cô kiềm nén suốt ba năm bắt đầu tuôn rơi "Vì vậy ta muốn giúp người, giúp Phủ Hàn coi như chuộc lại một phần lỗi lầm ta đã gây ra"

Khanh Khanh dần hiểu, Hàn Khiết Từ là thanh mai trúc mã của Phong Nguyệt Phủ Hàn, cùng lớn lên với Phong Nguyệt Linh Nhi tình như tỷ muội. Vậy vì có gì lại đẩy Phong Nguyệt Linh Nhi đến bước đường chẳng thể quay đầu đó? Nàng chẳng hiểu, cũng chẳng thể hiểu. Phong Nguyệt Phủ Hàn hẳn vì thế nên mới lấy cô ấy theo lời hứa năm xưa nhưng chẳng may để ý tới cô ấy, đẩy vào lình cung, tuy là Quý phi một nước lại chẳng bằng hầu nữ trong cung

Khanh Khanh đứng dậy, môi nhếch lên hình bán nguyệt "Ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi cũng chẳng có tư cách nhận ân huệ này". Nói đoạn nàng liền rời đi

Hàn Khiết Từ thấy nàng đi liền vội vã đứng dậy "Tin đồn xuất phát từ Tam vương phủ, ta tin cô sẽ rõ là ai"

Bước chân Khanh Khanh bỗng khựng lại, nàng không xoay người chỉ để Hagn Khiết Từ nhìn thấy bóng lưng nàng "Ân tình này ngày sau ta sẽ trả"

Chung quy nàng vẫn không muốn chiếm đoạt sự bù đắp vốn không phải cho nàng, hay nói cách khác nàng không muốn thể thân người khác

*

Tam Vương phủ

Khanh Khanh đứng trước đại môn tam vương phủ, nàng có ý muốn vào lại có cảm xúc gì đó ngăn chằng, lời kéo nàng lại. Nàng không phải người nóng nảy tức giận mà đến chấp vấn gì gì đó. Nàng chỉ muốn đến hỏi rõ một số chuyện

"Khanh Khanh?" Vần nhìn thấy nàng liền vui vẻ chạy lại, hãn cười đến vô cùng vui vẻ "Cô đến tìm vương gia sao?"

Khanh Khanh lắc đầu "Ta đến tìm Liễu An Nhiên"

Khuôn mặt Văn thoảng chút đơ ra "Cô tìm đường chủ làm gì?"

"Có một số chuyện muốn hỏi cho rõ"

Khanh Khanh nhắc chân bước vào phủ, nàng có cảm giác lần này trở lại sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra, nàng cảm thấy có chút sợ, sợ thật sự Liễu An Nhiên là chủ mưu phía sau.

Còn tại sao nàng lại sợ? Nàng chẳng biết.

Khanh Khanh đi đến biệt viện phía đông nơi Liễu An Nhiên ở, trong viện cũng chỉ có mỗi Tiểu Lan hầu hạ nàng ta nằm chẳng có ai cản nàng

"Đến rồi?"

Liễu An Nhiên ngồi trên thư án vẽ tranh nghe thấy tiếng bước chân khẽ nháu mày, cô không ngẩn đầu cũng biết là ai tới

Khanh Khanh vào phòng, nàng không nói gì chỉ đứng tựa vào cửa nhìn cô ta.

Liễu An Nhiên vẽ một nét cuối, cô đặt bút xuống, ngẩn đầu nhìn nàng "Là biết được chuyện rồi?"

Khanh Khanh cúi đầu khẽ cười, nàng ngẩn đầu lên trong mắt chỉ có một mảng lạnh lùng "Người là ai?"

Lần này đổi lại Liễu An Nhiên bật cười, cô đi khỏi thư án đứng trước mặt nàng "Lam có nương chẳng nhớ trí nhớ người kém như vậy, ta gọi là Liễu An Nhiên, người quên rồi?"

"Vậy sao? Vậy người tung tin đồn là người?"

Liễu An Nhiên gạt đầu về mặt thần nhiên "Nếu người đã nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi"

"Tại sao người lại biết...ta là người nơi khác?"

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu An Nhiên hơi trầm xuống, môi cô nhếch lên đường cong xinh đẹp "Ta chưa từng chỉ đích danh...". Nhùn về lạnh băng của Khanh Khanh cô thu lại nụ cười giả tạo "Là một nữ tử đo ăn nói cho ta biết, còn việc người tin hay không thì tùy"

Chắc chắn nàng sẽ không tin!

"Nếu người tìm được đáp án rồi thì có phải là nên rời khỏi không?" Liễu An Nhiên ra ý tứ đuổi khách nàng cũng không thể mặt dày ở lại

Khanh Khanh chào lấy lễ đương rời đi lại nghe thấy tiếng Liễu An Nhiên

"À nhắc người một chuyện, đừng tin tưởng vào nam nhân quá, xuyên đến đây chắc hẳn người đã biết vì lí do gì?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thân Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Lợi dụng một người để đẩy một người ra xa

"À nhắc người một chuyện, đừng quá tin tưởng vào nam nhân, người đã xuyên để đẩy hẳn nên biết vì lí do gì?"

Khanh Khanh dừng chân, tay nàng khẽ động, trên tay liền xuất hiện kiếm Không Y. Nàng xoay người đặt thanh kiếm lên cổ Liễu An Nhiên

"Rốt cuộc người là ai?" giọng nói nàng lạnh băng, nàng như độn phải điểm mẫn cảm hóa thành thủ dũ găm lên.

Liễu An Nhiên khẽ cười, con gió nhẹ đùa nghịch thổi qua, thổi bay loạn tóc cô va vào thanh kiếm trên cổ. Tóc mai đen nhánh bị kiếm cứa đứt rơi tán loạn, nhìn cũng biết thanh kiếm có bao nhiêu là sắc bén

"Khanh Khanh, không nhận ra ta chính là sự thua thiệt lớn nhất của người!"- Liễu An Nhiên không ngại thanh kiếm trên cổ, nhích từng bước nhỏ lại gần nàng "Bởi vì ta biết điểm yếu của người... Nhưng người như con thỏ trắng chẳng biết gì cả"

Khanh Khanh cau mày thanh kiếm trên tay có chút run rẩy, nàng làm sao vậy chứ? Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ mềm lòng hay e ngại kẻ địch, nhưng hôm nay thanh kiếm đang kề cổ cô ta trong tay do dự, bất lực, chẳng tài nào xuống tay được. Khí tức này nàng cảm thấy rất quen thuộc...

"Chủ tử..." Tiểu Lan nghe tiếng găm của Khanh Khanh liền chạy vào, nhìn thấy màn này cô thoáng kinh hãi. Từ khi nào họ đối đầu đến chẳng để đối phương có đường lui như vậy?

"Cút"

"Ra ngoài!"

Liễu An Nhiên và Khanh Khanh dường như đồng loạt lên tiếng, không khí hạ xuống như mất phanh, lạnh lẽo đến cực độ. Tiểu Lan bộ dạng lo lắng lại sợ hãi, do dự ra ngoài

"Ta từng xem người là thánh mẫu"

Liễu An Nhiên bật cười như vừa nghe câu buồn cười nhất trên đời "Ngu ngốc"

"Đúng vậy, ta rất nguốc" - Khanh Khanh không phủ nhận, ngày đó ở Nam Cương nàng còn có chút ngưỡng mộ bởi hành động thánh mẫu của cô ta, nhưng hiện tại...

Liễu An Nhiên thu lại nụ cười, cô ta nhìn thẳng vào sâu trong mắt nàng như muốn nhìn thấu tâm tư nàng. Cô ta không nóng cũng chẳng lạnh chậm rãi phun ra từng chữ một

"Ta và người cùng một loại người..."

Khanh Khanh nhìn cô ta có chút thất thần, thanh kiếm trên tay bất giác hạ xuống

"Khanh Khanh..."

Nàng ngẩn đầu nhìn người vừa gọi tên nàng lại nhìn cánh tay bị hẳn kéo đến phát đau, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

"Vương gia, người làm đau ta đấy"

Phong Nguyệt Vô Thần buông tay Khanh Khanh ra, nàng xoa xoa cổ tay thoáng chốc đã ứng đó một mảnh cười tự giễu. Nàng là người đến gây chuyện cuối cùng chính nàng là người chặt vật nhất, thật buồn cười

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy Liễu An Nhiên lùi lại mấy bước bảo hộ ở phía sau, giọng nói có chút lạnh "Nhiên Nhi hiện tại đã mất hết võ công, thân thể còn chưa khỏe không phải đối thủ của nàng"

Khanh Khanh ngẩn đầu, nụ cười trên môi nàng có chút chường mất "Hay nói cách khác ta không nên ức hiếp nàng ta?"

"Có chuyện gì cứ đến tìm ta, không nên gây khó dễ cho người bệnh"

Lời nói của hẳn nghe sao cứ như nàng đang ý mạnh hiếp yếu, cứ có cảm giác hẳn đang che chở tình nhân nhỏ bé, còn nàng là nữ phụ độc ác bắt nạt nữ chính. Nàng cuối cùng cũng hiểu, nàng chung quy cũng chỉ là nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết của họ, chỉ là nhân vật tạm bợ ngoại lệ của thời không này

Là tự nàng quá đa tình?

"Ta hiểu rồi"

Khanh Khanh lăm bắm, lời này như muốn nói cho hẳn nghe cũng muốn đánh thức chính nàng tỉnh mộng. Nàng mơ hồ mà sống như vậy thật lâu, thật lâu, lâu đến mức nàng chẳng biết đã rơi vào bấy tình của hẳn tự bao giờ

Nàng còn nghĩ lần này đến sẽ tìm cơ hội bày tỏ với hẳn, nhưng xem ra không cần rồi.

Khanh Khanh cố gắng treo trên môi nụ cười "Vốn đến là muốn trả cho người một thứ". Nàng đưa tay tháo đai ngọc nơi thắt lưng ra, áo ngoài không có gì ràng buộc theo con gió nhẹ đùa nghịch

Khanh Khanh thờ hất ra một hơi nhặt thanh Không Y dưới đất lên nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trên lưỡi kiếm có chút thất thần

"Một năm qua là nhờ vương gia chiếu cố, mạng của ta trong một năm qua là vương gia bảo hộ, hiện tại ta không muốn làm thuộc hạ của người nữa, trả lại cho người"

Lời nói vừa dứt nàng đặt lưỡi kiếm lên cổ tay cắt một đường dài, máu theo lưỡi kiếm đưa nhau tuôn ra, máu chảy dọc theo cánh tay trắng nõn của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống đất

Mỗi giọt máu của nàng rơi xuống như mỗi giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng cũng đã tràn. Bàn tay dưới ống tay áo thùng thình khẽ xiết chặt, có trời mới biết hẳn khổ chịu đến mức nào, có trời mới biết hẳn ghét phải nhìn cảnh này đến mức nào

Khanh Khanh khẽ mỉm cười, nàng không cảm thấy đau, vết thương trên tay lẫn vết thương trong lòng, có lẽ bởi vì nàng có quá nhiều vết sẹo rồi.

"Không cần tự trách, người hẳn biết ta là người có ân có báo. Hiện tại ta và người cũng chẳng có ân nợ gì nữa, nên nói câu vĩnh biệt rồi"

Là "Vĩnh biệt" không phải tạm biệt, nàng không muốn gặp lại hẳn nữa?

Tìm Phong Nguyệt Vô Thần cô rút đau đớn nhưng trên khuôn mặt tuấn mĩ chi thoáng nhụm mày, cũng chỉ là thoáng qua. Hẳn không thể nói gì với tình huống hiện tại, nói trắng ra hẳn sợ bản thân không kiếm được giữ nàng bên cạnh

Nàng bên cạnh hẳn sẽ muôn phần nguy hiểm, cứ như vậy là tốt? Hẳn không biết

Khanh Khanh khẽ cười, lưu lại dáng vẻ xinh đẹp nhất trong lần từ biệt. Nàng thích hẳn, cho dù không được đáp trả cũng sẽ không hận hẳn, chỉ xem như là nàng vừa tình khỏi giấc mộng đẹp để đi.

Khanh Khanh xoay người rời đi.

"Huỳnh nhẫn tâm!"

Bàn tay đang xiết chặt dưới tay áo Phong Nguyệt Vô Thần buông ra, cả người hần như mấy thăng bằng chao đảo một chút, chống tay lên bàn trà để đứng vững

Liễu An Nhiên nhìn hần như vậy cũng chỉ như mây "Huỳnh hà tất phải như vậy? Hiện tại có thể đuổi theo Khanh Khanh...còn kịp"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nhìn cô một cái, nhất thanh kiếm lên hần vuốt nhẹ vết máu trên lưỡi kiếm, thanh âm lạnh lùng "Cung chủ... Ông ta xuất quan rồi"

Liễu An Nhiên ngăn người ra "Ta xem như lập được công lớn?"

"Tạm thời để nằng ấy rời khỏi ta là tốt nhất"

Liễu An Nhiên bật cười nhưng khóe mắt lại chứa nước "Huỳnh biết tất cả, huỳnh biết tất cả, huỳnh biết là muội cố tình gây sự với Khanh Khanh, huỳnh lợi dụng cơ hội đẩy Khanh Khanh ra khỏi huỳnh. Huỳnh quá nhẫn tâm rồi". Nhẫn tâm với Khanh Khanh cũng quá nhẫn tâm với cô, hần biết cô thích hần, hần biết cô đang cố quên hần, hần thành toàn cho cô?

"Thần, huỳnh sẽ hối hận"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cướp bảo vật

Khanh Khanh không biết mình đi đâu, thất thần đến khi mặt trời xuống núi, mây đen kéo tới, đổ mưa

Vết thương trên tay không đau nhưt, vết thương trong lòng cũng không đau. Nàng không đau khổ như tưởng tượng, không đau thấu tam can như người ta nói. Trong lòng nhẹ tênh như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng nằng lại không tài nào khiến bản thân tỉnh táo, hiện tại cứ như một con rối mất phương hướng

Bầu trời có sấm chớp, chẳng bao lâu đã nghe tiếng mưa rơi. Nàng ngăn đầu, từng giọt mưa lạnh toát phả vào mặt nằng như muốn khiến nằng tỉnh táo.

Nàng chau mày nhìn vết thương trên tay bị nước mưa làm lạnh đến không còn chút máu, nằng khẽ cười, nằng không phải kẻ ngốc vì chút chuyện nữ nhi thường tình mà đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Nhưng mà nếu cứ ngược đã bản thân thế này e rằng cánh tay này sẽ bị phế mất

Nên trở về rồi.

*

Phản ứng đầu tiên Mộc Vân nhìn thấy Khanh Khanh là ngăn ra, khóe môi Mộc Vân co giật mạnh chỉ về phía Khanh Khanh không dám tin hỏi Bạch Nhi kể bên

"Đây là xác chết vùng dậy sao?"

Khanh Khanh hừ lạnh một cái ném cho cô ánh mắt đầy khinh bỉ. Nàng ngồi xuống ghế, vén tay áo lên cao, đặt cánh tay bị thương lên bàn trà "Băng bó giúp ta"

Lần này đối lại là Mộc Vân nhìn nằng bằng ánh mắt tràn đầy khinh thường "Hừ tỷ tập tành người ta thất tình cắt cổ tay đấy à? Ngược đãi bản thân rồi về bảo ta băng bó, xi ta cũng không phải nô tỳ của tỷ"

Mộc Vân bên ngoài nói những lời đáng ghét nhưng lại ngoan ngoãn lấy dụng cụ khử trùng cho nằng. Khanh Khanh chỉ cười trừ không nói

Bạch Nhi một bên lấy nước rửa vết thương cho nằng vừa lầu bầu trách cứ "Khanh Khanh cô bị thương còn đi dầm mưa, nhờ may lại bị phong hàn thì không nói, vết thương này mà bị thối rữa đến phế đi thì..."

Khanh Khanh bật cười trước ánh mắt "oán giận" của hai nữ tử đối diện, nằng có cảm giác mình là nam nhân phong lưu, còn các nằng chính là tiểu nương tử của nằng nha.

Mộc Vân hừ một tiếng cố ý dề lên vết thương Khanh Khanh thành công khiến nằng ngừng cười chau mày.

"Tỷ muốn khóc thì khóc, muốn mắng người thì cứ mắng đừng để trong lòng"

Khanh Khanh lắc đầu thờ hắt ra một hơi "Ta không đau khổ cũng không muốn khóc, tư vị trong lòng chính ta cũng không hiểu rõ. Trước đây bên cạnh hần cảm thấy có chút ấm áp, nhìn hần tình chàng ý thiếp với nữ nhân bên cạnh cũng có chút ghen tuông. Nhưng hiện tại lời từ biệt đã nói, vết thương này đã cắt đứt duyên nợ, trong tâm cũng không đau khổ. Có lẽ đây là lựa chọn đúng"

Nàng không chắc mình yêu hần nhưng nằng dám chắc mình thích hần, thích một cái gì đó rất mơ hồ. Có lẽ trước đây nằng biết bản thân thích hần vì điều gì nhưng hiện tại chẳng còn nhận ra nữa. Chỉ có thể biết nằng thích hần bởi vì hần là Phong Nguyệt Vô Thần

Mộc Vân và Bạch Nhi đều trầm mặc.

Người ta nói có yêu mới có đau, nằng không vui vẻ cũng chẳng đau buồn vậy rốt cuộc là cái gì?

"Tỷ có thể quên hần sao?"

Khanh Khanh khẽ cười đình ninh thốt ra hai chữ "Có thể!"

Chỉ là có thể cũng chẳng phải là chắc chắn, nhưng dù là chắc chắn cũng sẽ quên được? Trên thế gian này chẳng có gì là tuyệt đối, kể cả tình cảm!

*

Núi Diệp Tam

Diệp Tam là con đường thứ hai có thể từ Móng Cổ đi qua để đến Kinh Thành Phong Nguyệt. Cửa khẩu phía Bắc của Phong Nguyệt canh giữ thành Bắc, kiểm soát nghiêm ngặt thương nhân từ Móng Cổ và vùng lân cận du nhập vào Phong Nguyệt

Nếu con đường đi qua Viên Châu phồn hoa tấp nập bấy nhiêu thì đường tắt băng qua núi Diệp Tam lại gấp nhiều bất trắc nhất. Phàm là thương lái hay kiểu dân họ đều chọn con đường qua Viên Châu mà đi

Núi Diệp Tam địa thế hiểm trở, núi lại dốc dễ phòng khó công. Nếu thương nhân chọn đường này gặp phải mai phục thì xác định, chúc bạn may mắn lần sau!

Con đường mòn chia cắt cảnh quan khu rừng ra hai bên dần xuất hiện một đoàn người. Dẫn đầu là hai nam tử mặc giáp y cuir ngựa chiến, bên hông dắt dao kiếm, xem chừng là người của triều đình

Giữa đoàn người có tám áp tiêu khiêng một cỗ kiệu, phía sau có hai nam tử ăn mặc như hai người trên báo vệ.

Xem ra người, vật trong xe rất có giá trị!

Phía bên sườn núi cách đó không xa thấp thoáng vài bóng hắc y nhân. Thủ lĩnh của đám hắc y nhân ở trên cao quan sát động tĩnh đoàn người phía dưới. Hần giờ tay lên ra hiệu đánh lậ tức mấy chục hắc y nhân đã mai phục sẵn nhảy xuống xông lên cướp đồ

Ngựa chiến của áp tiêu dường như cảm thấy có nguy hiểm phi lên hí vang. Đoàn người nhanh chóng dừng lại quan sát xung quanh.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn đoàn người như miếng mồi trên thớt chậm rãi phun ra hai chữ "Xong lên"

Mấy chục hắc y nhân xông ra bao vây đoàn người. Áp tiêu rút kiếm tranh đấu với đám hắc y nhân một phen

Phía bên này đánh chém kịch liệt, bị thương vô số chẳng có lòng đâu mà để ý cách đó không xa có một đám hắc y nhân vừa đến

Đám hắc y nhân vừa đến chỉ đứng lẳng lặng quan sát tình hình đánh chém bên này. Đợi đến bên kia đám hắc y nhân đã chiếm thế thượng phong sắp chiếm được vật trong cỗ kiệu bên này mới có động tĩnh

Người cầm đầu ra hiệu đám hắc y nhân mới đến liền ồ ạt xông ra chiến trường

Đoàn người áp tiều lẫn hắc y nhân cướp bóc nhìn cảnh thảm than không ổn bắt đầu chiếm giết loạn xạ. Bọn người hắc y nhân chẳng biết là phe nào đều liều mạng xông lên cướp vật trong kiệu

Tình thế hỗn loạn cùng cực, cũng vì hỗn loạn nên chẳng ai để ý hay phát giác ra điều đáng ngờ phía bên này. Thủ lĩnh áp tiều như đang đánh chém nhưng lại lúc không ai để ý đưa một thứ cho hắc y nhân đối diện. Người này vươn tay lấy vật để lộ ra cổ tay áo màu đỏ thắm, nếu chẳng nhìn rõ hẳn chẳng phân biệt được hai phe trong đám hắc y nhân

Đồng lúc đó bên phía cô kiệu cũng nghe tiếng ai đó báo "Đã cướp được hàng".

Tất cả hắc y nhân nghe vậy đều rút đi, cũng chẳng rõ là bên phe nào lắt được bảo vật trong xe ngựa, để lại một bãi hỗn độn

"Bảo vật đã bị trộm, người xem nên làm sao đây?"

Những người còn sống sót chau mày than ngán thở dài nhìn bảo vật bị cướp mất một cách trắng trợn như vậy

"Chưa nói đến mất hàng phải đền tổn hại, này là bảo vật của Mông Cổ đáng tặng Phong Nguyệt hoàng đế, chúng ta phải làm sao đây?"

"Không chừng bị chém đầu cả đám"

Tiếng xôn xao lo lắng bắt đầu vang lên, bốn vị thủ lĩnh áp tiều nhìn nhau vờ như trấn tĩnh "Các người yên lặng, đến kinh thành trước đối phó sau"

"Chẳng lẽ người muốn trộn long tráo phượng?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Binh phù_Khế ước máu

"Khanh Khanh..."

"Tiểu thư!"

Bạch Nhi vốn hớn hở muốn khoe công trạng với Khanh Khanh lại nghe thanh âm nghiêm túc đầy quy củ vang lên. Bạch Nhi kéo vai che mặt xuống bấu môi, cô không ngốc, là bọn họ chê cô thiếu phép tắc

Khanh Khanh tựa lưng vào cây tre già giương môi hình bán nguyệt, tiểu nha đầu Bạch Nhi này luôn quen tùy tiện với nàng như vậy. Bị thuộc hạ Dạ Nguyệt nói xéo chắc đang rất khó chịu

Bạch Nhi lấy trong tay áo ra vật thủ lĩnh đoàn áp tiều lên đưa cô đưa cho Khanh Khanh. Đám hắc y nhân đến sau trên cổ tay có viên lụa đỏ chính là người của Dạ Nguyệt, hắc y nhân cầm đầu chính là Lam Khanh Khanh.

Nàng mấy ngày trước đã gửi thư đến Mông Cổ báo họ hợp tác một chút, cái hợp tác chính là người của hắc y nhân chuyển bảo vật "vô tình" để bảo vật bị cướp mất

"À phải rồi, đám hắc y nhân tới trước kia là người của ai?"

Nàng nhếch môi "Chắc là của Thượng Quan Tề đi"

Bạch Nhi nghiền ngẫm đầu khó hiểu "Hắn cướp bảo vật để làm gì? Và lại bảo vật đang trong tay chúng ta vậy thứ bọn họ cướp ở trong kiệu là thứ gì?"

Khanh Khanh cười cười gõ đầu Bạch Nhi mới cái "Thứ trong kiệu là già đấy! Nên bảo cô ngốc hay bảo cô quá ngây thơ đây? Tìm cơ hội ném cô vào ổ huấn luyện ma quỷ của Dạ Nguyệt học hỏi một thời gian mới được"

Bạch Nhi bấu môi không thêm quan tâm nàng nữa.

Khanh Khanh cảm miếng ngọc thạch như tấm lệnh bài ngó nghiêng, rốt cuộc cũng chẳng biết là thứ gì. Nàng ném ngọc thạch về phía thuộc hạ Dạ Nguyệt, người đứng gần nhất bất ngờ trước hành động của nàng, loạn choạng chập lấy ngọc thạch

"Đây là thứ gì?"

Người kia lật ngọc thạch sang trái rồi lại sang phải kinh ngạc kêu lên "Là binh phù"

Khanh Khanh lấy lại ngọc thạch bấu môi đáng vẻ không tin "Binh phù gì thế này? Thật giống mấy cái ngọc bội bình thường ở ngoài chợ. Không nói binh phù điều binh khiển tướng, là nước nào? Mông Cổ? Bên đó tốt đến nỗi đem tặng cả dân binh tình nguyện sao? Phong Nguyệt? Vật quan trọng như này tại sao lại ở Mông Cổ?"

"Tiểu thư người không biết sao, đại lục chúng ta có sáu vương quốc lớn Phong Nguyệt, Ngụy, Phong, Tây Hạ, Mông Cổ, Liêu. Trừ hai nước Liêu, Tây Hạ ở xa, Phong Quốc đối đầu với ta từ trước thì Phong Nguyệt, Mông Cổ và Ngụy đã từng lập ra giao ước Liên Minh"

Khanh Khanh nhướn mày "Giao ước liên minh?"

"Đúng vậy, năm đó các vị tiên hoàng còn là bằng hữu giang hồ với nhau. Trong một lần nổi hứng họ đã cùng nhau kí khế ước máu nhắm lấy con dân, thái bình làm gốc, sẽ không vì bất cứ chuyện gì đem quân xâm lược hai nước còn lại."

"Ba nước còn xây dựng một mặt doanh cho các binh sĩ, phẩm là người trong mặt doanh đều có tài khí hơn người. Binh phù này cũng chính là lệnh bài hiệu lệnh binh sĩ trong mặt doanh, trước đây là do ba vị vua đương thời giữ nhưng ba năm trước Ngụy quốc không tham gia vào nữa, binh phù chỉ còn Hoàng đế Mông Cổ và Phong Nguyệt biết tung tích"

Khanh Khanh nhìn chăm chăm miếng ngọc thạch nàng từ cho là tầm thường trên tay cảm thán "Uy lực mạnh như vậy? Bán ra sẽ được bao nhiêu đây?"

Bạch Nhi phì cười, đám thuộc hạ Dạ Nguyệt chỉ dám cúi đầu vai rung rung chẳng dám cười lớn

Nàng nhủ mày "Ta nói gì sai sao?"

"Khanh Khanh đại tiểu thư của ta ới, đây là binh phù mặt doanh ba nước, là binh phù đấy" Bạch Nhi tận tình ra tay thông não cho nàng

"Ta biết, hẳn cũng vừa nói"- mặt mỗ nữ từ nào đó vẫn tỉnh bơ

"Vậy người còn đem bán sao?" Bạch Nhi thật sự hết nổi nổi nàng rồi

"Mặt doanh này có ghé gớm không? Không kém Dạ Nguyệt son trang vĩ đại của chúng ta chứ?"

"Tiểu thư, mặt doanh này có rất nhiều anh tài, khí thế có hơn chứ không kém Dạ Nguyệt!" -Thuộc hạ thứ nhất nói chắc như đinh đóng cột

"Tiểu thư người hẳn biết Phi Yến Hoàng phi, mẫu thân Tam vương gia, bà ấy chính là đào tạo từ mặt doanh ra. Trước đây là ám vệ hoàng gia bậc nhất Phong Nguyệt!"- Thuộc hạ thứ hai đưa ra ví dụ

Khanh Khanh nhếch môi "Ồ" một tiếng "Vậy Binh phù trong tay bản tiểu thư, vậy... Mặt doanh cũng là của bản tiểu thư!"

*

Khanh Khanh cho thuộc hạ Dạ Nguyệt trở về Sơn Trang trước, nàng cùng Bạch Nhi thay hắc y ra vận thường phục cưỡi ngựa trở về kinh thành

Bạch Nhi lúc đầu nhìn thấy nàng muốn cưỡi ngựa trở về còn hoảng sợ nhất quyết muốn ra trấn lớn mua một cỗ xe ngựa

Khanh Khanh cười trừ, nàng trực tiếp lên ngựa thúc ngựa đi trong cặp mắt kinh ngạc của Bạch Nhi

"Cô biết cưỡi ngựa từ khi nào?"

Khanh Khanh tùy tiện trả lời "Khi ở Nam Cương". Nàng đột nhiên dừng ngựa "Là một nam tử dạy ta cười ngựa, hân... tên gì ấy nhỉ?"

Bạch Nhi còn tưởng nàng có chuyện gì quay đầu lại vừa vận nghe nàng nói, xúc cảm dâng lên đột ngột xuyết té ngựa, "Khanh Khanh hân ta chắc chắn đã nói tên sao? Khuôn mặt thì sao, có nhìn rõ không?". Cô dám khẳng định trên thế gian này chỉ có duy nhất Khanh Khanh nhà nàng có náo cá vảnh tệ hại như vậy. Một người quen biết cũng bị nàng cho thành xa lạ

"Chắc chắn hẳn đã nói tên" Khanh Khanh nghiêng đầu suy nghĩ "Khuôn mặt...không nhớ rồi!"

Bạch Nhi rất ua chi đồng tình với vị kia! (*Tiểu Hắc Kết - _-: Khanh Khanh! Nàng là nữ nhân vô lương tâm nhất ta từng gặp*)

Khanh Khanh gạt cái thắc mắc rối cuộc ngày đó ở Nam Cương nàng gặp người nào sang một bên. Khanh Khanh cùng Bạch Nhi thúc ngựa liên tục trở về kinh, lần này động tĩnh lớn như vậy hẳn Thượng Quan Tề sẽ nghi ngờ

Không thể để hân biết nàng rời kinh

Khanh Khanh và Bạch Nhi trở về trời cũng đã chuyển sang màu hổ phách, vừa vào cổng thành nàng đã thấy con phố lớn treo đầy đèn lồng đỏ, náo nhiệt hơn này thường rất nhiều.

"Hôm nay là ngày gì sao?"

"Khanh Khanh cô không biết sao hôm nay là 25 tháng chạp, chắc hẳn tại trong cung cũng nên trang trí đón tết rồi"

Khanh Khanh ngăn ra, hôm nay đã là 25 tháng chạp vậy mà nàng chẳng nhớ ra, ở hiện đại hôm nay chính là giáng sinh phải không? Cũng chính là....

Bạch Nhi thấy nàng thờ người ra liền cười "Có xem cô, sắp qua năm mới rồi mà còn chẳng biết. Cũng đúng ngày đó có từ vương phủ trở về liền ở lì trong cung...". Bạch Nhi biết mình lỡ lời liền lên nhìn sắc mặt nàng, giọng điệu áy náy "Khanh Khanh, ta không cố ý, xin lỗi"

Trước đây ở hiện đại Khanh Khanh chẳng quan tâm mấy đến chuyện lễ tết, năm trước cũng chỉ ở Dạ Nguyệt hết ngũ lục ăn chẳng quan tâm đến bên ngoài. Hiện tại đột nhiên nhận ra lại sắp sang một năm mới cảm thấy trong lòng có gì đó rất kì lạ

Khanh Khanh nhẹ cười lắc đầu "Không sao, cô hỏi cung trước, ta muốn đi dạo một chút"

Bạch Nhi gật đầu "Vậy có phải về sớm một chút, hiện tại đã có giờ giới cấm, trời cũng đã gần tối rồi chú ý một chút..."

Khanh Khanh phì cười "Được rồi, ta không phải con nít"

"Vậy ta trở về trước, chuẩn bị cơm tối chờ cô"

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Khanh Khanh đi bộ dạo quanh con phố lớn, trời còn chưa tối khắp nơi đã treo lồng đèn đủ kiểu sắp màu.

Khanh Khanh đi ngang qua một người, trên đường lớn nhiều người đi khiến khoảng cách giữ hai người ngắn lại. Con gió nhẹ thoảng qua đem vật áo nàng như có như không cùng vật áo màu đen tuyền của hân dấy đưa một chỗ.

Nàng đột nhiên dừng bước, khí tức của nam tử này...có chút quen thuộc! Khanh Khanh xoay người lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng nam tử vận hắc y đầu. Người này khiến nàng có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, tuy chỉ là đi lướt qua nhau.

Khanh Khanh nhũm mày thu hồi tâm mất, gạt bỏ cảm giác kì lạ vừa xuất hiện kia. Mắt thấy trời đã gần tối hẳn, nàng quyết định đi đến Thành Tây. Nàng không nhận ra cách đó không xa có một đôi mắt từ này đến giờ vẫn dõi theo nàng

"Về nói với Thượng Quan Tề, nàng chưa từng rời khỏi thành" - Nam tử áo đen mở miệng nhưng chẳng nhìn lấy người bên cạnh một cái. Đôi con ngươi thủy chung quan sát bóng dáng nữ tử đang như tìm kiếm thứ gì trên phố lớn

Người bên cạnh vận y phục thị vệ khó xử "Công tử, chuyện này..."

"Thế nào? Một thị vệ nhỏ nhỏ của phủ thượng thư cũng lười để lời bản công tử vào tai? Người nên cảm thấy may mắn vì ta đến hỗ trợ các người"

Nam tử hắc y nhếch môi cười lạnh lùng lười nhìn thị vệ kia lấy một cái, cất bước rời đi

Thị vệ kia mang vẻ mặt vừa sợ hãi vừa rối rắm văng vẳng dạ dạ trở về phủ Thượng Thư

Nam tử áo đen đi ra khỏi góc khuất, ánh chiều tà phản chiếu lênkhuôn mặt yếu nghiệt có chút phong lưu có chút tà khí của hân. Nam tử hơi dừng bước, hân kéo tay áo lên lộ ra vòng tay hình hoa hạ tuyết. Ánh nắng yếu ớt chiếu qua ngọc thạch hình hoa màu lục, tựa như ngày ấy hân từng thấy nàng làm...

Nam tử khẽ mỉm cười thanh âm mơ hồ "Khanh Khanh, chờ nàng nhớ ra ta"

*

Tỷ Yên Lâu

Khanh Khanh vừa bước vào thanh lâu đã thấy Thương Liên một thân hồng y loan màu xinh đẹp đứng chờ nàng

Thương Liên kiểm chế cảm xúc muốn nhào lại ôm nàng cho thỏa, cô đứng một bên dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng

"Khanh Khanh, cô thật lâu rồi không đến thăm ta, sợ là đã quên mất ta rồi"

Khanh Khanh phì cười gõ lên trán cô một cái "Tỷ làm như ta là nam tử phong lưu dạo thanh lâu không bằng"

Thương Liên chu chu cái môi nhỏ nhắn ai oán "Đây đúng là thanh lâu, người là đang dạo thanh lâu đấy"

Thương Liên thúc tay nàng một cái hất cằm lên tăng trên "Đã chờ người hơn nửa canh giờ rồi"

Khanh Khanh theo tầm mắt nhìn lên tầng trên, vừa vận người trên lầu cũng thấy nàng. Mộc Văn ra sức vẫy tay gọi nàng lên, chỉ sợ nàng không thấy không sợ mọi người đang nhìn cô

Khanh Khanh nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Thương Liên cảm thấy khó hiểu. Chỉ là Mộc Văn đến sao cô lại bày ra vẻ mặt này?

Khanh Khanh lên lầu, cuối cùng cũng biết tại sao Thương Liên lại khó chịu như vậy. Bên cạnh Mộc Văn còn có Bạch Nhi cùng ba nam tử, trong số đó có người Dạ Nguyệt ghét nhất

Khanh Khanh nhìn người kia, tâm tình có chút khó chịu, hân ngồi đó uống rượu chẳng màng xung quanh. Nàng vờ như không ngại vì sự có mặt của ai đó, ngồi xuồng bên cạnh Phong Nguyệt Hoành Ân. Là không biết vô tình hay cố ý tiếng đàn, tiếng ca trầm bổng của ca kĩ dưới lầu bao trùm lấy không gian yên tĩnh, quý dị

“...

Tìm tìm kiếm kiếm

Sống mơ mơ màng màng một đời lại trôi qua

Còn nhớ rõ lời thề ước kiếp trước

Muốn nói nhưng lại không có lời nào

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau

Ta nguyệt hóa thành nơi tàng đá kia nhìn hết chân trời xa xăm

Khắc dấu ghi trong lòng cái tên của chàng

Cánh bướm luân hồi đổi sắc rực rỡ, tự nhá kén nhốt mình

Đột thành to tằm mùa xuân

Cất không được, cùng triển miên

Đời đời, kiếp kiếp....”(*)

Là một bản nhạc buồn!

Khanh Khanh khẽ nhếch môi cười, nàng cũng chẳng rõ vì sao cười, vốn dĩ là một bản nhạc buồn nhưng nàng lại cười. Là do tâm tình chẳng?

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau? Phải chăng tình yêu này quá đổi buồn cười?

Khanh Khanh không biết cũng không ngờ được thứ nàng cho là buồn cười hôm nay sẽ là kết cục sau này của nàng. Nàng cho rằng tình cảm khiến đối phương hi sinh là cái ngu ngốc nhất nhưng đến chính nàng cũng vấp phải ngu ngốc này!

"Các người nói xem bản nhạc này thế nào?" -Mộc Vân nâng ly trà hỏi

Phong Nguyệt Hoành Ân chẳng nhận ra không khí kì quái, thần nhiên bình phẩm "Là một câu chuyện buồn, nữ nhân trong câu chuyện đó có lẽ rất đau khổ"

"Sau khi trải qua đau khổ không phải họ sẽ hạnh phúc sao?"

Mộc Vân cùng mọi người đồng loại nhìn về phía Bạch Nhi.

"Bạch Nhi, cô quá ngây thơ rồi, đôi khi phía sau đau khổ không thực sự là hạnh phúc...."

"Là vực thẳm!" - Khanh Khanh lạnh nhạt phun ra ba chữ khiến không khí trở nên im ắng

"Ta thấy đây chỉ giai thoại được phổ thành nhạc, chuyện nữ nhi thường tình không thể tránh khỏi. Các người bàn bản luận luận cũng chẳng phải vô ích sao?" -Phong Nguyệt Phủ Hân mắt thấy tình hình không ổn lên tiếng hòa giải nào ngờ được lại chọc phải vị nữ tử dân ngôn đây cảm xúc bùng nổ.

Mộc Vân chau mày "Người có phải xem thường nữ tử quá rồi? Khi còn yêu thương thì thế non hên biển, chẳng biết quý trọng. Mất đi rồi mới hối tiếc, kiếp sau trả cho nàng? Liệu nam nhân các huynh còn nhớ lời hẹn kiếp trước?"

"Nàng không thể đặt nam tử trong thiên hạ một chỗ mà nói được..."

Mộc Vân hừ một cái hít một "Vậy sao? Người hứa mãi mãi lại chẳng rõ mãi mãi là bao xa, xa nhất của nam nhân cũng chỉ là ngày ấy nói yêu nàng hiện tại kẻ vại cùng người khác. Đến cuối cùng hậu viện ngàn giai lệ đầy tiếng oán than, mỹ nhân dù xinh đẹp tài năng đến đâu cũng bị chôn vùi sau bức hồng tường. Nam nhân trong thiên hạ mấy ai khác biệt?"

Phong Nguyệt Phủ Hân á khẩu, Mộc Vân hiện tại hòa khí tăng cao, cô nói những lời này không chỉ ám chỉ hân hậu cung ngàn gia lệ còn nhắm vào Phong Nguyệt Vô Thần mà nói. Mộc Vân là ghi hận Vô Thần tổn thương Khanh Khanh

Phong Nguyệt Hoành Ân rút cho Mộc Vân chén trà, nói lấy mấy lời dễ nghe muốn nàng hạ hỏa "Tẩu tử uống trà đi, đừng quá nóng giận không tốt cho sức khỏe đâu. Một bản nhạc buồn thôi không cần phải vì vậy phu thế bất hòa"

Mộc Vân cảm ly trà uống một ngụm bùi môi "Có heo mới thêm"

Phong Nguyệt Phủ Hân nhếch môi thâm cười trộm, Mộc Vân đầu gi cũng là trác phi của hân, nàng tự cho nàng là heo rồi?

"Tẩu tử à, tẩu nhìn xem ấm trà này thế nào?"

Mộc Vân bị Hoành Ân hỏi có chút khó hiểu "Rất bình thường"

"Tẩu nhìn xem trên bàn có bao nhiêu bình trà, bao nhiêu ly trà"

Mộc Vân vẫn cảm thấy mờ mịch "Một ấm trà, tổng cộng sáu cái ly nhỏ"

Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười đem ly trà trên tay dùng nội công bóp nát lại bảo tiểu nhị đem cho hân một ly trà mới

"Người làm gì vậy?"

"Tẩu tử, nam nhân cũng như ấm trà này, xung quanh có rất nhiều ong bướm, dù tẩu có hủy đi một cái ly thì vẫn sẽ xuất hiện thêm vài cái nữa"

"Vậy thì...ta không cần ấm trà đó nữa"

(*) lời bài hát của "Cửu Trương Co"

Nhạc phim "song thế sùng phi" được chuyển thể từ Tiểu thuyết "bạo tiểu sùng phi: gia ta chờ người bỏ vợ"(năm 2017)

Sáng tác: Chu Kỳ

Ca sĩ: Diệp Huyền Thanh

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Môi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Sinh thần

"Nếu là như vậy... Thì ta không cần ấm trà đó nữa" Hàm Mộc Vân nâng ly trà uống một ngụm, đặt ly trà xuống bàn nhếch môi lạnh nhạt

"Một quả dưa chuột không nên đặt ở hai môi trường nhiệt độ khác nhau, sẽ hỏng đấy!"

Cả người Phong Nguyệt Phủ Hân cứng đờ ra, Phong Nguyệt Hoành Ân cũng bị câu nói của cô làm cho ngây người. Bạch Nhi muốn cười lại sợ cường thế của ba vị nam tử chỉ có thể che miệng vai run run

Khanh Khanh khẽ nhếch môi, khuôn miệng gương hình bán nguyệt "Nếu là ta là nữ nhân đấy, ta sẽ hủy hoại ấm trà, hoặc là...". Nàng ngần dài âm tiết ra nhìn về phía Mộc Vân khẽ cười "Hoặc là cắt bỏ đi quả dưa chuột bản đó đi. Nam nhân qua lại với nhiều nữ nhân chẳng khác gì nữ tử thanh lâu mới gọi nam nhân"

Hai nam nhân hoàng quyền cao chất ngất khuôn mặt vạm vạc khó coi, chẳng lẽ hôm nay bọn hân ra đường quên bái thiên địa cầu may nên mới bị hai nàng nói đến mất mặt như vậy?

Phong Nguyệt Vô Thần khuôn mặt vẫn lạnh lùng chẳng có biểu cảm, hân rót rượu uống liên tục chẳng để tâm lời các nàng nói.

Mộc Vân cau mày không cam tâm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không chút nào chột dạ "Tam đệ, đệ nói xem?"

Phong Nguyệt Phủ Hân kinh ngạc, Mộc Vân áy vạy mà gọi Vô Thần là tam đệ, vậy chẳng phải đồng nghĩa Mộc Vân đã ngầm chấp nhận danh nghĩa thế tử hân rồi?

Mộc Vân nhìn thấu tâm tư nam tử tươi cười như hoa bên cạnh, nhìn hần bằng ánh mắt tràn đầy kính bị, có kẻ ngốc mới không nhìn ra cô đang thị uy Phong Nguyệt Vô Thần. Có lẽ Mộc Vân nghĩ đúng, trong tình yêu có mấy ai bình thường?

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly rượu vắn về trên tay, ánh mắt mơ hồ trong trẻo như lưu ly khẽ lướt qua Khanh Khanh, ngay sau đó thu về không để nàng phát giác ra

"Có một số nữ nhân là bình rượu, chứa trong mình một mùi vị khiến người khác không thể không say mê, lưu luyến. Một khi đã nếm qua sẽ không bao giờ quên được"

"Không quên vậy tại sao lại từ bỏ?" - Mộc Vân không chịu thua lên tiếng

"Lưu luyến, say mê chưa hẳn là yêu, từ bỏ hay không là do người trong cuộc quyết định" - Khanh Khanh lạnh lùng mở miệng, nàng đứng dậy thân ảnh có hơi loạn choạng phải vịn thành tường mới đứng vững

Khanh Khanh vốn từu lượng kém hôm nay tâm tình không tốt lại uống hơi nhiều khiến gò má ửng đỏ. Nàng lắc đầu làm bản thân tỉnh táo "Trở rồi nên tự ai về nhà người nấy đi"

Nàng là đối tượng phải rời khỏi đầu tiên vì nàng biết sau khi say sẽ không khống chế được bản thân, thật không biết sẽ làm ra chuyện gì mất mặt nữa.

"Khanh Khanh hay ta đưa cô về cung" - Bạch Nhi lo lắng đi đến dịu dàng

Khanh Khanh đẩy tay Bạch Nhi ra "Ta không muốn trở về, hôm nay muốn hồi cung"

Nói rồi nàng vịn lan can đi xuống lầu, Khanh Khanh nhìn ca kỹ vừa hát bản nhạc khi này một cái rồi rời khỏi Túy Yên Lâu

Khanh Khanh vừa đi Phong Nguyệt Vô Thần cũng rời đi, Mộc Vân mắt húng nhắt quyết không muốn về cung kéo Phong Nguyệt Phủ Hân đi dạo phố. Chỉ còn duy nhất Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoành Ân

"Bạch Nhi, để ta đưa cô về cung"

Bạch Nhi lắc đầu từ chối "Vương gia, không cần đâu, nô tỳ có thể tự trở về được"

Phong Nguyệt Hoành Ân nhủ thầm có chút khó chịu quay mặt đi chỗ khác "Cô thân nữ tử từ một mình trời tới như vậy ta không yên tâm, cô có chuyện gì thì ta... Làm sao ăn nói với Khanh Khanh"

Bạch Nhi nhìn về mặt lúng túng mất tự nhiên của hần khẽ cười "Vương gia nếu đã quan tâm nô tỳ như vậy, vậy nô tỳ cung kính không bằng tuân lệnh"

*

Mộc Vân đi khỏi Túy Yên Lâu một đoạn vẫn không nhìn thấy bóng dáng Khanh Khanh đâu "Tỷ ấy đi đâu được nhỉ?"

"Cô ấy không phải là con nít, chỉ sợ người khác bị nàng tổn hại"

Mộc Vân lờ mờ nhớ nam tử nào đó "Khanh Khanh uống say rồi, chỉ sợ tỷ ấy làm ra chuyện gì đó thôi"

Phong Nguyệt Phủ Hân khẽ cười "Đã lâu rồi ta chưa cùng nàng hẹn hò, hôm nay không cần trở về cung"

Mộc Vân liếc xéo hần cũng mặc cho hần kéo đi dạo phố. Nàng nhìn ánh đèn rực rỡ trên phố đến gần người đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó

"Này, ta dẫn các người đến Túy Yên Lâu làm gì ấy nhỉ?"

Phong Nguyệt Phủ Hân quay đầu nhìn nàng khó hiểu "Tìm Khanh Khanh uống rượu"

Mộc Vân tròn mắt vỗ đầu một cái "Trời đất ơi, ta quên mất một chuyện quan trọng rồi" chỉ tại tên Phong Nguyệt Vô Thần khiến nàng chường mắt quên bên đi việc hôm nay là ngày gì

"Chuyện gì?"

"Hôm nay là sinh thần của Khanh Khanh đấy!"

Mộc Vân xụ mặt xuống buồn bực, vốn muốn làm một bữa tiệc cho tỷ ấy, hiện tại tốt rồi cái nào cá vàng này lại quên mất. Phong Nguyệt Phủ Hân cũng chẳng biết nói thêm gì chỉ đành vỗ vỗ vai nàng an ủi "Được rồi, ngày mai chúng ta bù cho nàng ấy"

Hai người không phát giác ra bên gian hàng bên cạnh có một nam tử áo đen đang đứng, nam tử đó ngẩn mặt nhìn Mộc Vân mới khẽ nhếch lên hình bán nguyệt

Sinh thần Lam Khanh Khanh?

*

Khanh Khanh đi dọc theo con phố lớn, gió đêm lạnh phả vào mặt khiến nàng tỉnh táo hơn một chút. Nàng nhìn lồng đèn rực rỡ lại nhìn ánh trăng khuyết một nửa trên trời đến thất thần, khẽ cười

"Cô nương, ăn một bát mì trường thọ đi"

Nàng thu tầm mắt nhìn ông chủ quán mì bên cạnh, nàng cũng không rõ làm sao nàng đi ngang qua đây, cũng chẳng rõ nàng muốn đi đâu, nơi này là nơi nào. Khanh Khanh lắc đầu "Hôm nay không phải sinh thần của ta"

Ông chủ quán mì là một nam tử trung niên nhìn có vẻ chất phát hiền từ, bên trong đi ra một người phụ nữ, bà nhìn Khanh Khanh cũng thêm lời "Cô nương, hôm nay không phải sinh thần thì không thể ăn mì sao?"

Khanh Khanh nhìn đôi vợ chồng bán mì bỗng sinh ra cảm giác thân thiết. Nàng ngồi xuống ghế

"Vây phiền bá mẫu cho ta một tô mì"

Đôi phụ phụ cười hiền lành làm cho nàng tò mò trường thọ

Khanh Khanh nhìn tô mì trước mặt, ánh mắt mới hồ nhìn lần hơi nóng bốc lên từ tô mì

"Hai người có con cái không?"

"Từng có một nữ nhi, nhưng mà năng lên ba tuổi không may mắc bệnh nặng qua đời rồi" - người phụ nữ thở dài, trong đôi mắt còn đọng nước, dù chuyện đã qua lâu nhưng nhắc lại vẫn đau buồn

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn người phụ nữ kia áy náy "Xin lỗi, ta không cố ý"

"Không sao, không sao" người phụ nữ lau lau khóe mắt phẩy phẩy tay

Ông chủ nhìn nàng ăn mặc đơn giản không đành lòng lên tiếng "Ban đêm gió có lạnh, cô nương nên ăn mặc nhiều một chút kéo cảm lạnh khiến người nhà lo lắng"

Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Ta không có nhà, cũng chẳng có ai lo lắng"

Đôi phụ phụ nhìn nhau thở dài dường muốn nói đôi lời an ủi nàng lại thấy có một nam tử áo đen ngồi xuống bên cạnh nàng

Nam tử cời áo choàng ra khoát lên người Khanh Khanh "Nàng nói vậy thật khiến ta đau lòng"

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn hần chau mày "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 120: Tìm một nam nhân gọi là Hắc Kết

"Ông chủ cho ta một bát n ?"

Hai phu phụ nhìn nhau li n hi u  y không xen vào chuyện của Khanh Khanh nữa, việc ai người n y l m.

Khanh Khanh muốn đẩy  o ch oảng ra lại bị nam tử  o đen nắm chặt tay, n ng cau mày "Người r t cuộc l   i?"

H n không n i, đẩy tay n ng ra chỉnh lại  o ch oảng cho n ng "Tr i lạnh như vậy n ng c n  m  n vận m ng manh thế n y ra đường"

"Người đmng đánh tr ng l ng"

Nam tử kh  cười, h n n ng t m mắt nhìn thẳng vào mắt n ng "Khanh Khanh, n ng quên ta rồi? Ta vẫn luôn đợi n ng đến tr   n tình   y"

Khanh Khanh nhìn h n, đôi mày cau lại thật chặt, n ng không r  c  g p qua h n hay không nhưng cảm giác c  ch t quen thuộc. Hình như    từng g p qua nhưng hiện tại không thể nhớ, chẳng lẽ vì tác dụng của rượu?

Nam tử kh  cười đặt ngón trở lên m i t m n ng vuốt nhẹ "   lại nếp nh n s  xấu l m"

Khanh Khanh cảm thấy   u hơi đau, t m tr i mơ hồ, rượu hình như    bắt đầu c  tác dụng. Có lẽ sau    nam tử c  n i thêm g i    nhưng n ng không nghe thấy trực tiếp g c xuống b n. B n tai lưu lại giọng nói  m  p

"Khanh Khanh, sinh thần vui về"

*

"Khanh Khanh, sinh thần vui về"

  u n ng đau như b a b , trong t m tr i tr ng ng p những đoạn k  ức vụn v t trước   y.

N ng nhìn thấy nam tử  n nhu chăm sóc n ng ở Nam Cương, n ng nhớ l i viễn cảnh mơ hồ trong trận hỏa ho n. Xung quanh là lửa n ng, tai n ng     i chẳng nghe được g i, chỉ duy nhất biết được c  ai    đang gọi n ng

Trước mắt n ng lại xuất hiện một nam tử  o đen, hơn rất giống h c y nh n từng g p ở Nam Cương. H n mang cho n ng cảm giác  m  p tựa như nam tử ở chu ng ngựa trong doanh trại.

Không r  l   c m ng hay h o m ng, trong cơn m ng hoàn toàn l  sự đau đớn tuyệt vọng, bất lực giữ bền lửa, là sự  n nhu  m  p của nam tử giữ gi  tuyết ngày   .

C  cuối cùng dừng lại hai chữ "Học Kết"

"Người tên g ?"

"Ta họ Học, tên một chữ Kết, Học trong sự    m, Kết trong v nh kết đồng t m"

Chỉ cầu mong trong sự    m   y r y gian truân ở hồng trần c  một tr i k i v nh kết đồng t m!

...

Khanh Khanh gi t mình tỉnh   y từ giấc m ng, cơn đau   u  p đến khiến n ng cau mày. Lau đi mồ hôi trên tr n n ng nhìn k i xung quanh một ch t, nơi này c  hơi quen mắt...

"Mu i tỉnh rồi?"

"Thương Li n t y sao t y lại ở   y?" Khanh Khanh nhìn quanh căn phòng không định n ng đang ở Túy Y n L u mới sửa k i "Sao ta lại ở   y?"

Thương Li n b ng ch n canh gi i rượu   a đến chỗ n ng cau mày "Không biết, lúc phát hiện ra mu i mu i đang nằm trước   i m n. Mu i   y uống say như vậy rồi c n chạy loạn, thích ngủ trên b c thêm vậy sao?"

Khanh Khanh bật cười xoa xoa thái dương "Không sao   u, ta chỉ là một m i nên ngồi xuống    nghĩ không ngờ lại không chờ kịp giường  m    điếp   "

Thương Li n h r một c i l m n ng "Ta c n tưởng mu i bị t m tam vương gia    thương tổn đến hồng n o luôn rồi"

Khanh Khanh cười trừ không n i, Thương Li n th i d n ch n canh đi ra ngo i c n không quên bồi thêm một c u "Mu i ngoan ngoan nằm nghỉ    cho ta"

  i đến khi Thương Li n quay lại trong phòng    trống tr n, c  nhìn chiếc giường được g p ngăn nắp g o tên nữ nh n n o      y tức giận

"LAM KHANH KHANH!!!"

*

Khanh Khanh khoát  o ch oảng l ng    phủ   u, n ng tránh né người trong Túy Y n L u đi ra cửa sau chuẩn mắt.

Khanh Khanh đi dọc theo con Ph  lớn trở lại quán m i   m qua

  i phu phụ b n m i nhìn thấy n ng th i kinh ngạc "C  nương?"

Khanh Khanh đẩy m i  o ch oảng xuống    lộ khuôn mặt không điểm phấn xinh đẹp "B  m u, người c  biết nam tử h m qua   i   u rồi không?"

"H m qua chẳng phải cậu   y   a c  về nhà sau, bọn ta cứ tưởng cậu   y l  người nhà của c "

  ng chủ vừa b ng b t m i ra cho khách nghe vậy cũng đi tới "Hôm qua c  nương uống say g c xuống b n, nam tử       lại bạc rồi   a c  đi m , chẳng lẽ c  không quen biết cậu ta?"

Khanh Khanh chau mày l c   u "B  phụ b  m u nếu hai người nhìn thấy h n trở lại xin hãy đến Túy Y n L u báo cho ta biết". Nàng dừng một ch t lại n i "Ta gọi là Lam Khanh Khanh!"

Hai người họ g t   u. Khanh Khanh nhìn xung quanh một lát rồi rời đi, n ng tìm một nam tử, một nam tử n  n ng không hi u tại sao h n quan t m n ng đến vậy, một nam tử gọi là Học Kết

Phía t a tr  nh    i điện c  một nam tử dựa người vào cửa sổ nhìn n ng.   i m i nam tử giường l n n  cười yêu nghiệt "Khanh Khanh coi như   y l  c  qua c  lại"

N ng c  thể quên đi một người sống sờ sờ như h n th i h n cũng có thể    n ng đi tìm h n. C i như tr  thù nh  nhỏ vậy!

Khanh Khanh rời quán m i không lâu    cảm thấy phía sau c  người theo   i. N ng t ng nhanh cước bộ, nhanh chóng rẽ qua g c khuất. Người phía sau    mất   u n ng ho ng h t tìm kiếm

Khanh Khanh đứng phía sau h n cất giọng lạnh l ng tựa như ma quỷ "  o n y tr  theo   i rất thịnh h nh sao?"

Người k i quay lại thấy n ng th i h t ho ng, h n ph p một cái quỷ xuống trước mặt n ng "Qu n chúa, Hoàng thượng g p chuyện rồi!"

Khanh Khanh cau mày kéo h n qua b n ng  nhỏ "C  chuyện g ?"

"H m trước hoàng cung bị t p kích, hiện tại hoàng thượng và Triệu tướng qu n không r  tung tích. B y giờ M ng C  đang rất rối ren"

"Tại sao người nhận ra ta?"

"Thuộc hạ l  th  vệ trong Thiên An cung, C t V n tiểu thư cũng    trốn thoát hiện đang ở kinh thành. Thuộc hạ theo lệnh C t V n tiểu thư đến tìm một nữ nh n tên Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh cau mày, xem ra không phải là g i rồi, C t V n hận n ng nhưng một lòng trung thành với Gia L  Thượng Phong. Nếu không phải g p chuyện sẽ không tìm đến n ng

"  n ta đi g p c    y"

*

Thị vệ Mông Cổ dẫn Khanh Khanh đi đến căn nhà tranh nhỏ trong góc phố ít người qua lại, căn nhà nhìn đơn sơ đến tột tệ, dường như đã lâu rồi không có người

Nàng đi qua khoảng sân nhỏ đầy bụi đến căn phòng nhỏ, Khanh Khanh đẩy cửa ra ngay lập tức một thanh đao sắc bén kề lên cổ

"Thần thù tốt!"

Nữ tử đối diện nghe ra giọng nàng, thu kiếm lại đi ra từ phía sau cánh cửa mục đến muốn rơi ra.

"Cô đến rồi" - thanh âm nghe có vẻ rất miễn cưỡng

Cát Vân nhìn ra ngoài thấy thị vệ còn ở đó liền phản phó "Người đi tìm những huynh đệ còn sống sót trở về". Thị vệ Mông Cổ cúi đầu nhận lệnh, rồi đi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cát Vân đóng cửa lại nói "Mấy ngày trước trong triều rối loạn, gian thần cấu kết với bọn phản động kéo quân bao vây hoàng cung. Bọn ta liều mạng mở con đường máu cho hoàng thượng nhưng lúc đó đại loạn rồi thành một đoàn, chẳng rõ từ khi nào đã lạc mất hoàng thượng."

"Là có kẻ âm mưu cướp hoàng quyền!"

Cát Vân chau mày, cô đảo mắt qua chỗ khác "Trừ người ra còn ai to gan như vậy sao?"

"Đúng vậy, trừ ta ra không kẻ nào được phép to gan ở địa bàn của ta. Hẳn ta, ngại mạng quá dài rồi!". Khanh Khanh nhếch môi cười, hướng Cát Vân đưa tay ra

"Làm cái gì?"

"Đưa ta thứ người lấy được"

Cát Vân cau mày "Tại sao người biết ta lấy được Ngọc Tỷ?".

Khanh Khanh phì cười "Là có nói, không phải ta". Nàng vẫn đưa tay về phía Cát Vân "Ta không thể ở bên ngoài lâu được, diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn, không nên để hân phát giác ra"

Cát Vân nhìn nàng cau mày "Người nghĩ ta sẽ đưa cho người?"

Khanh Khanh không ngần ngại nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu vì mệt mỏi của cô "Nếu không người sẽ không tìm đến ta". Nếu không tin nàng Cát Vân sẽ không tìm tới, nếu Cát Vân cho rằng nàng là chủ mưu phía sau thì sẽ không tìm đến nàng.

Cát Vân chung quy là người ngoài lạnh trong nóng, ngoài miệng ghét bỏ nàng cũng là vì vẫn còn oán giận chuyện trước đây. Nàng nhìn Cát Vân như nhìn thấy bóng dáng của nghĩa tỷ năm đó, Triệu Khánh Thư.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121

Khanh Khanh rời khỏi căn nhà tranh không bao lâu người bên trong cũng rời đi. Khanh Khanh đưa ngọc bội thần phận ở Dạ Nguyệt của nàng cho Cát Vân bảo cô đến Túy Yên lâu nhờ giúp đỡ.

Khanh Khanh trở về cung ngay lập tức đi tìm Hoắc Y

"Tiểu thư tìm thuộc hạ có việc?"

"Người nói xem gần đây bên phía Thượng Quan Tề có động tĩnh gì lạ không?"

Hoắc Y nghĩ một lát, lắc đầu "Không có"

Khanh Khanh chau mày nghĩ ra một khả năng "Vậy Lương gia?"

"Lương gia? Nghĩa từ Lương Vũ Dật của Lương lão gia mấy ngày trước đã rời kinh. Nghe nói trở về quê làm chút việc cho Lương chiêu nghị quá cố"

Khanh Khanh cười lạnh, không phải trở về quê lo mộ phần cho Lương Hồng Nhạn mà thay Thượng Quan Tề dẫn quân đến Mông Cổ. Phong Nguyệt sắp xảy ra trận đại loạn rồi

"Hoắc Y người trở về Dạ Nguyệt một chuyến truyền lệnh của ta tìm kiếm tung tích của Gia Lão Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác"

Hoắc Y nghiêng đầu khó hiểu "Chẳng phải Gia Lão Thượng Phong đang ở Mông Cổ sao?"

"Đến Dạ Nguyệt cũng không biết chuyện?", khà khen cho Thượng Quan Tề, hẳn xử lý gọn gàng như vậy đến Dạ Nguyệt còn không biết Mông Cổ vừa xảy ra trận huyết tẩy. Nếu không phải Cát Vân trộm ngọc tỷ trốn đi được chỉ e rằng nàng cũng chẳng biết được, đợi Phong Nguyệt loạn lên nàng chính là người thảm nhất.

"Mông Cổ đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Hoàng cung Mông Cổ bị tập kích, hiện tại Gia Lão Thượng Phong chẳng rõ sống hay chết. Bằng mọi giá phải tìm được hắn, trước khi Phong Nguyệt loạn lên!"

Hoắc Y khẽ chau mày, hẳn cúi đầu phụng mệnh rồi đi.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung vừa thấy giường mềm đã nằm lẩn ra, nàng ném ngọc tỷ sang bên cạnh thờ dài

"Hoàng quyền tốt đến thế nào mà người trong thiên hạ đều muốn có? Thật là mấy kẻ ranh hồi, chiến đến ta sống người chết chỉ vì cái ngôi cứu ngũ chí tôn. Thật không hiểu nổi, cũng chẳng muốn hiểu lòng thiên hạ"

"Cũng chỉ có cô mới nói ra những lời này thôi"- Bạch Nhi vào phòng đóng kín cửa lại tránh "tai vách mạch rừng" nghe những lời này của nàng.

Khanh Khanh lồm cồm bò dậy thấy Bạch Nhi lại một môi ngả người xuống giường lẩn qua lẩn lại "Thật sự hôm nay mệt chết ta rồi"

"Hôm qua cô đi đâu đấy, ta chờ cô cả một đêm nhưng chẳng thấy cô trở về" - Bạch Nhi ai oán ngồi xuống bên cạnh nàng

"Uống nhiều say mất, ngủ ở Túy Yên Lâu, bôi vậy dầu mới đau nhứt mệt mỏi như vậy, ta thế lần sau sẽ không uống rượu nữa!"

Bạch Nhi "Xi" một tiếng nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường ném cái hộp trên tay cho nàng "Phùng Liên đem tới, nghe nói có một nữ nhân đưa cái này đến Túy Yên Lâu nói là có một nam tử nhờ đưa đến cho cô. Còn có nam tử đó nói chúc cô sinh thần vui vẻ"

Khanh Khanh cầm hộp gỗ trên tay cau mày, nữ nhân đưa đến chẳng lẽ là bà chủ quán mì, nam tử biết hôm qua là sinh nhật nàng chỉ có thể là nam tử tồi qua đưa nàng đến Túy Yên Lâu, Hắc Kết!

Nàng mở ra bên trong là vòng tay hình hoa Hạ Tuyết làm bằng ngọc thạch màu lục xinh đẹp, chiếc vòng tay này quen đến không thể nào quen hơn. Vòng tay này chính là món quà sinh nhật năm tám tuổi mẹ nàng tặng cùng là chiếc vòng trong trận hỏa hoạn bị mất. Hiện tại có thể khẳng định nam tử cứu nàng trong biển lửa chính là Hắc Kết

Còn việc nàng không hiểu, tại sao hẳn lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng không tin hẳn đối với nàng như vậy là vô điều kiện!

"Hôm qua là sinh thần cô sao?"

Khanh Đóng nắp hộp gỗ lại nằm xuống giường "Là ngày ta bị đưa vào cô nhi viện, chẳng đáng để chúc mừng". Nàng nhớ trước đây cha mẹ nàng đều lấy ngày này làm sinh thần nàng, họ bảo ngày sinh của nàng xấu nên chẳng cho nàng biết. Nàng còn từng hoài nghi có phải cha mẹ nàng đã quên mất hay không

"Còn là ngày...cha mẹ ta chết!"

Vốn là một party sinh nhật nhỏ cuối cùng trở thành trận thảm sát. Dù là ngày sinh thần đúng hay ngày dòi đều là ngày không tốt!

Bạch Nhi ngáy người "Xin lỗi ta..."

"Không sao" Khanh Khanh phẩy tay "Ta mệt rồi cô ra ngoài đi"

Bạch Nhi nhìn nàng một lúc mới do dự ra ngoài. Cô là sợ nàng nhớ đến chuyện cũ mà thương tâm.

*

Không khí tét đến ngập tràn trong lẫn ngoài cung, lồng đèn đỏ treo khắp mọi nơi. Khung ảnh vốn là vui vẻ an lành như ít người ngờ tới rằng phía sau không khí náo nhiệt lại có một âm mưu to lớn

Trong hoàng thành, cung tỳ thái giám bận rộn chuẩn bị cho một năm mới, đèn cung đình treo trên lan can được thấp sáng rực rỡ cùng lồng đèn

Theo quy cũ ngày cuối năm hoàng thượng chủ trì cúng lễ tổ tiên thần phật, cầu một năm mới an lành cùng đa tạ năm đã qua trời ban cho dân chúng thái bình.

Phong Nguyệt Phủ Hàn trong đại điện phong Hàm Mộc Văn thăng cấp Quý Phi, đây đủ tư cách cùng hoàng thượng tham gia cúng lễ.

Một đạo thánh chỉ ban đến Tụy Yên cung còn khiến Mộc Văn kinh hãi rơi từ trên ghế xuống. Cô sau đó còn chạy đến Ngự Thư Phòng tính sổ với Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng bị làm cho tức mà trở về.

Lương Đề, Chiêu Nghi, Tần, Phi trở xuống không thể cùng hoàng thượng đến tế lễ, cô còn nghĩ thoát được kiếp không ngờ hẳn lại giữa đại điện phong nàng làm quý phi. Cuối năm còn phải khổ như vậy!

Sáng ngày cuối năm gà vừa gáy, mặt trời còn chưa mọc trong cung đã chuẩn bị tế lễ.

Mộc Văn vốn đang ôm mộng đẹp bị Thương Khuynh kéo dậy, gằng co mãi mới lòi cô được ra khỏi giường. Mộc Văn mơ mơ màng màng mặc cho Nguyệt Tuy cùng Thương Liên chinh chu cho cô.

Mộc Văn từng cảm thần phục sức của Chiêu Nghi rườm rà, khó chịu, cô không ngờ tới phục sức Quý Phi còn rắc rối hơn gấp bội. Y phục màu nâu thêu không tước xinh đẹp, trên cổ quàng khăn cổ lông cáo màu trắng tuyết.

Đầu tóc cô được búi lên, đỉnh đầu cài bộ điệu dài có lưu tô điểm vài viên ngọc thạch, hai đầu bộ điệu khắc hình không tước xòe cánh. Thương Khuynh cài thêm vài cây trâm bạc nữa mới buồn tha đầu tóc nàng. Nguyệt Tuy gắn móng tay giả làm bằng vàng ngọc thạch cho cô.

Thương Khuynh trang điểm cho cô có ý làm nhạt một chút để phù hợp buổi tế lễ, mi tâm Mộc Văn được vẽ một đoá mai màu vàng nhạt, thoáng ẩn thoáng hiện dưới tua trâm cài.

Từ đầu đến cuối Mộc Văn chỉ chìm vào giấc mộng nặc Nguyệt Tuy cùng Thương Liên gây vò. Thương Khuynh vỗ nhẹ mặt cô "Quý Phi nương nương, đã xong rồi nên đến Hàm Minh Điện rồi"

Mộc Văn mở mắt nhìn bên ngoài mặt cũng chỉ bắt đầu mọc sắc mặt cực kì khó coi "Tế lễ gì mà sớm vậy không biết"

Nguyệt Tuy khoác áo choàng lông lên cho Mộc Văn. Hiện tại Mộc Văn đã là Quý Phi cũng đã có loan tiễn đưa đón, cô vừa ngồi lên loan tiễn lại tiến vào mộng đẹp đến khi bị Thương Khuynh lay tỉnh mới hoảng hồn bởi đoàn quan lại nghiêm chỉnh đứng trước điện.

Quy mô như này cũng quá mức lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Cháu*, Mời! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hoàng gia yến

Hàm Minh Điện tế lễ từ khi mặt trời vừa lúp lỏ đến khi lên cao tới đỉnh. Có phải là vì ngày cuối cùng trong năm nên trời qua nhanh không, chớp mắt trời đã tối, cũng đến lúc âm mưu phơi bày

Như hằng năm đêm giao thừa trong cung sẽ tổ chức Hoàng Gia yến, tất cả quan lại trong triều, phi tần, hoàng thất đều tham gia.

Từ Yên các _cung điện tổ chức yến tiệc lớn hằng năm treo đầy đèn cung đình thấp sáng một khoảng trời. Từ Yên Các không lớn bằng Hàm Minh điện, ngoại trừ tòa thủy đình lớn giữa đại trì hồng liên tiếp đài chúng quan tiệc tùng thi xung quanh đều là hoa cỏ trăn quý.

Trời đông lạnh lẽo trong hồ không có lấy một bông sen, chỉ có những chiếc lá màu lục lơ lửng trên mặt nước. Hoa cỏ trong khuôn viên Từ Yên các cũng đã ra chồi, tràn ngập sức sống đợi chờ mùa xuân.

Bên gốc lê nhỏ xuống hiện bóng dáng huyết y, nàng khoanh tay tựa vào cây bạch đằng phía sau.

"Khanh Khanh, nhìn cô không vui?"

Khanh Khanh khẽ cười, nữ tử huyết y chính là nàng, nàng chán ghét cái sự kiện nhảm chán này, là Hàm Mộc Văn mời nàng đến nhưng nếu không phải có việc nàng sẽ không bao giờ đến

Bạch Nhi không dễ tâm Khanh Khanh không trả lời cô, gió lạnh thổi nhẹ qua lá vạt áo Khanh Khanh bay lên, Bạch Nhi thuận thế nắm vạt áo nàng trong tay

"Khanh Khanh, đây là lần đầu tiên ta thấy cô vận huyết y" -Bạch Nhi nhìn nàng đến vô cùng si mê

Đây là lần thứ hai trong đời nàng vận Huyết y, cho dù cô đại hay hiện đại đều không dùng đến vì quá nổi bật. Lần trước Bạch Nhi không nhìn qua vẻ diêm lệ của nàng, hôm nay hẳn cảm thấy mới lạ

"Không đẹp?"

"Làm gì có chữ không đẹp, ta thấy cô hợp với màu đỏ lắm đó. Ta cam đoan không có nữ tử nào vận huyết y xinh đẹp như cô"

Khanh Khanh chỉ cười trừ gờ trán nàng một cái "Tiểu nương tử trong ngày đại hôn là đẹp nhất" ịch nhất đối với tân lang quan mà cô ấy lựa chọn sách vai đến răng long đầu bạc

Khanh Khanh rời khỏi hoa uyển đi vào đại thủy đình, nàng đi lướt qua Phùng Liên dùng thanh âm chỉ hai người nghe hỏi "Người đâu?"

"Đã đưa vào cung, đang ở hậu đường"

Khanh Khanh khẽ gật đầu đi tiếp như chưa có cuộc đối thoại với Phùng Liên. Người khác cũng khó nhìn ra được bất thường.

Khanh Khanh đi theo cung nữ đến một bàn rượu phía bên phải thủy đình, chỉ cách long kỷ của Phong Nguyệt Phủ Hàn hơn mười bước. Bên phải nàng là bàn rượu của Phong Nguyệt Hoành Ân, bên Trái là Phong Nguyệt Quân Y. Hiện nhiên không nghĩ cũng biết nàng đang ngồi ngang hàng với công tôn quý tộc hoàng gia

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn về phía đối diện, người vẫn vận tử y, đôi mắt như lưu lưu kia luôn nhìn nàng từ khi nàng vừa bước vào thủy đình. Nàng nâng ly rượu hướng người đó kính "Tam vương gia"

Có một nữ nhân gặp một lần không quên, không gặp nhớ nhưng da diết!*

Không đau khổ không có nghĩa không nhưng nhớ, đã cùng nhau một thời gian dài không thể nói quên là quên. Hiện tại gặp lại mới nhận ra là từ trước đến nay luôn kiềm chế, luôn khiến bản thân bận rộn để không nghĩ đến người đó.

"Hoàng Thượng, Quý Phi giá đáo"

Giọng nói mạnh mẽ trầm ổn vang lên cất ngang không khí náo nhiệt, bọn họ đã quá quen với tiếng công công đại tổng quản the the với thân ảnh béo ú như cây chuối di động. Hiện tại nghe giọng người này cảm thấy hơi lạ

Toàn người trong thủy đình hơn trăm người quý xuống hành lễ, thanh âm như sấm rền

"Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

"Quý Phi thiên tuế, thiên thiên tuế"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vận hoàng bào thù rồng giương móng vuốt uy nghi, Mộc Văn thân phục sức Quý Phi thù khổng tước màu vàng đứng bên cạnh. Hai người muôn vàn xứng đôi!

"Bình thân"

"Tạ sùng long on!"

Người người trở về bàn rượu riêng của mình, Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi trên long kỷ đưa mắt về phía nữ tử huyết y. Khanh Khanh đáp trả hân bằng ánh mắt đầy tự tin, sự lo lắng trong mắt hân giảm đi phần nào

Mộc Văn nhìn hai người bỗng cúi đầu, tất cả mọi người ở đây đều không biết đằng sau buổi hoàng gia yến này có bao nhiêu tính toán. Họ không biết nhưng Mộc Văn cô biết, vì vậy cô càng lo lắng Cho Khanh Khanh

*

Ngư Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh đứng trước mặt, hân phát tay báo Tử Thanh đang ở trong phòng ra ngoài

"Tìm trăm có việc?"

Khanh Khanh cong môi khẽ cười "Ngài hân biết có người muốn mạng lẫn ngai vàng của ngài?". Hiện tại nàng và hân đều đang đứng trên lập trường quân thần đề nói chuyện, nàng không còn là cung nữ giống muội muội hân, hân cũng không bao dung cho nàng

"Trăm biết, ngai vàng này của trăm có mấy ai không muốn ngồi lên. Người đến nói với trăm chuyện này là có chủ ý gì sao?"

"Bình Phủ mặt doanh đã bị mất, thứ đang đưa vào cung chỉ là một cái hộp rỗng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày không nói, hân nghĩ nàng muốn nói cho hân điều gì đó

"Là Thượng Quan Tề cướp"

"Hân vì sao phải cướp, cho dù hân cướp cũng chẳng thể dùng, trăm vẫn còn ngồi đây"

Khanh Khanh khẽ cười "Ngài không biết? Hân là thế tử Gia Lão Tề, Mông Cổ đã bị hân huyết tẩy dù người có bị lật đổ hay không hân vẫn có thể lên ngôi, sử dụng binh phù"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày, hân biết Thượng Quan Tề có giả tâm nhưng không ngờ đến hân lại có thân phận này. Thật không uống phí hân ta dốc hết tâm tư trà trộn vào Phong Nguyệt bao năm nay

"Vậy người nói trăm nên làm gì?"

Khanh Khanh nghiêng đầu cười xinh đẹp "Bất quá binh phù thật đang trong tay ta, người cũng nên cẩn thật ta vì ta cũng có thể sử dụng nó"

Khanh Khanh quay người lại đưa lưng về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn nên chẳng nhìn thấy vẻ mặt hân, nàng chậm rãi phun ra từng chữ

"Vị ta là Thiên An Quận chúa" ở Mông Cổ dưới một người trên vạn, nói về lòng dân một vị quận chúa chẳng chảy huyết mạch hoàng tộc hiển nhiên có địa vị cao hơn thế tử mất tích mười lăm năm kia.

Khanh Khanh đương muốn rời đi lại nghe người phía sau hỏi "Điều kiện là gì?"

Khanh Khanh hơi dừng bước, thanh âm nhẹ nhàng "Đổi lấy một đời bình an cho Mộc Văn cùng bách tính".

Nàng rời đi, Phong Nguyệt Phủ Hàn bóng dáng nàng dần khuất chợt cảm thấy xót xa. Năm đó hân cũng từng hỏi Linh Nhi "vì gì cô chấp nhận" muội ấy cũng đã nói lời đó "Đổi lại một đời bình an cho mọi người, bách tính"

Khanh Khanh và Phong Nguyệt Phủ Hàn không nhận ra phía sau cánh cửa Ngư Thư phòng có một nữ tử, Mộc Văn thân thờ nhìn bóng Khanh Khanh khuất dần lệ hoa lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mối!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Ngựa bài_tiết lộ thân phận

Tư Yến Cung

"Sứ giả Mông Cổ đến"

Công công ngoài cửa thông báo ngay lập tức nhìn thấy bốn nam tử vận y phục truyền thống Mông Cổ bước vào, trên tay người đi đầu còn cầm một hộp gỗ khắc hoa văn tinh xảo

"Tham kiến Phong Nguyệt hoàng"

Bốn người đứng cúi đầu, tay phải lên ngực trái hành lễ theo quy tắc của Mông Cổ.

"Bình Thân"

Người cầm đầu cúi cảm hộp gỗ đưa về phía trước, cất cao giọng "Hoàng thượng, chúng thần phục mệnh Đại Vương đến dâng lễ vật tặng hoàng thượng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vô thức nhìn qua Khanh Khanh, nàng vẫn ngồi uống trà không có dấu hiệu nào khác, "Vậy người mở ra cho trăm và tất cả mọi người chiêm ngưỡng xem"

Bốn sứ giả Mông Cổ nhìn nhau, người đứng đầu có hơi do dự, cuối cùng cũng mở nắp hộp gỗ ra

Trống rỗng!

"Chuyện này..."

Người trong Thủy đình bắt đầu xôn xao, người cầm đầu tiếng lên một bước cúi thấp đầu "Thứ cho thần mạo mụi, trên đường đến kinh thành qua núi Tam Trùng lễ vật đã bị cướp mất. Thần không còn cách nào khác đành vào cung thỉnh tội!"

"Lại có chuyện này sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày lên tiếng, cắt đứt không khí ồn ào bên dưới. Phong Nguyệt Phủ Hàn lại nhìn về phía Khanh Khanh, nàng chỉ lắc đầu ý bảo chưa đến lúc. Phong Nguyệt Vô Thần vô ý nhìn qua nàng nhận ra giữa hai người đang có gì đó khẽ chau mày.

Giữ đám quan thần có một người đứng dậy, như Khanh Khanh dự đoán chính là Thượng Quan Tề

"Hoàng thượng, theo như lời sứ giả nói vật là bị mất ở Phong Nguyệt, há chẳng phải nói Phong Nguyệt ta quân sự không nghiêm sao?"

Bên dưới lại ồn ào, Phong Nguyệt Phủ Hàn nhướng mày "Ý của khanh là?"

"Nếu như Đại vương Mông Cổ lấy cớ này mà gây chuyện chẳng phải chúng ta phải chịu thiệt thòi ư? Huống hồ lễ vật này bị người khác cướp hay là Đại Vương không nỗ giao ra?"

Người đứng đầu dòn sứ giả tức giận "Người là nói bọn ta giờ trò sao?"

Thượng Quan Tề cười nhạt lắc đầu "Ta có nói ra lời này sao? Lễ vật lần này chính là Bình Phủ mặt doanh, thứ có giá trị như vậy cầm trong tay còn phải dâng cho kẻ khác?"

Quan lại trong triều ít nhiều gì cũng đều biết lễ vật lần này chính là Bình Phủ mặt doanh nhưng mà có mấy ai dám mở lời lớn tiếng đầu. Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày vừa muốn nói gì lại nghe một giọng lười biếng của nữ nhân vang lên

"Thượng Quan thượng thư đang nói đến cái này?"

Khanh Khanh cầm Bình Phủ đun đưa, mọi ánh mắt trong thủy đình đều hướng về mỹ nhân huyền y.

Trong đám đông lại vang lên tiếng xôn xao "Cô ta là ai? Sao lại có Bình Phủ trong tay?"

"Mỹ nhân xinh đẹp kia là ai vậy? Ta chưa từng gặp qua..."

"Người kia chắc không phải là phi tần của hoàng thượng, ngồi cạnh các vương gia chẳng lẽ là vương phi của vị nào..."

"..."

"Tại sao người lại có nó?" Thượng Quan Tề vẫn chưa hết kinh ngạc, đỉnh ninh thứ nàng cầm trong tay là giả

"Tại sao ta lại không thể có nó?" Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng cười lạnh lùng hỏi

"Sứ giả cũng đã nói Bình Phủ bị người khác cướp đi, chẳng lẽ Lam cô nương..." Thượng Quan Tề bắt đầu thiếu tự tin, hẳn e rằng nàng sẽ...

"Bản quận chúa cầm đồ của Hoàng huynh chẳng lẽ không được? Huống hồ cái lễ vật trong cái hộp kia là giả, có kẻ ngốc mới đi cướp" giọng điệu nàng tràn đầy trào phúng

"Người nói dối"

Khanh Khanh chóng tay đứng dậy "Nói dối? Là lời nào gạt người? Bình phủ người cho người cướp là giả hay bản quận chúa là Thiên An là giả đây?"

Mọi người trong đình như sét đánh ngang tai ngơ người ra nhìn nàng, dân Vương gia họ nhà Phong Nguyệt cũng chẳng kém, nhìn nàng như sinh vật lạ. Ai mà không nghe qua danh Thiên An quận chúa, một phần vì nàng diệt đế vương vô dụng Mông Cổ, một phần nàng được biết với danh "nữ nhân máu lạnh, lạnh khốc, huyết tẩy toàn bộ hoàng cung Mông Cổ"

Danh của nàng cũng có thể dọa trẻ con khóc đến tè ra cả quần.

Thượng Quan Tề cười lạnh "Người Mông Cổ chưa ai từng gặp Thiên An quận chúa, người ở đây tự nhận là hoàng tộc cũng quá dễ dãi rồi"

Khanh Khanh cười lạnh đi tới gần hẳn "Thiên An có thể một lần huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ, đương nhiên một lần nữa không thành vấn đề". Nàng đứng cách hẳn khoảng ba bước chân, giọng điệu lạnh đến cực điểm "Bản Quận chúa không phải cùng huyết thống với các người, ta tay rất dễ dàng. Còn người? Nhị vương tử, người còn có thể đem quân bao vây hoàng cung ra lệnh giết chết tam đệ ruột thịt của mình mà"

Thượng Quan Tề trợn mắt "Người nói bậy, Nhị vương tử gì chứ?" hẳn không rõ tại sao nàng lại biết việc hẳn đem quân đánh Mông Cổ, chẳng phải đây là tuyệt mật sao? Chẳng lẽ có nội gián?

Khanh Khanh cười lớn xoay người đi, gió thổi vào khiến tà váy nàng bay lên, xinh đẹp diễm lệ. Nàng hiện tại ngạo nghễ tựa ma nữ, xinh đẹp khiến người khác biết nàng là tà ma nhưng không thể nào cưỡng lại

"Nhị vương tử, bản quận chúa dám thừa nhận thân phận người lại không dám?"

"Nếu ta là Nhị vương tử thì đã sao? Chẳng có bằng chứng nào nói ta đã dẫn quân bao vây Mông Cổ. Huống hồ hoàng thượng không rõ tung tích, Bình Phủ không đến lượt một quận chúa không cùng huyết thống như người bảo quân"

Khanh Khanh cười lạnh "Cuối cùng đã thường nhận?". Nàng nhìn qua Bạch Nhi ở góc tường mỉm cười "Đưa người ra đây".

Bạch Nhi dẫn ra một nữ tử, nàng ấy mặt áo choàng lông, đội nón che nửa mặt. Nàng ấy đứng giữa đại điện kéo mũ xuống "Nhị vương tử, còn nhớ Cát Văn không?"

Trước sự kinh ngạc của Thượng Quan Tề, bốn người sứ giả đặt tay lên ngực cúi chào cô "Cát Văn tiểu thư"

Cát Văn mỉm cười "Vương tử, có Cát Văn ở đây người còn nghi ngờ thân phận của Thiên An quận chúa?". Cát Văn là nữ nhi duy nhất của nhũ mẫu khi bé hoàng thượng, là thanh mai trúc mã của Gia Lỗ Thượng Phong, hiện cô cùng mẫu Thân phụ trách cai quản Thiên An cung. Đến Cát Văn cũng thừa nhận hẳn không phải là giả

Thượng Quan Tề tức giận, hẳn thật không ngờ lại để Cát Văn trốn thoát được "Nếu đã vậy Việc Bình Phủ là việc trọng đại còn phải chờ Đại vương quyết định, nếu ta là Nhị vương tử có phải..."

Khanh Khanh bật cười "Từ khi nào lại để một vương tử thất lạc hơn mười lăm năm quân chuyện này? Ta là Thiên An quận chúa chẳng lẽ không thể quyết, huống hồ còn có ngọc tỷ cùng mẫu nghi thiên hạ tương lai ở đây?"

Cát Văn trợn mắt "Mẫu Nghi thiên hạ? Là ta à?"

Khanh Khanh thúc nhẹ vào hông cô một cái nói nhỏ "Mau lấy ngọc tỷ ra, quan tâm cái cơ này làm gì?"

Mọi người kinh ngạc trước màn này, Thượng Quan Tề cũng chẳng thể làm được gì, vạn kế vạn mưu lại chậm hơn nàng một bước.

Thượng Quan Tề cắn răng nói "Nếu vậy thì Thiên An quận chúa người tự quyết đi"

Khanh Khanh lắc đầu cười nhẹ "Thiên An không dám, chờ hoàng huynh đến Phong Nguyệt chúng ta tính rõ chuyện luôn một thể"

Thượng Quan Tề hừ một tiếng "Tùy người vậy"

Khanh Khanh kiêu ngạo hát cảm khiếu khích hẳn, trước đây hẳn dùng kế với nàng hiện tại nàng trả gấp bội. Khanh Khanh vừa định thu tầm mắt liền nhìn ra một bóng nam tử vận hắc y đứng một góc nơi bàn rượu Thượng Quan Tề. Nàng nhìn hẳn, hẳn như cảm nhận được ánh mắt nàng mà ngẩn đầu, người đó chính là nam tử nàng đang tìm, Hắc Kết

Hắc Kết đón nhận ánh mắt nàng khẽ cười, môi mấp máy gì đó. Nàng đoán ra được là ba chữ "Làm tốt lắm". Hẳn nói rồi quay người rời khỏi Thủy Đình

Khanh Khanh hướng Phong Nguyệt Phủ Hàn khi này gờ vờ vẫn ngồi yên lặng trên long kỷ "Đa tạ hoàng thượng cho phép Thiên An giải quyết chuyện nhà"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Yêu một nữ nhân qua một lời nói của một người

Trăng đã lên cao, tiếng pháo hoa nổ tung bùng, hình thù đẹp đẽ nhưng mấy ai còn có tâm trạng mà ngắm?

Khanh Khanh rời khỏi thủy đình đi dạo khuôn viên Tư Yển các, nàng dừng lại trước cây Bạch Đằng cao lớn nhưng người phi thân lên cành cây to.

Thân hình cao to của cây Bạch Đằng chẳng hề lung lay trước động tác của nàng, nàng ngồi xuống cành cây đủ chắc

Khanh Khanh nghe bên cạnh có tiếng động, một giọng nói tràn đầy ý cười truyền đến "Cuối cùng cũng tìm được rồi?". Nàng ngẩn đầu nhìn nam tử áo đen nửa nằm nửa ngồi tựa lưng vào thân cây "Cuối cùng cũng tìm được rồi!"

Hắc Kết nhếch môi cười "Nàng muốn hỏi gì cứ việc"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Ta quen người không?". Hẳn nhượng mây lắc đầu "Không quen"

"Vậy người quen ta sao?"

"Nếu như gặp qua vài lần gọi là quen biết thì cho là vậy đi"

Khanh Khanh nhìn hẳn, nếu nàng không quen hẳn, hẳn không quen nàng thì sao hẳn lại giúp nàng? Chỉ còn một khả năng "Người quen Phong Nguyệt Linh Nhi?"

Hắc Kết chau mày "Tại sao nàng không nghĩ ta vì nàng, Hắc Kết ta không quen người hoàng tộc trừ một nam tử"

Khanh Khanh cười "Vậy thì ta không tìm ra được lý do nào để lý giải ra việc người giúp ta được. Huống hồ người là người của Thượng Quan Tề"

Hắc Kết cười cười lắc đầu "Ta không phải là người của Thượng Quan Tề, loại người như hẳn ta còn lười thu nạp, hẳn có tu ba kiếp cũng không thể khiến ta trở thành thuộc hạ hẳn được. Bất quá chỉ vì lão già kia thôi"

Khanh Khanh bĩu môi "Bốc phét!"

Hắc Kết cười "Ta không nói dối, trên đời này duy nhất chỉ có hai người ta tình nguyện phục tùng, một là Lão sư phụ ta, người còn lại chính là nàng"

Khanh Khanh hừ lạnh muốn chê hẳn thà thích quá sến súa bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện "Người biết từ bốc phét nghĩa là gì sao?" nếu không nhằm hai chữ này chỉ có người hiện đại mới biết, chẳng lẽ...

"Từ đó không phải nghĩa là ta đang nói dối, ba hoa sao? Chẳng lẽ đại sư huynh ta nói sai?" -Về mặt Hắc Kết vô cùng hoang mang

"Sư huynh người sao lại biết những từ ngữ này?"

Hắc Kết bật cười "Khanh Khanh, không chỉ có mình nàng xuyên qua thời không này đâu". Hắn bỗng nhủ mấy cuối đầu, bởi vậy không chỉ mình hắn nhận ra nàng, nếu Đại sư huynh hắn nhìn thấy nàng chỉ e rằng mỹ nhân trước mặt không thể chạm tới rồi.

Khanh Khanh chau mày muốn hỏi gì thêm lại bị hắn đánh lạc hướng "Khanh Khanh, xong chuyện thì phi này nàng muốn đi đâu?"

"Người hỏi đề làm gì?"

Hắc Kết cười, là nụ cười xinh đẹp ấm áp nhất nàng từng thấy "Bảo vệ nàng một đời bình an"

*

Khoảng tối bao trùm lấy không gian lạnh lẽo ở rừng trúc ngoại thành, trong rừng trúc tăm tối có một người vận áo choàng đen che kín mặt.

Người đó nghe tiếng bước chân, xoay người "Người cũng muốn phản bội bản cung chứ?", giọng nói hẳn ta có chút khàn khàn, lộ rõ uy nghi, ma mị.

"Nếu con phải bội người thì con đã không đến đây, có ai ngờ đến cho người gãy vô chữ" người vừa đến chính là Hắc Kết, hắn vừa rời cung liền đến nơi này

"Các người đều vì nữ nhân mà phản bội ta, có đang không?"

Hắc Kết bật cười "Sư phụ người sống quá lâu rồi, cô độc quá lâu rồi, người không thể hiểu được chuyện nữ nhi tình trường ở hồng trần"

Người áo đen cười bằng giọng khàn khàn "Là các người u mê"

"Sư phụ người là không cam lòng chuyện của đại sư huynh và nhị sư huynh? Nếu không phải vì người ép họ cũng không phản bội người. Nếu như sự phụ dụng đến nàng ấy con cũng sẽ làm vậy"

Người áo đen hừ lạnh, hẳn ta cho dù tàn ác đến mức độ nào cũng không thể ra tay với đứa đồ đệ nuôi từ nhỏ này "Các người là một lũ vô dụng". Hắn hơi ngán đầu lểch về phía Hắc Kết "Chỉ nghe từ một người đã đem lòng yêu cô ta, chi biết một cái tên mà đi tìm hết lục quốc. Chính sự của người chỉ có vậy?"

Hắc Kết cúi đầu cười "Sư phụ, người không thể nào biết được, nàng là nữ tử đầu tiên con biết, đầu tiên cũng là cuối cùng". Hắn biết sẽ có một ngày đối diện với đại sư huynh hắn nhưng hắn vẫn cố chấp.

Người áo đen hừ lạnh quay đi "Tùy người, chi cần làm tốt chuyện này người muốn làm gì bản cung chủ không quản".

Hắc Kết khẽ cười nhìn theo bóng lưng sư phụ hắn rồi đi, qua chuyện thị phi này đã có thể tự do, tự do hắn có thừa nhưng trong tự do của hắn là cùng với ai mới quan trọng.

*

Tùy Yên Cung

Khanh Khanh đến chính điện tìm Mộc Vân nhưng cô lại không có đây, nàng tùy tiện kéo một nô tỳ lại hỏi "Quý phi đâu rồi?"

"Nô tỳ vừa thấy quý phi nương nương cùng Nguyệt Tuy tỷ đến ngự hoa viên"

Nàng gật đầu thà tiểu nô tỳ đi, đến ngự hoa viên. Khanh Khanh cảm thấy mấy hôm nay Mộc Vân có chút kì lạ, ngày thường cô như chú chim nhỏ rúc rịch bên cạnh, mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng. Nàng cảm nhận được Mộc Vân đang tạo khoảng cách giữ nàng và cô ấy

Hoa đào ở Ngự hoa viên đã nở rộ, cách hoa theo gió thổi bay, một khoảng trời xuân xinh đẹp. Khanh Khanh nhìn thấy bóng dáng Mộc Vân phí trước đường định đi đến lại bị người chặn lại

"Từ Thanh đại nhân?"

"Quận chúa, thần có thể cùng người nói chuyện một chút?"

Khanh Khanh nhìn thoáng qua Mộc Vân ở phía xa, gật đầu "Được!"

Khanh Khanh và Từ Thanh đi đến thủy đình bên hồng liên trì

"Có chuyện gì đại nhân cứ nói"

Từ Thanh có chút ngần ngại, do dự "Quận chúa lần này có thể nắm chắc phần thắng không?"

Khanh Khanh nhủ mấy nhìn hắn "Chi cần Đại Vương bình an trở về mối họa này ắt sẽ bị diệt trừ, nói với hoàng thượng không cần lo"

Từ Thanh biết nàng hiểu lầm liền ngăn đầu, giải thích "Thần không phải phụng mệnh hoàng thượng, chỉ muốn biết lần này người có an toàn không..."

Khanh Khanh khẽ cười "Từ Thanh người nhìn vào mắt ta"

Hắn không hiểu lắm ngăn đầu vừa vận chạm phải ánh mắt nàng. Đôi mắt nàng rất đẹp, chỉ có điều đôi con ngươi này rất lạnh lùng, ba phần ưu thương bảy phần cao ngạo tựa một bậc đến vương tới cao khiến người khác e sợ. Ba phần ưu thương này đã theo nàng từ năm mười tuổi e rằng chẳng xóa bỏ được, ánh mắt nàng khiến người ta muốn che chở lại sợ hãi bởi sự cao ngạo lạnh lùng của nàng

Khanh Khanh hài lòng nhếch môi, âm thanh dự hoặc "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Từ Thanh giật mình, cả người cứng đờ như đang chịu đựng điều gì rất tệ hại. Đáng vậy, Linh Nhi có đôi mắt to tròn, một đôi mắt thuần túy tràn đầy ý cười, Linh Nhi khi ấy còn là cô bé ngoan chưa hiểu sự đời. Còn Nàng, nàng là bậc sát thủ cao ngạo, sống chết, đau thương trên đời đều đã trải qua.

Khanh Khanh mở lời khẳng định một lần nữa "Ta là Lam Khanh Khanh không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Từ Thanh cười chưa xốt cú đầu "Xin lỗi, thần không nên như vậy"

Khanh Khanh tựa lưng vào bàn đá lười nói đến chuyện này "Nói đi, kể ta nghe chuyện của cô ấy, Phong Nguyệt Linh Nhi"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Phiên ngoại 1

...4 năm trước...

Nhà trúc ngoại thành

"Linh Nhi"

Cô bé ngồi trên bàn đá tám mươi ba mươi bốn tuổi ngẩn đầu, đôi mắt tròn xoe híp thành một đường thẳng

"Khuyết Từ tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng đến rồi, muội nhớ tỷ chết đi được"

Nữ tử vừa đến chính là Hàn Khuyết Từ, cô năm nay đã mười bảy tuổi, Phong Nguyệt Linh Nhi mười bốn tuổi. Lúc này Linh Nhi và Phủ Hàn còn là những đứa bé chưa hiểu chuyện, từ nhỏ đã lớn lên ở ngoại thành trừ những gia yển chưa hề vào cung.

Hoàng hậu mất sớm để lại đại hoàng tử lúc đó năm tuổi cùng tiểu công chúa hai tuổi. Tiên hoàng hậu vì lo sợ hai đứa con thơ ở trong cung sẽ gặp tai họa liền trước khi tạ thế cầu xin hoàng thượng đương thời để Phủ Hàn cùng Linh Nhi về quê ngoại, đến khi trưởng thành trở về cung.

Hoàng Thượng là vị đáng minh quân, biết rõ việc để hai đứa con trong cung có bao nhiêu nguy hiểm, thương tình hoàng hậu liền đồng ý.

Đến nay hai người đã lớn năm sau có thể trở về cung.

Hàn Khuyết Từ tiểu thư Hàn gia, thanh mai trúc mã Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng hai huynh muội hần lớn lên từ nhỏ, bằng tuổi Phủ Hàn. Nàng cười dịu dàng xoa đầu Linh Nhi "Muội đó, năm sau liền trở về cung mà còn tùy tiện như vậy, ma ma trong cung trách phạt đấy"

Linh Nhi bĩu môi "Muội mới không thích vào cung, muội muốn ở cùng tỷ tỷ ah~". Nàng dụi dụi cái đầu nhỏ vào tay Khuyết Từ làm nũng, Linh Nhi hiện tại vẫn là một cô bé vô lo vô nghĩ, cũng chẳng ngờ rằng lần này trở về sẽ là sóng gió lớn..

"Phủ Hàn đâu rồi?"

"Ca ca vào cung rồi, phụ hoàng truyền ca ca vào cung từ lúc sáng sớm, không biết làm cái gì hiện tại vẫn chưa về"

Khuyết Từ bất giác nhìn ra cổng "Oh" một tiếng thất vọng.

Linh Nhi nhìn về mặt Khuyết Từ cười khúc khích, chọc ghẹo "Ồi, có ai nhìn thấy nơi này có một nữ tử nhớ mong tình lang không này"

Khuyết Từ đỏ mặt thúc khủy tay vào hông Linh Nhi "Muội đừng có mà ghẹo ta, còn lâu ta mới nhớ hần"

Linh Nhi cười tình nghịch cảm lấy tay Khuyết Từ đưa qua đưa lại "Tỷ tỷ, phụ hoàng cũng đã nói sau khi trở về sẽ nạp tử cho ca ca, tỷ sẽ là tấu tấu của muội, đến lúc đó xem tỷ còn nhớ mong không"

Khuyết Từ đỏ mặt ngai ngùng "Muội chỉ biết chọc ghẹo ta"

Hai người đang đùa giỡn bỗng thấy hai thân ảnh từ rừng trúc vào, Linh Nhi nhìn ra là Phủ Hàn cùng Từ Thanh liền phấn khởi chạy đến "Ca ca, huynh về rồi. Từ Thanh người cũng đến ah?"

Phủ Hàn cau mày nhìn Linh Nhi, đưa tay vuốt tóc nàng, ánh mắt xót xa "Linh Nhi ngoan".

Linh Nhi ngẩn ra nhìn Phủ Hàn đi vào phòng, có chút chật vật. Nàng cảm thấy hôm nay ca ca nàng có chuyện gì đó, chẳng nhẽ phụ hoàng gây khó dễ cho huynh ấy

"Từ Thanh huynh ấy làm sao vậy?"

Từ Thanh lắc đầu không nói

Trong phòng, Phủ Hàn ném hết tất cả sách trên thư án xuống, hần bắt lực ngồi xồm xuống đất dựa vào tường

"Nguy Quốc ra điều kiện hòa thân"

"Là vị đế cơ nào?"

Hoàng thượng nhìn Phủ Hàn thờ dãi "Là Linh Nhi"

Phủ Hàn kinh ngạc lắc đầu "Không thể nào, Linh Nhi từ nhỏ đã sống bên ngoài không li nào Nguy Quốc biết tới Linh Nhi"

Tiên Hoàng hậu đã lo lắng cho hai người, đưa hai người ra ngoài cung nhưng rốt cuộc vẫn không ngờ khi trưởng thành vẫn gặp họa.

Hoàng thượng thờ dãi "Sứ giả chi đích danh Linh Nhi còn có bức họa chân dung nó, chỉ e rằng Linh Nhi không gả sẽ không xong"

"Không được, đưa Linh Nhi đến đó chẳng khác nào đưa nó vào miệng cọp. Không được, Linh Nhi không thể đi"

"Phủ Hàn, chẳng lẽ con muốn Nguy Quốc hủy bỏ kế ước đem quân qua xâm lược Phong Nguyệt? Bình phủ còn trong tay Nguy Quốc, Lần này Linh Nhi phải gả đi"

Phủ Hàn không dám tin nhìn người mà hần gọi là phụ thân suốt mười bảy năm "Phụ hoàng, Linh Nhi chẳng phải là nữ nhi người yêu nhất sao?"

Trong mắt hoàng thượng thoáng vẻ xót xa nhưng chỉ là thoáng qua, ông nhanh chóng giữ dáng vẻ nghiêm nghị "Phủ Hàn, trẫm là đang đứng ở cương vị hoàng thượng vì dân vì nước không phải là người cha. Con là đại hoàng tử, con muốn dân chúng làm than sao? Loạn lạc khắp nơi đã khiến dân chúng khổ khổ lắm rồi, nếu như xảy ra chiến tranh chỉ e rằng sẽ không còn Phong Nguyệt nữa"

Phủ Hàn cúi đầu, bàn tay giấu sau ống tay áo rộng thùng thình siết chặt. Lại nghe hoàng thườn nói

"Phủ Hàn, trong thời cuộc này con và Linh Nhi đang đứng ở cương vị hoàng tộc. Người kia chỉ đích danh Linh Nhi hần là đã quen biết từ trước, có lẽ Linh Nhi đến đó là một chuyện tốt"

Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn bóng lưng cao quý mà cô độc của phụ hoàng hần. Hần không biết tại sao lại có cảm giác bày xích phụ thân hần, có lẽ là vì ngày mẫu hậu ra đi phụ hoàng không có đó, người chỉ đến nhìn mặt mẫu hậu một lần duy nhất, mẫu hậu mất người cũng không mấy may đau lòng. Mười hai năm ở bên ngoài người cũng chưa từng đến thăm, hiện tại người lại đẩy Linh Nhi đi, rốt cuộc người có phải phụ thân hần không?

"Con sẽ tìm quý y, tìm hần dịch dung cho nữ tử khác thay Linh Nhi đi"

*

"Ca lần này đi khi nào người trở lại?"

Phủ Hàn vuốt tóc Linh Nhi cung chiêu "Sẽ quay lại sớm" Hần lần này rời đi để tìm quý y, thật không biết có tìm được hay không nhưng nhất định hần sẽ không để Linh Nhi đi hòa thân.

Linh Nhi và Khuyết Từ nhìn bóng dáng Phủ Hàn cùng Từ Thanh khuất dần.

Ngày hôm sau hoàng thượng triệu Linh Nhi cùng Khuyết Từ vào cung, hoàng thượng gọi Linh Nhi đến chính là vì chuyện hòa thân, Linh Nhi cũng sờ nhìn phụ hoàng nàng

"Phụ hoàng, nữ nhi chỉ mới có mười bốn tuổi"

"Linh Nhi..."

Nàng khóc, nhất quyết không chấp nhận mối hôn sự này "Phụ hoàng, người biết, người biết nữ nhi thích Từ Thanh mà, người..."

"Linh Nhi, con họ Phong Nguyệt, là công chúa của vương triều này! Bách tính đều phụ thuộc vào con!"

Linh Nhi dờ dãi rồi cũng, Khuyết Từ có chút lo lắng đỡ nàng. Hai người trở về nhà trúc, Linh Nhi luôn tự nhốt mình trong phòng.

Khuyết Từ đứng ở ngoài cửa có chút do dự "Tỷ có thể vào không, Linh Nhi?"

"Trẫm mong người có thể khuyên Linh Nhi"

Khuyết Từ quý dưới đất ngẩn đầu

"Linh Nhi là Công chúa của Phong Nguyệt, nó cần phải hòa thân giữ cho đất nước bình an. Hần Khuyết Từ, Trẫm nghĩ người có thể khuyên nó"

Khuyết Từ cúi đầu xuống đất "hoàng Thượng, dân nữ chẳng có tài cán, không thể..."

"Người chính là thái tử phi tương lai, cũng nên có dáng vẻ của một mẫu nghi thiên hạ"

Khiết Tử Kính Ngạc ngẩn đầu "Ý hoàng thượng?"

"Phù Hân khi trở về sẽ là thái tử, hoàng thượng tương lai cũng Phong Nguyệt. Người sẽ là chính thất của nó, giang sơn của Phù Hân có an bình hay không tùy thuộc vào người. Người hiểu chứ?"

Khiết Tử cúi đầu "Dân nữ hiểu"

"Tỷ có thể vào" - giọng nói Linh Nhi run run, có vẻ là đang khóc

Khiết Tử hít sâu một hơi đẩy cửa vào "Linh Nhi, tỷ có thể nói chuyện với muội không?"

Linh Nhi lau đi nước mắt gạt đầu

Khiết Tử vô vàn vạt áo cổ trần định nói "Linh Nhi, muội là công chúa Phong Nguyệt, tuy rằng muội sống bên ngoài lâu như vậy cũng không thể phủ nhận muội là công chúa"

Linh Nhi cau mày "Tỷ là đang khuyên muội, muốn muội hòa thân?"

Khiết Tử nắm lấy tay Linh Nhi giọng áy náy "Linh Nhi, muội phải nghĩ cho lẽ dân bách tính, phải nghĩ cho hoàng huynh của muội. Nếu muội không đi thì e rằng giang sơn Phong Nguyệt này sẽ không còn, bách tính lầm than, muội là công chúa, Phù Hân là hoàng tử, hoàng tộc đều phải chịu tội"

Nước mắt Linh Nhi lăn dài trên đôi má, giọng nức nở "Vậy nên hi sinh ta?"

Nàng quẹt đi dòng nước mắt khẽ cười, nụ cười có bao thể lương không hợp với dáng vẻ thanh thuần của nàng "Ta không phải là thánh mẫu, không làm được!"

Khiết Tử đột nhiên quỹ xuống nắm lấy tay Linh Nhi thành khăn "Coi như ta thay bách tính cầu xin muội"

Linh Nhi lạnh nhạt rút tay ra "Tỷ mong ta rồi đi như vậy? Ta nghĩ tỷ sẽ hiểu ta, ta cứ nghĩ tỷ sẽ bảo vệ ta dù cho ta có làm gì sai, ta cứ nghĩ, cứ nghĩ...". Nàng càng nói thì khóc càng lớn, chung quy nàng chỉ là một cô bé, vì có gì lại bắt nàng phải chịu những thứ này?

Khiết Tử cũng khóc, cô yêu thương nàng như muội muội, nàng khóc cô cũng đau lòng, nhưng cô yêu Phù Hân nhiều hơn, chỉ đánh hi sinh Linh Nhi.

*

Ngày đại hôn đã đến, trên gương đồng phản chiếu khuôn mặt tiểu nương tử xinh đẹp có phần thuần khiết của Linh Nhi, nàng thần thờ ngồi đó như một cái xác không hồn.

Nàng đồng ý thành thân, với thân phận Linh Nhi công chúa của Phong Nguyệt vương triều gả cho thái tử Ngụy Quốc_ Ngụy Thiên Sở

"Sứ giả đã đến rồi"

Khiết Tử đỡ Linh Nhi đứng dậy ra ngoài, Phong Nguyệt Phù Hân đứng ở cửa, bàn tay siết chặt "Linh Nhi muội thật sự muốn hòa thân? Nếu muội không muốn hiện giờ vẫn kịp"

Linh Nhi nhếch môi cười, nụ cười xinh đẹp nhưng gượng gạo, không còn là nụ cười ngọt ngào luôn chạy theo hân gọi ca ca nữa.

"Ca ca, bảo trọng!"

"Muội vì có gì đồng ý?" - Phù Hân thật sự muốn hét lên, vốn dĩ nàng có thể để người khác thay thế tại sao lại chấp nhận?

"Đôi lấy một đôi bình an cho mọi người, cho bách tính!"

Khăn voan thêu phượng hoàng phủ xuống, không còn nhìn thấy mặt nhau nữa, hân cảm thấy lời này như lời vĩnh biệt.

Phù Hân đại diện cho Trường bối của Linh Nhi đi theo đoàn kiệu dâu đến Ngụy Quốc. Đi suốt mười ngày mới đến Ngụy Quốc nhưng chung quy suốt dọc đường Linh Nhi đều ngồi trong xe ngựa, cũng không nói chuyện với ai.

Đại diện lớn trong hoàng cung Ngụy Quốc treo dây lồng đèn, lụa, chữ hi. Người đứng trên đài cao vận hỷ phục mà đỏ đen, thêu rồng uy vũ nhìn người con gái vận hỷ phục đỏ đen thêu Phượng hoàng đang đi về phía này

Ngụy Quốc luôn có phong tục, hoàng gia kết hôn lấy hai màu đỏ đen là chủ đạo. Vừa u ám vừa rực rỡ, ý như cho dù là hào quan hay bóng tối cũng sẽ gắn bó nhau trọn đời.

"Giờ lành đã tới"

Ngụy Thiên Sở đưa tay ra trước mặt nàng, Linh Nhi đặt tay lên tay hân nhưng...đã không còn cảm giác được hơi ấm của đối phương!

Nàng đặt tay lên tay hân, máu từ cổ tay chảy xuống hi phục, màu đỏ của máu còn chói hơn cả hi mực nàng đang mặc. Máu đỏ, màu đen hiện tại như hòa vào nhau..

Khăn voan lụa trên đầu rơi xuống, người con gái trước mặt ngã xuống cùng với máu tươi. Ngụy Thiên Sở hân còn chưa cảm tay nàng, nàng đã cứ thế rời bỏ hân.

Trong đại diện vắng lặng tiếng náo nhiệt, Phù Hân nhìn muội muội mình nằm đó, nở rộ lần cuối cùng trong biển hoa rực rỡ

Ngụy Thiên Sở quỹ xuống ôm lấy người Linh Nhi, Nàng khẽ cười dùng hết sức lực cuối cùng cười thật ngọt ngào

"Nếu như có kiếp sau ta không muốn làm công chúa"

"Nếu như có kiếp sau, ta... Sẽ bù đắp cho người...Ngụy Thiên Sở..."

Một sinh mạng như vậy rồi khỏi thế gian, Linh Nhi cuối cùng được tự do nhưng nàng không biết có nhiều người bị ràng buộc bởi chấp niệm vì nàng!

Thời Niên Thiếu Của Phong Nguyệt Linh Nhi

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Nên kết thúc rồi!

Trong rừng cây u ám, một nữ tử vận y phục dạ hàng cười ngựa như bay. Nàng đeo mạn sa mỏng che mặt, mái tóc dài tùy tiện buông thả bị gió làm rối tung.

Nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm lòng cười lạnh, gấp như vậy đã đánh nhau rồi?

Nàng giảm tốc độ, lấy đà từ trên lưng ngựa phi thân lên thân cây cổ thụ trong rừng.

Là một đám hắc y nhân đuổi giết hai nam tử, thuộc hạ của hai nam tử kia hiển nhiên không phải đối thủ của bọn lính đánh thuê trên chợ đen, toàn bộ bị mất mạng. Hai nam tử kia mất giăng đầu to máu, khắp người bị thương cơ hồ không thể đối kháng nổi

Nàng nhúng người bay về hướng thanh đao đang lao đến chém nam tử, "Keng" một tiếng thanh đao của hắc y nhân vỡ vụn. Nàng xoay xoay thanh chủy thủ trong tay, một chiêu đoạt mạng người đối diện.

Nàng đẩy hai nam tử ra phía sau, một mình đối chọi hơn mười hắc y nhân

"Thật lâu không giết người!" - nàng cất giọng cảm thán, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh. Đó là lần đầu cũng là lần cuối cùng đám hắc y nhân nghe giọng nàng.

Trời bắt đầu có sấm chớp, chẳng bao lâu lại đổ mưa, cơn mưa đầu tiên của mùa xuân ấm áp

Đã đến lúc kết thúc rồi!

*

Mùng năm tháng giêng Phong Nguyệt vương triều thứ xx

Hoàng cung mở yến tiệc tẩy trần cho đại vương Mông Cổ_Gia Lỗ Thượng Phong. Người lấy cố yến tiệc vui mừng nhưng có kẻ ngốc mới không nhận ra đây chính là hồng môn yến

Trong đại điện, Đại vương Mông Cổ lấy được Ngọc tỷ. Thượng Quan Tề cùng Lương gia bị kết án mưu phản, nhân chứng, vật chứng đều rõ ràng, cái quan đại thần liên quan đều bị nhốt vào đại lao.

Năm mới vừa qua, khí trời còn hơi ẩm mùa xuân ấm áp Phong Nguyệt đã đổi gió. Chuyện hoàng thượng hai nước bắt tay diệt loạn thần truyền xa.

Đại lao

Bạch Nhi theo Khanh Khanh vào trong đại lao, chân trước vừa vào chân sau đã rụt lại. Không nói đến mùi ẩm mốc của đại lao nồng nặc khiến cô chịu không nổi mà tiếng kêu la thảm thiết từ bên trong khiến người khác không thể không sợ hãi.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua khuôn mặt khó coi của Bạch Nhi nhếch môi "Cô về trước đi"

Bạch Nhi ngẩn đầu, tỏ ra mình không sao "Khanh Khanh, ta còn có thể..."

"Trở về đi"- thanh âm lạnh lùng không cho phép người khác kháng cự, Khanh Khanh vào trong chỉ để lại bóng lưng cô độc

Bạch Nhi cúi đầu ủ rũ, cô cảm thấy dạo gần đây Khanh Khanh càng ngày càng trở nên lạnh lùng, ít nói. Cô có cảm giác nhìn thấy nữ nhân trong mưa đêm đó, giặt sạch hơn mười đại hán Mông Cổ. Ánh mắt nàng bắt đầu có ưu thương trở lại mà trước đây thường bị nụ cười che mắt. Cô có cảm giác, cô không thể bên cạnh Khanh Khanh được nữa...

Khanh Khanh lạnh lùng đi qua những tiếng kêu gào, những bàn tay vươn ra muốn nàng cứu. Cai ngục dẫn nàng đến một căn thất sâu trong lòng đất, nơi giam giữ tội phạm mang trọng tội.

Khanh Khanh đứng bên ngoài song sắt nhìn người ngồi trong kia, bình thần đến lạ thường

"Người đang mong chờ điều gì?"

Người kia ngẩn đầu, đại lao bản thiếu không thể làm nhòe đi kích chất của hán, hán khẽ cười "Chờ Nhạn Nhi trở lại"

"Lương Vũ Dật, Lương Hồng Nhạn đã chết rồi, người lẽ nào không biết? Hay là giả vờ không biết?"

"Người chết là Lương chiêu nghi của hoàng thượng, người sống trong lòng ta là Nhạn Nhi"

Khanh Khanh bật cười, nàng cười lớn "Nam nhân các người đều như vậy, khi còn bên cạnh chẳng biết trân trọng, nàng rời đi rồi lại mang đáng về người bị hại? Drama cũng thật hay chỉ là quá nhạt nhẽo"

Vũ Dật không biết từ "Drama" có nghĩa gì nhưng hán biết sẽ chẳng là điều tốt lành. Hán ngẩn đầu nhìn nàng "Ta tin nàng sẽ trở lại"

"Được nếu nàng ta ngốc đến mức trở lại cứu người, ta sẽ thả người đi"

Khanh Khanh quay lưng rồi đi lại nghe người phía sau nói, giọng điệu bình thản

"Không phải lúc nào cũng nên sẽ người bị hại mình, sau này biết rõ sẽ hối hận!"

*

Mưu phản là trọng tội tru di cửu tộc, Lương phủ cùng Thượng Thư phủ bị tịch biên tài sản xung quân khổ. Lương tướng gia cùng vài viên quan tham gia trực tiếp bị kết án tử, gia quyến lưu đày lên phía Bắc. Riêng Thượng Quan Tề nguyên lai là thế tử Mông Cổ được Gia Lỗ Thượng Phong đem trở về Mông Cổ xử trí.

Ngày chém đầu loạn thần, dân chúng đều tụ tập xem náo nhiệt.

Vị quan giám sát nhìn mặt trời, khoảng khắc đẹp nhất của buổi sáng

"Giờ Ngọ đã đến" - ông cảm thấy gỗ màu đỏ ném xuống "Trăm!"

Mấy đại hán béo ú cảm chén rượu uống một ngụm rồi phun lên thanh đao. Họ rút ván gỗ sau lưng tội thần ném sang một bên, giờ đao cao, một đao này rơi xuống ắt hán sẽ không còn đầu trên cổ nữa

Nhưng thứ rơi xuống không phải là đầu tội thần mà thanh đao của đại hán kia, thân thể hán mất hết sức sống ngã xuống.

Xung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân từ trên mái nhà ngã hẹp phi ra. Dân chúng hỗn loạn chạy tìm chỗ trốn, binh lính bao vây lại đài, bảo vệ vị quan giám sát kia.

Đám hắc y nhân phi thân đến chỗ phạm nhân, họ nhìn thấy đám hắc y cứ tưởng sẽ cứu mình vui mừng đến rơi nước mắt.

Nữ tử vận hắc y cùng một vài người khác kéo những tội thần lại xem mặt "Không có thiếu chi"

Nữ tử đẩy tên tội thần kia ra hô lớn "Rút!". Trong chốc lát đám hắc y nhân rút hết không còn một ai, không cứu tội nhân cũng không giết binh lính.

Ở góc khuất nọ có một hắc y nam tử, hán chau mày thăm than không ổn liền một mạch phi thân đi, hướng hoàng cung.

*

Cổng thành phía đông hoàng thành, nam tử vận y phục thô sơ của phu xe đội nón đan bằng trúc vành rộng che nửa khuôn mặt.

Lam Khanh Khanh vận bạch y đơn sơ, áo choàng lông đỏ thắm khoát bên ngoài "Coi như ta đánh giá quá cao nàng ấy"

Nam tử cười "Là cô ngốc!"

Nàng liếc xéo hán "Ta không giống như nữ nhân các nàng, quá ngốc!"

Người trong xe ngựa bắt mắt với lời nói của nàng, vén màn xe lên "Cô nói ai ngốc đấy hả? Hừ đừng tưởng người là ân nhân của ta thì muốn nói thế nào thì nói!"

Người trong xe ngựa không ai khác chính là Nhạn Nhi, nữ nhân vốn dĩ đã tạ thế trong Trúc Yên cung. Nam tử ngẩn đầu để lộ ra khuôn mặt, hán chính là Lương Vũ Dật.

"Lam Khanh Khanh, ta đã nghe qua về người, trước khi người tới đây!"

Khanh Khanh cau mày "Người có ý gì?"

Vũ Dật mỉm cười "Vấn là câu đó, không phải lúc nào người cũng nên tự cho mình là người bị hại. Hắc Kết là người tốt, ít ra chấp niệm của hán đối với cô lớn đến mức có thể khiến hán đổi tốt, bảo vệ cô một đời."

Khanh Khanh nhìn xe ngựa rời đi, đại nạn vẫn không thể tiêu hóa được lời của Vũ Dật trước lúc rời đi. Trong lòng nàng bắt đầu có cảm giác gì đó rất không đúng, có phải ở thời không này nàng thuận lợi quá mức không? Trở thành quận chúa mông cổ, trở thành tiểu thư Dạ Nguyệt, còn có Phong Nguyệt Vô Thần coi trọng, giống phong Nguyệt Linh Nhi. Liễu An Nhiên biết nàng, Hắc Kết biết nàng, ngay cả Vũ Dật cũng biết nàng, nàng lại không hề biết họ.

Nếu trước đây nàng cho rằng mọi người đối với nàng như vậy đều vì nàng giống Linh Nhi thì sau khi gặp Hắc Kết nàng cảm thấy có rất nhiều điểm rất không khớp. Nàng có cảm giác như có ai đó điều khiển mọi thứ...

Và...

Tại sao nàng lại xuyên đến thời không này? Rất cuộc có chuyện gì mà nàng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chư*, *Mối*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Có người muốn giết nàng

Khanh Khanh mang theo lồng dây suy tư đến ngự hoa viên, từng đóa, từng đóa hoa đào theo gió xuân rơi xuống khiến cho lòng nàng cũng nhẹ đi phần nào

Nàng ngồi xuống, tựa vào gốc hoa đào nhắm mắt dưỡng thần

Gió xuân mang hương vị ngọt ngào của hoa cỏ còn có xen lẫn mùi vị... Sát khí! Khanh Khanh chau mày tỏ ra vẻ không hề biết đến

Phía cây đào đối diện xuất hiện một thanh kiếm hướng mĩ tâm nàng đâm tới. Khanh Khanh đột nhiên mở mắt, xoay người né đi, thanh kiếm đâm vào thân hoa đào.

Nàng vô thanh vô thức đứng sau hắc y nhân cảm thán "Cảnh đẹp như vậy lại có chuột làm bẩn, chết ở đây cũng coi như không uống phí đi". Hắc y nhân hoảng hốt quay đầu, chưa kịp nhìn thấy diện mạo nàng đã nặng nề ngã xuống, miệng trào máu.

Phía sau nàng lại có sát khí, nàng hừ lạnh, xoay người né mũi kiếm phía sau. Xung quanh xuất hiện năm hắc y nhân, về võ công lẫn nội lực đều rõ ràng cao hơn rất nhiều tên hắc y nhân vừa bỏ mạng kia, là thăm dò thực lực sao?

Năm hắc y nhân cước bộ nhẹ nhàng căn bản khó mà nhận ra họ đến gần, năm người chia thẳng mũi kiếm vào Khanh Khanh, đồng loạt xông lên.

Nàng nhủ mày, kiểu khí tức, võ công này thật giống ngày đó ở khu sân bắn hoàng gia. Nàng phi thân lên, mũi chân chạm vào mũi kiếm lấy thế bay lên cây bạch đằng cao to. Hắc y nhân cũng không tha một cước bay lên, nàng chau mày rút chủy thủ ngắn bên hông cười lạnh "Thật lâu rồi mới dùng tới mày"

Khanh Khanh dùng hai ngón tay trái kẹp thanh kiếm đang đâm tới, nàng nghiêng người, chui thủ trên tay cắt đứt y phục của hắc y nhân nọ, da thịt bên trong rỉ máu.

Nàng buông thanh kiếm ra ngã người ra sau đập tên hắc y đang bị thương ở bụng xuống thanh đao vừa quét qua, loạn tóc nàng bị thanh đao cắt đứt rơi xuống.

Năm hắc y nhân nhìn nhau, thu kiếm, từ khi nào trong tay xuất hiện đoạn dây xích. Khanh Khanh hừ lạnh "Lại dùng chiêu đó", nàng đang ở nơi vắng vẻ chỉ sợ rằng có chết cũng không ai biết được.

Ba mươi sáu kẻ tâu vì là thượng sách

Khanh Khanh nghe thấy gần đó có tiếng người nói chuyện, Nàng xoay lưng những người chạy đi "Không chơi với các người nữa".

Nàng nương theo tiếng nói kia đi đến, phát hiện ra là ở bìa rừng trúc gần hoa viên. Khanh Khanh thấy đám hắc y nhân đã bị bỏ xa liền nấp gần đó xem tình hình.

Hai người phía trước có công lực rất mạnh nên nàng đành phải nấp xa hơn mười trượng, dù cho nàng có đôi mắt tốt đến cỡ nào thì vẫn không nhìn ra diện mạo bọn họ. Chỉ có điều bóng lưng nam tử vận tử y kia có chút quen thuộc, khí tức cũng có chút quen thuộc.

Nam nhân vận áo đen đội mũ trùm của áo choàng che nửa mặt nhìn về phía nàng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt "Có ta đến rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nhìn ra phía sau, Khanh Khanh lập tức lui vào chỗ tối, nàng không thấy dung mạo cũng rõ nam tử vận tử bào kia là Phong Nguyệt Vô Thần. Bọn họ nói gì nàng cũng bản không nghe rõ, nhưng mà lúc này ở hoa viên nàng nghe thấy chẳng lẽ là dụ nàng đến? Có người muốn giết nàng, là ai? Chẳng lẽ...

Khanh Khanh to gan đi lại gần hơn một chút, nàng không biết hai nam tử kia vốn dĩ đã biết sự hiện diện của nàng.

Vô Thần thu hồi tầm mắt, về mặt bình thản "Ông muốn gì?"

Hắn ta cười lớn "Lấy mạng cô ta"

Khanh Khanh nén khí tức, đứng cách hai người họ hơn hai mươi bước. Lúc này nàng đã nghe được họ nói chuyện, nàng nhủ mày, cô ta? Là ai?

Nam nhân hắc y nhìn thoáng qua nàng "Trước là Liễu An Nhiên, hiện tại là cô ta? Người muốn cô ta giống Liễu An Nhiên sao?"

Vô Thần nhếch môi lạnh lùng cười "Người có giết hết tất cả nữ nhân trên thiên hạ ta cũng sẽ không trở về Xích Hà cung"

Đôi con ngươi của người kia hip thành đường nguy hiểm "Kể cả ta giết cô ta người cũng giữ y chí đó?"

Khanh Khanh cảm nhận được sau lưng có sát khí, rất nồng đậm, chưa kịp để nàng quay người xích sắc đã quát tới, nàng cầm đầu xích lại, tay dị cửa mà rỉ máu.

Phong Nguyệt Vô Thần xoay người muốn đến chỗ nàng lại bị nam tử áo đen cản lại, Vô Thần vận nội công tụ khí tặng cho hắn một chương nhưng nhanh chóng bị hắn hóa giải.

Người kia phong luôn khi đến bao lấy Vô Thần, khống chế hắn "Mới như vậy đã không nhớ nhìn? Xem ra vẫn còn chưa tệ hơn Liễu An Nhiên năm đó người đã đau lòng rồi."

Khanh Khanh né những đoạn dây xích phóng tới chẳng còn tâm trạng đầu mà để ý đến bọn họ. Năm hắc y nhân đuổi từ hoa viên tới kia cùng lúc phóng xích sắt, nàng xoay người bay lên chệch vật né, bên hông nàng bị xích cửa rách ngoại y, mơ hồ thấy vết ứa máu trong da thịt.

Chân Khanh Khanh bị xích quấn lấy, hắc y nhân thu xích nàng thuật thế bay lên, chui thủ trong tay đâm thẳng mĩ tâm hắn. Thân chủ đã chết xích cùng mất đi linh hoạt đứt đoạn rơi xuống. Bốn người còn lại nhìn nhau, bày trận

Khanh Khanh cảm thấy đầu có chút đau, nhìn thấy xung quanh toàn xích sắt. Đây nhất định là ảo giác do bốn người kia tạo ra, giữa đoạn dây xích có một thanh kiếm từ phía sau nàng đâm tới. Nàng nghiêng người dùng chủ thủ đẩy thanh kiếm, nàng dùng chân đá vào tay hắc y cầm kiếm, thanh kiếm rơi xuống nàng nhanh chóng cầm lấy.

Lại thêm vài thanh kiếm giữa những đoạn xích xuất hiện, nàng cất lực né tránh, nàng không rõ thì thế bên ngoài, không tài nào đánh trả được, chỉ có thể thuận thế tiếp chiêu.

Phong Nguyệt Vô Thần vận nội công phá bỏ kết giới, hắn phi thân đến nơi bày trận dùng Khổng Y kiểm chém đứt đoạn xích. Khanh Khanh nhìn thấy chỗ hông liền thừa cơ hội giết chết bốn hắc y nhân.

Nam tử áo đen hừ lạnh, tay trái tụ chưởng lực đánh phía sau lưng Phong Nguyệt Vô Thần. Vô Thần không hề phòng bị liền bị đẩy ra xa, thân thể bị va đập vào thân trúc, khộc miệng rỉ máu.

Người áo đen hạ phép, trước mặt hiện ra cung tên bằng bạc, tay hắn lướt trên dây cung lập tức xuất hiện một mũi tên vô hình, nhắm thẳng Khanh Khanh mà bắn.

Khanh Khanh cảm nhận được sức mạng rất lớn đang có hướng về phía này, nàng chỉ cảm thấy bên tai ừ đi, mũi tên vô hình cắt một vết trên má nàng đau rát.

Có người đẩy ngã nàng?

Khanh Khanh quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh nặng nề ngã xuống, phía sau bóng hình ấy là mũi tên vô hình biến thành mũi tên bạc dính đầy máu găm vào thân trúc.

Khanh Khanh đỡ lấy Hàn Khiết Tử, cô nhìn nàng khẽ cười "Thật may quá!".

Nàng chau mày "Tại sao..."

Hàn Khiết Tử dùng chút sinh lực cười xinh đẹp, đưa tay che miệng nàng "Thiên sát tiền nếu không dính máu sẽ không biến mất, coi như người giúp ta giải trừ ả hận một đời này của ta đi"

Khanh Khanh cúi đầu, thanh âm nhỏ đến cực điểm "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, ta biết, Linh Nhi chắc chắn cũng muốn ta giúp người..." Hàn Khiết Tử muốn cười xinh đẹp trước khi rời khỏi trần thế, cô đưa tay lau đi vết máu trên mặt nàng "Xin lỗi!"

"Ta nhất định cứu sống cô!"

Nam tử áo đen thấy Thiên sát tiền không giết chết Khanh Khanh liền đặt tay lên dây cung, tạo Thiên Sát tiền thứ hai.

Phong Nguyệt Vô Thần bị trọng thương nương theo thân trúc đứng dậy muốn cản Thiên Sát tiền lại nhìn thấy một bóng đen đứng chắn trước mặt Khanh Khanh

"Ta đã nói, nếu người hại nàng ấy thì ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Quá khứ của hắn không muốn nàng trải qua một lần nữa

"Ta đã nói, nếu người giết nàng ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

Người áo đen thu lại ý tưởng, cung Thiên Sát trên tay cũng biến mất. Hắn ta hừ lạnh thanh âm có mấy phần bất đắc dĩ "Cô ta rốt cuộc tốt đến mức nào khiến ba người các người đều phản bội ta?"

Hắc Kết nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thân bị trọng thương "Người không bao giờ biết được!"

Hắc Kết ngồi xuống xem tình hình của Khanh Khanh, nàng ngẩn đầu kéo lấy tay hắn "Cứu cô ấy"

Hắc Kết Gật đầu đưa Khanh Khanh cùng Hàn Khiết Từ đi, lúc đi ngang qua Vô Thân hắn dùng thanh âm chỉ hai người nghe nói "Nếu người đã không bảo vệ được nàng thì nàng là của ta"

Phong Nguyệt Vô Thân siết tay thật chặt nhìn hai người họ rời đi.

"Thế nào đau lòng?"

Phong Nguyệt Vô Thân ngồi bệt xuống đất cười "Ta có thể đau lòng cho cả thiên hạ, chỉ duy nhất không đau lòng cho người!"

Người áo đen kia im lặng, hắn đẩy mũ áo choàng xuống, tháo mặt nạ sắt trên mặt ra, giọng nói cũng thay đổi "Là vì dụng mạo của ta?"

Vô thân ngẩn đầu nhìn nữ tử xinh đẹp trần đầy oán hận đang đứng ở kia, khuôn mặt nàng rất đẹp chỉ là má trái có một vết sẹo bị chui thủi hủy đi. Vô Thân cười "Người quá lộ liễu rồi, đóng giả ông ta phải đóng thật một chút, không nên tùy tiện dùng Thiên Sát cung hai lần"

Phong Nguyệt Vô Thân đứng dậy lau đi vết máu ở khóe miệng "Nói với ông ta, cho dù ta chết cũng quyết không trở lại nơi ghê tởm đó"

Nữ tử đứng nhìn hắn rời đi, khẽ cười, nụ cười đau khổ "Tất cả nhưng gì ta làm cho người đều vô nghĩa, chỉ vì ta là con gái ông ta sao?"

Phong Nguyệt Vô Thân hơi dừng bước "Ta không quan tâm người là ai, người ta yêu chỉ có một và không thể nào là người!"

*

Tỷ Yên cung

Hàm Mộc Vân đang nằm nhàn nhã trên tràng kỉ nhìn thấy Khanh Khanh một thân dính máu cùng Hắc Kết đi vào thì kinh hãi "Khanh Khanh, tỷ làm sao vậy, tỷ..."

"Người có thể cứu cô ấy không?" - giọng nói nàng yếu đến cực điểm

Mộc Vân nhìn qua Hàn Khiết Từ đang trong vòng tay Hắc Kết chau mày, cô cầm tay cô ấy kiểm tra mạch đập "Nàng ta đang đứng trước quý môn quan rồi, chỉ cần cửa mở nàng ta sẽ toi đấy"

"Còn cách nào khác không?"

Mộc Vân nhìn Hàn Khiết Từ, dò mạch ở cổ, tim không còn đập nữa nhưng mạch vẫn không bị đứt gãy. Cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt nghi hoặc "Tỷ đã cho nàng uống cái gì vậy? Kinh mạch nàng ta đáng lẽ là đã đứt cả rồi. Tỷ khi nào biết y thuật vậy?"

Khanh Khanh nhớ đến lời thuốc Mộc Dung Xuất cho nàng trước đây dùng để giả chết cho Lương chiêu nghi. Nàng vịn vào bàn trà ngồi xuống, lấy trong người ra hai lọ nhỏ ném cho Mộc vân

"Một bình dùng để phong bế tâm mạch, giả chết một thời gian. Một bình là thuốc giải"

Nàng nên chịu cảm giác mệt mỏi đau nhứt toàn thân bị xích sắt cứa đến chảy máu "Cứu cô ấy, ta không muốn nợ ai, cứu cô ấy người cũng được lợi"

Mộc Vân bấu môi "Được được, ta cứu nhưng mà ta phải chữa trị cho tỷ trước...."

Hắc Kết không để cô nói hết, đặt Hàn Khiết Từ lên giường nhỏ bên cạnh, đi tới chỗ Khanh Khanh "Không cần ta lo cho cô ấy".

Mộc Vân nhìn hắn đẩy mắt đầy nghi ngờ "Người là ai? Ta không quen biết người là sao giao Khanh Tỷ cho người được..."

Hắc Kết không quan tâm Mộc Vân đang ở bên cạnh lâu nữa, hắn đỡ Khanh Khanh dậy để nàng tựa vào người hắn mà đứng vững "Ta còn nghĩ người không phải là Quý phi nương nương mà là bà tử trông trẻ mới đúng"

Mộc Vân tròn mắt tức đến mức nói không nên lời trừng mắt nhìn Khanh Khanh bị Hắc Kết đưa đi. Cô nhìn qua Hàn Khiết Từ sống đờ chết đờ trên giường nhỏ, trong ba ngày nếu không cứu e rằng sẽ đi báo danh với diêm vương.

"Nguyệt Tuy, cô đưa người này đi tìm lão quý y một chuyến đi"

*

Hắc Kết muốn đưa Khanh Khanh đến một khách điểm ngoại thành trị thương nàng lại cản lại

"Đưa ta về Dạ Nguyệt sơn trang"

Hắc Kết đắn đo một chút, có lẽ hiện giờ Dạ Nguyệt chính là nơi an toàn nhất của nàng, cho dù Xích Hà cung có muốn giết nàng cũng không dám vào Dạ Nguyệt sơn trang đi.

Khanh Khanh dần mất ý thức trong lòng Hắc Kết, nàng ghét thân thể yếu hiện tại chỉ chút vết thương nhỏ đã kiệt sức. Có lẽ là do nàng lười biếng lâu quá rồi!

Người đầu tiên phát hiện ra Khanh Khanh là Đông Phương Viên Nhi, cô bé thấy Hắc Kết đặt nàng dưới gốc đào trước cửa sơn trang. Viên Nhi chạy lại kéo áo Hắc Kết "Sao ca ca lại để Khanh Nhi Tỷ Ty ở đây?"

Hắc Kết ngồi xuống vuốt tóc cô bé "Ngoan, vào trong kêu phụ thân con cứu Khanh Nhi đi, nàng đang bị thương rất nặng"

Viên Nhi ngoan ngoãn gật đầu ánh mắt lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỷ tỷ có chết không?"

"Sẽ không đâu. Tiểu muội này, phụ thân con nếu hỏi thì bảo không thấy ca ca nhé, khi nào Khanh Nhi tỉnh ca ca sẽ quay lại"

Viên Nhi có chút không hiểu nhưng cũng gật đầu "Vâng ạ"

"Người đang làm gì đó, lại nói chuyện với người lạ? Thật không sợ phụ thân đánh chết nha" - Đông Phương Hạo thấy Viên Nhi đứng đó liền chạy lại

"Ta không nói chuyện với người lạ, ca ca là đưa Khanh Nhi tỷ tỷ về, tỷ ấy bị thương rồi"

Đông Phương Hạo nhìn Khanh Khanh bất tỉnh nằm dưới gốc đào, bạch y loan lỗ vết máu, xen ra bị thương rất nặng

"Người ở đây, ta vào gọi phụ thân"

*

Tam Vương phủ

"Huynh làm gì lại để bản thân bị thương nặng đến mức này?" Liễu An Nhiên cau mày nhìn Phong Nguyệt Vô Thân đem một thân đầy thương tích trở về.

Vô Thân lắc đầu ngồi xuống ghế nhỏ bên bàn trà "Không nghiêm trọng"

Liễu An Nhiên hừ một tiếng, kéo ghế tới ngồi đối diện bất mạch cho hấn ánh mắt ngờ vực "Huỳnh bị ông ta đánh trọng thương?"

Vô Thần lắc đầu "Là Xích Dụ Yên"

Liễu An Nhiên không dám đùa giỡn nữa nghiêm túc "Huỳnh coi y phục ra ta coi vết thương xem". Cô không cho hấn mở lời cự tuyệt đã tháo đai lưng, kéo áo hấn xuống

Trên lưng Vô Thần xuất hiện một vết thâm đen tím, Liễu An Nhiên chau mày lấy trong người ra lọ thuốc bôi lên vết thương "Huỳnh nên trở về Huyết Ưu cung một chuyến, ta hiện tại đã không còn công lực, chỉ có Hắc Minh vận công chữa trị cho huỳnh"

Vô Thần hững hờ "Ừ" một tiếng, xem như người bị thương không phải là hấn.

Liễu An Nhiên kéo vạt áo hấn lên liền chú ý đến vết thương trên bả vai hấn, cô đưa tay chạm nhẹ vào liền nhìn thấy đôi mày của Vô Thần nhíu lại

"Vết thương này của huỳnh từ đâu mà có?" - Liễu An Nhiên hỏi, trong lòng cô dần hiện ra một đáp án

Phong Nguyệt Vô Thần dường như mất tự nhiên kéo lại vạt áo "Không có gì, chỉ là vô ý để bị thương". Vô Thần đứng lên muốn rời đi lại nghe Liễu An Nhiên nói

"Rõ ràng là vết bỏng, hơn nữa bị bỏng rất nặng, vết thương đã bị một thời gian rồi nhưng vẫn không lành được"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khỏ, giọng điệu bất đắc dĩ "Nhiều khi ta thật hối hận vì để muội theo học y thuật"

Cho dù Vô Thần không để Liễu An Nhiên học y thuật có cũng có thể nhận ra những vết thương như vậy, hấn không biết và cũng không thể biết trước khi cô đến bên cạnh hấn cô là ai.

"Thần, ngày đó huỳnh biết mất là trở lại Nam Cương?"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại nụ cười, vẻ mặt mất tự nhiên. Liễu An Nhiên cuối cùng cũng đã rõ mọi chuyện, ngày đó ở khách điểm Viên Châu cô không tìm được hấn, cứ nghĩ hấn trở về Huyết Ưu cung. Không ngờ lại đến đó

"Tại sao huỳnh không nói cho Lam Khanh Khanh biết?"

Vô Thần trầm mặt "Nàng đã rời xa ta còn bị Xích Dụ Yên đuổi giết, Hắc Kết là đồ đệ ông ta nuôi lớn, là người ông ta yêu thương nhất. Nàng ở bên cạnh hấn sẽ an toàn hơn ở bên cạnh ta"

Ngày đó, ngày khách điểm Khanh Khanh ở gặp hỏa hoạn Phong Nguyệt Vô Thần đã đến. Hấn và Hắc Kết đều có mặt ở đó, chỉ là quá khứ đã có quá nhiều người hấn quan tâm vì hấn mà chết.

Cho dù Khanh Khanh có hận hấn, hiểu lầm hấn, Vô Thần cũng tuyệt đối bảo vệ nàng. Không cần nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Nhớ một người là một loại thống khổ

Xích Hà cung

"Người không phải đã hứa sẽ không làm hại nàng sao, tại sao lại còn cho người giết nàng?" - Hắc Kết phản nộ hướng người trên trăng ki hỏi tội

"Vì một nữ nhân đáng không?"

Hắc Kết cười "Sư phụ người sẽ không bao giờ hiểu được, từ nay trở đi con không còn là người của Xích Hà cung nữa. Con đến chỉ để nói cho người hay, nếu người còn làm hại Khanh Khanh thì Xích Hà Cung tự nhiên cũng sẽ biến mất"

Người ngồi trên trăng ki cười, ông ta ngồi dậy "Ba người các người là muốn liên thủ lật đổ lão già này? Kết Nhi con nên biết sư huỳnh con có bao nhiêu chấp niệm với cô ta, người thắng được nó?"

"Sư Phụ, người sai rồi! Khó không phải là có thể đoạt được người hay không mà là có thể giữ được trái tim người đó hay không"

Người kia dừng như có chút chấn động, bàn tay đặt trên ghế siết chặt, ông ta dừng như nghe lại được thanh âm của nữ tử mà ông ta từng yêu, rất nhiều năm trước

"Xích Thiên Ngao, khó nhất không phải làm sao để là giành được nữ nhân người muốn mà là làm thế nào để nàng toàn tâm toàn ý yêu người, trái tim của nàng thuộc về người"

Ông dùng cả cuộc đời để lấy thứ khó nhất cuối cùng vẫn không bằng kẻ đã ruồng bỏ nàng. Nàng vẫn không thể nào chấp nhận ông ta.

Hắc Kết cười "Sư phụ, một ngày nào đó người sẽ hiểu. Vĩnh biệt!"

Rời khỏi đại môn Hắc Kết sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa, có thể như những đồng môn khác, rời khỏi Xích Hà cung mà tự tại

Xích Dụ Yên đi vào liền chạm mặt Hắc Kết "Tiểu Kết, đệ về rồi? Ông ấy đã biết chưa?"

Hắc Kết cười, hấn luôn có hảo cảm với vị sư tỷ này. Có lẽ hấn được Xích Thiên Ngao nuông chiều quá lâu, mặt hắc ám của Xích Hà cung hấn không thấy được, hai sư huỳnh hấn rời khỏi vì ghen tởm nơi này. Hắc Kết hấn rời khỏi vì Khanh Khanh

"Sư tỷ, lần này đệ về là nói lời từ biệt"

"Tại sao?"

Hắc Kết lắc đầu "Không có gì, đệ muốn được tự do, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại"

Xích Dụ Yên nhìn Hắc Kết rời đi lòng nặng nề, Xích Hà vốn dĩ đã vắng lặng bấy giờ thật lạnh lẽo, từng người cứ thế rời đi. Đáng tiếc cô là nữ nhi của ông ta, một nữ nhi ông không bao giờ thừa nhận, càng không thể rời khỏi.

*

Dạ Nguyệt son trang

"Tĩnh rồi?"

Khanh Khanh ngồi dậy vỗ vỗ cái đầu nặng nề, Tô Yên nhìn động tác của nàng sợ đến mức ngồi bật dậy, giữ lại tay nàng

"Muội xem đầu mình là đầu hủ mà vỗ thế à, cẩn thận rách miệng vết thương"

Khanh Khanh cảm nhận được thân thể đau nhứt mới buông tay "Đại tẩu, ta ngủ bao lâu rồi?"

"Không lâu mới có một đêm thôi, muội làm sao bị thương thế này? Viên Nhi cùng Hạo Nhi bảo thấy muội ở gốc đào ngoài cửa. Là ai đưa muội đến?"

Khanh Khanh nhíu mày, Hắc Kết đưa nàng đến sao? Người đầu rồi?

Tô Yên nhìn về mặt mơ hồ của nàng khẽ cười, kéo chân lên đắp cho nàng "Thôi được rồi muội nghỉ ngơi đi, ta đi lấy thuốc cho muội"

Khanh Khanh nằm trên giường, nhìn lên đỉnh màn đến thất thần. Nàng chợt nghĩ đến hôm qua, hắc y nhân kia rốt cuộc là ai, vì có gì lại muốn hại nàng?

Khanh Khanh chợt nghĩ đến thân ảnh từ y rơi xuống trong một khắc nàng phá bỏ kết giới kia, hấn dường như bị trọng thương..

Nàng nhắm mắt để lại trái tim đau đớn, Khanh Khanh thật không hiểu bản thân, nàng rốt cuộc có yêu hấn hay không. Nếu là yêu tại sao ngày đó đoạn tuyệt nàng lại chẳng đau đớn mà từ bỏ, nếu là không yêu tại sao mỗi lần nhớ đến lại có cảm giác trống rỗng

Gặp lại hân trái tìm vốn tình lặng lại như mặt hồ gom sóng. Rốt cuộc là tại sao? Bóng tử y như hăng sâu trong đầu óc, không xóa bỏ được.

"Khanh Nhi, muội suy nghĩ gì mà nhập tâm đến vậy? Ta đến gần muội cũng không nhận ra."

Khanh Khanh nghiêng đầu thấy người đến là Điều Chính Vũ thì cười "Thế nào? Biết ta bị thương nên đến ức hiếp ta sao?"

Điều Chính Vũ thờ dài "Tần số bị thương của muội đang tăng dần đấy, khi này gặp Tô Yên tẩu, tẩu ấy nhờ ta đem thuốc đến cho muội"

Khanh Khanh nhận lấy chén thuốc từ tay hắc, vừa ngửi thấy mùi nàng đã muốn nôn ra, không uống cũng biết đáng cỡ nào.

Điều Chính Vũ nhìn nàng uống thuốc do dự hỏi "Khanh Nhi, Muội đối với Phong Nguyệt Vô Thần... Là loại cảm giác gì?"

Khanh Khanh vừa đưa chén thuốc đến bên môi nghe hân hỏi liền dừng lại động tác, nàng thở nhẹ làn khói bốc lên từ chén thuốc "Không rõ, rất mơ hồ". Có lẽ vì trái tim nàng đóng băng quá lâu rồi, mất cảm giác rồi việc nữ nhi tình trường chẳng thể phân biệt.

"Ta..." - Điều Chính Vũ ngập ngừng "Ta có thể có cơ hội không?"

Thân thể Khanh Khanh thoáng mất tự nhiên, nàng uống một hơi hết chén thuốc, cổ họng nàng hiện tại đáng đến phát nôn. Nàng mỉm cười "Đa tạ huynh, ta thành thật xin lỗi"

Điều Chính Vũ bật cười "Muội đến suy nghĩ cũng không cần đa từ chối ta, tìm ta thật sự rất đau nha"

Khanh Khanh mỉm cười, nàng biết hân là chỉ đang giả vờ mình không sao, tình cảm hân giành cho nàng nàng biết, chỉ là nàng không thể chấp nhận hân, không có lí do.

"Ta muốn đến Túy Yên lâu, huynh đi cùng ta đi"

"Được!"

*

Phổ Tây tấp nập người qua lại, Khanh Khanh một thân bạch y đi bên cạnh Điều Chính Vũ một thân hắc y không khỏi khiến người khác chú ý.

Khanh Khanh không ngại vết thương trên mặt, dù Điều Chính Vũ đã bảo nàng đeo mặt nạ sa che nhưng nàng vẫn từ chối.

"Khanh Nhi, muội muốn rời khỏi đây?"

Khanh Khanh dừng bước, nàng cười nhẹ "Không qua khỏi đôi nhãn quang của huynh"

"Muội muốn đi đâu?"

Khanh Khanh ngẩn mặt lên trời, ánh nắng dịu nhẹ lướt qua khuôn mặt, dù có vết thương bên má cũng không thể nào phá vỡ khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của nàng

"Có lẽ sẽ trở về Mộng Cổ. Thảo Nguyên xanh, không khí trong lành có lẽ sẽ giúp tâm ổn định hơn. Muội muốn ngao du khắp đại lục này, muốn xem xem nó rộng lớn bao nhiêu"

Điều Chính Vũ nhìn nàng có chút đau lòng, nàng là muốn rời khỏi Phong Nguyệt đế quốc đi Phong Nguyệt Vô Thần. Có nhiều người vì nàng như vậy nàng lại vấp phải tên vương gia phong lưu đó, thật không đáng mà.

Nhắc tới tào tháo, tào tháo liền xuất hiện.

Khanh Khanh thấy Điều Chính Vũ đột nhiên yên lặng liền nương theo ánh mắt hân nhìn qua phía đối diện. Phổ lớn ngăn người qua lại nhưng lúc này nàng chỉ nhìn thấy đôi nam nữ đứng đối diện không xa

Nam tử vận áo bào tím sang trọng, nữ tử vận lục y nhã nhặn, đứng bên cạnh quả thật xứng đôi.

Khanh Khanh quay đầu nhìn Điều Chính Vũ "Huynh có thể giúp ta một chuyện?"

Điều Chính Vũ nhìn nàng chưa kịp mở lời nàng đã đặt tay lên mặt hân, khuôn mặt Khanh Khanh dần phồng đại.

Giữ phổ lớn có đôi nam nữ khí chất bất phàm, giữ phổ lớn thân mật hôn nhau.

Phong Nguyệt Vô Thần xiết tay thật chặt, hân kiềm chế cảm xúc muốn chạy lại bắt nàng nhốt ở bên cạnh hân. Nàng không còn là nữ tử luôn kề bên cạnh hân nịnh nọt, nàng cũng không còn là nữ tử hân sắp đặt để bên cạnh nhìn nàng mỗi ngày. Nàng bây giờ không là của hân, trước đây cũng vậy, sau này càng không thể...

Ở góc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không nhìn thấy được ngón tay Khanh Khanh xen giữa đôi môi nàng và Điều Chính Vũ.

Khéo mắt nàng rơi ra hạt lệ châu, nàng cũng không rõ tại sao lại khóc, chỉ cảm thấy thật đau, thật khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chi, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Có thể, quên đi hân!

Khanh Khanh lau đi nước mắt, nhìn người kia đã rời đi. Điều Chính Vũ vuốt tóc nàng đau lòng "Muội hà có phải khổ sở như vậy?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không biết"

Nàng cũng không biết vì sao lại khóc, có lẽ rất lâu rồi nước mắt nàng mới lại rơi, rơi vì một nam tử, đúng thật vô dụng!

*

Liễu An Nhiên nhìn về thất thần của Phong Nguyệt Vô Thần thờ dài "Hối hận rồi sao?"

Hân lắc đầu "Không có"

"Aiz, muội thật sự ghen tỵ với Lam Khanh Khanh!" trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy!

"Muội có chuyện giấu ta?"

Liễu An Nhiên nghiêng đầu nhìn hân khẽ cười "Muội không phải nữ phụ độc ác, không phải vai phản diện vì tranh giành nam chủ mà làm hại nữ chính. Thần, huynh không hiểu được, muội và Lam Khanh Khanh kiếp trước không thể phân thắng bại, kiếp này cô ấy còn phải trả lại muội có cái ân tình"

Phong Nguyệt Vô Thần nhủ mảy, Liễu An Nhiên nhìn hân bỗng bật cười "Huynh yên tâm, muội sẽ không ăn thịt nữ nhân của huynh đâu. Muội đã từ bỏ huynh rồi, từ bỏ triệt để, huynh cũng đừng ảo tưởng"

Cô cố nặn ra nụ cười xinh đẹp "Vớ kịch này muội không đóng không công đâu nhé, tiền công phải thật hậu hĩnh đấy!"

Phong Nguyệt Vô Thần biết cô đang làm hân vui, nặn ra nụ cười lấy lệ. Có lẽ sẽ giống như cô nói, hân sẽ hối hận.

*

Khanh Khanh ngồi trên phòng thượng hạng trong Túy Yên Lâu, nàng gối cằm lên cổ tay thần thờ nhìn ra cửa sổ.

"Khanh Khanh, ta mới rời nàng đi một ngày sao lại tâm trạng nặng nề thế này?"

Khanh Khanh chẳng buồn liếc nhìn Hắc Kết "Túy Yên lâu có cửa không cần phải leo cửa sổ vào".

Hắc Kết cười, hẳn lại ngồi bên cạnh nàng "Trên đường đến đây có nghe qua Thượng... Gia Lão Tề được Từ Dạ cứu ra rồi, vẫn đang truy tìm, còn chưa có tung tích"

Khanh Khanh thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Hắc Kết nhìn nàng "Nàng không sợ hẳn ta đến báo thù sao? Quận chúa mộng cổ, Thiên An?"

Khanh Khanh nhếch môi cười "Sợ gì chứ?". Cái đáng sợ trên thế gian này có cái gì nàng chưa gặp qua? Chết cũng đã chết một lần, còn sợ cái gì chứ.

"Muốn rời đi rồi sao? Muốn tạo "Kính hi" cho bọn họ à? Có cần dẫn dò người trong cung một chút không?" - Hắc Kết đoán nàng là muốn rời khỏi nơi thị phi này rồi!

Khanh Khanh cúi mặt giọng trầm ổn "Gửi một phong thư là được rồi, tiện thể nhờ Tứ vương gia chăm sóc Bạch Nhi"

"Ta kiểm là người đưa thư cho nàng sao? Ta dù gì cũng là trưởng bối, lớn hơn nàng hai tuổi đấy" - Hắc Kết ai oán nhìn mỡ nữ tử vô lương tâm xem hẳn là sai vật mà phản phở.

Nàng chống cằm nhìn hẳn "Hắc trong hắc ám, Kết trong vinh kết đồng tâm, chỉ mong có một tri kỉ sánh vai. Vị Hắc Kết tiền sinh này có ý kiến gì?"

Hắc Kết bật cười "Lừa nàng đấy, cái tên buồn nôn như vậy nàng cũng tin? Ta cũng không biết Hắc Kết là ý gì, chắc là sự phụ ta chỉ tùy tiện đặt cho thôi".

Giọng hẳn đột nhiên trầm xuống, nét cười trên mặt biến mất "Ta đã rời khỏi Xích Hà cung rồi!"

"Xem ra nơi đó rất quan trọng với ngươi? Rời khỏi đó có đau lòng không?"

Hắc Kết nhìn nàng "Không đau lòng, bất quá là nơi từ nhỏ lớn lên có chút không dễ dàng. Khanh Khanh, Xích Hà cung muốn giết muội, còn ta... Muội có đề ý không?"

Khanh Khanh đứng dậy mỉm cười, đưa tay về phía Hắc Kết "Hắc Kết lão đệ có chuyện không vui? Đề tỷ tỷ dẫn đi chơi nhé, được không?"

Hắc Kết cười ảm áp đặt tay lên tay nàng "Được!"

Nàng đã có tâm sự còn muốn dỗ người khác vui, Hắc Kết không phải không nhìn ra, chỉ là hẳn có chút tham lam cảm giác này, muốn ở bên cạnh nàng như vậy...

Đợi đến khi Thương Liên cùng Điều Chính Vũ lên phòng thì người đã biến mất. Đầu Thương Liên như có hàng ngàn con quạ bay qua, cô nghiêng rặng nghiêng lợi

"LAM KANH KHANH!!!"

*

Hôm nay là ngày mười lăm tháng giêng, màn đêm vừa buông xuống đã thấy mặt tròn treo ở đỉnh đầu.

Trên một mái nhà nọ có một nam một nữ đang ngồi, nữ tử vận bạch y, nam tử vận hắc y, có chút...dọa người ah~

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn trăng đôi mắt có chút mơ hồ, gò má đã ửng đỏ. Hắc Kết giành lấy vỏ rượu trên tay nàng "Khanh Khanh, nàng uống nhiều rồi nên trời về đi"

Nàng nghiêng nhìn hẳn, đoạt lại vỏ rượu, đầu ánh mắt như lưu luy thoáng về cô độc "Trở về? Là trở về đâu ah?"

"Khanh Khanh, nàng đang khổ sở, nàng cũng là nữ tử không cần phải lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ"

Khanh Khanh nằm xuống, khóe mắt có chút ướt át, nàng nắm chặt lại hạt lệ châu rơi khỏi mắt nàng. Nàng lại khóc, quá thật vô dụng mà!

"Nơi ta có một lọ vong tình thủy, nàng có cần không?"

Khanh Khanh mở mắt ra, đôi mắt đầy nước nhưng bao phủ một làn sương mù không nhìn rõ được, chỉ thấy ánh trắng, một màu tuyệt đẹp. Nàng bật cười "Vong tình thủy? Chẳng phải có tình mới có hận, có hận mới muốn quên đi sao? Ta chưa bao giờ coi trọng tên khốn phong lưu đó thì tại sao phải dùng vong tình thủy?"

Hắc Kết bật cười, nhấc bình rượu lên uống một ngụm. Nàng nói không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần nhưng mỗi lần nhắc đến hẳn trong mắt nàng thoáng về ưu thương. Nàng là nữ nhân vô tâm, đến mình yêu hay không yêu hẳn cũng chẳng rõ. Khanh Khanh và Vô Thần đều gốc giống nhau, là đại ngu ngốc!

Chỉ đáng tiếc nhiều người vì nàng mà dốc hết sức lực như vậy nhưng trong mắt nàng chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần!

"Ta đến bên cạnh hẳn chỉ là vì Uyên Ương Phi Thủy, bây giờ hay rồi, Phi Thủy không có còn bị hẳn đưa bốn một trận. Lam Khanh Khanh mày đúng là đại ngốc mà..." - Nàng trách móc bản thân nhưng lại nức nở, nàng uống quá nhiều không còn làm chủ được lí trí của nàng nữa. Trái tim đau nhói hận tại muốn gào lên, muốn một lần bày tỏ cảm xúc, muốn khóc một lần, khóc hết buồn bực trong lòng.

Hắc Kết nhìn nàng hoa lệ đài vỹ hẳn cũng đau lòng, hẳn nhìn thoáng qua vòng cổ uyển ương trên cổ nàng khẽ cười, dường như là nụ cười tự mỉa mai hẳn "Khóc đi, khóc xong rồi sẽ cảm thấy đỡ hơn. Không có Phong Nguyệt Vô Thần nàng còn có ta, con đường sau này nàng đi ta sẽ bảo vệ nàng!"

Khanh Khanh mỉm cười nhưng lòng lại đau, có lẽ nàng không có duyên với nam tử. Nàng ý lại họ họ đều rời xa nàng, cuộc đời tăm tối của nàng, con đường nàng đi có lẽ đã định không có nam tử nào kề bên. Hiện đại đã vậy, Cổ đại cũng như thế, Vương Tường Hải phản bội nàng, Phong Nguyệt Vô Thần ruồng bỏ nàng...

Chỉ có điều ngày đó nhìn người nàng quyết định giao phó cuộc đời này nàng xuống núi, nàng chỉ có cảm giác phần nợ, tức giận, hận hẳn phản bội nàng, hận đến mức muốn giết hẳn.

Nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại khiến nàng khổ sở, ngày đó vì chấp niệm với Vương Tường Hải mà không nhắc lên được tình cảm đối với Phong Nguyệt Vô Thần, hiện tại rồi khỏi hẳn lại buông xuống không được.

Khanh Khanh ngồi dậy, lau đi nước mắt trên mặt "Vong tình thủy lợi hại không?"

Hắc Kết cổ treo nụ cười trên môi "Không rõ, chỉ biết có thể để nàng quên đi hẳn, không chỉ là tình cảm mà còn quên đi cả kí ức. Trong thế giới của nàng hẳn sẽ không tồn tại nữa!". Hẳn lấy trong người ra lọ sứ nhỏ màu trắng đưa cho nàng, hẳn rồi đi chuyện này chính là tìm cho nàng vong tình thủy, hẳn nghĩ nàng cần nó

Khanh Khanh cầm bình sứ màu trắng cười "Có tác dụng phụ không đấy?", nàng không do dự uống hết bình sứ.

Hắc Kết có chút mất tự nhiên "Nàng cũng không sợ ta lừa nàng, cho nàng uống thuốc độc!"

Khanh Khanh buông bình sứ nhỏ, bình sứ theo gợn sóng mái nhà rơi xuống "Sau khi tỉnh lại, hy vọng sẽ không phải là ở Phong Nguyệt Vương Triều!"

Khanh Khanh chìm sâu vào giấc ngủ, Hắc Kết ôm lấy thân thể nàng có chút do dự, hẳn không rõ việc cho nàng uống vong tình thủy có phải nên làm hay không. Hắc Kết cũng đang thử thách Khanh Khanh cùng chính mình, tác dụng phụ của vong tình thủy chỉ có một. Rõ ràng yêu đối phương lại không nhận ra đối phương là một loại cực hình...

Hắc Kết sẽ hối hận, Khanh Khanh sẽ hối hận, Phong Nguyệt Vô Thần sẽ hối hận. Thời niên thiếu đã không nắm bắt thì cho dù còn nhiều thời gian cũng vô ích

Vong tình thủy! Lợi hại hơn rất nhiều!

__Hoàn Văn Quyển I__

P/s: cái kết cho Q1 có chút tệ phải không nhĩ. Cảm thấy đạo gần đây viết cứ càng ngày càng tệ, tớ sẽ cố gắng ở Q2. Cảm ơn các nàng đã theo dõi «Từ Thần Vương Phi» hơn một năm nay.

Quyển thứ hai của «Từ Thần Vương Phi» sẽ comeback sau một tháng nữa. Chương đầu tiên sẽ up vào đêm giao thừa nhé^^

Lần nữa cảm ơn các nàng đã ủng hộ tớ trong thời gian qua.

Thân ái~

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chui, Mối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Ngoại Truyện 1.1 Hàm Mộc Vân

Hàm Mộc Vân là nữ nhi duy nhất của Hàm gia, phải nói nàng được Hàm gia nâng niu trong tay như cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích.

Mộc Vân tuy từ nhỏ đã được an nhàn sung sướng nhưng nàng không như tiểu thư hào môn khác mà sinh kiểu ngạo. Nàng luôn cảm thấy cô đơn, của Hàm gia nàng không được phép bước ra dù nửa bước, cha mẹ, anh hai yêu thương nàng nhưng lại bận rộn đến thời gian bên cạnh nàng cũng chẳng có.

Đối với một đứa bé gái nhay cảm như nàng tự nhiên sẽ bài xích xung quanh.

Trên đời này Mộc Vân chỉ duy nhất thích hai thứ, y thuật và Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh là người chị nuôi mà năm nàng chín tuổi bà mẹ đem về, cũng là người đầu tiên nàng thấy thân thiết, có nhiều thời gian bên cạnh nàng. Chị ấy luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng nàng biết Khanh Khanh thật sự quan tâm nàng.

Mộc Vân rất thích Khanh Khanh nên lúc nào cũng bám theo cô ấy, có một lần Khanh Khanh rời Hàm gia. Đó là lần đầu tiên Mộc Vân ra khỏi Hàm gia mà không có vệ sĩ theo bên cạnh. Rốt cuộc hôm đó nàng phát hiện ra một bí mật lớn, Khanh Khanh là sát thủ của tổ chức ngầm lớn nhất thành phố X

Năm đó nàng mười một tuổi, Khanh Khanh mười hai tuổi, nàng không ngờ đến chị ấy chỉ mới 12 tuổi đã là sát thủ giết người không chớp mắt.

Lần đó nàng lên theo Khanh Khanh vào tổ chức cuối cùng bị người trong tổ chức phát hiện, một người con gái nhìn đáng vẻ tầm mười bảy tuổi đi sừng vào trán nàng.

Khanh Khanh thấy chuyện chủ lạnh lùng gọi tên cô gái ấy "A Sát!"

Cô gái hừ lạnh một tiếng đẩy Mộc Vân ra "Nếu còn có người theo chân cô vào tổ chức sẽ không chỉ là đi sừng vào đầu đầu. Huống hồ là người của Hàm gia!". Ánh mắt cô gái A Sát đó rất lạnh, nhìn đến mức nàng run sợ, nàng cảm giác được tổ chức rất ghét người Hàm gia. Nàng không rõ là tại sao!

Lần đó nàng còn gặp một người đàn ông tên Vương Tường Hải, anh ta nhìn rất điển trai, ấm áp, nàng không ngờ hẳn như vậy lại là sát thủ.

Từ lần đó Khanh Khanh trở nên xa cách nàng hơn, những lúc không cần thiết chị ấy luôn trốn trong phòng. Mọi người không biết nhưng Mộc Vân biết, Khanh Khanh là lên đi làm nhiệm vụ.

Kể từ khi Mộc Vân biết Khanh Khanh là sát thủ thì chủ ý tôi cô hơn, nàng nhận ra trên người Khanh Khanh có rất nhiều vết thương, loại nào cũng có.

Vết thương nghiêm trọng nhất mà nàng nhớ chính là lần năm Khanh Khanh 14 tuổi, chị ấy bị súng bắt ở cách tay. Mộc Vân không thể đưa Khanh Khanh đi bệnh viện cũng không thể gọi bác sĩ đến đánh tự mình ra tay. Rốt cuộc đạn đã được lấy ra nhưng vết thương lại bị viêm nhiễm, Khanh Khanh hôn mê, sốt cao ba ngày không tỉnh. Mộc Vân cuống quýt liên tìm cậu nàng tới chữa cho Khanh Khanh.

Vốn dĩ Mộc Vân nghĩ nàng và Khanh có thể trở thành chị em tốt nhưng thật không ngờ, cái đêm kinh hoàng ấy Khanh Khanh giết cả nhà nàng báo thù. Khanh Khanh bức ép nàng đến vách núi ngoại thành, chị ấy điên rồi, mất hết lý trí rồi. Cho dù nàng có thích Khanh Khanh bao nhiêu thì người chết vẫn là gia đình nàng.

Nàng nên hận Khanh Khanh!

Đêm đó nàng gặp lại người đàn ông ôn nhu ở tổ chức, người mà Khanh Khanh muốn giao phó cuộc đời. Hắn cứ thế đẩy nàng và Khanh Khanh xuống núi.

Giây phút đó nàng lại đau lòng cho Khanh Khanh, dù biết chị ấy là kẻ giết người nàng vẫn đau lòng..

"Khanh Khanh"

Trong đầu Hàm Mộc Vân như có một tiếng sấm nổ rất lớn, cả đầu nàng ong ong đau nhức. Nàng mở mắt ra nhìn xung quanh, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là "Nàng đã chết rồi sao?"

Mộc Vân khẽ cười, cảm giác toàn thân đau đến phát ngất này chắc nàng chưa chết đi. Nàng chống đỡ người ngồi dậy, có lẽ nàng đang ở trong một khu rừng, là dưới chân núi?

Mộc Vân nhắm mắt nhớ lại chuyện trước khi rơi xuống núi, hôm qua Hàm gia còn tổ chức gia yến vui vẻ, trên người nàng còn vịn chiếc đầm công chúa thiết kế xinh đẹp. Vậy mà hôm nay đã không còn một ai sống sót

"Ngày trước các người giết cha mẹ ta cũng nên nghĩ rằng tương lai các người cũng sẽ vậy. Chuyện sai nhất các người làm là nhận ta làm nghĩa nữ!"

Mộc Vân bật tại lại cổ không cho phép mình nhớ lại chuyện tốt qua, nàng thật sự thích Khanh Khanh, coi cô ấy như chị ruột của mình. Thật không ngờ chị ấy vào Hàm gia chỉ có một mục đích trả thù, nàng không ngờ cha mẹ nàng lại giết cả nhà Khanh Khanh.

Nàng nên hận Lam Khanh Khanh!

Nhưng tại sao giây phút Chị ấy gây thiệt đau đớn trước mặt cha mẹ nàng nàng lại đau lòng. Chị ấy luôn lạnh nhạt với nàng nhưng không bao giờ tổn hại tới nàng, hiện tại chị ấy lại đẩy nàng xuống vực thẳm không đáy

Hoàn cảnh của Mộc Vân và Khanh Khanh giống nhau rồi!

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, tìm cái túi nhỏ nàng luôn mang bên mình, thật may mắn khi rơi xuống núi vẫn không rơi mất.

Mộc Vân rất thích y học, từ nhỏ đã tỏ ra thiên phú về mặt này, nàng đi theo cậu nàng là bác sĩ học tập, không chỉ y thuật hiện đại nàng nắm rõ mà nàng còn hiểu rõ các vị thuốc đông y cổ đại.

Mộc Vân lấy ra hộp thuốc khử trùng vết thương trong túi khử trùng tất cả vết thương trên người nàng. Nàng là người yêu bản thân, có đau khổ, hận thù cũng không phải phát tiết vào lúc này.

Có lẽ lúc rơi xuống nàng va vào thứ gì đó nên chân đã bị thương, đau đến mức cần băng đi không được. Nàng lấy ra hộp ngăn chắm bạc bảo bối đầu bên mình chăm cứu cho cái chân đáng thương.

Mộc Vân băng bó xong vết thương liền tìm đường ra khỏi khu rừng, đi một hồi, trời đã chập tối nàng phát hiện ra một chuyện! Nàng là kẻ mù đường..

Mộc Vân ngồi xuống góc cây về mặt bụi bọ, trời tối thế này còn phải lưu lại trong rừng, ai biết trong rừng này có thú dữ gì không ah.

Mộc Vân nhân lúc trời còn không quá tối nhặt lại một đống củi khô, nàng lấy trong túi nhỏ ra hai cây kim chắm bạc ra sức ma sát. Chẳng phải nói kim loại có thể tạo ra lửa sao? Có gì nàng đã cọ hơn nữa canh giờ rồi mà còn chưa thấy lửa? Đúng thật là lửa người!

"Haha đúng là đồ ngốc"

Mộc Vân chau mày bức bối "Kẻ nào bảo ta nguốc đấy? Có giới thì nhóm lửa lên...đi...". Nàng còn chưa nói hết câu đống củi khô trước mặt đã rực lửa, thiên ah! Trong rừng...có...có ma quỷ ma ah...

Tiếng cười kia lại vang lên lần nữa, nhưng mà lần này lại rất gần. Mộc Vân nhìn qua bên cạnh xuýt nữa bị hù đến ngất

Lão già râu tóc bạc phơ ngồi bên cạnh bất thần "Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn lão phu"

"Ông là ai? Chỗ này là của ta sao ông lại tùy tiện ngồi chứ?"

Lão hếch mặt lên kiểu ngạo "Lửa là do ta nhóm người có ý kiến thì ra chỗ khác chơi"

Mộc Vân tức đến hóa cười "Lão già à, nhà lão không có người thân chăm nom à? Lão đã lớn tuổi còn chạy đến rừng sâu này làm gì? Còn nữa củi là ta kiếm được đấy, ta có quyền ngồi đây!"

Lão bĩu môi "Tiểu oa nhi là khuê nữ nhà ai? Một chút thực nữ hiền lương cũng không có!"

"Đã là thời đại nào rồi mà còn hiền lương thực đức? Lão ơi 2017 rồi! Con gái phải biết bảo vệ quyền lợi bản thân..."

Mộc Vân đột nhiên ngừng lại nhìn chăm chăm ông lão, nếu nàng không nhầm thì ông ta đang mặc y phục của cô đại nha, râu tóc cũng nuôi dài trắng bạc thật dễ liên tưởng đến lão Ngoan Đồng trong Anh Hùng Xạ Điêu nha

Mộc Vân ngồi sát lại lão "Nè ông đang đóng phim cổ trang à? Ông biết ra khỏi đây bằng cách nào không?"

Lão nhìn nàng bằng ánh mắt nghi ngờ "Tiểu oa nhi à, không phải người ở trong rừng lâu quá não hỏng rồi đấy chứ?"

Trong lòng Mộc Văn bỗng dưng lên cơn bất an "Lão à, ông có thể cho ta biết đây là đầu hay không? À hay là bây giờ là năm nào?"

"Người đang ở địa phận của Phong Nguyệt Vương Triều, bây giờ đã là Phong Nguyệt Thứ xx rồi"

Mộc Văn gục ngã, không phải chứ? Cư nhiên nàng... Xuyên rồi?

"Ông à, không đùa chứ? Ta làm sao ở đây được và lại Phong Nguyệt gì đó hình như không có trong lịch sử nha"

Lão nhìn cô từ trên xuống dưới "Người bệnh rồi? Có cần lão sửa lại não giúp người không?"

Mộc Văn ù rú gục tay lảo ra, sang ngồi một góc, thì ra đây không phải khu rừng dưới chân núi mà là nàng rơi đến thế giới khác ah. Con mẹ nó thế mà cũng xuyên được, Mộc Văn nàng đọc nhiều tiểu thuyết như thế đến cuối cùng nàng lại biến thành nữ chính xuyên không. Đáng ghét!

Mộc Văn bỗng trầm mặt, Nàng và Khanh Khanh là cùng rơi xuống núi, nàng đã xuyên qua, không biết Khanh Khanh có thoát nạn mà xuyên không... Trong đầu Mộc Văn như xuất hiện thêm hai bóng ác quỷ thiên thần.

Bóng ác quỷ vỗ vỗ khuôn mặt nàng "Khanh Khanh là thủ phạm huyết tẩy Hàm gia mà còn lo lắng rắm. Đợi chị ấy đến sẽ giết mày luôn đó"

Mặt thiên thần hồ hững bay qua bay lại mặt nàng "Chịu thôi, là cha mẹ mày giết cả nhà cô ấy trước còn gì mà tốt bụng nhận nuôi Khanh Khanh. Cô ấy hận nên báo thù thôi"

Bóng ác quỷ - "Hừ báo thù? Giết hết Hàm gia để báo thù cho Lam gia, Khanh Khanh có nghĩ đến cảm nhận Mộc Văn này không? Uống công lại tốt với cô ấy như vậy!"

Bóng thiên thần - "Vậy trong sáu năm qua ai hiểu cho cô ấy? Từ nhỏ đã bị bỏ rơi trong cơ nhĩ viện vừa nhận được cha mẹ họ lại bị giết, còn được kẻ thù nhận nuôi. Khanh Khanh không phải vì hận thù mà huyết tẩy Hàm gia thì cái tổ chức sát thủ kia cũng phải người giết thôi!"

"Đù rồi!" - Mộc Văn hét lên, hai bóng thiên thần ác quỷ lập tức biến mất. Vì làm động tác quá đột ngột nên chân nàng lại phát đau, nàng lấy kim châm ra châm cứu

Lão già tóc bạc bên cạnh thấy kĩ thuật của nàng thì mắt sáng lên "Tiểu oa nhi, người biết y thuật sao?"

Mộc Văn lau đi nước mắt "Có biết một chút!"

Lão cười "Ồ đây ta có một quyển y thuật, người có hứng thú không?"

Mộc Văn chau mày "Điều kiện là gì?"

Lão cười lớn "Thông minh lắm, ta muốn người bái ta làm sư, ta sẽ truyền cho người tất cả tuyệt học cả đời ta"

Mộc Văn nhìn ông bằng ánh mắt nghi ngờ. Lão hừ một tiếng, đáng vẻ tự dương tự đắc "Người đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta chính là quý y vạn người ngưỡng mộ đó nhé"

Mộc Văn "Oh!" lên một tiếng "Nếu người là Quý y vạn người ngưỡng mộ vậy tại sao lại đến nơi rừng hoang này nhận ta là đệ tử ah?"

"Người...người nghỉ ngơi ta?"

Mộc Văn nhúng vai "Ai mà biết được, ai mà biết ông có phải là biến thái, yêu râu xanh đi lừa gạt trẻ vị thành niên hay không"

Tuy lão quý y không hiểu lắm lời nàng nhưng biết lời từ miệng nàng mà ra chắc sẽ không mấy hay ho gì!

Lão Quý Y bủi môi "Nếu không phải lão từ vừa mất người thì còn lâu ta mới đếm xỉa, nhân ta làm sư phụ ta dẫn người rời khỏi rừng!"

Mộc Văn đen mặt, Này là uy hiếp ah! Biết nàng không có cách nào rời khỏi liên uy hiếp, đúng là lão ngoan đồng mà

"Được tạm thời ta nhận ông làm sư, chỉ cần điều kiện y thuật của ông không ra gì, lừa gạt ta đến lúc đó thì..."

Lão quý y cười hi hi "Được, được không làm người thất vọng. Nhìn xem tiểu oa nhi người cũng bị thương rất nặng, đợi vào kinh ta chữa trị cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Ngoại truyện 1.2 Hàm Mộc Văn

Diệp Huyền Các

"Tiểu oa nhi người ăn nhiều một chút nha, nhìn bản thân kia như chỉ cần một con gió cũng đủ thổi bay người"

Lão Quý y vỗ vỗ tốt bụng gấp cho Hàm Mộc Văn thức ăn, nàng nghi ngờ nhìn bản trái đây "Son hào hải vị"

"Người có nhiều tiền như vậy sao? Cho ta ăn nhiều thứ ngon như vậy không phải có ý đồ gì đó chứ?"

Lão nhéo miệng cười "Người là đồ đệ của ta, không ai với người thì tốt với ai đây hả?"

Lão lấy trong người ra cuốn sách ném tới chỗ nàng "Đây là tâm huyết cả đời ta đây, cách giải độc, chế độ, trị thương cơ bản đều ở trong đó, người phải học tập chăm chỉ ah"

Mộc Văn nhìn quyển sách bủi môi "Chỉ có một cuốn này? Ông không nghe nói chi học lý thuyết không làm được gì à? Ông là lão sư vô tâm nhất đấy!"

Lão quý y cười hề hề "Khi nào có cơ hội ta dạy người"

Mộc Văn nghi hoặc, lời này của ông ta có ý gì đây? Nàng cứ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm nha

"À nói cho sư phụ biết người tên gì?"

"Hàm Mộc Văn"

"Tiểu Mộc Văn, vì sư có chuyện đi trước lần sau lại bởi con nói chuyện tiếp nha"

Mộc Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn người vốn đứng trước mặt nàng chỉ nháy mắt đã biến mất. Vô công thời cô đại đúng thật vĩ đại nha, nhưng mà lúc này không phải là lúc nàng cảm thán chuyện đó. Chuyện chính là bữa ăn này ai trả đây ah?

Lão Quý y bỏ chạy rồi, đương nhiên nàng phải trả

"Ta có thể nợ không ah?"

Chương quẩy Diệp Huyền các nhìn nàng từ trên xuống dưới "Nhìn cách ăn mặt của người không phải là người ở đây, chất liệu y phục của người sang trọng như vậy chẳng lẽ không có tiền?"

Nàng nhìn lại bản thân, Lão quý y kia sau khi đưa nàng ra khỏi rừng liền đi đến đây dùng bữa, căn bản chưa kịp đảm thiết kế trên người ra nha

"Đại thực à, người nề tính ta còn là trẻ vị thành niên cho ta nợ được không?" nàng vội đưa hai ngón tay lên trời hứa danh dự "Trong thời gian ngắn nhất ta nhất định sẽ đem tiền đến trả nợ"

Lão bản hừ một tiếng hất mặt qua chỗ khác đưa tay ra trước mặt nàng "Ta chỉ cần tiền, một trăm hai mươi lượng một xu cũng không được thiếu!"

Mộc Văn cắn cắn cánh môi "Ta không có tiền"

"Không có tiền? Không có tiền mà lại gọi nhiều món như thế sao? Hôm nay cô không trả được thì dừng hòng rồi khỏi đây!"

Thanh âm của chuông quầy có chút lớn thành công làm cho mọi người dưới lầu chú ý đến. Vài quan khách nhìn nàng chỉ chỉ trò

"Nhìn cô ta kia ăn mặc thật کیا lạ"

"Cô nương کیا ăn mặc thật mát mẻ nha"

"Có chút xinh đẹp đấy"

"..."

Mộc Vân hận không thể đảo cái lỗ chui xuống ngay lập tức, trong đầu thăm mắng lão già vô lương tâm bỏ nàng ở lại trả tiền cho ông ta

"Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

"Nhị công tử"- Chuông quầy cung kính

Mộc Vân nhìn qua người vừa đến là một nam tử tuấn tú vận bạch y, trên tay hắn cầm phiến quạt phe phẩy. Chuông quầy cúi đầu chào hắn rồi chỉ về phía nàng "Cô nương này dùng bữa xong bảo không có tiền để trả, nhìn y phục cô ta cũng thuộc loại quý hiếm vậy mà..."

Bạch Mặc Thương giờ tay lên ngăn chuông quầy "Diệp Huyền các không phải là hạn ở cướp của các người không cần làm khó một vị cô nương"

Chuông quầy ngăn ra nhanh chóng im miệng đi qua một bên

"Cô nương nếu không có ngân lượng thì dùng đồ thế đi"

Mộc Vân cắn môi, trên người nàng làm gì có thứ để thay thế ngân lượng chứ. Một gã quan khách nhìn thấy nàng xinh đẹp liền đi lên "Ta trả ngân lượng giúp cô nương này"

Hắn muốn lấy ngân lượng ra liền bị Mộc Vân ngăn lại "Xin lỗi vì công tử này, ta không quen biết người". Nhìn gã như vậy nàng liền liền tưởng đến những vụ mang ơn rồi lấy thân báo đáp. Nếu là Mỹ nam tử thì thôi đành này... Hắn ta vừa xấu vừa béo. Nàng chưa hiểu hết người ở xã hội này, tốt nhất là không nên mang ơn!

Gã kia cố chấp "Gia đã có lòng tốt giúp cô rồi mà, không sao! Không nên ngại, không nên ngại nha"

Thấy chưa thấy chưa, chưa gì đã gọi cái giọng dè xòm đó rồi. Mộc Vân chán ghét ánh mắt hạo sắc của gã hừ lạnh "Bàn cô nương không cần, thu lại cái vẻ mặt hạo sắc của người đi!". Vừa xấu lại vừa béo, mắt nhìn của bà đây không thấp đến mức đi theo người.

Mộc Vân lấy ra hộp ngân châm bạc để lên bàn, ánh mắt tràn đầy không tình nguyện cùng thương xót "Ta cầm hộp ngân châm này, là bạc thiệt đấy, là bảo bối của ta đấy. Các người giữ một lúc ta nhất định sẽ tìm bạc đến chuộc lại"

Vốn dĩ chuông quầy không đồng ý nhưng Bạch Mặc Thương lại gạt đầu, hắn nhếch môi cười theo sau Mộc Vân ra khỏi Diệp Huyền các. Hắn muốn xem nàng kiếm tiền chuộc như thế nào?

Mộc Vân ra đến đường lớn "Các vị bà con có bác, ta là người ở nơi khác đến trên đường không may bị cướp nên không có tiền trả cho quán này. Ta xin hiến vũ tại đây mong các vị chiếu cố"

Mọi người dần vây quanh Mộc Vân, Bạch Mặc Thương đứng khoanh tay dựa người vào tường xem kịch hay

Mộc Vân hít một hơi thật sâu, đôi tay đưa cao quá đỉnh đầu từ từ hạ xuống, cả cơ thể di chuyển thước tha. Nàng thảm than thật may mắn trước anh trai nàng bắt nàng học múa đương đại, có chỗ dùng rồi

Giữa đường phố lớn, dưới ánh nắng dịu nhẹ của trời đông có một cô gái vận y phục dạ hội thiết kế của hiện đại múa một khúc khuynh đảo thiên hạ.

Trong đám đông có một nam nhân luôn nhìn về phía nàng, từng cái nhíu ta nhíu chân đều một mực nhớ rõ, khuôn mặt xinh đẹp mang vài phần non nớt کیا chắc hẳn hẳn sẽ không bao giờ quên!

Mộc Vân xoay một vòng đầy nghệ thuật kết thúc điệu múa, nàng cúi người trên môi nở nụ cười tươi tắn "Đa tạ các vị quan tâm đến, ta chỉ cần một trăm hai mươi lượng bạc, xin các vị giúp đỡ"

Có vài người trong đám đông đưa cho nàng vài đồng bạc lẻ, dần dần đám đông tàn hết ra, nàng căn bản vẫn chưa thu được số ngân lượng cần có.

Mộc Vân bâu môi, nàng đã ra hạ sách này rồi còn không kiếm đủ tiền, phải làm sao đây ah!

Trước mặt nàng xuất hiện mũi giày màu nâu, Mộc Vân ngẩng đầu nhìn người đang đứng trước mặt nàng. Hắn thật sự rất cao nha, nàng chỉ đứng tới ngực hắn. Hắn che đi ánh mặt trời khiến cho xung quanh như có hào quang tỏa sáng, nam tử khẽ cười đặt một thời bạc vào tay nàng "Đã đủ chưa?"

Mộc Vân vô thức gạt đầu, vị ca ca này thật sự rất.... Xinh đẹp nha, trời đất hẳn còn đẹp hơn mấy diễn viên trong truyền hình nữa.

Nam tử cúi áo choàng của mình ra khoát lên cho nàng "Người thân nữ tử đề lộ vai với chân như này không mất mặt sao?"

Hắn buộc lại áo choàng cho nàng, đương muốn rồi đi lại bị nàng kéo lại "Vị ca ca này cho ta xin info đi"

"In pho?" - Nam tử có chút khó hiểu nhìn nàng

"À người tên gì? Dù sao giúp ta cũng là ân nhân của ta, sau này nếu có gặp lại ta sẽ dốc sức báo ân". Sau này nàng mới cảm thấy hối hận vì đã nói những lời này, nàng cứ tưởng hắn là tiểu mỹ nam mặc nàng chơi đùa thật không ngờ lại là cứu non ăn thịt sói. Ngày ngày nhìn mặt hắn hận không thể nào vẽ hoa trên khuôn mặt tuấn tú کیا cho hà tiện!

Nam tử cười ảm áp "Ta gọi là Phù Hân!"

Ngày này, năm này, giờ khắc này Mộc Vân tiểu bạch thỏ trực tiếp rơi vào bẫy của mỗ hoàng thượng gian trá nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Ngoại Truyện 1.3 Hàm Mộc Vân

"Cô nương ta nhìn cũng có chút nhan sắc đấy!"

"Này nói nhỏ một chút..."

Căn phòng Mộc Vân thuê ở khách điểm ngoại thành bị bao phủ một tầng sương trắng. Mộc Vân ngủ trên giường lớn có chút nhũ mảy, nàng mở mắt ra nhìn thấy làn sương trắng lững lờ bên cạnh nhanh chóng che mũi lại.

"Người nói thuốc đã phát huy tác dụng chưa?"

"Chúng ta thôi nhiều như vậy chắc cô ta sẽ bị trúng thuốc"

Nàng bị người ta thuốc? Nhưng ở cô đại nàng đâu có gây thù chuốc oán với ai. Chẳng lẽ...

Cửa phòng mở ra, Mộc Vân vô như không biết gì nhắm mắt nằm yên trên giường. Khói thuốc mê bay đi hết hai người کیا đi vào phòng, một nữ nhân đi đến bên giường quan sát "Cô ta hôn mê rồi, đem dây đến đây"

Nam nhân phía sau cầm một đoạn dây thừng buộc tay chân Mộc Vân lại. Nam nhân cười hề hề hỏi nữ nhân "Cô ta đáng giá bao nhiêu đấy? Nhìn xinh đẹp thế này chắc cũng phải..." nói đến đây hắn lại cười

Mộc Vân thảm khinh thường bọn họ, đối với y thuật bằng thực sĩ không nói quá của nàng chút thuốc mê nàng cũng chỉ là món đồ chơi lúc nàng còn nhỏ thôi. Muốn bán nàng đi à? Cũng không biết Mộc Vân nàng đáng giá bao nhiêu

Nữ nhân hừ lạnh liếc xéo hắn ta "Thụ lại ánh mắt hạo sắc của người đi, xem cô ta chỉ tầm mười mấy tuổi bán đi còn nguyên vẹn sẽ có giá hơn"

Bà nó nâng đầu phải gà mà gà to cao giá hơn gà già, bà nhin!

Mộc Vân bị hai phụ kia ném lên xe ngựa nàng cũng chẳng buồn quan tâm họ đưa nàng đi đâu, ngủ một giấc. khi tỉnh lại đã nghe thấy xung quanh rất náo nhiệt, mùi sơn phấn nồng nặc xộc vào mũi khiến nàng ho khan vài cái.

"Tỉnh rồi sao?"

Mộc Vân ngồi dậy nhìn xung quanh, nàng đang ở trong một căn phòng rất đẹp, trong phòng treo rất nhiều màn che đủ màu. Nàng có vằm giấc rất giống phòng của mấy cô nương thanh lâu trong phim.

Mộc Vân xuống giường vén màn lên đi ra ngoài liền nhìn thấy một nữ tử vận y phục loan màu xinh đẹp, có chút chói mắt.

"Người là ai?"

Nữ tử kia đặt ly trà xuống quay sang nhìn Mộc Vân "Đúng thật không tởi, rất xinh đẹp"

Mộc Vân ngẩn ra trong chốc lát, không phải vì lời nói mà là vì khuôn mặt của người kia. Nếu dùng hai từ miêu tả nữ tử đối diện thì chỉ có thể là hai từ "Yêu Nghiệt"! Ở cổ đại đúng là lò tạo mỹ nhân mà, ai cũng xinh đẹp hết phần thiên hạ

"Sao vậy?"

Mộc Vân gạt mình, ý thức được mình vừa thất thố liền cười cười giấu đầu tới ngồi cạnh nữ tử kia "Không có gì cảm thấy người rất xinh đẹp"

Nữ tử xinh đẹp như nghe được chuyện vui nhất trong hôm nay cười lớn "Người biết ta là ai không?"

Mộc Vân lắc đầu

"Ta gọi là Từ Dạ!"

Khoan! Đại não Mộc Vân bắt đầu chuyển động, nàng vừa đến đây nhưng không phải là không biết chuyện. Kinh lăng Phong Nguyệt có ba con phố lớn, Thành Tây của Dạ Nguyệt Sơn trang, Phố Kim Vương của Huyết Ưu cung, còn lại con phố ong bướm tấp nập chính là Thành Đông của Từ Dạ cô nương _ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nắm giữ.

Người trước mặt nàng đây chính là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vạn người ngưỡng mộ? Nghe nói muốn gặp Từ Dạ ngoại trừ vàng bạc châu báu còn phải tinh thông thơ phú để đối đáp. Vật mà nàng bị bắt cóc liền gặp được Từ Dạ cô nương. Mộc Vân hiện tại có cảm giác như gặp được idol vậy nha

"Kính ngài lắm sao?"

Mộc Vân gạt đầu "Nhưng tại sao ta lại ở đây?", nàng nhanh chóng nắm bắt vấn đề

"Có người bán người vào thanh lâu của ta"

"Nếu chỉ đơn giản như vậy thì tại sao ta có thể gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Từ Dạ cô nương đây?"

Từ Dạ bật cười "Thông minh lắm! Ta muốn người trở thành người của ta" cô chỉ vào hộp ngâm chân trên bàn

Mộc Vân cau mày lục ly trên người, quả thật là đã mất ngón chân "Cô uy hiếp ta? Cùng lắm chỉ là ngăn chân chân cứu, ta chỉ là một lang băm nhỏ nhoi làm sao có tư cách làm chủ hạ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đây?"

"Đương nhiên được ta xem trọng người ắt có chỗ để dùng, ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ một chút. Hoặc theo ta hoặc như nữ nhân trong thanh lâu này đi tiếp khách đi". Từ Dạ uyển chuyển đứng dậy rời khỏi phòng, cô không sợ Mộc Vân trốn khỏi, cửa cũng không thêm cái then chốt.

"Nhận một xú nha đầu không hiểu lễ nghĩa làm gì?"

Từ Dạ đứng bước nhìn về góc khuất bên ngoài hành lang rồi lại nhìn về phía cửa phòng tâm thất Mộc Vân ở, "Chúng ta lệ liễu quá rồi không nên để người trong cung nhận ra lại gây phiền phức cho chủ tử"

Nam nhân trong góc khuất khẽ cười, quả giọng châm biếm "Người không sợ xú nha đầu kia dựa vào nhan sắc mà leo lên giường Thượng Quan Tề?".

"Hừ, chuyện của ta không cần kể nữa người nữa ma như người quân". Khuôn mặt yêu nghiệt của Từ Dạ tức giận đến khó coi, cô điều chỉnh lại tâm tình, bật cười

"Người tưởng mình là người của Xích Hà cùng mà kiêu ngạo sao? Bạch Kết à Bạch Kết người cũng chỉ là một sinh vật do Xích Hà cung chủ tạo ra thôi. Cho dù ông ta có lấy tên của đồ đệ hần yêu nhất đặt cho người thì người cũng chỉ mãi là món hàng lợi dụng xong rồi vứt đi. Người bằng Hắc Kết sao?"

Tiếng rắc rắc vang lên từ trong bóng tối, thanh âm của vật nặng đổ sập xuống. Từ Dạ nhếch môi cười tặc lười "Người thật đáng thương!"

*

Hàm Mộc Vân đi dạo khắp thanh lâu được gọi là Tương Hy Quán, nơi đây là thanh lâu bậc nhất ở Thành Đông cũng chỉ do mình Từ Dạ coi quản.

Từ Dạ cô nương này đẹp thì đẹp thật chỉ do điều quá thâm độc thật phù hợp với cái tên "Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rắn rết"

Cô ta muốn cô làm thủ hạ cho mình cũng không đơn giản như vậy, cứ nói trắng ra chính là tìm kiếm chuột bạch vô tình bắt được nàng. Mộc Vân đến đây không lâu chẳng biết được thế sự trọng đại gì đó cũng chẳng biết Từ Dạ kia có âm mưu to lớn gì. Nàng chỉ biết muốn hại nàng, không có cửa à mà lỡ chó cũng chẳng dễ qua đâu nhé.

Đang mơ hồ suy nghĩ mông lung, dưới mắt nàng nhìn đến một bóng người dưới lầu. Mỹ nhân như hoa như ngọc.... à nhầm là mỹ nam ngọc thụ lâm phong mang vẻ mặt lạnh lùng sai bước lên từng bậc than. Khí chất này, khuôn mặt này là trời ban nha, hần giống như hạc lạc giữa bầy gà, đứng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn...

Nam tử này chính là người gây đó trên phố lớn nha, gọi là cái gì Phủ Hân, là soái ca tên Phủ Hân nha.

Đòi mỗi Mộc Vân cong lên hình bán nguyệt, nàng xách váy chạy xuống lầu.

Tương Hy Quán gồm có ba dãy lầu chia ra làm Thượng, Trung, Hạ. Tầng cao nhất của ba dãy liền thành dãy gọi là Tiên dùng để tiếp khách quý trọng đa số là những người có thể vàng được cấp mỗi năm của Tương Hy Quán.

Tầng trệt cuối cùng dùng để tiếp dân đen thấp cổ bé họng gọi là Đẳng. Phàm là những người vào Tương Hy Quán đều phải bỏ ra số tiền không nhỏ dù là tầng Đẳng hay tầng Thượng Trung Hạ. Chỉ duy nhất tầng Tiên dù có ngàn vàng của chẳng vào được dù chỉ là một bước.

Phía sau Đại sảnh chính là khuôn hoa viên rộng lớn đủ mọi sắc màu, phía sau khuôn viên chính là khuê các của các cô nương ở Tương Hy Quán. Các cô nương ở đây cũng phân theo thứ bậc mà chia nơi ở theo bốn dãy Thượng, Trung, Hạ, Đẳng. Bên phải khuôn viên là một biệt viện, Tiên Mặc Cư lớn dành cho những cô nương, nô dịch phục vụ ở Tiên sảnh, còn là nơi trú ngụ của một số vị khách quý thể vàng.

Và hiển nhiên Mộc Vân không phải cô nương ở Tiên sảnh, cũng không phải khách víp của Tương Hy Quán cũng được dọn vào ở Tiên Mặc cư.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ngạo Truyện 1.4 Hàm Mộc Vân

"Chủ nhân, hoàng thượng đến Tương Hy Quán"

Từ Dạ đứng dậy cau mày "Hắn ta đến đây làm gì?" cô đi ra ngoài định mở cửa lại chạm một bước, cánh cửa bật ra người đứng bên ngoài là Mộc Vân.

"Ta suy nghĩ kĩ rồi đề nghị của cô rồi" Mộc Vân nghiêng đầu đứng đó không có ý định vào phòng "Chỉ là ta dù là chuột bạch cũng nên có chút lợi lộc chứ?"

Từ Dạ nhếch môi "Điều kiện?"

"Điều kiện nhỏ thôi, Tương Hy Quán này là đủ rồi"

Tương Hy Quán là đủ? Muốn cả cơ nghiệp của cô mà bảo điều kiện nhỏ?Cô bé này nói quá đơn giản rồi!!!

Mộc Vân nghiêng đầu bĩu môi ra vẻ hết cách "Đành vậy, ta chỉ cần chỗ dựng nhỏ người cũng không cho, vậy thì thôi"

Từ Dạ hừ lạnh "Người nói cũng thật dễ, Tương Hy Quán có cho người được không còn phải xem bản lĩnh của người đã"

"Được thôi!" - Mộc Vân đứng sang một bên tránh đường cho Từ Dạ đi. Nơi này là Tiền sảnh của Tương Hy Quán, nàng nhìn xuống sảnh dưới liền nhìn thấy bóng nam từ tuần đặt rồi đi mỗi khế nhếch lên đường cong bán nguyệt

"Phù Hân soái ca, lần này là ta cho huynh một cái ân tình, coi như là hòa nhau"

Từ Dạ đẩy cửa phòng ở sảnh Trung ra, bên trong đã trống rỗng "Người đâu?"

"Chủ nhân, người phòng này vừa đi rồi" - tiểu nhị nom nớp lo sợ nói

"Chết tiệt chắc hẳn đã nghỉ ngơi chúng ta rồi"

Bạch Kết trong góc tối đi ra chỉ cười trừ, hẳn vỗ vai tiểu nhị "Khi này là ai ở cùng vị công tử kia?"

"Là...là một vị quan gia lạ mặt"

Từ Dạ nhìn thoáng qua Hàm Mộc Vân ở sảnh trên nhũm mày. Bạch Kết cười lạnh "Là rước sói vào nhà?"

"Ta xem cô ta có bao nhiêu bản lĩnh!"

*

Hém nhỏ trong thành vắng lặng, một nam tử vận hắc y tựa vào tường, trong tay cầm đoản kiếm dính đầy máu tươi theo lưỡi kiếm nhỏ xuống mặt đất.

Phía trước vang lên tiếng bước chân, nam tử nhũm mày cảnh giác.

Tiếng bước chân dừng lại cách hắn tầm hai mét, trong bóng tối người kia dường như đang đánh giá nam tử. Người tiếng lại gần, nam tử liền vung kiếm đặt ngay cổ người kia

"Chắc, đại soái ca, ta tự biết bản thân xinh đẹp khá ái, hoa nhường nguyệt thẹn, người gặp người người thích nhưng mà huynh cũng không cần đối với ta vừa nhìn thấy đã kích động đâu. Soái ca, đao kiếm không có mắt nha"

Khóc mỗi nam tử giắt giắt, thanh đoản kiếm vẫn không dời đi "Người là ai?"

"Ta sao? Chính là mỹ nữ xinh đẹp gọi là Hàm Mộc Vân, Phù Hân soái ca huynh nên bỏ kiếm ra khỏi cổ ta đi? Nếu lỡ như huynh run tay, lưỡi kiếm cắt đứt động mạch chủ của ta chẳng phải huynh sẽ đau lòng đến chết sao?"

Sau gáy Phong Nguyệt Phù Hân tràn đầy hắc tuyến. Mồ nữ tử lại cười cười lưu manh "Phù Hân soái ca?"

Phong Nguyệt Phù Hân thả lỏng người, lấy thanh kiếm ra khỏi cổ nàng.

"Kì thật ta đến đây là phụng lệnh giết người!"

Phong Nguyệt Phù Hân vừa mới thả lỏng nghe nàng nói lập tức trừng nàng, tay động động thanh kiếm.

"Nhưng mà, huynh xinh đẹp như vậy, chắc chắc chết thì uống quá nha. Chỉ bằng huynh trở thành người của ta sau này ta bảo hộ người?"

Phong Nguyệt Phù Hân kinh ngạc nhìn nàng, hẳn là đương kim hoàng thượng của một nước nha từ khi nào cần phải dựa vào nàng để sống sót đây?

Phong Nguyệt Phù Hân trầm ngâm, ma xui quỷ khiến thế nào lại gạt đầu "Àn!"

Mồ nữ tử thu được soái ca vui vẻ ra mặt "Ha ha ta tuyệt đối sẽ không ừy khuất người"

Hàm Mộc Vân lại gần, cúi áo choàng trên người khoác lên người Phong Nguyệt Phù Hân, đặt một tay hẳn lên vai nàng, tay phải thừa dịp chiếm tiện nghi vòng qua ôm lấy eo hắn

"Ta đưa người đi trị thương!"

Phong Nguyệt Phù Hân hơi nghiêng đầu nhìn sườn mặt của nàng, có chút thất thần, dựa vào nàng cũng không quá mất mặt đi?

Mộc Vân đưa hắn tới một khách điểm ở Thành Tây, nàng nhìn bảng hiệu "Duyệt Lai các" nheo nheo mắt, thời đại cổ trang nào cũng phải có một cái khách điểm duyệt lai à?

Nàng thuê một căn phòng trên tầng, xử lí vết thương ở vai phải cho Phong Nguyệt Phù Hân, nấu một chén thuốc uy hấn uống. Phong Nguyệt Phù Hân một môi ngu thiếp đi.

Mộc Vân ngồi bên cửa sổ thất thần nhìn dòng người tấp nập bên dưới, cổ đại cũng tốt, hiện đại cũng tốt, vốn dĩ hiện tại nàng ở nơi nào đều như nhau.

Lòng nàng trầm xuống, đôi mắt nhuộm ưu thương, không phát giác ra người nằm trên giường đang nhìn nàng.

Dưới lầu có tiếng đao kiếm va chạm, Mộc Vân chau mày đóng cửa sổ, nhanh chóng thổi tắt đèn.

Nhanh như vậy người của Từ Dạ tìm ra tung tích của nàng rồi sao?

Mộc Vân đi đến bên giường nhìn thoáng qua dung nhan tuần nữ đang an giấc, trong lòng ngứa ngáy. Mẹ nó! Nam nhân sao có thể còn xinh đẹp hơn nữ nhân thế này chứ!

Bên ngoài không còn vang lên tiếng binh khí nữa, không gian trở nên tĩnh lặng. Trôi qua hơn một khắc, Mộc Vân tưởng bên ngoài đã không còn việc gì liền nghe tiếng gõ cửa.

Mộc Vân nhũm mày, tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập.

Mộc Vân nhìn thoáng qua người trên giường, thấp nền lên, mở cửa.

Nam nhân gõ cửa kia dường như không dự đoán người bên trong sẽ mở cửa liền muốn gõ tiếp nhưng vừa đưa tay cửa liền mở, bàn tay hắn trực tiếp rơi xuống khuôn mặt của nữ tử.

Mộc Vân nhũm mày, nghiêng đầu tránh.

Nam nhân thò kết kia cũng giật mình thu tay lại, nhìn vào dò xét phòng nàng "Cô nương không biết có từng thấy qua một nam nhân vận hắc y không?"

Mộc Vân nhũm mày, nam nhân vận hắc y? Muốn nói là vị Phù Hân soái ca kia à?

Nàng nghiêng đầu "Nam nhân thì trong phòng ta có một, bất quá chính là phu quân của ta. Xin hỏi ngài tìm huynh ấy có việc gì?"

Nam nhân nhũm mày, nghỉ ngơi nhìn nàng "Phu Quân người?"

Mộc Vân đột nhiên giật mình, ra vẻ bình tĩnh đại ngộ "Các người tìm hẳn không phải để bắt hẳn về cho vị đại tiểu thư kia chứ? Ta đã nói hẳn đã có thể tử, vẫn khuyên vị tiểu thư kia chết tâm đi"

Nam nhân kia có chút mờ mịt.

Nàng lại nhếch môi khinh bỉ "Về nói với tiểu thư nhà người cho dù phu quân ta có chết thì thế tử hẳn vẫn là ta, muốn bắt hẳn về làm nam sủng, mơ đi!"

Trước mặt nam nhân đầu đầy dấu chấm hỏi to lớn, nàng đóng sầm cửa lại, nàng tựa vào cửa không kiềm được nhếch môi cười. Cổ đại là lũ ngốc? Lừa người dễ như vậy.

Nam nhân tự nhiên hiểu lời nàng, cái gì mà phu quân nàng bị tiểu thư nhà nào nhắm trúng muốn bắt về làm nam sủng, cho rằng hẳn là người của vị tiểu thư kia.

Nam nhân không biết mình bị lừa, bắt đầu đi đi qua phòng khác tìm kiếm.

Này là hân đang tìm kẻ thù nha!

P/s: các nàng có thấy cảnh này quen không? Chính là lúc Tiểu Khanh lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất nha^^

Các nàng 8/3 vui vẻ!!

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ngoại Truyện 1.5 Hàm Mộc Vân

Đợi đến khi Phong Nguyệt Phủ Hàn tỉnh lại đã là buổi trưa. Hân có chút thất thần nhìn phòng trọ vắng lặng, cửa sổ mở tung, trên bàn có một mảnh giấy.

Phủ Hàn xuống giường, nhìn mảnh giấy trên bàn, đôi môi bắt gặp gương lên

[Soái ca, ta đi trước, lần sau lại đến tìm ngươi. Này soái ca, huynh nhớ kĩ huynh đã là người của ta nha, trong lúc ta vắng mặt không được hồng hạnh vượt tường đấy nhé!]

Hồng hạnh vượt tường? Này có thể dùng cho nam tử sao?

*

Hàm Mộc Vân trở lại Tương Hy quán, tay trái quấn băng vải trắng, ẩn hiện huyết nhục mơ hồ, sắc mặt tái nhợt.

Từ Dạ nhìn thấy khẽ nhủ mày.

Mộc Vân không đợi Từ Dạ mở miệng, oán hận nói "Cái tên nguoi bảo ta đi giết rốt cuộc là ai vậy hả?"

Từ Dạ thần nhiên nhún vai "Ngươi không cần biết" nàng ta liếc mắt qua vết thương trên tay nàng "Thất bại?"

Mộc Vân liếc xéo nàng ta "Hử? Vậy chẳng lẽ ta tự mình đã thương mình? Đũa à, ta còn thương tiếc bản thân hơn ai hết nha!"

Nhưng mà soái ca bị thương thì nàng cũng không nở nh?

Từ Dạ sắc mặt âm trầm, nàng tay cầm lấy tay trái nàng, đột ngột ấn mạnh xuống khiến nàng thét một tiếng đau đớn. Vết máu trên băng vải vốn đã khô nay lại ẩm ướt một lớp, hẳn là bị lực đạo của Từ Dạ làm cho rách vết thương. Tay Từ Dạ dính đầy máu

Mộc Vân thở hổn hển vì đau, trừng mắt "Ngươi muốn ta đau chết hay sao?"

Từ Dạ kiểm tra vết thương nàng là thật hay giả giả liền rút tay, lau máu trên tay đi "Nói một chút chuyện đêm qua"

Mộc Vân tháo băng vết thương ra, trên cánh tay xuất hiện vết kiếm dài tầm 10cm, Từ Dạ hơi nhủ mày, nhìn thoáng qua khuôn mặt vì đau mà tái nhợt của nàng cuối cùng cũng không còn nghi ngờ.

"Đêm qua ấy à? Ta theo lời người đi giết nam tử kia, vốn dĩ hẳn đã bị thương, chỉ còn một hơi tàn ta dễ dàng ra tay rồi nhưng mà đương lúc muốn kết liễu hẳn lại nhảy ra một hân y nhân võ công rất cao cường"

Mộc Vân bấu môi, tò vè căm giận, nói dối không chớp mắt "Ta một không võ công, hai không nội lực thì làm sao địch lại tên kia nha, độc chưa kịp tung ra thì ta đã trúng một kiếm. Ta mới không muốn ở đó chờ chết tung bột trắng ra trốn đi!"

"Tại sao không trở về ngay đêm qua?"

"Cò đùa à? Ta đang bị thương có sức đi sao? Và lại họ còn đang tìm kiếm ta, ta trốn đại vào một khách điểm, băng bó vết thương rồi mới trở về đây!"

Từ Dạ nhủ nhủ mày cuối cùng cũng cho nàng trở về phòng mình, vết thương trên cánh tay kia đúng thật là do bảo kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã thương, có lẽ không thể tin nàng nhưng những lời của nàng không thể nghi ngờ.

Mộc Vân trở về phòng riêng ở biệt viện, cửa phòng vừa đóng, khẽ môi nàng giường lên nụ cười giảo hoạt "Chắc chắn, muốn chơi với lão tử à? Ngươi còn non lắm nha!"

Hôm qua vốn dĩ nàng không bị thương, vết thương trên tay trái chính là do nàng dùng kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn chém lên qua mặt Từ Dạ.

Phủ Hàn soái ca, huynh lại nọ ta một cái ân tình nha.

*

Từ lần từ biệt ở khách điểm đã hơn một tháng, hơn tháng này Hàm Mộc Vân ở Tương Hy quán dưỡng thương, "ngoan ngoan" làm thuộc hạ Từ Dạ.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hỏi cung, trở lại cuộc sống hoàng đế Phong Nguyệt vương triều, còn có "bắt cóc dĩ" gặp một cung nữ đầu óc có vấn đề nhưng lại thật phần giống bảo muội đã mất kia. Tính cách cung nữ kia lại khá giống Hàm Mộc Vân, khiến hân tức điên nhưng lại không đành lòng phạt nặng.

Lần đầu tiên gặp lại Mộc Vân phụng lệnh Từ Dạ đi gặp mặt báo của Thượng Quan Tề ở một gian trà nhỏ bên phố Kim vương, vừa vận Phong Nguyệt Phủ Hàn cải trang vì hành.

Mộc Vân nhận mật thư của người nọ xong đương tính dạo một vòng nơi này liền chạm mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn

"Soái ca!"

Phủ Hàn quay đầu liền nhìn thấy tiểu cô nương tươi cười như hoa hướng hân vẫy vẫy tay. Mộc Vân xúc động lao đến ôm hân, thừa dịp chiếm tiện nghi cọ cọ.

Phủ Hàn có chút bất đắc dĩ, này hai người đang ở trên đường cái nha, may mắn hôm nay hân không đem theo hộ vệ.

"Ngươi ta thật nhớ huynh!" - nói nói nàng lại ở trước ngực hân cọ cọ vài cái.

Phủ Hàn cười nhẹ, xoa đầu nàng "Này chúng ta đang ở trên đường"

Mộc Vân buông hân ra cười hi hi "Vậy chúng ta tìm chỗ nào hẹn hò đi"

Hẹn hò? Là ý gì nha?

Nàng một kệ về mặt nghi hoặc của hân kéo hân tùy tiện vào một quán rượu, hai người thuê một gian nhà thất trên lầu.

"Soái ca, huynh nói thử xem có nhớ ta không?" - nàng chống cằm hỏi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói, chỉ lặng lẽ uống trà.

Mộc Vân bấu môi nói "Uống công người ta nhớ huynh như vậy!"

Hân không nói gì chỉ lắc đầu cười.

Nàng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ đến thất thần, đột nhiên hỏi "Huỳnh là ai?"

Phủ Hàn nhủ mày nhìn nàng.

Mộc Vân dõi mắt trên người hắn, ánh mắt mang theo ý cười không có truy vấn hay nghi hoặc "Ta đoán huynh không phú cũng quý, là nhân vật không tầm thường nha"

"Tại sao nàng cho là vậy?"

"Huynh nhìn xem trên người huynh không có chỗ nào không được tốt không? Cảm y lụa thượng hạn, ngọc bội, giày thêu chỉ kim tuyến. Hon hết là huynh rất đẹp trai nha!"

Phù Hàn có chút dở khóc dở cười, cái lí luận đẹp trai là không phải phù thì quý là gì đây ah?

"Thế từ gia? Vương tử? Vương gia? Quận vương hay là hoàng thân quốc thích?"

Phù Hàn nhũn nhủn mảy "Nàng cho rằng ta là hoàng thân quốc thích sao?"

Mộc Vân nhún nhún vai "Không phải trong tiểu thuyết lúc nào cũng vậy sao?"

Phù Hàn cóc một cái trên đầu nàng "Nàng đọc mấy cái tiểu thuyết võ văn gì vậy hả?"

Tiểu thuyết ở hiện đại mới không võ văn đâu nhá!

Mộc Vân bĩu môi đùa dai "Không phải huynh là hoàng thượng ư!"

Phù Hàn thoáng cứng đờ, nhanh chóng đảo mắt "Nàng nói ta có thân phận gì mới hợp ý nàng nha?"

Mộc Vân cười híp mắt, không chút do dự nói "Chỉ cần không phải là hoàng đế ta đều thích!"

(Vân Nhi đem thuẫn đâm một nhát dao vào tìn Hàn Nhi rồi ahl)

Trong lòng Phong Nguyệt Phù Hàn trầm xuống, thật khác hẳn chính là hoàng đế.

"Tại sao?"

Nàng nhìn ra cửa sổ có chút mơ màng "Vi sao ah? Chính là ta muốn một nam nhân toàn tâm toàn ý với ta, chỉ có thể lấy duy nhất ta, ta không cần hắn kiếp này đời này chỉ yêu mình ta chỉ cần ta chính là người cuối cùng hắn tin tưởng cùng yêu thương. Ta không quan trọng quá khứ hắn ra sao chỉ quan trọng tương lai chỉ có ta là đủ"

"Hoàng thượng thì không thể thế, hắn có hậu cung ba ngàn giai nhân không thể toàn tâm toàn ý trong tim chỉ có mình ta. Ta cũng không muốn chôn cả thanh xuân cuộc đời trong thâm cung lạnh lẽo chỉ có thể nhìn bầu trời mơ ước tự do. Ta không muốn làm cái mẫu nghi thiên hạ gì đó, thật sự rất nặng nề. Chung quy ta ghét cái thâm cung ăn thịt người kia, không muốn trải qua cũng không muốn thừa, càng không muốn đánh cược vận mệnh bản thân với đế vương vô tình"

Bàn tay dưới lớp áo xiết chặt, nàng nói không phải không đúng, chỉ là hắn thân bất do ki. Đường đường là đế vương một nước nhưng lại không thể làm thứ mình thích.

Đế vị chính là xiềng xích đời này của hắn, không thể vứt bỏ, mang theo lại thống khổ, không có khả năng an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Thần Vương Phi: Lành Khốc Tôn Chủ, Mời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.